BIBLIOTECA NAZIONALE VITT. EMANUELE
14
4 E
3

TRACTATVS
DE DISTRIBVTIONIBVS QVOTIDIANIS,

TRES IN PARTES DISTRIBVTVS.

IN HAC TERTIA EDITIONE RECOGNITVS, ATQVE integris etiam quæſtionibus, & deciſionibus locupletatus.

AVCTORE

IOANNE PETRO MONETA MEDIOLANENSI
Presbytero Congr. Cler. Regul. S. PAVLI.

Cum Summarijs, ac duplici Indice, altero Quæſtionum cuiuſque Partis, altero rerum ſingularium copioſiſſimo.

CVM PRIVILEGIO.

ROMAE, Sumptibus Io. Angeli Ruffinelli & Angeli Manni. MDCXXI.

Ex Typographia Andreæ Phæi. *Superiorum permiſſu.*

ILLVSTRISS. AC REVERENDISS. D.

LAVDIVIO ZACCHIA

Epiſcopo Montis Faliſcorum D. ſuo Colendiſſimo.

CEſſit iterum in una patrocinij tui luce (Illuſtriſs. Præſul) in ſapientum conſpectu prodire Doctiſſimi P. Io. Petri Monetæ præclariſſimum opus induſtriam exigit meam, ut qui non ſemel placuit rapiat auctius in ſui admirationem eruditorum animos; occaſionem nactus pulcherrimam, mirum quam auide arripuerim, ut ſic ad ſapientiam tuam pateret mihi tandem aliquando aditus aliquis, & in uno te opus omnibus numeris abſolutiſſimum conquieſcens, quam ſperauit alias immortalem gloriam, frueretur illa, & plenius, & tutius tenuit me olim Illuſtriſſimi Cardinalis S. Marcelli uirtus admirabilis, cuius egregia animi ornamenta frater non tam æmularis, quam exprimis atq; ita tenuit, ut, ſicut dum uiueret, debere me illi ſumma omnia in maximis poſui, ita nunc nihil me non debere tanti Principis memoriæ agnoſcam uiuere in uno te, atque ita uiuere, ut non tam ſublatus, quam ad maius ornamentum reſeruatum quid non gaudeam? Certe quæ in tanta dignitate geris, fraternam uirtutem, quæ ad unum te hæreditario quodam iure conceſſit, ſatis indicant, non tam accepiſſe te, quam honeſtaſse, & hinc ego alacer obſeruantiæ argumentum aliquod à tenuitate mea exhibeo, ut dum exolui onere cupio, gratiam non tam reddam, quam accipiam inuſitato quidem lucro, ſed quod ſuppeditat egregia tua uirtus, aliis prodiga, ſibi tenax; nec deerit ab innumeris animi tui ornamentis operi celeberrimo ſuum ornamentum, dum in una tui nominis luce adumbrauit illud, tu exprimis; ſic enim fiet ut quadam immortalis nominis communione, poſterorum utriq; gratiſſima concilietur memoria; quæ tamen ex ampliſſima tua luce maiori quodammodo ad illud fœnore deriuetur, dum in tanta dignitate ad aliorum commodum natus, ea, qua par eſt animi celſitudine ſatis indices non te tua, ſed quæ Chriſti quærere, quod cum ſapientum omnium animos ita alliciat, ut detineat, ſatis apparet quale hic ad ſolidæ gloriæ fundamentum, quod ut optare magnum, ſic conſequi, non modo cum abſoluta nominis immortalitate contendere, ſed illam pene dixerim ſuperare.

Illuſtriſs. ac Reuerendiſs. D. V.

addictiſſimus ſeruus

Io. Angelus Ruffinellus.

PAVLVS PAPA V.

AD FVTVRAM REI MEMORIAM.

CVM ſicut dilecti filij Ioannes Angelus Ruffinellus, & Angelus Manni Almæ Vrbis noſtræ Bibliopolæ nobis nuper exponi fecerunt, ipſi vnum de Diſtributionibus,& alterum de Decimis, Redecima, & Optione Canonica cum additionibus reſpectiuè inſcriptos Tractatus à dilecto Filio Ioanne Petro Moneta Clerico Regulari Congregationis Sancti Pauli Decollati,compoſitis, typis mandari curauerint,ac vereantur, ne poſtquam opera huiuſmodi in lucem prodierint, alij qui ex alieno labore lucrum quærunt, illa imprimi curent, in ipſorum Ioannis Angeli, necnon Angeli præiudicium, Nos eorum indemnitati, ne ex impreſſione huiuſmodi aliquod diſpendium patiantur, prouidere, illoſq; ſpecialibus fauoribus, & gratijs proſequi volentes, & à quibuſuis excommunicationis ſuſpenſi, & interdicti, alijſque eccleſiaſticis ſententijs cenſuris, & pœnis à iure, vel ab homine quauis occaſione vel cauſa latis ſi quibus quomodolibet innodati exiſtunt ad effectum præſentium dumtaxat conſequeñ. harum ſeriè abſoluentes,& abſolutos fore cenſentes; Supplicationibus ipſorum Ioannis Angeli, ac Angeli nobis ſuper hoc humiliter porrectis inclinati eiſdem Ioanni Angelo, necnon Angelo vt decennio proximo durante à prima ſua operum huiuſmodi,dummodo tamen antea à dilecto filio Magiſtro Sacri Palatij Apoſtolici approbati fuerint impreſſione computañ. nemo tàm in Vrbe, quàm in Vniuerſo Statu Eccleſiaſtico mediatè,vel immediatè nobis ſubiecto,opera huiuſmodi ſine ſpeciali dictorum Ioannis Angeli & Angeli, aut eorum hæredum, & Succeſſorum, vel ab eis cauſam habentium licentia imprimere, ſeu ab alio, vel alijs impreſſa vendere, ſeu venalia habere, vel proponere poſſit,auctoritate Apoſtolica tenore præſentium concedimus & indulgemus. Inhibentes propterea vniuerſis, & ſingulis vtriuſque ſexus Chriſtifidelibus, præſertim librorum impreſſoribus ſub quingentorum ſcutorum aurei de Camera, & amiſſionis librorum, & typorum omnium, pro vna Cameræ Apoſtolicæ noſtræ, ac pro alia ipſis Ioanni Angelo, ac Angelo prædictis & pro reliqua tertijs partibus Accuſatori,ac Iudici exequenti irremiſſibiliter applicañ. eoipſo abſque vlla declaratione incurreñ. pœnis, ne dicto decennio durante opera huiuſmodi aut aliquam eorum partem,etiam prætextu additionum,aut explanationum tam in magno, quàm in paruo folio, ac tàm in Vrbe, quàm in vniuerſo Statu Eccleſiaſtico prædictis, ſine huiuſmodi licentia imprimere, aut ab alio, vel alijs impreſſa vendere, aut venalia habere vel proponere quoquomodò audeant, ſeù præſumant. Mandantes propterea dilectis filijs noſtris, & Apoſtolicæ Sedis de latere Legatis, ſeu eorum Vicelegatis,ac Præſidentibus, Gubernatoribus, Prætoribus, & alijs Iuſtitiæ Miniſtris Prouinciarum,Ciuitatum, Terrarum, & locorum Status noſtri Eccleſiaſtici prædicti, quatenus eiſdem Ioanni Angelo, & Angelo, eorumque hæredibus, & ſucceſſoribus, ſeù ab eis cauſam habentibus huiuſmodi in præmiſſis efficacis defenſionis præſidio aſſiſtentes quandocunque ab eiſdem Ioanni Angelo, necnon Angelo, ſeu alijs prædictis fuerint requiſiti, pœnas prædictas contra quoſcunq; inobedientes irremiſſibiliter exequantur, non obſtañ. conſtitutionibus, & ordinationibus Apoſtolicis, ac quibuſuis ſtatutis,& conſuetudinibus etiam iuramento, confirmatione Apoſtolica, vel quauis firmitate alia roboratis, priuilegijs quoque indultis, & literis Apoſtolicis in contrarium præmiſſorum quomodolibet conceſſis confirmatis & approbatis, cæteriſq. contrarijs quibuſcunque. Volumus autem quod præſentium tranſumptis etiam impreſſis manu alicuius Notarij publici ſubſcriptis, & ſigillo alicuius perſonæ in dignitate Eccleſiaſtica conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides adhibeatur,quæ præſentibus adhiberetur ſi forent exhibitæ, vel oſtenſæ. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Maiorem ſub Annulo Piſcatoris die xxiiij. Februarij. M. DC. XX.

Pontificatus Noſtri Anno Decimoquinto.

S. Card. S. Suſannæ.

INDEX QVAESTIONVM QVAE HVIVS TRACTATVS

ſingulis Partibus continentur.

PARS I.

De Diſtributionibus Quotidianis in genere ; & continet decem Quęſtiones.

I. VNDE dicantur Diſtributiones Quotidianę ; ſeu de earum Etymologia.

II. De varijs Diſtributionum Quotidianarum nominibus.

III. Quot ſint Quotidianarum Diſtributionum ſpecies.

IV. Quid ſint Diſtributiones Quotidianę ; ſeu de earum definitione.

V. Quo iure,quando,& quam ob cauſam introductæ ſint Diſtributiones Quotidianæ.

VI. An Diſtributiones Quotidianæ veniant appellatione fructuum beneficij.

VII. An Diſtributiones Quotidianæ veniant nomine redituum, prouentuum, obuentionum, vel emolumentorum beneficii.

VIII. An Quotidianæ Diſtributiones computari debeant in valore beneficij.

IX. An Diſtributienes Quotidianæ cadere poſſint in ſequeſtrum.

X. An Diſtributiones Quotidianas fauor abiles ſunt,vel odioſæ.

PARS

PARS II.

De Diſtributionibus Quotidianis acquirendis & continet uiginti Quæſtiones.

I. QVIBVS clericis competas percipere poſſe Diſtributiones Quotidianas.

II. An ſola præſentia in Choro ſufficiat ad lucri facienda Diſtributiones Quotidianas.

III. Qualiter Diſtributiones Quotidianæ aſsignatæ ſint horis, ac diuinis officijs.

IV. An, & quomodo poſsit quis duplices Quotidianas Diſtributiones percipere diuinis intereſſendo.

V. An, & quando abſens ob corporis neceſsitatem iure percipere poſsit Quotidianas Diſtributiones.

VI. An abſentes propter infirmitatem percipere debeant Diſtributiones Quotidianas.

VII. An, & quando ſenes, ſeu abſentes propter ſenectutem percipere poſſint Quotidianas Diſtributiones.

VIII. An abſentes in ſeruitio Epiſcopi percipere debeant Diſtributiones Quotidianas.

IX. An abſens in ſeruitio Cardinalis, vel Papę poſſit Diſtributiones Quotidianas percipere.

X. An, & quando abſens cauſa ſtudiorum percipere queat Diſtributiones Quotidianas.

XI. An, & quando abſens propter Eccleſię vtilitatem debeat Diſtributiones Quotidianas percipere.

XII. An, & quomodo conſuetudine induci poſſit, vt abſentes Diſtributiones Quotidianas percipiant.

XIII. An, & quomodo ſpeciali conſtitutione decerni poſſit, vt abſentibus dentur Quotidianæ Diſtributiones.

XIV. An, & quomodo priuilegio concedi poſſit, vt abſentes Diſtributiones Quotidianas percipiant.

XV. An, & quando excommunicatus ſuſpenſus, vel interdictus ab ingreſſu Eccleſię percipere poſſit Diſtributiones Quotidianas.

XVI. An, & quando tempore interdicti, vel ceſſationis a diuinis poſſint clerici Diſtributiones Quotidianas percipere.

An

XVII. An,& quando depoſitus,degradatus,priuatus beneficio, irregularis,vel notorius peccator amittat Diſtributiones Quotidianas.

XVIII. An,& quando ſimonia committatur circa Quotidianas Diſtributiones.

XIX. De ordine,ętate,cantus peritia, & alijs qualitatibus requiſitis, vt quis ad Diſtributiones Quotidianas admittatur.

XX. An eo ipſo, quod quis habet vocem in Capitulo, habeat etiam Diſtributiones Quotidianas;vel contra.

PARS III.

De Diſtributionibus Quotidianis diſtrahendis; & continet decem Quæſtiones.

I. AN, & quomodo clerici Eccleſiarum Collegiatarum habeant dominium Quotidianarum Diſtributionum.

II. An clerici libere de Quotidianis Diſtributionibus diſponere poſſint per vltimam voluntatem.

III An conſanguinei ſuccedant clericis ab inteſtato in Diſtributionibus Quotidianis.

IV. An, & quomodo poſſint clerici de Quotidianis Diſtributionibus diſponere per actum inter viuos.

V. An, & quomodo poſſint per clericos cõdonari,vel remitti Diſtributiones ab alijs malè perceptæ; aut etiam ſuper iiſdem tranſigi.

VI. An, & quando Diſtributiones Quotidianę non intereſſentium intereſsentibus accreſcant.

VII. An,& quando Pęna amiſſionis Diſtributionum Quotidianarum ſubeunda ſit ante ſententiam.

VIII. De impoſitione penſionis ſuper Quotidianis Diſtributionibus; eiuſq;impoſitionis effectibus.

IX. An Decima, annata; aliudue ſimile onus ſolui debeat de Quotidianis Diſtributionibus.

X. Quibus ex cauſis clericus aut eo ipſo priuetur, aut priuari poſſit Diſtributionibus Quotidianis.

Don Hieronymus Boerius Congreg.Cleric.Reg.S. Pauli Præpoſitus Generalis.

CVM hos tres Tractatus, de Diſtributionibus Quotidianis, de Decimis, ac de Optione Canonica à R. P. Don Io. Petro Moneta Theologo, ac I V.D. noſtræ Congregationis compoſitos, & olim impreſſos, nunc verò ab ipſo Auctore nonnullis additamentis auctos, duo eiuſdem Congregationis eruditi viri, quibus id commiſimus, recognouerint, atque in lucem edi poſſe probauerint: facultatem concedimus, vt typis mandentur, ſi ita Reuerendiſſ. D.Vicesgerenti, & Reuerendiſſ.P.M. Sacri Palatij placuerit. In quorum fidem has manu noſtra ſubſcriptas, ſigilloq. noſtro munitas dedimus. Datum Mediolani in Collegio noſtro SS. Apoſtolorum Pauli, & Barnabæ quarto Nonas Octobris 1617.

Don Hieronymus Boerius Præpoſitus Generalis.

Imprimatur, ſi videbitur Reuerendiſſimo P.Mag.Sac.Palatij Apoſtolici.

Cæſar Fidelis Viceſgerens.

IVſſu Reuerendiſſimi P. Magiſtri Sacri Palatij Apoſtolici, Tractatum de Diſtributionibus Quotidianis in tres partes diſtinctum, cum ſuis additionibus & Indice, Mediolani impreſſum, à R.P. Don Io. Petro Moneta Sacræ Theologiæ, & V.I.Doctore compoſitum perlegi; nec aliquid in eo inueni fidei, aut bonis moribus minùs conſonum; immo multas materias, valde practicas, ſatis diſtinctè, breuiter, & clarè in ipſo tractari cognoui; Ideo valde dignum exiſtimo, vt quamprimum denuo prælo mandetur. In quorum fidem, præſentem approbationem manu propria ſcripſi, & ſubſcripſi. In noſtro Collegio S. Caroli Romæ die 28 Maij 1617.

Don Conſtantinus Palamolla Clericus Regularis S. Pauli.

HVnc de Diſtributionibus Quotidianis tractatum R.P.Io.Petri Monetæ ita mandante Reuerendiſſ. P. M.Sacri Pal. Apoſt.F.Hiacynto Petronio vidi, & diligenter conſideraui, & in eo nihil reperi quod vel religioni, vel bonis moribus aduerſetur, in quorum fidem hanc mea manu ſubſcriptã dedi. Romæ die 20.Nouembris 1620.

Ita eſt Angelus Lucianus publicus Iuris Pontificij profeſſor in Gymnaſio Almæ Vrbis.

Imprimatur. Fr.Gregorius Donatus Magiſter, Reuerendiſſ.P.F.Hyacinthi Petronij Mag. Sac. Pal. Apoſt. Socius, Ord. Præd.

IO. PETRI MONETAE MEDIOLANENSIS CLERICI REGVL. S. PAVLI.

TRACTATVS DE DISTRIBVTIONIBVS QVOTIDIANIS.

Tertium Deo duce, & auctore in re legali aggredimur Tractatum. Cum enim de Decimis tam ſpiritualibus, quas vocãt, quàm Papalibus, ſeu beneficiorum egerimus; & ſimul etiã cum eo nouum tractatum ediderimus de Optione Canonica, quæ in Collegiatis vt plurimum Eccleſiis locum obtinet: nunc agere ſtatuimus de Diſtributionibus Quotidianis, qua de re nullus hucuſque ſimiliter, quem nos viderimus, proprius Tractatus prodiit in lucem; quemque pariter Collegiatis Eccleſiis, & Canonicis, quorum nos de numero aliquando fuimus, maxima quadam, & peculiari ratione congruere nemo eſt, qui ignoret. Vt autem aliqua cum methodo in hac Quotidianarum Diſtributionum materia procedamus, & ea quidem haud prorſus diſſimili ab illa, quam in iis duobus, quos antea commemorauimus, Tractatibus adhibere libuit, hanc quotidianam materiam in tres præcipuas partes, & quaſi capita diſtribuemus. Quarum prima erit de ipſis quotidianis diſtributionibus generatim, & in vniuerſum. Altera verò de iiſdem diſtributionibus iure acquirendis; ſeu, quod idem eſt, qua ratione tutò tam in foro poli, & conſcientiæ, quàm in foro fori, & exteriori à clerico acquiri, &, vt aiunt, lucrifieri poſſint. Tertia demum pars erit de ipſarummet quotidianarum diſtributionum diſtrahendarum ratione; ſeu quomodo ea donari, relinqui, remitti, aut alia ratione diſtrahi, & ammitti poſſint. Has verò ſingulas partes in ſuas pariter quæſtiones diſtribuemus, eas quidem non ad partes tractando, quod plus oſtentationis, quàm vtilitatis habet, ſed more noſtro inutilibus reſecatis decidendo, frequentioreſque Doctorum opiniones, vbi Canones, iuraq. deficiunt, in medium proferendo. Et quoniam hæc in Prouincia, Vrbeque Mediolanenſi ſcripſimus, cuius etiam tamquam patriæ vtilitati conſulere debemus, operæpretium duximus præcipua quædam propriis huius Tractatus locis inſerere, quæ de Quotidianis Diſtribu-

ſtributionibus in Mediolanenſibus Synodis tam Prouincialibus, quam etiam Diœceſanis à Mediolanenſis Eccleſiæ pro tempore Antiſtitibus ſancita fuerunt; reliqua vero, quatenus ad diſtributionum amiſſionē pertinent, ſeorſim quæſt.vlt.recenſere: ita enim fiet, vt ab huius Prouinciæ Canonicorum Collegiis nihil ferè, quod ad eorum vtilitatem ſpectet, in hoc Tractatu deſiderari queat. Qui licet tertio inter Tractatus loco a nobis conſcriptus, atque editus ſub ſeculari Alexandri nomine fuerit: in hac tamen poſtrema editione, in qua regulari nomine inſcripto ſimul omnes iunguntur, quoniam reliquis longe prolixior eſt, magiſq.expetitus ante alios typis nunc mandatur, primum quoque inter eos locum obtinebit.

PARS PRIMA.

De Diſtributionibus Quotidianis in genere.

ANtequam ad ſpeciales quæſtiones de quotidianis diſtributionibus veniamus, præmittenda quædam ſunt de ipſis quotidianis diſtributionibus generatim in hac prima parte huius noſtri tractatus, ex quibus etiam aliqua ratione explicata manebunt, faciliusq. comprobabuntur, quæ poſtea 2. & 3. par.de iiſdem diſtributionibus vel acquirendis, vel recte diſtrahendis pertractabimus. Eritq.hæc, & tertia pars breuior, media vero, ſeu ſecunda prolixior, quoniam omnes fere quæſtiones, quæ de quotidianis diſtributionibus proponi, ac diſputari poſſunt, ad earundem acquiſitionem, de qua in poſteriori parte agimus, pertinere videntur.

SVMMAE RERVM.

1 *Definitio eſt initium omnis diſputationis.*
2 *Etymologiæ ratio habenda eſt, eaq.præponenda definitioni.*
3 *Etymologiæ vſus maximus ſemper fuit apud antiquos, & Iureconſultos. In ipſo etiam diſputationis exordio. nu. 4.*
5 *Etymologiæ maxima eſt vis, & poteſtas.*
6 *Etymologia dat verbis proprium ſignificatum.*
7 *Argumentum optimum ducitur ab Etymologia; modo tamen negatiue concipiatur, nu. 8.*
9 *Diſtributiones dicuntur, quia iuxta cuiuſq. laborem, & merita tribuuntur.*
10 *Diſtribuere eſt ſuum cuiq.tribuere.*
11 *Iuſtitia diſtributiua vnde dicatur.*
12 *Diſtributiones quare quotidianæ dicantur.*
13 *Diſtributiones dantur ratione laboris, & operis impenſi in vinea Domini, & redduntur tamquam merces quædam.*
14 *Cap. vnicum de cleric. non reſident. lib. 6. eſt ſedes materiæ Diſtributionum quotidianarū.*
15 *Diſtributiones quotidianæ, ſiue aliqua earum pars quomodo ijs aliquando tribuatur, qui non quotidie ſtatis horis interſunt.*
16 *Quotidie, & quotidianum in iure nō ſumitur preciſe, & Mathematice, ſed moraliter pro aſſiduitate.*
17 *Diſtributiones quotidianæ aſſignantur, & diſtribuuntur habita ratione non modo ſingulorum dierum, ſed etiam horarum.*

Diſtributiones Quotidianæ vnde dicantur, ſeu de earum Etymologia. Quæſtio I.

CIrca quotidianarum diſtributionum materiam prima, quæ ſe obiicit diſputatio, eſt de earum nominis deriuatione, ſeu etymologia. quamuis enim omnis, quæ a ratione ſuſcipitur de aliqua
1 re inſtitutio, † debeat a definitione proficiſci, vt ſcriptum reliquit M. Tullius in priori offic.libr. in initio, quem ſequuntur Docto. in l.omnis definitio, ff.de reg. iur. idque etiam præſtiterit Paulus I.C. in l.2.§. appellata, ff.ſi cert.pet.& Iuſtinianus Imperator in principio Inſtitut. quorum prior volens de mutuo tractare mutuum definiuit; alter

vero

vero priuſquam de iuſtitia ageret, iuſtitiæ
definitionem attulit. Attamen ipſius quo-
que nominis deriuationis, quæ Græce ety-
2 mologiæ dicitur, † ratio habenda eſt, im-
mo ea præponéda eſt rei ipſius definitioni;
tum, quod prius videndum eſt quid nomi-
nis, quam quid rei, vt ab imperfectioribus
ad perfectiora ordine naturæ, vt nos mo-
net Philoſophus, idemq. Iuſtinianus. §. his
igitur, Inſtit. & iur. & ibi glo. & Doct. gra-
dianiur; tum quod Paulus ipſe I. C. in l. 1.
ff. de acquir. vel amitt. poſseſs. antequam de
poſseſſione ipſa tractaret, eamue definiret,
in primis verbis nominis ipſius originem
tradit dicens, poſseſſio appellata eſt a pe-
dibus, & vt Labeo ait, pedum quaſi poſitio;
& idemmet volens de inſtrumentis diſse-
rere vocabulum prius fuit interpretatus in
l. 1. ff. de fid. inſtrum. In d. vero §. appellata,
ſi recte perpendatur, nominis potius, quam
rei definitionem affert; inquit enim ibi, ap-
pellata eſt autem mutui datio ab eo, quod
de meo tuum fiat. & ideo ſi de meo tuum
non fiat, non naſcitur obligatio; neque vl-
lam prius attulerat I. C. veram ipſius rei,
mutui nimirum definitionem. M. quoque
Tullius definitionis nomine non rei dunta-
xat, ſed nominis etiam definitionem, ſeu
deſcriptionem complexus eſt. Imperator
autem Iuſtinianus ideo nullam nominis iu-
ſtitiæ deriuationem præpoſuit Inſtitutio-
num initio, ſiue, quod nullam fortaſse ha-
beat, ſed ab ea ius ipſum deriuetur. l. 1. ff.
de iuſt. & iur. ſiue, quod breuitati admodũ
ſtuderet Imperator volens omnem fere Iu
ris ciuilis ſcientiam in vnum anguſtum Co
dicem conferre, vt patet ex proœmio In-
ſtit. §. cumq. hoc, & §. igitur; at vero non
modicum auctus fuiſset codex ille Inſtitu-
tionum Imperialium, ſi iuris ciuilis vniuerſi
verborum omnium ſignificationem, & ori-
ginem proſequi voluiſset Imperator. cum
maxime id paſſim præſtitiſsent tum ipſe, &
cæteri Imperatores in Cod. & Authent.
tum I. C. in Digeſtorum libris. maximus e-
nim ſemper fuit apud antiquos, & Iurecon
ſultos, ipſosq. legum, & canonum latores
3 † etymologiæ vſus, vt conſtat ex Iſidoro in
libro etymologiarum, ex can. cleros diſt.
4 21. & cap. forus, de verbor. ſign. idq. in † ip-
ſo etiam inſtitutæ diſputationis exordio, vt
videre eſt apud Vlpianum. d. l. 1. ff. de iuſtit.
& iur. vbi iuris tractatum aggrediens ante-
quam illud definiat docet ſcire oportere,
vnde nomen iuris deſcendat, quod a iuſti-
tia dicit appellatum; & idemmet Impera-
tor Iuſtinianus dum exorditur inſtitutam
de teſtamentis diſputationem, priuſquam
teſtamentum definiat, illud deſcribens ab
ethymologia initium ſumit, docetq. teſta-
mentum ideo dici, quod teſtatio mentis ſit.
Alia pleraq. ad id exempla ex iuribus de-
ſumpta profert Io. Bellon. in ſuis argumen-
tis legum c. 1. fere per totum. Verum hæc
pro omnibus ſufficiant ad oſtendendum
non modo maximum eſse vſum etymolo-
giæ, ſed etiam eam præponendam eſse de
5 finitioni. At maxima quoque † eſt eiuſdem
Etymologiæ vis, & poteſtas; ea enim dat
6 † verbis proprium ſignificatum l. notioné.
§. inſtrumentorum. l. quibus præcipua cum
ibi not. per glo. & Doct. ff. de verb. ſignific.
& adnotauit etiam Bart. in l. omnes populi.
q. 6. ff. de iuſt. & iur. & Abb. in proœm. De-
cretal. num. 8. fuſeq. tradit Euerard. in Top.
iur. in loco ab Etymologia, num. 2. præte-
7 rea optimum argumentum † ducitur ab
Etymologia, vt patet ex d. l. 2. §. appella-
ta, ff. ſi cert. pet. cum late traditis per Bel-
lon. d. cap. 1. num. 4. & Euerard. loco citato,
num. 1. quod tamen ita accipiendum eſt,
8 modo † argumentum negatiue concipia-
tur, non autem affirmatiue; valet enim, &
recte arguit, mutuũ dictum eſt ex eo, quia
de meo tuum fiat, igitur, ſi de meo tuum
non fiat, mutuum dici non poteſt, neque
mutui naſcitur obligatio, vt argumentatur
Iuriſconſultus, d. §. appellata, non autem re-
cte arguetur affirmatiue, de meo tuum fit,
igitur mutuum eſt, ſeu mutui naſcitur obli-
gatio; nam in venditione de meo tuum fit,
quia dominium rei transfertur, non tamen
mutui naſcitur obligatio, ſed empti; ſicut
etiam non rite deducitur hoc argumentum
teſtamentum dicitur, quod teſtatio mentis
ſit ergo omnis teſtatio mentis eſt teſtamen-
tum; nam legata, & codicilli ſunt vltimæ
mentis teſtationes, & tamen certis iuris eſt,
dici non poſse teſtamentum, vt optime de-
ducitur Io. Bellonus, d. num. 4. & aperte
colligitur ex Euerard. d. nu. 1. 9.

His ita generatim de Etymologia expli-
catis, ad ipſam propriam diſtributionum
quotidianarum Etymologiam, nominiſq.

originem veniamus. Dicuntur ergo Diſtri-
9 butiones ; † quia iuxta cuiuſque merita, ac
laborem , & qualitatem tribuantur ; eſt e-
10 nim diſtribuere † ſuum cuique tribuere, l.
1. ff. famil. erciſcun. vnde iuſtitia diſtribu-
11 tiua † dicitur , quia iuxta vniuſcuiuſque
qualitates, & merita diſtribuit, vt notant Iu
riſconſulti in rubr. de iuſt. & iur. & late tra
dit S. Thom. 2. 2. quæſt. 61. fere per totam
poſt Philoſoph. in 5. Ethic. lib. c. 2. Dicun-
12 tur autem † quotidianæ , ſiue quia quoti-
die diſtribuantur ſiue potius , quia diſtri-
buantur ijs , qui quotidie horis cano-
nicis , diuiniſque officijs interſunt, quaſi
quotidianum , & diurnum ſtipendium , ſeu
denarij diurni, vt ſatis colligitur ex Couar.
lib. 3. var. reſolut. cap. 13. in princip. dum di-
ſtinguens de fructibus beneficiorum , qui-
dam, inquit, in genere conſtituti ſunt, vt ex
titulo canonico, ac legitimo habenti bene-
ficium competant , & reddantur; alij vero
diſtributione quadam veluti diurnum , &
horarium ſtipendium his , qui quotidia-
no miniſterio in celebrandis officijs diui-
nis ſubſeruiunt Eccleſiæ, diſtribuuntur; id-
que iuncta maxime Glo. in cap. licet verbo,
diſtributiones, de præben. ibi, de huiuſmo-
di diſtributionibus, ſeu denariis, qui dantur
illis, qui interſunt horis ſtatutis , non intel-
lexit Papa , & quæ ſequuntur ; idque ſum-
ptum eſt, ni fallor, ex illo denario diurno,
de quo Matth. cap. 20. ibi conuentione au-
tem facta cum operariis ex denario diurno
miſit eos in vineam ſuam ; & paulo poſt .
cum ſero autem factum eſset , dicit domi-
nus vineæ procuratori ſuo, voca operarios
& redde illis mercedem ; dantur enim hu-
13 iuſmodi quotidianæ diſtributiones † ratio-
ne laboris, & operis impenſi in Domini vi-
nea, nimirum Eccleſia , & tanquam merces
redditur, vt monet Pariſ. conſ. 33. nu. 3. vol.
4. alios Doctores allegans, Gig. conſ. 144.
nu. 6. & 13. & Hier. Gonzal. in commentar.
quem poſt primam huius operis impreſſio-
nem edidit ad Reg. 8. Canc. §. 7. proem. nu.
162. & 165. nos late inf. par. 3. q. 1. traduntq;
Doctores omnes tum alibi ſæpe , tum ma-
xime in cap. vnico de cleric. non reſid. in 6.
14 qui quidem tex. præcipua † ſedes eſt hu-
ius materiæ quotidianarum Diſtributionũ.
Neque refert, aut huic Etymologiæ refra-
gatur , quod hæ quotidianæ diſtributiones,
15 ſiue aliqua earum pars † iis aliquando tri-
buatur , qui non quotidie diuinis officiis ,
ſtatiſue horis interſunt: nam vel tunc ij pro
præſentibus , atque intereſsentibus a iure
habebuntur, vel ſi non habebuntur, ac ſi in-
terſint , pro eo tempore carebunt diſtribu-
tionibus, quibus gaudere poſsent , ſi inte-
reſsent ; quotidie. n. diſtribuuntur ijs qui
quotidie interſunt, & hoc ſatis eſt ; præter-
quam quod dictio hæc, quotidie, & quoti-
16 dianum non preciſe ſumitur, & Mathema-
tice pro ſingulis diebus , ſed moraliter pro
aſſiduitate , vt conſtat ex text. & ibi Doct.
in cap. ſignificatum , de præbend. Cum quo
tamen ſtat, quod diſtributiones quotidianæ
17 † aſſignẽtur, & diſtribuantur habita ratio-
ne non modo ſingulorum dierum , ſed etiã
horarum, vt infr. 2. par. huius tract. q. 3. la-
tius oſtendemus . Interim vero ad ſecun-
dam huius primæ partis quæſtionem tran-
ſeamus .

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributiones quotidianæ in quibus iuribus hoc nomine appellentur, & vbi portiones quotidianæ . nu. 2. aliquando etiam ſimpliciter diſtributiones dicuntur nu. 3.*

5 *Diſtributiones quotidianæ dicuntur victualia , & quam ob cauſam, num. 5. quamuis hoc nomen aliqui referant ad ſpecialem conſuetudinem. num. 6.*

7 *Diſtributiones quotidianæ appellantur alicubi ſportulæ, & diaria ; & quam ob cauſam . num. 8.*

9 *Diſtributiones quotidianæ dicuntur beneficia manualia, quæ appellatio impropria eſt. nu. 10.*

11 *Diſtributiones quotidianæ proprie beneficia dici non poſſunt , ſed neque proprie dicuntur manualia beneficia. nu. 12. improprie tamen vtrumq; nomen ijs conuenit. nu. 13.*

14 *Beneficij nomen latiſſime ſumptum comprehendit omne bonum , vel priuilegium alicui datum ex quo iuuari poſſit .*

15 *Diſtributiones quotidianæ cur dicantur manualia beneficia .*

16 *Diſtributionum quotidianarum dumtaxat nomen cæteris omiſſis in hoc tractatu vſurpabitur tamquam communius .*

De varÿs Diſtributionum Quotidianarum nominibus. Quæſtio II.

PRIVSQVAM de nominis huius
materia diſputationem deſeramus,
explicanda ſunt quæcumq; ad nomen
ipſum diſtributionum quotidianarum perti
nent; atque adeo antequam ad earum defi-
nitionem deſcendamus, videndum eſt, an a-
liquo alio nomine nuncupentur; ſeu de va-
riis earum nominibus. Primo ergo appel-
1 lantur † hoc nomine quotidianarum diſtri-
butionum in cap. licet, de præbend. cap. fin.
de reſcri. in 6. cap. vnico de cler. non reſi-
den. cap. cum non deceat, de elect. cap. fin.
§. adiicimus, de ſent. excom. eod. lib. necnõ
in extrauag. 10. quæ incipit poſtulaſti, &
ſeq. de præbend. inter commun. Concil.
Trid. ſeſs. 21. c. 3. & ſeſs. 24. cap. 13. & 15. de
reform. & per Doct. paſſim. Huic ſimile eſt
2 nomen † illud portionum quotidianarum,
quo eas appellat Alex. Tertius ſummus Pon-
tifex in cap. dilectus il 1. de præbend. in fi-
ne. idq; ob eam fortaſse rationem, quia de
iis, quædam portiones fiunt, quæ quotidie
tribuuntur pro rata ſeruitii portione iis,
qui quotidie diuinis officiis, atque horis in-
3 terſunt. Dicuntur etiam † aliquando ſim-
pliciter, & abſolute diſtributiones, vt pa-
tet ex tex. in cap. fin. §. ſi autem de conceſs.
præbend. in 6. & in Clem. vt ii, qui, quæ eſt
2. de ætat. & qual. & ord. præficien. Dicun-
4 tur quoq; † victualia. d. c. vnico de cler.
non reſid. in 6. & cap. de cætero extr. eod.
tit. ratio autem, cur quotidianæ diſtribu-
5 tiones † victualium nomine appellentur, ea
eſse poteſt, quod ad quotidianum victum
iis, qui horis, ac diuinis officiis interſunt,
tribuantur, prout ſatis colligitur ex Docto.
in allegatis iuribus, & prætærea ex Innoc.
Abb. & Fel. in cap. cum omnes, de conſtit.
& in cap. cum olim, de ſent. & re iud. ac
Doct. d. c. de cætero, de cler. non reſid. hoc
6 tamen nomen iis non competere † de iure,
ſed referri ad conſuetudines ſpeciales, vo-
luit Prob. ad Monach. in d. cap. vnico ver. vi
7 ctualia. vocantur quoque † ſportulæ, &
8 diaria, vt ſatis † probat Steph. Duran. de
rit. eccl. cath. lib. 3. c. 15. nu. 3. de ſecundo af
ferens tex, ex Nouell. Iuſtin. 123. §. 30. pri-
mum vero ex eo deſumens, quod ſportulæ
dicebãtur, quæ letitiæ cauſa, vel alio nomi-
ne ſingulis decurionib. dabãtur apud Dio-
nem, Suetonium, & Plinium, ad Traianum,
& in l. ſi mulier, ff. de donat. inter vir. &
vxo. & l. ſpurij. ff. de decurion. Franc. Dua-
ren. in trac. de benef. & ad ea pertin. lib. 7. c.
4. circa med. quoad ſecundum vero ex ſtatu
to Sergij Patriarchæ Conſtantinopolitani
Heraclij Imp. ſanctione firmato id probat
Cardin. Baron. Annal. Eccleſ. tom. 8. ſub an-
no Chriſti 618. ante medium. Denique ap-
9 pellantur etiam † beneficia manualia, vt pa
tet ex tex. in d. c. vnico, vbi Doct. id adnota-
runt, atq; etiam iuxta quorundam ibi ſcri-
bentium ſententiam probari videtur ex c.
olim, de verb. ſignif. Probabilior vero & re-
ceptior interpretũ ſententia eſt in d. c. olim
per manualia beneficia nõ intelligi quoti-
dianas diſtributiones, ſed vel mortuaria, &
anniuerſaria defunctorum, alioſque huius
generis extraordinarios reditus, vel groſ-
ſos fructus, vel ipsã præbendã indiſtinctã,
vt patet tum ex Doctor. in d. c. olim, tum ex
ijs, quæ adducemus infr. 2. par. huius tract.
quæſt. 9. prope finẽ. Impropria tamen omni
10 no † eſt huiuſmodi appellatio; & ab impe-
rito vulgo potius, quã a docto aliquo indu-
cta; quamuis ea Summi Pontifices in dictis
iuribus vtantur vulgari tunc vocabulo ſe ac
11 commodantes. Certum eſt enim † quotidia
nas diſtributiones beneficia proprie, hoc
eſt pro eccleſiaſtico titulo ſumpta dici non
poſse, vt in ſpecie poſt Gemin. conſil. 85.
tradit Pariſ. conſ. 33. num. 6. vol. 4. illud enim
manifeſtum abſurdum ſequeretur, eum, qui
iam Canonicus eſt, ac nõdũ ad quotidianas
diſtributiones admiſſus, tunc, cum ad eas
admittitur, nouum beneficium à Capitulo,
ad quod vt plurimum beneficiorum colla-
tio non pertinet, acquirere; immo & quo-
ties diſtributiones quotidianas percipit
toties nouũ aliud beneficiũ adipiſci; quod,
quam abſonum ſit, nemo non videt. Id ip-
ſum etiam vel ex eo comprobatur, quod be
neficium eccleſiaſticum non poteſt licite
ſine canonica inſtitutione obtineri, vt do-
cet Bonif. octauus, in c. 1. ibi tradunt Docto.
omnes, de reg. iur. in 6. at vero diſtributio-
nes quotidianæ præciſe ſumptæ ſine vlla
inſtitutione percipiuntur, & obtinentur,
cum a Collegij, ſeu Capituli Syndico, &
Theſaurario recipiantur. Deniq; hoc idem
contir-

confirmatur,quoniam diſtributiones quoti-
dianæ neq; veniunt appellatione fructuum
beneficij, neque in eius valore computan-
tur,vt infra hac ipſa 1.par.quæſt. 6.& 8. la-
tius comprobabimus; ſed neq; etiam poſ-
12 ſunt† quotidianæ diſtributiones ſub eorum
nomine comprehendi,quæ proprie manua-
lia beneficia dicuntur,de quibus per Felyn.
Imol.& alios in c. conſtitutus, de reſcript.
& Doct.communiter in c.ad noſtram,& c.
porrecta,de confir.vtil.vel inutil.&tot.fere
tit.de Capel. Monach.& c.vnico,eod.tit.in
6. Clem. ne in agro §. ſanè, de ſtat.monac.
late Flamin.Pariſ.in tract.de reſignat.benef.
lib.2.quæſt.11.& nouiſſime Gonzal.d.com
ment.Reg.8.Cancell.Gloſ.5.§.6.per tot.vbi
latiſſime de ijs tractat.quamuis enim ea im
proprie beneficia dicantur, quia perpetua
non ſunt,Gonzal.ſup. num.21. poſt Nauar.
conſ. 5. & 7.de præben.& Greg.Tholoſ.in
trac.de benef.c. 11.n.12. cum ex ſui natura
perpetua eſse debeant Eccleſiaſtica benefi-
cia, nimirum ad vitam ea obtinentis,vt pa-
tet ex tex. in cap. præcepta, 55.diſt.& late
cõprobat Gregor.Tholoſ.lib. 17. Syntagm.
iur.cap.2.& in Inſtit.rei beneficiariæ,ſeu d.
tract. de benef.cap. 6.nu.5.cap.9.nu.1.& c.
11.nu. 12. & Gonzal.d.Gloſ.5.in princ.à n.
11.ad 13.Nihilominus, cum & quælibet be
neficia, Eccleſiaſticiq; tituli erigi non poſ-
ſint,& creari ſine authoritate Epiſcopi, c.
ſicut vnire,de exceſ.prælat.cap.cum olim,
de priuil. cum alijs iuribus, ex quibus id
aſtruit idem Gregor.d. tract. de benef.cap.
13.n. 6. Redoan. de ſpol. Eccleſ. quæſt.3.§.
& in hac materia,nu.6.& 35.& Nauar.con-
ſil. 5. 7. & 27. de præbend. libro tertio vo-
lum.primo,late Gonzal. d. Gloſ.5. in prin-
cip. num.7. vbi cum nu.præced.vſq; ad 18.
ponit ſex requiſita ad beneficium Eccleſia-
ſticum, ac præterea hæc ipſa manualia be-
neficia collationem, atque inſtitutionem ca
nonicam requirant, vt ſatis patet ex Gre-
gor.d.cap.11.nu.12.& Doc. d. cap. conſti-
tutus.cap.ad noſtram, & c. porrecta paulo
ante citat. reliquum eſt, vt quotidianæ di-
ſtributiones, quibus per ſe ſumptis duo iſt-
hæc nequaquam conueniunt, manualia be-
neficia proprie dici non poſſint. Quod ſi fi-
guratam, latam, & impropriam eorum
verborum ſignificationem admittere veli-
mus,proculdubio manualium beneficiorum
13 appellatio † diſtributionibus quotidianis
aliqua ratione poterit conuenire; nam etiã
Cappellaniæ,quæ potius officia ſunt, capit.
Apoſtolica, 8. quæſt. 1. beneficia dici poſ-
ſunt,vt fusè probat Gregor.d.cap. 11.n.10.
& Capellanos vocare ſolemus eos quoque,
qui ex ſola teſtatorum voluntate ab hære-
dibus, aut pio aliquo collegio eliguntur,
ac ſine vlla epiſcopi, aut alterius inſtitutio-
ne deputantur ad celebrandum in aliqua
Eccleſia,ſeu Capella, quæ etiam ab Epiſco-
po in titulum erecta non fuerit,ijq; ad nu-
tum eligentium amouentur, atque adeo
Capellani amouibiles, ſeu mercenarij nun-
cupantur,vt conſtat ex Redoa. d.num. 6. &
35.Nauar.d.conſil.5.7. & 27. de præben. &
Gonzal.qui fusè de hiſce Cappellanis agit
d.Gloſ.5.in princ.à num. 20. vſq;ad 61. hac
eadem ratione diſtributiones quotidianæ
beneficia dici poſsunt, quia diuino cultui,
eccleſiarumq. ſeruitio, & miniſterio deſti-
nantur.Præterea late ſumptum beneficij no-
14 men † comprehendit bonum omne, vel
priuilegium alicui datum, ex quo iuuari
poſſit,vt eſt tex.in l.in commodato.§. ſicut,
ff.commod.& d.cap.olim,de verbo. ſignifi.
& in ſumma omnem largitionem, vtilita-
tiſue alicuius conceſſionem complectitur,
vt in c.cum liberum,de ſepult. idque admo-
net Greg.d.cap.6.num. 1. atque ita ſumptũ
beneficij nomen certum eſt illud congrue-
re quotidianis diſtributionibus, cum in vti-
litatem cedant eas percipientium. Denique
ſcimus per figuram, quam RhetoresMeto-
nymiam vocant, poni cauſam pro effectu;
quomodo, vt cætera exempla omittamus,
concupiſcentia,ſeu fomes ab Apoſtolo pec
catum appellatur ad Rom.7.non ideo, quia
vere,& proprie in renatis peccatum ſit,ſed
quia ex peccato eſt, & ad peccatum incli-
nat,vt docet Concil.Trident.ſeſs.5.in decre
to de peccat.origin.ſic diſtributiones quoti
dianæ beneficia dici poſsunt, quia a benefi-
cio pendent:neq; enim quotidianas diſtri-
butiones quis obtinere poteſt, niſi benefi-
cium obtineat,vt conſtat ex tex. in cap. di-
lectus,il 1.de præben.cum alijs, quæ addu-
ximus in noſtro tractatu de Optione cap.7.
q.1.quibus nunc addo tex.iuncta Glo. in c.
pro illorum in fine, de præben. Dicentur
autem diſtributiones ſic late,improprie,vel
figurate ſumpto beneficij vocabulo, ma-
nuales,

15 nuales, ſeu manualia beneficia, † ſiue quia
ad manum dantur ijs, qui diuinis horis in
choro interſunt, vt voluit Prob. in Additio.
ad Ioan. Monachum dicto capitulo vnico,
nu. 3. de cleric. non reſiden. in ſexto, &
Franc. Duaren. d. tract. de benef. lib. 7. c. 4.
paulo ante medium. ſiue quia pendent, &
tribuuntur à manu eas diſtribuentis illis
duntaxat, qui Eccleſiæ inſeruiunt, & pro ra-
tione ſeruitij, prout cenſuit Stephan. Du-
rant. in dicto tracta. de rit. eccleſ. Cathol. li.
3. num. 3. ſicut manuarias molas appellat I.
C. in l. dolia. ff. de fund. inſtru. quod manu
ductæ molant, & æs manuarium apud A.
Gelium dicitur, quia manu ſit collectum;
ſiue demum, quia tamquam denarij diurni,
ac merces in fine diei redduntur ijs, qui ſuis
manibus quodammodo laborauerint, &
operati fuerint in Eccleſia, ſicut in vinea
Domini, iuxta ea, quæ in ſuperiori quæſt.
cum de quotidianarum diſtributionum
Etymologia ageremus, de denario diurno
attulimus, iúcto eo, quod habetur in pſalm.
127. Labores manuum tuarum mãducabis,
cum alijs ſexcentis, ex quibus apparet, la-
bores, & operas manibus adſcribi, quamuis
vel aliarũ partium, vel totius corporis ſint.
Ex his autem tribus nominibus, quibus quo
tidianæ diſtributiones nuncupantur illo di-
16 ſtributionum † quotidianarum tamquam
communiori, & à Doctoribus crebrus vſur
pato nos quoque in hoc tractatu cæteris
omiſſis ſemper vtemur.

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributionum, quæ dantur Clericis Eccleſiarum Collegiatarum, quatuor ſunt ſpecies.*

2 *Diſtributionum prima ſpecies eſt eorum redituum, qui ex communi menſa vbi non ſunt diſtinctæ præbendæ, tribuuntur certis temporibus clericis præſentibus in loco Eccleſiarum, licet non interſint diuinis, immo & abſentibus cauſa ſtudiorum, & ſimilibus. Hi tamen reditus non ſunt fructus groſſi, ſeu menſa groſſa. num. 3.*

4 *Diſtributionum ſecunda ſpecies eſt redituum, qui reperiuntur in Eccleſia vbi ſunt diſtinctę præbendę; tribuunturq; abſentibus ex iuſta cauſa, aut præſentibus, non tamen intereſſentibus ſaltem aſſidue qualis eſt illa tertia, de qua Concil. Trid. ſeſſ. 22. cap. 3. de reform. & n. 7. & hi reditus vocantur portio priuilegiata nu. 5. item Groſſa, ſeu menſa groſſa, vel groſſi fructus, n. 6. quæ tamen non ſunt proprie diſtributiones quotidianæ num. 7.*

8 *Diſtributionum tertia ſpecies eſt earum, quæ dantur ijs, qui diuinis interſunt, competensq; ſibi ſeruitium exhibent Eccleſiæ. & hæ ſunt veræ, ac propriæ diſtributiones quotidianæ. nu. 9.*

10 *Diſtributionum generatim ſumptarum quarta, & poſtrema ſpecies eſt omnium emolumentorum, quæ diuiduntur ijs tantum, qui interſunt ſacris quibuſdam, & pijs actionibus, vt ſunt anniuerſaria, & ſimilia; de his autem in quibus iuribus habeatur. num. 11.*

12 *Clem. vt ij, qui, de ætat. & qual. loquitur non de extraordinarijs, ſed de veris, & proprijs diſtributionibus, vbi etiam an nomine diſtributionum quotidianarum veniant anniuerſaria.*

13 *Diſtributionum tertia duntaxat ſpecies, hoc eſt earum, quæ dantur ijs, qui diuinis officijs interſunt, materia propria eſt huius tractatus.*

Quot ſint Quotidianarum diſtributionum ſpecies. Quæſtio. III.

NON prius veniendum eſt ad quotidianarum diſtributionum definitionem, quam de illarum varijs ſpeciebus agamus; quod etiã ipſum ad quid nominis pertinet; cum hac vero diſputatione illa quoque neceſſario coniuncta eſt, quid veniat nomine, & appellatione diſtributionum quotidianarum; quæ duæ ſimul hoc loco quam breuiſſime fieri poterit, ſunt tractandæ, ex quo confeſtim appareat, de qua diſtributionum ſpecie agendum ſit, quæque definienda.

Omiſſis autem alijs diuiſionibus diſtri-
butionum, quæ dantur clericis Eccleſiarum
1 Collegiatarum, communior illa eſt † quæ
aperte colligitur ex Glo. pen. & ibi magis
communiter Docto. in d. c. vnico de cleric.
non reſid. in 6. & in cap. cum M. Ferrarienſis, de conſtit. & quam facit Abb. in c. de cætero, n. 2. de cle. non reſid. & poſt Henric. Boich. in c. cũ omnes eod. tit. antiqui Gloſ-

ſat.

Pet.in Pragmat.Sāction.ad titul.quo tépore
quiſque debeat eſse in choro in verbo, di-
ſtributiones, ponit, & ſequitur Gregor.d.
tract.de benefi.c.15.nu.9.& Io.Azor.Inſtit.
Moral.par.2.lib. 7. cap.7.quæſt.3.& 4. quæ
pars ſicut edita ita viſa a nobis fuit ſolum
poſt primam huius operis impreſſionem;
vt quatuor ſint ſpecies huiuſmodi diſtribu-
2 tionum. Prima † eſt earum, quæ dantur in
quibuſdam Eccleſiis, in quibus non ſunt di-
ſtinctæ præbendæ, quamuis numerus cle-
ricorum ſit certus, vel diſtinctus; inter
quos quidem omnia communia ſunt, ſed ta
men ex communibus datur ſingulis diebus,
vel hebdomadis, vel menſibus ſingulis cle-
ricis, ſeu beneficiatis præſentibus in loco
ſuarum eccleſiarum, quamuis non interſint
horis, vel officiis diuinis; vel etiam abſenti-
bus cauſa ſtudiorum, aut alias pro eorum
negotiis de licentia Capitulorum Eccleſia-
rum ipſarum ab eccleſiis eiſdem; datur in-
quam certa quantitas panis, & potus, &
etiam interdum certa quantitas bladi, &
quandoq; certa pecuniæ ſumma, & ali-
quando alterum pro altero. Hæc ſpecies
habetur iuxta vnum ſenſum ſub eadem quo
que fere formula verborum in Extrauag.
cum nonnullæ la 1. quæ eſt 11. in ordine
ſub.tit.de præben. & dignit. inter commu-
nes, cuius verba non refero, ne longam fa-
ciam; omnem enim eorum ſubſtantiam at-
tuli, quod non præſtitit Gregor.d.num. 9.
qui etiam dum has diſtributiones præben-
das eſse adſtruit ex d.Extrauag. fallitur; dū
enim Io.22.ibi in §. præterea, in quo ea ver
ba ſunt, ait, panem & potum, & alia ſupe-
rius relata de præbendarum ipſarum cor-
poribus deputari nonnunquam pro quoti-
dianis diſtributionibus, potius appellat illa
quotidianas diſtributiones, quam præben-
das; illud autem ſolum contendit Pontifex
illos reditus ſuccedere, & haberi loco præ
bendarum vbi præbendæ non ſunt diſtin-
ctæ; niſi forte tam ſummus Pontifex, quam
Gregor. velint, in ſpecie d.Extrauag. præbē-
das omnes inter ſe æquales, indiſtinctas ta
men, neque ſingulis aſsignatas, per vnum
Capituli Sindicum adminiſtrari, eaſque de-
inde ſingulis modo præmiſso diſtribui, iux-
ta ea quæ poſt Rot.Roman.deciſ.6. num. 1.
de conſuet. in nou.ſcripſimus in d. tract.de
Option.cap.2. quæſt. 2. concluſ.1.& iuxta
caſum tex.in cap.fin.§.ſi autem, de conceſs.
præben. in 6. Certe manifeſte lapſus eſt idē
3 Gregor. dum in hac 1.ſpecie † ponit maio-
res fructus, quos groſsos dicunt, qui an-
nuatim, inquit, diſtribuuntur, allegans ad id
c.relatum, de præbend. nam neque aliquid
de his fructibus, aut de mēnſa groſsa habe-
tur in illo text. quàmuis occaſione nominis
præbendæ, de qua ibi, aliquid tractent eo
loci Doctores de illis fructibus, & menſa;
neque verum eſt, huiuſmodi menſam, ſeu
fructus collocari debere in hac prima ſpe-
cie diſtributionum, ſed potius in ſequenti,
vt aperte conſtat ex Glo.pen. & ibi cæteris
Docto.d.c.vnico, nec nō ex Fel.in c.Iacobus
n.1.de Simon.qui huiuſmodi fructus, ſeu mē
ſā groſsā ponūt in eccleſiis, vbi etiā sūt præ
bendæ diſtinctæ. Quàmuis ab errore quoq;
defendi poſsit in his omnib. Gregor. intelli-
gēdo illa verba d.§.præterea (de præbenda-
rum ipſarum corporibus) & quæ ſequuntur
vt in iis eccleſiis, ex præbendis, ſeu earum
corporib.tres partes fierent, prima remane
ret pro præbenda, altera deputaretur pro
quotidianis diſtributionib.tertia exhiberetur
et præſentib.tātū in loco (iuxta id, quod ha-
betur quoq; in extrau. poſtulaſti ſtatim præ-
ced.) vel abſentib.cauſa ſtudiorum, aut de
licentia Capituli; ſicq; præbendæ dici poſ-
ſunt, quia non requirunt intereſsentiam
aſsiduam diuinis; & diſpoſitio d. §. in hac
parte ſpectabit ad ſequentem ſpeciem di-
ſtributionū; quod ſane vti nobis valde pro-
babile eſt; ita etiam libenter ſequemur.

Secunda ergo ſpecies diſtributionum
4 † eſt in eccleſiis, in quibus præbendæ ſunt
diſtinctæ; & præterea eſt menſa communis,
ex qua dantur diſtributiones etiam illis, qui
non interſunt diuinis officiis, ſaltem aſsi-
due, dummodo ſint præſentes, vel, vt ego
addo, abſentes cauſa, ſtudiorum, vel alia iu-
ſta de cauſa, vt in dd.Extrauag. poſtulaſti, §.
licet autem, & extrau.cum nonnullæ la 16.
5 præterea. & hæ diſtributiones † vocantur
portio priuilegiata ſecundum Rebuff. in
concord.Gall.rubr.de Collat.§.1. verb. di-
ſtributionum, groſsa, ſeu menſa groſsa,
6 ſeu groſsi fructus † vt patet ex Glo.pen.&
Doct.d.c.vnico.Fel. d. c. Iacobus, num. 1.
Glo.fin.d.cap.licet, de præben. & ibi Abb.
num.8.eodem Abb.& aliis in c. de cætero,
de cleric.non reſid.Calder.conſil. 21. num.
1.de

1.de præbend.& conſ.1.de cler. non reſid.
num.1.Pariſ.conſ.32.num. 8. & ſeqq. vol.
4.& Garz.quē poſt hæc ſcripta vidi , tract.
de benef.par. 3. c. 2.num. 440.cum duob.
ſeqq. qui etiam alios quamplurimos ad id
allegant;quorum opinionem partim ſequi-
tur Gregor.d.num.9. dum autem exemplũ
de huiuſmodi diſtributionibus affert in Ec-
cleſia Pariſienſi , in qua dicit eas in illa fieri
quotidianas de pane , ita tamen , vt ad lu-
crandum panem illius diei neceſse ſit præ-
bendatis,ſeu Canonicis intereſse vel Matu
tinis,vel Miſſæ,vel Veſperis,ꝙ idem ſtatuto,
&,cõſuetudine fieri poſse generatim tradit
Io.Azor.d.quæſt.3.vterq;illorum errore la-
bitur ; clarum.n. eſt ex omnibus præcita-
tis Doctoribus,& iuribus,diſtributiones il-
las , quæ ſtatis horis intereſsentibus dan-
7 tur , † non quidem in hac ſecunda , ſed in
ſequenti propria quotidianarum diſtribu-
tionum ſpecie , quæ ſolis actu inſeruienti-
bus Eccleſiæ , & Choro aſſiſtentibus tribu-
untur,collocandas eſse.niſi forte in eo vim
faciat Gregor. quod illa conſuetudo has di
ſtributiones iis tribuat, qui aliquibus dum-
taxat diuinis officiis,non omnibus interfue
rint , & generatim ſeruitium aliquod , non
autem tale,& tamquam tale, hoc eſt,inter-
eſsentiam diuinorum officiorum Eccleſiæ
exhibuerint ; cum tamen diſtributiones
proprie ſumptæ iis ſolùm dentur , qui om-
nibus diuinis officiis interfuerint , vt infr.
2.par.quæſt.3.concl. 1.oſtendemus;& qua-
tenus tale obſequium intereſsentiæ ipſi Ec-
cleſiæ præſtiterint , vt infra hac ead.1.par.
quæſt. 4. latius demonſtrabimus . In hac
vero ſecunda ſpecie diſtributionum omni-
no locanda erit tertia illa pars, quam ex de
creto Concil.Trid.ſeſs.22. c. 3. de reform.
Epiſcopi etiam tamquam delegati Apoſto-
lici ex fructibus , & prouentibus quibuſ-
cumq;omnium dignitatum , perſonatuum ,
& officiorum in Eccleſiis Cathedralibus ,
vel Collegiatis exiſtentium in diſtributio-
nes eorum arbitrio aſſignandas diuidere
poſsunt; vt ſcilicet qui eas obtinent,ſi per-
ſonaliter competens ſibi ſeruitium iuxta
formam ab eiſdem Epiſcopis perſcribendã
qualibet die ſtatuto non impleuerint, illius
diei diſtributionem amittant,nec eius quo-
quomodo dominium acquirant , ſed fabri-
cæ Eccleſiæ quatenus indigeat , aut alteri
pio loco arbitrio Ordinarii applicetur ,
prout ibidem in hæc ipſa verba cauetur.Ve
rum quia ibi requiritur ad acquirendam
hanc tertiam partem , vt clericus perſona-
liter competens ſibi ſeruitium obeat , ideo
eam non habebit ſecluſa conſuetudine ab-
ſens cauſa ſtudiorum , aut alia etiam iuſta
de cauſa , illa excepta,quæ ſtatim eod. c.3.
ab ipſo Concil. excipitur de dignitatib. in
prædictis eccleſiis,quas qui obtinẽt ſi curæ
animarum ſibi extra ciuitatem in diœceſi
imminenti incumbere voluerit pro tempo-
re , quo in curata reſederit,ac miniſtraue-
rit, tamquam præſens ſit, ac diuinis interſit
in Eccleſiis Cathedralibus , ac collegiatis
habeatur . Sed de hoc aliquid etiam infra
dicemús par.2.quæſt.10.11.& 12.huius tra
ctat.ſicut de hac ſecunda ſpecie diſtributio
num infra hac ead.1.par.quæſt. 9. concl. 2.
ad fi.Interim vero ad tertiam veniamus .

Tertia igitur ſpecies diſtributionum
8 † eſt earum,quæ fiunt iis,qui interſunt ho-
ris diurnis,& nocturnis Eccleſiæ , & cho-
ro actuale ſeruitium , & miniſterium ſibi
competens exhibentes , vt patet ex d. cap.
licet,de præben.cap.vnico,de cler. non re-
ſid.in 6.Clem.vt ii , qui , de æta.& qual. &
ord. præficiend. vbi Doct. & alibi commu-
niter,Extrau.10.& 11.ſub tit.de præben. in
commun.Concil.Tridentin. ſeſs.21.cap. 3.
& ſeſs. 24. cap. 13. & 15. de reformat. At
9 que hæ ſunt † veræ,& propriæ diſtributio-
nes quotidianæ , vt conſtat ex iiſdem iuri-
bus, & Doct. adnotauitq; etiam inter cæ-
teros Greg.d.nu.9.Pariſ.d.conſi.32.num.6.
& ſeqq.& conſ.33.num.7.

Quarta,& poſtrema ſpecies diſtributio-
10 num generaliter ſumptarum † erit omniũ
emolumentorum , quæ diuiduntur , ſeu di-
ſtribuuntur præſentibus tantum,& iis , qui
interſunt certis ſacris,piiſq; actionib. qua-
lia ſunt anniuerſaria, mortuaria,& alia hu-
11 iuſmodi , de quibus in † d. cap. vnico , de
cler. non reſid.in 6.in fine, ibi , de diſtribu-
tionibus etiam pro defunctorum anniuer-
ſariis largiendis idem decernimus obſer-
uandum : de iis etiam habetur in toto fere
tit.de ſepult.cap. fin. de teſtam. & cap. ex
parte il 3. de verb. ſignif. & ibidem Doct.
& alibi ſæpe,Lap.alleg.35.ad fin. & melius
alleg.42.num.1.& 3.vbi aperte dicit, quod
dicuntur diſtributiones illæ , quæ dantur

pro funeribus. idem etiam diſerte tradit Gregor. Tholoſ.d. cap. 15. num. 9. ſæpius alleg.in fine; ſed fallitur iam tertio, dum de his anniuerſariis, & aliis emolumentis præter ea,quæ vere, ac propriæ diſtributiones quotidianæ dicuntur, inquit, haberi in d.Clem.vt ii, qui,de ætat.& qual.& ord.
12 præfic. nam ibi duntaxat † loquitur Summus Pontifex de illis diſtributionibus, quæ dantur his, qui certis horis interſunt,vt eiuſdem verbis vtar;has autem vere,& proprie diſtributiones quotidianas eſse, ſatis patet ex ſupra dictis, & inferius quoque di cendis; neque Gloſ. aut aliquis interpres, quem viderim,illam Clem. de dictis extraordinariis emolumentis intelligit, ſed de iis duntaxat diſtributionibus, quæ in 3.ſpecie ſitæ ſunt,vt patet ex Card.Imol. & Boniſ.Vital.ad d. Clement.& Hieron.Verrut. in Lexic.Iuris,Verb.diſtributio quotidiana. niſi velit fortaſse Gregor.intelligere, quod interpretes illius Clement. aliquid ibi tangunt de anniuerſariis, & aliis huiuſmodi emolumentis; & hoc verum eſt, vt apud eoſdem Doctor.videre eſt; ſicut & veriſſimum eſt, hæc anniuerſaria non venire nomine diſtributionum quotidianarū, vt poſt alios tradit Io.Azor.d.cap.7.quæſt. 4. ſimul docens, & optime, nihilominus eodem priuilegio gaudere, & iure vti, quo diſtributiones quotidianæ,prout etiam ſatis conſtat ex d.cap.vnico in fin.vbi Doct.& alibi id frequenter adnotarunt; omnino autem venire nomine diſtributionum ſimpliciter, vt patet ex fine d. cap. vn. ibi; de diſtributionib. etiam pro defunctorum anniuerſariis largiendis idem decernimus obſeruandum; licet contrarium in hoc ſentire videatur Card.d.Clem.2.§.1.num. 15.

Ex his autem quatuor diſtributionum
13 ſpeciebus,ſeu generibus† in 3. tantum ſpecie præcipue, atque ex profeſſo verſabitur hic noſter tractatus, in iis nimirum diſtributionibus, quæ iis dantur, qui diuinis officiis, atque horis canonicis interſunt, eamq;ſpeciem mox definiemus; de cæteris vero tribus ſpeciebus incidenter duntaxat & prout ſe ſe occaſio obtulerit,hoc eodem in tractatu ſuis locis aliquid agemus;neque enim de iis diſſerere, & tractare inſtituimus, ſicut de his, quæ in tertia illa ſpecie continentur; quarum iam definitionem,ac cætera quæ ad earum naturam proprius ſpectant, aggrediamur.

SVMMAE RERVM.

1 *Definitionem rei optimam afferre maximi momenti eſt.*

2 *Definitio ſubſtantiam, & naturam rei explicat.*

3 *Definitio conuertitur cum ſuo definito; ab eaq; optimum, ac neceſſarium argumentum ſumitur. nu. 4.*

5 *Definitio quælibet in iure ciuili periculoſa eſt: ideoq; cauti admodum eſſe debent, qui rem aliquam definire volunt.num.6.*

7 *Definitio perfecta debet habere genus, & propriam, ac completam differentiam.*

8 *Definitio diſtributionum quotidianarum a Hierôn.Verrutio allata reijcitur.*

9 *Definitio diſtributionum quotidianarum a Didaco Couarr. & Petr. Rebuff.allata deficit.*

10 *Definitio vera, ac perfecta diſtributionum quotidianarum.*

11 *Diſtributiones quotidianæ quomodo dicantur & ſint diurnum ſtipendium; & cur in definitione non addatur cum Couar. horarium. num. 12. aut nocturnum. num. 13.*

14 *Diſtributiones quotidianæ proprie ſumptæ dantur dumtaxat Clericis Eccleſiarum Collegiatarum.*

15 *Diſtributiones quotidianæ dantur propter intereſſentiam tanquam propter cauſam, & rationem formalem.*

16 *Miſſarum ſolemnia non comprehenduntur nomine horarum canonicarum. diuinorum tamen officiorum nomine continentur. nu. 17.*

18 *Reſidentia, & intereſſentia, ſeu perſonalis præſentia in Choro plurimum inter ſe differunt etiam quo ad præceptionem diſtributionum quotidianarum.*

19 *Copula, & regulariter inter diuerſa ponitur.*

20 *Diſtributiones debentur ijs quoq; qui iuris fictione habentur pro intereſſentibus.*

21 *Clerici omnes Collegiatarum Eccleſiarum, etiam Canonici tenentur Eccleſiæ inſeruire, & pſallere, vt lucrentur diſtributiones.*

Quid

Quid ſint diſtributiones Quotidianæ; ſeu de earum definitione. Quæſtio IV.

EXPLICATIS iis, quæ ad quid nominis ipſarum quotidianarum diſtributionum pertinere videbantur; (de cæteris enim rebus, quarum nomine, ſeu appellatione eædem diſtributiones veniant, inferius hac ipſa prima parte, 6. nimirum ac duabus ſeqq. quæſt. agemus;) reliquum eſt, vt iam tandem ad earum quid rei, ſeu definitionem veniamus.

1 Maximi autem momenti † eſt rectam,& optimam rei definitionem afferre; ea enim
2 † ſubſtantiam, & naturam cuiuſq; rei explicat,vt poſt Accurſium,Boetium, & alios tradunt Doctor.in l.omnis definitio, ff. de reg. iur. Ioan. Bellon. in argument.a definitione, numero 1. & Euerard. in cod. loc. a definit. numero 4. conuertiturq;
3 definitio † cum ſuo definito, vt late comprobat ibid. Euerar. num. 1.& duobus ſeqq.Optimum denique,ac neceſſarium ar-
4 gumentum † ſumitur à definitione, quo vſi plerumque ſunt tum Iure conſulti, præſertim Vlpianus, tum ſcribentes, vt pluribus oſtendunt Bellon. & Euerard.loc.citat.

Et quoniam omnis definitio in iure ciuili
5 † periculoſa eſt,rarum,eſt enim vt ſubuerti non poſſit, vt verbis vtar Vlpiani Iureconſulti in d.l.omnis definitio,cauti admodum
6 † eſſe debent qui definire aliquid volunt, ne aut nouam definitionem, aliqua prius à legumlatoribus tradita inuehant, illiue addant,quod fieri non debet, vt ſatis comprobat Bellon.d.argumentum. à definitione nu. 4.& 5. aut eam definitionem afferant, quæ vel nimiæ prolixitatis, vel quod manca ſit, & diminuta,argui poſſit.id quod ipſe quoq; præſtare conabor, dum diſtributiones quotidianas definire aggredior, quarum definitionem nullus aut Pontifex canonum conditor aut eorum interpres,aliuſue Iureconſultus, quem viderim tradidit, atque adeo eam mihi afferre licebit iuxta tradita per Bellon.loc.cit.n.6.

Quamuis. n. tam Summi Pontifices plerunq;quam Doctores paſſim,dum de quotidianis diſtributionibus verba faciunt,ſtatim ſubdant,quæ dantur iis,qui interſunt horis, & diuinis officiis, vel ſimilia verba idem ſignificantia,tamen neq; ideo eas definire intendit,neq;ea perfecta quotidianarū diſtributionum definitio eſſe poteſt, cum & ge-
7 nere careat † contra doctrinam Bartol.communiter receptam in l.1. ff. de teſtam. neq; illa vera, & completa differentia ſit; nam etiam præbenda,& alii fructus, qui præter quotidianas diſtributiones aſſignantur, & tribuuntur Collegiatarum Eccleſiarum Clericis, ac de quibus in ſuperiori quæſt.egimus dici poſſunt,quod dentur iis,qui interſunt horis, & diuinis officiis, quamuis non ratione intereſſentiæ, ſeu propter intereſſentiam: præterea diſtributiones quotidianæ aliquando dantur iis, qui vere, & realiter non interſunt diuinis,ſed abſunt vel propter corporis neceſſitatem, vel infirmitatem,vel Eccleſiæ vtilitatē,vt habetur in d.c. vnico,de Cler.non reſid.in 6.atq; adeo omnes perſonas non comprehendit. Quamuis etiam Hierony.Verrutius in ſuo Lexico Iu-
8 ris Verbo,diſtributio) eas definire voluiſſe videatur, dum ait, diſtributio quotidiana Pontificis eſt id,quod præſtatur his,qui horis certis interſunt diuinis; tamen potius verbi ſignificationem, quam rei definitionem afferre voluit, vt patet ex inſcriptione ſuperpoſita toti illi Lexico Iuris,quæ eſt,de verb.ſignific.deinde illa qualis definitio, ſeu deſcriptio eaſdem patitur obiectiones,quas ſuperior mox allata.

Propius autem ad veram definitionem
9 † acceſſiſſe videtur Didac.Couar.vir doctiſſimus,in l.b. 3. Var.reſolut.cap.13.in principio;dum de diſtributionibus loquēs, cum fructus beneficiorum bifariam dixerit conſiderandos, alii vero, inquit, diſtributione quadam veluti diurnum,& horarium ſtipendium his, qui quotidiano miniſtero in celebrandis officiis diuinis ſubſeruiūt Eccleſiæ diſtribuuntur.Sed præterquam quod ſatis aperte colligitur,non voluiſſe tunc Couaru. diſtributionum quotidianarum definitionem afferre, cum neq; vllam de definitione mentionem faciat, neq; vera definitionis formula vtatur,qualis eſſet, diſtributiones quotidianæ ſunt illud ſtipendium &c. vel alia huiuſmodi,aliquo etiam ex ſupra commemoratis, defectu laborat illa deſcriptio; licet enim in ea & genus proximum,& ali-

qualis differentia à cæteris diſtributionum
ſpeciebus ſuperius explicatis afferatur per
illa verba, diurnum, & horarium ſtipen-
dium, iunctis iis, quæ ſequuntur; attamen &
improprie loquitur, dum eas fructus bene-
ficiorum appellat, neq; in ea definitione eos
complectitur, qui quamuis diuinis officiis
non interſint ob aliquam iuſtam cauſam à
iure expreſſam, licite tamen quotidianas
diſtributiones percipiunt, ac retinent, in
ſuoſq; vſus conuertunt. Quod idē fere dicen
dū eſt de illa definitione, ſeu potius deſcri-
ptione, q̄ affert Io. Azo. p. 2. Inſtit. Mor. lib. 7.
c. 7. q. 1. dū ait, diſtrib. quotid. à iurib. intel-
ligi eas portiones, quæ debētur quotidie Cle
ricis beneficiariis eo, quod ſtatis horis illi
interſint diuinis officiis; quæ etiam vltra
prædicta in eo deficit, quod non exprimit
qualitatem Clericorum, quibus hæ diſtribu-
tionibus debetur; ſed eas omnibus benefi-
ciariis clericis tribuit, cum tamen huiuſmo
di beneficium obtinere omnino debeant in
Eccleſia Collegiata, vt infra pār. 2. quæſt.
1. latius oſtendemus.

Nobis ergo videtur, diſtributiones quo-
10 tidianas congrue ſic † definiri poſſe, vt
ſint diurnum ſtipendium, quod Eccleſiarum
Collegiatarum Clericis diſtribuitur, quate-
nus vere, vel per iuris fictionem diuinis of-
ficiis pro ſui muneris qualitate inſeruientes
interſunt. Hæc definitioni fallor perfecta
eſt, continens genus proximum, & pro-
priam differentiam iuxta allegatam theori-
cam Bartol. communiter recepti in l. 1. ff. de
teſta. quam etiam ſequitur Io. Bello. d. ar-
gum. à de finit. n. 2. idq; ex eiuſdem explica-
tione liquido apparebit. Diximus primo lo
11 co in † definitione, (diurnum ſtipendium)
loco generis proximi, non autem, ius perci-
piendi ſtipendium, quoniam non defini-
mus illud ius ſpirituale percipiendi quoti-
dianas diſtributiones, quod ex canonicatu,
& beneficio prouenire ſupra diximus, ſed
illud temporale ſtipendium, quod exhibe-
tur Clericis Collegiatarum Eccleſiarum,
qui diuinis officiis interſunt: neq; etiam di-
ximus, fructus, reditus, prouentus, aut
obuentiones beneficiorum, vel canonica-
tuum, cum de fructibus beneficii certum
ſit eorum nomine non venire propriè lo-
quendo quotidianas diſtributiones, vt infra
hac ipſa par. quæſt. 6. oſtendemus; de redi-
tibus vero, prouentibus aut obuentionibus
dubium valde ſit, vt ex quæſt. 7. colligi po-
terit. Diximus autem cum Dida. Couar. loc.
cit. diurnum ſtipendium, quoniam tam-
quam militantibus in hac Eccleſia militanti,
ac Dei templo vti ſtipendium, & tamquam
laborantibus in vinea Domini vti ſalarium
diurnum, ſeu denarius diurnus pro ratione
laboris, & ſeruitii debetur, & redditur, vt
ſupra quæſt. 1. ad finem poſt Pariſ. & alios
admonuimus: diximus vero diurnum, non
tam quia dietim diſtribuatur, quam quia
iis tribuatur, qui quotidie ſingulis Eccleſiæ,
& choro aſſiſtunt, vt etiam in 1. quæſt. ad-
monuimus; nam diſtributiones quotidianæ
ſunt, licet aliquid dietim non ſoluatur, ſed
poſt longum tempus, modo in ſolutione
habeatur reſpectus ad ſingulas horas, vt in
ſpecie decidit Rota Romana teſte Achille
de Craſ. deciſ. 12. de præb. alias dec. 275. &
docet Mandoſ. in Prax. ſignat. Grat. tit. de
penſion. verſ. diſtributiones quotidianæ,
traditq; Pariſ. conſ. 33. nu. 24. vol. 4. & poſt
Caputaq. deciſ. 29. par. 2. nouiſſime reſoluit
eadem Rot. Rom. coram Card. Seraph. in
vna Baren. emolumentorum deciſ. Seraph.
1140. num. 2. idq; docet experientia, nam in
omnibus fere Eccleſiis non niſi poſt hebdo-
madam, menſem, aut etiam annum tribuun-
tur, & tamen vere diſtributiones cenſentur.
eſt autem experientia optima rerum ma-
giſtra, cap. quam ſit, de elect. in 6. cum ſimil.
12 Non addimus † autem, horarium, quod ad-
didit Couar. loc. cit. ne ambiguitatem pare-
ret, quaſi ſingulis horis diſtribui intelligere
tur, atq; omnino deberet illud ſtipendium;
& quia, vbi etiam explicari poſſit verbum
illud, horarium, quaſi ſtipendium hoc horis
duntaxat Canonicis aſſignetur, id non eſt
vndequaq; verum, cum etiam aſſignetur cer
ta diſtributionum portio Miſſæ, quæ tamen
inter horas Canonicas non computatur, vt
patet ex tex. in c. 1. de celebr. miſs. vbi Abb.
& cæteri id adnotarunt; vel certe ſuperua-
caneum eſſet idem verbum cum id ipſum
poſtea repetatur in iis verbis; diuinis offi-
ciis, quorum nomine ipſas quoq; horas Ca-
nonicas contineri nemo dubitat. Minus etiā
13 † addidimus in definitione, & nocturnum,
licet diſtributiones dentur etiam pro no-
cturnis horis, vt dicitur in d. Extrauag. xi.
quæ incipit. cum nonnullæ la 1. §. præterea
de

de præben. & dignit. inter commun, ſiue quia à maiori parte fieri debet denominatio iur. vulg. certum eſt autem plures eſſe horas Canonicas diurnas,quam nocturnas, ſiue quia denominari poteſt à die non artificiali, ſed naturali, qui, vt omnibus notum eſt,noctem,quoq; comprehendit , cui conſonat illud Pſal. 118. ſepties in die laudem dixi tibi, vnde ſeptem horæ canonicæ promanarunt,vt patet ex tex.vbi id adnotarunt Doct.omnes in d.cap.1.de celebr.miſs.

Diximus ſecundo loco † in eadem defi-
14 nitione (quod diſtribuitur Eccleſiarum Collegiatarum Clericis) ad demonſtrandum genus perſonarum quibus tribuuntur , & ad differentiam earum diſtributionum , quæ dantur clericis Eccleſiarum non collegiatarum , puta Rectoribus Parochialium,Capellanis.& ſimilibus ratione ſepulturæ,celebrationis Miſsarum , vel alia ſimili de cauſa; cum tamen hæ diſtributiones ſolum dentur clericis Eccleſiarum Collegiatarum,vt infra 2.part.quæſt. 1.latius oſtendemus.

15 Subditur etiam † in definitione (quatenus nõ autem.qui diuinis officiis interſunt) ad oſtendendam rationem , & cauſam formalem, ob quam dantur hæ diſtributiones Clericis Eccleſiarum Collegiatarum; & ad differentiam cæterarum diſtributionum , quæ dantur iiſdem clericis intereſsentib. diuinis officiis, non tamen propter intereſſentiam,ſeu,quia interſunt , quales ſunt diſtributiones primæ,ſecundæ,& quartæ ſpeciei, de quibus in præced. quæſt. latius diſſeruimus;diximus vero,diuinis officiis,non
16 autem , horis canonicis , quoniam † horarum canonicarum nomine Miſsarum ſolemnia non comprehenduntur,vt ex tex.in c. 1. de celebrat.Miſs.ibi adnotauit Abb. & poſt Gloſ.receptam in Clem. 1.in verbo canonicas,de celebr.Miſs.& alios tradit Nauar. in tract.ſeu Manual. de orat. & hor. canon. c. 3.num.29. quibus tamen certa diſtributionum portio aſſignatur , vt infra 2. part. q. 3.oſtendemus;at vero appellatione diuino-
17 rum officiorum † ſatis continentur tam ipſa Miſsarum ſolemnia , quam etiam horæ Canonicæ , vt aperte conſtat ex text. in c. dolentes de celebr.Miſsarum, vbi Innoc. 3. cum duplicem exceſsum clericorum poſuiſset,nimirum circa horas,& Miſsam, diſtricte præcipit , vt diuinum officium ſtudioſè celebrent,ac deuotè . quare ipſe quoq. Coua.in ſua illa quali quali definitione,ſeu deſcriptione diſtributionum quotidianarum hoc ſolo nomine vtitur diuinorum officiorum,nullam de horiscanonicis mentionem faciens,quod & Verut.prætiitit in ſuo Lexic. iur. loc. cit.idque in ſpecie tradit Albe.de Ferar. tractat. de hor. Can. num. 26. & alii pleriq; quos conſulto breuiati conſulens prætermitto. Præterea vſi ſumus verbo,interſunt,quo & Pôtifices ipſi,& Doctores fere omnes,qui de diſtributionibus tradiderunt,ſunt vſi, non autem verbo,reſidêt, aut ſimili; plurimum enim inter ſe differunt
18 † reſidentia, & intereſſentia ſeu perſonalis præſentia in Choro,etiam quo ad diſtributionum quotidianarum perceptionem,vt tradunt Gloſ.& Doct.in d.cap.vnic.Abb.in caplt.cum dilectus, num.5. de cler. non reſid.& in c.olim,n. 6. de verb ſign. Doctor. cap.licet,de præb.Rot.Rom.deciſ. 330. nu. 1. par. 1. diuerſor. & pluribus oſtendunt Couar.d.cap.13.num.3.Caſsad. deciſ. vnic. de cler.non reſid.Cæſar de Graſ.deciſ. 116. alias 5. tit. de præbend. num. 3. & ex ipſomet tex.in eod.cap. vnico aliqui colligunt , quod tamen potius aduerſari videtur in iis verbis,quæ tantum reſidentibus tribuuntur, niſi id referre velimus ad conſuetudinẽ illam , quæ in eo textu improbatur : vel exponere,vt faciemus par.2.q.5.præmiſ.4.vbi alios quoq; Doct. ad id allegabimus. ſed id melius habetur in cap. cum non deceat, de elect.in. 6. ibi fructus quos reciperent , vel poſsẽt recipere,in ipſisEccleſiis reſidẽdo integre , diſtributionibus quotidianis dumtaxat exceptis , recipiant.& melius adhuc in cap.licet, de præben. ibi , quæ tantum reſidentibus in eccleſiis , & his , qui interſunt horis canonicis, exhibentur; ex hoc enim , quod copula,& ponitur inter reſidentes,& intereſſentes , conſtat hæc eſse diuerſa co-
19 pula: copula.n. † inter diuerſa regulariter ponitur.c.querelã, de Simon. Gloſ. in rubr. ff. de iur. & fact.ignor. Abb. in proem. decret.num.4.& alii Doct.paſſim.Idem quoq; ſatis colligitur ex Trid.Conc.ſeſs.14. c. 12. de reform.vbi poſtquam decreuerat, vt obtinentibus dignitates,Canonicatus,præbendas , aut portiones in Cathedralibus , aut Collegiatis Eccleſiis , ab iiſdem non liceat

amio,

anno, alioquin priuetur primo anno quiſq; dimidia parte fructuum, quos ratione etiam præbendæ, ac reſidentiæ fecit ſuos; fere ſtatim ſubiicit; diſtributiones vero qui ſtatis horis interfuerint, recipiant; dum enim dictionem aduerſatiuam (vero) ponit inter reſidentiam, & intereſsentiam, indicat eas eſse diuerſas.

Additur autem in eadem definitione (vere, vel per iuris fictionem) nam non ſolum dantur diſtributiones iis, qui vere, realiter, & perſonaliter interſunt diuinis officiis,
20 ſed etiam † qui a iure habentur, ac ſi vere intereſsent, ſiue quia abſint propter corporis neceſſitatem, & infirmitatem, vt in d.c. vnico, & nos latius infra ſecunda parte, quæſt. quinta, & ſexta oſtendemus, ſiue propter Eccleſiæ vtilitatem, vt in eod. capitulo vnico, & nos fuſius d. 2. part. quæſt. 11. ſiue quia pro intereſsentibus habeantur vel ex conſuetudine legitima, vt in quæſt. 12. vel ex priuilegio, vt in quæſt. 14. ead. 2. par comprobabimus:

Diximus denique in allata per nos diſtributionum quotidianarum definitione (pro ſui muneris qualitate inſeruientes,) quia
21 non ſufficit † Canonicis, aliiſue Collegiatarum Eccleſiarum clericis diuinis officiis intereiſe, ſeu Choro perſonalem corporis præſentiam exhibere, ſed debent etiam in celebrandis officiis diuinis Eccleſiæ ſeruire ac miniſterium eorum celebrationi, & altari exhibere, vt aperte monet Couar. d. cap. 13. in principio, & num. 3. in primis fere verbis; idq; pro ſui ordinis, & muneris qualitate, aliter fructus diſtributionum ſuos non faciunt, ſed ad eorum reſtitutionem tenentur etiam in foro conſcientiæ, vt ex communiori, & veriori opinione reſoluemus infra eadem ſecunda par. quæſt. 2. per totam.

Atque ex his ſatis, ni fallor, explicata, & comprobata manet a nobis primum tradita Diſtributionum quotidianarum definitio. Nunc ad alias Quæſtiones deſcendamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Miſſę ſacrificium inſtitutum fuit a Chriſto Domino in vltima cœna.*

2 *Orationes, & reliquæ Miſſæ partes minus ſubſtantiales a Petro, eiuſq; ſucceſſoribus inſtitutæ fuerunt.*

3 *Miſſas ſolemniter, & conuentualiter cantari quis præceperit.*

4 *Horæ canonicæ quoad ſubſtantiam, ſeu quatenus orationes, & aſſiduæ preces ſunt, diuino iure inſtitutæ, ac præceptæ fuerunt. quoad modum autem iure humano inductæ ſunt. num. 5.*

6 *Horarum Canonicarum numerus eſt a iure humano; neq; idem ſemper fuit in Eccleſia. num. 7.*

8 *Horæ Canonicæ quomodo officium diuinum dicantur.*

9 *Horæ Canonicæ quibus in locis humani iuris habeantur.*

10 *Horas Canonicas publice in Eccleſia decantari quando nam primum ſtatutum fuerit.*

11 *Antiphona, & alternata canendi ratio idem fuit apud antiquos.*

12 *Antiphona quæ nam nunc dicatur.*

13 *Alternatim canendi forma quando nam ortum habuerit.*

14 *Pſalmos aliquos alternatim cani ante introitū Miſſę quis prior inſtituerit.*

15 *Horæ Canonicę certis horis maxime in choro perſoluendæ ſunt, iuſta tamen de cauſa poſſunt in Eccleſia quoq; publice cani hora anticipata, vel poſtpoſita. num. 16.*

17 *Canonici olim communem vitam degebant, vnoq; in loco habitabant.*

18 *Canonicorum duo genera extiterunt, alterum regularium; alterum vero eorum, quos vocant ſeculares.*

19 *Diſtributiones quotidianæ quoad ſubſtantiam indictæ ſunt iure naturali, & diuino.*

20 *Labori merces debetur naturali, ac diuino iure.*

21 *Diſtributiones quotidianę quoad modum iure tantum humano, hoc eſt Pontificio, indictæ fuerunt.*

22 *Diſtributionum quotidianarum vſus antiquus fuit in Eccleſiis, iſq; ſaltem tacite olim approbat fuit per ſummos Pontifices. num. 23.*

24 *Diſtributionum quotidianarum diuiſio in ſingulis Eccleſiis Collegiatis iure nouo præcepta fuit, & quod illud ſit, nu. ſeqq.*

25 *Tertia pars redituum quorumcumq; detrahenda eſt ex dignitatibus, Canonicatibus, portionibus, & officijs Eccleſiarum Collegiatarum, & conuertenda in quotidianas diſtri-*

butiones

butiones ex decreto Trident. Concil. ſeſſ. 21. cap 3. de reformat.

26 *Decretum Trident.Concil.ſeſſ.21.cap.3.de reformat. in quo differat ab eiuſdem decreto. ſeſſ.22 c.3.*

17 *Diſtributiones quotidianæ augeri poſſunt per vnionem beneficiorum ſimplicium, vel ſuppreſſionem præbendarum aliquot ex decreto Trident. Concil.ſeſſ.24.c.15.*

28 *Decretum Trident.Concil.ſeſſ.24 cap.15. de refor.habet locum dumtaxat in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis inſignibus.*

29 *Capitulum etiam ſede vacante non poteſt ſupprimere portiones vigore decreti Tridentini Concilÿ ſeſſ.24. cap.15, de refor.neq; Prælatus Eccleſiæ Collegiatæ, licet ipſe ſit exemptus, & Eccleſia inſignis. num.30.*

31 *Decreta Tridentini Concilÿ quo tempore cœperunt obligare.*

32 *Reditus omnes, & prouentus Eccleſiarum Collegiatarum vrbis Romæ ad Capitulum & menſam earundem pertinentes applicata ſunt diſtributionibus quotidianis per Conſtitutionem Pÿ 4. quæ cõſtitutio localis eſt, n. 33. & diuerſa ſtatuit a Trid Conc. ſeſſ. 25. c. 3. num. ſeq.*

35 *Diſtributiones quotidianæ introductæ ſunt fauore cultus diuini, vt is in Eccleſiis augeatur, & vt Clerici iiſdem diſtributionibus quaſi illecebris allicerentur ad debitum Eccleſiæ ſeruitium exhibendum. num.36.*

37 *Mala ſunt quæ mali præbent occaſionem.*

38 *Lex, & diſpoſitio quælibet tunc demum eſt iniuſta eo ſolo, quod præbeat occaſionem delinquendi, cum principaliter condita eſt in fauorem eius, cui eam occaſionem præbet.*

Quo iure, quando, & quam ob cauſam introductæ ſunt diſtributiones Quotidianæ. Quæſtio V.

QVONIAM, vt ſuperius dictum eſt, quotidianæ diſtributiones iis dantur, qui diuinis officiis interſunt, antequam ad diſtributionum originem, atq. inſtitutionem veniamus; aliqua de diuinorum officiorum origine, & inſtitutione lubet, ac neceſſe eſt præmittere.

1 Miſſæ ergo ſacrificium † a Chriſto Do-
mino in vltima cœna inſtitutum fuiſſe,
cum Apoſtolis ſuis inquit, hoc facite in
meam commemorationem, conſtat ex Luc.
22. & Apoſtolo 1. Corinth. 11. idque aperte
definiuit Oecumenicum Concilium Tri-
dent. ſeſſ. 22. cap. 1. & can. 2, pluribuſq; com
probant Stephan. Duran. de ritibus Eccleſ.
Cathol. lib. 2. cap. 3. Rober. Bellarm. lumen
ampliſſimæ, religioſiſſimæ, & doctiſſimæ
Societatis Ieſu dum hæc ſcribebam merito
a ſapientiſſimo ac Sanctiſſ. tunc Rom. Pont.
Clemente VIII. in purpuratorum Patrum
Collegium cooptatus, is inquam tom. 2.
Controu. 3. general. lib. 5. de Euchar. qui eſt
1. de miſſa cap. 12. Henriquez eiuſdem So-
ciet. in Sum. Theol. Mor. Tom. 1. lib. 9. qui
eſt de vero Miſſæ ſacrif. cap. 6. & 24. Id ve-
ro intelligẽdũ eſt quoad ſubſtãtialia ipſius
ſacrificii; nam orationes, & cætera, quæ ſub
2 ſtantialibus acceſſerũt, † partim a Petro A-
poſt. partim a Gelaſio, Greg. I. aliiſq; ſummis
Pontificibus inſtituta, & tradita ſunt, vt vi-
dere eſt apud Dur. d. lib. 2. cap. 11. ad 58. Bel
larm. d. Controuerſ. 3. lib. 2. cap. 16. & ſeqq.
vſque ad finem, Henriquez. d. cap. 24. 27. 32.
cum multis ſeq. & Biel in Canon. Miſſ. lect.
15. & alibi ſæpe; necnon Gregor. Tholoſ.
partit. Iur. Canon. lib. 1. tit. 21. cap. 3. Quod
autem aliquando ſolemniter, & conuen-
3 tualiter canantur Miſſæ, † extat tex. in cap.
quidam laicorum, de celebrat. Miſſ. ſum-
pto ex Conc. Triburien. quod celebratum
fuit tempore Bonif. 6. Anno Domini 895.
extat & Epiſt. 2. Anacleti Papæ, qui ſedit
anno Domini 84. cuius verba habentur in
cap. Epiſcopus, de conſecrat. diſt. 1. extat
etiam decretum Innoc. 3. in Concil. Later.
celebrato anno Domini 1215. cuius verba
habentur in c. dolentes, de celebr. Miſſ. §.
ſunt & alii. ſed idem aperte præcepit Ho-
norius 3. in cap. cum creatura, de celebr.
Miſſ. quem etiam tex. ad id ponderauit Gre
gor. Tholoſ. d. tit. 21. c. 2. Plura vero de pu-
blicis, & ſolemnibus Miſſis tradiderunt
Steph. Duran. d. lib. 2. cap. 4. & Robert.
Bellar. d. lib. 2. cap. 15. ſtatim poſt me-
dium.

Quoad horas vero Canonicas cõſtat,
quatenus orationes, & preces aſſiduæ ſunt,
4 ſeu quoad ſubſtantiam, eas † naturali, &
diuino iure inſtitutas, ac præceptas eſſe.
Nam Luc. 18. habetur, oportet ſemper ora-

re, &

re, & numquam deficere & 1.ad Theſſalo-
nic.5.ſine intermiſſione orate,naturaq; ipſa
nos docet orando a Deo petere quod ipſi
per nos obtinere non valemus,Deumq; lau
dare, tum quod ea nobis donauerit,quæ pe
timus; tum propter alia in nos innumera
ab eodem bonorum omnium largitore col-
5 lata beneficia.quoad † modum autem,quod
nimirum illæ preces ita fuerint diſtinctæ
in ſeptem canonicas horas, & non plures,
aut pauciores,atque hac ratione diſpoſitæ,
vt contineant hymnos, pſalmos, antipho-
nas, & cætera huiuſmodi, id humano, Ec-
cleſiaſticoq; iure inductum eſt, vt optime
indicant Gregor.Tholoſ.d.lib.1.tit.20. cap.
2.& Stephan.Duran.d.tract.de ritib. Eccle.
Cathol.lib.3.cap.2.num.34.aperte vero tra
dit Bellarm.Tom.3.controuer. 3. gener. &
controu.vlt.gener.lib.1. cap. 19. ad fin. vbi
6 etiam † iure optimo reprehendit Abb. Pa-
normit.inſignem alioqui iuris interpretem,
qui in cap.1.de celebr. Miſſ. ſcriptum reli-
quit,iure diuino determinatum eſſe nume-
rum ſeptem horarum, cum habeatur in
Pſalm. 118. ſepties in die laudem dixi tibi,
& ideo non poſſe in horarum numero per
Eccleſiam diſpenſari; ſed male; illud enim
ſcripturæ teſtimonium, *inquit*, non præ-
ceptum, ſed exemplum continet, & exem
plum regis, non ſacerdotis; atque adeo ſi
quid efficeret, ad horas canonicas reges
obligaret,non ſacerdotes. Præterea,quia
præceptum illud potius cæremoniale eſſet
quam mortale, poſt legem Euangelicam
amplius non obligaret, vt ex communi
Theologorum doctrina reſoluimus cum
de præcepto decimarum ageremus in no-
ſtro Tractat.de decimar.cap. 1. quæſt.2. Ac-
7 cedit etiam, quod † non idem ſemper fuit
in Eccleſia horarum Canonicarum nume-
rus,vt idem Bellarm.ibid.adnotauit,& con
ſtat ex traditis per eum d.lib. 1. cap. 13. &
14.meliusq; per Duran.lib.3.cap.3. & Mar-
cell.Francolin.in tract.de temp.horarum
Canonic.cap.17. & 19. quin etiam non de-
fuere magnæ authoritatis viri,qui non mo
do antiquis Eccleſiæ temporibus, ſed nunc
quoque octo eſſe velint horas canonicas,
eoſq; ſequitur Nauar. in tractat. de orat. &
hor.canon. cap. 3. num. 27. & 28.quos ta-
men late reprehendit, & confutat Francol.
d.tract.de tempor.hor.canon. cap. 6. num.
7.cum ſeqq.& cap. 12.num.3.4.& 18. Neq;
8 obſtat quod horæ canonicæ † officium di-
uinum dicantur in Concil.Aquiſgranenſi c.
131.& cap.dolentes, de celebr. Miſſ. ita e-
nim appellantur, ſiue quia in iis continetur
quod facere debemus erga Deum, vt pro-
bat Bellarm.d.lib.1. cap. 10. verſ. dicuntur
autem;ſiue quia per eas penſum ſeruitutis,
& tributum quoddam Deo ſoluimus, vt
patet ex cap.1. de celebr. Miſſ. & Bellarm.
d.lib.1.cap.18.Stet ergo tanquam certum,
& indubitatum,quod licet aliqua horarum
canonicarum veſtigia,ſeu fundamenta in
ſacra ſcriptura præſertim in pſalmis repe-
riantur, quorum pluri ma loca referunt Du
ran.Francol.& Bellarm.locis citat.tamen
ſub ea ratione, & forma, nunc recitantur,
iure humano ſunt introductæ;habemus au-
9 tem † hac in re præter alia multa canonem
Apoſtolorum apud Clement. lib. 8. conſti-
tut.Apoſtol.cap.40.in hæc verba;preces ve
ſtras facite diluculo,tertia hora,ſexta, no-
na,veſpere,& galli cantu, ex quibus habe-
mus Matutinum,Primam,Tertiam, Sextam
Nonam,& Veſperas; Completorium vero
poſtea additum fuit ante tempora ſancti
Benedicti; nam in eius regula c.16. adiunt
hæc verba; his horis referamus laudes
Creatori noſtro, Matutinis, Prima,Tertia,
Sexta, Nona, Veſpere, Completorio, vt
conſtat ex Bellarm.d.lib. 1.cap.13. Francol.
d.tract.cap.15.num.12. & cap. 19. num. 4.
de eadem autem Completorii hora memi-
nit Iſidor.lib.1.de off.eccleſ.cap.21.& Con
cil.Aquiſgranenſe cap.128.& alii, quos re-
fert Duran.d.lib.3.cap. 12. & Francol. loc.
cit & quamuis Francol.ibid. dicat tūc quo-
que additam fuiſſe horam Primæ; non ideo
tamen ſequitur, quin tempore Clementis,
& Apoſtolorum fuerit inſtituta, ſed eius ce
lebratio fuerat fortaſſe clericorum ſocor-
dia intermiſſa, vt in ſimili monet Duran.d.
lib.2.c.2.in fine.

Quando autem primo ſtatutum fuerit,
vt per clericos publice,& in Eccleſia decā-
tarentur horæ Canonicæ,non ſatis conſtat.
10 probabilius autem puto † id contigiſſe
tempore Martini primi Papæ, qui ſedit an-
no Domini 647.in Concilio quodam, quod
eſt Lateranenſe primum, vt patet ex cap.
fin.92. diſt. iunctis iis, quæ de hoc Ponti-
fice,& Concil. o tradiderunt Dominic. Ni-
colius.

colin. in ſumma Concil. omn. & Petr. Matt.
in ſumm. Conſtit. ſumm. Pontif. in princ.
quamuis Gregor. Tholoſ. d. tit. 20. cap. 5. ve-
lit, Concilium illud Martini eſſe Bracharen
ſe; quod tamen non probat; nullumq; ipſe
reperio Concilium Bracharenſe ſub Marti-
no aliquo Pontifice. Sed quicquid ſit; in illo
can. fin. 92. diſt. ſtatuitur, quod ſi quis preſ-
byter, aut Diaconus, vel quilibet clericus, ſi
ad quotidianum pſallendi officium matuti-
nis, vel veſpertinis horis ad Eccleſiam non
conuenerit, deponatur a clero; ſi tamen
caſtigatus veniam ab Epiſcopo per ſatisfa-
ctionem noluerit promereri. Matutina au-
tem dicuntur ibi officia, quæ celebrantur
a mane vſque ad Nonam, veſpertina, quæ
a Nona vſque ad noctem, vt per tex. in c. ſi
quis Epiſcopus 11. quæſt. 3. monet Gloſ. d.
cap. ſi. His accedunt quæ ex Patribus, &
Conciliis de Cantu, qui in diuinis officiis
adhiberi ſolet, ſcripſerunt Henriq. d. tom. 1.
Theol. moral. lib. 9. cap. 31. §. 8. Bellarm. d.
lib. 1. cap. 16. Steph. Duran. d. lib. 3. cap. 13.
14. & 21. Francol. d. tractat. de temp. hor.
canon. cap. 3. & Alphon. de Torres in Inſtit.
Sacerd. tit. de hor. canonic. & cant. Eccle-
ſiaſt. quæque nos de alternata canendi, &
pſallendi ratione in Eccleſia nunc dicturi
ſumus.

Circa quam illud in primis adnotandum
11 eſt, apud antiquos Eccleſiæ Patres † idem
fuiſſe antiphonam, & alternatam canendi
rationem, antiphona enim Græce idem
eſt, quod vox reciproca, vt ex Iſidor. lib. 6.
Etymologiarum, cap. 19. Amalar. lib. 4. de
off. eccleſ. c. 7. & aliis tradiderunt Henriq.
d. lib. 9. cap. 31. §. 8. Bellarm. d. lib. 1. cap. 14.
ad fin. & Steph. Duran. d. lib. 3. cap. 17. in
12 princip. quamuis nunc † Antiphona dica-
tur in officio Eccleſiaſtico ſententia illa,
quæ pſalmo concinendo præmittitur, quo-
niam ſecundum eius modulationem pſal-
mus totus canitur per duos choros, eaq; ſi-
mul duo chori coniunguntur, vt ex eodem
Amalario iidem Doctor. ibidem adnota-
runt.

Porro vſum antiphonarum, ideſt alter-
13 natim canendi formam † ex Angelica ad-
monitione, atque exemplo ſanctum Igna-
tium Apoſtolorum diſcipulum didiciſſe: &
Antiochenæ Eccleſiæ tradidiſſe, qu† tan-
dem in omnes orientales eccleſias propa-
gata eſt, ex Socrat. lib. 6. hiſtor. Eccleſ. cap.
8. & aliis ſcripſerunt Bellar. & Duran. loc.
cit. Francol. dict. tractat. de temp. horar Ca-
non c. 3. nu. 2. & ſeqq. quaſdam diſcordantes
hac de re opiniones conciliat. In Eccleſia
vero Occidentali ſanctus Ambroſius pri-
mus hanc alternatim canendi formam Me-
diolani inſtituit Græcos imitatus, vt ex au-
ctoritate Iſidor. lib. 1. de off. Eccleſ. cap. 7. &
aliorum adſtruunt Bellarm. ſupra, Duran. d.
cap. 17. nu. 4. Francol. d cap. 3. num. 8. quam-
uis pleriq; eius formulæ inſtitutionem ad
Damaſum Pontificem referant, quos re-
cenſet Francol. d. cap. 3. num. 9. & ſequivi-
detur Nauar. d. tract. de Orat. & hor. Ca-
non. cap. 10. num. 22. & ſeqq. & vero habe-
tur id in eius vita apud Platinam, & quod
caput eſt in Breuiario Romano reformato
in hæc verba, inſtituit Damaſus, vt in Ec-
cleſia Pſalmi alternis canerentur, quæ re-
fert Nauar. loc. citato. Hæc autem diuer-
ſitas ita conciliatur per Duran. d. cap. 17.
num. 5. & Francol. d. cap. 3. num. 10. & tri-
bus ſeqq. vt huiuſmodi cantus auctor fuerit
S. Ambroſius ſub Damaſo Pontifice (idq; cir
citer annum Domini 383. vt Francol. vel
338. vt Duran. vel 366. vt Nicolin. qui ſum-
mam Conciliorum compilauit) ſed Dama
ſus primus huic canendi formulæ auctori-
tatem Apoſtolicam impartierit, & præ-
ceptionem adhibuerit, vt ea in vniuerſa
14 Eccleſia ſeruaretur. Quod autem † Pſal-
mi aliqui ante ſacrificium Miſſæ, ſeu in
eius introitu alternatim canerentur, Cæ-
leſtinus primus inſtituit, vt monet Bel-
larm. loc. cit. Francol. d. cap. 3. n. 16. Duran.
d. cap. 17. num. 5. & lib. 2. cap. 11. num. 3. ſe-
dere autem cœpit Cæleſtinus anno Domi-
ni 423. ex quibus omnibus patet, antiquiſſi-
mum eſſe vſum, formam, & inſtitutionem
alternatim canendi in Choro, & Eccleſia
Pſalmos, & horas Canonicas.

Cætera vero de horis Canonicis, puta
de Etymologia, loco, tempore, ac ratione
recitandi horas Canonicas, & aliis huiuſ-
modi, videri poſſunt apud Nauar. Bellarm.
Francol. & Duran. loc. cit. nec non Io. de
Lignan. Nicol. Plouium, & Albert. Ferrar. cæ
terosq; quot quot de horis Canonicis tra-
ctarũt, Canoniſtas in c. 1. & tot fere tit. de
celeb. Miſſ. Summiſtas in verb. horæ Cano-
nicæ, Theol. in 4. diſt. 16. & ſeqq. Illud vero

vnum de tempore recitandi horas Canonicas generatim attigiſſe ſufficiat; quod ad capitula, Collegiatasq; Eccleſias pertinet; ni-
15 mirum, quod, licet horæ Canonicæ † ſtatis horis maxime in Choro perſoluendæ ſint, vt late probat Nauar. d. tract. de orat. & hor. Canon. cap. 3. num. 22. & ſeqq. Silueſt. in verbo horæ, n. 10. & Doct. in c. 1. de celebr.
16 Miſſ. tamen iuſta aliqua de cauſa † in Eccleſia quoque publice cani, & dici poſſunt à Clericis hora anticipata, vel poſtpoſita, vt docet Sylueſt. loc. cit. nu. 9. & ſatis probat tex. in cap. presbyter, 91. diſt. & d. cap. 1. de celebr. Miſſ. per quæ iura idem adnotauit Nauar. d. cap. 3. nu. 55. vbi exemplum affert de proceſſione aliqua ſolemni, inſigni concione, aut iucundo Bullæ Curciatæ, vel Regis aduentu, aitque, propter has, aut ſimiles cauſas conſonum rationi eſſe, vt præponatur, vel poſt ponatur horæ debitæ Prima, Tertia, Miſſa, aut aliud aliquod diuinum officium, ita tamen, vt fiat auctoritate ſuperioris ad id poteſtatem habentis, qualis, inquit, videtur Epiſcopus in Eccleſia Cathedrali, vel eius Vicarius, aut Capitulum, vel Decanus, per dicta in ſimili caſu de ieiuniis à S. Thom. 2.2. q. 147. art. 4. ad 3. & Panorm. in rubr. de obſeruat. ieiun. in alijs autem Eccleſijs, ſubdit Nauar. erit Abbas, Prepoſitus, Prior, vel alius Prælatus arg. Gl. ſingularis in cap. potuit, de locato. Hæc Nauar. ex quo, & alijs præcit. Doct. ſumi poſſūt quæcunque de horarum Canonicarum recitatione, minus tamen ad rem noſtram facientia dici poſſent, quam ea, quæ à nobis hucuſq; explicata ſunt.

Verum aliquid quoque de Canonicis ipſis, qui diuina officia recitare debent, eorúque inſtitutione præmittere hoc loco non
17 abs re erit. Sciendum ergo, † eos, qui olim in cœtus congregati ſeorſum à cæteris habitabant, non omnes Monachos fuiſſe; fuerunt enim, qui Monachorum inſtar eundem locum ſimul plures incolebant, vnoque omnes Refectorio, & Dormitorio vtebantur, qui à communi, & regulari quadam vita quam ducebant, Canonici dicti ſunt, atque ij pariter, ſicut Monaci, res immobiles in communi poſſidebant, vnde ſingulis alimenta ſubminiſtrabantur, quæ poſtea præbendæ dictæ ſunt; extatque hac de re Greg. 1. conſtitutio anno Domini 592. in cap. quia tua fraternitas, 12. q. 1. & Eugenij 1. Anno 654. cap. neceſſaria, 12. q. 1. eiusq; approbatio à Greg. 7. facta anno 1073. in cap. quoniam, de vit. & hon. cler. quod ibi poſt Gloſ. ſic accipiunt Hug. Archid. & cæteri fere interpretes. Horum vero Canonicorum duo
18 genera † extiterunt: alterum eorum, qui cõmuni vitæ paupertatis quoque votum adiunxerunt, & Canonicorum regularium nomen acceperunt: alterum eorum, qui præter communia bona ipſi etiam ſinguli proprium aliquid obtinebant, qui quoniam non certe regulæ erant addicti, ideo non Regulares Canonici, ſed Canonici, ſimpliciter ſunt appellati. conſtat id, quod diximus ex M. Anton. Marſil. in tract. de redit. Eccleſ. part. 1. cap. 7. num. 21. & duob. ſeqq. Quod ſi quis hac de re plura ſcire cupit, videat eundem d. par. 1. fere per totam. Duran. de rit. Eccl. Cath. li. 3. c. 1. nu. 5. & c. 24. & Doct. in iur. paulo ante citat. nec non Io. Molan. in tract. de Canonic. & eorum vit. lib. 1. fere per totum, quem poſt hæc ſcripta legimus; ſed nihil fere de Canonicis ſcripſit niſi quod ad eruditionem, & antiquitatem attinet.

His igitur de Canonicis, ac diuino officio præmiſſis ad tres illas initio huius quæſtionis propoſitas dubitationes, quo nimirum iure, quando, & quam ob cauſam introductæ ſint Quotidianæ Diſtributiones, tribus hiſce diſtinctis concluſionibus reſpondeamus.

Prima Concluſio. Quamuis, quo ad ſubſtantiam (vt Theologico modo loquendi vtar) diſtributiones quotidianæ inductæ ſint de iure naturali, & diuino, ſeu in eo ſaltem fundatæ ſint; tamen quoad modum, ſeu quoad ſui formam iure dumtaxat humano ſaltem approbante introductæ ſunt. Prima
19 pars † huius concluſionis probatur, tum ex eo, quod naturale eſt, vt labori merces
20 † debeatur, & tritum iam eſt communi ſermone prouerbium, omnis labor optat præmium, remuneratio enim naturalis eſt, ſicut & laborum merces, l. ſed & ſi lege, ff. de petit. hæred. & l. Attilius, ff. de donat. §. ne autẽ, Auth. de iudic. coll. 6. c. ſi. 7. q. 1. & c. charitatẽ, 12. q. 2. tum ex Luc. 10. dignus eſt operarius mercede ſua, & 1. Corinth. 9. quis militat ſuis ſtipendijs vnquam? & paulo poſt, non alligabis os boui triturãti; & poſt

pauca

pauca, quoniam debet in ſpe, qui arat arare,
& qui triturat in ſpe fructus percipiendi:
& ſubdit Apoſtolus, ſi nos vobis ſpiritualia
ſeminamus, magnum eſt, ſi nos carnalia ve-
ſtra metamus? & paucis interpoſitis; neſci-
tis quoniam qui in ſacrario operantur, quæ
de ſacrario ſunt, edunt, & qui altari deſer-
uiunt, cum altari participant? Ex quibus, &
alijs fere ſexcentis ſacræ Scripturæ locis,
quæ ad id afferri poſſent, iunctis alijs ſupra-
dictis, illud plane conficitur, quotidianas
diſtributiones quoad ſubſtantiam in diui-
no, & naturali iure fundatas eſſe; hoc eſt, de
iure naturali, ac diuino eſſe, vt ij, qui Eccle-
ſiæ, & altari ſeruiunt, cõgruam mercedem,
& ſtipẽdium recipiant, quæ erat prior pars
huius concluſionis. Poſterior vero pars, ni-
21 mirum, iure tantum humano † inductum
eſſe, quod hæc merces reddatur, & hoc
ſtipendium ijſdem miniſtris, & inſeruien-
tibus tribuatur per viã quotidianarũ diſtri
butionũ, probatur tum ex eo, quod in nullo
Scripturæ loco habemus de quotidianis di-
ſtributionibus, neq; de ijs vlla extat Apoſto
lica traditio; tum quia id ab Eccleſia indictũ
eſſe aperte voluit Hier. Verrut. in Lexic. Iur.
Ver. Diſtributio, vbi diſtributiones hasce
quotidianas, de quibus loquimur, appellat
diſtributionem quotidianam Potificis, quaſi
à ſummo Pontifice introductam. idem ſatis
colligitur ex Nauar. d. tract. de orat. & hor.
Canon. c. 18. num. 10. vbi ex ſuperius per
eum deductis infert, vtile fuiſſe nouum il-
lud inuentum diuidendi omnes, vel aliquos
reditus Canonicorum, & Capitulorum in
diſtributiones quotidianas lucrifaciendas
dumtaxat ab ijs, qui horis interfuerint, &
non alijs, vt probant, inquit, multa iura no-
ua; dum enim appellat Nauar. nouum inuen
tũ illã diuiſionẽ, quæ fit quotidianarũ diſtri-
butionum, expreſſe vult, eã ab humano iure
non autem diuino aut naturali, quod anti-
quum eſt, fuiſſe introductam. eiuſdem quo-
que ſententiæ fuit Steph. Duran. d. tract. de
rit. Eccleſ. Cathol. lib. 3. c. 25. nu. 4. cum e-
nim, inquiens, in Collegijs paſſim horis ſa-
cris aſſiſtendi, & pſallendi munus neglige-
retur, viſum fuit Patribus è re Chriſtiana fo
re Canonicos, cæterosq; Eccleſiæ miniſtros
hiſce diariis, ſeu diſtributionibus quaſi qui-
buſdam illecebris ad intereſſendum diuinis
officiis allicere, & inuitare. Idem quoq; ad-
notauit Franc. Duaren. in tract. de benef. lib.
7. cap. 4. circa medium, & aperte conſtat ex
Iuon. Carnoten. Epiſt. 75. cuius verba recitat
ibidem Duran. & nos quoque in ſequenti
concluſione referemus, quoniam ad eam
magis, quam ad hanc pertinent.

Secunda Concluſio. quamuis ſatis anti-
22 quus fuerit † vſus in aliquibus Eccleſiis
diuidendi quotidianas diſtributiones inter
Clericos, qui in Eccleſia diuinis officiis in-
tereſſent, & non alios isq; vſus per ſummos
Pontifices approbatus fuerit ſaltem tacite,
tamen id non fuit ſtatutum per Eccleſia in
omnibus Collegiatis Eccleſiis niſi iure nouo
Prima pars concluſionis probatur ex Iuon.
Carnot. antiquiſſimo, & eruditiſſimo viro
Epi. 75. vbi, cũ in quãpluribus inquit, Cano-
nicorũ Carnotenſium deſueuiſſet diſcipli-
næ regularis obſeruantia, vt de negligenti-
bus facerem diligentes, de ſomnolentis vigi
les, de tardis aſſuetos ad frequentandas ho-
ras Canonicas, deliberaui apud me, vt da-
rem eis dimidiam Præpoſituram, vt inde
fieret quotidianus panis, quem acciperent
aſſidui, amitterent tardi, vt ad quas eos pa-
nis interni dulcedo non mouebat, panis cor
porei refectio prouocaret; quamuis eorum
annua præbenda eis ad hoc ſufficiens eſſe
deberet Idem etiam probatur ex tex. in c.
de cætero, de cler. non reſid. c. licet, de præ-
ben. d. c. vnico, de cler. non reſid. in 6. c. fin. §.
ſi autem, de conceſſ. præben. & capit. fin. §.
adiicimus. de ſent. excom. eod. lib. Clem. vt
ii, qui de ætat. & qual. & ord. præfic. Extrau.
10. & 11. de præben. inter com. ex qui-
bus iuribus aperte habetur antiquitas huiuſ
modi vſus, & conſuetudinis diuidendi quo-
tidianas diſtributiones, ſeu quoſdam reditus
inter eos Clericos dumtaxat, qui diuinis of-
ciis intereſſent. Secunda pars eiuſdem con-
23 cluſionis. quod nimirum † is vſus approba-
tus tacite fuerit per Summos Pontifices, di-
ſerte probatur in omnibus iuribus mox al-
legatis, vt ea percurrenti conſtabit, & colli-
gitur, ex Nauar. in d. c. 18. nu. 10. dum ait, id
eſſe nouum inuentum, & pro eo allegat
tex. in d. cap. vnico, & clem. vt ii, qui: dum
vero adducit etiam tex. in Clem. 1. de re-
liqu. & vener. Sanctor. & in cap. valet, 81.
diſt. fallitur, nihil enim habetur in d. Clem.
de quotidianis diſtributionibus, ſed de In-
dulgentiis conceſſis iis, qui in feſto Sanctiſ-

ſitni Corporis Chriſti Domini interfuerint
diuinis officiis: in d. autem c. valet, ſolum dicitur, quod mutatio loci aliquando valet
conuerſis ad pœnitentiam. Quamquam
etiam dum velle videtur Nauar. per illa iura noua inuentas fuiſſe, ſeu introductas diſtributiones quotidianas; ita, vt per ea ſtatutum fuerit, vt in omnibus Eccleſiis, vbi etiam de hoc ſpecialis conſuetudo non eſſet,
aliqui reditus per modum quotidianarum
diſtributionum inter eos ſolum Clericis diuiderentur, qui diuinis intereſſent, fallitur,
24 † (& hæc eſt 3. pars huius noſtræ concluſionis,) nam in illis duobus iuribus, per eum
& aliis ſuperius per nos allegatis, vel ſolum
ſtatuitur, vt id fiat ſuppoſita iam conſuetudine in illiſmet Eccleſiis, vt in d. cap. vnico,
& c. fi. de ſent. excom. in 6. vel ſolum tacitè
talis cõſuetudo approbatur, vt in cæteris iuribus; quod quidem liquido apparebit ca
omnia iura diligenter perpendẽti. Ius ergo
illud nouum, de quo Nauar. loc. cit. & nos
25 ſupra mentionem facimus, † aliunde, quam
ex illis iuribus, petendum eſt, nimirum ex
Concil. Trident. Seſſ. 21. cap. 3. vbi ſtatuit Sãcta Synodus, tam in Eccleſiis Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ ſunt
diſtributiones, vel ita tenues, vt veriſimiliter negligantur, tertiam partem fructuum,
& quorumcunque prouentuum, & obuentionum, tam Dignitatum, quam Canonicatum, perſonatuum, portionum, & officiorũ
ſeparari debere, & in diſtributiones quotidianas conuerti, quæ inter dignitates obtinentes, & cæteros diuinis intereſſentes
proportionabiliter iuxta diuiſionem ab Epiſcopo etiam tamquam Apoſtolicæ ſedis
delegato in ipſa prima fructuum deductione faciendam diuidantur, ſaluis tamen conſuetudinibus earum Eccleſiarum, in quibus
non reſidentes, ſeu non ſeruientes nihil, vel
minus tertia parte percipiunt, non obſtantibus exemptionibus, ac aliis conſuetudinibus etiam immemorabilibus, & appellationibus quibuſcunque. Idem fere habetur in
eodem Concil. Trident. Seſſ. 22. cap. 3. de refor. in hæc verba; Epiſcopi etiam tamquam delegati Apoſtolici ex fructibus, &
prouentibus quibuſcunq; omnium Dignitatum, perſonatuum, & officiorum in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis exiſtentium tertiam partem in diſtributiones
eorum arbitrio aſſignandas diuidere poſſint, vt ſcilicet qui eas obtinent, ſi perſonaliter competens ſibi ſeruitium iuxta formam ab eiſdem Epiſcopis præſcribendam
quolibet die ſtatuto non impleuerint, illus
diei diſtributionem amittant, nec eius quoquomodo dominium acquirant, ſed fabricæ
Eccleſiæ quatenus indigeat, aut alteri pio
loco arbitrio Ordinarii applicetur. Ex qui-
26 bus verbis ſatis apparet † tria addi in hac
ſeſſ. 22. ijs, quæ ſeſſ. 21. decreta erant. primũ
huius tertiæ partis detractionẽ fieri poſſe
tunc demum, cum in Eccleſiis Collegiatis
adſint ſufficientes diſtributiones, quæ veriſimiliter negligi non poſſint, prout declaratum fuit à ſacra Congregatione declarationis Concil. Tridentini teſte Rot. Rom.
deciſ. 325. 2. p. in nouiſſ. diuerſ. & ſatis patet ex d. ſeſſ. 22. capit. 3. ibi, hæc in iis tantum &c. alterum, hanc tertiam partem
diuidendam eſſe iis, qui non ſolum diuinis
interfuerint, ſed etiam competens ſibi ſeruitium impleuerint; de quo nos aliquid infra 2. par. quæſt. 2. tertium eſt, portionem
non implentium applicandam eſſe non cæteris intereſſentibus, ſed fabricæ, vel alteri
pio loco, de quo fuſius agemus infr. in 3.
par. quæſt. 6. verum differunt quoq; hæc
duo Trid. Concilij decreta, quod in primo
ſtatuitur, & præcipitur, vt illa tertia pars
fructuum, ſeu prouentuum detrahatur à
præbendis, in hoc vero datur facultas Epiſcopis, vt hanc tertiam partem detrahere
poſſint. Verum probabilius mihi & verius
videtur, non tam decretum hoc ſeſſ. 22.
addere priori ſeſſ. 21. quam ab eo longe diuerſum eſſe, neque loqui de iis, quæ veræ
diſtributiones quotidianæ ſunt, vt iam
admonuimus ſup. q. 3. in ſecunda ſpecie diſtributionum, & inf. q. 9. concl. 2. ad fin. &
rurſus 2. pár. q. 11. concl. 2. illat. 8. & iterum
infr. 3. par. huius tract. cum dé iure accreſcendi, quod in quotidianis diſtributionibus locum habet, agemus, latius q. 6. concl.
1. demonſtrabitur. Alia vero ſimilis, ac de
propriis diſtributionibus loquens hac de re
facultas datur ab eadem ſynodo ſeſſ. 24. c.
15. in hæc verba. In Eccleſiis Cathedralibus, & Collegiatis inſignibus, vbi frequentes, adeoq; tenues ſunt præbendæ ſimul cũ
diſtributionibus quotidianis, vt ſuſtinendo
decenti Canonicorum gradui pro loci,

&

& perſonarum qualitate non ſuficiant,
liceat Epiſcopis cum conſenſu Capituli,
vel aliquot ſimplicia beneficia, non tamen
27 regularia, † iis vnire vel ſi hac rõne proui-
deri nõ poſſit, aliquib. ex ijs ſuppreſſis cum
patronorũ cõſenſu, ſi de iure patronatus la
icorũ ſint, quarũ fructus, & prouẽtus reli-
quarũ præbendarũ diſtributionib. quotidia
nis applicentur, eas ad pauciorem numerũ
reducere, ita tamen, vt tot ſuperſint,
quæ diuino cultui celebrando, ac digni-
tati Eccleſiæ commodè valeant reſpon-
dere. Ex cuius decreti verbis ſacra Con-
gregatio Illuſtriſſimorum Cardinalium
præfecta interpretationi Tridentin. Con-
cil. nonnulla ad rem noſtram fertur re-
ſpondiſſe. Primo in vna Vercellenſi, &
altera Comenſi, quod ſi Eccleſiæ non ſint
Cathedrales, aut Collegiatæ inſignes,
28 † non habeat locum decretum, nec poſſit
Epiſcopus, aut Vicarius Apoſtolicus ex-
tinguere præbendas, vt augeat diſtribu-
tiones, etiam ad augmentum cultus diuini.
Secundo in vna Hieracenſi cenſuiſſe; non
29 licere Capitulo, etiam ſede vacante † ſup-
primere portiones vigore huius decreti.
Deniq; in vna Alexandrina reſpondiſſe, Col
30 legiatæ Eccleſiæ Prælatum † hanc ſuppreſ
ſionem præbendarum tenuium facere non
poſſe, licet ſit exemptus, & Eccleſia ſit in-
ſignis, cum hoc ſolum Epiſcopis Conci-
lium conceſſerit cum ſuorum conſenſu Ca-
pitulorum. Cœperunt autem huiuſmodi
decreta, ſicut & reliqua Concilii Triden-
31 tini, omnes obligare † a Kal. Maii 1564.
vt per ſuam Conſtitutionem editam 15.
Kal. Auguſti eiuſdem anni, quæ incipit, ſi-
cut ad ſacrorum, Apoſtolica auctoritate de
clarauit, ac definiuit Pius IIII. Summus
Pontifex ſui Pontificatus anno quinto. De
ijſdem quoq; diſtributionibus quotidianis
32 extat † conſtitutio eiuſdem ſummi Ponti-
ficis edita longe ante Concilii Tridentini
confirmationem, & publicationem Pon-
tificatus ſui anno ſecundo, & eſt 55. inter e-
ius conſtitutiones, qua quidem fructus om-
nes, reditus, prouentus, iura, obuentiones,
& emolumenta quæcunque in quibuſcun-
que rebus conſiſtant quarumcunque Eccle-
ſiarum vrbis Romanæ ad capitulum, & mẽ-
ſam earundem communiter ſpectantia, &
pertinentia aſſignauit, & applicauit diſtri-
butionibus quotidianis diuidendis, ac di-
ſtribuendis inter Canonicos, & cæteros
beneficiatos diuinis officiis dictarum Eccle
ſiarum intereſſentes. Circa quam Conſtitu-
tionem illa duo adnotanda ſunt; primum
33 conſtitutionem † localem eſſe propter ver
bum illud procmii d. conſtitutionis in alma
vrbe noſtra, quod etiam indicauit Steph.
Duran. d. cap. 25. num. 4. in fine, atque adeo
non obligat Eccleſias aliarum ciuitatum,
quam Romanæ, per ea, quæ de localibus
conſtitutionibus tradunt Doct. in cap. 1. de
conſtit. alterum eſt, longe diuerſum quid
34 ſtatuere † Pium Quartum Pontificem in il-
la conſtitutione ab eo, quod decernit Con
cilium Trident. d. ſeſſ. 21. cap. 3. hoc enim lo
quitur de fructibus præbendarum ſingulo-
rum Canonicatuum, & dignitatum, Ponti-
fex autem de fructibus, & emolumentis
communibus toti Capitulo de quibus nos
latius egimus ſupra q. 3. in 1. & 2. ſpecie di-
ſtributionum.

Tertia Concluſio. Diſtributiones quoti-
35 dianæ introductæ ſunt † fauore cultus di-
uini, vt is in Eccleſiis augeatur. Id aperte
conſtat, tum ex verbis Iuon. Carnotenſ. d.
Epiſt. 75. ſuperiori concluſ. relatis, tum ex to
to contextu in d. cap. vnico, de cler. non
reſid. in 6. per quem id adnotauit ibi Gloſ.
in princ. Prob. in Addit. ad Io. Monach. nu. 5.
& cæteri Doct. magis communiter, Abb. in
c. licet, not. 2. de præben. Hier. Gig. conſ.
144. num. 12. Dec. conſ. 280. num. 4. vol. 1.
Pariſ. conſ. 33. nu. 1. vol. 4. Tiber. Decian. cõſ.
69. nu. 2. vol. 2. poſt alios Steph. Duran. c. 25.
nu. 4. Nauar. d. c. 18. nu. 10. & 11. Rebuff. in
Concord. Gall. Rubr. de collat. §. 1. verb. di-
ſtributionum, circa medium, & Bart. Vgol.
qui neminem horum refert, in tract. de Si-
mon. tab. 1. c. 9. §. 4. nu. 2. tum ex d. conſt. 55.
Pii IV. in prin. ibi volentes igitur, quantum
in nobis eſt, diuino cultui conſulere, & quæ
ſequuntur; tum denique ex Con. Trid. d. ſeſſ.
21. c. 3. vbi priuſquam illud ſtatueret de ter-
tia parte prouentuum in diſtributiones
quotidianas conuertenda, quod paulo ante
retulimus, poſuit illa verba, cum benefi-
cia ad diuinum cultum, atque Eccleſiaſtica
munia obeunda ſint conſtituta, ne qua in
parte minuatur diuinus cultus, ſed ei de-
bitum omnibus in rebus obſequium præ-
ſtetur, ſtatuit Sancta Synodus, &c. ex qui-
bus

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

bus omnibus colligitur etiam, fauorem
hunc diuini cultus in eo conſiſtere, quod
36 Clerici † Eccleſiarum Collegiatarum quo-
tidianis diſtributionibus quaſi illecebris qui
buſdam alliciantur, vel calcaribus, & ſtimu-
lis impellantur ad debitum, ſibiq; conpetens
Eccleſiæ obſequium præſtandum; atque a-
deo vtile fuiſſe Eccleſiæ hoc inuentum quo
tidianarum diſtributionum, vt in ſpecie di-
xit Nauar.d num.4. Neq; huic obſtat, quod
37 † mala illa ſint, quæ mali præbent occaſio-
nem, c.ex parte, de conſued.cum ſimil.præ
dictum autem diſtributionis inuentum plu-
res præbere videatur mali occaſiones, quod
nimirum anſam plerique accipiant, vel ade-
undi chorum, & Eccleſiam non propter il-
lius obſequium, ſed propter quæſtum tem-
poralem; vel prætexendi falſas excuſatio-
nes, aut etiam mentiendi, vt eas diſtri-
butiones lucrifaciant, vel præſentibus gau-
dendi de aliorum abſentia, aut aliæ ſimiles,
quarum plures congerit Nauar. eod. num.
10.reſpondetur enim cum eod.Nau.ibid.&
nu.11.ac 12.quod, cum principaliter intro-
ductæ ſint diſtributiones propter cultum di
uinum, vt oſtendimus, non ideo deſinat id
eſſe iuſtum, quia male affectis præbeat oc-
caſionem delinquendi; nam quicquid dicat
Felin.in cap.fin.col.14. de conſtit.cum aliis
38 per eum adductis, tunc demum † lex &
diſpoſitio eſt iniuſta eo ſolo, quod præbeat
occaſionem peccandi, cum ſit principaliter
in fauorem eius, cui eam præbet, vt poſt
Nicol.de Vbal.in tract.de ſucceſſ.ab inteſt.
col. 13. Calder. conſil. 14. de conſtit. Phil.
Dec.conſil.291. col.pen. tradit Nauar.d.nu.
11.& latius probauit in repet.d. cap. fin.de
conſtit. & cap.ex parte, de conſuet. prout
ſe ipſum ibid. allegat. vbi etiam cum num.
ſeq.ſolicite, inquit, conari debemus, vt aſ-
ſueſiamus non conſentire alicui ſupra me-
moratorum malorum, ad quæ prædictum
inuentum, alioqui de ſe bonum, & conſer
uans cultum diuinum; inuitat. Atque hæc
de hac quæſtione iam dicta ſint ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributiones quotidianæ non veniunt nomine fructuũ beneficij neq; appellatione reſidentiæ. nu.2. Neq; ſunt de corpore beneficij num.3.*
4 *Diſtributiones quotidianæ cur non veniant nomine fructuum beneficij, & an id aliquo iure probetur, & num. ſeqq.*
5 *Exceptio eſt de regula, ſicut ſpecies detrahitur de genere.*
6 *Fructus alicuius rei eſt qui ex illa re prouenit, & ex fundo, ſiue corpore naſcitur, & renaſcitur. num.7.*
8 *Diſtributiones non dantur immediate ratione beneficij, ſed ratione laboris, & ſeruitij Eccleſiæ præſtiti.*
9 *Fructus beneficij eo ipſo clericis competunt, & redduntur, quod beneficium ex titulo legitimo obtinent.*
10 *Priuilegium alicui conceſſum de percipiendis fructibus beneficiorum ſuorum in abſentia non continet diſtributiones*
11 *Canonicus condemnatus in lite ſuper Canonicatu, & præbenda ad reſtituendos fructus, adhuc non tenetur relaxare diſtributiones.*
12 *Priuilegium alicui Canonico conceſſum percipiendi fructus beneficij sui cum ea integritate, ac ſi in Eccleſia reſideret, adhuc non continet diſtributiones quotidianas vbi etiã quod priuatus fructibus beneficij non ideo priuatus cenſetur diſtributionibus quotidianis.*
13 *Diſtributiones quotidianæ large, & improprie dici poſſunt fructus beneficij, et Canonicatus*
14 *Diſtributiones quotidianæ veniunt nomine fructuum reſpectu illius canonicatus, qui nullos habet reditus præbendales. Idem in reſeruatione fructuum. num 15.*
16 *Diſtributiones quotidianæ veniũt in condemnatione fructuum vbi in ea Eccleſia nulli alij ſint fructus, præter diſtributiones; aut vbi de ijs facta ſit ſpecialis proteſtatio in actis.*
17 *Condemnatio in fructibus perceptis, & qui percipi potuerunt quando fiat.*

An diſtributiones Quotidianæ veniãt appellatione fructuum beneficij Quæſtio VI.

COMMVNIS eſt Doctorum concluſio
1 quotidianas diſtributiones † non ve
nire, neq; contineri appellatione fru
ctuum beneficii; hanc enim ſententiam te-
nuit Rot.Ro.teſte Cæſar.de Graſſ.dec. 116.
alias 5.ſub tit.de præb.num.1.vbi etiam ait,
2 † non venire appellatione reſidentiæ; cui ſi-
mile eſt, quod tradit idem Cæſ.de Graſ.dec.
120.alias 9. de præb.poſt Oldrad.conſ. 118.
& Sta-

& Staph.de litt.grat.& iuſt.nu.45.& 46.di-
3 ſtribut. quotidianas † nō dici de corpore beneficii. eiuſdem quoq; principalis ſenten tiæ fuit Caſſ.dec.vnic.de cler.non reſid.nu. 1. & fin.& dec.6.de præb.nu.6.eadem.Rot. Rom.1.par.dec. 330.nu.22.& p.3.lib.3.dec. 1170.nu.2.in nouiſſ.diuerſ.& apud Put. lib. 2.dec.464.nu 2.& dec.489.nu.3. idem quoque adnotauit Pariſ.conſ.33.nu.4. & 5. vol. 4. Alph. Hoied.tract.de incompat.benef 1. par.c.12.nu.2.Redo.tract. de ſpol.Eccl.q.3. nu.3.Franc.Viu.in ſuis comm.opin.ver.Diſtributiones quotidianæ,Couar.lib.3.var.reſol.c.13.nu.1.circa prin.Flamin.Pariſ.in tractat.de reſign.benef.lib.6.q.2.num.30. poſt Lap.alleg.42.Dec.cōſ.280.& Gambar.tract. de poteſt.legat.lib. 6.tit de penſion. nu. 18. Doct.fere omnes, d.c.vnico,de cler.non reſid.in 6.c.licet,de præb.& alibi ſæpe.Deniq; hanc eandem ſententiam tenet, conſtantem omnium Iuris Pōtificii interpretum opinionem aſſerens,Io.Azo.Inſtit.Moral.par.2.lib. 7.c.7.q. 2.quæ pars ſicut edita fuit poſt primam huius operis impreſſionem , ſic tunc dumtaxat fuit a nobis lecta , atq; ante eum poſt alios Eman.Roder.quæſt.regul. tom.2. quæſt. 74. art. 4. in initio. Hier. Gonz. poſt hæc ſcripta viſus ad reg.3.Canc.§.7.proem. nu. 153. & ſeq. vbi quibuſdam a nobis cit. addit in ſpecie Prob.ad Io. Mon.d. c. vnico nu.53.Rot.dec.8.nu.1.de præb.in no.& deciſ.33.de re iud.in antiq.Caſſ.dec.6.nu.6.de præb.Io.Guttier.conſ.8.nu. 2.ſicut idē Gōz. nu.162. ad id , quod diſtributiones non ſint de corpore beneficii,præter a nobis allegatos citat Cæſ.Graſ. d.dec.5.Rot.d.dec.8. & dec.402.nu.4. par. 1.diu.Laborant tamen
4 Doctores † in aſſignanda huius concluſionis ratione.Couar.ſane loco cit. affert ad id tex.d.c.vnico,& c.fin.§.in illis , de conceſſ. præben. in 6. ſed neutrobique id probatur ; nulla enim in iis iuribus mentio fit de cæteris fructibus beneficii . Viui loc.cit. allegat tex.in c.fin.de reſcrip.in 6.Sed Potius ibi cōtrarium indicatur in iis verbis , de fructibus beneficiorum , diſtributionibus quotidianis duntaxat exceptis , quod idem etiam habetur in c.cum non deceat , de elect. in 6. ex-
5 ceptio enim † eſt de regula,ſicut ſpecies de trahitur de genere.Glo.in rub.de reg.iur.in 6.late Euerar.in loc. ab excep. ad reg.nu.9. melior tex.eſt in Extr.x.quæ incipit, poſtulati.de præb.inter communes,ibi,licet autē quotidianæ diſtributiones per nos fuerint a perceptione fructuū prædictorū excluſæ; locutus autē erat ſuperius ſummus Pont.de fructibus præbendarum , & beneficiorum . Optimus locus deſumitur ex.Conc.Tri.ſeſſ. 24.c. 12. de refor.§.præterea,vbi cū ſtatuiſſet Sancta Synodus,eos,qui obtinent Canonicatus, Dignitates,præbendas,aut portiones in Collegiatis,ſi vltra tres menſes ab iiſdem Eccleſiis abſfuerint primo anno priuari dimidia parte fructuum, quos ratione præbendæ , ac reſidentiæ fecerunt ſuos ; & ſi iterum eadem vſi fuerint negligentia,priuari omnibus fructibus, quos eodē anno lucrati fuerint , ſubdit ; diſtributiones vero qui ſtatis horis interfuerint recipiant. dictio enim illa aduerſatiua,vero,poſita inter fructus,& diſtributiones aperte oſtēdit ea inter ſe potius aduerſari , quam quod alterum alterius appellatione contineri poſſit. Præter iura vero allata,ratio etiam huius cōcluſionis illa eſſe poteſt , quia fructus rei alicuius eſt
6 † qui ex re ipſa prouenit,vt ex l.item.§.1.ff. de vſufruct.adnotauit Rebuf.in l.vſura,ff.de
7 verb.ſignif.& ex fundo,ſiue corpore† naſcitur,& renaſcitur, l. diuortio, §. ſi vir. ff.ſol. matr.at vero quamuis ex beneficio,ſeu Canonicatu cōpetat ius clerico , vt percipere poſſit quotidianas diſtributiones, vt ex tex. in c.dilectus,il 1.de præb. & aliis iuribus ſupra q.2.ſub finē admonuimus;tamen id non
8 eſt † immediate,& per ſe ratione beneficii, ſed ratione laboris, & ſeruitii Eccleſiæ præſtiti,cuius dūtaxat cōtēplatione dātur diſtributiones,vt ſuperius quoque non ſemel di-
9 ximus.fructus autem beneficii † eo ipſo clericis cōpetūt,& reddūtur,ꝙ beneficiū ex titulo canonico , ac legitimo obtineant,vt in ſpecie tradit Cou.d.c.13. in prin.& conſtat ex Card.& Abb.in c. 1. de celebr.Miſſ.& aliis trad. per Gregor. Tholoſ. in Partit. Iur. Can.lib.1.tit.20.c.5.in Gloſ.lit.d,& in tract. de benef.c.6.nu. 12. modo tamen horas canonicas priuatim recitet,ſaltem poſt Conc. Lat.ſub Leon.X.ſeſſ.9.c.de ref.Curiæ , & aliorum;atque hoc idem voluit Gonz. d. §.7. nu. 163. dum poſt Gomel.in reg. de valore, q.8.nu.3.& tract.de expectat. num. 104.Io hed. deciſ.16.num. 1. Put. deciſ. 494. num. 2. 3. & 6. lib. 2. Achil. deciſ. 5. num. 2. ſuper reg. de val. tradit , fructus beneficii pro-

proprie eſſe illos,qui deductis cũctis oneri-
bus recipi poſſunt in abſentia , & portatis
non reſidendo.facit etiam tex. in capit. vlt.
vbi Doct.de reſcript.in 6. Ex hac vero con-
cluſ.infertur primo,priuilegium alicui con-
ceſſum de percipiendis fructibus beneficio
10 rum ſuorum in abſentia † non continere
quotidianas diſtributiones;ita Gloſ. & Do-
ctor.omnes,d.c.vnico,& c.2.de priuil.in 6.
Hier.Gig.conſil.144.nu.23. Gonzal. d. §. 7.
nu.175.poſt Phil. Prob. d. c. vnico num. 50.
Caſſad. dec. de cler. non reſid.& Couar. d.
capit. 1. num. 2. & alij paſſim. immo,num.
176. poſt Archid. in c. ſacerdos. num. 3. 1.
q.2.& d.c.vni.n.1.& Greg. Lop.l.19.tit.16
partita 1. docet , ſic priuilegiatum non per-
cipere diſtributiones quotidianas in pane ,
& vino,ſed tantum in pecunia conſiſtentes;
niſi aliæ non eſſent, quam in pane,& vino ,
vt poſt Lop.ibid.temperat Gonzal. ſup. nu.
177. At licet hoc temperamentum in ſe ve-
rum ſit;falſum tamen eſt , ſic priuilegiatum
percipere talem pecuniam , vt conſtat
præter mox cit. ex citan. ſtatim ampl.1.Se-
cundo infertur , quod Canonicus condem-
natus in lite ſuper Canonicatu , & præben-
11 da ad relaxandos fructus † adhuc non tene
tur relaxare diſtributiones ; ita poſt Boer.
dec.340.num.4. reſpondit Gig.d.conſil.144.
num. 18. & 25. late Gonzal. dict. §. 7.
num. 155.

Hæc autem concluſio,tertiæ illationis lo
co primo ampliatur,vt per priuilegium con
ceſſum alicui Canonico percipiendi in ab-
ſentia fructus ſui beneficii cum ea integri-
tate, qua perciperet,ſi in Eccleſia reſideret,
12 † non cenſeatur adhuc conceſſum, vt per-
cipere poſſit quotidianas diſtributiones ,
quod deciſum fuit per Rot.Rom. teſte Caſ-
ſad.dec.vnica ſub tit. de cler. non reſid.fere
per totam reſponditq;Gig.conſil.144.n. 23.
cum ſeq. & tradunt Doct. fere omnes d. c.
vnico, de Cler.non reſid. in.6.Abb.Gig.Ho-
rat.Mand.& Petr.Greg. quos refert, & pro-
bat Roderic.d.art.4. veriſic.ſecunda ratio ,
ac præterea inter cæteros Gloſ.in. c. fin. de
Magiſtr. & cap. 2.verbo integre. de priuil.
in 6.quam refert,ac ſequitur Azor.d.quæſt.
2. noſque latius fortaſſe explicabimus inf.
2.par.quæſt.14. Ampliatur ſecundo , vt pri-
uatus fructibus beneficii , non cenſeatur
priuatus diſtributionibus quotidianis. ita
ſentiunt omnes allegandi mox limit.3. & in
ſpecie tenet Azor.d.quæſt.2.ampliatur 3.vt
abſens ex ſtatuto confirmato , vel conſue-
tudine per tres,aut quatuor menſes in anno
recreationis cauſa non habeat diſtributio-
nes, ſed ſolum fructus , & groſſam , vt ſatis
oſtendit Garz. tractat. de benefic. par. 3. c.
2.nu.249.& tribus ſeqq. Limitatur autem
13 primo,vt improprie,& large poſſint † quo-
tidianæ diſtributiones dici fructus benefi-
cii,& Canonicatus , vt patet ex Gloſ.vnica
in c.licet,de præbend.& Couar.loc.cit. vbi
vbi fructus beneficiorum diuidit in eos,qui
dantur ex eo ſolum , quod quis canonice
beneficium obtineat,& eos,qui quotidiano
miniſterio Eccleſiæ inſeruientibus diſtri-
buuntur;& melius ex Put.lib.1.deciſ.239.n.
3.& 4.vbi aperte dicit, quotidianas diſtribu
tiones large dici poſſe fructus : idem etiam
patet ex text.d.cap.fin. de reſcript. in 6. &
cap.cum non deceat,de elect.eod.lib.ibi,de
fructibus beneficiorum diſtributionibus
quotidianis dumtaxat exceptis ; cum exce-
ptio ſit de regula, vt etiam paulo ante dixi-
mus.Secundo limitatur,vt dicantur fructus,
14 † vbi Canonicatus aliquis non habet præ-
bendam, alioſue fructus , præter quotidia-
nas diſtributiones ; nam tunc quoad illum
Canonicatum fructuum nomine venient
quotidianæ diſtributiones , vt poſt Gemin.
in cap.præſenti,de offic.ordin.in 6. & alios
tradit Tiber.Decian.conſil. 43.num. 14. &
ſeq.volu.1.Philip.Prob.in Addit. ad Io.Mo-
nach.d.c.vnico,num.60. & 64. vbi infert de
priuilegiato,vt poſſit percipere fructus ac ſi
reſideret in Eccleſia,in qua præter diſtribu-
tiones nulli alii ſunt fructus ; ita etiam poſt
Gloſ. d. capit.vnico,de cler.non reſid. in 6.
tradit Io. Azor. d. quæſt.2. quamuis dum
quæſt. 7. ex hoc per eandem Gloſ. infert ,
tunc has diſtributiones acquiri etiam a non
intereſſentibus, ſed ſolum præſentibus in
loco beneficii , & quotquot fructus bene-
ficii poſſunt in abſentia percipere ; verum
id non ſit,vt infra ſuo loco oſtendemus.Ve-
rum iuxta 2.hanc limitationem præter ea ,
quæ dicemus limit.ſeq.& par.2.quæſt. 10.ad
15 fin. idem deciſum fuit † in Rot. Rom.apud
Caſ.Graſ.deciſ.54.ſeu 8.de probat.de reſer
uatione fructuum in illis Canonicatibus,
qui ſolum conſiſtunt in diſtributionibus.Li-
16 mitatur 3.† hæc ipſa concluſio, vt diſtribu-
tiones

tiones perceptæ veniant in condemnatione fructuum, vbi in ea Eccleſia nullæ ſint præbendæ ſeparatæ à diſtributionibus quotidianis, propter eam præcipue rationem, ne verba ſententiæ reddantur eluſoria. ita Decian. conſ. 43. num. 16. vol. 1. & poſt Mohed. deciſ. 6. de præb. Caputaq. deciſ. 29. nu. 4. & 5. par. 1. tenet Gonzal. d. §. 7. num. 157. ſaltem quoad diſtributiones groſſas, de quibus nos ſup. quæſt. 9. concluſ. 2. ad fin. & ſup. q. 3. circa med. aut etiam, vbi de illis facta ſit ſpecialis proteſtatio in actis. ita ſingulariter decidit Rot. Rom. 1. par. decis. 618. in nouiſſ. diuerſ. & apud Put. d. deciſ. 239. num. 2. 3. 4. & fin. ſtantibus maxime verbis ſententiæ de fructibus, quos ille, qui obtinuit, propter impedimenta percipere nõ potuit, ſed percepit ille, qui ſuccubuit; quare ex mente eiuſdem Rot. ſecus eſſe videtur, ſi cæteri Canonici, quibus ob eius non intereſſentiam accreuerunt, cas perceperint. quod tamen ego in præſentia aſſeruare non auderem. Sed idem ſimpliciter de proteſtatione poſt alios tradit Gonzal. d. §. 7. nu. 156. Num. autẽ 160. poſt Pontan. tract. de ſpolio lib. 4. n. 21. idẽ tradit quando quis eſſet condẽnatus in fructibus perceptis, & qui percipi potuerũt, quod Rota faciendũ
17 tradit † primo contra ſpoliatorẽ, etiã ſine armis, & poſſeſſorẽ, Caſſad. deciſ. 6. nu. 3. de præb. ſecundo quando agit pupillus, minor, vel Eccleſia, Creſcent. deciſ. 8. de cau. poſſ. & propr. Tertio contra attentantem. Rot. deciſ. 5. de reſt. ſpol. in no. late Gonzal. num. 161. vbi limitat quarto concl. principalem, poſt Rot. d. deciſ. 618. niſi ab intruſo eſſent perceptæ diſtributiones, quia interfuit diuinis, atque etiam limitat quinto quando intruſus dedit impedimentum executioni litterarum de capienda poſſeſſione ad fauorem prouiſi Apoſtolici poſt Rot. in vna Placentina fructuum 5. Maii 1584. coram Orano, & alias. Quod ſi nullum horum adſit, puto cum eodem Decian. d. conſil. 43. nu. 15. & ſeq. diſtributiones non comprehendi in ſententia condemnatoria reſtitutionis Canonicatus cum fructibus; quomodo eſt intelligendus Boer. ſuperius allegatus d. deciſ. 340. num. 4. dum in eam partem inclinat, vt huiuſmodi ſententia non comprehendat diſtributiones, maxime vbi qui ſuccumbit, prius obtinuit in poſſeſſorio; quo in caſu res proculdubio nullam habet difficultatem per rationes, de quibus per eum d. num. 4. & ſeq.

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributiones quotidianæ proprie non continentur nomine redituum beneficij.*
2 *Reditus nomen ſecundum aliquos latius patet, quam fructus.*
3 *Reditus dicitur eo, quod ſingulis annis redeat, ideoq; cum ſimplici, deſcribendum eſt hoc nomen.*
4 *Diſtributiones quotidianæ, non redeunt ſingulis annis.*
5 *Diſtributiones quotidianæ large dici poſſunt reditus beneficiorum.*
6 *Diſtributiones proprię dici poſſunt reditus Eccleſiæ, ſeu Eccleſiaſtici.*
7 *Diſtributiones quotidianæ propriæ non veniunt nomine prouentuum beneficij.*
8 *Prouentus, & reditus idem importat ſecundum aliquos; licet alij contra. num. 9.*
10 *Prouentuum* Eccleſiaſticorum *ſimpliciter appellatione continentur diſtributiones quotidianæ.*
11 *Obuentionum beneficij, ſeu præbendæ appellatione non continentur quotidianæ diſtributiones.*
12 *Statutum priuans beneficiatos fructibus, & obuentionibus beneficij non comprehendit diſtributiones.*
13 *Obuentiones ſunt fructus ex re venientes cuiuſcunque ſint emolumenti.*
14 *Emolumenti nomen comprehendit etiam quotidianas diſtributiones.*
15 *Emolumenti nomen generaliſſimum eſt ſignificans vtilitatem quamlibet ex re prouenientem.*
16 *Diſtributiones quotidianæ ſunt, & dici poſſunt vtilitas quędam aliquo modo ex beneficijs, ſeu Canonicatibus, & portionibus prouenient.*

An Diſtributiones Quotidianæ veniant nomine redituum, prouentum, obuentionum, vel emolumentorum beneficij. Quæſtio. VII.

D Quoniam

QVONIAM de nomine fructuum, vidimus, regulariter eo non contineri diſtributiones, videamus de alijs nonnullis, in quibus maior eſt difficultas.

Prima Cõcluſio. Quicquid voluerit Old. conſ. 118. in princ. probabilius mihi eſt,
1 † diſtributiones quotidianas proprie non venire appellatione redituum beneficij; tũ quod id tradit Bellenz. tract. de charit. ſubſid. q. 76. nu. 1. & expreſſe voluit Couar. d. c. 13. nu. 9. vbi cum de quotidianis diſtributionibus iam egiſſet in priori illius cap. parte, quærit in poſteriori, an conſuetudo efficere valeat, quod Canonici, & alii Eccleſiaſtica beneficia obtinentes poſſint iuſte fructus principales, & vere reditus beneficiorũ abſentes ab eis recipere; idemq; diſerte docet Petr. Molig. tract. de appel. verb. ſign. nu. 957. Petr. Paul. Pariſ. conſ. 33. nu. 4. & 5. vol. 4. & Philip. Prob. in addit. ad Io. Monach. d. c. vnico, nu. 57. necnon Boer. deciſ. 340. Gambar. tract. de auctor. leg. à lat. lib. 6. 2. par. num. 17. & Rot. Rom. deciſ. 1170. 3. par. in nouiſſ. diuerſ. quos refert, ac ſequitur Eman. Roder. tom. 3. quæſt. regular. quæſt. 74. art. 4. verſ. tertia ratio eſt. tum quod, licet fortaſſe reditus nomen
2 latius pateat, q̃ fructus, vt voluit Glo. pen. in c. generali, de elec. in 6. c. grandi, verbo, reditus, de ſuppl. negl. præl. eo. lib. & Cle. 1. de reb. eccl. non alie. Alberic. in l. frugem. ff. de verb. ſign. late Surd. conſil. 162. num. 1.
3 vol. 2. tamen, cum reditus † dicatur eo, quod redeat ſingulis annis, ideoq; cum ſimplici, d. ſcribendum eſſe hoc nomen iure contendatur, & ſatis comprobent, Tiraq. de retract. lign. §. 1. Glo. 6. num. 1. & Nauar. tract. de reditib. Eccleſ. q. 1. monit. 1. certũ
4 autem ſit, † quotidianas diſtributiones nõ redire ſingulis annis, ſiue quia dietim, aut per ſingulos menſes, aut ſæpe ſaltem in anno diſtribuantur; ſiue quia incerte ad nodum ſint, atq; adeo in valore beneficiorum computandæ non ſint, vt Oldr. ipſe fatetur d. conſil. 118. n. 2. & ſeqq. & tradit Fel. in c. ad aures. nu. 14. de reſcri. & quod ad valorem pertinet nos latius comprobauimus in ſeq. quæſt. dicendum quoq; erit, nomen redituum beneficii proprie ſumptum non conuenire diſtributionibus; quod tandem concludit ipſe Oldr. d. conſ. 118. num. 4. 6. & vlt. Fateor tamen diſtributiones quoti-
5 dianas non modo ſaltem large † dici poſſe reditus beneficiorum, vt conſtat ex Couar. loc. cit. & aliis adductis in quæſt. præce-
6 denti, ſed etiam proprie dici poſſe † reditus Eccleſiæ, ſeu eccleſiaſticos, vt ſatis probatur in cap. dilectus, il 2. de præben. in fin. ibi, in Canonicum recipi facias, & ſibi de reditibus Eccleſiæ aſſignari prouentus, donec ei ſit in beneficio præbendali prouiſum; idq; iuncta Glo. fi. ibid. dum allegat tex. in c. dilectus, il 1. eod. tit. in fin. qui aperte loquitur de diſtributionibus quotidianis.

Secũda Conc. Probabilius quoque mihi eſt, neque etiam nomine prouentuum be-
7 neficii † contineri quotidianas diſtributiones. quod quidem probatur; tum quia licet nomen prouentus generale ſit ad omnem reditum vndecunque obuenientem, l. annonam, ff. de extraord. crim. cum aliis adductis per nos tract. de Decim. cap. 9. num. 78. etiam ex facto hominis, vt funeralia, oblationes, vel quæ ex ſigillo, aut ſimilibus obueniunt, Boer. deciſ. 214. num. 5. & Io. Guttier. conſ. 8. num. 3. tamen quia immediate à beneficio non proueniunt, ſed ratione laboris, & operæ in Eccleſiæ ſeruitio impenſæ, vt ſup. quæſt. 1. & alibi ſæpe docuimus, non debent diſtributiones quotidianæ ſaltem proprie loquendo prouentuum beneficij nomine contineri. Sed neque funeralia nomine prouentuum, obuentionum, redituum, vel emolumentorum beneficii veniunt, vt inf. 2. par. quæſt. 14. concl. 3. ſed forſan venient nomine prouentuum beneficiati, cum ex perſona ipſius duntaxat, non autem ex beneficio hæc mortuaria prouenire videantur, vt ibid. latius dicemus. tum quia id aperte ſentit inter alios Oldrad. loco paulo ante cit. expreſſe vero ita tenet Molign. d. tract. de appellat. verb. ſig. nu. 943. poſt Rip. in c. cum M. Ferrarienſis nu. 16. de conſtit. & Gemin. conſil. 85. nu. 21. qui id diſerte tradunt. tum ex tex. aperto in c. licet, de præben. ibi, prouentus ſuos Eccleſiaſticos faceretis integre miniſtrari; noluimus tamen, vt quotidianas diſtributines, &c. & cap. ſecundo de priuil. lib. 6. in [illegible] de abſente cauſa

ſtudii

ſtudii dicitur, recipiant integre prouentus
ſuos Eccleſiaſticos,ſicut illi ; cum tamen
abſentes cauſa ſtudii non percipiant diſtri-
butiones,vt late oſtendemus 3. par. quæſt.
10.circa medium quibus non aduertantur
cap.dilectus,il 2 in ſuperiori concluſ.alle-
gatus,vbi iuncta Gloſ.quotidianæ diſtribu-
tiones appellantur prouentus ; nam forte
ibi ſumitur improprie nomen prouentus ,
& certe ibi non eſt , vt in his iuribus pro-
nomen , ſuos, quod aperte oſtendit in hoc
cap. licet ſumi prouentus pro fructibus
proprii beneficii,ſeu præbendæ , nō autem
communibus totius Eccleſiæ,vel Capituli ,
prout in d.cap.dilectus: tum quia licet no-
men prouentus beneficii in generalius ,
quam fructuum eiuſdem,cum comprehen-
dat præter naturales,& induſtriales,etiam
artificiales,vt ſunt penſiones, Gonzal. d. §.
7.proe.n.197.ex Bal.c.cū M. n.6. de conſti.
& Mandoſ.ſup. facult. Aud. Cam. §. & ta-
xam,verbo,prouentus;tamen hi omes per-
tinent ſolū ad fructus principales beneficiī;
tū demū quia nomen reditus, & prouentus
8 † idem important,vt poſt Rip.d.capit. cum
M.num.14.monet Molign.d.num.943.licet
9 in hoc aliud viſum fuerit Surd. vbi ſup.
Oldr. loc. proxime cit. & Rebuf. d.l. fru-
gem,verſ.prouentus,de verb.ſig.nomine
tamen prouentuum Eccleſiaſticorum non
10 alicuius,ſed abſolute , & ſimpliciter † ve-
niunt diſtributiones quotidianæ, vt aperte
decidit Bonif. 8. in Extrau. vnic. de decim.
inter comma.ibi, & quia non occurrit no-
bis,quin diſtributiones quotidianæ prouen
tus Eccleſiaſtici ſint,& quæ ſequuntur.

Tertia Concluſio. Idem quoq; exiſtimo
de nomine obuentionum beneficii , ſeu
11 præbendæ , vt nimirum † earum appella-
tione nequaquam veniant quotidianæ di-
ſtributiones. Id enim expreſſe tradit Gig.
conſ.144.num.18.Prob.in addit. ad Io.Mo-
nach. d. c.vnico nu. 52. Molignat.d. tract.
de appellat.verb.ſignif.num.810.Poſt Rip.
reſponſ.2.nu.2. de conſtit. ex quo vterque
12 infert,† ſtatutum priuans beneficiatos ha-
bentes litem ſuper beneficiis , quibuſcun-
que fructibus , & obuentibus , non debere
hanc interpretationem recipere , vt etiam
priuet quotidianis diſtributionibus quem ,
ſicut & Prob. in id refert , ac ſequitur Ro-
der.d.verſic.tertia ratio eſt.Præterea ſi ob-
uentiones , & prouentus idem ſunt , vt ex
Boer.deciſ.224.num. 5. & Guttier. conſ. 8.
num.3.tradit Gonzal.d.§.7.proem.nu.197.
iam concl.præced. vidimus , nomine pro-
uentuum beneficii, aut ſuorum non venire
diſtributiones quotidianas. Accedit , quod
13 obuentiones dicuntur fructus † ex re ve-
nientes,cuiuſcunque ſint emolumenti , vt
per tex.in l. 1. iuncta Gloſ. in §. exercito-
rem,ff.de exercitor.action.docet Rebuf.d.
l. frugem , verſ. obuentiones etiam : ſupra
autem oſtendimus diſtributiones quotidia
nas,neq. proprie dici fructus beneficiorū,
aut præbēdarum,neque ex ipſis beneficiis
immediate , ſed ex labore potius , ac ſer-
uitio Eccleſiæ præſtito prouenire. Limi-
tanda vero eſt hæc cum duab.præced.con-
cluſ.in iis caſib.quib.limitauimus concluſ.
quæſt.præced.de fructibus beneficii:& qui
dem à fortiori , cum ex prædictis in hac
concluſ.liqueat,nomina redituū,& prouen
tuū generaliora eſſe,latiusq. patere,quam
nomen fructuum beneficii. Similiter limi-
mitanda eſt quoad eas diſtributiones, quæ
groſſæ ſeu groſſi,fructus vocantur , de qui
bus ſup. quæſt. 3. in 2. ſpecie diſtributio-
num, & q.9.concl.2.ad fi.vbi hæc limitatio
confirmatur.

Quarta Concluſio. Diſtiributiones quo-
14 tidianæ proprie continentur † nomine
emolumenti beneficiorum , ſeu præbenda-
rum.Id aperte colligitur ex Put. deciſ.575.
num.2. iunctis ſeqq.lib.1.vbi loquens de
diſtributionibus vtitur nomine emolumen-
torum loco generis.Idem etiam ex eo pro-
15 batur,quod nomen emolumenti † genera-
liſſimum eſt ſignificans quamcunque vtili-
tatem quoquomodo ex aliqua re venien-
tem, vt patet ex Malach. capit. 3. & quod
emolumentum, quia cuſtodiuimus præce-
pta eius ? cap.nemo,de Simon.cap.1. de
teſtibus,in 6. Clem. ſtatutum , de elect. &
ibi per Gloſ.& Doct.Surd.dict.conſil.162.
num.3.poſt Cuman.conſil.pariter 162. ſta-
tim poſt principium;late Bertazol.in repet.l.
ſi quis maior num.636.& quatuor ſeqq.C.
de tranſact.Boer.dec.Burdegal.224. nu.6.
& Ioan. Guttier. conſ. 8. num.4.certum
autem eſt ex ſupradictis , quotidianas di-
16 ſtributiones † eſſe vtilitatem quandam

ex præbendis, & Canonicatibus, ſeu portionibus aliquo modo prouenientem. Plura de his, & ſimilibus nominibus præter citatos Doct. & in d. iuribus videri poſſunt apud Picum in l. Titia, §. Titiæ cum nuberet, nu. 110. ff. de leg. 2. Bero. conſ. 51. nu. 5. vol. 2. Bertrand. conſ. 119. num. 4. vol. 3. & conſ. 275. lib. 2. & alios aliis in locis.

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributiones quotidianæ non computantur in valore beneficij ex communi.*

2 *Valor beneficij, quod quis impetrat, exprimendus eſt in illius impetratione; idq; tantum propter regulas Cancellariæ. num. 4.*

3 *Valor diſtributionum non debet neceſſario exprimi in impetratione beneficij, & quæ ſit ratio. nu 5.*

6 *Diſtributiones quotidianæ incertæ ſunt, nec ad certã ſummã redigi poſſunt: cũ eſſe poſſit vt quis etiam ſine culpa eas non percipiat.*

7 *Aptitudo acquiſitionis non auget pretium rei, neque aliquem reddit locupletiorem.*

8 *Anniuerſaria, & mortuaria non computantur in valore beneficij, neque in eius impetratione neceſſario exprimenda ſunt.*

9 *Diſtributiones quotidianæ non computantur in valore beneficij, neque ſunt neceſſario exprimenda in impetratione, quamuis beneficium nullos alios reditus habeat præter diſtributiones.*

10 *Priuilegium, & qualibet verba debent aliquid operari.*

11 *Diſtributiones, & reliqua incerta computantur ſecundũ aliquos in valore beneficij, & exprimẽda ſunt in eius impetratione, quãdo ad certam ſummam reduci poſſunt; qui tamen falluntur.*

An quotidianæ diſtributiones computari debeant in valore beneficij. Quæſtio. VIII.

FREQVENTISSIMA eſt hac in re, communiq; omniũ ſcribentiũ calculo recepta ſententia, quotidianas diſtribu-
1 tiones † non computari in valore beneficij
ex quibus nonnullos dumtaxat retuliſſe ſit ſatis. Fuit igitur hoc deciſum per Rotam Rom. dec. 8. de præb. in nou. dec. 39. eo. tit. in ant. & dec. 33. de ſen. & re iud. in antiq. dec. 5. nu. 7. par. 2. in nouiſ. diu. Caſſ. dec. 6. nu. 6. ſub tit. de præb. Boer. dec. Burdeg. 19. nu. 4. dec. 240. nu. 4. eius ſententiæ fuerunt etiam Pariſ. conſ. 39. nu. 4. vol. 4. Tiber. Decian. conſ. 43. num. 13. & ſeqq. vol. 1. Franc. conſ. 185. nu. 10. vol. 2. Oldr. conſ. 118. fere per totum. Prob. in Addit. ad Io. Monach. d. c. vnico, num. 37. & ibi Doct. fere omnes, Anch. in clem. 1. de conceſſ. præben. quæſt. 5. Fel. in c. ad aures, num. 14. de reſcript. Io. Selu. in tract. de benef. 3. part. quæſt. 12. nu. 33. Couar. lib. 3. var. reſolut. cap. 1. 3. nu. 1. & alii relati à nobis tract. de decim. cap. 9. n. 83. & canoniſtæ ſæpe eidẽ cõcluſioni ſubſcripſerũt. Ex qua ẽt plerique inferunt, ꝙ li-
2 cet † alias, quicquid ſit de iure cõi, propter
regula Cancellariæ teneatur quis exprimere valorem beneficij, quod impetrat, alias gratia eſt nulla, vt tradit Abb. Fel. & cæteri d. c. ad aures, de reſcript. Gomes, & cæteri
3 Gloſſat. ad d. regulas; tamen † non habet
neceſſario exprimere diſtributiones quotidianas, ſed ſolum valorem præbendæ, prout voluerunt Oldr. d. conſ. 118. Hier. Gig. conſ. 144. nu. 11. Decian. d. conſil. 43. nu. 14. vol. 1. Caſſad. d. num. 6. Anchar. d. Clem. 1. Felin. d. c. ad aures, nu. 14. Barbat. in cap. vlt. col. antepen. de pecul. cler. Io. An. ad Specul. rubr. de conceſſ. præben. Prob. in Addit. ad Io. Monach. d. cap. vnico, nu. 53. & 57. Selu. d. cap. 12. num. 33. Mil. in Reper. Verb. gratia, Gom. in tract. de expectat. nu. 104. & poſt alios Couar. d. num. 1. inquiens, hanc eſſe communem opinionem, & probari ex tex. in d. c. vnico, de cler. non reſid. in 6. ſed nihil minus habetur in illo tex. in quo nulla mentio fit de valore expri-
4 mendo, ſed neque haberi potuit, cum † de
iure communi ſcripto, & in corpore iuris clauſo nulla facienda ſit mentio valoris beneficij in imperatione, ſed ſolum ex diſpoſitione regularum Cancell. quæ ſemper a ſummis Pontificibus innouantur, vt tradũt Doct. magis communiter in d. c. ad aures,
5 de reſcript. Ad rationes ergo † recurrendũ
eſt. Et quidem Couar. d. nu. 1. Old. d. conſil. 118. & Prob. d. nu. 53. poſt Bertrand. conſ. 275. col. 1. par. 2. eam rationem tam concluſionis, quam illationis præfatarum afferũt, quod diſtributiones quotidianæ non augeant corpus prębẽdę, & beneficij, ſed hęc videtur petitio principij. hoc ipſum enim quæritur, cur non augeant corpus præbendæ,

bendæ, & beneficii; quare Oldr. & Prob. aiunt ideo non augere corpus,& valorem quia præbendæ, & diſtributiones ſunt diuerſa, & ſeparata ininter ſe,atque adeo non poſſunt conglutinari; aliaſq; rationes afferunt, prout apud eos videre eſt. communior autem,& firmior eſt illa, quam & iidem Doct. Fel. d.c.ad aures, & Gregor. Tholoſ.in tract. de benef. cap. 15. num.5. poſt Rebuf.in tract.de congr.port.cap.10. & 11.& alii fere omnes, qui hac rem pertractabunt,afferunt,nimirum quod† incer-
6 tæ ſint,nec ad certam ſummam reduci poſſint; incertum enim eſſe poteſt, num quis intereſſe poſſit, vt in ſpecie monet Gregor.d.num.5, Oldr. d.conſil.118.Prob. vbi ſupr.num. 37. 54. & 55.cum fieri poſſit,vt Clericus abſque culpa,immo ex iuſta cauſa, puta ſtudii,aut domeſticorum negotiorum abſit ab Eccleſia,diſtributioneſq;quotidianas non percipiat, iuxta ea, quæ infr. 2.par.latius explicabimus; at vero certum
7 eſt, aptitudinem † acquiſitionis non augere prætium rei,neque reddere aliquem locupletiorem,vt per tex.in l.prætia rerum, ff.ad l.falc. l. naturalem §. 1. ff. de acquir. rer.dom.& alia tradunt Alex. conſil. 132. col. 1. & conſ. 152. in fin. vol. 6. Caſſan. conſil.45.col.1.Prob. d. num. 37. & 54. & cap.ſi poſtquam, de præben. in 6. fere per totum multa enim cadunt (vt iam veteri prouerbio fertur) inter calicem, ſupremaq; labra. Stet ergo firma concluſio, diſtributiones quotidianas non computari in valore beneficii, ideoq; in eius impetratione earundem mentionem non eſſe neceſſario faciendam; idq. propter illarum incertitudinem. Quæ quidem concluſio ampliatur primo,vt procedat etiam
8 † in mortuariis,& anniuerſariis defunctorũ, vt voluit Rot.d.dec. 8.de præb.in nou. Fel.d.c.ad aures nu.14.Anch.d.q.5.Oldr.d. conſ. 118.Prob.d.nu.53.Cou.d.nu.1. aliiq; Doct. pene omnes in cõcl.cit.Secũdo am-
9 pliatur, etiam ſi in illa Eccleſia † nulli alii reditus ſint, quam diſtributiones quotidianæ; tum quia nullus Doct. vno excepto hunc caſum ab illa regula, & concluſione excipit; tum quia ideo nomine fructuum veniunt diſtributiones in ſententia,vel priuilegio vbi Canonicatus in illis dumtaxat. conſiſtunt, iuxta ſuperius deducta in q.6 quia alias priuilegium, & ſententia nihil operarentur, prout colligitur ex Prob. d. addit.ad Monach.num.64.priuilegium au-
10 tem, & quælibet verba † debent aliquid operari,c.licet,& ibi Doct. de priuil. late Alex.conſil.187.vol.5.quod quidem non vrget in caſu noſtro; vnde ſuccedit communis theorica, quæ aperte colligitur ex c.2.de coniug.lepro. cum ibi notat. quod donec exceptio probetur, ſtandum eſt regulæ. Ex quibus ſatis patet,longius a veritate aberraſſe Tiber. Decian. d. conſil. 43. num.15.vol.1.virum alioqui eruditiſſimũ, & Iureconſultum clariſſimum, dum concluſionem ſuperius propoſitam, quod diſtributiones non computentur in valore beneficii,neque de iis neceſſario facienda ſit mentio in impetratione beneficii, ita contendit temperandam, vt non procedat vbi nullæ ſunt præbendæ in Eccleſia diſtinctæ a diſtributionibus; neque enim verum eſt,quod ipſe aſſumit,ſed non probat, diſtributiones tunc ſubrogari loco præbendarum, & earum naturam aſſumere; cum ſint plane diuerſa. Minus verum eſt,quod alias redderetur eluſoria regula Cancellariæ diſponens,vt exprimatur valor beneficii in impetrationibus quorumcunque beneficiorum;nam ſatis ea locum habet in beneficii, quæ habent reditus diſtinctos a diſtributionibus. Verum hanc concluſio-
11 nem reſtringit † Fel.d.cap.ad aures num. 15. & Anchar.d Clem.1.quæſt.5.in fin. de præben.vt non procedat, quando hæc incerta reduci poſſunt ad aliquam certam ſummam; nam tunc recipiunt æſtimationem; ſic venditur iactus retis, & reditus ex iuriſdictione proueniens,l.ſi iactum, ff. de act.empt.& cap. 1.& 2.cum ibi not.ne prœl.vic.ſuas.Falluntur tamen ambo (pace tantorum virorum dictum ſit);nam incertitudo illa,quæ facit, vt diſtributiones, & anniuerſaria non computentur in valore beneficiorũ, & de iis nõ ſit facienda neceſſaria mentio in impetratione beneficii,nõ eſt attẽdẽda ex parte emolumẽtorũ,ſeu ꝓuẽtuũ,prout ipſi ſupponere videtur,ſed ex parte ipſius acquiſitionis,ſeu pſonæ acquirẽtis,quia fieri poteſt,vt ea nõ acquirat,ꝙ mox ex Prob. Old.& Greg.demõſtrauimus Atq;hæc de hac q.dicta ſint ſatis;iãq;ad reliquas primæ huius p.q.ſi lubet veniamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Sequeſtrum unde dicatur, & quid ſit. & quomodo differat a depoſito. nu. 2.*

3 *Sequeſtrum aliud conuentionale, aliud iudiciale.*

4 *Sequeſtrum conuentionale regulariter eſt permiſſum; iudiciale regulariter prohibitum.*

5 *Sequeſtrum iudiciale multis caſibus eſt licitum, & quatuor num. ſeqq.*

6 *Sequeſtrum quando fieri poſſit ob timorem dilapidationis, & nu. 8 acet in cauſa manutentionis, vel attentatorum. num 7.*

7 *Sequeſtrum fieri poteſt ſi timetur, ne commode fiat poſtea executio, & cum poſſeſſor beneficij recurrit ad iudices ſeculares pro manutentione poſſeſſionis.*

8 *Sequeſtrum fit, ſi debitor bona non poſſidens ſuſpectus ſit de fuga.*

9 *Sequeſtrum apponere poteſt iudex ex officio ob iuſtam cauſam ſibi viſam.*

10 *Sequeſtrum beneficij cum fructibus ſit lata vna ſententia in Curia contra poſſeſſionem quod ſi & hic vnam pro ſe habet, expectatur ſecunda. num 11.*

12 *Sequeſtrum, vt concedatur, requirit de iure partis citationem, niſi debitor ſuſpectus ſit de fuga. item probari debitum per inſtrumentum, vel debitoris ſcripturam. nu. 13. & expreſſionem legitimæ cauſæ, eiuſq; expenſionem. num. 14.*

15 *Iuramentum calumniæ non ſemper exigitur ante ſequeſtri conceſſionem.*

16 *Clem vn. de ſequeſtr. poſſ & fruct. comprehendit Canonicatum, & præbendarum, eiuſq; fructus; non autem diſtributiones quotidianas. nu. 18.*

17 *Iura Epiſcopalia quæ ſint.*

19 *Litigans, qui obtinet, diſtributiones conſequitur, ſi iam fuerat ad earum participationẽ admiſſus, & ſolebat diuinis intereſſe eas vero a Capitulo recuperat num 20.*

21 *Clem vn de ſequeſt. poſſ. & fruct. quando comprehendat diſtributiones.*

22 *Conſtitutio 142. Pij IV. ſummatim refertur. in multis conuenit cum Clem vn. de ſequeſtr. poſſ. & fruct. num. 23. & in multis diſcrepat. nu 24. & ſeq.*

25 *Lis ſuper poſſeſſorio non facit beneficium litigioſum.*

26 *Sequeſtrum iuxta Clem vn. de ſequeſt. an poſſit fieri in cauſa attentatorum.*

27 *Clauſula, (quantum ſibi videbitur) an importet merã voluntatẽ, vel arbitriũ boni viri.*

28 *Reſeruatio, & affectio beneficij quomodo differant.*

29 *Sequeſtrum iuxta Conſtit. 142. Pij IV. requirit probationem reſeruationis, non nullitatis collationis.*

30 *Citatio, vt officiat, debet reproduci in actis etiam in terminis Conſtit. 142. Pij IV. quibuſdam caſibus exceptis.*

31 *Diſtributiones quotidianæ ſequeſtrari nequeunt vi Conſtit. 142. Pij IV. niſi cum ea nomine fructuum beneficij continentur. num. 32.*

33 *Diſtributiones aliæ groſſæ, & impropriæ, aliæ minutæ, & diſtributiones quotidianæ propriæ, dictæ.*

34 *Diſtributiones groſſæ, ex quibus iuribus habeantur.*

35 *Diſtributiones groſſæ, & quotidianæ cur ſic dicantur. & ibi cum num. ſeq. intellectus Extrau. cum nonnullæ la 1. §. præterea, de præb. in commun.*

37 *Intellectus Gloſ. Extrau. vn. in princ. verbo, in totum, verſic. diſtributiones enim, ne Sede vac.*

38 *Intellectus cap. vn. §. ſtatuimus, de cler. non. reſid. in 6 & ibid habes, quod qualitas adiecta verbo debet regulari ſecundum tempus verbi & quod Clauſula in fine poſita refertur ſaltem ad proximã.*

39 *Diſtributiones groſſæ cur ſic appellentur, & quibus tribuantur.*

40 *Diſtributiones groſſæ, & impropriæ ſequeſtrãtur vi Conſtit. 142 Pij IV. Suntq; magis fructus, quam diſtributiones quotidianæ. num. 41.*

42 *Tertia prouentuum, de qua Trid. ſeſſ. 22 c. 3. de refor. ſequeſtratur vi Conſt 142. Pij IV.*

43 *Remedium Conſt 142. Pij IV. vtilius eſt immiſſione vigore Breuis, vel litterarum ſubrogationis gratioſa in iure, & poſſeſſione præceſſoris.*

44 *Conſtitutio 57. Pij V. ſummatim refertur. & comprehendit quodã mandatum ſequeſtri fructus beneficiorum, diſtributiones groſſas, & quotidianas nu. 45*

46 *Diſtributiones quotidianæ pendente lite non ſemper ad Capitulares, ſed aliquando ad prouiſos, vel alias perſonas pertinent.*

47 *Sequeſtrum depoſiti nomine continetur.*

Compi-

48 *Compilatio ſeptimi Decretalium a Pet Matt. facta nec rite,nec recte fuit ; & duobus nu. ſeqq.*

49 *Compilatio canonum ſine ſummi Pontificis, & legum ciuilium ſine Imperatoris ſpeciali auctoritate fieri,edique non poteſt. & ibi, quid obſeruandum ſit in compilatione iurium facienda.*

50 *Compilatio ſeptimi Decretalium qualiter facienda foret.& ibi, quod conſtitutio 57. Pij V.licet depoſiti nomine vtatur, de ſequeſtro tamen eſt accipienda.*

51 *Conſtitutio 57.Pij V.non habet locum,niſi Capitulum fuerit in culpa non tradendi poſſeſſionem, vel impedimentum præſtiterit.*

52 *Cenſura trahit ſecum executionem, nec per appellationem ſequentem ſuſpenditur.*

53 *Sequeſtrum fieri poteſt, dum cognoſcitur de iniuſtitia,vel nullitate cenſuræ contra Clericum ob delictum latæ, vt de hac conſtito diſtributiones recuperet. Idem in banno & carceratione, ſi is ſolebat diuinis intereſſe. num.54.*

55 *Sequeſtrum diſtributionum fit vbi de ijs, vel beneficio ſit principalis controuerſia, & ad eas admiſſus ſit dilapidator, vel ſuſpectus de fuga.*

56 *Regulæ ſtandum eſt,donec exceptio probetur.*

57 *Sequeſtrantur diſtributiones quotidianæ, vt ſatisfiat creditoribus clerici,ſi aliter non poſſit eis ſatisfieri.*

58 *Sequeſtratio,licet aliquantum ſit odioſa, extenditur ad caſus ſimiles, vel grauiores expreſſis in iure.*

59 *Fideiuſſor Clerici eſt ab eo ſeruandus indemnis etiam per aſſignationem diſtributionum. non tamen niſi in ſubſidium primo fructuum patrimonialium, deinde beneficiorum a diſtributionibus diſtinctorum. num. 60.*

61 *Diſtributiones quotidianæ. alijq; reditus Eccleſiaſtici obligari non poſſunt pro debito.*

62 *Diſtributionum ſequeſtratio, & adiudicatio creditori ita fieri debet,ne clericus egeat; & nu.ſeqq.*

63 *Clericus non debet cogi mendicare, vel ſordidum quæſtum exercere cum dedecore ſtatus Clericalis.*

64 *Clericus conueniri nequit vltra id, quod facere poteſt,hoc eſt,non niſi deducto,ne egeat.*

An Diſtributiones Quotidianæ cadere poſſint in ſequeſtrum. Quæſtio IX.

POSTQVAM egimus in præced q. an quotidianæ diſtributiones com utari debeant in valore beneficii ; in duabus vero eã proxime antecedentib.s diſputauimus, an illæ veniant appellatione fructuum,redituum,prouentuum, obuentionum, vel emolumentorũ beneficii; cũ aliquando contingat,Clericorũ reditus & prouentus beneficiales, quos introitus Clerici appellant, æſtimari, & plerumq; ſequeſtrari ad effectum, vt de iis ſatisfiat creditoribus, vel cum lis eſt inter duos Clericos,qui idẽ beneficiũ obtinuerint, aliamue ſimilẽ ob cauſam;idq;ab eo abſtrahat,(vt cum Philoſophis loquar) quod introitus huiuſmodi acquiſiti vel adhuc non acquiſiti, per Clericum fuerint, immo vt plurimũ hoc ipſum anteillorum acquiſitionẽ contingat:iure optimo ſequitur,vt hoc loco videamus,an, ſicut ceteri prouentus, ita diſtributiones quoq;ſequeſtrari expreſſe poſſint,cadãtue in ſequeſtrũ reliquorũ beneficialium,ſeu Eccleſiaſticorũ prouentuũ Clerici, in eoq;tacite cõprehẽdãtur. Pro cuius quæſtionis reſolutione.

Præmitto primo, ſequeſtrationem ex
1 eo dictam, † quod vterque concertan-
tium ſequeſtris fidem ſequatur, l. ſeque-
ſter, vbi omnes, ff. de verb.ſignif.definiri
poſſe, depoſitum rei controuerſæ penes
tertium a pluribus factum.Sic Andr.Clud.
tract.de iur.ſequeſtrat.cap. 1. num. 23. ex
d.l.ſequeſter,l.licet,ff.depoſ.& l.ſi fideiuſ-
ſor §.fin.ff.qui ſatiſd.cog.vel cum Io.And.
& Io. Monac. in cap. locupletari, de reg.
iur.in 6.& Coraſ.lib.3.Miſcell.iur. cap. 2.
in princ.quod ſit rei poſſeſſæ, de qua con-
trouerſia eſt, aut fructuum eius a poſſeſſo-
rẽ partium conſenſu,aut iudicis officio ex
cauſa facta ſeparatio. Vnde duo colligun-
2 tur; alterum, † quod ſequeſtrum a depo-
ſito differt tamquam genus a ſpecie, vel
etiam vt ſpecies diſtincta;depoſitum enim
eſſe poteſt etiam de re non litigioſa, ſeu
controuerſa,non ſic ſequeſtrum; præterea
depoſitum ab vno tantũ fieri poteſt,ſeque-
ſtrum non niſi a pluribus; denique perſo-

ſequeſtrum transfertur poſſeſſio ſaltem quãdo fit de voluntate partium per depoſitũ vero ſemper ſola detentatio, vt poſt alios tradunt Franc.Curt. in tract. de ſequeſt. q. 2.num.29. Vinc.Caroc.in ſim. tract.par. 1. quæſt.4.num.2.& And.Clud.d.cap.1.num. 17. vſque ad 21. qui duo Doct. alia diſcrimina inter depoſitum,& ſequeſtrum con-
3 ſtituunt. Alterum,quod colligitur,eſt,† duplicem eſſe ſequeſtrationem illam, quæ ſuperius definita eſt, alteram voluntariam, ſeu conuentionalem, quæ fit de conſenſu partium ante inchoatum iudicium; alterã neceſſariam,ſeu iudicialem,ab ipſo iudice ad inſtantiam vnius dumtaxat partis, vel etiam ex officio factam, prout poſt alios adnotarunt Curt.d.tract.quæſt.1.num. 19. Caroc.d.par.1.quæſt.3. Iacob. de Aren. in tract.de ſequeſtrat.nu.1. & Clud. d. tract. de iur ſequeſtrat.cap.3.nu.2. & 3.

4 Præmitto ſecundo, † ſequeſtrationem conuentionalem regulariter eſſe licitam, & permiſſam.l.intereſſe puto,ff.de acquir. poſſeſſ.l.1.in princip.ff. depoſ. & l. ſi ſoluturus, ff. de ſolut.idq.adnotauit Aren.ſup. Curt.d.tract.quæſt.1.num.19.Caroc.d. q. 3.& fuſe oſtendit Clud.d.tract.cap. 4. nu. 50.51.& 53. Iudicialem vero præſertim ante ſententiam regulariter eſſe prohibitã vt ſatis cõſtat ex l.vn.C.de prohib.ſequeſt. pec.c.2 de ſequeſt. poſſ. & fruct.c.1.vt lit. pend.cap.cum teneamur, de appell. Hoſt. in ſum. tit.de ſequeſt.poſſeſſ.num.4.& pro regula conſtituunt plerique alii, quos referunt,& ſequuntur Aren.ſup.num.2.Cur. d.quæſt 1.num.6. Caroc.d.par. 1.in princ. latiſſime Clud.d.cap.4. nu. 2. vſque ad 49. vbi hanc concluſionem pluribus relatis communi calculo receptam aſſerit,& contra quorundam Recentiorum ſententiam, qui oppoſitum tueri curantur; optime de-
5 fendit. Multis tamen in caſibus fallit † hæc regula quorum plerosq;recenſet Gloſ. d.l. vn.Hoſt. loc.cit.& cap.fin.de ſequeſt.poſſ. & fruct.Abb.& cap.2. eod. tit. Archid. in cap.quia res,ſeu fin.11.quæſt. 1.num. 9. & 10.Aren.d.tract.num. 3. Curt. d. quæſt. 1. num.7.vſque ad 14.Caroc. d. tract. par. 2. per tot.Clud.ſup.c.5.num. 5.vſque ad 100. vbi 21 caſus enumerat.quib. iure permiſſa eſt ſequeſtratio, vndecim Ang. de Peruſ. tract. de ſequeſt.ex num.4 alios plures Lãcellott.tract.de attent.2.par.cap.12.limit. 12.& vigintiocto cumulauit Iacob. Sahagun.in repet.d.cap.2.vt eum refert,ac laudat Hier. Gonzal. quem poſt iam paratam hanc nonam, ſimulq; nouam quæſt. in ſecunda præſentis tract.editione vidi,in cõmentar.Reg.8. Cancell. §. 7. proem. num. 20.qui etiam num.21.& 23.addit 29.& 30. caſum;a num. autem 23. ad 27. & a 33. ad 37.alios nonnullos recenſet. Ex his porro omnibus caſibus illos tantum ipſe hoc loco attingam,qui ad propoſitam initio quæſtionem aliquo modo faciunt. Primus igitur eſt,quando plures ſuper vna, eademq; re, vel eius poſſeſſione litigant, eamq; ad ſe pertinere contendunt, & partium iura ſunt obſcura, poſſeſſioq;vacans eſt; tunc enim poteſt iudex ſequeſtrationem decernere ſaluo iure vtriuſque partis; ita poſt alios Clud.d.cap.5.num.5.vſque ad 8.Menoch.de retin.poſſeſſ.remed.6. num.45.Secundus Caſus eſt, ſi de momentanea poſſeſſione lis fecerit, quia vtraque pars contendat ſe poſſidere, & iuſte timetur, ne partes in colligendis fructibus ad arma deueniant;late Clud.d.cap.5.num.9.vſque ad 14.Curt.d.tract.de ſequeſtr.quæſt.1.nu.
6 11.& 12. Tertius eſt,† ſi iuſte timeatur, & plene probetur dilapidatio, vel conuerſio in proprios vſus rei petitæ, ſeu litigioſæ: quod procedit etiam in pecunia, vel alia re mobili,quæ petatur, vt late comprobat Caroc.d.tract.de ſequeſt.2.par.q. 2. Clud. d.c.5.nu.15.vſque ad 21.& nu.85.tradũtq; alii relati per Curt.vbi ſup.nu.8.& 9.quod tamen ipſe non admittit,niſi adhibita ea diſtinctione,de qua etiam Abb.d. c. fin. de ſequeſt.poſſ.& fruct.& Ang.Aret.in l.Imperatores,§.fin.ff. de appell.& alii cit. per Curt.ſup.vt ſi quidem poſſeſſor non eſt alias ſoluendo, detur ſequeſtrum in quauis inſtantia;ſi vero ſit ſoluendo, & vtatur eo modo,quo prius rebus ſuis, non concedatur ſequeſtrum etiam in cauſa appellationis:quod ſi non vtatur eo modo, ſed dilapidet,tunc quamuis ſit ſoluẽdo,fiat ſequeſtrum propter præſumptionem ortam ex ſententia contra appellantem,& propter ſiniſtram ſuſpicionem ortam ex dilapidatione vltra ſolitum morem.

Quartus caſus eſt, cum beneficium vacat,iuxta c.cũ vos,de offic.ord.Rot.in vna

Cre-

Cremonen. Cappellæ 24. Iunij 1590. coram Comitulo, & tradit Gonzal. d. §. 7. procem. num. 24.

7 Quintus eſt, † cum agitur de manutentione, vel attentatis, & diſcuſſio pendet á negotio principali, quod eſt valde dubiū, Lancellot. de attent. 3. par. c. 24. quæſt. 19. nu. 5. & 6. & cap. 29. Gonzal. vbi ſup. n. 26. Huic ſimilis eſt, cum poſſeſſio eſt attentata, quia capta lite pendente; nam tunc datur ſequeſtrum ante ſententiam, Caputaq. deciſ. 151. & 157. par. 3. Mohedan. deciſ. 1. num. 3. de ſequeſt. poſſeſſ. & fruct. Creſcen. deciſ. 3. eod. tit. Caſſad. deciſ. 3. num. 7. vt lit. pend. Cæſ. de Graſſ. deciſ. 2. n. 1. de appellat. & poſt hos Gonzal. ſup. num. 37.

Sextus, quando timetur, ne commode fieri poſſit executio, & recuperatio fructuum, Gonzal. ſup. num. 34. ex Put. deciſ. 150. num. 3. lib. 2 & deciſ. 249. num. 3. lib. 3. late Rot. deciſ. 1. num. 3. & per tot. 2. par. in nouiſſ. diuerſ.

Septimus, quando poſſeſſor in prima inſtantia obtinuit remiſſoriam in cauſa beneficiali, ex eo, quod tunc habeatur ſententia pro data, vt tradit Gonzal. ſup. num. 35. poſt Caputaq. deciſ. 152. par. 3

Octauus, vt etiam ante ſententiam apponatur ſequeſtrum in cauſa beneficiali, quando poſſeſſor beneficij, de quo agitur, recurrit ad iudices ſeculares pro defenden da ſua poſſeſſione, quā ordinarius Eccleſiaſticus iniuſte abſtulit, & de mandato eorūdem iudicium ſecularium fuit integratus, ita Gonzal. ſup. num. 36. poſt Rot. in vna Calaguritana beneficij de Auſeio coram Coccino 10. Decembris 1601. & in alia Calagurit. beneficii SS. Andreæ, & Iacobi 17. Iunii 1602. coram bo. mem. Litta, & alias ſæpe.

8 Nonus caſus eſt, † quando debitor, qui nulla immobilia poſſidet ſimul cum re mobili cōtrouerſa, de fuga eſt ſuſpectus, vt ſatis conſtat ex tex. in l. de polli citationibus ff. de pollicit. l. ſi fideiuſſor §. fin. ff. qui ſatiſd. cog. & l. item ſi ſuſpectus, ff. de procur. late Coral. lib. 3. Miſcellan. iur. cap. 2. num. 6. & alii, quos referunt, & ſequuntur Clud. d. cap. 5. num. 28. & Caroc. d. 2. par. quæſt. 3. Quomodo autem probanda ſit hæc ſuſpicio fugæ, fusè tradit Clud. ibid. num. 29. cum aliquot ſeq. & Curt. d. tract. de ſequeſt. num. 41. & duobus ſequen.

Decimus Caſus eſt pendente appellatione ab executione ſententiæ, quæ tranſiti, in iudicatum, in caſibus, quibus de iure appellatur ab executione ſententiæ, congeſtis per Doct. in l. ab executore, ff. de appellat. & l. ab executione C. quor. appell. non recip. cap. ſuper quæſtionum, §. nos autem, de offic. de leg. capit. quod ad conſultationem, de ſent. & re iud. & c. nouit, de appell. interim enim fructus rei litigioſæ ſequeſtrantur, licet nulla ſubſit fugæ, vel dilapidationis ſuſpicio. ita Caroc. d. 2. par. per tex. d. l. ab executione, & poſt Bal. ac Rom. d. l. ſi fideiuſſor §. fin. & alios docent Curt. d. tract. num. 7. & Clud. d. c. 5. num. 59. & aliquot ſeqq.

Vndecimus eſt iuxta diſpoſitionem Clem. vn. de ſequeſtr. poſſeſſ. & fruc. de qua latius in ſeq. præmiſ. & concl. 1.

Duodecimus in caſu cap. 2. de ſequeſtr. poſſeſſ. & fruc. vbi habetur, quod ſi miſſus in poſſeſſionem cauſa cuſtodiæ fructus diſſipat, diſſipati reuocantur, & cum aliis ſequeſtrantur. Caſus vero cap. fin. eod. tit. vt ab eo, qui á ſententia prouocauit, fructus poſſeſſionis, ſi diſſipentur ab ipſo, poſſunt lite pendente rationabiliter ſequeſtrari, ſatis reducitur ad tertium ſuperius á nobis poſitum.

Decimuſtertius ſumitur ex conſtitutione Pii IV. de qua nos fuſius infra concluſ. 2. huius quæſt. agemus.

Decimus quartus ex Conſtitutione Pii V. de qua ſeorſim concl. 3. eiuſdem quæſt.

Decimuſquintus, & poſtremus caſus eſt
9 † quod iudex ob iuſtam cauſam ſibi bene viſam poteſt ex officio apponere ſequeſtrū in omnibus caſibus, in quibus ſequeſtratio ad inſtantiam partis fieri non poſſet. ita Gonz. d. §. 7. proem. num. 27. poſt Bart. d. l. Imperatores §. fin. nu. 3. ff. de appell. Bero. cōſ. 116. n. 6. lib. 3. Caualc. deciſ. Fiuiz. 23. n. 34. & Lancell. de attēt. 2. par. c. 12. limit. 12. n. 26. & 3. par. c. 29. n. 148. & ſeq. vbi dicit, quod Rota generaliter ex cauſa ſibi bene viſa deuenire ſolet ad appoſitionem ſequeſtri.

10 Præmitto nunc tertio, quod, † vt habetur d. Clem. vn. de ſequeſt. poſſ. & fruct. lata in Curia vna ſententia definitiua ſiue in petitorio, ſiue in poſſeſſorio, etiamſi nulla

forte

forte dicatur, contra poſſeſſorem beneficii,
dum tamen illud per triẽniũ pacifice antea
non poſſederit, debet per loci ordinarium
ſequeſtrari beneficium ipſum vnà cum fru
ctibus penes perſonam idoneam, quæ de
iiſdem, ſupportatis prius debitis oneribus,
reſpondeat, qui obtinuerit finalem victo-
riam; atq; id ipſum præter Doct. ibi, atque
alibi ſæpe, adnotarunt Caroc. d. tract. de
ſequeſtr. 2. par. quæſt. 1. Curt. eod. tract. nu.
14. & Clud. d. c. 5. nu. 65. & ſeq. Quæ tamen
diſpoſitio quatenus de vna ſententia loqui-
11 tur, notabiliter limitanda eſt, † niſi reus
primo ſententiam obtinuiſſet; quia licet po
ſtea ſuccubuiſſet per alteram ſententiam
in cauſa appellationis, non fieret ſequeſtra-
tio, de qua in d. Clem. ſed oporteret ex-
pectare aliam ſententiam. ita Io. An. in ad-
dit. ad Specul. tit. de ſequeſt. poſſ. & fruct.
col. 2. quem ſequitur Curt. d. num. 14. &
ante eum late tradidit Card. d. Clem. vn.
quæſt. 4. Alias porro ſimilitationes, & am-
pliationes ad diſpoſitionem eiuſdẽ Clem.
videre licet apud ſcribetnes ibi, quæ plene
cumulatæ ſunt à Caroc. d. quæſt 1. Aliquæ
vero declarationes ſumi poterunt ex iis,
quæ concluſ. 1. & 2. huius q. adducemus.

Præmitto quarto, & poſtremo, in caſi-
bus, quibus permittitur ſequeſtratio, quic-
quid ſit de conſuetudine, quædam regulari
ter de iure requiri. Primo quidem requiri-
12 tur † partis citatio, ita late Caroc. d. tract.
de ſequeſt. par. 3. quæſt. 3. Curt. eod. tract.
num. 40. & Clud. d. tract. cap. 6. num. 1. vſque
ad 4. Card. d. Clem. vn. nu. 28. Vitalin. num.
10. & Ant. Gabr. commun. concluſ. lib. 2. tit.
de citat. concl. 1. num. 256. 281. & nu. 444.
vbi hoc limitat, niſi debitor ſuſpectus eſſet
de fuga, quod etiam facit Clud. ibid. num.
5. & 6. Curt. & Caroc. loc. cit. Secundo,
13 † quod creditor ius ſuum probet. per pu-
blicum inſtrumentum, aut propriam debi-
toris ſcripturam. ita late Clud. d. cap. 6. nu.
7. & 8. licet Caroc. d. par. 3. q. 1. & Curt.
d. tract. num. 50. & duob. ſeqq. concludere
videantur, quod ſufficiat ſummaria, & ſemi
plena probatio. hanc tamen probationem
neceſſariam non puto in caſu d. Clem. vn.
de quo in præced. præmiſ. vbi de ſeque-
ſtrando beneficio cum fructibus agitur;
tunc enim actor eo ipſo probaſſe ſufficien-
ter videtur ad hunc effectum ius ſuum,
quod ſententiam contra reum obtinuerit;
& hanc probationem tamquam ſufficien-
tem approbat Summus Pontifex d. Clem.
14 vn. Tertio requiritur, † quod cauſa, ob
quam ſequeſtratio conceditur, (aliqua ni-
mirum ex contentis in caſibus ſupra enu-
meratis, aliuſue in iure expreſſis, aut par
omnino, & ſimilis,) ab actore exprimatur,
& probetur, vt ſatis inter ceteros docet
Clud. d. cap. 6. num. 10. cum duob. ſeqq. im-
mo hæc ipſa debet à iudice expendi vna
cum iure actoris, & defenſionibus rei, an
ſint releuantes, ita, vt omnino cauſæ cogni
tionem ante ſequeſtri decretum adhibuiſſe
dicatur, vt optime & fuſe tradit Clud. ibid.
num. 13. & aliquot ſequent. vbi etiam con-
tra Caroc. quem perperam ſemper Corat.
appellat, d. par. 3. quæſt. 4. optime conclu-
15 dit, † non ſemper ante ſequeſtrum exigi
ab impetrante calumniæ iuramẽtũ; de quo
quid ſit, præter ſcribẽtes in tit. vtriuſq; iuris
de iuram. calum. & Pract. videri poteſt Ant.
del Rè in proprio tract. His præmiſſis ſit.

Prima concluſio. Sicut certum mihi eſt,
Canonicatum, & præbendam comprehen-
di in diſpoſitione d. Clem. vn. atque adeo in
terminis illius fieri poſſe, ac debere ſeque-
ſtrationem beneficii, & fructuum ipſius
præbendæ; ita probabilius puto, non com-
prehendi quotidianas diſtributiones; ita, vt
in caſu illius Clem. ſequeſtrari regulariter
16 non poſsint. Prior † pars concluſionis pa-
tet, quoniam nomine beneficii ſatis com-
prehenditur Canonicatus, & præbenda,
cap. conquerente, & cap. fin. de cler. non
reſid. c. cum ſuper quæſt. de conceſſ. præb.
& paſsim in eo tit. ac tit. de præb. ext. & in
6. atque alibi ſæpe. & in ſpecie d. Clem. ad-
notauit ibi inter ceteros Card. n. 6. Neque
obſtabit, quod Canonicatui, & præbendæ
adaptari non poſſe videantur illa verba
eiuſdem Clem. (apud aliquam perſonam
idoneam ſequeſtretur, quæ plenà de ipſo,
& debitam curam gerens, id, quod de fru-
ctibus ipſius, debitis eiuſdẽ ſupportatis o-
neribus ſupereſſe contigerit, illi reſtituat,
qui finalẽ in cauſa victoriã obtinebit;) nam
cum tunc beneficiũ ipſum, eiuſq; poſſeſsio
ſequeſtretur, vt ex d. clem. habetur; atque
adeo, qui poſſeſſor erat, non poſsit miſſas,
vel alia diuina officia celebrare, vt in ſpe-
cie docet Caroc. d. tract. de ſequeſt. 2. par.

q. 1.nu.4.poſt Bellam.concl.429.ſed neq; re
gulariter admittendus ſit Vicarius Canoni-
ci, ſeu qui nomine Canonici diuinis inter-
ſit, & Eccleſiæ inſeruiat, vt ſentiunt inter
alios Abb.in c.tuæ,nu.6.de cler. non reſid.
& Couar.lib.3.var.reſol.cap. 13.nu.2. poſt
Cald.conſ.vn.num.2.de cler.non reſid.non
apparet, quomodo ſequeſter debita huiuſ-
modi beneficij onera queat ſupportare.
Non obſtabit inquam hoc, quod obijci poſ
ſe videtur contra priorē partē huius con-
cluſ.Reſpōdetur enim primo,ſat eſſe,quod
vt plurimum id accedat, & fieri poſſit;lex
nāq; illud proſpicit,quod vt plurimū,& fre
quenter,nō autē quod raro cōtingit,l.iura,
& duab.ſeqq.ff.de leg.Deinde dicimus, ꝙ
17 †præter procurationē ratione viſitationis,
& aliorū iuriū Epiſcopalium ſolutionē, de
quibus in c.conquerente,de offic.ord.nec-
nō receptionē Legatorū,collectas Decima
rū Papaliū,& ſimilia,iuxta Gloſ.in c.2.§.vbi
autē,de decim.in 6.ac tex.& Gloſ.in c.1.de
præb.& c.præſenti §.porro,de off.ord.eod.
li.illud quoq; onus remanet ſupportādū,vt
cū opus fuerit, quilibet Canonicus cōferat
ad reſtaurationē fabricæ ſuæ Eccleſiæ ſaltē
vbi hac de re adſit ſtatutū c. ſin.de his quæ
fi.à mai.par.capit.maxime cū & quicūq; be
neficiū Eccleſiaſticum obtinēt omnino ad-
iuuare debeāt ad tecta Ecleſiæ reſtaurāda,
vel ipſas Eccleſias emēdādas,vt cauetur in
c.quicunq; ꝙ eſt 1.de Eccleſ.ædif.vel repar.
18 Poſterior vero † pars concluſionis pro-
batur; Tum quia d.Clem.ſolum diſponit de
fructibus beneficiorum; certum autem eſt
diſtributiones quotidanas regulariter ap-
pellatione fructuum beneficij, ſeu Cano-
nicatus non contineri, vt late oſtendimus
ſup.quæſt.6.fere per totam: Tum etiam
quia, licet ius diſtributiones quotidianas
percipiendi competet ratione Canonica-
tus, & beneficij in Eccleſia Collegiata ob-
tenti, vt inf.2. par. quæſt. 1. demonſtrabi-
mus;nihilominus,ad hoc,vt quis huiuſmo-
di beneficiū obtinens,eiuſq; etiā poſſeſſor,
vt loquitur d.Clem.vnic.actu eaſdē diſtribu
tiones percipiat,in certa ætate, & ordine
conſtitutus eſſe debet, & cantus peritiā,a-
liaſq; qualitates habere, de quibus nos la-
tius inf.d.2.par.quæſt.19.quorum aliquid ſi
ei deſit,non erit is ad illas percipiendas a
Capitulo admittendus,vt ibid. demonſtra-
bimus;vnde nōn ſtatim, ac litigans benefi-
cium in Collegiata obtinet, ad eum perti-
nent diſtributiones, quæ ſequeſtrari apud
aliquem poſſint.Sed & ſi vel vterq; actor ni
mirū, & reus,vel certe reus iam tempore
motæ litis ad diſtributiones admiſſus fue-
rit, quia omnes tunc qualitates requiſitas
haberet,locū quidem non obtineret eo ca-
ſu diſpoſitio d.Clem. propter priorē ratio-
19 nē:† diſtributiones tamen habebit qui ob-
tinuerit in cauſa, vbi antea ſoleret diuinis
intereſſe, & munia ſua obire, per ea, quæ
inf.d.2.par.q.5.n. 80.ſeqq.de iniuſte banni
to, & carcerato,aut alias impedito, & q.
15.de iniuſte excōmunicato,ſuſpēſo,& in-
terdicto fuſe trademus. quamuis enim re-
gulariter diſtributiones non intereſſentiū
intereſſētibus accreſcere debeant,vt inf.p.
3. q.6.late cōprobabimus; tūc autē poſſeſ-
ſor iſte intereſſe diuinis, ſuaq; munia, pro-
pter quæ dantur diſtributiones,vt fuſe tra-
demus 2. par. quæſt. 2. obire nullo modo
poſſit, cum beneficium ipſum ſequeſtratū
ſit,immo & eius poſſeſſio;neq; per aliū va-
leat deſeruire, vt ſup. circa initium huius
concluſ.oſtendimus; vnde ex hoc etiam
fruſtratoria eſſet hæc diſtributionum ſe-
queſtratio,cū ſequeſter eas deinde reſtitue
re nōn poſſet illi,qui in cauſa finalem victo
riam obtinebit, prout d. Clem. aperte di-
ponit.Tamē cū per hūc prouiſū,qui ante li
tē ſoleret diuinis intereſſe,nō ſtet,quin pē-
dēte lite interſit,debet huiuſmodi conditio
intereſſētiæ haberi pro impleta, iuxta vul-
gatā regulā,cū nō ſtat,de reg.iur.in 6.& a-
lia per nos adducēda d.q.5. & 15. ex qui-
20 bus etiā concludēdū eſt, † has diſtributio-
nes non ab aduerſario collitigante,ſed po-
tius ab ipſo Capitulo, & Canonicis recu-
perādas eſſe;hi enim eas vel nō acquiſierūt
vel reuocabiliter; id quod melius quoque
cōſtabit ex ijs,quę in ſeqq.cōcluſ.dicemus,
præſertim vero 3. & 4. & ex eo ſuadetur,
quod facile poteſt euenire, collitigantē, a
quo recuperandæ forēt diſtributiones, non
fuiſſe admiſſū ad illarum participationem
ſiue ob defectum alicuius qualitatis requi-
ſitæ,ſiue aliam ob cauſam.
Dixi autē in hac poſteriori parte cōcluſ.
21 (regulariter,quia,† ſicut in aliquibus caſi-
bus nomine fructuū beneficij,& Cononica
tus veniūt diſtributiones quotidianæ,quos
ſup.

ſup.d.q.6.limit.2.& 3. proſecuti ſumus,ita in iiſdem,(dummodo litigantes iam ad diſtributionũ ſint participationem admiſſi,) locum habere poterit diſpoſitio d. Clem. de qua etiam in ſeq.concluſ.poſt initium fere vſque ad medium nõ pauca ſumus dicturi.

Secunda concluſio. Non poſſunt regulariter ſequeſtrari diſtributiones quotidianæ proprie dictæ,ſed tantum impropriæ, quæ groſſi fructus dicuntur, aliiq; fructus beneficiorũ, iuxta terminos conſtitutionis 142. Pii IV.quæ incipit,Sanctiſſimus, editæ, ac publicatæ die 26.Octobris 1560. vbi perpe-
22 tuo valitura ſanctione cauetur,† vt quoties aliquem ſuper quouis beneficio Eccleſiaſtico reſeruato,ſeu affecto, & ordinaria, vel alia auctoritate nulliter collato tam in Curia Romana, quã extra eam litigare cõtigerit,& iudici ordinario, ſeu cui cauſa deſuper commiſſa fuerit,etiam ſummarie, & extraiudicialiter, quantum ſibi pro rei qualitate ſufficere,parte legitime citata, videbitur,conſtiterit, beneficium illud eſſe reſeruatum,ſeu affectum, & nihilominus, ſeu alia auctoritate nulliter collatum, & indebitæ detentum exiſtere idem iudex, reproducta citatione, fructus, reditus, & prouentus beneficiorum ſic nulliter collatorũ, & indebite detẽtorum ſequeſtrari mandet,& faciat,ac alia exequatur in præmiſſis neceſſaria,& opportuna : ſuper quo eidem iudici omnem poteſtatem,& auctoritatem impartitus eſt.Idemq;in cauſis tũc in quauis inſtantia coram iiſdem iudicibus pendentibus ſimiliter obſeruari mandauit; prout in ea conſtitutione plenius continetur; cuius etiam tenorem, quatenus ad ſequeſtrum pertinet,refert eam fuſius explicans,& pluribus exornas Hier. Gonzal. d. §.7.proem. fere per tot. Nos vero neceſſaria dũtaxat, quæq; ad præſentẽ concl. pertinent, proſequemur: ſi tamen illud, quod ad præced. concluſ. & 3. præmiſ. exactiorem cognitionem pertinet,nõ omittamus, quibus nimirum in rebus conueniant, aut diſcrepent mox memorata Piana conſtitutio,de qua hic, & illa Clement.de qua ibi, nec prætereamus præcipuos, qui inde ſequuntur effectus.

23 Conueniunt enim † primo in ratione proemiali,à qua regulatur diſpoſitio,l. fin. ff.de hæred. inſtit. cum ſimil. nã vtriuſque ratio eſt ad compeſcendas litigantium malitias,vt bene ponderat Gonzal.d.§.7.n. 65.cum tribus ſeqq. Secundo conueniunt, quod vtraque procedit in quouis beneficio,licet ſit curatum Perſonatus,aut Dignitas,vt recte idemmet deducit n.69.& duobus ſeqq.Tertio quia ſicut Clem. ceſſat cõtra triennalem poſſeſſorem ante litem motam, vt ibi habetur, ſic Piana,vbi id incontinenti doceatur,vt idem probat à n. 72.ad 76.præcipue per Reg. 35. Cancell. Quarto iuxta vtrãq;conſt. opponẽs nullitatẽ ſentẽtiæ non excuſat ſeu excludit ſequeſtrum, late ipſe Gonzal. num 77.cum tribus ſeqq. Quinto nulla appellatio vtriuſque Conſtitutionis ſequeſtrum valet impedire, licet alias appellari poſſet, Maran.de ord.iud.6. par.act.2.l mit.15.Lancellot.de attentat.2. par.cap.12.limit.12.ſicut etiam in vtraque non euitatur ſequeſtrum per cautionem de reſtituendis fructibus oblatam,prout de Clem. tradit ibid. Card.num.29.Put. deciſ. 311.nu.1. lib. 1. de Piana oſtendit Gonzal. ſup.num.97.cum duobus ſeqq. licet regula in hoc ſit in contrarium,l.Senatus, ff. de off. præſ.cũ aliis adductis à Gõz.n.96.Sexto ſicut in caſu Clem. tertius ſe opponens pro ſuo intereſſe non impedit ſequeſtrum. Rot.dec.4.de ſequeſt. poſſ. & fruct. in no. & dec. 11.n. 1.de ſent.& re iud.in antiq. & dec.160.p.3.diu.Caputaq.dec. 101.per tot. & extẽditur ſolũ ad fructus extãtes tẽpore ſequeſtri,non autẽ ad iam perceptos,Gonzal.ſup.num. 103.poſt Vitalin.d. Clem. vn. num.77.& ſeq.ita in caſu d. Conſtitutionis Pianæ, vt ſatis oſtendit ibi Gonzal. num. 104.& ſeq.Septimo iuxta vtramq; apponi poteſt ſequeſtrum in ſecunda inſtantia, licet in prima non decernatur; late Gonzal. ſup.num.90.& 91.Denique locum vtraque habet etiam quoad cauſas pendentes tempore earundem conſtitutionum, vt in eis legitur;cum tamen regulare ſit,vt conſtitutio non extendatur ad cauſas per appellationem pendentes,niſi id exprimatur, §. 1. Auth. vt cum de appell. cognoſc. collat. 8. Vital.d. Clem. vn. §.præmiſ.Fel. & alii capit. 2. & fin. de conſtit. vbi id ipſum decernitur de præteritis.

24 Diſcrepant autem inter ſe † eædem Conſtitutiones primo, quod in caſu Pianæ conſtit.forte requiritur lis in petitorio be-

beneficij,nec ſufficit in poſſeſſorio; nam
25 lis ſuper eo† non facit beneficium litigio-
ſum,Glo. 1.in cap. 1. de confir. vt. vel inut.
vbi Abb.& ceteri,Caſſad.deciſ.6.num.2.de
reſcript.cum aliis per Gonzal. ſup. nu. 29.
qui nu. 39.ſecus eſſe docet in caſu d.Clem.
vt ibi quoq;notat Vitalin. num. 8. Secundo
diſcrepant, quia ex Clem.apponi non po-
teſt ſequeſtrum ante ſententiam promul-
gatam;ex Piana vero poteſt,dũmodo præ-
cedat citatio, & reproducatur, vt ex ipſis
apparet. Tertio, quia in caſu Clem. lis de-
bet pendere in Curia; in caſu vero Pianę
ſufficit, quod pendeat coram Ordinario,
aut alio iudice delegato, vt ex iiſdem li-
quet. Quarto in caſu Clem. non ſolum ſe-
queſtratur fructus, ſed etiam poſſeſſio be-
neficii,& ipſum beneficium; per Pianam
vero ſoli fructus,reditus, & prouentus be-
neficii, vt in iis videre eſt. Quinto Clem.
loquitur de quocunque beneficio: vnde
comprehendit etiam non reſeruatum, ſeu
affectum;Piana vero diſponit de reſeruato,
ſeu affecto duntaxat, prout in ipſius legi-
tur.Sexto pœna excommunicationis, &
amiſſionis iuris in,ſeu ad beneficium, de
qua d.Clem.vn.non extenditur ad caſum
Pianæ conſtitutionis,Gonzal.ſup.nu.45. &
ſeq.ex Bellam.deciſ.ſeu concl.54. in princ.
Put.deciſ.45. n.2.& 3.lib.2.& Mohed. dec.
1. num. 4. & 5. ſequeſtr. poſſeſſ. & fruct.
tenentibus, d. Clemen. non extendi de ca-
ſu ad caſum.Septimo Clem.dat facultatem
apponendi ſequeſtrum per loci Ordina-
rium,licet coram illo cauſa non pendeat,
ſed in Rota;Piana vero vult, illud apponi
per iudicem cauſæ;late Gonzal.ſup.nu. 47.
cum duobus ſeqq.qui etiam nu.50. & qua-
tuor ſequent. docet, in vtroque caſu pro
cauſis coram ſe pendentibus mandari ab
Auditore Rotæ loci ordinario,vt ſequeſtrũ
apponat, Octauo, & vlt. in caſu Clemen.
probationes fieri debent iudicialiter, vt
ex illis poſſit proferri ſententia,& relaxari
ſequeſtrum;at vero in caſu Pianæ conſtitu-
tionis ſufficit,ſi conſtet de d.reſeruatione,
& intruſione extraiudicialiter, vt patet ex
verbis ipſius,ibi,etiam ſummarie,& extra-
iudicialiter, &c. late idem Gonzal. qui v-
trumque ſatis probat à nu. 55. ad 64. vbi
etiam huiuſce rei rationem affert ex num.
57.

26 Vtrum autem † ſit locus ſequeſtro iuxta
d. Clement. vigore primæ ſententiæ latæ
in cauſa attentatorum,videndus eſt Lancel
lott.tract.de attẽt.3.par.cap.29.ex nu. 139.
vſque ad 151.vbi concludit regulariter ne-
gatiuè; Lancell. refert,ac ſequitur Gonzal.
d.nu.64.poſt Put.deciſ.33.lib.2.

Iam vero antequam ad propoſitæ con-
cluſ.probationem deſcendamus,aliquot ne
ceſſaria, vt iam polliciti ſumus, circa me-
moratã Pianam conſtitutionẽ quoad huius
concluſ. materiam quam breuiſſime ta-
men,prænotanda hoc loco ſunt.

27 Not.igitur primo, † illa verba d.conſti
tutionis(quantum ſibi videbitur,) impor-
tare non meram, & liberam voluntatem,
ſed arbitrium boni viri, vt per text. in
l.fideicõmiſſaria;ibi,ſi tibi videbitur,peto,
manumittas;ita enim hoc accipiẽdum eſt,
ſi tibi quaſi viro bono videbitur,ff. de fidei-
com.libert.& alia probat Gonzal. ſup. nu.
112.idq;maxime ob verba illa adiũcta,(pro
rei qualitate ſufficere parte legitime cita-
ta) vt idem concludit num. ſeq. ex Pariſ.
conſ. 95. num. 22. lib. 1. & Dec.conſ.493.
num. 18.cum autem verba important arbi-
trium boni viri, iudex tenetur ſe regulare
prout de iure, ſecus autem ſi important
meram voluntatem,l. 1.ff.de leg.2.& l.fidei
commiſſa §.quamquam,ff.de leg.3.

Not.2.quod licet d.conſtitutio compre
hendat non ſolum reſeruationem menſis
Apoſtolici,ſed etiam quamuis aliam reſer-
uationem,ſeu affectionem, vt ex ipſa con-
28 ſtitutione patet; (differt autem † reſerua-
tio, & affectio, quod illa verbis fit,hæc fa-
ctis per manus appoſitionem Papæ,Simon.
de reſeruat. quæſt. 64. Mandoſ. in proem.
Rep.Cancell.quæſt.5.art.1.late idem Gon-
zal.d.commentar.Reg.8.Gloſ.51.& 52.vbi
fuſius de reſeruationibus, & affectionibus
beneficiorum agit, & nos aliquid in tract.
de Option.Canon.cap.3.q.3.) tamen non
comprehendit reſeruationem illam, quæ
ex lite conſurgit,vt fusè probat idem Gon-
zal.d.§.7.à num.116.ad 120.

20 Not.3.† in terminis d.Conſtitut.ſuffice-
re probare reſeruationem, ſeu affectionẽ,
beneficii,ac intruſionem, ſeu indebitam
detentationem; nec requiritur, vt conſtet
de prouiſione nulla,ordinaria, vel alia au-
ctoritate facta,prius, quàm deueniatur ad
ſeque-

ſequeſtrum, vt ipſe Gonzal.ſatis oſtendit
eod.§.7.à num.132.ad 144.vbi etiam ſoluit
contraria,quæ adduxerat a nu. 121. vſque
ad 131.

30 Not.4.& vlt.quod,† cum id, quod in
Conſtitutione dicitur, (reproducta cita-
tione,) hoc eſt, facta eius relatione in
actis, procedat etiam de iure communi, l.
hæc autem §.nō defendi,verſ. conſtare de-
bet,liquereq; Prætori,vbi notat Bart.nu.2.
ff.ex quibus cauſ. in poſſeſſ. eat. cum alijs
adductis per Vant.de nullit.tit.de nullit.ex
defec.citat.num 145. cum ſeq. & Gonzal.
ſup.num. 145.bene ipſe infert num. 146. id
non requiri iuxta terminos d. conſtit. vbi
iure non requiritur, vt cum pars citata
comparet in actis, Gloſ. l. 1. ff. de fer.
Caſſad.deciſ. 2. de iud. late Lancell. de
attent.2.par.c.4.in præfat.num.129. Vant.
de nullit.cap. fin. num. 41. 100. & 116. &
poſt alios Gonzal.ſup.nu.147. vel quando
citatus fecit mandatum ſpeciale ad illam
cauſam;nam ex eo colligitur intimatio ci-
tationis,Rot.deciſ.11.in princ.& deciſ.17.
num.5.de dol.& contum.in nou.Caputaq.
deciſ.110.par.1.Achill.deciſ.7. num. 1. de
dol. & contum. ac Lancell.ſup.ex nu.132.
vbi multis modis id limitat, & cumulat
alios caſus in quibus citationis defectus
ſuppletur, atque adeo neceſſaria non eſt
eius reproductio,ſeu relatio in actis.

His nunc in præſenti concl. præmiſſis,
ac prænotatis, ad eiuſdem confirmatio-
nem accedamus.

Prior ergo pars propoſitæ concl. quod
31 nimirum † vigore d.conſtitutionis Pij IV.
regulariter ſequeſtrari nequeant diſtribu-
tiones quotidianæ proprie dictæ, quas
ſup.q. 3. in tertia diſtributionum ſpecie
collocantes, q. 4. definiuimus, & de qui-
bus potiſſimum agimus in hoc tract. Pro-
batur, quia in prædicta conſtitutione ſolū
mandat Summus Pontifex, vt ſequeſtren-
tur fructus,reditus,& prouētus beneficio-
rum nulliter ob reſeruationem, ſeu affe-
ctionem collatorum; certum autem eſt,
has diſtributiones regulariter nō contine-
ri nomine fructuum,redituum,aut prouen
tuum beneficij, vt ſatis oſtendimus quoad
nomen quidē fructuū. q. 6. quoad nomina
vero redituum,& prouentuum, q.7.fere
per tot.Dixi autem,(regulariter;)quoniā,

ſicut aliquando nomine fructuum,redituū,
& prouentuum beneficij continentur
quoq; huiuſmodi propriæ diſtributiones
quotidianæ, vt inibi demonſtrauimus; ita
32 † in ijſdem caſibus eas à præced. conſtit.
cōprehendi omnino dicēdum eſt. Ceterū,
vt dicebamus,ab ea conſtit.regulariter nō
comprehenduntur, vt præter paulo ante
adducta ſuadetur; tū quod ſi voluiſſet Pius
IV.Summus Pontifex comprehendere in
d.ſequeſtro quotidianas diſtributiones, id
expræſſiſſet; ideoque cum non expreſſe-
rit,eas excluſiſſe videtur,l.item apud,§.ait
Prætor,verſ.ea enim, ff.de iniur.& cap. ad
audientiam,de decim. cum ſimil. ſic vide-
mus,quod Pius V.in ſua conſtit.57. de qua
latius concl.ſeq.edita ſuper apponendo ſe-
queſtro,poſt hæc verba,fructus,reditus,&
prouentus,addidit diſtributiones,ceteraq;
emolumenta, quod eſt nomen generaliſſi-
mum ſignificans omnem vtilitatem quo-
quo modo ex re prouenientem, vt d. q. 7.
concl.vlt.poſt alios docuimus. Tum quod
paſſim in litteris Apoſtolicis ad narran-
dum valorem fructuum excluſis diſtribu-
tionibus quotidianis apponuntur hæc ver-
ba,fructus,reditus,& prouētus; & omnia
ſimul denotant ſolos fructus beneficij,non
diſtributiones quotidianas. Tum quod in
proemio d. conſtitutionis, ex quo regula-
tur diſpoſitio, eiuſq; cauſa finalis deſumi-
tur,l.fin.ff.de hæred.inſtit.cum pleriſq; ad-
ductis a Port.conſ.125. n.10.lib.2. Rot.dec.
298.nu.2.par.2.diuerſ. & latius a Menoch.
de præſumpt. lib. 6. præſumpt. 2. per tot.
nulla fit mentio de reditibus, aut prouen-
tibus,ne dum de diſtributionibus ſed de
ſolis fructibus. Tum denique quod ſumus
in materia correctoria iuris communis,
exorbitanti,& odioſa;ideoq;prædicta ver-
ba reditus,& prouentus,ſunt reſtringenda,
vt minus recedamus à iure communi, l.
præcipimus,C.de appellat.cap.cum expe-
diat,de elect.in 6. cap. odia, & cap. quæ à
iure,de reg.iur.eod.lib. cum alijs adductis
per Doct.ibi,& Gōzal.d.Reg.8.§.6.proem.
a num. 2. ad 5. Atque hanc priorem con-
cluſ. partem ijſdem fere rationibus addu-
ctus in terminis tenet idem Gonzal.d. §.7.
proem. num. 205. & ſeq. dum diſtinguens
33 † inter diſtributiones illas groſſas, quæ
dantur reſidentibus,& alicui horæ intereſ-

ſentibus

ſentibus, atq; alias diſtributiones minutas
ijs,qui ſingulis horis diurnis , ac nocturnis
interſunt aſſignatas , quæ ſunt propriæ di-
ſtributiones,vt docet Gloſ.in Extrau.vn.in
princ.Verbo,in totum, verſ.diſtributiones
cum,ne Sed.vac. Subdit , in ſecundo caſu
ſe putare, diſtributiones in d. conſtitutio-
ne Pij IV non comprehendi,nec ſequeſtro
locum eſſe [illegible] præterea monet , quod præ-
dictam diſtinctionem diſtributionum ad
alios effectus faciunt Archid. c. vn.ſæpius
cit.n.1.& Prob.ad Io.Monac. n.12.de cler.
non reſid. in 6. Caputaq. deciſ. 29. par. 1.
Put.deciſ.375. num.5. lib.2.Rot.deciſ.330.
nu.5.& 6.par.1.in nouiſſ.diuerſ.Pariſ.conſ.
32. n.6.7.& 8.lib.4.Nauar.conſ.13.de cler.
non reſid. quibus ego addo eundem Na-
uar. in Man. de Orat. Miſcell. 59. num. 9.
Paul.Fuſc.de viſit.lib.1.cap.15. num. 25.&
Io.Azor.Inſtit. moral.par.2. lib.7. capit.7.
quæſt.3.eiq; diſtinctioni adhærere videtur
eadem Rot. deciſ. 402. par. 1. & dec. 270.
par.2.diuerſ.& apud Cæſ.Graſſ.deciſ. 102.
alias 9.ſub tit.de præbēd. quam etiam nos
ſecuti ſumus non ſemel , nimirum ſup.
q. 3. in ſecunda , & tertia ſpecie diſtribu-
tionum,necnon quæſt.5.concl.2. & inf. par.
3. q. 6.concl. 1. & probare videntur quot-
quot groſſorum fructuum,aut portionum
priuilegiatarum mentionem fecerunt,hæc
a præbendis,& diſtributionibus quotidia-
nis diſtinguentes, quos partim retulimus
d. q. 3. partim d. tract. de Option.Canon.
c. 3. quæſt. 3. concl. 1.circa initium; nec-
34 non colligere licet † ex Conc. Trid. ſeſſ.
21.cap.3.iuncta ſeſſ. 22. cap. 3. de reform.
quæ duo decreta, & capit. vix alia ratione
conciliari poſſe videntur , quam ſi dica-
mus,illud de proprijs,& minutis , hoc de
groſſis,& improprijs diſtributionibus fo-
re accipendum,vt ſatis oſtendimus.d. q. 3.
& 6. huius trac. apertius vero eandem
diſtinctionē inſinuat Rom. Pontifex. Ioan.
22. in Extrauag.poſtulaſti, quæ eſt 10.§. li-
cet autem, de præb. in commun. ibi , licet
autem quotidianæ diſtributiones per nos
fuerint a perceptione fructuum prædicto-
rum excluſæ;hoc tamen volumus de diſtri
butionibus ipſis intelligi,quæ datur ijs,qui
horis interſunt;ſic,quod illæ, quæ ſoluūtur
ijs,qui ſunt in ciuitate,vel loco præſentes ,
quamuis horis nō interſint eiſdem , nō ſint
ab onere dictæ recollectionis immunes.&
adhuc apertius idem Summus Pontifex
Ioan.22.in Extrauag.cum nonnullæ la 1.§.
præterea , de præben. in commun. ibi,de-
claramus,auctoritate prædicta , illā bladi
quantitatem, & pecuniæ ſummā, quę pro
quolibet menſe , vel hebdomada dictis
Canonicis,vt prædicitur, miniſtrantur, nō
debere pro quotidianis diſtributionibus
computari,ſed illa tantū,quæ præfatis Ca-
nonicis quotidie pro diurnis,& nocturnis
horis diſtribuitur ſine fraude.Quæ verba
huius Extrau. licet eius mentionem non
faciat, anſam fortaſſe dederunt Gonzal. d.
35 num. 205. dicendi , † diſtributiones illas
groſſas ſic appellari,eſſeq; improprias,quia
tunc non dantur actu , & diſtribuuntur,
cum quis reſidet , aut illi horæ , ob quam
datur,non intereſt , ſed ad finem menſis ,
ſemeſtris,vel anni diuiduntur;minutas ve-
ro,& proprias ita nuncupari,& eſſe , quia
ſingulis horis nocturnis,& diurnis intereſ-
ſentibus dantur , & tunc actualiter diſtri-
buuntur.Verum,quod hę veræ,& proprię
diſtributiones quotidianæ ſint , licet actu
tunc, cum acquiruntur , non diſtribuātur,
fuſius cōtra Dec.conſ.280. tū pluribus ra-
tionibus,tū auctoritate Pariſ.conſ.33. vol.
4.Mandoſ.in Prax.ſign. grat.tit.de Penſion.
verſic. diſtributiones quotidianæ , ac Rot.
Rom.Apud Achil.de Graſ. deciſ. 12. de
præb.alias 275.ipſi probabimus par. 3. hu-
ius tract.quæſt.3.concl.vlt.illud oſtendentes,
diſtributiones quotidianes proprie
ſumptas ſic dici,& eſſe,non quia quotidie
actu diſtribuantur , ſed quia ſint aſſignatæ
horis diuinis , & nocturnis,& illis clericis
tribuantur , qui quotidię interſunt ijſdem
horis,& diuinis officijs,quæ quotidie reci
tantur,vt etiam docuimus ſup.quæſt.1. ad
fin.& 4.circa med.

Neq;verba cit.aut præcedētia d.Extrau.
36 aliud cōcludunt;immo † hoc ipſū,n,ꝙ nos
dicimus,ſatis indicāt , ibi, pro diurnis, &
nocturnis horis,& ibi,panis, & potus pro
quotidianis diſtributionibus ipſarum Ec-
cleſiarum Canonicis , & perſonis pro die
quolibet deputetur;neq; enim dicit Ponti-
fex,die quolibet , ſed pro die quolibet ; ac
præterea dicit,deputetur, non autem actu
diſtribuatur. quare quod in fine præcit.
verborum dicitur, quotidie illas diſtribui,
declara-

declaratur per verba illa ſtatim adiecta, pro diurnis, & nocturnis horis; vel intelligendũ eſt demonſtratiue non taxatiue, vel vt plurimum, ad quod leges reſpiciunt, l. nã ad ea, ff. de leg. cũ ſimul. quomodo etiã
37 † exponi poteſt Gloſ. d. verſic. diſtributiones enim, dũ ait, diſtributiones proprie dici, quæ actu diſtribuuntur, & non aliæ, arg. c. licet, de præb. maxime cũ in d. licet, nullũ verbum habeatur de actuali diſtributione ſaltem tunc, & eo die, quo clerici diuinis interſunt; quare poteſt dici ſecundum d. Gloſ. requiri quidem ad proprias diſtributiones quotidianas actualem diſtributionem, ſed non quotidianam hoc eſt ſingulis diebus, quibus clericus diuinis intereſt, ſed certo tẽpore, puta quolibet menſe, trimeſtri, ſemeſtri, vel anno. Idẽ quoque ſuaderi poteſt ex d. c. vnico §. ſtatuimus, vbi
38 † de proprijs diſtributionibus decernitur, vt tribuantur iuxta Eccleſiæ cuiuslibet ordinationem rationabilem factam, vel faciendam nam cum qualitas hæc ordinationis adiecta ſit verbo, tribuantur, ſatis vult Pontifex, vt diſtributiones non neceſſario ſtatim diuidãtur cum ſunt quæſitæ, ſed in hoc ſtetur ordinationi Eccleſiæ; qualitas enim adiecta verbo regulari debet iuxta tempus verbi, l. in delictis, §. extraneus, ff. de noxal. act. c. ſi eo tempore, de reſcript. in 6. & clauſula in fine poſita, ſi nõ ad omnia præcedentia, certe ad proxima referri debet, l. 3. §. filius, ff. de li. & poſth. c. ſecundo requiris, de appell. cum vtrobique not. & alijs traditis per Fel. cap. cauſam, quę num. 4. de reſcript. & Ant. Gabr. commun. concluſ. lib. 6. tit. de clauſ. concluſ. 9. fere per tot. Quodſi naturale, eſſentialeue eſſet diſtributionibus quotidianis, vt quæſitæ ſtatim diuiderentur, non poſſet id ab Eccleſia maxime inferiori tolli; naturalia enim & eſſentialia cuiuſque rei tolli non poſſe certum eſt ſine rei deſtructione. Denique ipſa experientia verum magiſtra, c. quam ſit, de elect. in 6. & conſuetudo legũ optima interpres, l. ſi de interpretatione ff. de leg. & c. eum dilectus de coſuetud. nos docet, diſtributiones proprie dictas non ſtatim diuidi, ac ſunt dietim quæſitæ, ſed non niſi poſt menſem, trimeſtre, ſemeſtre, & quandoq; annũ integrũ elapſũ diſtribui.

Pari ratione illæ groſſæ, & impropriæ
39 diſtributiones † ſic dicuntur, quia non ſingulis horis & officijs diuinis, ſed aliquibus dumtaxat ſint aſſignatæ, & aliquando, vt puta ſemel in hebdomada, vel menſe intereſſentibus, aut reſidentibus, vel etiam iuſta de cauſa, vt ſtudiorum, aliaue ſimili abſentibus ſuo deinde ſtatuto tempore diſtribuantur. quod hoc etiam in caſu indicat cit. Extrauag. d. §. præterea, illis verbis; & etiam interdum certa quantitas bladi, & quandoq; certa pecunię ſumma, & aliquando alterum pro altero pro ſingulis menſibus, vel hebdomadis etiam Canonicis ſtudiorum cauſa, aut alias pro eorum negotijs de licentia Capitulorum Eccleſiarum ipſarum ab Eccleſijs eiſdem abſentibus exhibeantur; neque enim dicitur, ſingulis, ſed pro ſingulis menſibus, vel hebdomadis. Quare in hoc quoque male locutus eſt Gõzal. d. num. 205. dum in hiſce groſſis, & improprijs diſtributionibus requirit actualẽ earum diſtributionem quolibet menſe, vel hebdomada, quibus Clericus illi horæ intereſt, vel Eccleſię ſeruitium illud exhibet, quibus hę diſtributiones aſſignantur.

Verum tamen eſt quod eod. num. 205. & ſeq. docet, (ſicq; iam ingredimur Poſterioris partis à nobis propoſitę concluſ. probationem,) haſce groſſas, & improprias diſtri
40 butiones † comprehendi in pręd. Conſtitutione Pij IV. mandante ſequeſtrari fructus, reditus, & prouentus beneficiorum nulliter ob eorundẽ reſeruationem, ſeu aſſectionem quauis auctoritate collatorum. Idq; ſuadetur; Tum quod hę diſtributiones groſſę, licet non ſint vere fructus, tamen
41 † magis ſunt fructus beneficiales, quam verę diſtributiones quotidianę, Caputaq. d. deciſ. 29. nu. 5. par. 1. & Put. d. deciſ. 375. num. 6. & ſeqq. lib. 2. vnde etiam ceſſant rationes ſuperius adductę pro veris diſtributionibus, earumq; fauores, de quibus latius quęſt. ſeq. Tum ex eo, quod nomen reditus, & prouentus aliquid amplius ſignificat, quam nomen fructus, maxime ſi idem importet nomen prouentus, & obuentionis, vt conſtat ex adductis quęſt. 7. fere per tot. iuncta etiam Gloſ. in capit. ad audientiam il 1. de Eccleſ. ædific. vbi in verbo, obuentiones, dicit obuentionis nomine cõtineri oblationes, decimas perſonales, & ſimilia; Tum denique quod alias d. Conſti-

cutio eluſoria eſſet, ac fruſtratoria in plerisque Collegiatis Eccleſijs in quibus nullæ ſunt prebendæ, ſed tantum diſtributiones vnde ſolum exprimuntur pro valore beneficij 24. ducati, iuxta ea, quæ idem Gonzal. poſt alias tradit d. §. 7. num. 166. cum ſeq. eæ vero partim erunt propriæ, partim impropriæ, de quibus nunc loquitur, diſtributiones.

Ex hac porro præſentis concluſ. Poſte-
42 riori parte impletur,† in præd.conſtitutio ne comprehendi quoque tertiam illam partem fructuum, & prouentum omnium Dignitatum, Perſonatuum, & officiorum in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis exiſtentium, quam Epiſcopi etiam tamquã delegati Apoſtolici diuidere poſſunt in diſtributiones eorum arbitrio aſſignandas illis, qui perſonaliter competens ſibi ſeruitium iuxta formam ab eiſdem Epiſcopis præſcribendam quolibet die ſtatuto impleuerint, alias illius diei diſtributionem amittant, iuxta decretum Trid. Conc. ſeſſ. 21. cap. 3. de reform. quod de huiuſcemodi groſſis, & improprijs diſtributionib. accipiendũ eſſe ſatis oſtendimus ſup. q. 3. circa med. & adhuc melius infr. p. 2. q. 11. cõcl. 2. illat. 8. & 3. q. 6. cõcl. 1. demonſtrabimus.

Denique pro complemento huius cõcl.
43 ſi quis ſcire cupit, † qua de cauſa remedium d. conſtitutionis vtilius ſit immiſſione in poſſeſſionem ſiue vigore Breuius de capienda poſſeſſione, ſiue virtute litterarum ſubrogationis gratioſæ quoad ius, & poſſeſſionẽ præceſſoris, conſulat eundẽ Gonzal. d. §. 7. proem. qui cum à nu. 207. ad 214. arguiſſet, immiſſionem vtiliorem eſſe, à num. 215. ad num. 246. ſex fundamentis in mediũ adductis oſtendit, vtilius eſſe remedium d. conſtitutionis; in omnẽ vero caſum expediens fore hoc etiam habere, vt quod pro rei contingentia cuiq; aptius vitam fuerit, eligere poſſit. Atque hæc de præſenti concl. ſint ſatis.

Tertia Cõcluſio. Occurrentibus litibus,
44 & controuerſijs † inter prouiſos de Dignitatibus, Canonicatibus, & Portionibus tam ſuper illorum prouiſione, ſeu inſtitutione, aut poſſeſsione, quam idoneitate, aut alias ex quauis cauſa, & eorundem ad ea beneficia admiſsione, ad receptione, & Capitulum, Canonicos, ceteraſq; Capitulares perſonas, ad quos admiſsio, & receptio ſpectat, aut etiam alias perſonas Eccleſiaſticas aſſerentes, beneficia prædicta ad ſe de iure ſpectare; eorum fructus, reditus, & prouentus, ac diſtributiones, ceteraque emolumenta penes perſonam fide, & facultatibus idoneam per iudicem cauſæ eligendam deponi, ſeu ſequeſtrari debent, reſtituenda ei, cui de iure poſtea fuerint reſtituenda; non obſtantibus quibuſcunq; ſtatutis, aut conſuetudinibus etiam à Sede Apoſtolica cõfirmatis diſponẽtibus, vt ipſi ſic prouiſi interim beneficiorũ huiuſmodi fructus, ac diſtributiones nõ percipiant, ſed Capitulum, & Canonici illas vel in ſuos vſus, & vtilitatem conuertendas, vel reſtituendas ei, cui de iure reſtituendæ erunt, recipiãt. Ita ſane pluribus cauetur in cõſtit. 57. Pij V. incipiente, Cordi nobis, edita 3. Kal. Aprilis, 1568. Ex cuius verbis conſtat Summum Pontificem pleraq; addidiſſe ad diſpoſitionem tam d. Clem. vn. de ſequeſtr. poſſeſſ. & fruc. quam d. Conſtit. Pij IV. de
45 qua in præced. concl. & in ſpecie † præter fructus beneficiorum proprie dictos, & diſtributiones improprias, & groſſas, de quibus in ead. præced. concl. diſtributiones etiã quotidianas proprie ſic dictas ſequeſtro ſubijci voluiſſe. quatenus vero mandat eas reſtitui cui de iure, aperte ſupponit,
46 † eas pendente lite non ſemper ſpectare ad Capitulum, ſeu Canonicos, ſed poſſe etiam ad prouiſos, vel alias Eccleſiaſticas perſonas pertinere; puta ſi Capitulum, & Canonici receptionem prouiſi detractãtes ſuccumbant, vel alia Eccleſiaſtica perſona cum prouiſo de proprietate, vel poſſeſsione contendens, modo tamen ille prouiſus, admiſſus fuerit ad diſtributionum participationem, vel per ipſum non ſteterit, quin admitteretur, quia omnes qualitates requiſitas haberet, & ad eas petierit ſe admitti. Ex quo etiam confirmatur quod in fine 1. concl. docuimus, diſtributiones quotidianas recuperandas eſſe per obtinentem in cauſa potius à Capitulo, & Canonicis, qui eas extra caſum huius conſtitutionis perceperant, quam ab ipſo collitigante. de quo videnda quoq; ſunt, quæ dicemus 2. par. quæſt. 15. concluſ. 2. & 4. Valde igitur notabilis eſt caſus huius conſtitutionis in materia ſequeſtri

fructuum,& diſtributionum. Neque enim nullum mihi faceſſit negotium,quod in ea Summus Pontifex non ſequeſtri,ſed de-
47 poſiti nomine vtatur : nam † & ſequeſtrum ſub depoſiti nomine continetur , vt ſatis conſtat ex ijs,quæ ſup.in 1. & 2.præmiſ.attulimus,præſertim vero ex l. Imperatores,§.fin.ff.de appell. & l.ab executione,C.quor.appell. non recip. cum ibi not. & ſuis ſimil. quod & monuit Pet. Matth. eruditiſſimus vir in Apoſtil. ad d. conſtitutionem eam de ſequeſtro intelligens in compilatione,quam ipſe edidit, Libri Septimi Decretalium,lib.2.tit. 7.qui eſt de ſequeſtris c.2.quod incipit,Cordi nobis.

Quæ ſane compilatio , vt id obiter hoc
48 loco attingamus,† multis de cauſis,(pace tanti viri dictum ſit, reprehendenda nobis videtur. Primum quidem , quod ipſe propria,eaq; priuata auctoritate canonum,iuriumq; compilationem aggredi prius, tum etiam edere non dubitarit : quod tamen
49 † abſque Romani Pontificis ſpeciali auctoritate , ac mandato non licet , vt ſatis liquet ex Proemio Decretalium Gregorij , maxime ex illis finalibus verbis ; Volentes igitur , vt hac tantum compilatione vniuerſi vtantur in iudicijs , & in ſcholis , diſtrictius prohibemus, ne quis præſumat aliam facere abſque auctoritate Sedis Apoſtolicæ ſpeciali : idem etiam colligitur ex proemio Sexti . & quod ad leges ciuiles pertinet ſatis id conſtat ex tit. 1. & & duobus ſeqq.lib.1.Cod. Iuſtinianæi. Atque id ipſum ex eo confirmatur , quod in hiſce compilationibus edendis multæ ſuperfluæ , & contrariæ ſanctiones reſecandæ,vel tollendæ,nonnullæ addendæ , quædam etiam moderandæ,declarandæ, ac ſtabilendæ ſunt , vt videre eſt in allegatis proemijs,ac titulis,in quibus etiã habetur, ſemper id eſſe obſeruatum,vt vni , vel pluribus doctiſſimis viris a Summis Pontificibus munus hoc compilationis demandatum ſit : qui etiam Principes eas inſcripto non priuatorum virorum,ſed proprio nomine edere cõſueuerunt.Cũ autẽ ſpecialis ad id Sũmi Pontificis auctoritas accedere debuiſſet, tueri ſe hac in re nõ poteſt Mat. quod in Epiſtola nuncupatoria ad ſel. rec. Sixtũ V.ab eo ante Sũmã Cõſtitutionũ Sũmorũ Pontificũ , quã idẽ Auctor nõnullos ante annos edidit , eidem Romano Pontifici hanc Septimi Decretalium Compilationem a ſe parari,foreque,vt cum prodirit,ipſius, Pontificis immortali nomine fulgidior appareat:neq;enim ideo ſpecialem auctoritatem a S. Sede Apoſtolica ad eam compilationem faciendam, edendamue obtinuiſſe dici iure poteſt. Præterea in eo quoque huiuſmodi compilatio reprehen-
50 denda eſt, † quod dum Septimum Decretalium ad inſtar Sexti , quiq; Sextum continuaret , ac ſtatim ſequeretur , conficere voluit,nihil minus effecit:nam,vt ex proemio Sexti liquido apparet,liber ille Sextus Bonifacij VIII.continuatio eſt conſtitutionum a Gregorio IX. vſque ad ſui temporis cõſtitutiones,hic Septimus non continuat a conſtitutionibus Sexti vſque ad præſens tempus,ſed omiſſis Clementin's,& Extrauagantibus tum Io. 22. tum communibus initium ſumit a Sixto IV. ille nullam neceſſariam Sanctionem prætermittit , nullam ſuperuacaneam inſerit , præcipue quæ localis ſit; hic penæ innumeras tum ex Concilijs generalibus,tum ex Pontificis Conſtitutionibus omittit,quæ omnino ſunt neceſſariæ,& aliquas locales continet , qualis,vt præteream ceteras,eſt ſub tit. de Interdicto illa, quæ ſumpta eſt ex Concordatis Galliæ;ea enim proculdubio localis eſt atque adeo recenſenda nõ erat inter canonum ſtatuta, quæ ab omnibus cuſtodienda ſunt,c. 1. de conſtit. cum ſimil. Ille titulos Decretalium ſecutus eſt nullumq; nouum titulum inuehit , quod & factum fuit in Clementinis,& Extrauagantibus digerendis : Hic paucos ex illis habet , plurimos nouos induit ; qualis eſt titulus de Inſulis Nouis Orbis , cuius tamen conſtitutio , quæ vnica eſt,cum ad fidei Catholicæ propagationem condita ſit,ſub tit.de Sum. Trinit.& fid.Cath.apte poterat collocari , vel cum per eam Inſulę noui Orbis inter Regem Catholicum , & Portugallię diuidantur,ſub tit.de priuileg. vel de Donation reponenda videbatur ; qualis etiam eſt tit. de beneficior.collat.& impetrat.cuius loco ponendus erat tit.de preben.& dignit. eiq;annectendę erant ſanctiones, quas ſub tit.de reſeruat. de penſionib. de vnion. benefic.de fruct.benef.reſtit. de annat. repoſuit qualis etiam eſt tit.de Cambijs , & de

form.

form.contrah.cenſum,qui vterque apte ca debat ſub tit. de vſur. quales deniq; ceteri omnes,quos de nouo inuexit;ij.n. vti omnino debebat,ſic ab eo facile poterant ſub canonũ tit.collocari. Verum licet male fecerit Pet.Matth.dum huiuſcemodi compilationem & proprio marte attentauit, & ſic confecit;bene tamen, vt antea commemorauimus,fecit,dum pręd. conſtitut. 57. Pij V. quę incipit, Cordi nobis, de ſequeſtro intellexit,quod etiam præſtitit Gonz. d.§.7. procm.nu. 21.& 22. vbi illud quoq;
51 ſingulariter admonet,† quod,vt hæc conſtitutio locũ habeat, oportet, vt Capitulũ fuerit in aliqua culpa non tradendi poſſeſſionem, vel impedimentum aliquod præſtiterit;vt fuit reſolutum in vna Placentina Decanatus 5.Iulij 1599.coram Pegna, vbi fuit iudicatũ ſufficiens impedimentum, ſi litteras Apoſtolicas ad Conſilium Regium vel alios Iudices ſeculares detulerit; & paulo prius fuerat idem late deductum,& tentum in vna Carthaginen. Canonicatus coram R.P.D. Lancellotto nunc meritiſſimo Cardinali. Iam vero his breuiter hac de re,obiterq;adductis ad reliquas præſentis quæſt.concluſiones accedamus.

Quarta concluſio. Si contingat clericũ aliquem Eccleſiæ Collegiatę, qui iam ad quotidianas diſtributiones admiſſus ſit,delictum aliquod admittere,vel ei ab alio imponi, ob quod ſiue iuſte ſiue iniuſte cen-
52 ſura feriatur,(cum† ea executionem ſecũ trahat, ita, vt nec per appellationem ſuſpendatur,cap.paſtoralis,§.verum & c.adhęc quoniam, de appell.c.is,cui, de ſent. excom in 6.cum ſimil. atq; adeo ſaltem de facto diſtributiones percipere nõ poſſit,) interim,donec de iuſtitia,vel iniuſtitia cẽ
53 ſurę cognoſcatur, poterit†iudex diſtributiones penes perſonam idoneã ſequeſtrare eidem clerico reſtituendas,ſi cenſuram iniuſtam,nullamue fecerit declarari. Ita docuit Fel.in cap. Apoſtolicę num. 12. de except. Ratio vero illa eſt,quoniam, licet intereſſentia diuinorum, & quorundam munerum functio ſit quędam conditio neceſſaria ad acquirendas quotidianas diſtributiones, cum tamen per huiuſmodi Clericum non ſtet, quin diuinis interſit,ſuaq; munera obeat conditio hęc pro impleta habebitur, isq; ius habebit ad illas diſtributiones conſequendas, cum ex vulgat.iuribus & iuris reg. conditio pro impleta ſit habenda, cum non ſtat per eum, qui illam implere debet,iureq;ſuo priuandus aliquis non ſit ſine culpa ſua, vel certè non ſine magna cauſa;& quoniam difficile admodum eſſet eas diſtributiones recuperare ab vniuerſitate,ſeu Collegio,eiuſue perſonis iam conſumptas propter executionem; ideo tutius eſt, & cautius,vt eæ ſequeſtrentur,vel ſaltem per Capitulum cautio fideiuſſoria præſtetur. Ad quod etiam optime facit ſextus caſus ſequeſtrationis relatus ſup.in 2.præmiſ. ad fin. Ampliatur vero hæc concluſio, vt procedat
54 † etiam in eo clerico Eccleſiæ Collegiatæ qui poſtquam diſtributionum particeps effectus fuit,cum antea ſoleret diuinis intereſſe, muneraq;ſua in Eccleſia obire,iniuſte poſtmodum carceratus, vel bannitus fuit;cum enim hic non poſſit tunc diuinis intereſſe, neque per eum ſtet, quin interſit,atque adeo diſtributiones percipiat,poterunt illæ,ac debebunt hoc etiam in caſu ſequeſtrari,in quo eædem planè rationes, quæ in ſuperiori locum habent.

Quinta concluſio. Vbi de beneficio ipſo ſeu diſtributionibus quotidianis ſit princi-
55 palis controuerſia, † ſi clericus Collegiatæ Eccleſiæ admiſſus ad diſtributionum participationem ſuſpectus eſt de fuga, vel dilapidator fructuum beneficij, ac diſtributionum,maxime ſi non ſit ſoluendo, iuxta tertium, & nonum caſum ſup. præmiſ.2.relatum, aut etiam pendente appellatione ob executione ſententiæ, quando appellare ab ea licet, iuxta decimum caſum ibid. poſitum; tunc ſequeſtratio diſtributionum fieri poteſt. Conſtat id ex ijs quæ d.præmiſ.2.latius adduximus. cum enim regula ſit,quod in illis caſibus fieri poſ ſit ſequeſtratio, locum quoque habebit in
56 diſtributionibus; nam regulę † ſtandum eſt,niſi exceptio probetur, cap.2.de coniug.leproſ.& l.ab ea parte,ff.de prob.Glo. l.omnis definitio,ff.de reg.iur.& rub. eod. tit.in 6.cum alijs,de quibus Tiraq. de retr. lign.c.1.Glo.9.nu.21.Euerar.in loc.ab.ex cep.ad regul.nu.12.& Couar.lib.2.var.reſol.cap.12. nu. 4. Idem autem ſtatuendum puto,vbi non de ipſo beneficio, aut diſtributionibus lis principalis ſit, ſed creditor

aliquis v. g. actione perſonali experiatur contra clericum; ſi enim aliunde non haberet clericus, quo ſatisfaciat creditori,
57 quam ex diſtributionibus, tunc † proculdubio in ijs concedenda erit ſequeſtratio, ex illa ſcripta æquitate, ne creditor iure ſuo priuetur, & clericus debitor cū aliena iactura locupletetur; & hoc voluit Rot. Rom. deciſ. 1. nu. 2. de ſolut. in antiq. Neque me mouet, quod caſus hic non videatur in iure expreſſus; etenim verior illa opinio
58 eſt, vt † ſequeſtratio licet aliquatenus odioſa, ad caſus ſimiles, vel grauiores poſſit extendi, quam late, & optime tuetur And. Clud. d. tract. de ſequeſtrat. c. 5. nu. 107. & duob. ſeqq. Ad quod etiam facit poſtremus caſus ſequeſtrationis relatus à nobis ſup. hac ipſa quæſt. præmiſſ. 2. Quin etiam in
59 hac propoſita ſpecie puto † habere locum diſpoſitionem cap. peruenit, de fideiuſſ. vt nimirum per iudicem cogatur clericus ſeruare indemnem fideiuſſorem ſuum, qui pro ipſo condemnatus fuerit ad ſoluendam præſcriptam ſummam creditoribus, vel per reſtitutionem illius ſummæ, ſi habet, vel diſtractionem redituum ipſius, ac diſtributionum quotidianarū, vel aſſignationē eorundem fideiuſſori per eum detinendorum donec damna reſarcita fuerint, & debita ſine diminutione ſoluta; cum enim Pontifex dicat, de reditibus eorum, non autem beneficij, ſatis continentur diſtributiones quotidianę, vt conſtat ex adductis ſup. q. 7. ac voluiſſe videtur Gloſ. recepta d. cap. peruenit, verbo, reditibus dū ex hoc notat, Clericis ob cauſam iudicati quotidiana ſtipendia interdici, arg. tex in l. commodis præmiorum, ff. de re iud. & l. ſtipendia, C. de execut. rei iud. atque ita quoad reditus beneficiales pluribus reſoluit Couar. lib. 2. var. reſol. cap. 1. num. 9. & poſt eū Thom. Zerol. in Prax. Epiſc. Verbo Canonia, verſ. vlt. ante eum vero Boer. deciſ. 226. num. 3. vbi etiam id ſatis voluit de diſtributionibus quotdianis; ita tamen
60 † vt prius ad iudicentur reditus patrimoniales, tum alij fructus beneficiales à diſtributionibus diſtincti, atque adeo ſolum in ſubſidium adiudicandæ erunt creditori diſtributiones quotidianę arg. d. l. ſtipendia, cum ſua Gloſ. C. de execut. rei iud. Denique adnotandum hoc loco eſt,
61 † diſtributiones, ſicut & reliquos reditus Eccleſiaſticos, non poſſe obligari pro debito, vt in ſpecie tradit Zerol. loc. cit. poſt Boer. ſup. num. 1. ſentitq; Gloſ. ab alijs approbata d. verbo, reditibus, arg. l. ſpem eorum præmiorum, C. quæ res pign. oblig. poſſ. vel non.

Sexta, & poſtrema Concluſio. in caſibus prædictis, quibus licita eſt ſequeſtratio, & adiudicatio diſtributionum quotidiana-
62 rum, † ſi clericus non habet, quomodo aliunde viuat, aliquid ei ex illis tribuendum eſt, ne famę pereat. Probatur primo, quia id regulariter conceditur ei, ad cuius præiudicium fit ſequeſtratio, vt voluit Iacob. de Aren. d. tract. de ſequeſtrat. num. 19. per tex. in l. fin. C. de agric. & cenſit. lib. 11. quę tamen hoc mihi non probat; latiusq; Curt. d. tract. de ſequeſtr. num. 10. per tex. in l. is, cui, §. legatorum, ibiq; Bart. & alios, ff. vt in poſſeſſ. legat. de quo etiam vidēdus eſt Caroc. ſim. tract. 3. par. quęſt. 19. Secundo, quia Clerico etiam iuſte excommunicato, vel ſuſpenſo debentur ſaltem ex equitate alimenta ex fructibus beneficij, & diſtributionibus, ne fame pereat, vt infr. 2. par. q. 15. concl. 1. & 3. de degradato q. 17. concl. 1. 2. oſtendimus. & facit quod de nō promoto intra debitum tempus trademus d. 2. par. quęſt. 19. concl. 1. Tandem quo-
63 niam † ad dedecus ſtatus, & ordinis clericalis pertinet, ſi cogatur Clericus mendicare, aut ſordidum quęſtum exercere, capit. Diaconi ſunt, 93. diſt. & Concil. Trid. ſeſſ. 21. capit. 2. de reform. cum alijs adductis ab Ignat. Lop. in Addit. ad Prax. Crim. Can. Diaz capit. 18. quod eſt 2. nuper à Lop. editum, num. 3. fere per tot. & in ſpecie Dec. cap. irreprehenſibilis num. 28. de appel. Zerol. & Boer. ſup. Couar. d. num. 9. qui licet id tantum admittat in Clericis, qui vel ſacris ordinibus ſunt inſigniti, vel altari, aut Eccleſiæ proprio miniſterio ſeruiunt, non in his, qui tantum minoribus ordinibus decorantur; tamen quicquid ſit de hac diſtinctione, is nobis fauet quoad rationem proxime allatam; agimus enim de obtinētibus Dignitatem, Canonicatum, vel Portionem in Collegiata, qui vel in ordine ſacro conſtituti eſſe debent, vel certe altari, & Eccleſiæ proprio miniſterio deſeruiunt; quo etiam modo fauet quoad ſtatim ſequen-

ſequentem confirmationem, quod nimirum
4 clericus † coueniri nequeat vltra id, quod facere poteſt, hoc eſt, deducto, ne egeat, vt colligitur ex cap. Odoardus, de ſolut. & ibi traditis per Gloſ. &. Doct. necnon Gloſ. Bart. & alios in l. miles, ff. de re iud. Dec. d. n. 28. Couar. d. nu. 9. Gem. & Franc. capit. ſi propter, de reſcript. in 6. Capel. Tholoſ. deciſ. 246. & Marcheſan. de commiſſ. & reſcript. tit. de commiſſ. ſup. dilator. &c. capit. 3. Nos vero ad poſtremam huius 1. part. quæſtionem tranſeamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Odia reſtringenda, & fauores ampliandi.*
2 *Fauorabilia admittunt latam interpretationem; & extenſionem ex rationis identitate, & a ſimili ac pro ijs in dubio eſt pronuntiandum. num. 3.*
4 *Partes rei ſunt fauorabiles, & pro eo eſt in dubio pronuntiandum.*
5 *Fauor publicus facit, vt diſpoſitio alias odioſa ſit fauorabilis. & vt concurrente identitate rationis, & æquitate lata fiat interpretatio etiam in re non extendibili. numero 6.*
7 *Fauorabile quid eſſe poteſt, vel odioſum aut in ſui ortu, vel poſt. Item aut ratione ſui, aut alterius; & aut principaliter, aut ſecundario; & in conſequentiam. num. 8.*
9 *Fauorabile, vel odioſum ex eo attenditur, ad quod principaliter ſit inductum, ſi odium à fauore ſeiungi nequit.*
10 *Fauor, & odium diſpoſiti ex ratione quoque proemiali diſpoſitionis cognoſcitur.*
11 *Diſtributiones quotidianæ quoad ortum ſuum & introductionem ſimpliciter ſunt fauorabiles; & tribus num. ſeqq.*
12 *Cultus diuinus augeri debet, idque fauorabile eſt.*
13 *Diſpoſitio tendens ad vtilitatem Eccleſiarum fauorabilis eſt, & ibi quod detractio tertiæ prouentuum ex Trid. ſeſſ. 21. c. 3. de refor. eſt fauorabilis.*
14 *Diſtributionum quotidianarum augmentum ex Conc. Trid. ſeſſ. 24. cap. 15. de refor. fauorabile eſt, licet alias contineat odium.*
15 *Diſtributionum quotidianarum ademptio poſt earum introductionem fauorabilis eſt, ſi ob id cultus diuinus augeatur, vel conſeruetur; & num. ſeq.*
16 *Diſpoſitio puniens delicta an ſit fauorabilis propter publicum fauorem.*
17 *Diſtributiones quotidianæ adimi alicui non debent, ſi ob id cultus diuinus minuitur.*
18 *Multæ pleræque à Conc. Prou. imponi poſſunt Clericis circa diuinum cultum delinquentibus, etiam ijs adimendo diſtributiones.*
19 *Diſtributiones quotidianæ nec fauorabiles ſunt, nec odioſæ vbi nec de augendo, vel conſeruando, nec de minuendo diuino cultu agitur.*
20 *Diſtributiones quando ita ſint fauorabiles, vt pro eis pronuntiandum in dubio ſit.*

An Diſtributiones Quotidianæ ſint fauorabiles, vel odioſæ. Quæſtio X.

QVAESTIO hæc non parum vtilis
1 eſt; conſtat enim in iure, † odia eſſe reſtringenda, & fauores ampliandos, c. ne aliqui, de priuil. in 6. c. odia, de reg. iur. cod. lib. l. cum quidam, ff. de lib. & poſth. cũ alijs adductis ibi per Gloſ. ac Doct. & Euerard in loc. à rat. leg. lar. a num. 6. ad 40. certumq; eſt, in fauorabilibus hoc eſt, introductis non fauore certæ perſonæ, ſed certæ cauſæ honeſtæ, & fa-
2 uorabilis, † latam fieri interpretationem, l. 1. §. pecuniam, ff. de calumniat. l. ſed & Iulianus in princ. & §. mutui datio, ff. ad Maced. capit. quanto, de priuil. capit. ſi ciuitas, de ſent. excom. in 6. cum alijs adductis per Burſat. conſ. 227. num. 52. vol. 2. admittiq; extenſionem per rationis identitatem, vel argumentum à ſimili, vt inter ceteros docet Matth. Matheſil. tract. de interpret. extenſ. num. 35. & duobus ſeqq. vbi ex hoc infert ad duo exẽpla, quorum primum eſt, quod leges tribuẽtes fauorem libertatibus in vltima voluntate relictis extenduntur ad omnia relicta pro anima, ex Bar. in l. proxime, ff. de ijs, quę in teſtam. del. & l. ſi vnus, C. de teſtam. alterũ, diſpoſitionẽ l. 1. C. de fideicom. quod ex præſtatione triennalli inducatur forma, & obligatio ad ſoluenda alimenta relicta in minus ſolemni voluntate, extendi ad relictum in cauſam dotis, iuxta doctrinam

eiuſdē Bar. in l. cū de in rē verſo, ff. de vſur.
3 Deniq. certū eſt † in dubio pro cauſa fauo-
rabili pronuntiandū eſſe; id ꝙ ex prox. di-
ctis conſequitur, & in ſpecie fideicom-
miſſi tradit ſic arguens Mich. Craſ. tract.
de ſucceſſ. vol. 1. §. fideicommiſſum quæſt.
2. in princ. Peregr. tract. de fideicom. art. 1.
num. 38. & in qualibet pia cauſa eſt tex. in
l. ſunt. perſonæ in fin. ff. de relig. & ſumpt.
fun. quæ res duobus ſubiectis exemplis, vt
cetera omittam, fiet illuſtrior. Primum
eſt in dote, quæ fauorabilis eſt, l. cum poſt,
§. gener. ff. de iur. dot. l. ſi cui, ff. de ann. leg.
& l. 1. ff. ſol. matr. cum ſimil. ob eamq. ra-
tionem in dubio pro dote pronuntiandum
erit, vt ſatis liquet ex l. in ambiguis, ff. de
reg. iur. quæ habet, quod in ambiguis pro
dotibus reſpondere melius eſt. Alterum
4 exemplum eſt in reo, † cuius partes fauo-
rabiles eſſe, & in dubio pro eo pronun-
tiandum, conſtat ex cap. cum ſunt partium
de reg. iur. in 6. vbi definit Bonif. 8. Sum-
mus Pontifex, cum partium iura ſunt ob-
ſcura, reo potius fauendum eſſe, quam a-
ctori; ꝙ ipſum tradit I.C. in l. fauorabiliores
ff. eod. tit. ſimilisq; deciſio habetur cap. in
pari, de reg. iur. in 6. in pari delicto, vel
cauſa potiorem eſſe conditionem poſſi-
dentis, hoc eſt, rei, & conuenti; quod e-
tiam dixit I.C. l. in pari. ff. eod. tit. & l. ſi ſer-
uum, §. ſequitur, ff. de verb. oblig. Vnde in-
fertur, quod ſiue obſcura ſint iura vtriuſ-
quæ partis, quia neutra probauerit, ſiue
quia vtraque æquales fecerit probationes,
ſemper pro reo ſit pronuntiandum, prout
de ſecundo eſt tex. apertus d. l. fauorabi-
liores, & l. 2. ff. de manumiſ. de primo in l.
qui accuſare. C. de eden. l. actor. C. de pro-
bat. & l. fin. C. de rei vendic. quod præter
Gloſ. & Doct. ibi tradit etiam inter alios
Dyn. d. cap. cum ſunt partium. num. 1. &
ſeqq. His vero circa præſentis quæſt. vtili-
tatem præmiſſis, aliqua pro eiuſdem intel-
lectu, ac deciſione notāda ſunt ante quam
ad concluſ. deſcendamus.
5 Not. igitur primo, † fauorem publi-
cum operari, vt diſpoſitio, quæ alias o-
dioſa reputari deberet, fauorabilis cenſea-
tur, & amplianda; id quod tradiderunt
Bart. & alij l. 2. C. quan. lic. vnicuique ſin.
iud. ſe vind. Dec. c. Eccleſia S. Mariæ col. 3.
verſ. & materia fauorabilis, de conſtit. Ca-
putaq. deciſ. 15. nu. 8. p. 2. & pluribus docet
Mandoſ. ad reg. 22. Cancell. q. 1. nu. 4. eun-
6 dem q; fauorem publicum efficere, † vt con
currente identitate rationis, & æquitate
lata fiat interpratatio etiam in materia de
ſe non extendibili, vt pluribus adſtruit i-
dem Mandoſ. d. reg. 22. q. 3. nu. 3. & 4. poſt
Gloſ. in l. ſi conſtante, ver. mariti, ff. ſol.
matr. Bart. l. quemadmodum, num. 4. C. de
agric. & cenſ. lib. 11. & alios. Huic affine
eſt, quod diſpoſitio, in qua agitur de pu-
niendis delictis, ſit fauorabilis, Bart. d. l.
quemadmodum, Fel. c. tranſlato, col. vlt.
de conſtit. Dec. in l. factum ſuum, §. in pœ-
nalibus, fall. 4. ff. de reg. iur.
Not. 2. propoſitam Quæſt. eiuſq; titu-
7 lum † accipi poſſe dupliciter, vel quoad
ortum ipſum, & introductionem diſtribu-
tionum quotidianarum, ſeu dum in eſſe de
ducuntur, an nimirum fauorabile ſit, vel
odioſum, quod eæ introducantur; vel ſe-
cundo poſt ipſam introductionem diſtri-
butionum, ſeu poſtquam in eſſe deductæ
ſunt, prout in ſimili de penſionibus Eccle-
ſiaſticis diſtinguit Hier. Gig. in ſuo tract.
de penſion. Eccleſiaſt. quæſt. 96. in princ. in
materia fidei fideicommiſſi Pereg. d. tract.
fideicom art. 1. num. 26. & ſeqq. & iuriſdi-
ctionis diſtinguit Abb. cap. 1. col. 7. de iud.
quem refert Gig. d. q. 96. in fin. atque in ma
teria attentatorum Lancellot. tract. de at-
tent. 1. par. in præfat. nu. 16. & 18. in noua
impreſſ.
8 Not. 3. duobus alijs modis † intelligi
poſſe, diſtributiones fauorabiles fore, vel
odioſas: aut ratione ſui, ſeu ex ſua natura,
prout eſt cultus diuinus, c. fin. de reſcript.
in 6. aut ratione alterius, vt dos, d. l. cū poſt
§. gener. ff. de iur. dot. cū alijs ſup. cit. itē vel
principaliter, vel ſecundario, & in cōſequē
tiā, prout in ſimili diſtinguere videtur Sim.
tract. de reſeru. benef. q. 5. nu. 31. & 32. vbi
9 illud quoque notabiliter docet, † ad hoc, vt
materia aliqua dicatur fauorabilis, vel o-
dioſa, attendendū eſſe, quare principaliter
inuēta ſit. ex quo fit, vt ſi quæ in fauorē in-
ducta ſit licet odiū ſecūdario trahat, tamē
dicenda ſit fauorabilis, per tex. in l. qui ex-
ceptionē, ff. de cōdict. indeb. & Doc. in l. 2.
C. de in ius voc. ꝙ & adnotauit Paul. Gran.
in add. Sim. d. q. 5 lit. L. Pereg. d. art. 1. nu. 24.
& 25. Flam. Pariſ. tract. de confid. benef. q.
13.

13.nu.18. poſt Tiraq. de vtroque retr.in
præfat.n.56.& Lancel.ſup.n.107.pluresq;
referunt Hier.Gonzal.in Comment.reg.8.
Cancel.§.6.proe.n.31.Couar.lib.1.var.reſ.
c.11.nu.5.& Thom.Sanch. tractat. de Ma-
trim.lib.1.diſp.1.nu. 4. quos tres auctores
non niſi poſt hæc ſcripta vidi; ex ijs vero
Sanch.& Couar.id ſolum admittunt, cum
fauor ab odio commode diſtingui non po-
teſt,alias fauorem vt fauorem,& odium
vt odiū adſumendū eſſe.Gonzal. vero ſup.
nu.30.ex Bal.l.ſi quis in conſcribendo n.5.
C.de pact.Corn.conſ.236. lib. 4. & Capu-
taq.deciſ.215.num.8.lib.3.& Mandoſ. in
10 reg.de ann.poſſ.q.4. nu. 7. ait † inſpicien-
dam quoq;rationem proemialē diſpoſitio-
nis ad cognoſcendum, an ea ſit fauorabi-
lis,vel odioſa.

Iam vero hiſce omnibus circa præſen-
tem quæſt.præmiſſis,ad prænotatis,facilli-
mum erit eam totam paucis, breuioribus-
que concluſ.abſoluere.

Prima concluſio: Diſtributiones quoti-
11 dianæ † quoad ortum ſuum, & introdu-
ctionem ſimpliciter fauorabiles ſunt.Pro-
batur illa vnica,& optima ratione;quia di-
ſtributiones inuectæ,& inductæ ſunt fauore
cultus diuini,vt nimirum is in Eccleſia au-
geatur, vt latius oſtendimus ſup. quæſt. 5.
12 concl. 3. cultum vero diuinum † augen-
dum eſſe quoad fieri poſſit, idque fauora-
bile eſſe,ſatis conſtat ex c. fin. de reſcript.
in 6.& cap.ex parte,quod eſt pen. de con-
ſtit.Abb.cap.cum dilectus, num.7. de cler.
non reſid.Caput.d.deciſ.215.num.6.lib. 3.
Rot.deciſ.222.nu.3. par.2.diuerſ.& in ſpe-
cie tradit Mādoſ.d.Reg. 22. quæſt. 1. num.
3.& 5.ſentitq;Gonzal.d.§. 6. proem.num.
44.Mandoſ. vero ſup. ex eo præcipue in-
fert d.reg. 22. pleraque requirentem à pe-
tente vnionem,licet aliqua ex parte odio-
ſa eſſe videatur,ſimpliciter tamen eſſe fauo
rabilem,quia fauet cultui diuino,qui fauo-
rabilis per ſe eſt. Cui conſonat,quod ſum-
ma eſt ratio,quæ pro religione facit, d. l.
ſunt perſonæ, ff. de relig. & ſumpt. fun.
quodq;omnis diſpoſitio tendens ad vtilita-
13 tem Eccleſiarum† dicitur fauorabilis,Abb.
cap.nihil,num.1.de elect.Caputaq.d. num.
6.& deciſ. 202. num. 4. lib. 3. Gonzal.d.§.
6.num.34.& 43.etiamſi alias eſſet pœnalis
Gemin.conſ.37.num.6.& conſ.106.num.2.
Gomeſ.tract.de expectat.num.100.Ex quo
fit,vt licet in inductione diſtributionum
quotidianarum,earumq;inſtitutione detra
henda ſit tertia pars omnium prouentuum
Dignitatum,Canonicatuū, perſonatuum,
& officiorum in Eccleſijs Cathedralibus
& collegiatis ex decreto Trid. Conc. ſeſſ.
21.c.3.de reform. atque adeo ius obtinen-
tium lædatur,vnde odium aliquod exiſtat;
cum tamen id in conſequentiam tantum
eueniat, dicatur illa inſtitutio ſimpliciter
fauorabilis,per ea,quæ non multo ante
adduximus. Propter hunc eundem fauo-
rem diuini cultus; & conſequenter diſtri-
butionum quotidianarum, ne nimirum ijs
cultus deſeratur,ſtatutum arbitror ab eod.
14 Trid.Conc.ſeſſ.24.cap.15. de refor.vt † in
Eccleſijs Catheralibus, & collegiatis in-
ſignibus,vbi frequentes,adeoq;tenues ſunt
præbendæ ſimul cum diſtributionibus quo
tidianis, vt ſuſtinendo decenti Canonico-
rum gradui pro loci,& perſonarum quali-
tate non ſufficiant, liceat Epiſcopis cum
conſenſu Capituli vel aliquot ſimplicia be-
neficia non tamen regularia, ijs vnire; vel
ſi hac ratione prouideri non poſſit,aliqui-
bus ex ijs ſuppreſſis, quarum fructus, &
prouentus reliquarum præbendarum di-
ſtributionibus quotidianis applicentur,
eas ad pauciorem numerum reducere;ne-
que prædictæ vniones, aut ſuppreſſiones
tolli, ſeu impediri poſſint ex quibuſcun-
que prouiſionibus etiam vigore reſigna-
tionis; ex quo Conc.oſtendit in materia
fauorabili diſtributionum inducendarum
attendendum non eſſe præiudicium ſecun-
darium, quod inde fit obtinentibus d. præ-
bendas, & beneficia, ne illa reſignare
poſſint.

Secunda concluſio. poſt introductio-
15 nem diſtributionum, † ſi propter cul-
tum diuinum augendum, aut conſer-
uandum eas adimere alicui Eccleſiæ colle-
giatæ adſcripto neceſſe ſit, vt quia is
contra diuinum cultum per irreueren-
tiam, ſimiliue ratione delinquat, tunc
facile id admittendum erit; contra vero,
ſi ex eo, quod adimantur, inde diuinus
cultus detrimentum patitur, erit ab
ea re abſtinendum, & fauendum diſtri-
butionibus. Prior pars liquet tum ex
adductis concl. præced. diſtributiones e-

nim fauorem ſuum totum ex cultus diuini
augmento,vel conſecratione deſumunt, vt
ibid.oſtendimus, docentes etiã odium, &
præiudicium,quod in conſequentiã tantũ,
& ſecundario venit,nõ eſſe attendendũ;&
regulare eſt, vt quod principaliter agitur,
nõ quod incidit,attẽdatur,l 1.ff. de auctor.
tut.l.ſi quis nec cãm,vbi Iaſ.à n. 3.ad 33.ff.
ſi cert.pet.late Gozal.d.Reg.8.Gloſ.45.nu.
35.& Ferret.cõſ.64.tũ ex eo,quod ſup.not.
16 1.poſt alios docuimus, † diſpoſitionẽ punientem delicta eſſe fauorabilẽ propter publicũ fauorẽ; quibus addo quos refert Couar.d n.5.& ſequitur quoad eũ effectũ, ne delicta remaneant impunita,& vbi non ſatis ea punirentur,ni pœnales cõſtitutiones late interpretaremur. quare ſi ex eo quod Clericus Eccleſiæ Collegiatæ, licet diuinis interſit,contra cultũ diuinũ delinquens nõ puniatur etiã per amiſſionẽ diſtributionũ, debita eidẽ cultui,& Eccleſiæ reuerẽtia negligitur,ac delictum illud vel omnino, vel ſatis non puniretur;nil mirum,ſi plectẽdus is ſit amiſſione quoque diſtributionũ, quas ab Eccleſia ipſa habet,vt etiam in quo quis delinquit,in eo puniatur,cap.paſtoralis,de iurepat.c.fin. de immun.Eccleſ. item iuxta mẽſuram delicti,l.ex facto §.Iulianus,ff.de vulg.& pupill.cap.quæſiuit,de his,quæ fi.à mai.par.Cap.tex. etiam ad id inſignis in c. felicis,§.verũ de pœn.in 6.cũ ſimil. Poſte-
17 rior autẽ pars † huius cõcluſ.& ipſa facile probatur,tum ex ſupradictis;tũ etiã ex ijs, quæ Philip.Dec.conſ.280.nu.4.ad illud probandum adducit, non eſſe ita facile alicui adimendas quotidianas diſtributiones, vbi ex hoc diuinus cultus deſeratur, aut minuatur; quod ſane libenter admittimus. quatenus vero ex hac ratione contendit, diſtributiones quotidianas ab Eccleſiæ collegiatæ clericis defunctis labore ſuo, dum viuerent, acquiſitas, non tamen exactas, eorum hæredibus non deberi, ſed ceteris eiuſdem Eccleſiæ clericis iunioribus, toto cælo errat,vt latius inf.3.p.q.3.col.3.oſtendemus Interim vero priuſquã ad 3. & poſtremam huius vlt.concl.1.part. veniamus nonnulla ex hac 2. concluſ. inferenda nobis ſunt.

Infertur. n.primo,quod in dubio penſio non cenſetur impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis;de quo latius d.3. par.q.8. concluſ.1.Secundo quod ead.2.par.q.6.cõcluſ.3.docebimus,vbi nullus clericus diuinis interſit,diſtributiones Eccleſiæ applicari.Tertio,probabilius eſſe quod d.3. par.q. 5.fere per tot.demonſtrabimus, non poſſe diſtributiones quotidianas à clerico Eccleſiæ Collegiatæ male perceptas eidem per collegas ſuos gratis remitti. Denique in-
18 fertur† optima ratione,(id quod omnibus Prouincialibus Concilijs aperte conceditur à Trid.Synodo ſeſſ. 24. cap.12.de reform.in fi.) in Mediolanenſi multas amiſſionis diſtributionum quotidianarum mulctas impoſitas eſſe ijs, qui in Eccleſia, & Choro circa diuinum cultum, eiuſq; reuerentiam,quamuis diuinis interſint.ac debitis fungantur muneribus,deliquerint. quarum mulctarum, ac pœnarum pleraſq;d.3. p. q. 10.recenſebimus.Nunc autem ad poſtremam præſentis quæſt. concluſ. tranſeamus.

Tertia, & poſtrema concluſio. Poſt deductas pariter in eſſe quotidianas diſtributiones, ſeu poſt earum introductionem, ortum,& inſtitutionem;vbi neque periculum ſit, ne alias cultus diuinus deſeratur, vel etiam minuatur, neque de eo augendo agatur,ſed de illarum ſucceſſione,largitioneue, aut alia diſpoſitione per clericos, quibus eæ iam acquiſitæ ſint, facienda, aut etiam de ijſdem diſtributionibus clericis illis per ſuperiorem, Iudicemue adimendis, ſiue vt eorum creditoribus inde in ſubſidium aliorum redituum ſatisfiat, ſiue etiam propter delictum, quod tamen ad Chorum, & Eccleſiam, diuinumq cultum non pertineat, ab hiſce clericis admiſſum; hoc inquam caſu pro-
19 babilius puto † quotidianas diſtributiones fauorabiles non eſſe; at neque odioſas. Quod odioſæ non ſint, patet;neque enim hoc in caſu aſſignare eſt, ꝙ nam odiũ per ſe cõtineãt,nã odium pœnæ,aut ſimile extra ipſas eſt, conſiderabile tamen. ꝙ vero fauorabiles non ſint, facillime probatur; tum quia, cum diſtributiones quotidianæ totum fauorem ſuum ex cultus diuini vel augmento, vel conſecratione deſumant, vt duab. præced. concl. eſt oſtenſum, ceſſante, vt ſupponimus, in hac ſpecie cultus diuini fauore, ceſſare quoque debet fauor

diſtri-

diſtributionum; ceſſante enim cauſa ceſſare debet effectus, l. quod dictum, ff. de pact. c. cũ ceſſante, de appell. cũ alijs addu ctis per Euerar. in loc. a rat. leg. ceſſ. Tiraq. in tract. cauſ. ceſſ. fere per tot. Tum quia ſi quis alius fauor in diſtributionibus exco gitari poteſt, vel is eſt, quod ex loco alimentorum dentur, vt colligi videtur ex c. de cetero, de cler. non reſident. & cap. vnico, eod. tit. in 6. dum victualia vtrobique appellantur; vel quod dentur tamquam merces laboris, vt oſtendimus ſup. quæſt. 1. nu. 13. ſicut autem alimenta fauorabilia ſunt ex traditis a Petr. Surd. tract. de alim. paſſim & Euer. in loc. ab alim. ad pi. cau. & ab alim. ad dot. ſic merces laboris ex cap. fin. 7. quæſt. 1. & cap. ſuper ſpecula, de magiſt. cum alijs, de quibus Gonzal. d. Reg. 8. Gloſ. 4. num. 17. & 154. Etenim neq; certũ eſt; diſtributiones dari loco alimentorum, vt 2. par. quæſt. 4. concl. 2. videbimus; & huic fauori alimentorum ſatisfit, dum ex ijſdem clerico debitori ſuccurritur, ne egeat, vt quæſt. præced. concluſ. vlt. oſtendimus. Vt autem merces laboris ſunt, ſat eſt, vt clericis tribuantur, dum laborem exhibent, licet poſtea alia ex cauſa, puta ob delictum, debitumue iuſte adimantur ne, quod publice quoque intereſt, aut delicta maneant impunita, aut cum aliorum quis iactura locupletetur, qui ideo contra iuris regulas ſine culpa, cauſaue re ſua priuarentur.

Denique pro complemento huius q. illud quoad haſce tres concl. eſt adnotan-
20 dum, quod ex ijſdem ſequitur, † nimirũ, quod ſi in caſu duarum priorum concluſ. verſemur, cum tunc fauorabiles ſint diſtributiones ratione cultus diuini, lata fiet inter pretio, & pro ijs in dubio erit pronunciandum, iuxta ea, quæ ante ipſas concl. notauimus; ſecus vero erit in caſu poſtremæ concluſ. cum in eius ſpecie fauor ille diuini cultus, atque adeo eius effectus ceſſent ex prædictis. Et hæc de præſenti q. & 1. par. tract. dicta ſint ſatis.

PARS SECVNDA.

De Quotidianis Diſtributionibus acquirendis.

EXPLICATIS ijs, quæ generatim de quotidianis diſtributionib[us] dicenda videbantur, quod erat primum caput eorũ, quę initio huius tractatus diſputanda propoſuimus, ſequitur nunc, vt ad ſecundum caput, quod eſt de ijſdem quotidianis diſtributionibus recte tam in foro conſcientiæ, quam contentioſo acquirendis, deſcendamus; quod quidem illa breuitate, quam rei magnitudo patietur, quaq; neceſſaria eſt, dilucidi tate, deciſiue more noſtro perſoluemus.

SVMMAE RERVM.

1 *Clericis duntaxat Eccleſiarum Collegiatarũ competit percipere poſſe quotidianas diſtributiones.*

2 *Canonicis, & qui Dignitates obtinent in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis, competit diſtributiones poſſe percipere.*

3 *Ius percipiendi diſtributiones quotidianas competit ratione Canonicatus, vel dignitatis, quæ quis obtinet in Eccleſia Collegiata.*

4 *Canonici ſupernumerarij, & creati cum expectatione prabendæ percipere poſſunt quotidianas diſtributiones, & nu. 7.*

5 *Canonici ſupernumerarij habent ſtatim omnia iura Canonici, & ſtallum in Choro, & vocem in Capitulo, ideoq; poſſunt eligere.*

6 *Canonici ſupernumerarij poſſunt eſſe delegati Papæ*

ti Papæ.

8 *Receptus in Canonicum debet cum primum occaſio tulerit habere præbendam,& interim habebit diſtributiones.*

9 *Canonicus receptus vltra numerum non modo voluntarie, ſed etiam mandante Pontifice poſtquam reliqui Canonici ſemel fregerunt numerum etiam ab ipſo Papa confirmatum, habebit diſtributiones.*

10 *Canonici ſupernumerarij non habent diſtributiones vbi conſuetudo ſit, quod non habeant iura Canoniæ.*

11 *Canonicus non habet diſtributiones niſi fuerit inſtallatus quoad chorum, vbi adſit conſuetudo, quod non adminiſtret iura Canoniæ, niſi fuerit inſtallatus.*

12 *Canonicus receptus vltra numerum non ſimpliciter,ſed cum hoc, quod ſit ſupernumerarius,non habebit diſtributiones.*

13 *Canonicus receptus vultra numerum non habet diſtributiones cum Papa mandat recipi aliquem in Eccleſia, in qua eſt certus numerus, neque ei derogat, neque mandat recipi cum plenitudine iuris Canonicalis.*

14 *Canonicus receptus vltra numerum de mandato Papæ habere debet diſtributiones donec aſſecutus fuerit præbendam,vel reditus augeantur.*

15 *Manſionarij quoque percipere poſſunt quotidianas diſtributines.*

16 *Manſionarij multis nominibus appellantur; & de ijs plura remiſſiue.*

17 *Diſtributionum quotidianarum capaces ſunt clerici diſtincti à Dignitatibus,Canonicis,& Manſionarijs.*

18 *Cappellani quoque nonnulli capaces ſunt diſtributionum,quorum menſa diſtincta erit à menſis cæterorum clericorum illius Eccleſiæ;portioq;deficiens accreſcet cæteris Capellanis.num.19.*

20 *Canonici Eccleſiæ non numeratæ capaces ſunt diſtributionum.*

21 *Coadiutor alius ſimplex, alius cum futura ſucceſſione.*

22 *Coadiutus capax eſt diſtributionũ, ac ſi Coadiutorem ſimplicem non haberet; præter eam tamen partem, quæ huic aſſignata ſit pro ſtipendio.nu.23.*

24 *Epiſcopus iure ordinario dat ſimplicem Coadiutorem inferioribus curam habentibus Idem in Legatis,num.25.*

26 *Coadiutor ſimplex an dare poſſit Canonico, Portionarie aut dignitatem obtinenti & n. 28. Quid in Canonico Theologo, vel Pœnitentiario.nu.17.*

28 *Archidiacono, & Archipresbytero an hodie dari poſſit ſimplex Coadiutor.*

29 *Prælati Eccleſiarum Collegiatarum an hodie habeant iuriſdictionem etiam quoad cenſuras in ſuos ſubditos.*

30 *Coadiutor ſimplex capax eſt illius partis diſtributionum,in qua ei ſtipendium aſſignaturi & num ſeq.*

31 *Coaditori ſimplici miniſtrandæ ſunt expenſæ neceſſariæ ex prouentibus beneficij Coadiuti*

32 *Coadiutus capax eſt diſtributionum quotidianarum perinde,ac ſi Coadiutorem cum futura ſucceſſione non haberet.*

33 *Papa ſolus dare poteſt Coadiutorem cum futura ſucceſſione beneficium obtinenti.*

34 *Coadiutor cum futura ſucceſſione diſtributiones lucratur pro Coadiuto, non pro ſe. Aliquando tamen certa pars diſtributiones in litteris ei aſſignatur percipienda de conſenſu Coadiuti.num 35.*

36 *Coadiutor cum futura ſucceſſione tenetur ad reſidentiam non preciſam,ſed cauſatiuam.*

37 *Canonico abſenti, qui ex diſpenſatione ſeruit per Vicarium non ideo debentur diſtributioues,neque eius Vicario.*

Quibus Clericis competat percipere poſſe Diſtributiones Quotidianas. Quæſtio I.

NON agimus hic,quando, & quibus in caſibus poſſint licite clerici percipere quotidianas diſtributiones; hoc enim latius explicabimus,& proſequemur in omnib. fere ſequẽtibus qq.ſed quibus clericorum generibus conueniat poſſe illas percipere.cui quæſtioni per quinque ſequentes concluſiones maioris perſpicuitatis gratia lubet reſpondere.

Prima Cõcluſio.Certũ eſt,nõ rectoribus Eccleſiarũ parochialiũ,nõ Cappellanis,aut
1 ſimilibus beneficiatis,ſed tãtũ† Cathedraliũ,& Collegiatarũ Eccleſiarũ clericis cõpetere, vt huiuſmodi quotidianas diſtributiones poſſint percipere,id aperte conſtat ex tex.in d.c.vnico,de cler. non reſid.in 6. ibi,

ibi,cõſuetudiné,qua Canonici,& alij beneficiati,ſeu Clerici Cathedraliũ,& aliarum Collegiatarum Eccleſiarũ diſtributiones quotidianas qualitercũq;in ciuitatibus,ſeu alijs locis,in quibus ipſæ conſiſtunt Eccleſiæ, ſint præſentes,ex integro percipiunt, iunctis ijs, ſtatuimus, vt diſtributiones ipſæ quotidianæ Canonicis,ac alijs beneficiatis, & Clericis ipſarum Eccleſiarum, qui eiſdem officijs in ipſis Eccleſijs adfuerint,tribuantur, &c Idem etiam patet, ex Clem. vt ij, qui, de ætat. & qualitat. & ord.præfic.in ijs verbis (qui diuinis in Cathedralibus, vel Collegiatis Eccleſijs ſunt mancipati officijs,) iunctis ijs (illi vero, qui dignitat s,perſonatus,officia, vel præbendas, quibus certi ordines ſunt annexi, pacifice nunc obtinent in iiſdem Eccleſijs, vel obtinuerint in futurum;) & illis quoque verbis (ipſiſq; diſtributionum, quæ dantur his,qui certis horis interſunt, pars dimidia ſubtrahatur; quibus in locis,& alibi ſæpe id aperte ſupponunt Doctores omnes.Sed id m quoque liquido conſtat ex verbis Concil. Trid. ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ.24. cap. 15. ſuperius per nos relatis in 1.par.quæſt. 5.concl.2. & ex eod. Concil. d.ſeſſ.24.cap.12.§. præterea,ibi, obtinentibus in eiſdem Cathedralibus,aut Collegiatis,Dignitates, Canonicatus, præbendas,aut portiones,non licet vigore cuiuſlibet ſtatuti, aut conſuetudinis vltra tres menſes ab eiſdem Eccleſijs quolibet anno abeſſe;& ſtatim,alioquin primo anno priuetur vnuſquiſque dimidia parte fructuũ pancíſq;interpoſitis, diſtributiones vero; qui ſtatis horis interfuerint, recipiant; dum enim tam Conc.Trident.quam iura, & Doct. locis cit. cum loquuntur de perſonis,quæ ius habet percipiendi quotidianas diſtributiones,de ſolis Clericis Collegiatarum, vel Cathedralium Eccleſiarum mentionem faciunt, nullam vero de alijs Clericis cæterarum Eccleſiarum,aperte oſtendunt, ijs ſolis conuenire eaſdem diſtributiones poſſe percipere.

Secunda Concluſio.Certum eſt etiam, obtinentibus Dignitates, vel Canonicatus tam Cathedralium, quam Collegiatarũ Ec-
2 cleſiarum † competere,vt quotidianas diſtributiones poſſint percipere.Id probatur tum ex ſuperiori concluſione, maxime vero ex verbis tex.in d. c. vnico, ibi, ſtatuimus, vt diſtributiones quotidianæ Canonicis & c.necnon,in d.Clem.vt ij,qui Dignitates, perſonatus officia vel præbendas obtinent in eiſdem Eccleſijs,ſimul cum ijs verbis,quæ paulo poſt ſequuntur, ipſiſque diſtributionum,quæ dantur his, qui certis horis interſunt.pars dimidia ſubtrahatur & c.item ex Extrau. 1 1.quæ incipit,cum nonnullæ la 1.§. præterea de præben.inter commun.ibi, debere computari pro quotidianis diſtributionibus illa tantum, quæ præfatis Canonicis quotidie pro diurnis, & nocturnis horis diſtribuuntur ſine fraude. Idem quoq;conſtat quo ad Dignitates ex cap.licet,de præben. nec non ex Conc. Trident.ſeſſ.21.cap.3.ibi,in diſtributiones quotidianas conuerti, quæ in Dignitates obtinentes, & cæteros diuinis intereſſentes proportionabiliter iuxta diuiſionem ab Epiſcodo faciendã diuidantur; ruſuſq; tam quoad obtinentes Dignitatem in Eccleſijs Cathedralibus,& Collegiatis,quam etiam quoad Canonicos ea undem Eccleſiarum,patet ex eodem Conc.Trid.d. Seſſ. 24.cap.12.§.præterea,ibi, obtinentibus in eiſdem Cathedralibus, aut Collegiatis Dignitates, Canonicatus, præbendas, aut portiones.iunctis ijs,diſtributiones vero, qui ſtatis horis interfuerint, recipiant; tum quia ius percipiendi diſtributiones
3 quotidianas † competit Clericis quatenus in Eccleſia Cathedrali obtinent Dignitatem,aut Canonicatum, vt patet ex tex. in c.dilectus il 1.c.pro illorũ, & c.dilectus il 2.cum ibi not.per Glo.& Doct.de præb.quod etiam alibi non ſemel admonuimus,& voluit Franc.Marc.dec. Delphin.1045.nu.1.

Tertia concluſio.Non modo illi Canonici, qui ſunt de cætero numero Canonicorum,ſed etiam ſupernumerarij,& creati cum expectatione præbendæ,de quibus per tex.& Doct.in c.cum M. Ferrarienſis, de conſtit.d. cap.pro illorum, de præb. & in cap. fin. de conceſſ. præbend. in 6.
4 poſſunt † percipere quotidianas diſtributiones; quicquid in contrarium voluerit Franc. Marc. deciſion. Delphin. 384. num. ſexto, & deciſio. 1045. num. tertio, & ſeqq. nam quod nos dicimus, plurimi tenuerunt infra citandi, & comprobatur, tum ex eo, quod mox oſtendimus,

dimus, ius percipiendi quotidianas diſtributiones prouenire ex Canonicatu, ſeu Canonia; Canonici autem recepti vltra numerum habent ſtatim
5 † omnia iura Canoniæ, vti ſtallum in Choro, & vocem in Capitulo, atq; adeo poſſunt eligere; ſimiliter poſſunt
6 † eſſe, delegati Papæ, & habere prærogatiuas omnes, quibus cæteri Canonici gaudēt, vt poſt Innoc. Hoſt. Compoſt. Butr. Calder. Barbat. Fel. Dec. & Rip. d. c. cum M. Ferrarienſis de conſtit. Gem. in capit. ſtatutum, de reſcrip. in 6. c. ſi is cui, de præben. & d. cap. fin. §. in illis, de conceſſ. præben. eo. lib. Fed. de Sen. con. 290. Lap. alleg. 14. in in 7. conclu. tradit Gomeſ. de Grat. expect. nu. 35. & 38. Alphonſ. Hoied. in d. tractat. de benefic. incompatib. part. 1. capit. 12. nu. 6. & Io. Staphil. de form. expectatiuar. form. 1. n. 2. vſque ad 12. tum quia in ſpecie, quod huiuſmodi Canonici vltra numerum
7 recepti † habere debeant quotidianas diſtributiones, voluit idem Gomeſ. d. trac. de Grat. expectat. num. 28. Staphil. d. form. 1. num. 8. & 12. & Hoied. d. capit. 12. num. 7. Poſt. Bal. in l. fin. C. de alluuion. & in Margarita ad Innoc. in verb. Canonicus, il 2. Innoc. ipſum in d. c. dilectus, il 1. de præb. Abb. d. capit. cum M. Ferrarienſis, num. 29 cum ſeqq. & ibi Rip. num. 186. Bernard. Diaz. in tract. regul. & fallent. reg. 68. idque ipſum decidiſſe videtur Sacra Congregatio, quę præeſt interpretationi Trid. Concil. dum ad ſeſſ. 21. c. 3. de refor. in vna Segobienſi, & Salernitana declaraſſe dicitur, diſtributiones quotidianas eſſe diuidendas tam non habentibus præbendas, quam habentibus; tum demum quia id probari videtur in d. cap. cum M. Ferrarienſis, ibi, mandamus, quatenus, cum ijdem Canonici in derogationem ſuæ conſtitutionis ad vacaturas Præbendas quatuor recceperint vltra numerum conſtitutum antiquis Canonicis præbendas cum integritate percipientibus contiuetas ſuper excreſcentes reditus prædictis Canonicis facias aſſignari. Sed quoniam, licet loquatur ibi Summus Pontifex de reditibus non proprijs præbendarum, ſed communibus totius menſæ Capitularis, vt ſatis patet ex verbis citatis d. capit. cum M. & i ſpecie adnotauit ibi Glo. in verbo induſtriam, & ibi Io. Andr. in addit. poſt Hoſt. tamen adhuc id poteſt intelligi de illis reditibus communibus, ſeu diſtributionibus, quas in prima, vel ſecūda ſpecie diſtributionum ab ea quotidianarum, de qua agimus, diſtinctarum collocauimus ſupra in prima part. huius tract. q. 3. ideo ad alia iura veniamus. Et quidem Hoied. d. num. 7. inquit, id probari per tex. in d. capit. dilectus, il 1. de præben. at certe nihil ibi dicitur de Canonico recepto vltra numerum, ſed ſolum in eo, cauetur
8 quod recepto in Canonicum † quam cito facultas ſe obtulerit, debetur præbenda, & interim habebit quotidianas diſtributiones, prout eum textum ſummant, & intelligunt Doct. magis communiter, quia forte certus erat in illa Eccleſia Canonicorum numerus, ſed vnus, pluresue ex ijs Canonicatibus erant ſine præbenda, & mādat Pontifex prouideri nouiter recepto de præbenda cum primum vacauerit, quia nō eſt congruum, vt præbenda careat, qui in Canonicū noſcitur, eſſe receptus, vt ibi dicitur, & in c. relatum, & in c. dilectus il 2. eodem tit. vbi eſt ſimilis fere facti ſpecies, & conſtitutio. Melior ergo tex. eſt in cap. pro illorum, eod. tit. de præb. ibi, mādamus quatenus ſi vobis conſtiterit, prædictos Canonicos aliquem vltra conſtitutum numerum in Canonicum auctoritate propria recepiſſe, cum nobis legem imponere non debeant, quam ipſi negligunt obſeruare, latam in ipſos excommunicationis ſententiam à prędicto Archiepiſcopo tamdiu denuntietis ſublato appellationis obſtaculo ſeruandam, donec ſæpe dictum magiſtrum recipiant in Canonicum, & ea, quæ ad Canonicatum pertinent cum ſtallo Chori, & loco Capituli ei ſtudeant aſſignare probat enim aperte hic tex. iuncta Gloſ. fin. ibid. in
9 verbo, Canonicatum † non modo Canonicum voluntarie ab ipſis receptum vltra numerum ab ijſdem conſtitutum, & à Sede Apoſtolica confirmatum, ſed etiam alium quem Papa mandat recipi poſtquam ſemel fregerunt d. numerum, debere habere quotidianas diſtributiones; ſic enim explicat Gloſ. & alij illa verba tex. ea, quæ ad Canonicatum pertinent; idq; maxime iūcto d. capi. dilectus il 1. ex quo tex. & d. capit. pro illorum, & c. dilectus il 2. de præben. liquido conſtat, ad Canonicatum pertinere quotidianas diſtributiones

per

percipere.Optimus vero tex. eſt in c. fin. §.ſi autem, de conceſſ.præben. in 6. ibi, ſi autem huiuſmodi recepti vltra numerũ diſtributiones,& alia, vt Canonici de numero exiſtẽtes ſic tẽpore dictæ reuocationis habebant &c.& clarius in §.ſeq.ibi,in illis vero,qui vltra numerum auctoritate præfata in aliquarum Eccleſiarum Canonicos iam recepti quantum ad Capitulum, & ad Chorum, ac diſtributionum perceptionem quotidianarum plenitudinem iuris Canonici tunc habebant; quamuis in eo tex. Bonif. 8.afferens interpretationẽ ad quandam conſtitutionem à ſe emanatã reuocatoriam gratiarum, ſub expectatione diſtinguat, ac decernat, vt d. reuocatoria includat receptos in Canonicos vltra numerum præbendam, portionemue diſtinctam expectantes,etiam ſi perciperẽt diſtributiones quotidianas,ſecus autem,ſi prębendam aut portionem diſtinctam non expectabant, ſed ſolum augmentum portionis, vt patet ex tex. & Doct. ibid.

Præter hanc vero diſtinctionem, quæ eſſe poteſt quædã limitatio,&reſtrictio ad 3.hanc concluſionẽ Limitatur adhuc pri-
10 mo,vt non procedat † vbi ſit conſuetudo, quod Canonici ſic vltra numerum recepti non habeant iura Canonię, vt poſt Dom. de Rot.Butr.Imol.Anch.&Card.tradit Fel. d.cum M.nu.23.in fin.& Staphil.loc.cit.nu.
11 11.& 12.aut† niſi eſſet conſuetudo, quod Canonicus non poſſit adminiſtrare iura Canoniæ, niſi prius fuerit inſtallatus; tunc enim ad limites inſtallationis conſequetur iura Canoniæ; quare ſi ſolum fuerit inſtallatus in Choro,conſequitur ea, quę ſunt Chori, ſi fuerit inſtallatus in Capitulo, ea, quæ Capituli, vt ex Innoc. Compoſt. Abb. & Doct.communiter in d. c.cum M.tradit ibid.Rip.nu. 187. Secundo
12 limitatur. ſi † ſit receptus quis in Canonicum non ſimpliciter,ſed cum hoc, quod ſit ſupernumerarius;nam tunc conſtat, quod Canonici noluerunt frangere numerum, & ius integrum de nouo creare (iuxta tex.in c.dilecto, de præben. cum ibi traditis per Gloſ.& Doct.)ſed ſolum illi dare quoddam ius extraordinarium, & præparatorium ad futurum ſus integrum obtinendum; ita Abb. d. capit. cum M. num. 31. in fine. Fel. num. 23. verſ. hanc concluſionem. Rip. num. 188. ſecus vero ſi ſimpliciter recipiatur; nã tunc frãgitur numerus, vt ibid. Abb. & Fel. adnotarunt.

13 Tertio limitatur, cum † Papa mandat ſimpliciter aliquẽ recipi in Eccleſia,in qua eſt certus numerus Canonicorũ,neq;derogat certo numero,aut non mandat recipi cum plenitudine iuris Canonicalis; nam ſic receptus vltra numerum non habebit plenum ius Canoniæ,neque quotidianis diſtributiones, cum autem Papa vel derogat certo Canonicorum numero, vel certe mandat aliquem recipi cum iuris Canonicalis plenitudo, is tunc, ſi cętera requiſita habeat, de quibus infr. præſertim 2. par. q. 19. diſtributiones quoque habebit. ita poſt Butr. tenet Abb. d. c. cum M.num.32. & Fel. d. num. 23. idem etiam quoad primum caſum admittit Rip.num. 189.modo in illa Eccleſia non ſolum adſit certus numerus Canonicorum,ſed etiam prębendarum, quę ſint Canonicatibus annexę,alias ſecus;quia,inquit,primo horũ duorũ caſuũ receptus non habet Canonicatum ſeu titulum permanſurum,cum vacante præbenda, & illa adepta Canonicatus vacet, & prouiſus conſequatur nouum Canonicatum per aſſecutionem præbendæ illi annexę, & ideo interim dicitur Canonicus in aere ſecundũ Innoc. in c.dilectus il primo,de pręben.ſecundo vero caſu receptus ſtatim conſequitur integrum ius Canonię, quod per aſſecutionem alicuius prębende poſtea non extinguitur,cap. fin. de cõceſſ. pręben.in 6.& iſta,inquit, fuit intẽtio Rot. deciſ.445.ſi Legatus in nouis.vtraque opinio eſt probabilis, ideo cogita. Quarto limitari poſſe videtur vltra prædictos Doct. ex Gloſ. d. c. pro illorum in ver.ad Cano-
14 nicatum,de pręben. vt † Canonicus receptus vltra numerũ de mandato Papę,habeat quotidianas diſtributiones donec aſſecutus fuerit prębendam,vel fructus fuerint augmentati. ita Gloſ.loc.cit.ſed nihil allegat, ſed poteſt ſuppleri quoad primum ex tex. in cap. dilectus il 1. de pręben. in fin. ex mente omnium,& ex capit. dilectus il 2. eod. tit. etiam in fine ex mente eiuſdem Gloſ. ibi in verb. prouentus. quoad ſecundum vero, nimirum de augmento fructuum potuit allegare tex. in d. capit.

cum

cum M. Ferrarienſis. ſed ſi rectè ponderentur illi text. parum ad rem faciunt; quod etiam patet ex ijs,quæ diximus,cum eos ſupra hac eadem concluſ.perpenderemus; quare ſolam ipſius Gloſ. auctoritatem habemus,cui ſtandum exiſtimo: nam, licèt nullus Doct.quem viderim,eam Gloſ. approbet,& ſequatur, nemo tamen etiam illam improbat; maximaque eſt Gloſæ auctoritas.

Quarta Concluſio. Non ſolum Canonici ius habent percipiendi quotidianas diſtri-
15 butiones,ſed etiam Clerici † illi Collegia-
16 tarum Eccleſiarum, qui aliquando † beneficiati vocantur,vt in d.cap. vnic. de Cler. non reſid. in 6. aliquando aſſiſij, vt in cap. pen.extra eod.tit.aliquando portionarij,vt colligitur ex Conc.Trid.ſeſſ.21.cap.3. ſeſſ. 22.cap.4.& ſeſſ.24. cap. 12. aliquando Capellani vt patet ex Philip.Dec.conſ.280.ferè per totum,& Petr.Nauar.tract.de reſtit. tom.1.lib.2.cap.2. dub.3. alicubi officiales nuncupantur, vt in noſtra Eccleſia maiori Mediolanenſi, quod etiam nomen fundamentum habet in Clem.vt ij, qui de æt. & qualit.& ord.præficiend.Extrau.11.de præ ben.inter commun. quæ incipit cum nonnullæ la 1.& Conc.Trid.d.ſeſſ.21.cap.3. & ſeſſ.22.cap.3. & 4. communi verò nomine ferè vbiq; appellantur Manſionarij, vt etiā conſtat ex Martyrologio Romano ſub die 14. Aprilis in fin. necnon ſub 26. Decembris,quibus locis mentio habetur primum ſ.Abundij, tum ſ. Theodori Manſionariorum Eccleſiæ Sancti Petri Romæ,& vtriuſque meminit quoq;S.Gregor.lib.3.Dialog. cap.24.& 25.alterius verò Manſionarij, nimirum Sancti Conſtantij,idemmet d.Gregor.lib.1.Dialog.cap.5.Denique quòd Manſionariorum nomine appellentur communiter huiuſmodi beneficiati in Eccleſijs Collegiatis a Canonicis,& Dignitatibus diſtincti,inter cæteros Doct.adnotauit Gloſ. pen.in cap.pen.extra de Cleric. non reſid. probatur autem hæc concluſio ex his omnibus locis,quos nunc adduximus. Eaſdem verò limitationes,ac reſtrictiones patietur quæ concluſio ſuperior; nil enim obſtat, quin etiam in illorum Collegio poſſint aliqui recipi vltra numerum,ſicut etiam in illis locum habere ius optandi alibi ſæpe docuimus, cum de optione Canonica tractaremus;atque adeo ſicut regula, & concluſio,ita etiam eius reſtrictiones locum obtinebunt.De his beneficiatis,ſeu Manſionarijs,eorumq; officio quod ad ius commune ſpectat conſulendi ſunt Doct.in dict. cap.penul. & vnico; quoad ſpeciale verò ius Mediolanen. Eccleſiæ, ac Prouinciæ ad effectum quoque percipiendarum diſtributionum, quoniam ſi ſingula proſequeremur,nimis prolixum eſſet, remittimus lectorem ad Conc.Prouinc.Mediol.1. ſub generali tit.de Miniſt.Eccleſ.& diuin.off.ſpeciali verò de offic. Manſionarij, & aliquid ibid. ſub tit. de Miſſ. ſolemn. in princip. & Conc.Prouinc.4.ſub tit.de diſtribut. verſic. cum de Manſionarij, & verſic. Punctator præterea.

Quinta Concluſio.Diſtributionum quo-
17 tidianarum,ſeu iuris eas percipiendi † capaces etiam quodammodo ſunt ſi qui ſunt alij Clerici in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatus,qui conſtituere Collegium aliquod aliqua ratione poſſint, prout in Metropolitana Mediolanenſi Eccleſia olim erant ſexdecim cuſtodes,nunc verò duodecim,qui oſtiariorum nomen acceperunt,& inter eos quidam prouentus, ſeu emolumenta diſtribuuntur pro rata ſeruitij quotidiani,quod Eccleſiæ,vel etiam Canonicis in ipſa Eccleſia exhibent;atque ita diuiduntur,vt partes non intereſſentium,quod etiā in cæteris diſtributionibus quotidianis Canonicorum,& Officialium accidit,intereſſentibus accreſcant. Hæc autem concluſio ſati videtur in d.cap.vnic.ibi, ſtatuimus, vt diſtributiones ipſæ quotidianæ in quibuſcunque rebus conſiſtant, Canonicis, ac alijs beneficiatis, & Clericis Eccleſiarum ipſarum(nimirum Cathedralium, vel Collegiatarum,prout ſupplet ibi Gloſ.& patet ex eod.tex.in princip.) qui eiſdem officijs in ipſis Eccleſijs adfuerint,tribuantur:idem etiam colligitur ex Extrauag.11. quæ incipit cum nonnullæ la 1.§.præterea, de præben.inter commun.ibi,cum in aliquibus Eccleſijs,tam Cathedralibus, quam alijs panis,& potus pro quotidianis diſtributionibus ipſarum Eccleſiarum Canonicis,&perſonis &c. dum enim abſolutè, & ſimpliciter dicit Pontifex,perſonis comprehendere videtur quoſcunque Clericos, qui diuinis officijs interſunt in Eccleſijs Cathedralibus,

libus,

libus,& Collegiatis. Atque adeo vna cum alijs iuribus mox allegatis fortaſſis com-
18 plectitur etiam illos Cape'lanos, † qui ex fundatorum inſtitutione,preterquam quòd celebrare debent in Eccleſia Cathedrali ad altare ab ipſis dotatum pro dantium animabus,tenentur etiam in Eccleſia eadem horis intereſſe diuinis, de quibus Capellanis in præced.Extrau.conſtitut.quæ eſt, 10. & incipit,poſtulaſti, ſub eod. tit. de præb. locutus fuerat idem Pontifex, loquiturque Gloſ.in Clem.2.Verb. diſtributionum, vbi cæteri Doct.de ætat.& qual.& ord.præfic. & cuiuſmodi Capellanos quam plurimos videmus in Eccleſijs Collegiatis, duosq; nos habemus in eadem Metropolitana Eccleſia Mediolani ex fundatione Andreæ Vicomercati olim eiuſdem Eccleſiæ Canonici Ordinarij. huius autem generis presbyteri; ſeu Capellani aliqua ratione dici poſſunt capaces quotidianarum diſtributionum,non quidem illarum communium, quæ Canonicis, aut Manſionarijs tribuuntur,ſed earum, quæ ex proprijs Capellanijs,ſeu altaribus percipiunt, quæ ideo dici poſſunt quotidianæ diſtributiones, quia illos reditus acquirunt ratione intereſſentiæ diuinis officijs, inter ipſosq; Capellanos accreſcunt,quando ipſi non interſunt, non autem alijs Clericis illius Eccleſię,qui cum ijs Collegium non conſtituunt: ex his igitur reditibus, ac diſtributionibus maſſa quædam, ſeu menſa communis conficitur diſtincta à menſis cæterorum Clericorum eiuſdem Eccleſiæ,quæ quidem men
19 ſa † inter ipſos Cappellanos dumtaxat diuiditur, ita, vt portio deficiens eius, qui non interfuerit,acreſcat cæteris intereſſentibus; quod ſi nemo interſit, applicandi erunt reditus in vtilitatem communem illius menſæ,quæ habet quodammodo rationem Eccleſiæ, iuxta ea, quæ latiùs differemus infr.3.par.huius tract.quæſt.6.Interim verò quæ ad hanc 1. quæſt.2.par.ſpectant, abſoluamus.

Et primò ſanè occurrit, vt videamus, an ſicut ſup.concl.3.diximus,Canonicos ſuper numerarios regulariter capaces fore diſtri
20 butionum quotidianarum, idem ſit † de Canonicis Eccleſiarum non numeratarum, de quibus tex.in cap. dilecto, de præb. & cap. ex parte, de conc. præben. ac præter Doct. ibi, & cap. fin. eodem tit. in 6. latè Gonzal. ad Reg. 8. Gloſſ. 9. §. 3. Qua in re breuiter reſpondemus affirmatiuè. licet enim in Eccleſia, in qua non eſt certus numerus præbendarum, nulla etiam vacante, in Canonicum quis poſſit aſſumi, cum intelligatur ad quoddam ius eligi,quod ex electorum aſſenſu de nouo creatur, & cum electo in Canonicum naſcitur, & deſinit cum defuncto,vt dicitur dicto cap. cum dilecto, §. præterea; tamen dicto cap. ex parte, in fin. cauetur, vt hi pro Canonicis habeantur, & verè Canonici ſunt; ad Canonicatum autem pertinet habere ius percipiendi quotidianas diſtributiones, cap. dilectus il primo, cap. pro illorum, iuncta Gloſſ. ibi recepta, verbo Canonicatum, & cap. dilectus, il ſecondo, de præbend. cum ſim.

Pro complemento autem huius primæ Quæſtionis dubitari non inutiliter poteſt, An vbi Dignitatem, Canonicatum, vel Portionem in aliqua Cathedrali, vel Collegiata Eccleſia obtinenti detur coadiutor
21 † aut ſimplex, ſeu ad tempus, aut cum futura ſucceſſione, ſeu perpetuus, de quo vtroque genere plura nouiſſimè poſt alios tradit Hieronym. Gonzal. in Gloſſem, ſeu Commentar. ad Regul. 8. Cancell. de Reſeruat. Menſ. & Alternat. Epiſcop. Gloſ. 5. §. 9. per totum, poſſit ſiue coadiutus, ſiue coadiutor eſſe capax diſtributionum quotidianarum. hanc porrò dubitationem nõnullis concluſionibus,cæpto tamen earum ordine retento diſſoluemus.

Sexta igitur Concluſio ſit. Obtinens in Eccleſia Dignitatem, Canonicatum, vel Portionem, cui ab habente ad id poteſta-
22 tem datus ſit coadiutor ſimplex,† perinde capax eſt quotidianarum diſtributionum, ac ſi huiuſmodi coadiutorem non haberet, Probatur ex eo, quod in fortioribus terminis oſtendemus infra concluſione octaua. cùm agemus de eo, cui datus eſt coadiutor cum futura ſucceſſione; hic enim coadiutor maius quoddam ius habere videtur ad diſtributiones quotidianas, quàm ſimplex; cum ius habeat ad Canonicatum, Portionem, vel Dignitatem ſui coadiuti; immo iam deſignatus ſit Canonicatus Portiona-

tionarius,vel Dignitas, licet effectus diffe-
ratur in illud tempus, cum iam factus erit
locus ſucceſſioni per ceſſum, vel deceſ-
ſum,aut aliã dimiſſionem ipſius coadiuti.
23 Id tamen eſt intelligendum † detracta
ea parte, quæ fortaſſe in diſtributionibus
tribuetur huic ſimplici coadiutori, iuxta
ea quæ in ſeq.concluſ. trademus.

Dixi autem initio huius concluſ.(ab ha
24 bente ad id poteſtatem,) quoniam † Epi-
ſcopus iure ordinario poteſt dare talem
ſimplicem coadiutorem Archidiacono ra-
tione ſui officij, vt habetur in cap.fin. de
cler.ægr.vel debilit. cum nimirum morbo
paralyſis laborat, vt eſt caſus illius text.
quod idem eſt dicendum in lepra,arg cap.
de rectoribus,eod.tit.aut quouis alio mor
bo incurabili,cap.17.quæſt.1.cap. ex par-
te,de cler.ægrot.vel debil.& cap.vnico in
princ.eod.tit.in 6.necnon dementia, eod.
cap.vn.§.ſi vero; aut ſenio,d.cap. vnic. in
princ.cap.nihil,§.ecce, & cap. petiſti, 7.
quæſt. 1.aut imperitia, & illitteratura, c.
quoniam,verſic. Sed ſi propter, vbi Hoſt.
num.1.& Abb.nu.2.de offic. ordin. cum
alijs relatis à Gonzal.d.§.9.num.29.vbi e-
tiam ad id refert Concil.Trid.ſeſſ.21. c. 6.
de reform.quod tamen loquitur dumtaxat
de rectoribus Parochialium Eccleſiarum
ſicut & cætera iura relata, de Epiſcopis,
vel certe Prælatis,ac rectoribus Eccleſia-
rum; hiſce autem, & ſimilibus caſibus be
neficiato, ac titulari datur coadiutor con-
templatione Eccleſiæ, & ipſius Prælati,ac
beneficiati,vt coadiutor exerceat officium
illius, qui per ſe illud nequit exercere, ne
pro defectu Paſtoris gregem Dominicum
inuadat lupus rapax, aut in facultatibus
ſuis Eccleſia quaſi viduata graue patiatur
detrimentum,vt ex prædictis iuribus colli
gitur, & adnotauit Gonzal. vbi ſup. num.
31.per tex.in cap.ne pro defectu,de elect.
nec tamen æquum eſt ex prędictis cauſis.
titularem priuari beneficio, ne addatur af-
flictio afflicto,cap.cũ percuſſio,7.q.1.d.c.
ex parte de cler.ægrot.& debil. & cap. v-
nico eod.tit.in 6.ac poſt alios Gonzal.ſup.
num.32.ſic intelligendus eſt idem Gonzal.
ibid.num.36.dum poſt Io.An.d.cap.fin.nu.
7.Butr.num.10.Abb.num.5.Imol.num. 11.
de cler.ægrot.& Gambar.dę offi.legat.lib.
25 5.tit.de coadiutoribus docet † hoſce coa-
diutores ſimplices inferioribus Epiſcopo
dari poſſe à Legatis,Nuntijs,& Epiſcopis;
accipiendum enim ideſt de inferioribus,
qui aliquam habeat curam animarũ, vt eſt
Archidiconus iure communi attento, tot.
fere tit. de offic. Archid. & Rector Eccle-
ſiæ Parochialis, capit. cum ab Eccleſia-
rum,de off. ord.& d.cap.de rectoribus,de
cler. ægrot. vel debil. cum ſim.Non poteſt
26 autem Epiſcopus regulariter † dare ſim-
plicem coadiutorem Canonico, aut Por-
tionario,aliamue Dignitatẽ præter Archi-
diaconatũ obtinenti,cũ nullibi hoc de illis
in iure cautum reperiatur,ſicut de Epiſco-
pis,& alijs Rectoribus Eccleſiarũ cauetur
in cit.iuribus,ac tot.fere tit.de cler.ægrot.
vel debil.extr.& in 6.& paſſim.d.cau. 7. q.
1.vbi de hiſce coadiutoribus agitur.Cõfir-
matur autem id ipſum primo, quoniam
vbicunque agitur de Canonico, vel Por-
tionario, aut alio ſimplici miniſtro Ec-
cleſię,qui ei vel nequit, vel non vult mini-
ſtrare, aliter prouideri mandatus, quam
dando ei coadiutorem,vt patet ex toto fe-
re tit. de cleric. nõ reſid.Clem. 2. de æt. &
qual.& ord.pręfic.& Conc.Trid.ſeſſ.21.c.
3.ſeſſ.22.c.3.& 4.ac ſeſ.24 c.12.de reform.
ac præcipue ex capit. 1.de cler. ęgrot. vel
debil. vbi iuxta communem expoſitionem
miniſtro Eccleſiæ infirmo decernitur be-
neficij reditus integre fore tribuendos.
Confirmatur ſecundo, quia licet Rector
Parochialis abſens cauſa ſtudij ad ſepten-
nium teneatur conſtituere ſibi vicariũ pro
eo tempore cum portione congrua fru-
ctuũ,ca.cũ ex eo,de elect.in 6.ad id tamen
non tenetur obtinens Canonicatum, aut
aliud beneficium ſimplex etiam reſiden-
tiam perſonalem requirens, vt poſt Abb.in
capit.tuæ, de cler. non reſid. oſtendemus
quæſt.10.huius 2.par.concluſ.1.

Ratio autẽ diſparitatis inter obtinentem
Archidiaconatum,& alias Dignitates, vel
Canonicatum, aut Portionem, ea eſt,
quoniam ex horum officio, ſeu beneficio
non pendet aliorum cura, ſalus, & vti-
lius, ſicut in Archidiacono, qui de iure
eſt Vicarius Epiſcopi etiam in iuriſdictio-
nalibus,quibuſdam exceptis,vt capit.1. &
tot.fere tit.de offic.Archid. Qua ratione

idem

probabiliter putarem de Archipresbyte-
ro; nam & ipſe aliquam habet curam ani-
marum, vt conſtat ex capit. 1. & aliquot
ſeqq. de offic. Archipresb. Immò idem di-
27 cendum exiſtimarem † de quibuſdam Ca-
nonicatibus, quibus immineret vel cura
animarum, vel onus, legendi Sacram Scri-
pturam, aut concionandi, vel audiendi cō-
feſſiones, cuiuſmodi eſt præbenda Theo-
logalis; & Pœnitentialis iuxta decretum
Trident. Concil ſeſſ. 5. c. 1. ſeſſ. 23. capit. 18.
prope finem, & ſeſſ. 24. c. 8. de reform. idq;
propter identitatem rationis, arg. l. illud,
ff. ad leg. Aquil. & à Titio, ff. de verb. oblig.
cum ſimil. Ceterum quod de Archipreſ-
bytero, immo & de Archidiacono dictum
28 † hodie ceſſare videtur, cum eorum iuriſ-
dictio, & aliorum cura, quam de iure
habebant, per contrarium conſuetudinem
29 ſublata videatur. quod ipſum † dicendum
eſt de Prælatis Eccleſiarum Collegiata-
rum; quos tamen habere ordinariam iuriſ-
dictionem etiam cum facultate cenſuras
exercendi in ſibi ſubditos voluit Glo. 1. ab
Innoc. & alijs recepta d. cap. cum ab Eccle
ſiarum, de offic. ord. tenetq; Nauar. in Man.
Confeſſ. cap. 27. nu. 5. ac ſentit Vgol. tract.
de Cenſur. tab. 1. cap. 2. §. 20. num. 13. & §.
21. num. 1. qui tamen num. ſeq. ad id requi-
rere videtur præſcriptionem, vel aliud ius
ſpeciale, & idem Innoc. vbi ſup. num. 3.
quod is eligatur tamquam Prælatus, quod
& ibid. ſentit. Gloſ. Abb. & alij. Quare
Archipresbytero, & Archidiacono, vel di-
gnitatem aliam, aut Canonicatum ſine
aliorum cura, Portionemue obtinenti
hodie ab ipſo etiam Romano Pontifice,
nedum ab Epiſcopo, huiuſmodi ſimplicem
coadiutorem haud quaquam dari vide-
mus.

Septima Concluſio. Coadiutor hic ſim-
plex datus obtinenti Dignitatē Canonica-
tum, aut Portionem in Eccleſia Cathedrali,
30 vel Collegiata † capax erit partis illius
diſtributionum, in qua ei congrua portio
loco ſtipendij aſſignetur. Probatur, vel po-
31 tius explicatur hæc concluſio. Nam † tali
coadiutori ſunt miniſtrandæ expenſæ ne-
ceſſariæ pro eius ſufficienti victu ex fru-
ctibus, & reditibus, ſeu prouentibus bene-
ficij ipſius coadiuti, vt optime docet Nau.
conſ. 1. alias 2. nu. 1. & 7. ſub tit. de cler. æ-
grot. & Gonzal. d. §. 9. num. 33. per tex. d.
cap. de rectoribus, eod. tit. ibi, eis dandus
eſt coadiutor, qui curam habeat anima-
rum, & de facultatibus Eccleſiæ ad ſuſten-
tationem ſuam congruam recipiat portio-
nem, & d. cap. vnico prope finem. ibi, coa-
diutores huiuſmodi de prouentibus Prela
torum, in quorum aſſumentur auxilium,
ſumptus recipiant moderatos. necnon
Trid. Conc. d. ſeſſ. 21. cap. 6. de reform. ibi,
coadiutores, aut Vicarios pro tempore de
putare, partemq; fructuum eiſdē pro ſuffi-
cienti victu aſſignare, vel aliter prouidere
poſſint. Quod ſi expenſæ huiuſmodi aſſi-
gnētur tali coadiutori in diſtributionibus
quotidianis, aut aliqua earum parte ſiue
de conſenſu ipſius coadiuti, tum illa Di-
gnitas, Portio, aut Canonicatus alios pro-
uentus habet præter quotidianas diſtribu-
tiones; ſiue etiam ſine illius conſenſu, vbi
ſolas diſtributiones beneficiū illud habeat,
quo caſu eas nomine fructuum beneficij
contineri docuimus 1. par. huius tract.
quæſtione ſexta, concluſion. vn. limitat. 2.
tunc proculdubio illarum diſtributionum
capax eſſet hic ſimplex coadiutor.

Octaua cōcluſio. Obtinēs dignitatē, Ca-
nonicatum, aut Portionē in Eccleſia Cathe
drali, vel Collegiata, cui a Sūmo Pontifex
datus eſt coadiutor cum futura ſucceſſio-
32 ne, capax eſt quotidianarum diſtribu-
tionum perinde, ac ſi nullum talem habet
coadiutorem. Probatur, quoniam ita in
ſpecie tenet Nauar. d. conſil. 1. num. 2. 3. &
6. necnon Gonzal. d. §. 9. num. 15. & 119.
cum duobus ſeqq. vbi etiam idem ſtatuunt
cum coadiutor huiuſmodi abeſſet a Cho-
ro ob aliquam ex cauſis, ob quas titularis,
& proprietarius abſens a Choro nihilo-
minus perciperet diſtributiones, vt puta
infirmitatis, carcerationis, & aliorum eiuſ-
modi legitimorum impedimentorū, de qui
bus nos latius inf. hac ipſa 2. p. q. 5. & mul
tis ſeqq. nam tunc adhuc perciperet illas
coadiutus; coadiutor enim diſtributio-
nes pro coadiuto, non autem pro ſe regu-
lariter acquirit, ac lucratur, vt in ſeq.
concl. oſtendemus. nec debet coadiutus
eſſe deterioris conditionis, quia coadiu-
torem habeat; neq; ſuum priuilegium
illi eſſe nociuum, aut retorqueri in eius
odium quod ad eiuſdē fauorem eſt illi con

ceſſum,cap. ad Apoſtolicam, de Regular.
cap.quod ob gratiam,de reg.iur. in 6. & l.
non eo minus,C.de procur.cum ſimul. ex
à contrario ſenſu, ſeu contraria ratione
conſtat, quod in caſibus, in quibus alias
coadiutus non perciperet diſtributiones,
vt puta ratione excommunicationis iuxta
cap. paſtoralis §. verum, de appel. cum
alijs,quæ ad id allegabimus quæſt.15. nec
per ſuum coadiutorem eas poterit acqui-
rere,licet coadiutor non eſſet tali impedi-
mento detentus,& diuinis de facto intereſ
ſet, vt in terminis docet, ſatisq;probat i-
dem Gonzal. d. §.9. à num. 123. vſque ad
128.

Dixi autem in concluſione (cui à Sum-
mo Pontifice datus eſt coadiutor,) quia
33 † non modo poteſt Papa concedere huiuſ
modi coadiutorias cũ futura ſucceſſione,
late Mãdoſ.de ſignat.grat.tit. coadiutoriæ,
verſ.ſi tamen Papa,& Gonzal.d.§. 9. à nu.
43.ad 52.ſed & ſolus,& non alius, licet ſit
Legatus,ſeu Nuntius eas poteſt concede-
re, vt num. 91. tradit idem Gonzal. poſt
Lambert.tract.de iurepatron.lib. 2. par. 1.
q.6.art.20.nu.3.4.& 5.Redoan. tract. de
Simon.2.par.cap.19.num. 5. Flam.Pariſ.de
reſig.benef. lib.6.quæſt.5.num.15.& lib.7.
quęſt.20.num. 14.Gambar.d.tit.de coadiu-
tor.num.13. vbi allegat cap. petiſti cum
ſeq.7.quæſt.1.proquo etiam facit,quod de
communi nequit concedi præbenda, vel
Eccleſia non vocans, tot. tit. de conceſſ.
præben. & Eccleſ. non vac. extra,& in.6.
cum alijs adductis per Mandoſ. reg. 11.
Cancell.quæ.5.num.4.& 5. inferior autem
Pontifice regulariter nequit diſpenſare
contra ius commune,cap.inferior,21.diſt.
c.cum inferior,de maior.& obed.Clem.ne
Romani,de elect. & in ſpecie quoad Lega
tos c.niſi ſpeciali, & cap. quod tranſlatio-
nem,vbi plerique Doct. de offic. Leg. late
Sanchez de matrim.lib.8. diſp. 6. num.14.
cum duobus ſeqq.

Nona,& poſtrema concluſio ſit.Coadiu
tor cum futura ſucceſſione obtinenti Di-
gnitatem,Canonicatum, aut Portionem in
Eccleſia Cathedrali, vel Collegiata datus
34 † regulariter nequit pro ſe lucrari diſtri-
butiones quotidianas, ſed eas lucratur pro
coadiuto. ita Nauar.d.conſ.1.num.5. cum
ſeq.& poſt eum Gonzal.d.§.9.num. 15. &
122.facitq; deciſio Rot. Rom. in vna Sala-
mantina coadiutoriæ coram Pegna 25.
Iunij 1593. & ita habent fere omnes lit-
teræ coadiutoriarum huiuſmodi, vt coa-
diutor aut nullos reditus, vel diſtributio-
nes beneficij percipere poſſit, vel non ni-
ſi de voluntate coadiuti.Dixi autem(regu-
lariter,) quoniam ſicut in ceteris ad facul-
tatem,& poteſtatem talis coadiutoris per
tinentibus ſic in hac percipiendi diſtribu-
35 tiones; aut alia emolumẽta beneficij † in-
ſpiciendus maxime eſt tenor litterarum
coadiutoriæ,vt poſt Io.An.in cap.fin.de
cler.non reſid. & alios bene docet Gõzal.
ſup.num.94. cum duobus ſeqq.nam ſæpe,
inquit,in litteris coadiutorię quando coa
diutor habet aliunde,vnde valeat ſe decen
ter ſuſtentare,diſponitur, quod nihil pror-
ſus percipere debeat de fructibus, vel di-
ſtributionibus, niſi de voluntate, & con-
ſenſu coadiuti, vt in caſu Nauar.d.conſ.1.
num.3.qualem ego vidi,& plures ſuo tem-
pore ſe vidiſſe affirmat idem Gonzal. ibid.
ſubdens,quod interdum mandatur dari cẽ-
tum ducatos, aliquando plus, vel minus,
prout partes inter ſe conuenerunt ante
porrectam ſupplicationem habita ſemper
conſideratione,ne coadiutor egeat;nam
qui altari ſeruit, de altari viuere debet, 1.
Cor.9. & capit. cum ſecundum, de præb.
Præterea licet in caſu Nauar. d. conſ. 1.n.
36 3.4.& 5. coaditur hic † non teneatur, ſi
nolit, inſeruire beneficio, cum in illis
litteris diceretur, (poſſit,)iuxta Gloſ. re-
ceptam in capit.fin.verbo,poſſint,de con-
ſuet. in 6. & l. non quicquid, ff.de iud.ta-
men in modernis gratijs coadiutoriæ,non
ſolum ponitur verbum,poſſit, ſed etiam
additur verbum, teneatur, vel debeat, vt
ipſe, vidi,& teſtatur Gonzal.d. §. 9. num.
122.optime inde inferens,quod coadiutor
inſeruire,& intereſſe tenetur diuinis, aliàs
enim coadiutus diſtributiones non perci-
peret;& ideo cũ hoc procederet ex culpa
coadiutoris,teneretur hic ad ei reſarcien-
dum omne damnum, & intereſſe. quæ ta-
men obligatio inſeruiendi, & intereſſendi
non eſt præciſa, ſed cauſatiua quoad obli-
gationem ſoluendi fructus,& emolumen-
ta à coadiuto ob omiſſam reſidẽtiam amiſ-
ſa; quod etiam poſt alios docuerat num.
65.& confirmatur ex ijs, quæ idem affert

in

in d.Commentar.gloſ.15.in princip. in 3. mod.vacat.a num. 30.

Deniq; illud ad hâc coadiutoris,ſeu Vicarij materiam pertinens prætereundem
37 hoc loco nō eſt, † quod poſt Cald.conſ. 1.de cler.non reſid.ſcriptum reliquit Couar.lib.3.var.reſolut.cap.13.num.2. quod licet Canonicus diſpenſationis, & priuilegij auctoritate ſpeciali ſeruiat Eccleſię per Vicarium; diſtributiones tamen quotidianę nec ei abſenti,quia perſonale miniſterium Eccleſiæ non exhibet,nec Vicario, quia is Canonicus non eſt, debentur; in quo,ſubdit, verba Principis priuilegium concedentis omnino ſunt expendenda, ne quid aduerſus eius conceſſionem fiat. Sed & quod mox diximus, aperte intelligit, cum abſenti ſolum dantur fructus beneficii. Atque hac de præſenti Quæſt. 1.

SVMMAE RERVM.

1 *Beneficiatus non recitans horas Canonicas an teneatur ad reſtitutionem fructuum.*

2 *Beneficiarius non recitans horas Canonicas iuſto ceſſante impedimento tenetur poſt ſex menſes pro rata ad fructuum reſtitutionem; qui debentur fabricæ Eccleſiæ. num.3.*

4 *Beneficiatus in collegiata non facit ſuas diſtributiones,niſi in Choro recitet officium.*

5 *Canonici non tenentur cantare cum officium fit cantu figurato: & num. 7.*

6 *Conſuetudo generalis approbata, & tolerata per Papam,& Eccleſiæ Prælatos excuſat.*

8 *Canonici quędam canere non tenentur etiā cantu firmo, cum adſunt Manſionarij.*

9 *Canonici cogi poſſunt etiam ſub pœna amiſſionis partis diſtributionum ad certa munia obeunda; & num. ſeqq.*

10 *Canonici, & alij beneficiati debent inſeruire Eccleſiis Collegiatis continue in diuinis officijs, quauis conſuetudine non obſtante.*

11 *Concil.Trid.ſeſſ.22. cap.3. de reform. quid diſponat de diſtributionibus quotidianis.*

12 *Canonici cogi poſſunt etiam ſub pœna amiſſionis diſtributionum ad aſſiſtendum, & inſeruiendum Epiſcopo Pontificalia exercenti.*

13 *Canonici, & obtinentes dignitatem in Collegiatis cogi poſſunt ſub pœna amiſſionis diſtributionum, & alijs arbitrarijs pſallere in Choro.*

14 *Baſilienſ.Conc.decreta quam vim habeant.*

15 *Attentio aliqualis requiritur in recitando diuino officio ad hoc, ut clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipiat quotidianas diſtribution.*

16 *Attentio interior quæ requiritur in recitatione diuini officij ad mortale peccatum euitandum.*

17 *Attentio exterior requiſita ad lucrandas diſtributiones eſt quadam externa recollectio, & compoſitio, qua non diuertamur ad extranea.*

18 *Attente, atque ex propoſito aliquid non faciens non ſatisfacit obligationis,quam quis habet illud faciendi.*

19 *Paria ſunt aliquid non facere, & minus recte,aut legitime facere.*

20 *Attentionem interiorem ad verba requiri,ut quis lucretur fructus, probabilius eſt.*

21 *Canonicus tenetur ad reſtitutionem diſtributionis illius horæ, cuius partem notabilem conſumit in confabulationibus, aut voluntarie dormit num.22.*

23 *Canonici ratione præbendarum tenentur ſaltem aliquando in Chorum conuenire.*

24 *Auctoritatem quis præbere alicui rei non dicitur, ſi ad aliam attendat.*

25 *Canonici tenentur ſaltem in defectum Manſionariorum pſallere in Choro.*

26 *Officia diuina publice, & conuentualiter recitari debent in Eccleſia ex præcepto Eccleſiaſtico.*

27 *Stipendium diſtributionum quotidianarum aſſignatum eſt,ut diuina officia in Eccleſia per clericos recitentur.*

28 *Statutum, vel conſuetudo, ut Canonici teneantur in Choro pſallere,licet adſint Capellani,valent, & ſeruanda ſunt.*

29 *Synodus Prouincialis quidnam ſtatuere poſſit circa diuina officia.*

30 *Conſuetudo adſtringens Canonicos ad pſallendū in choro ſufficit quod ſit decennalis.*

31 *Canonici,& qui dignitates obtinent in Eccleſiis Cathedralibus,vel Collegiatis etiam ſecluſa conſuetudine, vel ſtatuto tenentur pſallere in choro,licet adſint Manſionarij.*

32 *Cap.vnicum de cler. non reſid.in 6. quomodo probet, Canonicos teneri pſallere in Choro,vbi etiam adſint Manſionarij.*

33 *Præfatio conſtitutionis declarat ipſam conſtitutionem.*

34 Canonicos quoque teneri pſallere choro, colligitur ex Trid. Concil. Item ex conſtitutione quadam Pÿ V. quæ incipit, ex proximo, num. 33.

36 Clerici Collegiatarũ Eccleſiarum indiſtinctè iubētur in choro diuina officia decantare.

37 Diſtinguendũ non eſt vbi lex nõ diſtinguit.

38 Canonici habent diſtributiones propter chorum, & eas lucrantur officio, & ratione chori, quæ conſiſtit in communicatione.

39 Diſtributiones dantur eo, quod dicuntur horæ in Eccleſia.

40 Beneficia dantur propter officia.

41 Fauendum in dubio cultui diuino.

42 Canonici debent meditari quæ canuntur.

43 Conſuetudo induci poteſt, vt non teneantur Canonici pſallere, modo id a pÿs viris fiat. debet autem induci cum aliqua ratione ſpatio quadraginta annorum, num. 44.

45 Canonicus, qui non canit ob aliquam iuſtã cauſam, lucratur diſtributiones. Idem ſi partem minorem notabili non canat. nu. 46. Aut ſi propter legitimum impedimentum canere non poteſt. num. 47.

48 Chorus, qui errauit cantando aliud vel aliter quam debuit, nõ tenetur iterum id ſupplere conuentualiter, ſed ſufficit, vt quiſq; priuatim ſuppleat.

An ſola præſentia in Choro ſufficiat ad lucrifaciendas Diſtributiones Quotidianas. Quæſtio II.

IN hac quæſtione, quę ſanæ difficilis eſt & ſatis perplexa, vt dilucide procedamus, & methodice, quædam prius ſupponenda ſunt tanquã in iure indubitata deinde diſtinctiones quędã circa quęſtionis titulum afferendę, deniq; nonnullis propoſitis concluſionibus certa ab incertis ſeparando, tota quæſtio abſoluenda eſt.

Suppono ergo primo tamquam indubitatum, quoq; quicquid alias in vtrãque partem diſputauerint Thologi in 4. d. 15. & ſeqq. Canoniſtę in c. 1. de celeb. Miſſ. & in tract. de horis Canon. ac Summiſtæ in
1 verb. hora, vel horæ Canonicæ, An † beneficiarius non recitans horas Canonicas iuſto ceſſante impedimento teneatur ad reſtitutionem fructuum beneficij, de qua etiam diſputatione latius tractant Mart. Nauar. in Man. cap. 25. num. 120. & ſeqq. Petr. a Nauar. in tract. de reſtit. tom. 1. lib. 2. c. 2. dub. 2. & Gregor. Tholoſ. in tract. de benef. cap. 16. num. 12. & lib. 1. Partit. iur. canon. tit. 20. cap. 5. in gloſ. ſub lit. d. nulla nunc temporis ea de re dubitatio relin-
2 quitur: id enim nunc † deciſum fuit per Concil. Lateranen. ſub Leon. X. ſeſſ. 9. cap. de reform. Curię, & aliorum §. ſtatuimus, vbi ſtatuitur, quod ſi obtinens beneficium nõ recitat horas canonicas teneatur poſt ſex menſes ad reſtitutionem fructuum pro rata in hæc verba: ſtatuimus quoq; & ordinamus, vt quilibet habens beneficium cum cura, vel ſine cura, ſi poſt ſex menſes ab obtẽto beneficio diuinum officium nõ dixerit legitimo impedimento ceſſante, beneficiorum ſuorum fructus non faciat pro rata omiſſionis recitationis officij, & temporis ſed eos tamquam iniuſte perce-
3 ptos † in fabricas huiuſmodi beneficiorũ, vel pauperum eleemoſynas erogare teneatur; quod quidẽ ſtatutum innouauit, declarauit, & auxit Pius V. per ſuam extra. quæ incipit ex proximo Lateranenſi Concilio cuius tenorem refert Nauar. d. c. 25. num. 122. & in tract. de Orat. & hor. Canon. c. 7. nu. 32. & nos aliqua illius verba infra hac eadem quæſt. concl. vlt. recitabimus.

Suppono ſecũdo, illũ, qui obtinet canonicatũ, vel aliud beneficium in Eccleſia ca-
4 thedrali, vel collegiata, regulariter † nõ facere ſuas diſtributiones, neq; eas lucrifacere ſi priuatim dũtaxat recitet horas canonicas, nõ autẽ in Eccleſia, & choro præſẽs ſit, ac interſit horis Canonicis, conſtat id aperte ex d. c. vnico de cler. nõ reſid. in 6. Extrau. 11. incipit cum nonnullæ §. 1. de præben. inter commun. Conc. Tri. ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ. 24. c. 12. §. preterea 5 & late tradunt Doct. communiter in d. c. vnico Couar. d. lib. 3. var. reſol. c. 13. num. 2. & 3. Petr. Nauar. d. lib. 2. dub. 3. in prin. & nos in prima par. huius tract. quæſt. 4. admonuimus.

Suppono nunc tertio circa quæſtionis propoſitæ titulum, eum poſſe intelligi, vel in hunc ſenſum, vt non teneatur Canonicus, & alius beneficiatus in Collegiata Eccleſia ad effectum lucrifaciendi diſtributiones quotidianas

dianas canere cantu figurato, aut communi, quem firmum vocant, aut etiam demiſſa voce, intelligibili tamen, recitare ſiue communiter, ſiue alternatim Pſalmos, Hymnos, aut Antiphonas; vel in hunc ſenſum, vt non teneatur ad eundem effectum ſuo tempore cum hebdomadarij partes ſuſtinet pro ſui muneris, & ordinis qualitate canere, ſeu pronuntiare antiphonas, reſponſoria, orationes, & huiuſmodi; item cãtare in Miſſa conuentuali epiſtolam, vel Euangelium, aut etiam ipſam Miſſam conuentualem vel priuatim, vel ſolemniter celebrare. Rurſus accipi poteſt quæſtio, an requiratur attẽtio ad verba, vel ſenſum, vel vel Deũ dum aliquid in Choro recitatur, aut etiam nulla attentio requiratur. Denique aliud eſt quærere, an aliquid prædictorum requiratur ad effectum, vt quis acquirere tuto poſſit quotidianas diſtributiones. an vt euitet peccatum mortale; item an ea iam ſtatuta ſint iure communi vel an iure ſpeciali ſub ijs pœnis præcipi, ac ſtatui poſſit, vel etiam debeat.

His tam in iure, quam in propoſitæ quæſtionis ſpecie præſuppoſitis iam certa ab incertis ſecernentes concluſiones proferamus, totamq; hanc quæſtionem abſoluamus.

Prima concluſio. Certum mihi eſt, non
5 teneri Canonicos canere, † cum officium fit cantu figurato, ſed ſatis eſt, quod habeat Cappellanos, Manſionarios, ſeu etiam Cantores, qui id numeris exequantur, vnde quamuis tunc taceant, nec peccant, nec reſtituere tenentur. ita in ſpecie tenet Paul. Comitol. quem poſt hæc ſcripta vidi lib. 1. Reſponſ. Moral. quæſt. 62. nu. 2 in fine. & ante eum docet Petr. a Nauar. d. lib. 2. c. 2. dubit. 3. n. 205. neque enim, inquit, decet eorum grauitatem illo genere cantus vti; Sed & alia ratio huius rei afferri poteſt ex communi conſuetudine totius orbis recepta, tolerata, & approbata, Papa, cæteriſq; Prælatis vidẽtibus, & tacẽtibus, prout
6 in quamuis conſuetudine arguunt † Doct. in cap. fin. de conſuet. maxime vero Roc. Curt. ſect. 4. nu. 25. atq; ex eadem ratione probare contendit idẽ Pet. Nauar. d. dubit. 3. num. 217. Canonicos habentes Cappellanos, & attendentes ad verba non teneri pſallere ſub pœna reſtitutionis diſtributionũ; de quo tamẽ nos infr. cõcl. vlt. Accedit, quod nullus canon, nulla conſtitutio, nulla ratio cogit Canonicos eo genere cantus canere, cum nullum de eo præceptum re-
7 periamus; & licet † in Eccleſia congruus, & decens ſit, vt etiam docet Petr. Nauar. d. dubit. 3. num. 221. non tamen eſt neceſſarius, ſicut de alio genere cantus conſtat per ea, quæ nos tradimus ſup. in 1. par. quæſt. 5. in princip. & Doct. ibi relati. Idem vero propter eaſdem fere rationes puto
8 dicendum de † cantu illo quamuis communi, ſeu firmo Antiphonarum completarum, quam plurium reſponſoriorum, verſiculorum, pſallendarum, & aliorum, huiuſmodi, quæ præter Hymnos, & Pſalmos in horis Canonicis; ſimiliter introitus, tractus, ſeu gradualis, Offertorij, Communionis, quæ in Miſſa per Manſionarios dumtaxat, ad lectorilia decantantur; nam neque ea de re præceptum vllũ quoad Canonicos extat; neq; id grauitati Canonicorum congruit, & ex huiuſmodi inueterata conſuetudine id non præſtant Canonici in Eccleſijs vbi adſunt huiuſmodi Manſionarij, ſeu Capellani; vbi vero non adeſſent, tunc puto ad Canonicos id oneris pertinere etiam ſub pœna amiſſionis quotidianarũ diſtributionum propter generale ſtatutum, & præceptum de canendis in Eccleſia diuinis officijs, de quo nos ſupra 1. par. q. 6. in princi.

Secunda Connluſio. Certum quoque
9 mihi eſt, poſſe, & debere Canonicos † cõpelli ab Epiſcopis, etiam ſub pœna amiſſionis alicuius partis diſtributionum quotidianarum obire propria officia ad vnumquemque ratione proprij muneris, aut ordinis, ſubdiaconatus nimirum diaconatus, aut præſbyteratus ſpectantia, cum per orbem ſua cuiq; redit hebdomada, non modo in Miſſa eam ſolemniter celebrando, aut Euangelium, Epiſtolamue decantando, ſed etiam recitando, aut canendo orationes, reſponſoria, capitula, pronuntiando antiphonas, vel hymnos, & cætera huiuſmodi præſtando, quæ ex propria cuiuſque Eccleſiæ conſuetudine, aut conſtitutione a Canonicis hebdomadarijs præſtãtur. Colligitur id ſatis aperte ex tex. in d. c. vnic. de cler. non reſid. in 6. vbi Sum-
10 mus Pontifex † penitus improbat, &

corrigit prauam conſuetudinem, per quā Canonici, & alij beneficiati Cathedralium, & Collegiatarum Eccleſiarum præſentes in locis Eccleſiarum diſtributiones quotidianas ex integro percipiebant, ac ſi continue ipſis Eccleſijs in ijſdem officijs deſeruirent; quo loco manifeſte indicat, debere Canonicos, & alios beneficiatos in Eccleſijs Collegiatis ipſis Eccleſijs deſeruire iuxta proprium, & cuique competens ſeruitium, & officium; per quem fortaſſe tex. (qui tamen potius loquitur,& intelligendus eſt de obligatione, quam Canonici,& alij beneficiati habent pſallendi, ſeu canendi pſalmos, & hymnos,& cætera huiuſmodi, vt infra concluſ.vlt. oſtendemus) per quē inquam, forſan tex.& ibi Gemin. & Fran. nec non Butr.& Dec. in cap. cum omnes, de conſtitut. idem expreſſe voluit Couar. d.cap.13.num. 3. in princip. vbi a reſidentia diſtinguens intereſſentiam, eamque deſcribens ait eſſe,cum obtinens beneficium ipſis diuinis officijs celebrandis præſens eſt,& miniſterium eorum celebrationi, ac altari exhibet.Sed apertius colligi videtur
11 veritas noſtræ concluſionis † ex Concil. Trid.ſeſſ.22.cap.3.de reform. ibi, Epiſcopi ex fructibus; & prouentibus quibuſcunque omnium dignitatum,perſonatuum,& officiorum in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis exiſtentium tertiam partem in diſtributiones eorum arbitrio aſſignandas diuidere poſſint, vt ſcilicet, qui eas obtinent, ſi perſonaliter competens ſibi ſeruitium iuxta formam ab eiſdem Epiſcopis præſcribendam quolibet die ſtatuto non impleuerint, illius diei diſtributionem amittant; qui tamen locus intelligendus eſt non de omnibus diſtributionibus, ſed de illis dumtaxat, quæ conſtantur ex tertia parte d. prouentū ex facultate Epiſcopis conceſſa,vbi aliæ quoque in Eccleſia ſunt quotidianæ diſtributiones nō tenues,vt me alias etiam admonuiſſe memini in 1.par.q.5.concl. 2. vbi etiam admonuimus,hoc decretum potius eſſe intelligēdum de diſtributionibus improprie ſumptis, deſt,groſſis, de quo latius inf. 3. par.quæſt. 6. concl. 1. non longe poſt medium. Apertiſſime vero id conſtat ex eod. Con.Trid.ſeſſ.22.c.4.de refor. in hæc verba; ſi vero qui dignitates perſonatus, officia, præbendas,portiones, ac quælibet alia beneficia in dictis Eccleſijs (nimirum Cathedralibus, vel Collegiatis, quarum paulo ante mentio facta erat)obtinent,aut in poſterum obtinebunt,quibus onera varia ſunt annexa, vt alij Miſſas,alij Euangelium,& alij Epiſtolas dicant, ſeu cantent; quocunque ij priuilegio,exemptione,prærogatiua, generis nobilitate ſint inſigniti, teneantur,iuſto impedimento ceſſante,infra annum ordines ſuſcipere requiſitos alioquin pœnas incurrant iuxta conſtitutionem Concilij Vienneſis, quæ incipit, vt ij, qui quam præſenti decreto innouat, coganturq; Epiſcopi eos diebus ſtatutis dictos ordines per ſe ipſos exercere, ac cætera omnia officia,quæ debent in cultu diuino præſtare, ſub eiſdem, & alijs etiam grauioribus pœnis arbitrio eorum imponendis; pœna vero, de qua in d. conſtitutione, Concilij Vienneſis, incipiente, vt ij,qui eſt ea,quæ habetur in Clem.vt ij,qui ſeu.2.de æt.& qual.& ord.præfic. vt nimirum diſtributionum, quæ dantur his, qui certis horis interſunt, pars dimidia ſubtrahatur. Idem etiam vnico verbo ſtatuitur ab eadem Synodo ſeſſ. 24. capit. 12.de refor. §. preterea, vbi cūm ſancta Synodus de obtinētibus in Cathedralibus aut Collegiatis Eccleſijs dignitates,Canonicatus,præbendas, aut portiones mentionem feciſſet, decreuiſſetq; diſtributiones ab ijs dumtaxat recipi, qui ſtatis horis interfuerint,ſubijcit,omnes vero diuina per ſe, & non per ſubſtitutos compellantur obire officia, & Epiſcopo celebranti, aut alia Pontificalia exercenti adſiſtere, & ſer
12 uire. Ex quibus verbis apparet† inter cætera quoque munera, ad quæ obeunda cogi poſſunt Canonici etiam ſub pœna amiſſionis alicuius partis diſtributionum, illud eſſe,vt Epiſcopo Pontificalia exercēti adſiſtant,& inſeruiant. Id vero,pœna amiſſionis diſtributionum propoſita, diſerte ſtatuit Conc.1.Prouin. Mediol.ſub tit.de his, qui Dignitates Perſonatus, aut Canonicatus habent,in hæc verba. Quibus Canonicatibus,præbēdis, Dignitatibus,aut Perſonatibus, & Officijs adiunctum eſt munus aliquod presbyterij, diaconatus, aut ſubdiaconatus, qui ea obtinent,ſi quemadmodum a

dum à

dum à Tridentino Concilio præſcriptum eſt, ſuo officio per ſe non fungantur, priuentur eius officii diſtributionibus, in quo muneri ſuo defuerint, niſi legitimè impediti impetrata licentia ab eo, qui Choro præſederit, vel ſuperiore ordinario per alios ſatisfecerint. De hebdomadario vero Canonico verbis paulo præcedentibus ſtatuerat idem Mediol. Conc. quod ſi ſuo officio defuerit, ſtatutis diebus Miſſam, aut veſperas non canendo, dierum trium diſtributionibus careat, quas Epiſcopus arbitrio ſuo, vel cæteris Choro operam dantibus diuidat, vel in locorum, piorum vſum conferat tributa tamen aliqua parte Canonico qui Collegę munus expleuerit.

Tertia concluſio. Certum quoque mihi eſt eadem ratione, ac ſub iiſdem pœnis amiſſionis quotidianarum diſtributionum,
13 & alijs arbitrarijs † non modo Manſionarios, ſed etiam Canonicos ipſos, quique in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis Dignitates obtinent, compelli poſſe, ac debere per Epiſcopos pſallere in Choro, ſeu canere pſalmos, & hymnos, & cætera huiuſmodi, quæ vel alternatim canuntur, vel ad recitationem ſacerdotis hebdomadarij reſpondendo dicuntur. Conſtat id manifeſte ex tex. in Clem. 1. de celeb. Miſſar. ibi; pleriq; Eccleſiarum miniſtri horas Canonicas dicere, ſeu pſallere tranſcurrendo, & ſyncopando, diuina etiam celebrare, aut eis intereſſe nimis indeuote præſumunt, iunctis ijs: ſancimus, vt illi, ad quos pertinet, vt in Cathedralibus, & Collegiatis eccleſijs horis debitis deuote pſallatur, ſolli citã curent diligẽtiã adhibere, cõtradictores per cenſuram Eccleſiaſticam, alijsq; remedijs, &c. prætereà ex Concil. Trid. d. cap. 12. §. prætereà mox allegato, vbi poſt illa verba mox relata, omnes vero diuina per ſe, & non per ſubſtitutos compellantur obire officia, & Epiſcopo celebranti, aut alia Pontificalia exercenti adſiſtere, & inſeruire, ſubdit, atque in Choro ad pſallẽdum inſtituto Hymnis, & canticis Dei nomen reuerenter, diſtincte, deuoteq; laudare; idem expreſſe voluit Armilla in Ver. hora quæſt. 21. Alber. de Ferrar. in tract. de hor. Canon. num. 27. & 28. & concedit Pet. Nauar. d. cap. 2. dubit. 3. nu. 220. & ſeq. ita quoque explicans eum locum Trid. Conc. Huc etiam ſpectat decretum Conc. Baſil. ſeſſ. 21. §. 3. cuius quidem Concilij de
14 creta † eatenus vim obtinent, quatenus à Nicolao. V. Summo Pontifice eiusue ſucceſſoribus approbata fuerunt, vt ex eiuſdem actis conſtat, necnon ex litteris Leo. 10. in ſeſſ. 11. Concilij proximi Lateranenſis, & Nicol. Sander. lib. 7. viſibil. Monarch. Eccleſ. Illud autem decretum ſic ſe habet; Canonici, cum pſallendi gratia conueniãt, iuncta, aut clauſa labia tenere non debent, ſed omnes, præſertim, qui maiore ſtringuntur onere, in Pſalmis, Hymnis, & Canticis Deo alacriter modulentur; Et in Concil. Aquiſgran. c. 131. habetur; Canonicis religioſiſſime in Choro ſtandum, & pſallendum eſt. Denique concluſio hæc optime probatur, & quidem in fortioribus terminis ex ijs, quibus infra concl. vlt. oſtendemus, teneri Canonicos ad effectum lucrifaciendi diſtributiones pſallere in Choro, & cætera præſtare, ad quæ mox hac ipſa in concl. illos compelli debere ſub pœna amiſſionis earundem demonſtrauimus. Huc etiam pertinet, quod in Concil. Prou. Med. 1. ſub tit. de ijs, qui dignit. Perſon. aut Canonic. habent, hac de re ſtatuitur in hac verba; Qui Dignitates, aut Perſonatus in Eccleſijs obtinent, & Canonici nominis, ac inſtitutionis ſuæ memores ea pietate, & aſſiduitate diuina officia colere debent, vt alij eorum exemplo ad ſtudium, & amorem diuini cultus accedantur. Itaq; auctoritate etiam Tridentini Concilij præcipimus, vt cum in Choro pſallendum eſt, ipſi quoque quantum honoris gradu ceteris præſtãt, tanto ſtudioſius Pſalmis, Hymnis, & Canticis vna cum alijs modulantes Dei laudes concelebrent; cui officio ſi defuerint, pro abſentibus habeantur, & earum horarum quas ea ratione non obierint, diſtributionibus mulctentur.

Quarta concluſio. Certum etiam eſt, non ſatis eſſe canonicis ad lucrandum quotidianas diſtributiones corpore
15 ſolum adeſſe, ſed † requiri aliqualem attentionem ſaltem ad verba ſiue in Choro cantando, ſiue domi recitando. ita docet Petr. Nauar. d. cap. 2. dubit. 3. num. 202. & duob. ſeqq. & Mart. Nauar. in tract. de orat. & hor. Canon. cap. 13. num.
16 17. & 19. nam quicquid ſit, an † ad euitandum

tandum mortale peccatum requiratur at-
tẽtio interior vel ad Deum, vel ad ſenſum,
vel ad verba iuxta diſtinctionem Nauar. d.
cap. 13. num. 4. & ſeqq. Petr. Nauar. d. c. 2.
num. 230. & 233. Io. Med. C. de orat. q. 14.
dub. vlt. cũ ſatis probabilis, & tuta opinio
ſit, ſufficere interiorẽ ad verba, vt latè tra-
dĩt Pet. Nau. d. dub. 3. nu. 203. & Mart. Nau.
c. 13. nu. 20. dicẽs hãc eſſe cõmunẽ, certè ad
lucrãdos fructus, & ſatisfaciendũ Eccleſiæ
pręcepto requiritur ſaltẽ exterior attẽtio
17 ex omnium ſententia, † nimirum quædam
compoſitio, & recollectio externa, qua
ſcilicet non diuertamur ad extranea, quæq.
cum ijs, quæ aguntur, ſe compati non poſ
ſunt. quod enim Eccleſia præcipiat hanc at
tentionem, patet ex Conc. generali in cap.
dolentes, de celebr. Miſſ. ibi, diſtrictè præci
pientes in virtute ſanctæ obedientię, vt di-
uinum officium nocturnum pariter, & diur
num, quantum eis dederit Deus, ſtudioſè
celebrent pariter, & deuotè. hoc ipſum
ferè habetur in clem. 1. eod. tit. in ijs ver-
bis, dum offerre Deo ſacrificium laudis fru
ctum labiorum ſuorum in puritate con-
ſcientiæ, & animi deuotione deberent, ho-
ras Canonicas dicere, ſeu pſallere tranſcur
rendo, ſyncopando, extranea quidem. &
plerunque vana, prophana, & inhoneſta
intermiſcendo præſumunt; iuncto §. ne
igitur tranſgreſſiones. idem etiam ſtatuitur
in cap. cantantes, 92 diſt. quod ſumptum
eſt ex D. Paulo ad Epheſ. 5. cantantes, &
pſallentes in cordibus veſtris Domino, ſu-
per quibus verbis dicit D. Hieronymus in
d. c. cantantes, audiant hi, quibus in Eccle-
ſia eſt pſallendi officium, non voce, ſed cor
de cantandum, quibus locis Gloſ. & Doct.
idem adnotarunt. Si ergo Eccleſia hanc at-
tentionem præcipit, & ob id ſtipendia aſſi
gnat, vt ex ijs conſtat, quæ ſupra adduxi-
mus 1. par. quæſt. 5. in princip. & concl. 2.
ob attentionem, inquam, ſi non veram, &
meritoriam coram Deo, certè apparentẽ
exteriùs, ſequitur, eum, qui illa caret, ſtipen
dia huiuſmodi conſequi non poſſe; nam
18 qui † attente, & ex propoſito aliquid non
facit maxime orando non dicitur recte fa-
cere, neque præcepto ſatisfacit, vt optime
docet Mart. Nauar. d. cap. 13. num. 15. 27. &
28. quarè idem erit, ac ſi non recitauerit
horas, ſeu Choro non adfuerit; paria enim
19 ſunt † aliquid non facere, aut non facere
recte, ſeu legitime quoad ſubſtantialia,
cap. inter corporalia, de translat. Epiſc.
cap. veniens, de presbyt. non baptiz. l. ſi
autem nullum, C. de legit. hæred. l. quoties,
ff. qui ſatiſd. cog. cum ſuis concord. Deni
que abeſſe dicitur qui licet corpore præ-
ſens ſit, abeſt tamen animo, & intellectu,
l. 2. §. furioſus, ff. de procur. lateq; oſtendit
Sfort. Odd. in tract. de reſtit in int. quæſt.
5. art. 6. num. 39. certum eſt autem abſen-
tibus non dari diſtributiones d. cap. vnico,
de cler. non reſid. in 6. cum ſuis ſimil. Qua-
re non eſt in hoc audiendus Cordub. qui
lib. 4. quæſt. 13. dub. vlt. in fine vult, Cano-
nicum, ſeu beneficiarium, licet nullam
attentionẽ habeat ẽt exteriorem, eſſe à re-
ſtitutione fructuum, ac diſtributionum
immunem, cum non faciat id, ob quod ſti-
pendium datur, non ſolum vere, ſed nec
ficte ſeu apparenter. neq; Silueſt. aut Me-
dina, quos Cordub. pro ſua opinione ad-
ducit, excludunt attentionem exterio-
rem; nam Silueſt. in Aur. Roſ. caſ. 9. & in
Sum. Verb. hora quæſt. 2. requirit, vt ſciat,
quod recitat, vel facit, vt etiam optime
adnotauit Mart. Nauar. d. cap. 13. num. 20.
Med. vero C. de Orat. quæſt. 14. dub. vlt.
concl. 2. & quæſt. 15. verſic. itaque ſecun-
dum hunc modum, aperte requirit in eo,
qui ex præcepto Eccleſiæ tenetur horas
Canonicas recitare, attentionem ad verba
& vt exteriora, quæ attentionẽ impediũt,
euitet. Immo ad lucrandos fructus, & di-
20 ſtributiones † neceſſariam eſſe attentio-
nem quoq; interiorem ad verba, probabi-
lius puto, tum ex ſupra deductis, tum ex
late traditis per Pet. Nauar. d. cap. 2. n. 233.
& ſeqq. Innoc. Hoſt. & alios in cap. dolen-
tes, de celebr. Miſſar. Theologos, & præ-
cipue S. Thom. in 4. Sentent. diſt. 15. quæ-
ſtio. 4, art. 1. quæſtiuncula 4. & ibid. Palu-
dan. quæſt. 5. & Gabr. Biel. in Can. Miſſ.
lect. 62. quicquid voluerit Gloſſ. in Clem.
1. Verb. fructuum, de celebrat. miſſar. vbi
etiam eſt contra eam optimus tex. ibi; di-
uina etiam celebrare, aut eis intereſſe ni-
mis in deuote præſumunt, iuncto d. cap.
dolentes in ijs verbis, diuinum officium
nocturnum, & diuinum ſtudioſè cele-
brent pariter, & deuote. Ex hac au-
21 tem concluſione infertur, † Canoni-

cum

cum non modo peccare mortaliter, ſed etiam teneri ad reſtitutionem diſtributionis illius horæ, cuius partem notabilem conſumit in confabulationibus, & alijs exterioribus actibus, qui externam attentionem impedire poſſunt; ſecus autem ſi pars illa non ſit notabilis; ita Petr. Nauar. d.dubit.3.num. 202. & duobus ſeqq. Lud. Lopez.in Inſtructor.Conſcient.2.par. cap. 96.Bapt.Conrad. reſponſ.240. Caſ. Conſc. & M.Nauar.d. c.13. n.17. & 19.cum ſeqq. vbi ad alia quoque infert, idem Nauar. in tract. de ſilent.in Chor. fere per totum. quem edidit ad c. in loco benedictionis, §. quæſt. 4. ſumptum ex Conc. Tolet. 11. cap. 1. quem tex. de huiuſmodi ſilentio in in Choro habendo intellexit ibid. Nauar. verum aperte loquitur ille tex. de conuentu Conciliari, vt patet ex ijs verbis, quicunque ergo in conuentu Concilij, ea, quæ præmiſſa ſunt; & de eo etiam intellexit & ad ſeſſionem Conciliarem traduxit Concil.Trid.ſeſſ. 2. ad finem. Eiuſdem ſententiæ ſunt Sandoual de off. diu. cap. 16.par.6. citans Archid. Io. An. & Gemin. cap.alma mater. §. adijcimus, de ſent.excom.in 6.Paul. & Imol. Clem. 1. de vit. & hon.Cler.Sot.de iuſt. & iur.lib. 10. quæſt. 5.art.4. Beia caſ.55.Aragon.2.2. quæſt. 83. art. 12.Graſ.deciſ.aur. lib. 2. cap. 51. num. 12.& cap.52.nu. 22. Summ. Coron.1. par. cap.1. nu.93. Azor.Inſt. mor. lib. 10. cap. 11. quæſt.5.P.Ledeſ.2.par.ſum.trac.9.cap. 4.concl.vlt.Veg.1.par.cap.128. caſ. 10. & par. 2. cap. 102. quos omnes refert Garz. tract.de beneſ.par.3.cap.2.num.515.Idem etiam dicendum ob eandem rationem de
22 eo, qui † aliqua parte notabili alicuius horæ ſua culpa, ſeu voluntarie, & aduertenter obdormit in Choro; neque enim magis lucratur diſtributiones quotidianas illius horæ, quam ſi ei non interfuiſſet, vt optime monet Nauar. d. tract. de orat. & hor.Can.cap.9.num. 5. Explodenda igitur eſt etiam tanquam peccati nutritiua opinio Alphonſ.Madrig. In Inſtruct. ordinan. religioſ.ſacerd. & Epiſc.ſub tit. de maior. ordin. volentis Canonicum, qui aſſiſtit in Choro ſua præſentia, quando diuina officia celebrantur, ſed tamen ipſe non recitat, quia ſemper eſt loquendo cum alijs, modo ea domi recitet, ad nullam diſtributionum reſtitutionem teneri; quia inquit, officium principale, propter quod recipit diſtributiones, eſt, vt ſua præſentia aſſiſtat in Choro, dum diuina officia celebrantur, auctorizando chorum, id ex eo quoque comprobans, quod, licet ſacerdotes loquantur inter ſe in proceſſionibus mortuorum accipiunt diſtributiones à ſecularibus, quamuis dentur illis non ſolum pro ſua præſentia, ſed vt orent pro mortuo; propter quas rationes etiam Barthol. Med.in inſtruct.confeſſ.1. part. cap. 14. §. 11. ſub fin. docet huiuſmodi Canonicum non teneri ad reſtitutione totius illius horæ, in qua confabulatur. At nec admittenda eſt diſtinctio Garz. d. cap. 2. num. 514.vt peccent quidem etiam mortaliter ſic notabiliter confabulantes propter cap. dolentes, de celebrat. miſſ. & d.Clem. 1. non tamen teneantur ad diſtributionum reſtitutionem, propter capit.licet de præben.& cap. vnic.de cler.non reſid.in 6.vbi ſola intereſſentia requiritur ad lucrandas diſtributiones. quod enim vtraque hæc opinio falſa ſit, patet ex ſupradictis. Sed neq; vrget prior ratio, tum quia falſum eſt, ſicut præbendas, ita quotidianas diſtributiones ſolum dari Canonicis, vt auctoritatem præbeant Choro, ſed ſaltem, vt attendãt diuinis officijs, vt ſupra oſtendimus, cum etiam ra-
23 tione præbendarum teneantur† Canonici ſaltem aliquando in Chorum conuenire, vt colligitur ex tex.in c.fin.92.diſt.& conſtat ex cap. ſi quis in clero 7.quæſt.1.quod ſumptum eſt ex Conc. Agath. cap. 64. & docent Hoſt. in ſum. tit.de cler. non reſid. §.2.q.27.Aſten.lib.6.tit.34.Silueſt.in Verb. reſidentia in princ.& And.ab Ex ea in cap. cum omnes num. 58. de conſtit. cum quibus ſentire videtur Couar.d.l.3.var.reſol. cap. 13. num.3. & 9. tum quia non poteſt
24 quis dici † auctoritatem præbere, aut præſens eſſe alicui rei tũc, eũ ad aliud attẽdit; l.coram Titio, ff. de verb.ſign.ex quo & alijs Sãchez de Matrim.lib.3.diſp.39. n. 1.tradit, Parochũ, & teſtes præſentes non dici Matrimonio, ſi, dum celebratur, ipſi non aduertunt, ſed ad aliud attendunt. Neque exemplum, quod pro poſteriori ratione affertur, officit; tum quia forte nõ recte accipiunt illi ſacerdotes dictas diſtributiones;

tiones; tum quia non ſemper colloquuntur,ſed ſolum cum ſtatas preces,& orationes perſoluerint, quas nullo præcepto cautum eſt, continuas eſſe debere,ac ſine vlla intermiſſione;tum quia tribuuntur Canonicis potius ad pompam honorabiliorem, & á ſcientibus qualiter res vt plurimum ſe habeat, neque vt ſinguli orent, ſed vt vniuerſi, quod præſtatur.ſic ad hanc poſtremam obiectionem fere reſpondet Lopez. d.capit.96. circa medium. Ad d.vero capit. licet, & capit. vnicum reſpondebimus inf. concluſ.7.

Quinta Concluſio. Certum etiam eſt, quod ſi Canonici non habent Capellanos, ſeu Manſionarios,vel ſi eos habent, aliquo
25 tamen caſu non adſunt, † tenētur ipſi ſaltem in communni horas pſallere ſub onere reſtitutionis;ita in ſpecie Petr.Nauar.d. dubit.3.num.204.& tenent ij omnes, quos pro ſequenti, & poſtrema concluſione allegabimus. Mouetur autem Nauar. illa ratione,& quidem optima,quia tunc nec per alios officium ſuum implent, & Eccleſiam fraudant ſeruitio horarum Canonicorum, ob quod, ſicut ob cauſam totalem, vel ſaltem principalem datur illis ſtipendium.
26 extat enim Eccleſiæ præceptum † de Miſſæ ſacrificio, horiſq; Canonicis publice in Eccleſia,& conuentualiter ab ijs,qui illi addicti ſunt,celebrandis,ac decantandis, vt conſtat ex cap.fin.92.diſt.cap. dolentes, & capit.cum creatura, de celebr. Miſſ. &
27 Clem. 1. eod. tit. quod vero † ſtipendium quotidianarum diſtributionum ob id aſſignatum ſit, vt in Eccleſia per Clericos diuina officia celebrētur,conſtat ex ijs, quæ ſup.1.par.quæſt. 5. concl. 2. latius deduximus, & infra in vlt. concluſ. adducemus: certum eſt autem, quod ſi nulli alij ſunt Manſionarij,ſeu Clerici in Eccleſia,diuina officia celebrari nequibunt;id ergo per Canonicos ipſos præſtari omnino debebit.

Sexta Concluſio. Certum denique mihi
28 eſt, † quod,vbi adſit hac de re ſtatutum, vel conſuetudo alicuius Eccleſiæ,vt Canonici ipſi canere teneātur ſub pœna amiſſionis diſtributionum,ea omnino ſeruāda eſt; idq; facile probatur, tum ex ijs, quibus ſupr. concl. 3. oſtendimus, ad id cogi poſſe, & debere Canonicos ſub ea pœna, tum ex Concil. Trid. quod quidem in ſeſſ. 24.cap. 12. in fine præcepit,vt quæ ad debitum in diuinis officijs regimen ſpectant, deq; congrua in his cauendi, ſeu modulandi ratione, de certa lege in Choro conueniendi,& permanendi,ſimulq; de omnibus Eccleſiæ miniſtris,quæ neceſſaria erunt, &
29 ſi qua huiuſmodi, † Synodus Prouincialis pro cuiuſque prouinciæ vtilitate, & moribus certam cuique formulam præſcribat. interea vero Epiſcopus cum duobus Canonicis, quorum vnus ab Epiſcopo, alter à Capitulo eligatur,in ijs, quæ expedire videbuntur, poſſit prouidere; tum ex eadem Tridētina Synodo,quæ ſemper ſalua eſſe voluit ſtatuta, conſuetudineſq; laudabiles requirentes longius ſeruitium Eccleſiæ, vt patet ex ſeſſ.21.cap.3.de reform.ibi, ſaluis tamen conſuetudinibus earum Eccleſiarum, in quibus non reſidentes,ſeu non ſeruientes nihil, vel minus tertia parte percipiunt;& ſeſſ.22.c. 3. ibi, hæc in ijs tantum Eccleſijs conſtituta intelligantur,in quibus nulla eſt conſuetudo,vel ſtatutum,vt dictę Dignitates nō ſeruientes aliquid amittāt, quod ad tertiam partem dictorum fructuum,& prouentuū aſcendat;deniq; ex d. ſeſſ.24.cap.12.§.præterea, ibi, ſaluis nihilominus earum Eccleſiarum conſtitutionibus,quæ longius ſeruitij tempus requirūt. Huiuſmodi autem conſuetudo, cum ſit ſecundum ius, vel ad ſummum præter ius,
30 † inducetur,ſpatio decem annorum,iuxta late tradita per Gloſ. & Doct.in cap.fin.de conſuet. & ibi fusè Curt. ſect. 3. num. 28. communem dicens cum alijs pleriſq; quos retulimus, & ſecuti ſumus in noſtro tract.de Option.canon.cap.2.quæſt.2.in princip.

Septima,& poſtrema Concluſio. Probabilius mihi eſt, ſecluſa etiam conſuetudi-
31 ne, vel ſtatuto Eccleſiæ Canonicos,† quique in Cathedralibus, vel Collegiatis Eccleſijs dignitates obtinent, vbi etiam in ijs Eccleſijs adſint Manſionarij, ſeu Cappellani,teneri iuſto ceſſante impedimento pſallere in Choro,ſeu canere Pſalmos,& Hymnos, & cætera huiuſmodi, quæ vel alternatim in Choro decantantur, vel ad ſacerdotis hebdomadarij pronuntiationem, ſeu recitationem reſpondendo dicuntur, alias ad diſtributionum quotidianarum reſtitu-

reſtitutionē teneri, quicquid in contrariū voluerit, & probare conetur Petr. Nauar. d. capit. 2. dubit. 3. num. 217. & pluribus ſeqq. Garz. d. capit. 2. num. 514. necnon Petr. Aragon. 2. 2. quæſt. 83. art. 13. & Leonar. Leſſ. de Virtut. Cardin. lib. 2. capit. 34. dub. 33. quoad totum, ſeu abſolute. quoad partem vero Lup. Lopez, & Bart. Med. locis paulo poſt citandis. Lęl. Zecch. de rep. Eccleſ. cap. 24. ſub num. 6. ſentitq; Abb. cap. cum olim num. 6. de re iudic. dum ait, diſtributiones dari reſpectu intereſſe diuinorum, non præciſe reſpectu cantus, aut alterius obſequij. Nam eiuſdem nobiſcū ſententiæ fuit Mart. Nauar. in tract. de orat. & hor. Can. cap. 10. num. 47. cap. 11. num. 41. capit. 13. num. 17. & in Miſcell. de orat. Miſcell. 79. cuius quidem Doctoris auctoritas quanta ſit, conſtat ex Couar. in repet. cap. alma mater 1. par. §. 6. num. 7. & lib. 3. var. reſol. capit. 13. num. 8. Pincl. in l. 1. C. de bon. mater. 3. par. nu. 16. Alphon. à Veracr. in 3. par. ſpec. Coniug. art. 19. Marſ. Colum. in tract. de red. Eccleſ. 3. par. capit. 34. num. 19. & alijs, quos referunt, & ſequūtur Viual. in Candel. Eccl. in princ. tit. de auct. Doct. in gen. num. 24. & Segur. Dabal. in direct. Iud. Eccleſ. fori 1. par. cap. 6. num. 6. Sed eandem quoque ſententiam cum Mart. Nauar. tuentur Caiet. in tom. 1. Opuſc. tract. 31. reſponſ. 8. Ludou. Beia. in reſponſ. caſ. conſcien. Bonon. fol. mihi 174. alias caſ. 55. Io. Langhecruc. in ſpec. Canonic. lib. 4. capit. 9. 10. & 11. Sot. lib. 10. de iuſt. & iur. quæſt. 5. art. 4. circa medium, Bapt. Conrad. in reſponſ. caſ. conſcient. caſ. 240. Archid. c. fin. num. 4. de ſent. excom. in 6. Marc. Ant. Cucch. Inſtit. maior. Canon. lib. 5. tit. 7. num. 43. verſ. qui Choro addicti ſunt, & ante eum Silueſt. in Verb. horæ Canonicæ quæſt. 2. & 10. Armil. §. 22. Sandoual de offic. diu. par. 6. capit. 16. poſt An. & Gem. d. capit. fin. Paul. & Imol. Clem. 1. de vit. & hon. cler. Graf. deciſ. lib. 2. capit. 51. num. 12. & c. 52. num. 22. Sum. Cor. 1. par. capit. 1. num. 93. & quoad reſtitutionem alicuius partis diſtributionum tenet etiam Lud. Lop. d. 2. par. inſtruct. Conſcient. cap. 96. circa medium, Rodriq. 1. par. capit. 145. num. 5. & Bart. Med. lib. 1. Sum. ſeu inſtruct. Confeſſ. capit. 14. §. 11. ac nouiſſime Franc. Suar. de Relig. tom. 2. ſeu tract. 4. lib. 4. capit. 12. num. 8. 9. & 10. idem quoque quoad totum aperte ſenſit Alber. de Ferrar. in tract. de hor. Canon. nu. 55. per tex. in cap. 1. de. celebrat. miſſ. eiuſdem etiā opinionis eſſe videtur Couar. d. l. 3. var. reſol. c. 13. in princ. dum ait, quotidianas diſtributiones tanquam horarium ſtipendium his, qui quotidiano miniſterio in celebrandis officijs diuinis ſubſeruiunt Eccleſiæ, diſtribui; nam quotidianum illud miniſterium ſupponit neceſſitatem canendi, cum cætera miniſteria non ſint quotidiana; neque ſibi aduerſatur idem Couar. num. 3. ita, vt meruerit allegari pro ſe à Petr. Nauar. loc. cit. nam ibi quoque requirit, quod eas percipientes miniſterium celebrationis diuinorum officiorum & altari exhibeant. ſed idem aperte tenet Abb. in c. cum. olim num. 6. de ſent. & re iud. vbi loquens de Canonicis dicit diſtributiones dari non præciſe reſpectu cantus, aut alterius obſequij, ſed reſpectu etiā intereſſendi diuinis; & apertius Ant. de Butr. ibid. dicens, dari diſtributiones propter intereſſentiam, in qua cultus diuinus honorabilior tanto eſt, quanto ineſt maior numerus Eccleſiaſticarum perſonarum in canticis iubilationis. Apertiſſime vero idem tenet & ſatis tuetur Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 1. lib. 10. capit. ij quæſt. 5. & tribus ſeqq. quem Auctorem in hac materia poſt primam huius operis editionem dumtaxat vidi; ſicut & Paul. Comitol. idem tenentem, ac latius tuentem reſpon. Moral. lib. 1. quæſt. 62. num. 2. vbi etiam teſtatur, Sacram Congregationem declaraſſe, Canonicos muneri ſuo non ſatisfacere, niſi in Choro pſallant, atque item Summ. Coron. par. 1. capit. 2. tit. de recitat. offic. circa initium, Eman. Rodriq. 1. par. ſum. cap. 147. concl. 5. Lęl. Zecch. 2. par Summ. Moral. capit. 83. num. 12. Denique hęc opinio approbata fuit à Conc. Prou. Med. 1. tit. de ijs, qui Dignit. Perſon. aut Canon. hab. cuius decretum referemus par. 3. quæſt. 10. concl. 2. Probatur autem adhuc concluſio. hæc primo iuribus, quorum
32 primum eſt † in d. capit. vnic. de Clericis non reſid. in 6. vbi licet ſtatuatur, vt diſtributiones tribuantur ijs, qui diuinis officijs in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis adfuerint; tamen illud, adeſſe, intelli-

teſti-

telligendum eſt deſeruiendo continue ipſis Eccleſijs in iiſdem officijs, prout paulo ante in præfatione cõſtitutionis dictum erat; ſecundum præfationē enim in-
33 telligendam † eſſe ipſam conſtitutionem, conſtat ex l.fin.ff.de hered.inſtit. late Rot. Rom.deciſ.298.nu.1.& 2.in nouiſſ. diuerſ. illud autem ſeruitium continuū aliud eſſe non poteſt, quam cantus, & pſalmodia; nā cætera munia Canonicorum, puta pronuntiandi antiphonas, decantandi Epiſtolam, Euangelium, aut Miſſam, non continue, ſed perraro, & interpolatis vicibus obeunda ſunt. quod vero etiam Canonici in ea conſtitutione comprehendantur, patet ex ipſis verbis illius diſpoſitiuis, ſtatuimus, vt diſtributiones ipſæ quotidianæ in quibuſcunque rebus conſiſtant, Canonicis, & alijs beneficiatis, & Clericis ipſarum Eccleſiarum, qui eiſdem officijs in ipſis Eccleſijs adſuerint, tribuantur, & ita fere illum tex. inducit Langhecruc. d. cap. 10. ſicq; patet, in d. vnico non potuiſſe ſe fundare
34 Petr.Nauar. alterum eſt † in Concil. Trid. ſeſſ.24.cap. 12.§.præterea, vbi agens de obtinentibus Dignitates, & Canonicatus in Cathedralibus, ac diſtributionibus quotidianis ab ijs duntaxat recipiendis, qui ſtatis horis interfuerint, iuxta Bonif.8. diſpoſitionem in d.c. vnico, quaſi explicans, quid ſit illud intereſſe ſtatis horis, ſubijcit; omnes vero diuina per ſe, & non per ſubſtitutos compellantur obire officia, & Epiſcopo celebranti, aut alia Pontificalia exercenti adſiſtere, & inſeruire, atque in Choro ad pſallendum inſtituto Hymnis, & canticis Dei nomen reuerenter, diſtincte, deuoteq; laudare, in quibus verbis illud etiam perpendendum eſt, quod docet, Chorum eſſe ad pſallendum inſtitutum, neque diſtinguit de Manſionarijs, aut Canonicis. Neque valet reſpoſio Petr. Nauar. d. dubit. 3. num. 220. præceptum de quo in d. §. præterea dirigi ad prælatos, vt compellant, & faciant; nam ideo præcipitur prælatis, vt compellant, quia Canonici ſua natura iam tenentur, & ſic eſt quædam executio obligationis, vt patet ex d.verbis, in Choro ad pſallendum inſtitutum, quæ eſt quędam ratio, quare compellendi ſint Canonici ad pſallendum. atque hanc reſponſionem P. Nauarr. necnon Aragon. d. art. 13. ſic poſtea reperi confutari à Garz. d. capit. 2. num. 520. vbi cum num. 518. & 521. cum ſeq. fatetur, per Concil. loc. cit. tolli contrariam conſuetudinem, neque eam excuſare, niſi quatenus poſt Conc. adhuc perdurauit ob negligentiam Epiſcoporum in ea tollenda. vel de nouo poſtquam ſemel ſublata fuit, cœperit
35 induci. Tertius locus ſumitur † ex conſtitutione Pij V. incipit, ex proximo Lateranenſi Concilio, ſuperius allegata, cuius verba, quę ad rem noſtrā faciunt, hęc ſunt; ſtatuimus, vt qui horas omnes Canonicas vno, vel pluribus diebus intermiſerit, omnes beneficij, ſeu beneficiorum ſuorum fructus, qui illi, vel illis diebus reſponderent, ſi quotidie diuiderentur; qui vero Matutinum tantum, dimidiam; qui cæteras, omnes horas, aliam dimidiam: horarum ſingulas, ſextam partem fructuum eiuſdem diei amittat; tametſi aliquis Choro addictus nō recitans omnibus horis Canonicis cum alijs præſens adſit, fructuſque, & diſtributiones forte aliter aſſignatas ſola præſentia, iuxta ſtatuta, cõſuetudinē, fundationē, vel alias ſibi lucrifeciſſe prætendat; is etiam pręter fructuum, & diſtributionū amiſſionem; item ille, qui primis ſex menſibus officium non dixerit, niſi legitimum impedimentum ipſum excuſauerit, graue peccatum intelligat ſe admiſiſſe. Hęc Pontifex. quę quidem verba conſtitutionis in hūc ſenſum accepiſſe videtur Mart. Nauar. d.cap. 10. num. 47. ſed plane intellexerunt Conrad. Langhecr. Cucch. & Lud. Beia loc. cit. ita explicantes, vt per ea Summus Pontifex damnet, neq; vllo modo admittat ſtatuta, conſuetudinem, fundationem, aliudq; quodcūq; ius, quo illi, qui ſunt Choro addicti, poſſint ex ſola præſentia, & nō recitando, fructus, aut diſtributiones prætendere; velitq; vt omnes ſub pœna peccati mortalis, & amiſſionis fructuum, ac diſtributionū teneantur ad diuinum officiū dicendum; & quidem is ſenſus planus eſt, & litteræ congruit, quicquid voluerint Lopez d. capit. 96. & Petr. Nauar. d. capit. 2. dub. 3. num. 224. & 225. dicentes, hunc potius eſſe ſenſum, ille, qui non recitauerit horas, neq; in Choro, neq; extra, quamuis in Choro cum alijs adſit; prætendans ſola præſentia lucrari, non lucrifaciet fructus,

ctus, & diſtributiones: atque ideo Petr.
Nauar.ibi voluit,particulam illam,cum
alijs,non eſſe iungendam illi,non recitãs,
vt ſit ſenſus,non recitans cum alijs,ſed cũ
illa particula, præſens adſit,vt ſenſus ſit,
non recitans præſens ſit cum aliis omni-
bus horis Canonicis,eamq; ob cauſam po
nendam eſſe inciſionem inter illa verba,
non recitans,& illa, omnibus horis Cano
nicis cum alijs præſens adſit, nam præter
quam quod hæc lectura, ſeu interpunctio
non congruit editioni, quam habet Nau.
in tract.de orat.& horis Canon.c.9.num.
32.quæque eſt in Bullario Magno,vel etiã
paruo,per Petr.Matthæum eruditiſſimum
virum confecto, adhuc remanet planus
ille ſenſus,quem ſupra diximus; nam ad-
huc dicitur,Choro addictum, qui non re-
citat,ſed putat,ſe poſſe lucrifacere ſola
præſentia diſtributiones, eas tamen per il
lam ſolam,hoc eſt non recitando, nimirũ
in choro, vbi cum alijs horis canonicis
præſens eſt,de quo paulo ante mentio fa-
cta erat, non lucrifacere etiam prætextu
conſuetudinis, ſtatui, fundationis, alte-
riuſue tituli. Quartus deniq; locus ſumitur
ex omnibus illis iuribus antiquis, quibus
36 indiſtinctè cauetur,† vt Clerici collegia-
tarum Eccleſiarum in Eccleſia diuina offi-
cia celebrãdo decãtẽt,prout in c.cãtãtes,
& c.fi.92.diſt.c. nõ mediocriter de cõſec.
diſt.5.c.dolentes,de celebr.Miſſ.& clem.
1.eod.tit.neq;n.iura illa diſtinguũt de Ca-
37 nonicis,vel alijs clericis, quare † nec nos
diſtinguere debemus c. ſi Romanorum,
19. diſt. cum ſuis concord. adductis per
gloſ.pen. in c.2. de coniug. leproſ. & per
Doct.paſſim. Probatur nunc ſecundo hæc
ipſa concluſio rationibus: quarum prima
eſt illa,quam ex Caiet.d.reſponſ.8. tract.
31.ſumpſit Lud Beia loc.cit.quia,cum Ca
38 nonici † habeant diſtributiones propter
chorum,cui adſunt, quod etiam fatentur
ſequaces oppoſitæ ſententiæ, tenentur il-
las lucrari officio,& ratione chori; ratio
autem chori cõſiſtit in communicatione
vnius cum alio,ita,vt quicquid diuini offi
cij ibi dicitur,ſit commune alteri & hoc
eſt per ſe in tali modo alternato dicendi,
ſeu canendi, ad quem chorus eſt inſtitu-
tus; non poteſt autem eſſe commune alte
ri,quod quis dicit ſibi ſoli, vt ſic enim eſt
ſibi proprium;quare recitans per ſe,& nõ
cum alijs, non ſatisfacit obligationi anne
xæ choro, atque adeo nec diſtributiones
huic coniunctas lucrabitur. Secunda
ratio eſt, quæ innuitur a Caiet.loc.cit. &
Siluestr.d.q.2. & 10. ſed apertè affertur a
Nauar.d.num.47. Sot.d.art.4. & Beia loc.
39 alleg.quia † diſtributiones non dantur ſo
lum eo,quod canuntur;aut dicuntur horę
ſed quia dicuntur, & canuntur cum alijs
in Eccleſia,quod etiam admittit Alb.de
Ferrar.tractat.de hor.canon.num.28. Lo-
pez d.c.96 & Petr.Nauar.d.dubit.3. num.
205.ex eo probans, vbi non adſunt Capel
lani,teneri Canonicos pſallere;quæ certè
ratio locũ obtinet etiam vbi adſunt Capel
lani, ſeu Manſionarij. cum ergo benefi-
40 cia † dentur propter officium, cap.fin.de
reſcript.in 6.& ad diuinum cultum, atq;
Eccleſiaſtica munia obeunda ſint conſti-
tuta,vt habetur in Conc. Trident.ſeſſion.
21. cap. 3. & huiuſmodi ſtipendia quoti-
dianarum diſtributionum ad id tribuan-
tur,vt in Eccleſia diuina officia decanten-
tur,vt mox diximus,& ea ijs patet, quæ
1.part.queſt.1.concl.2.adduximus, quid
mirum, ſi ceſſante cauſa, ob quam datæ
ſunt,& ipſæ ſubtrahi debeant,iuxta l.1.&
tot.fere tit.de condict.ob cauſ.Tertia ra-
tio eſt,quia,vbi etiam ex hucuſq; per nos
deductis conuicta non remaneret noſtra
opinio, ſed ſolum probabilis reddita,
41 adhuc in † dubio huic eidem ſententiæ
adhærendum eſt fauore cultus diuini;ſum
ma enim eſt ratio,quæ pro religione facit
vulg.l.ſunt perſonæ,ff.de relig. & ſumpt.
fun. cum ſuis ſimil. quod autem hæc opi-
nio faueat cultui diuino, præterquam
quod ex ſe patet, conſtat etiam ex Trid.
Synodo d.cap.3.monetque Lopez. d.cap.
96.& admittit Bart.Med.in d.inſtruc.Con
feſſ.1.parte 14.§. 11. neque inficiatur eo-
rum aliquis, qui oppoſitam ſententiam
tueri conantur; cui licet adhærere videa-
tur Caiet. in ſumma Verb. horæ canoni-
cæ in fine,dum ait, maiores in choro non
debent cantare,ſed meditari, quæ ab infe
rioribus cantantur, tamen ſolum ibi vult
42 Caiet. † non debere tantum canere, ſed
etiam meditari potiùs quę canuntur,iux-
ta illud, Pſalm. 46. quoniam rex omnis
terræ Deus, pſallite ſapienter, & Apo-
ſtoli

ſtoli ad Epheſ.5.in hymnis,& canticis ſpi
ritualibus cantantes,& pſallentes in cor-
dibus veſtr.s Domino;& 1.ad Corint.14.
ſi orem lingua mens mea ſine fructu eſt;
cùm alijs adductis per gloſ. in c. cantan-
tes,92.diſt.& Clem. 1. de reliq. & vener.
ſanct.alias eſſet ſibi contrarius Caiet.cum
aliud doceat in d.reſponſ.8. ad quem etiā
locum refert ſe in d.Verb horæ,vbi ait,ra
tionem dictare, eum, qui non canit, ſed
ſubmiſſa voce recitat ſuum verſiculum,
non ſatisfacere ſuæ obligationi.

Hæc tamen concluſio aliquod admittit
limitationes. Quarum prima eſt eum,
45 qui non canit ob aliquam iuſtam cauſam
maxime ordinatam ad recitationem, &
cantum chori, puta quærendi Pſalmos,
Antiphonas, præuidendi lectionem, aut
reſponſorium a ſe canendum, deferendi
candelabrum aut thus,vel prunas ad thu-
rificandum, & huiuſmodi, lucrifacere
diſtributiones quotidianas: quamuis po-
ſtea teneatur priuatim ſupplere, quod
omiſit; ita Nauar. dict. tract. de orat. &
hor.canon.cap.decimo, num.69.in fin.&
70.cap.11.num.36.& ſeq.& cap.16.num.
66.cum ſeqq. id temperans dict. cap. 11.
modo commodè id ante, vel poſt tem-
pus horarum fieri non potuerit; ampliat
vero d. cap. 10. etiam in tranſmittente
nuntios neceſſarios.Nauar.quoque refert
ac ſequitur Azor.d.lib.10. cap.15. quæſt.
20.quoad hoc, vt hæc ſit iuſta excuſatio a
recitatione officij nimirum in choro; ad
quod allegat etiam S. Anton. 2. part. ſuæ
ſum.tit.9.cap.12.§.3.Secundo limitatur,ſi
46 † partem minorem notabili non canat,
nam tritum iam eſt omnium ore prouer-
bium,parum pro nihilo reputatur; idque
in hac ſpecie admonet Nauar d. tract. de
orat.cap.9.in fine, & cap. 10. num. 41. &
ſeqq.quæ autem ſit hæc pars notabilis,di-
cemus infr. quæſt. ſeq. Tertio limitatur,
47 † eum, qui ob defectum vocis, illudque
ſimile impedimentum canere non poteſt,
excuſari, & tamen percipere diſtributio-
nes, modò alias canere ſoleret: nam tunc
tale impedimentum eſt in cauſa; certum
autem eſt, conditionem haberi pro im-
pleta, quando non ſtat per eum,qui imple
re debet, vulg.reg. cum non ſtat, de reg.
iur.in 6.cum ſimil.idque in ſpecie tenere
videtur Nauar.d.cap.11. num.41. ſed tan-
quam certum ſupponit Pet.a Nauar. dict.
dubit.3.num.207.in fine. Quarto, & po-
48 ſtremo limitatur, † chorum, qui errauit
cantando horam aliquam, aut partem
eius notabilem aliter, quam debuit (quā-
uis alias aliquid non facere, & minus re-
ctè facere æquiparentur, cap.fin.de reſt.
ſpol.& l.ſcire opportet §.ſufficit, ff. de
excuſ.tut. cum ſuis concord.) non teneri
ad ſupplendum, eam cantando, vel con-
uentualiter pronuntiando, ſed ſufficere,
vt ſinguli ſingulariter ſuppleant illum de-
fectum; licet ſatiùs eſſet, ſi ſine ſcandalo
fieri poſſet, id conuentualiter præſtare,
vt ex Turrecr.in cap. clerici victum, 91.
diſt. num. 9. & ibi Card. Alex. num.5.re-
ſoluit Nauar.d.cap.10. nnm.58. Atque
hæc de hac concluſione, & quæſtione di-
cta ſunt ſatis; cætera enim minùs neceſ-
ſaria, quæ huc afferri poſſent, peti
queunt, tum ex alijs, tum maxime ex
Nauar. d.cap.10.11.& 13.

SVMMAE RERVM.

1 *Aſſignari debent diſtributiones quotidianæ ſingulis horis Canonicis, & miſſæ conuentuali. Vbi autem aliquibus ſunt aſſignatæ, aliquibus non, debent omnibus aſſignari, detracta aliqua portione a præbendis. num* 1.

3 *Diuinorum officiorum nomine tam horæ Canonicæ, quam Miſſę Conuentualis continetur.*

4 *Verbum, ſtatis, ſeu ſtatutis horis, in Trident. Concil. ſeſſ. 24. cap. 1 . de reform. intelligendam eſt de omnibus horis.*

5 *Officium B. Mariæ ſemper Virginis nulla Eccleſia Collegiata iure communi tenetur conuentualiter recitare.*

6 *Officium B. Virginis recitare in Choro tenetur, vbi recitari ſolet, ad hoc, vt lucrifaciat Clericus diſtributiones maioris Officij.*

7 *Officium, ſeu Vigilias mortuorum non tenētur Clerici conuentualiter recitare, niſi in anniuerſario defunctorum; Aut niſi ea de re adſit ſtatum, vel conſuetudo, num.* 8.

9 *Vigiliæ Mortuorum, & officium B. Virginis, aut quid ſimile quando debeat recitari ab abſe tibus etiam ex iuſta cauſa & quid ad effectum lucrandi diſtributiones. numero* 10.

11 *Præceptum Matrimonij, & Ordinis non obligat ſingulos ſed omnes.*

12 *Officium B. Virginis, vel quid ſimile præceptū ex ſpeciali iure alicuius Eccleſiæ, recitare non tenentur extra Chorū priuilegiati, vt abſentes ad certum tempus percipiant diſtributiones.*

13 *Dependens ex voluntate Principis habetur, ac ſi fieri non poſſit.*

14 *Supplicationibus, & alijs huiuſmodi, quæ communiter à Clericis Collegiatarum Eccleſiarum fiunt, poteſt, & debet aſſignari aliqua portio diſtributionum quotidianarum.*

15 *Epiſcopus, & vnaquaque Eccleſia ſtatuere debet, quænam portio diſtributionum cuique parti diuini officij, Eccleſiaſticæ ve functioni aſſignanda ſit, & num. ſeq.*

16 *Epiſcopus ſimul cum Capitulo ſtatuit quæ ſpectant ad ſpirituale regimen. Eccleſiarum Collegiatarum.*

17 *Aſſignatio redituum cuilibet horæ, ſeu parti diuini officij, de qua Pius V. in ſua conſtitutione, non eſt neceſſario ſeruanda quoad diſtributiones. Sed neque ad eas adaptari poteſt; num.* 18.

19 *Aſſignatio rationabilis diſtributionum ſingulis horis, ſacriſque functionibus quænam eſſe poſſit.*

20 *Diſtributiones quotidianæ aſſignatæ ſunt horis Canonicis, ac diuinis officijs integris, & completis.*

21 *Syncopans & deglutiens verba, & ſyllabas, quæ conſtituant notabilem quantitatem, non ſatisfacit pręcepto recitandi horas. Id tamen intelligendum eſt de ſingulis horis ſeorſim, non ſimul. nu.* 22.

23 *Egrediens Chorum ſine cauſa ante finem horæ amittit diſtributionem illius horæ, & peccat venialiter, immo aliquando mortaliter.*

24 *Confabulantes, ſubſcribenteſue epiſtolis, aut aliud officium recitantes dum horæ canuntur, peccant, nec lucrantur diſtributiones.*

25 *Alternatim canens habetur pro integre recitante diuinum officium. Idem in eo, qui in Choro ſolum audit ea, quæ ex rationabili ſtatuto, vel conſuetudine ab vno pro omnibus recitantur nu.* 26.

27 *Chorum ſero ingrediens an, & quando peccet, vel lucretur diſtributiones quotidianas.*

28 *Omittens, vel non recitans partem non notabilem vnius horę non peccat mortaliter, & lucratur diſtributiones quotidianas.*

29 *Notabilis pars cuiuſque horæ non eadem eſt ratione mortalis peccati, & reſpectu amiſſionis diſtributionum.*

30 *Tempus conueniendi in Chorum inchoatis horis abſq; amiſſione diſtributionum diuerſum eſt iuxta diuerſa ſtatuta.*

31 *Læſio in ſexta parte enormis eſt, & dat cauſam reſtitutioni in integrum.*

32 *Notabilius pars non eſt in eadem quantitate conſtituenda reſpectu ſingularum horarum, atque adeo non eſt quanta, ſed quota.*

33 *Notabilis pars cuiuſq; horæ eſt decima.*

34 *Decima pars fructuum habita fuit notabilis, & in vltimo gradu conſiderabilitatis.*

35 *Læſio enormis, ob quam datur reſtitutio in integrum, eſt in decima parte; quamuis alij in ſexta, alij in maiori parte eam conſtituant, & plerique id totum iudicis arbitrio relinquant. nu.* 36.

37 *Decimam partem ſi quis omittat in ſingulis horis*

horis non intereſſendo, confabulando, & ſimilia faciendo non lucratur illius horæ diſtributionem.

38 *Canonicus tenetur recitare in Choro officium iuxta formam Breuiarij, quod ibi adhibetur; & ſi partem notabilem ommittat, iuxta illud ſupplere debet .num.3-.ſecus tamen ſi iuſta de cauſa omittat: nnmero 40.*

41 *Omittens partem notabilem conſtatam ex pluribus verſiculis ſatisfacit recitando pſalmũ continentem tot verſiculos, quot omiſit.*

42 *Notabilis pars, quæ fuit omiſſa inducens amiſſionem diſtributionem, ſumenda eſt præter eam, quam indulget ſtatutum initio cuiusq; horæ.*

43 *Conſuetudo, vt diſtribuiones quotidianæ tribuantur horis non integris, neque omnibus valet, & num.ſeqq.*

44 *Conſuetudo parum præiudicialis Eccleſiæ valet.*

45 *Conſuetudine aſſignari quidem poſſunt omnes diſtributiones aliquiqus horis, non tamen poteſt quis intereſſendo vni horæ lucrari diſtributiones aſſignatas omnibus horis.*

46 *Aſſignari ſingulis horis diſtributiones rationabilius eſt, & iuri quoque conformius.*

47 *Conſuetudo tribuens vniuerſas diſtributiones certis dumtaxat horis ratione aliqua induci debet ſpatio 40 annorum ad inducendam verò rurſus priorem conſuetudinem, ſufficeret decennium.num.48.*

49 *Reditus ad ius commune facilè conceditur.*

50 *Conſuetudo, quod diſtributiones vnius diei vnica hora acquirantur, non valet.*

Qualiter Diſtributiones Quotidianæ aſſignatæ ſint horis, ac diuinis officijs. Quæſtio III.

QVONIAM nunc agimus de acquirendis quotidianis diſtributionibus ab ijs dumtaxat, qui interſunt diuinis officijs, muneraq; ſibi incumbentia obeunt in Eccleſia Collegiata; videndum eſt in hac quæſtione, quibus horis, functionibusq; Eccleſiaſticis præſtò eſſe debent, vt eas diſtributiones lucrifaciant.

1 Prima Concluſio. Certum eſt † debere
aſſignari diſtributiones ſingulis horis canonicis, & Miſſæ Conuentuali. Id aperte
voluit Gloſ. in d. cap. vnico in Verb. ordinationem, de cleric. non reſid. in 6. quam
nullus Doct. ibi reprobauit: alia Gloſ. in
Clem. 1. Verbo, canonicas, de celebrat.
miſſar. & conſtat etiam ex ſtatuto Eccleſiæ Gallic. ſub tit. quo temp. quiſque debet
eſſe in Choro; atque, vt audio, ita decidit Sacra Congr. præfecta interpretationi
Trid. Concil. ad ſeſſ. 21. cap. 3. de refor-
2 mat. in vna Mediolanenſi declarans, † quod
in Eccleſijs, in quibus diſtributiones non
ſunt tenues, ſed immo pingues, licet ſint
aliquæ horæ, quæ nullas diſtributiones habent, aut tenues, debent ei rationabiles
aſſignari, detrahendo aliquam partem fructuum à præbendis, non autem ab alijs diſtributionibus, quæ ſingulis cæteris horis
iam ſunt aſſignatæ. Alia verò declaratio
eiuſdem Cong. fertur habere, diſtributiones quotidianas, quæ acceptæ fuerunt ex
tertia parte fructuum dignitatum alicuius
Eccleſiæ, aſſignari debere non duabus horis tantum Canonicis, ſed etiam reliquis
omnibus alijs, quibus qui non interfuerit,
diſtributionem amittat; & poſt plures
Doct. quos refert, hanc noſtrã cõcluſ. poſt
hæc ſcripta tuetur Garz. tract. de benefic.
par. 3. cap. 2. num. 847. cum tribus ſequent.
iunctis duobus praced. Ratio autem concluſionis eſt, quia, cum ab Eccleſia præceptum ſit, vt hæc diuina officia in Eccleſijs
Cathedralibus, & Collegiatis celebrẽtur,
vt ſup. 1. par. q. 5. in principio ſatis oſtendimus, quoniam Clericorum pietas defecerat, ne qua in parte minueretur diuinus
cultus, debuerunt ad id allici quotidianis
diſtributionibus, vt ead. q. 5. concl. 2. demonſtrauimus. & optime colligitur tum
ex Concil. Trid. ſeſſ. 21. cap. 3. ibi, ſeparari
debere, & in diſtributiones quotidianas
conuerti; quæ inter Dignitates obtinentes
& cæteros diuinis intereſſentes proportionabiliter iuxta diuiſionem ab Epiſcopo
etiam tanquam apoſtolicæ ſedis delegato in ipſa prima fructuum deductione faciendam diuidantur; tum etiam
ex d. capit. vnico verſic. ſtatuimus de
cler. non reſid. in 6. vbi ſtatuitu, vt diſtributiones dentur Clericis Eccleſiarum
Collegiatarum, qui diuinis officijs ad-
3 fuerint, conſtat autem † diuinorum offi-

ciorum

ciorum nomine tam horas Canonicas, quam Miſſam, quæ conuentualiter celebratur, contineri, vt patet ex cap. dolentes, de celebr. Miſſ. & ſup. 1. part. q. 4. circa finem latius admonuimus. Neque vero ob eſſe vlla ratione poteſt huic concluſioni, quod in Concil. Trid. ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. habetur diſtributiones dari ijs, qui ſtatis, vel, vt alij legunt, ſtatutis horis in-
4 terfuerint. illud enim verbum † adhuc exponendum eſt de omnibus horis: & ſic ſtabit nõ taxatiue, ſed demonſtratiue, atq; ita declarauit, vt audio, eadem Sacra Congregat. ad dict. cap. 12. in vna Taruiſina. Facta igitur hac diuiſione, ſeu aſſignatione diſtributionum ſingulis horis Canonicis, & Miſſæ Conuentuali, iuxta cuiuſque, qui eas percipere poteſt, intereſſentiam eaſdem lucrabitur; ita, vt vno, eodemq; die poſſit quis prout interfuerit, vel non, eaſdem lucrari, vel non lucrari, vt ex traditis, & not. per Doct. d. cap. vnico, & Extrauag. cum nõnulli §. præterea, de præb. inter cõm. in ſpecie docet Gonz. quem non niſi poſt primam huius operis editionẽ vidi; in Comment. reg. 8. Cancel. Glo. 43. nu. 146. & ſeq.

Secunda Concluſio. Quamuis regulariter nulla Eccleſia Collegiata, vel Cathedralis teneatur de iure communi recitare communiter Officium B. Mariæ ſemper Virginis; tamen vbi ex conſuetudine, vel particulari ſtatuto tenetur, Canonici, & Clerici illarum Eccleſiarum debent illi quoque intereſſe, ſi maioris Officij diſtributiones lucrifacere volunt.
5 Prior pars huius concluſionis probatur ex Alberto de Ferrarijs d. tractat. de hor. Can. num. 52. cuius opinionem communem dicit Nauar. d. tract. de hor. Canon. cap. 10. num. 2. quam tenet etiam Guliel. Paul. Io. de Lign. Card. & Imol. in Clem. 1. de celeb. Miſſ. idem Io. de Lign. in tract. de hor. Canon. q. 12. & Nicol. Plou. in ſimili tract. 2. par. quæſt. 5. poſt Paul. Aluar. in ſuo tract. de hæreſ. ac Silueſt. in Verb. hora quæſt. 5. ſeu num. 6. Armill. §. 8. poſt Palud. in 4. diſt. 15. quæſt. 5. ar. 6. à qua tamen communi recedit Nauar. d. num. 2. dicens. Vrbanum ſecundum in Concilio Claromontenſi, cum decretum fuit bellum ſacrum, quo recuperata fuit Terra ſancta, præcepiſſe eas dici ſingulis diebus; motus ſola auctoritate Gloſſat. ad ſtatut. Gallican. ſub tit. quomodo diuin. offic. verb. dicturi. propter quam tamen non puto recedendum à cõmuni, cũ de huiuſmodi præcepto aliter non cõſtet; ſed vbi etiã de eo conſtaret; adhuc dici poteſt, fuiſſe temporale, donec nimirum illud bellum
6 perduraret. Poſteriorem partẽ concl. † tenet etiam Nauar. loc. cit. Ferrar. d. tract. nu. 53. & alij Doct. mox allegati, & pro ea extat decretũ Conc. Prouinc. Mediolan. 4. ſub tit. quæ pertin. ad ſanctiſſ. Miſſ. ſacrifi. & diuin. offic. poſt medium verſic. quibus in Eccleſijs in hæc verb. quibus in Eccleſijs diuinum Canonicarum horarum officium de B. Maria Virgine recitari aut ſolet aut debet, earum clerus vniuerſus illud in Choro præſens pariter recitet, atque officium, quod de Domino dicitur; id vero ita, vt ſingulas horas canonicas vnius officij cũ ſingulis alterius ex Breuiarij Romani præſcripto ordine cõiungat. quicunque ab vnius horæ officio de Beata Maria abfuerit, diſtributione illius horæ perinde mulctetur, ac ſi ab horæ eiuſdem officio, quod de Domino recitatur, abfuerit.

Tertia Concluſio. Vigilias quoque, ſeu officium mortuorum non tenentur
7 † recitare, ſeu canere Clerici Collegiatarum Eccleſiarum de iure communi, niſi in anniuerſario die omnium fidelium defunctorum; ſi tamen de hoc ad-
8 ſit conſuetudo, vel ſtatutum, † tenentur, ſicut & reliquum officium diuinum recitare. ita Nauar. d. c. 10. num. 5. ex communi poſt Palud. in 4. ſent. diſt. 15. col. 3. Io. An. in cap. 1. de celebr. Miſſ. Card. à Turrecr. in §. 1. 91. diſt. art. 15. & 16. Io. de Lign. in Clem. 1. de celebrat. Miſſ. ſed idem etiam voluerunt Plou. d. 2. par. quæſt. 7. Ferrar. d. num. 5. Silueſt. & alij locis cit. apud quorum etiam Doct. aliquos videri poteſt, quid de litanijs, reſponſorijs, alijsq; huiuſmodi dicendum ſit. Illud vero apud
9 eos omnes ibid. eſt in confeſſo, quod † ſi Officium B. Virginis, aut vigiliæ mortuorum, cæteraq; eius generis recitari debent ex communi conſuetudine, aut ſtatuto omnium Eccleſiarum alicuius vrbis, vel prouinciæ, prout eſt officium mortuorum cum ſit de feria, in Eccleſia Mediolanenſi, omnes clerici illius Eccleſię

ſeu prouinciæ tenentur ea recitare, alias peccatum lethale incurrunt; & quidem cum ordinarie id fit ſtatis diebus ex generali ſtatuto,ſeu conſuetudine, rituue alicuius Eccleſiæ,puta Ambroſianæ, vel Patriarchinæ, vt mox diximus, etiã abſentes cauſa ſtudiorum,aut alia iuſta de cauſa tenentur illa recitare, alias peccant mortaliter; ſecus vero, ſi illud officium recitari debeat ſolum ex conſuetudine, aut ſtatuto ſpeciali particularis alicuius Eccleſiæ, prout eſt Officiũ B. Virginis in noſtra Metropolitana certis diebus;nam tunc cæteri aliarũ Eccleſiarum eiuſdem ciuitatis clerici non tenebuntur.idemq; erit, ſi aliqua alia ratione extraordinaria id contingat in illa particulari Eccleſia, nimirum ex deuotione, & voluntate alicuius; tunc enim abſentes ad illud nõ adſtringuntur ex præcitatis omnibus Doct. Maxime vero mihi placet quod addit, & ſatis probat Nauar.
10 d.cap. 10.nu.5.& 6. † non modo abſentes ob eam cauſam, propter quam habentur pro præſentibus ſolum quoad fructus prębendæ, non autem quoad diſtributiones quotidianas,vt eſt cauſa ſtudiorum, ſeruitij Papæ,vel ſui Epiſcopi, ſed etiam abſentes ea de cauſa, quæ ſufficiat ad lucrifaciẽdas diſtributiones, qualis eſt infirmitas, & aliæ huius generis,nõ teneri recitare illa,ad quæ Eccleſiæ aliquæ particulares tenentur ex ſpeciali ſtatuto,ſeu conſuetudine, & tamen percipient diſtributiones: quia hæc,inquit,precipiũtur Capitulo,aut Collegio animo ad id obligandi Chorum, aut capitulum,non autem ſingulos,quem-
11 admodum † præceptum illud conſeruandi genus humanũ; Creſcite,& multiplicamini,Geneſ.1.& 9.nõ fuit datum ſingulis, ſed toti Vniuerſo,ea mente,vt nõ deeſſent in tota hominum multitudine, qui illud adimplerent. qua etiam ratione nunc in Chriſtiana Republica eſt in præcepto Sacramentum Matrimonij, vt monet inter alios S. Thom. 2. 2. quæſt. 152. artic. 10. ad primum: ſimileq;etiam exemplum habemus in Sacramento ordinis, quod non ſingulis, ſed omni, & vniuerſæ Eccleſiæ præceptum eſt, vt in ea miniſtri non deficiant vſque ad conſumationem ſæculi. Neque huic rei, quam paulo ante cum Nauar. adnotauimus, aduerſatur idem S. Thom. dum quodlibet. 6. art. 5. ſentire videtur, beneficiarium ſtudentem teneri recitare in ſcholis omiſſa officia, quorum diſtributiones, cum ijs intereſt,lucratur;ſolum enim vult, cũ nõ teneri recitare officia extraordinaria defunctorum,vti præſentes,quia neque lucratur diſtributiones; quas illi.ſic optime reſpondet Nauar.d.num.5. Illud autem indubita-
12 tum eſſe puto, † eos,qui a Summo Pontifice priuilegiati ſunt, vt abſentes ad certũ tempus,puta duos menſes in anno, prout ſunt priuilegiati Canonici Ordinarij noſtræ Eccleſiæ maioris Mediolani,percipiãt quotidianas diſtributiones, ac ſi diuinis intereſſent, dum abſunt etiã ſine cauſa ijs diebus, quibus recitatur Officium B. Mariæ Virginis,vel quid ſimile ex ſpeciali ſtatuto,vel conſuetudine propriæ Eccleſiæ, non teneri illud recitare;tum quia eo tempore pro abſentibus notantur,licet in fine anni fiat ex ea cenſura ſubductio dictorũ duorum menſium ad ratam; tum quia, cum huiuſmodi priuilegium obtinuerint ex diſpenſatione, & liberalitate, ac voluntate Pontificis, perinde eſt quoad hoc etiã ex poſt facto,ac ſi omnino pro abſentibus habeantur; nã quod ex voluntate,& diſpenſatione Principis dependet, habetur,ac ſi fieri non poſſit,l. apud Iulianũ, §. conſtat, vbi Doct. omnes, ff.de leg.1.Glo. pen.in c.gratia,de reſcrip. in 6. cum ſimil.

Quarta Concluſio.Poteſt etiam, & for-
14 taſſe debet † non modo diuinis ipſis officijs, verum & ſupplicationibus, conuenientibus Capitularibus, quos vulgari vocabulo capitula vocant, & alijs ſimilibus, quæ communiter à Clericis Eccleſiarum Collegiatarum obeuntur, portio aliqua diſtributionum quotidianarum aſſignari. Quod poſſit id fieri, probatur ex concluſione ſequenti; quod vero debeat, probari ex eo poteſt, quod ſuppoſita rationabilitate inſtitutionis illarum ſupplicationum, ſimiliumq;rerum, naturaliter ſequitur, vt præſtari debeant qua maiori dignitate, Clericorumq; numero fieri poſſit: ad id autem faciendum optimum inuentum erit quotidianarum diſtributionum aſſignatio, iuxta ea, quæ de diuinis officijs docet Nauar. in Manual. de orat. & hor. canon. cap.18.

num.

num. 10. & nos latius tradidimus ſupr. 1.
par.huius tract.q.5.concl. 1. & 3. Qua ra-
tione in Concil. Prouinc. Mediolanen. 4.
ſub tit. de proceſſionibus circa medium,
ſancitum legimus, vt in ſupplicationi-
bus, proceſſionibuſue, quæ Summi Pon-
tificis,Epiſcopiue iuſſu in exteriori,aut in-
teriori Eccleſiæ circuitu aguntur, Canoni-
cis,& alijs Chori miniſtris,qui diſtributio-
num quouis modo participes ſunt,tantum
ex communi reſidentiæ cenſu diſtribua-
tur, quantum ipſis dari ſolet,cum in Cho-
ro præſentes horæ Tertiæ officio adſunt; ſi
vero pro feriæ, feſtiq; ratione,quo proceſ-
ſio agitur,non in circuitu Eccleſiæ, ſed per
vrbem,oppidumue illa fiat,triplum detur,
eaq; omnis diſtributionum portio detur
ijs tantum, qui illas præſentes obeunt.
Quoad capitula vero quid decreuerint
Conc. Prou. Med. dicemus 3. p. quæſt. 10.
concluſ. 2. poſt medium. Iureq; communi
valore ſtatutum auferens diſtributiones
ijs,qui capitulis non interfuerit,reſpondit,
vt audio, Sacra Cong. & Garz. tract. de
benef. par. 3.capit. 2. latius probat a num.
529.vſque ad 567.vbi id declarat.

Quinta Concluſio. Ad Epiſcopum, &
15 vnamquamque Eccleſiam ſpectat† ſtatuere
quænam portio diſtributionum cuiq; horæ
canonicæ, diuino officio, Eccleſiaſticæue
functioni aſſignanda ſit. Probatur tum quia
16 ad Epiſcopum ſimul cum Capitulo † per-
tinet ſtatuere, quæ ad ſpirituale regimen
Eccleſiarum Collegiatarum ſpectant, vt
tradunt Doct. in cap. cum omnes de con-
ſtit.& nos latius oſtendimus inf.q.13. tum
ex Concil.Trid.ſeſſ.21. cap.3. ibi, ſeparari
debere, & in diſtributiones quotidia-
nas conuerti, quæ inter Dignitates obti-
nentes, & ceteros diuinis intereſſentes
proportionabiliter, iuxta diuiſionem ab
Epiſcopo etiam tanquam Apoſtolicæ Sedis
delegato in ipſa prima fructuum deductio-
ne faciendam, diuidantur. Verum decre-
tum hoc Concilij poteſt, & debet fortaſſe
intelligi de diuiſione, & aſſignatione iuxta
qualitatem potius perſonarum, quam
partium diuini officij; præterquam, quod
loquitur dumtaxat de diſtributionibus
quotidianis conflatis ex tertia parte
fructuum, & prouentuum Dignitatum
præbendarum, & portionum, non autem
de cæteris, quæ ſuapte natura, & anti-
quitus diſtributiones ſunt. Aliud ſimile
decretum eiuſdem Concilij eſt in ſeſſ.
22. capit. 3. ſed illud ſolum locum habet,
vbi adeſſent in Eccleſijs diſtributiones
ſufficientes, prout ſupr. 1. par. quæſt. 5.
concl. 2. ex Rot. Rom. docuimus, eæq;
improprie diſtributiones ſunt, vereq;
differt hęc tertia fructuum à diſtributioni-
bus quotidianis, vt de ſimili tertia ex
ſtatuto detrahenda de fructibus præben-
darum, & ſolis pręſentibus tribuenda
docet ead. Rot. deciſ. 270. num. 5. par. 2.
in nouiſſ. diuerſ. & infr. quæſt. 17. latius
oſtendemus. Quare melior locus eſt in
ead. Synodo ſeſſ. 24. capit. 12. in fi. cuius
verba in præced. q. concl. 6. circa princi-
pium retulimus. Idem etiam aperte colli-
gitur ex conſtit. Pij V. allegata in eadem
præced. quæſt.concl.7. ibi, fructuſque, &
diſtributiones forte aliter aſſignatas, &
c. iuncto eo, quod paulo ante admonui-
mus,ad ipſas Eccleſias ſimul cum Epiſcopo
ſpectare de huiuſmodi rebus ſtatuta con-
dere: quod enim in eadem conſtitutione
ibidem ſubditur,iuxta ſtatuta, conſuetudi-
nem,fundationem,vel alias ſibi lucrifeciſſe
prætendat,quæ etiam ibi improbari viden-
tur à Summo Pontifice; non ad aſſignatio-
nem diſtributionum ſingulis hori refer-
tur, ſed ad id, quo aliqui Choro áddicti
tueri ſe volunt, vt ſola præſentia diſtribu-
tiones lucrifaciant, vt ex eius lectura ſatis
apparet. Optimus vero locus eſt in dicto
capit. vnico, de cleric. non reſid. in 6.
verſicul. ſtatuimus, in ijs verbis,diſtribu-
tiones ipſæ quotidianæ in quibuſcunque
rebus conſiſtant, Canonicis, ac alijs bene-
ficiatis, & Clericis ipſarum Eccleſiarum,
qui eiſdem officijs in ipſis Eccleſijs ad-
fuerint, tribuantur iuxta Eccleſiæ cuius-
libet ordinationem rationabilem iam
factam, ſeu etiam faciendam; idq; iuncta
Gloſ. ibidem in verbo, ordinationem,
ita explicante, dum ait, vt puta, quod
tantum detur ei, qui interfuerint in Miſſa,&
tantum ei, qui interfuerit in Matutino, &
ſic de ſingulis horis; quam Glo. tamquam
ſingularem ſequuntur ibi communiter
Doctor. Probabile tamen puto, hanc di-
ſtributionum, ſeu portionum aſſignatio-
nem ſingulis horis a ſolo Capitulo ſine

Epiſcopo fieri poſſe per ea, quę inf. par.2. queſt.13.concluſ.1.aſſeremus.

17 Sexta Concluſio.Exiſtimo † non neceſſario ſeruandam eſſe in Collegiatis Eccleſijs quo ad diſtributiones quotidianas illam aſſignationem,quam fecit Pius V.in d. Conſtitut.in beneficijs,vt nimirum,qui Matutinum intermiſerit, dimidiam, qui cęteras omnes horas,aliam dimidiam;qui horarum ſingulas, ſextam partem fructuum illius diei amittat; tũ quia aperte diſponit ibi Summus Pontifex dumtaxat de beneficijs,eorumq; fructibus;at vero quotidianę diſtributiones proprie loquendo neque dici poſſunt beneficia, vt 1. par. q.2.latius oſtendimus,neque etiam fructus beneficij, vt eadem 1. par. quæſtio 6. demonſtrauimus:tum quia idem Pontifex eod.loco manifeſte ſupponit,& concedit,poſſe diſtributiones aliter aſſignari, quam ipſe in beneficijs aſsignauerit,vt patet ex ijs verbis,diſtributiones forte aliter aſſignatas. Quin

18 etiam eam aſſignationem † adaptari non poſſe puto ad quotidianas diſtributiones, neque debere in ijs practicari; tum quia nihil de Miſſa ibi habetur, cui tamen ſuam diſtributionum portionem aſſignari debere in 1. concluſ. docuimus: tum quia rationi conſentaneum non eſt,vt in eadem Eccleſia eadem die vnus Canonicus,qui omnibus horis intereſt, excepta Tertia, amittat ſextam partem diſtributionum omnium illius diei; alter vero qui nulli,excepto Matutino, ſolam dimidiam amittat:rurſus ſequeretur, eum, qui tribus alijs horis à Matutino non intereſt, ter ſextam partem,hoc eſt dimidiam diſtributionum totius diei amittere; quam eandem dumtaxat amitteret, qui omnes ſex horas,pręter Matutinum, omitteret: quæ non ita ſunt abſurda in beneficijs,eorumq; fructibus, ſicut in diſtributionibus quotidianis; in quibus tamen illa ſequerentur, vt conſtat ex plano ſenſu verborum d. conſtitutionis: niſi illam ſextam partem, quam vult Pontifex ab eo amitti, qui horarum ſingulas præter Matutinum omittit, non de ſexta parte fructuum totius diei, prout verba indicare videntur, intelligamus, ſeu illius dimidiæ,quam totam amittit alias horas omnes à Matutino omittens. Sed tunc adhuc aliter facienda erit aſſignatio diſtributionum propter Miſſam, & alia munera, quæ à Canonicis, Eccleſiarumque Collegiatarum Clericis obeunda,oneraque, quæ in illis, aut extra eas ab ijſdem ſubeunda ſunt.

19 Rationabilis ergo erit † illa Eccleſiæ ordinatio, quæ eo maiorem diſtributionum portionem aſſignabit horæ,aut alteri diuino officio, vel muneri, quo diutius durat, maioriue ſolemnitate celebrandum, aut exercendum eſt. hinc recte conſtitutum videmus in omnibus ferè Mediolanenſis Ciuitatis Eccleſijs, vt Matutino tertia pene totius diſtributionis vnius diei portio, paulo minor Miſſæ, ac Veſperis, minima vero cæteris horis adſcribatur: & in Metropolitana ſtatutum eſt,vt ferialibus diebus omnibus diſtributio ſimplex ſit, feſtis autem diebus, qui à populo coluntur, & in Octauis Natiuitatis, Reſurrectionis, & corporis Domini duplex,Pontificalibus vero, & cũ in Metropolitana ſacræ ordinationes habẽtur, alijsq; ſimilibus celebrioribus diebus triplex ſit vnico die diſtributionis portio.

Septima Concluſio.Diſtributiones quo-

20 tidianæ aſſignatæ intelliguntur † horis, ac diuinis officijs non quouis modo, ſed integris, & completis. ita Nauar. d. tract. de orat. & hor. canonic. capitulo decimo num. 1.38.& 42. in fine, idque ex eo probatur, quod regulariter non liberatur debitor ſolutione vnius partis debiti, l. planè, ff. famil. erciſc.l. tutor §. Lucius, ff. de vſur. cum ſimil idque aperte colligitur ex Concil. Tolet. 11. cap. 14.quod refertur in cap.illud, 7. q. 1. & ex decreto Soter. Papæ c. vt illud, de conſecr. diſt. 1. ſed clarius id habetur ex Concil. Rom. in cap. dolentes, de celeb. Miſſ. & Concil. Vienn. in Clem. 1. de celebr.Miſſ. Ex quibus etiam, & alijs optime

21 infert Nauar.d. cap. 10. num. 9. † non ſatisfacere præcepto recitandi horas, eos qui, dum cantant, aut recitant omittunt tantam partem verſuum, vel pſalmorum etiam deglutiendo, corrumpendo, vel ſyncopando verba, vel ſyllabas, vt ex ita omiſſis, vel corruptis fiat notabilis pars; quod tamen intelligendum eſt

22 † non de omnibus horis ſimul, ſed de ſingulis horis;nam,quod in vna hora omittetur,

tur, non eſt cum eo, quod in altera omit-
titur. computandum ad conſtituendam
notabilem partem, cum quælibet hora
vnum totū integrum, & perfectū per ſe cō-
23 ſtituat. Infertur 2. † eum, qui egreditur
Chorum antequam finiatur hora abſque iu
ſto impedimento, vel alia iuſta cauſa, non
ſolum amittere quotidianas diſtributiones
ſed etiam ſaltem venialiter peccare; immo
& lethaliter, ſi ob id omitteret partem
notabilem horæ, poſteaq; non ſuppleret
eam priuatim pronuntiando. ita infert
Nauar. d. cap. 10. num. 11. idq; quoad prio-
rem partem docet etiam Couar. d. lib. 3.
var. reſol. cap. 13. num. 6. ratioq; eſſe po-
teſt; quoniam inciuile eſt Principem allo-
qui libenter audientem, & colloquio non
peracto ad alios ſermonem conuertere,
cum iisq; negotiari, vt optime admonet
24 Nauar. d. cap. 10. num. 1. Infertur 3. † eos,
qui, dum horæ cantantur, ſubſcribunt Epi
ſtolis, ſcripta legunt, confabulantur, aut
etiam aliud officium recitant, aut quid
ſimile faciunt, quod ad id, quod recitatur,
non pertineat, non ſatisfacere obligationi,
neque lucrifacere diſtributiones, late Na-
uar. d. cap. 10. num. 12. & ſeqq. & cap. 13.
fere per totum, & nos q. præced. concl.
4. idem docuimus.

Limitatur autem hæc Concluſio primo,
25 vt † non habeatur pro omittente, vel
integre non recitante, qui alternatim ca-
nendo dimidiam partem horarum in
26 Choro, vel etiam extra recitat; aut † ea
in Choro ſolum audit quæ ex rationabili
conſuetudine, vel ſtatuto ab vno pro om-
nibus recitantur: id quod ex iis conſtat,
quæ de alternata canendi ratione 1. par.
quæſt. 5. in princip. attulimus, & pluribus
in ſpecie comprobat Nauar. d. cap. 10.
num. 16. vſque ad 32. & ex communi re-
27 ſoluit num. 45. Limitatur 2. † eum, qui
ſero conuenit in Chorum ſine iuſta cauſa,
cæpta iam hora, peccare quidem venia-
liter; tamen non modo poſſe continuare
cum Choro horam iam cœptam; quam
poſtea perficere debebit, ſi fuit notabi-
lis pars, quæ peracta erat, ſed etiam
lucrari diſtributiones, ſi venerit tempo-
re à ſtatuto permiſſo, de quo mox di-
cemus. ita Nauar. d. capit. 10. num. 11.
tranſacto vero eo tempore ſatius eſt, vt
nullus ingrediatur Chorum etiam amit-
tendo diſtributiones, aut incurrendo alias
pœnas, vt admonet Nauar. eod. cap. 10.
num. 44. quia, inquit, huiuſmodi ingreſ-
ſus eſt magna occaſio diſtrahendi mentes
eorum, qui cœperunt canere, vel reci-
tare horam, ab attentione illis debita;
tales vero occaſiones ſunt euitandæ; pro-
pter quam cauſam nonnullæ Religiones,
vt ait Nauar. id obſeruant, & ſeruare con-
ſueuerunt Monachi Aegiptij teſte Io.
Caſſiano de inſtit. Cœnob. lib. 3. cap. 7.
28 Limitatur tertio, vt non procedat † in
eo, qui omittit, vel non recitat modicam
aliquam quantitatem, ſeu non notabilem
alicuius horæ; nam is neque peccat ſaltē
mortaliter, neque tenetur ad quotidianarū
diſtributionum illius horę reſtitutionem,
vt ſatis inter cæteros comprobat Nauar.
d. tract. de orat. & hor. canon. tum
alibi ſæpe, tum d. capit. 10. fere per totum.

Quæ autem ſit pars notabilis cuiuſ-
que horæ, diuinique officij, non conſtat
inter Doctores. Duo ſane in hac re mihi
29 certiſſima ſunt. Alterum † non eandem
eſſe notabilem partem quoad amitten-
dam diſtributionem, & quoad peccatum;
poteſt enim eſſe aliqua pars notabilis, quæ
omitti nequit ſine reatu peccati mortalis,
poteſt tamen ſine amiſſione diſtributio-
num, vt optime docet Nauar. d. num.
44. idq; liquido conſtat ex ſtatuto Galli-
can. ſub tit. quo tempore quiſque debet
eſſe in Choro, per totam Galliam rece-
30 pto, ſtatuente † non eſſe adimendas quo
tidianas diſtributiones beneficiariis ad
Matutinum euntibus priuſquam finiatur
Pſalmus, Venite exultemus, & ad alias ho
ras antequam finiatur primus pſalmus,
& ad Miſſam ante vltimum Kyrie eleiſon;
quam etiam partem communiter quoad
hoc non reputari notabilem ab aliarum
Eccleſiarum ſtatutis, aſſerit ibid. Nauar.
& ſane in prouinciæ Mediolanenſis Eccle-
ſiis omnibus idem ſeruari omnino debet
ex Conc. Prouinc. 1. decreto ſub tit. quand.
& quom. ad diu. off. conueniend. vbi etiam
illud notabiliter, ac rationabiliter con-
ſtituitur, quod ſi quis cum poſſit ini-
tio officij, vel ſupplicationum conue-
nire, aduentum ſuum in extremum
præfiniti temporis punctum de indu-

ſtria diſtulerit,loco abſentis habeatur . in
ciuitate tamen,ac diœceſi Mediolanenſi ,
quoniam diuerſus eſt ritus,ex ſtatuto ſpe-
ciali , ſeu conſuetudine cuiuſque Eccleſię
partim laxiori, partim etiam ſtrictiori in-
ductum eſt,vt ſufficiat in Matutino adeſſe
ante finem reſponſorij,quod Hymnum ſe-
quitur, vel etiam Cantici Laudabilis, ſeu,
Benedictus es , pro ratione temporum ,
quod quidem Canticum eſt loco pſalmi ,
Venite exultemus ; in cæteris horis poſt
finem hymni(Veſperis exceptis,in quibus
indulgetur etiam Reſponſoriũ poſt Hym-
num.)in Miſſa verò poſt finem Hymni An
gelorum,vbi dicatur,aliàs poſt finem Epi-
ſtolæ. Non poteſt autem negari , quin
omiſſio dictorum principiorum ſaltem
in hora Tertię,Sextæ,ac Nonæ, ſit omiſſio
partium notabilium eum ſint quarta pars,
vel ſaltem quinta prædictarum horarum ,
ſi computentur,prout computari debent,
Pater noſter , Aue Maria, Deus in adiuto-
rium,& Hymnus,ſexta enim pars,ne dum
quinta proculdubio conſiderabilis, ac no-
31 tabilis eſt ; vnde † ſi in ea quis læſus ſit ,
quòd ea læſio enormis ſit , reſtituitur mi-
nor in integrum,vt voluit Bart. in l. ſocie-
tatem §.arbitrorum num.25 .ff.pro ſoc. Pa
riſ. conſ.89. num. 53. lib.3. latè poſt alios
Siluan.conſil.38.col.pen.lib.1.& de com-
muni teſtantes Dec.conſ.39.nu.7. & Chir
cou.comm.opin.cent.3. concl.7. Alterum
hac in re mihi certum, & indubitatum il-
lud eſt,ſecluſa etiam ratione lucrandi fru-
32 ctus,ac diſtributiones, †non eandem, ne-
que in eadem quantitate conſtituendam
eſſe partem notabilem in ſingulis horis ca
nonicis,diuinisq; officijs, ac functionibus
Eccleſiaſticis ; quis enim vnquam iure di-
xerit,illam eſſe partem notabilem in Ma-
tutino,quæ in Tertia,aut Sexta, quarum
decem,& eo amplius in Matutino poſſunt
contineri?ſicut etiam non eadem pars no-
tabilis eſt totius diei , & vnius horæ , ſed
ponenda eſt ad ratam, & pro cuiuſque
portione.quod etiam ex ijs ſatis confirma
tur , quæ generatim in paruitate materiæ
reſpectu cuiusq; pręcepti , vt reſpectiuè
ſumenda ſit nos quoque allegans tradit
Thom. Sanchez in Summa lib.1.c.4. num.
18.quę multò poſt huius tract. editionem
prodijt in lucem;licèt ipſe ibid.iuncto nu.
præced. probabiliter contendat , dandam
fore in quauis materia partem certam, &
abſolutam,quæ in quolibet toto ſit ita le-
uis,vt non inducat lethale peccatum, vel
ita grauis, & notabilis , vt illud pariter in
quouis toto illud inducat;neq; eandem
proportionabilem quantitatem, puta ter-
tiam,conſtituendam eſſe notabilem in to
to paruo, quę notabilis eſſet in magno,ex
Azor.tom. 1.Inſtit.moral.lib.10.c.7.quęſt.
3.Malè igitur plerique voluerunt, pſalmũ
eſſe partem notabilem in vnaquaq. hora-
rum canonicarum , quę opinio vel ex eo
improbabilis redditur,quòd adeſt pſalmus
duorum verſiculorum,alter verò 70.& eo
amplius continebit. Cõſtituenda ergo eſt
hęc notabilis pars cuiuſque horę diuerſi-
modè, & quidem non quanta , ſed quota,
ratione longitudinis,& breuitatis ſingula-
rum horarum.Quę verò ſit iſthęc quota
pars,puta,an ea ſit tertia,ſexta, decima,
quintadecima,vel vigeſima, cum non ſit a
iure definitum, neque deciſum communi-
ter a Doctoribus, relinquendum eſt iudi-
cis,& boni viri arbitrio iuxta tex. in cap.
vnaquęque §.fin.13.quęſt.2.cap.de cauſis,
de offic.deleg.l. 1. ff. de iur. delib. & latè
tradita per Menoch.de arbitr. iud.lib.1.q.
14.num.2.5.& 6.ac Diaz in Prax.Crim.ca
non.Verb.arbitrarijs puniri , c. mihi 149
vbi Salſed.in Addit. verb.imponere.

Ego ſanè, vt meum hac in re interponã
33 iudicium,arbitrarer† partem hanc nota-
bilem vniuſcuiuſque horę eſſe decimam,
ſumpto argumento a ſimili,quod quidẽ in
iure validũ eſt,vt fusè oſtendũt Nic.Euer.
& Io.Bellon.in loc.& arg.legal.in loc. ſeu
arg. a ſimili. & eo maximè vti debemus ,
vbi caſus aliquis ſpeciali lege cõprehẽſus
nõ eſt,vt pluribus oſtẽdũt Turz.opin.176.
Viu.lib.2.commun.Verb. ſtatutum ciuita-
tis §.quando duo, & Nicol. Vigel. vir ex-
quiſitę , atque indefeſſæ doctrinę in ſua
Method.iur.controu.lib.1.cap.1. in princ.
Hoc autem argumentum a ſimili deſumo
tum ex inſtitutione,ac pręcepto decima-
34 rum,quarum quantitas,ſeu quota† reſpe-
ctu cęterorum fructuum habita fuit in vl-
timo gradu,vt ita dicam , conſiderabilita-
tis,ac notabilitatis a Deo O. M. tempore
veteris legis , atq; ab Eccleſia , Summisq;
Pontificibus tempore nouæ ; hanc enim
par-

partem tamquam Leuitis, ac Sacerdoti-
bus ſufficientem,& populo non moleſtam
Deus voluit retinere,vt inquit Albulenſ. ſu
per Matth.23.quæſt. 56. quem cum Rebuf.
in ſuo tract.de decim.q.2.num.8. nos quo-
que ſecuti ſumus in ſimil. tract. de decim.
cap.2.quæſt.2.tum ex eo,quod aliqui non
improbabiliter,& quidem maximæ aucto-
ritatis viri tradiderunt,læſionem magnam,
& enormem, ob quam datur in integrum
35 reſtitutio † eſſe in decima parte; id enim
poſt Roffr.docuit Io. An. in addit. ad Spe-
cul.tit.de reſtitut.in integr. §.1. col.fin. &
Soc.iun. conſil.84.num.43. lib.2. & quam-
36 uis † nonnulli eam læſionem in ſexta, alij
in maiori parte conſtituant; alij etiam, &
quidem frequentiùs,iudicis arbitrio id re-
linquant, vt conſtat ex latiùs adductis in-
ter cæteros per Clariſſimum Iureconſul-
tum,cui ſanè me plurimum debere, maxi-
mèq;addictum dum viueret, fuiſſe fateor,
Sfor. Odd.in ſuo eruditiſſimo tract. de re-
ſtitut.in integr. quæſt.4. art.10. & 11.ma-
ximè verò num. 106. & 122. tamen cum
opinio illa,quam nos ſup.attulimus de de-
cima parte,ſit ſtrictior cæteris; ideo puto
ad eam poſſe iudicis arbitrium conforma-
ri,& cuiuſque conſcientiam accommoda-
ri;cum maximè non ſimus in caſibus, in
quibus quæuis quantitas etiam minima
conſiderabilis ſit,tribuatque cauſam reſti-
tutionis, hoc eſt in rebus indiuiſibilibus,
de quibus per Odd. d. art.11. num.123. &
duobus ſeqq.ſed in caſu, in quo modicitas
rei excuſat tum a peccato, tum etiam a
quotidianarum diſtributionum reſtitutio-
ne,vt patet ex ſupra dictis hac ipſa concl.
7. limitat. 3. omnesq; Doct. paſſim admit-
37 tunt.Hanc igitur partem † ſi quis omittat
in ſingulis horis, vel non intereſſendo, vel
obdormiendo voluntariè,vel ad alia extra-
nea ſe conuertendo,non modò culpam le-
thalem incurrit, niſi habeat animum ſup-
plendi, ſed etiam quotidianas diſtributio-
nes iure non acquirit, & vbi eas recipiat,
ad illarum reſtitutionem tenetur, vt colli-
gitur ex ſupra per nos latiùs deductis, &
ex Nauar. d. capitulo decimo, numero
vndecimo 44 & 48. vbi cum multis
ſeqq. latiùs proſequitur materiam obliga-
tionis ſupplendi, aut iterum recitandi eo-
dem,aut alio die officium;quam ideo con-
ſultò omittimus, quia ad effugiendum po-
tiùs reatum culpæ, quam pœnę, ſeu amiſ-
ſionis diſtributionum, de quo præcipuè in
hoc tractatu agere inſtituimus, pertinere
videtur; cum maximè de illa quoque la-
tiùs tractent Summiſtæ omnes in verbo,ho
ræ canonicæ. Illud tamen vnum non omit
tam,quod ad ea,quæ proximè, atq; in præ
cedenti quæſt. dicta ſunt, & ad Chorum,
ac quotidianas etiam diſtributiones aliquo
38 modo ſpectat;nimirum,quòd † ſicut Cano-
nicus recitans horas extra Chorum iuxta
formam Breuiarij a Cardinale S. Crucis
compoſiti,vel alterius,obtēta ad id diſpen-
ſatione, tenetur intereſſe Choro, & pro-
nuntiare,ſeu cantare horas vnà cum eo ad
lucrifaciendam diſtributiones quotidia-
39 nas;ita etiam † ſi culpa ſua ſeriùs accedens,
aut citiùs egrediens immiſcensue ſe rebus
contrarijs ijs,quæ dicuntur, vel cantantur
in Choro,omiſerit partem aliquam notabi
lem,tenetur eam ſupplere ad formam Bre-
uiarij quod in Choro adhibetur, aliàs non
ſatisfacit. ita Nauar. d. capit. 10. numero
quinquageſimo nono quia, inquit, qui
ſentit emolumentum, etiam ſentire de-
bet onus ei annexum, cap. qui ſentit,de
reg.iur.in 6.& l.ſecundum naturam, ff. de
reg.iur.iunctis Gloſ.vtrobiq; & quæ ibi tra
dunt Doct.conſtat autem,diſtributionibus
quæ in Choro lucrifiunt, annexum eſſe
onus recitandi horas iuxta formulam Bre
uiarij ab eo recepti,vt tradunt plerique ex
Summiſtis in verb. horæ canonicæ, &
quot quot de horis canonicis ſcripſerunt.
Tum quia in huiuſmodi diſpenſationibus
ſemper apponitur clauſula,qua ſic diſpen-
ſatus iubetur in Choro recitare horas ſe-
cundum formam ab eo ſeruari ſolitam.
Hoc autem dupliciter limitat ibid. Nauar.
40 num.60.Primo,vt non procedat † in omit-
tente prædicta iuſta de cauſa, & ſiue pec-
cato,vt quia ijs negotijs detinetur, quę a
ſtatutis Eccleſiæ pro iuſta cauſa habentur
etiam ad lucrandas diſtributiones;quoniã,
inquit cum ſubſiſtente iuſta cauſa non te-
neatur recitare, aut cantare in Choro id,
quod a Choro recitatur,aut canitur,non
videtur obligatus deinde ad pronuntian-
dum præcise id, quod in Choro pronun-
tiatur; ſed poterit ſuo peculiari officio ſa-
tisfacere;quia ceſſat ratio, & cauſa prędi-

ctæ deciſionis, qua ceſſante debet & illa ceſſare, capit. cum ceſſante, de appell.
41 cum ſimil. Secundo limitatur, † vt is, qui ſic omiſit partem aliquam notabilem conflatam ex pluribus verſiculis plurimorum pſalmorum, non tenentur ſupplere recitando illos verſiculos; id enim eſſet quidam labyrinthus, & magna confuſio, ſed poſſit ſupplere per æquipollens recitando vnum, duos, vel plures pſalmos, qui contineant tot verſiculos, quot ipſe omiſit. Tertio limitatur prædicta deciſio ex eod. Nauar. loc. cit. vt non procedat, cum Breuiarium extraordinarium parum differt ab eo, quod in Choro recitari ſolet.

Denique in hac concluſione illud omit-
42 tendum non eſt, † partem illam notabilem, quam paulo ante in vnaquaq; hora cōſtituimus ad effectum amittendi quotidianas diſtributiones, eſſe accipiendam præter eam, quam indulget rationabilis conſuetudo, ſtatutum, aut Prouincialis ſynodus; ita, vt ſi quis Canonicus in Chorum cōueniat mox ante finem vltimi Kyrie eleiſon hymni, vel pſalmi, aut reſponſorij iuxta diuerſitatem diuinorum officiorum, necnon conſuetudinum, aut ſtatutorum, de quibus hac eadem in concluſ. diximus; & præterea omittat vel voluntarie obdormiendo in Choro, vel non recitando, vel extraneis ſe immiſcendo, vel etiam Chorū ſine iuſta cauſa egrediendo partem aliquā, quę ad decimam non accedat, is diſtributionem illius horæ neque in foro conſcientiæ, neq; contentioſo dicatur amittere; alias enim cum durum nimis, & irrationabile eſſet dicere eum qui in præfinito dumtaxat d. temporis puncto in Chorum conuenerit, nullam poſtea habere partem illius horæ minorem notabili, quam ſine lethali culpa, vel pœna amiſſionis diſtributionum omittat; hic melioris conditionis eſſet, quam ille, qui, ab initio eiuſdem horæ aduenirct; quod quam abſurdum ſit, nemo non videt. dempta igitur parte illa, quam initio cuiuſque horæ indulget ſtatutum Eccleſiæ, vel rationabilis conſuetudo aut etiam Prouincialis Synodus, vt mox diximus, par erit, & æqualis pars notabilis vniuſcuiuſque horæ ſiue quoad culpam, ſiue quoad pœnam amiſſionis, ſeu reſtitutionis diſtributionum forte perceptarum; idque in vtroque foro tam conſcientiæ, quam contentioſo; eam tamen æqualitatem partis notabilis in ſingulis horis accipiendo ſecundum proportionem, non quantitatem, hoc eſt, partis quotæ, non quantæ, quæ quidem pars incipiens eſſe notabilis eſt decima, vt diximus. Sicq; intelligenda ſunt quęcunque decreta hiſce omiſſionibus, atque defectibus pœnam amiſſionis diſtributionum illius horæ, in qua eos defectus committi contingat, impoſuerunt.

Octaua, & poſtrema Concluſio. Valet conſuetudo, vt diſtributiones quotidianæ
43 tribuantur † non modo ijs, qui integris horis non interfuerint, ſed etiam non omnibus, ſed aliquibus, & certis dumtaxat. Id aperte colligi videtur ex tex. in Clem. vt ij, qui, ſeu 2. de ętat. & qual. & ord. præfic. ibi, ipſiſq; diſtributionum, quæ dantur his, qui certis horis interſunt, pars dimidia ſubtrahatur: quem tex. ita explicauit Gloſ. ibi in Verb. certis horis, & ibid. plerique alij. ſed forte ille tex. poſſet euitari, intelligendo illud, certis, non quaſi excludantur cæteræ horę, ſed quia illę certæ ſunt, & determinatæ, vel etiam intelligendo illud, horis, non de canonicis horis, diuiniſue officijs, ſed de horis, ſeu temporibus, quibus in Eccleſiam conueniendum eſt, diuiniſq; intereſſendum: eadem plane ratione, qua Concil. Trid. ſeſſ. 24. cap. 12. §. præterea decernit, diſtributiones ab ijs recipiendas eſſe, qui ſtatis horis interfuerint: quibus verbis vtrumq; illum intellectum, quem mox ad d. Clement. 2. afferebamus, mira breuitate complectitur. Verum quicquid ſit de intellectu illius Clement. hæc noſtra concluſio nititur communiori Doct. opinione; nam præter Gloſ. loc. cit. eam tuentur ibi Card. in queſt. 17. Anchar. num. 8. Imol. num. 33. circa medium, Roch. de Curte in repet. cap. fin. num. 485. alias ſect. 5. num. 43. de conſuetud. Petr. Ducn. in tract. reg. & fallent. reg. 206. limit. 2. & Alphonſ. Hoied. in tract. de benef. incompatib. par. 1. capit. 17. nu. 11. quamuis contrarium teneant Guliel. de mont. laud. Zenzel. & Butr. d. Clem. 2. Henr. Boich. in capit. quia nonnulli, de cler. non reſid. & poſt eum Graſ.

decíſ.

deciſ.aur.par.2.lib.3.c. 15.n. 12. Ratio vero, qua niti poteſt communior opinio, ea
44 eſt,quia † valet conſuetudo, quæ parum ſit præiudicialis Eccleſiæ,vt per tex.in cap. cum omnes, de conſtit. docet Abb. in cap. 1.in princ.& in fin.de conſuet. & poſt Feder.de Sen.conſ.155. & alios tradit late Curt.d.cap.fin.num. 490. ſeu ſect. 5. num.
45 48. Id autem ita accipiendum eſt, † vt ex huiuſmodi conſuetudine poſſint quidem aſſignari omnes diſtributiones totius diei aliquibus horis,quibus ſi quis interfuerit omnes illius diei acquirat;non autem poſſit quis intereſſendo vni horæ acquirere diſtributiones aſſignatas omnibus horis,vt optime diſtinguit Nauar. conſil. 9. in fin. de cler. non reſid. vol. 1. quomodo etiam intelligendum eſt, quod ſubdit ibid. Apoſtillator,referri,Sacram Congregationem Illuſtriſſimorum Cardinalium præfectorum interpretationi Trid. Conc. cenſuiſſe,diſtributiones eſſe omnibus horis aſſignandas,quę ſane declaratio ſi ea eſt,quã alij referunt, ab eadem Sacra Congregatione emanaſſe ad ſeſſ.24.cap.12 de reformat.in vna Taruiſina, ſolum vult,ac declarat,quod Canonici tenentur intereſſe omnibus horis, non obſtante contraria conſuetudine,quod aliquibus tantum intereſſe ſoleant; cum autem ea nullam mentionem faciat de effectu percipiendarum diſtributionum, nihil omnino facit contra propoſitam à nobis concluſionem. quod ſi etiam declaratio, cuius mentionem facit Apoſtillator loc. cit. eſt illa, quam ſupr. concl. 1. huius eiuſdem quæſtion. priori loco,nimirum ad ſeſſ.21.cap.3.com memorauimus, nihil etiam contra nos facit,cum nihil de conſuetudine loquatur. Illud vero apud omnes expeditum eſt
46 † rationabiliorem, & honeſtiorem eſſe illam conſuetudinem, ſeu ordinationem quæ omnibus horis, ac ſingulis ſuam propriam diſtributionum portionem aſſignat, vt in ſpecie monet Gloſ. Card. & Imol. loc.cit.cui ego addo,eſſe quoq; iuri magis conformem, vt patet ex ijs,quæ ſupr. hac eadem quæſt. concl. 1. deduximus. quam
47 ob cauſam etiam exiſtimo, † ad inducendam contrariam conſuetudinem, quod nimirum qui aliquibus intereſt, omnes diſtributiones etiam cæteris horis alias aſſignatas acquirat, requiri aliquam rationem, & præterea ſpatium 40. annorum iuxta tex. in. d. capit. fin. cum ibi traditis per Gloſ. & Doct. de conſuet.
48 ad inducendam † vero rurſus priorem conſuetudinem, quoniam rediretur ad ius commune, ſufficeret ſpatium decem annorum, Abb.d.capit.fin.& late Fel.in cap.cum acceſſiſſent verſic.7.limita, de
49 conſtit.facile autem conceditur † talis reditus ad ius cõmune,c.ab exordio 35. diſt. cum alijs adductis per Fel.loc.cit. necnon num.5 .& ſeq. & cap. cum omnes num. 7. cum duobus ſeqq.eod.tit. Idque verum eſt propter fauorem cultus diuini, cum alias tantum temporis requiratur ad tollendam conſuetudinem, quantum neceſſarium fuit ad eam inducendam, vt ſatis docuimus in tract. de Opt. canon. cap. 8. num. 26.cum duobus ſeqq.Fateor tamen, non
50 valere conſuetudinem, † quod diſtributiones vnius diei vnica hora acquirantur, tamquam nimis Eccleſiæ damnoſam, vt pluribus comprobat Card. in d Clemen. 2. q. 17. de ætat. & qualit. & ord. Præfic. Prob.d.cap.vnico, num. 31. cum pluribus ſeqq.& Graſ.deciſ.aur.par.2.lib.3.cap. 15. nu. 12. poſt Henric. Boich. in c. quia nonnulli,de cleric.non reſid.eſtq;tex.in cap. 1. conſuet. Atque hæc de hac quæſtione dicta ſint ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Diſtributiones maiores habere debet qui maiorem in Eccleſia dignitatem obtinet.*

2 *Stipendia meliora tribuenda ſunt iuxta cuiuſq; dignitatem.*

3 *Dignitatem obtinentes percipiunt diſtributiones.*

4 *Conſuetudo attenditur in tribuenda maiori portione vni clerico Eccleſiæ Collegiatæ, quam alteri ſufficietq; decennalis,nu.* 5.

6 *Duplices diſtributiones habere non debet, ſed ſimplices qui in Eccleſia Collegiata Dignitatem, & Canonicatus ex diſpenſatione obtinet.*

7 *Opinio etiam communis deſeri poteſt propter eius falſitatem,melioremq;contrariæ opinionis rationem.*

8 *Viſitator vnam procurationem exigit ſi duas viſitationes vnico die expediat.*

9 *Alimenta*

9 *Alimenta iterari non poſſunt.*
10 *Diſtributiones quotidianæ an dentur loco alimentorum.*
11 *Legatum alimentorum, & centum debentur quando ob diuerſam cauſam vtrumque relictum eſt.*
12 *Labori duplicato duplex merces, & ſtipendium debetur, ſicut minuitur imminuto labore.*
13 *Officio duplici an, & quomodo poſſit quis fungi, duplexue merces ei debeatur.*
14 *Archidiaconus ſimul, & Canonicus an habeat duas voces in Capitulo ſecluſa conſuetudine.*
15 *Vocem habere in Capitulo ſtatim ſequitur ad ius Canoniæ.*
16 *Conſuetudine induci poteſt, vt, qui habet Dignitatem, & Canonicatum, vel duos Canonicatus, habeat duplices diſtributiones.*
17 *Conſuetudo, quæ non ſit contra ius naturale vel diuinum aut à iure improbata, vel nimis Eccleſiæ damnoſa, eſt admittenda.*
18 *Conſuetudo tribuens duplicem diſtributionem ei, qui Canonicatum ſimul, & Dignitatem, vel duos Canonicatus in eadem Eccleſia obtinet, cum ſit præter ius, contenta erit ſpatio decem dumtaxat annorum.*
19 *Canonicus in duabus Eccleſiis an duplicem habeat diſtributionem: & nu. ſeq.*

An, & quando poſſit quis duplices quotidianas percipere diſtributiones diuinis intereſſendo. Quæſtio IV.

ANTEQVAM egrediamur materiam de ratione acquirendi quotidianas diſtributiones ab his, qui diuinis interſunt, & agere aggrediamur de iiſdem per abſentes acquirendis, non abs re erit videre quiſnam, & quando poſſit in eadẽ Eccleſia duplices habere diſtributiones. deinde quid in diuerſis Eccleſiis.

Prima Concluſio. Rationi, & iuri conſo-
1 num eſt, † vt, qui maiorẽ in Eccleſia aliqua Collegiata, vel Cathedrali habet dignitatem, maiores quoque habeat diſtributiones. optimus tex. in cap. ſtatuimus, de maior. & obed. ibi; & qui maior eſt ordine, etiam ſi poſtea ſit receptus, in portione percipienda eſſe volumus potiorem; maxime iuncto tex. & Gloſ. in cap. dilectus il 1. de præben. ibi, portiones quotidianas, & c. hoc eſt, quotidianas diſtributiones, vt explicant ibi Gloſ. & Doct. præterea me-
2 liora ſtipendia † conferenda ſunt ſecundum cuiuſque dignitatem, cap. nobis, cap. Vulteranæ, & cap. conceſſo, 12. q. 2. cap. fin. 1. q. 2. c. ius militare, diſt. 1. c. miramur, 61. diſt. & cap. conſuluit, 74. diſt. & is gradus ceteros antecedere debet, quem labor prolixior, & meliora ſtipendia fecerint anteire, l. nemo, C. de offic. magiſt. offic. per quæ, & alia iura Gloſ. d. capit. ſtatuimus in verb. portiorem à nemine, quem viderim, reprobata docet, honeſtum eſſe, vt qui maiores ſunt, & digniores, plus percipiant. Idem quoq; aperte ſentit Franc. Viu. deciſ. Neap. 311. num. 1. & 2. dum ex communi opinione Doctorum ait, conſuetudinem legitime præſcriptam, hoc eſt, quadragenariam, attendendam eſſe quoad tribuendam maiorem portionem diſtributionum vni, quam alteri; vbi vero nulla eſt conſuetudo, puta quia Eccleſia ſit nuper fundata, tunc attendi merita, & qualitates clericorum quoad hoc, vt maior portio diſtributionum vni, quam alteri tribuatur. Immo idem expreſſe tradit Abb. in capit. cum olim num. 6. de ſent. & re iud. poſt Innoc. in cap. cum omnes, de conſtit. dicens, quod quanto quis eſt in Eccleſia clarior, maior, & dignior, & tanto in his, quæ dantur pro alimentis, præhonorari debet quare parum
3 ſibi conſtat, falliturq; † idem Abb. d. capit. cum olim num. 2. dum poſt Io. An. velle videtur, habentem Dignitatem, ſecluſa conſuetudine, vel ſpeciali diſpoſitione, non debere percipere portionem vllam diſtributionum; nam oppoſitum oſtendimus ſupr. quæſt. 1. concl. 2. aperteq; conſtat ex Trid. Concil. ſeſſ. 21. capit. 3. & ex capit. licet, de præben. vbi dum Archidiacono abſenti cauſa ſtudij mandatur, vt non dentur diſtributiones, ſupponitur eum fuiſſe capacem diſtributionum; nam non entis nullæ ſunt qualitates, cap. ad diſſoluendum de deſponſ. impub. cum ſimil. ſub-
4 dit autem ibid. Gloſ. † circa hoc magis conſiderandam eſſe cuiuſque Eccleſiæ conſuetudinem, d. cap. cum omnes, & c. cum M.

Fer-

Ferrarienſis,de conſtitut. & ſane in noſtra
Mediolanenſi Eccleſia ſiue ex conſuetudi-
ne,ſiue ex ſtatuto . ſiue aliter inductum
eſt,vt omnes Dignitates portionem vnam
cum dimidia quotidianarum diſtributio-
num percipiant ; huiuſmodi vero conſue-
5 tudo , † cum ſit vel ſecundum ius, vel cer
te ſolum præter ius,requiret dumtaxat ſpa
tium decem annorum,iuxta not. per Abb.
& cæteros d. cap. fin. de conſuetud. ma-
xime vero per Curt. ibid. ſect. 3. num.
28. Præterea in tribuenda maiori portio-
ne diſtributionum quotidianarum vni ,
quam alteri , etiam data paritate ſeruitij
Eccleſiæ , quoad diſtributiones conflatas
ex tertijs iuxta decretum Conc. Trid.d.
ſeſſ.21. cap. 3. de refor. attendendum eſſe
quid quiſq; ex Canonicis , Portionarijs ,
Oficialibus, ac Dignitatibus in ſua tertia
contulerit ; ita.vt qui plus attulerunt,plus
etiam a lratam deſeruiendo percipiant ,
id ex quibuſdā Sacræ Cong. declarationi-
bus colligit Garz.trac.de benef par.3.cap.
2. num. 460. ſic intelligens , verbum illud
(proportionabiliter) poſitum d. cap. 3.
Concil. licet vero hoc probabile ſit,immo
etiam neceſſario dicendum vbi id ſacra
Congregatio aperte dicat ; tamen illud
(proportionabiliter)poteſt etiam ita acci-
pi,vt attēdatur qualitas perſonarum, inter
quas debent diuidi diſtributiones, vnde
ibi dicitur,quæ inter Dignitates , & cete-
ros diuinis officijs intereſſentes diuidan-
tur,vel proportio intereſſentię,aut aſſigna
tionis ſingulis diuinis officijs, valoriſue
iſtorum beneficiorum, vnde ipſa deductio
tertiæ facienda eſt , cum primum ea fieri
debet, diuiſionisque diſtributionum tunc
primo faciendæ .

Secunda Concluſio. Regulariter , & ſe-
6 cluſa conſuetudine† obtinens Dignitatem
& Canonicatum,vel duos Canonicatus in
eadem Eccleſia nō debet habere duplices
ſed ſimplices diſtributiones; ita Ant. Butr.
in cap. cum olim , de ſenten. & re iudic.
Nicol.Mil. in Repertor. Verb. diſtributio-
nes il 1. Gig. conſil. 144. num. 28. Franc.
d. cap. vnico §. fin. & Roch. Curt. d.
cap. fin.ſect.5. num.43.Gomeſ.tract. de
expect. num. 54. quem refert non diſſen-
tiens Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 2. cap.
7. quæſtio. 13. prope finem . & vt ple-
roſq.alios prætermittam, huius etiam ſen-
tentiæ eſſe videntur Aret. in cap. 3. de
probat. dum ſententiam Io. An. quæ con-
traria eſt, dubiam eſſe dicit; nec nō Duen.
reg.206.limit.4.Dec.in d.cap. cum omnes
in 1.lect.col.1.& ibi Andr.ab Ex ca nu. 52.
& alij quot quot præciſè voluerunt, con-
ſuetudine induci poſſe, vt is,qui ex diſpen
ſatione habet Canonicatum.& Dignitatē,
ſeu duos Canonicatus , habere debeat du-
plices diſtributiones ; nam ſatis aperte
volunt , contrarium de iure ſcriptō pro-
cedere; idem quoque poſtquam hæc ſcri-
pſi reperi tenuiſſe Lælium Zecchum in
tract.quem nuper edidit de Repub.Eccl,c.
24. verſ. ſexto ſi habent Dignitatem poſt
Rebuf. in prax. benef. tit. de diſpenſat.
rat. ætat. verſ. in Cathedrali ; deciſumq;
videtur a Sacra Congregat. Trid. Concil.
dum,vt audio, ad ſeſſ.22.cap.3.de reform.
in vna Legionenſi reſpondit , obtinentem
legitime duas Dignitates in vna Eccleſia
in digniori reſidere debere , & percipere
quidem fructus præbendæ alterius digni-
tatis , non tamen quotidianas diſtributio-
nes,quæ illi reſponderent.ex qua,& alia
eiuſdem Cong. declaratione idem tuetur
Nic.Garz.d.tract. de benef. par. 3. cap. 2.
num. 185. cum ſeq.Et quamuis ingenue fa-
tear, oppoſitam eſſe communiorem opi-
nionem , quam tenent inter alios Io. And.
Abb.Imol.& Fel. d. c. cum olim , Bal. in
conſ.53.inter conſ.Card.ei ſubſcribentis ,
Viu.com.opin.lib.1.Verb.Archidiaconus ;
in quam etiam magis inclinat Couar. d.
lib.3. var. reſol.cap.13. num. 6. Ant. Cor-
ſet.in tract.de verb.gemin.num. 27. & Al-
phonſ.Hoied. d. tract. incompatib. benef.
cap.12.num. 15. & quam eſſe magis com-
munem teſtatur Viu. loc. cit. communem
vero Fel. d. c. cum olim. num. 2. tamen
audacter etiam ab hac affirmatiua recedo
propter manifeſtam eius falſitatem , &
euidentem rationem pro contraria, quam
7 nos tuemur ; quam ob cauſam † etiam
a communi opinione recedere licet , vt
eſt opt. tex. in capit. Capellanus , de fer.
& l.1. §. ſed neque ex multitudine , C. de
vet. iur. enuclean. late Rol. a Val. conſil.
100. num. 49. & ſeqq. vol. 2. Fel. in cap.
1. limit. 1. de conſtitut. Aſin. in Prax. Iu-
dic. §. fin. cap. vlt. 1. part. Azoguid. in
tract.

tract.de com.opin.lib.3.cap.8. nu. 1. latiſ-
ſime Ant.Mar. Corat. in ſimil. tract. lib. 2.
tit. 9. caſ. 17. ratio autem euidens noſtræ
opinionis, vnde etiam conuincitur fal-
ſitas contrariæ, eſt hæc. nam cum diſtri-
butiones dentur propter intereſſentiam
in Choro diuinis officijs, & vt Clerici Ec
cleſiæ inſeruiant, vt patet ex tex. d. cap.
vnico, & nos latius explicauimus in defi-
nitione diſtributionum quotidianarum 1.
par.quæſt.4.& fatentur ſequaces oppoſitæ
ſententiæ; certum eſt Archidiaconum
ſimul, & Canonicum, aut duos Canonica
tus obtinentē non magis diuinis intereſſe,
Eccleſiaq; inſeruire, quam eum, qui Ar-
chidiaconatum ſolum, aut Canonicatum
obtinent. Neq; valet reſponſio Abb. d.
cap.cum olim num.6.nimirum, hunc inte-
reſſe, & vt Canonicum, & vt Præpoſitum
ſeu Archidiaconum; nam adhuc non po-
teſt niſi ſemel intereſſe, & vnico tempore
vnicum Eccleſiæ ſeruitium exhibere. Mi-
nus valet reſponſio eiuſdem Abb. Imol.
& Fel. loc. cit. quod vtramq; repræſentat
perſonam; vnde cum non poſſit aſſignari
ratio, cur magis detur diſtributio ratio-
ne Archidiaconatus, quam Canonicatus,
vel vnius, quam alterius Canonicatus, de-
betur ex vtraque ratione arg. l. genera-
liter, C de fideiuſſ. nam dici poteſt, deberi
vel vnicam diſtributionem ex vtraque ra-
tione, vel eam, quæ reſpondet Archidia-
conatui, tamquam digniori, vel Canonica-
tui nobiliori, ſi ſunt duo Canonicatus, quo
rum alter ſit Sacerdotalis, alter Diaconalis
iuxta mētē declarationis Sacræ Congreg.
de qua ſupra; vel, ſi vterq; Canonicatus ſit
æqualis, alteri indeterminate, vel quem ma
luerit is eligere. qui vtrumq; obtinet,
arg. Extrauag. Execrabilis, de præben.
d. vero l. generaliter nihil ad rem habet.
Et quoniam ſimilibus probare conantur
ſequaces Io. Andr. ſuam ſententiam,
& nos ſimilibus noſtram confirmemus.
Tex. eſt in cap. fœlicis §. adijcientes, de
8 cenſ. in 6. vbi, † ſi Prælatus expedit vna
die duas viſitationes, pro quarum qua-
libet, ſi ſeparatim factæ fuiſſent, ſoluta
fuiſſet duplex procuratio, ſeu duorum
dierum, non poteſt niſi vnicam exigere.
Præterea in l. alimenta §. baſilicæ ff. de
aliment. & cib. leg. & in l. dominus §.
9 final. ff. de vſufr. habetur, † alimenta ite-
rari non poſſe; vnde Petr. de Bellapert. in
l. Titia §. qui Marco ff. de ann. leg. Bar. &
Cyn. in l. cum quæſtione, C. de legat. op-
time ad rem noſtram tradunt, quod ſi reli-
cta ſunt alimenta Presbyteris, & Diaconi-
bus, vel Priori, & Fratribus alicuius Mo-
naſterij, ille, qui eſt Prior ſimul, & Frater,
vel Presbyter, & Diaconus, non debet ra-
tione duplicis officij habere duplicata
alimenta; quod autem diſtributiones quo-
tidianæ dentur loco alimentorum, ſatis
patet, quia victualia nuncupantur in cap.
de cætero, de cler. non reſid. & d. cap. vni-
co, eod. tit. in 6. Neque obſtat reſponſio
Abb. d. cap. cum olim num. 6. diſtributio-
10 nes † dari in partem alimentorum, non
autem pro omnibus, & integris alimentis;
nam ſicut gratis id dicitur, ita gratis ne-
gari poteſt; deinde ſupplementum non eſt
petendum ex alijs diſtributionibus, ſed ex
corpore præbendæ, alijſue fructibus præ-
ter quotidianas diſtributiones, quos qui-
dem duplicandos eſſe in noſtro caſu indu
bitatum puto cum eod. Abb. ibid. Neque
etiam valet reſponſio Fel. Bald. & Card. lo-
co citato, diſtributiones improprie dici
alimenta, eo quod victualia dicantur in
iur. alleg. habito potius reſpectu ad ſpe-
ciales conſuetudines Eccleſiarum; vnde in
d. cap. vnico dicitur, quod ita nuncupan-
tur: nam præterquam quod in d. cap. de
cætero abſolute dicuntur victualia, ſicut
alibi diſtributiones, adhuc dico, id à no-
bis adductum eſſe tanquam ſimile, non tan
quam deciſionem in ſpecie; & quidem ma
gis ſimile eſt, quam quod ab ijſdem, &
Abb. Cou. & Hoied. ſequacibus Io. Andreę
pro ſua opinione adducitur ex d. §. qui
Marco, vbi iuxta expoſitionem Hoied. &
Couar. Iuriſconſultus ſcribit, quod ſi legen
tur libertis annua alimenta, & Marco cen-
tum, debebuntur Marco alimenta annua,
& ſimul centum, ſi is libertus ſit; quid
enim habent commune legatum, quod
ex libera voluntate teſtatoris abſque
vlla conditione, & cauſa datur, cum
quotidianis diſtributionibus, quæ ex ne-
ceſſitate, ac ſub certa cauſa, & condi-
tione dantur, nimirum ijs, qui in Eccle-
ſijs Collegiatis diuinis interſunt, atque
inſeruiunt, & ratione talis intereſſentiæ,
& ſer-

& ſeruitutis,& non aliter, vt ſupra oſtendimus. Deinde in id incidunt, quod in alijs reprehendunt, dum enim non rectè argui volunt ab alimentis ad diſtributiones, ipſi tamen ab ijſdem alimentis ex d.§. qui Marco argumentum ſumunt ad eaſdemmet diſtributiones. Sed adhuc directè reſpondeo ad d.§. qui Marco, ideo ei deberi vtrum-
11 que legatum, † quia non ob eandem cauſam facta ſunt, vt exponit ibi Bart. & alij, ipſeque, Abb.c.cum olim num. 4. at verò certum eſt, quod ſi duplices diſtributiones Archidiacono ſimul, & Canonico deberentur, id fieret ob vnam, eandemq; cauſam, nimirum propter intereſſentiam, quæ vnica eſt, & ſemel dumtaxat in die ab vno exequi, & obiri poteſt. Ex quo etiam tollitur obiectum Fel.d.cap. cum olim num.1.ex tex.in §. illud, Auth. vt iud. ſine quoquo ſuffrag. ſi. vbi ſi duo officia vniuntur, debentur duo ſalaria vtrumque habenti etiam tanquam vnum, & alijs ſimilibus, quæ ibi adducit; nam id euenit,
12 quia † duplicato labori, & operi duplex merces, ac ſtipendium debetur; ſicut etiã quando labor minuitur, debet minui ſalarium, l.Scio amico in princ. ff. de ann. leg. At vero in caſu noſtro vnicus eſt labor, & vnicum opus. Minus etiam obſtat quod obijciunt Couar.& Hoied. loc. cit. ex l. ſi conſul, iuncta Gloſ.ff.de adopt. l. 3. ff. de rit.nupt.l.fiſtulas §.1. ff. de contrah. empt.
13 & alijs ſimilibus iuribus † poſſe quem duplici officio fungi, modò exercitium vnius alteri non contradicat, eiuſue vſum non impediat; atque adeo emolumentum vtrique officio aſſignatum percipere, nam reſpondetur primo, non modò duas intereſſentias ſe impedire in vnica perſona, ſed implicare, vt ſimul ſint eodem tempore. Secundò non ideo ex d.iuribus ſequi, debere habentem illa duo officia habere etiam duo ſalaria, vel ſi habebit, erit ratione duplicis laboris, vt mox diximus, quod non accidit in caſu noſtro, in quo vnus eſt labor, & vna intereſſentia, propter quam dantur quotidianæ diſtributiones, vt ſupra oſtendimus. Denique non officit, quod idem Couar. & Hoied. ibid. obijciunt ex tex.& ibid.Glo.&Doc.in d.c.cũ
14 olim † Archidiaconum ſimul, & Canonicum habere duas voces in Capitulo; nam in eo tex. id non deciditur, ſed ſolum refertur, quod tamen potius improbatur. Gloſ. verò dubitatiuè loquitur, ſtante etiam conſuetudine, quo caſu id libenter admitto, ſicut etiam in diſtributionibus; alias non video, quomodo id iure ſuſtineri poſſit. deinde dato etiam, duplicem vocem ei competere, non rectè ſequitur, deberi etiam duplices diſtributiones, vt optimè ait Butr. d. cap. cum olim; illud enim datur in conſequentiam dignitatis,
15 & quia † ad hoc, vt clericus habeat vocem, ſolum ſufficit, quod habeat ius Canoniæ cap. dilectus il 1. & ibi omnes, de præben. at verò, vt habeat diſtributiones, requiritur etiam realis intereſſentia, quæ duplicari non poteſt, vt iam dictum eſt; deinde, percipere diſtributiones non ſtatim ſequi ad vocem in Capitulo, nos latius oſtendemus infr. quæſt.20. concl. 1.

Tertia Concluſio. Indubitatum omnino eſt, quod, vbi adſit hac de re con-
16 ſuetudo, † is, qui obtinet dignitatem & Canonicatum ex diſpenſatione in vna, & eadem Eccleſia, duplices habebit diſtributiones, ita poſt Bal. Card. Deci. & Exe. locis cit. tradit Viu. d. ver. Archichidiaconus, Duen. d. reg. 206. limit. 4. Couar. d.cap. 13. num. 6. licet contrarium velit Curt. dict. ſect. 5. num. 43. ſed ma-
17 le; nam † conſuetudo admittenda eſt, modò non ſit contra ius naturale, vel diuinum, aut conſuetudo ipſa a iure improbetur, aut ſit nimis damnoſa Eccleſiæ, vt patet ex text. dict. cap. final. iuncto cap. 1. & quod ibi tradunt Doctor. Neque obſtat tex. quem ipſe Curt. allegat in cap. litteras, de conceſſ. præben. nam nihil ibi habetur, de diſtributionibus, ſed ſolum de præbendis, quæ longè diſtant à diſtributionibus. Minus aduerſatur Clem. fin. de præben. nam loquitur dũtaxat de præbendis; neque vllum verbum ibi fit de conſuetudine. Card. etiam Flor. in d.conſ. 53. arguendo id indicat, ſed cum Bald. firmat contrarium. Abb. denique in conſil. 96. uolum. 2. nihil ad rem habet. Ex quibus fit, quod cum hæc conſuetudo non ſit contra ius, ſed ſolum præter,
18 † requiret dumtaxat ſpatium decem annorum, iuxta alias tum in hoc tractat. tum tractat. de Option. cap. 2. quæſtion. 2. per

2.per nos tradita;traduntq; Doct.communiter in cap.fin.de conſuetud. vbi inter cæteros Roch.Curt.ſect.3.num. 28. communemq; dicit Turzan.opin.66. & Soar. in Theſ.recept.ſent.litt.C.num.279.

Quarta,& poſtrema concluſio.Obtinẽs
19 duos Canonicatus in diuerſis Eccleſijs†ci
tra diſpenſationem nequit duplicem habe
re diſtributionem, & quidem ſi eodem
tempore diuina officia recitentur, patet,
quia vtriuſque intereſſe non poteſt, quod
requiritur ad lucrandas diſtributiones,ca.
vnic.de cler.non reſid.in 6.ſic Io.Azor. In-
ſtit. moral. part. 2. lib. 6. cap. 13. quæſt.5.
vbi etiam innuit,idem abſoluté dicendum
dum contendit,eum, qui ſecundi Canoni-
catus poſſeſſionem nactus eſt, ipſo iure
primum amittere,poſt Trid.Conc.ſeſſ.7.c.
4. de refor. vbi tamen nihil in hoc addi-
tur iuri antiquo, magis facit cap. 7. de
reform. ſeſſ. 24. dum aufert Epiſcopis fa-
cultatem conferendi ſecundum benefi-
cium perſonalem requirens reſidentiam.
Quod ſi ex diſpenſatione Apoſtolica Ca-
20 nonicus quis ſit in pluribus Eccleſijs,†tũc
pro tempore, quo in eiſdem diuinis inte-
reſt, lucrari poterit vbiq; diſtributiones,
cum id faciat, ad quod illæ tribuuntur; &
alioqui iuſtè retineat vtrumque Canoni-
catum, cuius ratione capax quis eſt diſtri-
butionum,cap.dilectus il 1. & cap. pro il-
lorum iuncta Gloſ.fin. de præben. pro eo
verò tempore quo in aliqua ex ijs Eccle-
ſijs diuinis non intereſt, illis diſtributio-
nibus carere debebit, niſi id quoque ex-
preſsè contineat diſpenſatio, quæ cum ſit
ſtricti iuris,ita erit accipienda, vt quo mi-
nus fieri poſſit,ius cõmune lædat,c. 1.§.il-
le vero,de fil.presb.in 6.cum ſimil. at verò
iure communi ad lucrandas diſtributio-
nes omnino requiritur intereſſentia, ſeclu
ſa iuris, aut Papæ diſpenſatione, & indul-
gentia ſpeciali,d.cap.vn.cum ibi adnot.&
ſuis concord. Quid autem ſtante conſue-
tudine ſtatuendum ſit, dicemus quæſt. 12.
concl. 1.Interim finis ſit huic quæſt.

SVMMAE RERVM.

1 *Abſens aliquis dicitur pluribus modis.*

2 *Abſens dicitur qui non eſt in hoc mundo, ſed mortuus eſt.*

3 *Abſens dicitur qui longè abeſt à loco, de quo agitur.*

4 *Abeſſe dicitur qui extra prouinciam eſt, quæ prouincia accipienda eſt iuxta dominium illius ciuitatis, num.5.*

6 *Abſens dicitur qui non eſt in ciuitate,ſeu in continentia murorum illius.*

7 *Abſens dicitur qui non eſt domi, aut ſi eſt domi parat diſceſſum, aut reuerſus nondum compoſuit ſarcinulas,num.8.*

9 *Abſens dicitur qui non eſt in loco particulari, puta cubiculo,eccleſia,&c.*

10 *Abſens dicitur qui corpore præſens eſt, non animo.*

11 *Abſentia duplex,alia ordinaria, alia extraordinaria*

12 *Abſentia extraordinaria duplex, alia neceſſaria,alia voluntaria.*

13 *Abſentia neceſſaria triplex, alia laudabilis, alia vituperabilis,alia neutra.Similiter voluntaria,num 14.*

15 *Abſens poteſt quis dici iuſta de cauſa quoad vnum effectum,& non quoad alium.*

16 *Abſens iuſta de cauſa in caſibus à iure non expreſſis quando quis dicatur, iudicis arbitrio relinquitur.*

17 *Præſentia,reſidentia,& intereſſentia an, & quomodo inter ſe differant.*

18 *Diſtributiones quotidianæ non dantur ijs,qui tantum præſentes ſunt in ciuitate, & loco Eccleſiæ Item non dantur reſidentibus tantum,ſed intereſſentibus,nu.19.*

20 *Diſtributiones non dantur abſentibus licet per alium inſeruiant; nec ſint alij reditus.*

21 *Abſens ob iuſtam cauſam,ob quam iure percipit diſtributiones,non percipiet, ſi ea non ſit verè cauſa abſentiæ. Idem autem dicendum eſt quoad partem,num 22. Idem vbi alia de cauſa tunc magis principaliter abeſſet ab Eccleſia,num.23.*

24 *Impedimentum affectatum non tribuit iuſtam cauſam abſentiæ propter quam poſſit quis percipere diſtributiones.*

25 *Impedimentum affectatum regulariter non excuſat. Modò affectatio contineat malitiam,num.26.*

27 *Affectatio diſceſſus,ſeu diuturnæ abſentiæ ex quibus colligatur.*

28 *Affectaſſe diſceſſum præſumitur, qui ſine lucro abſentandi ſe occaſionem procurauit.*

29 *Affectaſſe diſceſſum præſumitur vir gregius abſens cauſa publici officij, aut negotij exigui,*

gui, quod a quouis expediri potuiſſet.

30 *Affectaſſe diſceſſum præſumitur, qui maturius, quam neceſſe ſit, diſceſſit. aut eo tempore, quo abeſſe cœpit, tenebatur aliquid facere, quod non fecit; num. 31.*

32 *Abſentiam affectare quoad non reditum præſumetur is, qui non redit ſtatim, ac abſentiæ cauſa ceſſat.*

33 *Abſentia ſuſcepta cauſa metus tandiu durat, quamdiu durat metus.*

34 *Ambaſciatores finita legatione non fruuntur amplius priuilegio, neque habent ſalariũ.*

35 *Abſenti iuſta de cauſa debet concedi tantum temporis, quo redire poſſit in patriam; hoc eſt viginti miliaria pro ſingulis diebus; nu. 36.*

37 *Dieta vna legalis continet viginti miliaria.*

38 *Abſens iuſta de cauſa dicitur eadem de cauſa abeſſe, ſi dum reditum pararet, vel rediret, aliud iuſtum impedimentum ei ſuperuenit.*

39 *Abſenti iuſta de cauſa datur, poſtquam reuerſus eſt, modicum temporis ad res ſuas componendas. Illud autem quantum eſſe debeat, num. 40.*

41 *Impedimentum iuſtum non facit, vt abſens percipiat diſtributiones, quando is ſe arctauit, aut ſi proceſſit illud impedimentum ex culpa impediti præordinata ad caſum, nu. 42.*

43 *Impedimentum, quod facile potuit remoueri, & non fuit remotum non excuſat. Quid autem, quando impedimentum remoueri non potuit, ſed impeditus otioſè agebat; nu. 44.*

45 *Proteſtatio an, & quando neceſſaria ſit impedito, vt impedimentum eum excuſet.*

46 *Argumentum à reſtitutione in integrum ad acquiſitionem diſtributionum an rectè ſumi poſſit.*

47 *Neceſſitas corporalis iuſta, & rationabilis excuſat ab amiſſione diſtributionum quotidianarum. Idque procedit de iure communi ſcripto ſecluſa conſuetudine; num. 48.*

49 *Abſens leuandi corporis cauſa priuandus non eſt diſtributionibus.*

50 *Egrediens Chorum aliquantiſper ad reſpirandum amittere non debet diſtributionẽ.*

51 *Peregrinationis cauſa qui abeſt non ideo percipit diſtributiones. Idem de eo, qui peregrinatur ex voto; num. 52.*

53 *Abſens, vt confiteatur peccata ſua non ideo habebit diſtributiones.*

54 *Vi priuata detentus non amittit diſtributiones. Idem ſi ab hoſtibus quis capiatur. num. 55.*

56 *Obſes datus ab Eccleſia non amittit diſtributiones.*

57 *Repræſaliarum cauſa captus non amittit diſtributiones.*

58 *Metus iuſti cauſa abſens non eſt priuandus diſtributionibus.*

59 *Metus quando fuerit iuſtus, & iuſta cauſa ſe abſentandi, regulariter iudicis arbitrio remittitur. quid autem conſideret iudex; nu. 60.*

61 *Metus iuſtus circa quæ mala verſetur; & num. ſeqq.*

62 *Mors, vel cruciatus corporis iuſte timetur.*

63 *Vincula, & carcer iuſte timentur.*

64 *Bonorum omnium amiſſio iuſte timetur. immo & maioris partis. num 65.*

66 *Honoris, & pudicitiæ amiſſio eſt iuſta timoris cauſa.*

67 *Libertatis, & ſtatus amiſſio iuſte timetur.*

68 *Expulſio à ciuitate eſt iuſta cauſa timoris.*

69 *Præceptum Principis, vel iudicis iniuſtum aliquid præcipientis eſt iuſta cauſa timoris, & abſentię.*

70 *Tyranni mali mores, quos compati quis nequeat, ſunt iuſta timoris cauſa.*

71 *Inimicitiæ potentiorum, ſeu partialitates ſunt iuſta cauſa timoris, & abſentia, vt quis percipere poſſit diſtributiones. Modo tamen is non fuerit in culpa, num. 72.*

73 *Bellum vel ciuile, vel externum eſt iuſta cauſa timoris, & abſentiæ, modo tutum non ſit in patria commorari.*

74 *Peſtis eſt iuſta cauſa timoris, & abſentiæ à loco contagioſo.*

75 *Peſtis cauſa an, & quomodo Clericus poſſit abeſſe maxime à reſidentia.*

76 *Peſtis cauſa abſens clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipit fructus præbendę, non autem diſtributiones quotidianas.*

77 *Beneficiatus diſcedens cauſa peſtis an teneatur habere licentiam Prælati.*

78 *Metum quando iuſtum arbitrabitur iudex attenta perſonarum qualitate.*

79 *Metus iuſtus, & abſentia eius cauſa ſuſcepta excuſant, modo metus perduret.*

80 *Clericus iniuſte bannitus, relegatus, & carceratus non amittit diſtributiones quotidianas. Idem ſi fuit iuſte carceratus, & tortus,*

propter

propter i·dicia, ſed fuit abſolutus. nu. 81. Sec·s vero ſi iuſte quis omnino carceratur, releſ atus.vel bannitus fuerit num 82.

83 *Impedimentum quolibet iuſtum, & neceſſarium excuſat ab amiſſione diſtributionum.*

An, & quando abſens ob corporis neceſſitatem iure poſſit percipere Quotidianas Diſtributiones. Quæſtio V.

EXPLICATIS ijs, quæ de percipiendis quotidianis diſtributionibus ab ijs, qui præſentes actualiter,& vere ſunt diuinis officijs, dicenda videbantur; operę pretium eſt,vt ad ea veniamus, quæ ad rationem earundem ab ijs percipiendarum, qui adſunt, ſed ficte pro præſentibus,& intereſſentibus habendi ſunt pertinere videntur. Sed antequam ad propoſitam quæſtionem de abſentibus ob corporis neceſſitatem deſcendamus, quædam prius generatim de abſentia, quæ magis ad rem noſtram faciunt, adnotanda ſunt.

1 Præmitto igitur primo,† quam plurimis modis dici aliquem abſentem, de quibus per Bal.in l.præſens, ff. de pact. Alciat. & Rebuf.in l.abſentem,ff.de verb.ſign. Fel. in cap. quoniam frequenter num. 9. & ſeqq. vt lit.non conteſt.Dec.in cap.cum omnes, num. 43. de conſtit.Alex. in l. 2. §. voluntatem, ff. ſol. matr. Cagn.in l. qui poteſt, ff. de reg. iur. Balb. in tract. de præſcript. 4. part. 2. quæſt. princ. num. 3.& D.Sfort. Odd.in ſuo pulcherrimo tract. de reſtitut. in integrum quæſt. 5. art. 6. nos eos duntaxat modos ſeligemus,qui ad rem, de qua agimus, magis videntur accedere. Primo
2 ergo dicitur abſens, † qui non eſt in hoc mundo, ſed,cũ prius viueret,nũc mortuus eſt,c. ſi delegatus, de off. deleg. in 6. opt. tex. vbi Alciat. & cæteri in l. mulieris §. abeſt. ff. de verb. ſignifi. Secundo dicitur
3 abſens,† qui licet in mundo ſit, tamen longe diſtat a loco,de quo agitur; opt. tex. in l.fin. §. vbi autem,C.de bon. quę liber. vbi id adnotauit inter cæteros Bald. & Fulg.
4 Tertio dicitur abeſſe † qui extra prouinciam eſt;tex.in l.fin.C.de præſcript. 10.vel 20. annor. Gloſ. in §. 1. verb. præſentes, Inſtit.de vſucap.& in l.præſens, ff. de pro-
5 cur.quæ tamen prouincia † accipienda eſt non ſecundum gentes, ſeu nationes, aut ſecundum Geometrarum diuiſionem, ſed iuxta dominium Ciuitatis illius, à qua dicitur abeſſe, vt poſt Bald. d. §. 1. monet Odd.d.art.6.nu. 31. Quarto dicitur abſens
6 † qui non eſt in Ciuitate,ſiue in continentia murorum illius, d. l. abſentem, ff.de verb.ſignif.cum concord.de quib.Alber. d. l. præſens ff. de procur. opt.etiam tex.in d. capit.vnico,de cleric. non reſid. in 6. & hic proprie dicitur abſens, vt tradunt Gom.in § rurſus num.7.Inſtit.de act. Dec. in capit. cum omnes in 1.lect. num.42.de conſtit.& Io.An. in capit. vbi periculum §. 1. de elect. in 6. Quinto dicitur abſens
7 † qui non eſt domi; tex. d. l.præſens.ff.de procurator.& in l.4.§. abeſſe, ff. de damn. infect.& l.aut qui aliter §.1. ff. quod vi,aut
8 clam. Sexto dicitur abſens † qui eſt domi, tamen eſt in procinctu, & parat diſceſſum componendo ſarcinulas, vel reuerius illas adhuc non depoſuit, nec quieſcere cœpit; tex.& ibi late Bart.in l. ab hoſtibus §. ſed quod ſimpliciter, ff. ex quibus cauſ.
9 mai. Septimo qui † non eſt in loco particulari,ſeu,vt alij loquuntur,loco loci,puta in cubiculo, Eccleſia, alioue loco,de quo agitur; vt eſt bonus tex. in d.l.abſentem, & melior in d. capit. vnico, ibi, qualitercunque in ciuitatibus,ſeu alijs locis; in quibus ipſæ co ſiſtunt Eccleſiæ, ſint præſentes, licet diuinis officijs non interſint &c. Octauo, & poſtremo, quod ad rem
10 noſtram attinet, abſens dici poteſt † qui corpore omnino præſens eſt tamen animo,& intellectu abeſt,qualis eſt furioſus, & quilibet mente alienatus l.2.§.furioſus, ff. de procur. Alber. d. l. præſens, ff. eod. Odd.d.art.6. n. 391.qua ratione dici etiam poteſt abſens, qui, licet mente captus non ſit,ad id tamen non attendit, quod agitur, ſed abſtractus eſt, ac mente, ſeu imaginatione vagatur.

Præmitto ſecundo,quod,omiſſis alijs diuiſionibus abſentiarum illa melior eſt, quam affert, & optime comprobat Odd.,
11 d.quæſt. 5. art. 7.vt 1 alia ſit ordinaria, quę eſt domicilij perpetui;alia extraordinaria ratione diſceſſus, & abſentatio nis

nis accidentalis,& extraordinariæ à domi-
12 cilio proprio; hæc autem † duplex ſit,alia neceſſaria, cogente Principe, Magiſtratu, vel iudice ſuæ Ciuitatis, vel ex præcepto legis communis, aut ſtatutorum;alia voluntaria, quæ omnino ſponte, & ad nullius iuſſum, ſed ad propriam, vel amicorum, vel ſuorum vtilitatem, & gratiam
13 ſuſcipitur. Rurſus neceſſaria † triplex, alia laudabilis,quæ pro ſuæ Reip.Principis, vel Eccleſiæ vtilitate ſuſcipitur iuſſu illius, qualis eſt legatio; alia vituperabilis, vt relegatio,vel bannum, quod etiam quandoq;timore pœnæ ſuſcipitur; alia demum neutra, hoc eſt, neque laude, neque vituperatione digna, vt ſi quis captus ſit, & detentus à latronibus, vel ab aliquo pri-
14 uato. ſimiliter abſentia voluntaria † triplex, alia laudabilis, vt cauſa ſtudiorum; alia vituperabilis, vt cauſa latitationis, vel otij, aut non honeſtæ, ac pene neceſſariæ recreationis, & voluptatis; alia denique neutra, quæ lucri cauſa ſuſcipitur,qualis eſſet in clerico aduocatio coram Iudice Eccleſiaſtico, vel conſultatio cum lucro litigium pro ſe, vel amicis, aut conſanguineis; & alia huius generis.

15 Præmitto tertio, aliquem † poſſe dici abſentem iuſta de cauſa ad aliquem effectū,&non ad alium; ſeu quoad aliquod priuilegium,& non quoad aliud, puta, quoad percipiendos fructus præbendarum, non autem diſtributiones quotidianas, vt infr.ſuis locis dicemus de abſentibus cauſa ſtudiorum, vel in ſeruitio Papę,aut Epiſcopi, aut alia ſimili de cauſa. In caſibus autem particularibus à iure non expreſſis
16 † quando iuſta, vel laudabilis dicatur abſentia quoad vnum, vel alium effectum iudicis arbitrio relinquendum erit,iuxta ea, quæ ſupra quæſt. 3. concluſ. 6. ex Menoch.& alijs tradidimus,& in materia abſentiæ docent Fel.in cap.quoniam frequenter num. 9. vt lit. non conteſt. Alciat. in l. mulieris §.abeſt ff. de verb. ſig. & Odd.d. tract.de reſtit.in integr.quæſt.5.art.6.num. 41.

Pręmitto quarto quoad obtinentes Canonicatum, vel Dignitatē in Eccleſijs Cathedralib. aut Collegiatis hæc tria inter ſe
17 differre,præſentiam, † reſidentiā, & intereſſentiam; nam præſentia nomen generale eſt,& opponitur cuicunque ex ſupradictis modis abſentiæ, præcipue vero illi, per quem quis dicitur abeſſe à Ciuitate, vel loco, in quo eſt Eccleſia, cui quis adductus eſt; reſidentia autem eſt, per quam quis in Eccleſiam ſua corporalem præſentiam, licet non continuam exhibet; intereſſentia vero eſt cum Choro addictus continue adeſt diuinis officijs, 1
in ijsq; Eccleſiæ inſeruit, vt eſt optimus tex. in d. cap. vnico; ibi, diſtributiones quotidianas; quæ tantum reſidentibus tribuuntur, qualitercunque in ciuitatibus, ſeu alijs locis, in quibus ipſę conſiſtunt Eccleſiæ,ſint pręſentes,licet diuinis officijs non interſint, ex integro percipiunt, ac ſi continue ipſis Eccleſijs in eiſdem officijs deſeruirent. Et quamuis in his verbis pro eodem poni videantur reſidentes, & intereſſentes,dum dicitur,quotidianas diſtributiones dari tantum reſidentibus, quas tamen dari tantum intereſſentibus & ſupra ſępius admonuimus, & infra concl. 1. oſtendemus; tamen nomen reſidentis hic ſumitur,prout excludit eum,qui dumtaxat præſens eſt in Ciuitate, vel loco Eccleſiarum,vt aperte conſtat ex verbis,quę ſubijciuntur, qualitercunque in Ciuitatibus, &c. vt ea intellexerunt Gemin. Franc. & ceteri fere omnes Doct. per illum etiam tex.docentes,reſidentiam differre ab intereſſentia, quorum ſententiam veram, & communem eſſe, non tamen ex eo tex. colligi omnino, ac liquido poſſe, conſtat ex ijs,quę ſup. 1.par.quęſt.4.in explicatione definitionis diſtributionum adduximus. quam etiam ſententiam tenet inter alios Io.Azor.Inſtit.Moral.par.1.lib. 7. c. quęſt. 5. licet ipſe non diſtinguat reſidentiam à præſentia, ſed male, vt patet ex dictis.

His premiſſis conſtituatur regula negatiua,& ſit Prima concluſio. Diſtributiones quotidianę regulariter non dantur abſentibus, etiam ſi pręſentes ſint in Ciuitate, vel loco, vbi ſita eſt Eccleſia; aut etiam reſidentibus,ſed tantum ijs,qui ſtatis horis diuinis officijs in Eccleſia interſunt.
18 Quod non dentur ijs,† qui tantum preſentes ſunt in Ciuitate, & loco vbi eſt Eccleſia, & non interſunt diuinis in ipſa Eccleſia,vt Doctor. pretermittam, diſertis,

H verbis,

verbis,definitum eſt in d. c. vnico, vt conſtat ex verbis mox ſupra relatis,iunctis ijs, ſtatuimus,vt diſtributiones ipſæ quotidianæ Clericis Eccleſiarum ipſarum, qui eiſdem officijs in ipſis Eccleſijs adfuerint,tribuantur; & ijs;qui vero aliter de diſtributionibus ipſis quicquam receperit, rerum ſic receptarum dominium non acquirat,
19 &c. Quod autem † non detur abſentibus, aut etiam reſidentibus, ſed tantum ijs, qui diuinis officijs in Collegiatis Eccleſijs interfuerint,conſtat ex tex.in capit. licet, de præbend. necnon ex d. capit. vnico,verſ.ſtatuimus iuncto §.qui vero,& ibi Gloſ. & Doct. communiter, & Couar. d.lib. 3. var.reſol.capit.13. num.3.item ex capit.fin. de reſcript. in 6. & c.cum non deceat, de elect.eod.lib.Clem.2.de ætat.& qualit. Extrau. 11. de præben. inter commun.Concil.Trid.ſeſſ.21.cap. 3. & melius ſeſſ.24. cap. 12.§.præterea, de reform.ibi; diſtributiones vero, qui ſtatis horis interfuerint, recipiant; iunctis etiam deciſion. Caſſad.in deciſ.vnic.ſub tit.de cler.non reſid.per totum,& Cæſ.Graſ.deciſ.116. alias 5.de præb. num.3. & de hoc nemo eſt qui dubitet.

Ampliatur autem hæc concluſio primo
20 vt procedat, † etiamſi Clericus Eccleſiæ Collegiatæ in ea per alium deſeruiat etiam ex priuilegio; nam diſtributiones neque debentur abſenti, quia perſonale miniſterium Eccleſiæ non exhibet,neque Vicario, quia is Canonicus non eſt, vt poſt Cald. conſ.1.de cler.non reſid.ſingulariter tradit Couar.d.cap.12.num.2.

Ampliatur hæc concluſio ſecundo, vt habeat locum licet illud beneficium nullos alios reditus habeat præter diſtributiones; quicquid voluerit Azor. d. cap. 7. quæſt. 7. ex Gloſ. d. capit. vnic.licet enim nomine fructuum beneficij veniant diſtributiones vbi alij reditus non ſint illius beneficij, vt ſup. 1. p. quæſt. 9. docuimus: tamen id procedit vbi aliàs eluſoria redderetur talis diſpoſitio, vt ibidem adnotauimus; negariq;non poteſt,quin adhuc hæ ſint veræ diſtributiones, quæ omnino requirunt intereſſentiam, d. capit. vnico cum alijs mox allegatis, quæ non diſtinguunt, an beneficium habeat alios reditus, necne, vnde nec nos debemus diſtinguere, capit. Romanorum, 19. diſt. cum ſimil.

Secunda Concluſio. Abſens à Choro,ſeu Eccleſia,cui addictus eſt, ex iuſta aliena cauſa,ob quam iure percipere poteſt quo-
21 tidianas diſtributiones,† tunc demum eas percipiet, cum ea vere fuerit cauſa abſentiæ,vt quia ſolet, cum non eſt impeditus, diuinis officijs intereſſe; alias non percipiet.ita Decian.conſ.69.num.8.& 9.vol. 2. ſtatutumq;fuit in Conc.Prouinc.Mediol.5. ſub tit. quæ ad diſtribut. pert. Probaturq; tum ex eo,quod infr.in ſeq.quæſt. de infirmis, & quæſt. 11. de abſentibus propter Eccleſiæ vtilitatem dicemus; tum ex opt. tex.in l. 1 §. Stichus, ff.de ſtatut. & l. 2. ff. ſi quis caution. l. is, qui Reip. cauſa. quæ eſt antepen. cum ſua Gloſ. ff.ex quib.cauſ. mai.tum etiam ex eo, quod ex communi Doct.opinione tradit Odd. d. tract. de reſtit.in integr.quæſt.27.artic.4. & ſeq. impedimentum debere eſſe immediatum,ſeu cauſam immediatam, ita, vt eo ceſſante ceſſaret læſio,aliàs non concedi reſtitutionem in integrum; à qua quidem ad perceptionem quotidianarum diſtributionum videtur tamquam à ſimili congrue poſſe ſumi argumentum ſaltem negatiuum. Tum quia notiſſimi iuris eſt cauſam non dici eam alicuius rei, ſine qua illa res eſſe poteſt; quia etiam multa ſunt, ſine quibus aliud eſſe nequit, & tamen illius cauſa non ſunt,ſed à Philoſophis vocãtur conditiones,ſine quibus non,ſicut ſublatio eius, quod retinebat lapidem, ne in terram caderet, non eſt cauſa, cur hic lapis ad terram tendat, ſed conditio,ſine qua nunc non caderet, ſeu ad terram deſcenderet, cum igitur impedimentum illud non dicatur cauſa abſentiæ, ſine quo illa abſentia eſſe poteſt, & eſſet; neque etiam poteſt eam abſentiam iuſtificare, ſeu iuſtam reddere; quod qualitas hæc iuſtitiæ ſimul cum abſentia oriatur, & quodammodo eius acceſſoria ſit; cum maxime ideo lex in his impedimentorum caſibus indulgeat, vt poſſit quis abſens quotidianas diſtributiones percipere, quia illud impedimentum cauſa ſit talis abſentiæ: ceſſante autem ratione legis, quæ vnica ſit, ceſſare debet etiam eius diſpoſitio, l. ſi maritus §. ſcripſi, ff. de adult. & l. fin. C. de præſcript.

ſcript. decem, vel vigint. ann. cum ſimil.
Tum denique ex eo, quod caſus ſuperue-
nies recipit interpretationem ſecundum
ſtatum pręcedentem, vt habetur in c. maio
res, de baptiſ. in fin. cum ſuis concord. Au-
diendus igitur non eſt Petr. Nauar. de re-
ſtit. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 3. ſuppoſ. 6. ſeu
num. 209. dum contrarium tueri conatur
ex eo præcipue, quod nihilominus ille eſt
legitime impeditus: nam vere adhuc illud
impedimentum non eſt cauſa talis abſen-
tiæ, neque illa cauſa impediens vere
impedit præſentiam, tollitue intereſſen-
tiam. Similiter non obeſt quod idem Petr.
Nauar. ibid. & dub. 4. num. 240. obijcit,
quod voluntas non intereſſendi non de-
bet auferre diſtributiones; nam interior
bonus, vel malus animus in reſtitutionibus
nihil efficiat, nec Eccleſia talem actum in-
ternum puniat; quod ipſum latius confir-
mare nititur n. 241. & ſeq. Nam hæc noſtra
ſententia non contendit, ſolum animum
id efficere, ſed declaratum aliquo exterio-
ri actu, qui oſtendat, impedimentum hoc
non eſſe cauſam abſentiæ, vt quia Clericus
ille non ſoleret antea intereſſe, aut prin-
cipaliter ob aliam cauſam abeſſe cœperit,
idque ex eius cōfeſſione, aut alias appareat;
hæc namque impedimenta non tribuunt
diſtributiones, ſed ab earum amiſſione
ſolum excuſant eos, qui alias illas lucraren
tur, vt patet ex d. capit. vnico §. qui verò,
ibi, excuſaret. quod autem diximus de vni
uerſis diſtributionibus vnius anni, exempli
22 gratia, † idem dicendum eſt de par-
te, vt ſi quis ſolebat in anno lucrari
ſolum dimidiam diſtributionem, ſola di-
midia detrahendæ ſit ab eo, quod lucrari
potuiſſet abſens ex iuſta cauſa; & ſic de
cæteris; eadem enim eſt ratio, & idem iu-
dicium de toto quoad totum, & de parte
quoad partem, l. quæ de tota ff. de rei vin-
dic. & l. à Titio, ff. de verbor. obligat. Huic
concluſioni ſimilis eſt illa, quam firmat,
& late comprobat inter cæteros Tiber.
Decian. d. conſ. 69. num. 4. & tribus ſeqq.
23 vol. 2. nimirum, † eum, qui abeſt ob
Eccleſiæ vtilitatem, aliamue cauſam ex-
preſſam in iure; ob quam percipere de-
beret diſtributiones, earundem diſtributio
num participem eſſe non debere, vbi
alia etiam de cauſa magis principali-
ter abeſſet ab Eccleſia. regulare etenim eſt
vt attendatur quod principaliter agitur,
non incidenter, l. 1. §. quod dicimus, ff. de
auctor. tut. l. is qui, ff. de liber. cau. l. ve-
rum ff. de furt. l. ſi quis nec cauſam, vbi
late Iaſ. à num. 3. ad 23. ff. ſi cert. petat.
Put. deciſ. 519. num. 3. lib. 2. Mohed.
deciſ. 2. num. 2. de præb. cum alijs adductis
à Gonzal. ad Reg. 8. Cancell. Gloſ. 45. §. 1.
num. 35.

Tertia Concluſio. Impedimentum affe-
24 ctatum † non tribuit iuſtam cauſam ab-
ſentiæ, ita, vt propter eam poſſit quis per-
cipere quotidianas diſtributiones, ac ſi eſ-
ſet præſens, & intereſſet diuinis officijs.
Probatur; nam regulariter impedimentum
25 affectatum † non excuſat, vt late probat
Tiraq. de retract. Lignag. §. 35. Gloſ. 4. nu.
29. Ioſep. Ludou. lib. 2. deciſ. Peruſ. deciſ.
36. num. 3. Fel. in cap. fin. num. 5. de te-
teſtib. Iaſ. in l. ſi verò, num. 8. in fin. ff. qui
ſatiſd. cog. & alij paſſim; in caſu autem ab-
ſentiæ tex. eſt in l. & qui data opera, in
princip. ff. ex quib. ca. mai. & opt. tex. in l.
pen. C. quom. & quand. iud. latè Tiraq. d.
num. 29. Caſſan. in Conſuet. Burgun. rubr.
4. §. 20. num. 3. Odd. d. tract. de reſtit. in in-
tegr. quæſt. 27. art. 1. num. 2. qui etiam num.
4. & ſeqq. poſt Rol. à Vall. conſil. 47. nu. 38.
26 lib. 2. id limitat, † dummodo huiuſmodi af-
fectatio contineat malitiam, ſeu dolum
malum; & ſic tollitur obiectio ex l. volunta
riè, C. de excuſ. tut. quæ multum torſit Al-
ber. in l. 4. ff. ex quib cauſ. maior. & Doct.
antiquos, vt teſtatur Odd. d. num. 4. qui
27 etiam d. quæſt. 27. art. 2. & ſeq. † affert
quamplures coniecturas, ex quibus iure
colligitur, aliquem affectare diſceſſum,
vel etiam non reditum, ſeu diuturnam ab-
ſentiam; ſed eas ego dumtaxat ſeligam,
quæ ad rem noſtram adaptari, atque in
vſum circa abſentiam ab Eccleſiam, venire
poſſunt. Quoad affectationem ergo di-
ſceſſus prima coniectura eſſe poteſt,
28 † cum quis data opera, & ſimul etiam ſine
lucro ſe abſentādi occaſionem procurauit:
ita ex tex. in d. l. & qui data opera optimè
deducit Od. d. ar. 2. n. 11. & tribus ſeqq. Se-
cunda, cum vir aliquis egregius, & in
29 maximis rebus gerendis exercitatus † a-
beſſet cauſa alicuius officij publici, exigui
tamen momenti, & honoris, & quod

à quolibet etiam minimo tractari,& expediri potuiſſet,vt per tex. in l. ſpadonem, §. fin. ff. de excuſ. tut. & poſt Rom. ſing. 597.& alios tradit Odd. d. art. 2. num. 15.
30 Tertia coniectura erit, † cum quis maturius profectus eſt, quam ei neceſſarium eſſet.ita Odd.d.art.2.num.17.per tex.in d. l. & qui data opera, circa princ. Quarta, quando eo tempore, quo abeſſe cœpit,
31 †tenebatur aliquid facere,quod non fecit, vt poſt Abb. in c. ex tuæ num. 11. de cler. non reſid.& alios docet Odd.d.art.2.num. 18.Quoad reditum autem ille dicetur affe-
32 ctare abſentiam,† qui ſtatim,ac ceſſat cauſa abſentiæ, non redit, vt eſt tex.in l. ſi cui in prouincia §. tamdiu, & l. hi qui, ff. ex quib.cau.mai.& tradunt Abb.in cap.expoſuit num. 14. de dilat. Odd. d. quæſt. 27. art. 3. num. 25. qui mox num. 26. infert
33 † primo,vt abſentia ſuſcepta ex cauſa metus tamdiu durare dicatur, quamdiu durat cauſa metuendi poſt Abb. in cap. 1. num. 2.& 12. quod met. cauſ. Dec. conſ. 119. per tot. & alios. Secundo infert, quod
34 Ambaſciatores † finita legatione non dicuntur amplius frui priuilegio,nec debent habere ſalarium. poſt Bart. & Bal. in d. §.
35 tamdiu.Hoc autem ipſum limitatur † primo, vt debeat etiam abſenti ex iuſta cauſa concedi, ac computari tantum temporis, quo poſſit redire in patriam, & tunc dicetur ſimiliter abeſſe eadem iuſta de cauſa,vt conſtat ex tex.in d.§. tamdiu, & l.qui mittuntur §. fin. ff. ex quib. cauſ. mai. debet autem aſſignari tantum, quantum lex redeuntibus præſtare ſolet, d. §. tamdiu;
36 eſt autem † hoc tempus vnius diei pro ſingulis viginti miliaribus, vt adnotauit ibi Gloſ. per tex. in l. 1. ff. ſi quis caut. & l. 3. ff. de verb. ſign.& de hoc eſt alia Gloſ. in cap.nonnulli.de reſcrip. per eadem iura
37 docens,† vnam dietam legalem continere viginti miliaria, licet dicat, ibi ſumendas eſſe dietas pro vulgaribus, quæ habentur ſecundum conſuetudinem loci, non autem legalibus; ſed id fortè locum habet in materia reſcriptorum ſuper datione iudicum, de qua ibi agitur; at verò in materia abſentiæ, de qua nos agimus, habemus tex. in d. §. tandiu expreſſe requirentem dietas legales; ideo ab hoc non
38 recedendum. Secundo limitatur † niſi aliud iuſtum impedimentum ſuperueniens, vel antequam reditum arriperet, ac pararet,vel in ipſomet reditu ipſum abſentem in ſua abſentia retardaret;nam dicetur adhuc priſtina abſentia durare,ac ſi eadem cauſa abſentiæ perſeueraret; vt eſt opt. tex.in d.§.tandiu verſ.planè, & notat Roman. in l. ſi verò §.de viro num.230. ff.ſol. matr.Menoch.de arbitr.iud.lib.2.centur.2. caſ.153.Odd.d.art.3.nu. 31. Limitatur ter-
39 tiò,vt non procedat † pro quodam modico tempore, quod datur ipſis iam reuerſis ad res ſuas componendas, & quodãmodo ad quieſcendum,per tex.& ibi latè Bart. in l.ab hoſtibus §. ſed quod ſimpliciter, ff. quod met.cauſ. hoc autem modicum tem-
40 pus,† licet arbitrarium ſit, vt in terminis tradunt Menoch. d. lib. 2. cent. 1. caſ. 33. numer. 1. & 2. & Odd.d. art. 3. num 36. tamen in caſu noſtro abſentiæ iuſtæ, propter quam quis lucratur,quotidianas diſtributiones, ſecluſa conſuetudine, vix reliquum eius diei,quo abſens redit,concederem, eò, quia diſtributiones dentur propter quotidianam intereſſentiam, ac continuum ſeruitium Eccleſiæ, vt docet tex. d. cap.vnico, & adnotauit Couar. d. cap. 13. in princip. noſque ſup. non ſemel admonuimus. ſtante vero de hoc ſpeciali conſuetudine legitime inducta, duo, vel tres dies poſt, vel etiam ante reditum indulgeri poſſunt, ut infr.quæſtion. 12. concl. 2. vbi agemus de conſuetudine tribuente diſtributiones abſentibus propter Eccleſiæ vtilitatem, ſatis oſtendemus.

Quarta Concluſio; ex qua etiam magis explicatæ manebunt tum præcedens, tum ſequentes concluſiones. Impedimen-
41 tum etiam iuſtum † non debet excuſare abſentem ab Eccleſia, ita, vt poſſit percipere diſtributiones, quando impeditus ita ſe arctauit, & adſtrinxit in illo modico tempore, quo impedimentum ſuperuenit, vt vix potuiſſet etiam ceſſante illo impedimento ad Eccleſiam accedere, vt diuinis intereſſet,& quodlibet etiam breuiſſimum impedimentum potuiſſet illum à reditu retardare, prout ſunt tex. ſingulares in l. hoc iure, ff. de verb. oblig. & l. ſi quis hæres, ff. de acquir.hær. & in ſpecie in materia abſentiæ, in l. qui com-

commeatus,ff.de re milit.& in l.2.§.ſi quis
iudicio, verſ. ſi quis tamen cum poſſet
&c.ff. ſi quis caution.per quę id in termi-
nis reſtitutionis in integrum tradit Odd.q.
27. art. 6. poſt Dec. in capit. ex ratione
num.68. de appell. Idem etiam dici poteſt
42 † vbi proceſſit impedimentum ex culpa
impediti pręordinata ad caſum, ſecus ve-
ro, ſi non fuerit præordinata, vt poſt Abb.
in capit.cum inter, de except.& in c.intel-
leximus num. 5. de iud. Bal. in alleg. l. 2.
§. ſi quis iudicio num. 3. ff. ſi quis caut.
& alios tradit Odd.d.tract.de reſt.in integ.
quæſt.6.art.3.& 5.& quæſt.28.art. 8. num.
52. & 53. & nos fortaſſe aliquid dicemus
in ſequent. quæſt. vbi de infirmis ex ſua
culpa latius agemus. Idem quoque dicen-
43 dum † de eo, qui facile potuit impe-
dimentum remouere,& non remouit;nam
tunc tale impedimentum non excuſat;
optimus textus in capit.fin. de electíon.
necnon in l. qui poteſt, ff. de regul. iur.l.
quibus diebus,ff.de condit.& demonſt.l. ſi
Titius, ff. eod.l. ſi ſeruus hæredis §.Impe-
rator,ff.de ſtat.lib.& l.fin.§. illud, C. de
temp.appell. & ex communi in materia
reſtitutionis reſoluit Odd. d.quæſt.27. art.
7.& Fern.Vaſq.controu.illuſtr. lib. 2. cap.
60. num. 10. ſicut & cum quis excuſat ſe
ob negotium, quod per alium tractare
potuit,vt ſatis probat Rot.Rom.dec.1131.
Card.Seraph.nu.4. Quid autem dicendum
44 ſit, † quando impedimentum remoueri
quidem non potuit, tamen is, cui impedi-
mentum ſuperuenit,otioſè agebat, & ne-
gligebat, an tunc noceat impedito, ſiue
impedimentum eſſet notorium omnibus
tam domi otioſe agentibus, quam dili-
gentiam adhibentibus, ſiue etiam non
eſſet notorium,neque præuideri potuerit,
ſed caſu contigerit, conſtat ex ijs, quę
in hac quæſtione de reſtitutione in in-
tegrum tradit Odd. d. quæſt. 27. art. 8. ad
quem te remitto, ne videar eius dicta
transferre. apud quem etiam in quæſt.
28.per totum videre poteris, an, & quādo
45 † huiuſmodi impedimento neceſſaria ſit
proteſtatio ad hoc, vt impedimentum
excuſet; quæ enim ibi dixit de impedi-
mento quoad reſtitutionem in integrum
obtinendam, eadem in ijs, quæ adaptari
poſſunt, dicenda etiam proportionabiliter
puto quoad effectum lucrifaciendi quoti-
dianas diſtributiones: eo tamen excepto,
quod nunquam requiretur trina proteſta-
tio, ſed neque ita exacta, vt requiritur ad
effectum, vt quis obtinere poſſit reſtitu-
tionem, ſed ſufficiet vnica, & ſimplex de-
nuntiatio extraiudicialis facta Chori præ-
fecto,vel Collegio Clericorum,inter quos
diuidendæ veniunt diſtributiones. Vt au-
tem aliquid certi hac in re ſtatuamus,ſum-
matim dicta huius Doct. perſtringentes
adnotabimus, denuntiationem huiuſmo-
di, licet ſemper vtilis ſit, ad tradita per
eum d. quæſt. 28. art. 1. non autem neceſ-
ſaria tunc, cum impedimentum procedit
non à facto,& voluntate alterius, ſed ex
neceſſitate naturæ, iuxta not. per eundem
art. 2. aut, cum impedimentum eſt noto-
rium, per ea, quæ idem docet art. 4. aut
denique cum impedimentum procedit im-
mediatè à perſona ipſius impediti, prout
eſt infirmitas, iuxta tradita per eundem
art. 6. num.54. neceſſariam tamen eſſe,
quando impedimentum procedit à volun-
tate,& arbitrio alterius, non tamen ſupe-
rioris:aut a vim,iuſtumue metum inferen-
te,per ea,quæ de impedito ad effectum re-
ſtitutionis obtinendæ fusè proſequitur
idem Odd.ead.quæſt.28.art.3.quæ quidem
46 dem maxime notanda ſunt. Etenim † vel
argumentum optime deduci poteſt à reſti-
tutione in integrum tanquā a ſimili,ſaltem
negatiuum, vel etiam affirmatiuum tan-
quam in terminis deciſum, adhoc nimi-
rum, vt per viam reſtitutionis in integrum
Clericus, qui læſus fuit in amiſſione
diſtributionum quotidianarum, reſtitua-
tur ad eas recuperandas; niſi tamen
aliud expreſſim deciſum reperiatur à Sa-
cris Canonibus eorumue, interpretibus
in ſpecie quotidianarum diſtributio-
num,aut ex ijſdem aperte id colligitur.

Quinta Concluſio. Certum eſt, abſen-
tem a Choro, & Eccleſia ob iuſtam,& ra-
47 tionabilem corporis neceſſitatem † per-
cipere debere quotidianas diſtributiones,
ac ſi diuinis intereſſet. Tex. eſt apertiſſi-
mus in d.capit. vnico §. qui vero, de cler.
non reſid. in 6. in hæc verba; Qui vero
aliter de diſtributionibus ipſis quicquam
receperit, (exceptis illis, quos infir-
mitas, ſeu iuſta, & rationabilis cor-

porabilis neceſſitas, aut euidens Eccleſiæ
vtilitas excuſaret) rerum ſic receptarum
dominium non acquirat, nec faciat eas
ſuas &c. dum enim ibi Pontifex à regula
eorum, qui propter abſentiam, ſeu non in-
tereſſentiam percipere non poſſunt quoti
dianas diſtributiones, excipit eos, qui cor-
porali neceſſitate detinentur, liquidò con
ſtat eum velle, hos priuari non debere hu-
iuſmodi diſtributionibus: nam exceptio vi
tiat regulam, l. 1. ff. de reg. iur. l. his, l. quod
verò, & l. ius ſingulare, ff. dé leg. l. nam
quod liquidè §. fin. ff. de pen. leg. & l. quæ-
ſitum §. denique, ff. de fund. inſtr. cum
alijs concord. de quibus per Euerar. in
loc. ab except. ad reg. num. 1. quam etiam
48 ob cauſam verius puto † concluſionem
hanc de abſentibus ob corporis neceſſita-
tem, ſicut etiam propter infirmitatem, vel
Eccleſiæ vtilitatem non ſolum locum habe
re ſtante conſuetudine, quod huiuſmodi
abſentes percipiant in abſentia quotidia-
nas diſtributiones, ſed etiam attento ſolo
iure communi ſcripto, de quo in d. c. vni-
co in verbis mox relatis, quicquid Fran. in
dict. §. qui verò, & nonnulli alij voluerint;
id enim, quod nos dicimus, ſentit Rot. co-
ram Card. Seraph. deciſ. 1132. num. 2. at ve
rò apertè tenet Prob. in addit. ad Io. Mo-
nach. dict. cap. vnico num. 21. & 35. ibiq;
Doct. magis communiter, Gig. conſ. 144.
num. 22. Calderin. conſil. 17. tit. de præ-
ben. vbi etiam de infirmis, & de abſentibus
propter Eccleſiæ vtilitatem apertè voluit
Sacra Congregatio Triden. Concil. dum
vt audio, ad ſeſſ. 24. cap. 12. de reform.
abſolutè cenſuit (nulla conſuetudinis ha-
bita mentione) eos, qui abſunt propter Ec-
cleſiæ vtilitatem, diſtributiones quotidia-
nas non amittere; ac ſentiunt pleriq; rela
ti, & probati a Garz. trac. de benef. par. 3.
c. 2. num. 360. de infirmis vero adeſſe dici-
tur alia eiuſdem Cong. declaratio diſtribu
tiones quotidianas propter infirmitatem
diuinis officijs non inſeruientibus ſtante
decreto huius cap. 12. deberi, ac expreſsè
tenet Io. Selu. tractat. de benef. 4. p. quæſt.
6. num. 23. necnon Didac. Couar. d. cap.
13. num. 8. & quidem propter eandem
potiſſimum rationem, quam mox addu-
ximus, quia nimirum in dict. cap. vnico
à regula, quam præmiſerat Romanus Pon-
tifex de quotidianis diſtributionibus ne-
quaquam dandis abſentibus à diuinis of-
ficijs, excepit ipſos infirmos, qui nimirum
morbo impediente nequeunt diuinis per-
ſonaliter intereſſe; quæ quidem regula
cum abſolutè loquatur, & indiſtinctè
procedat etiam ſecluſa conſuetudine,
prout fateri neceſſe eſt eos ipſos, qui
contrariam opinionem ſequuntur, ne in il-
lud abſurdum incidant, conſuetudinem
requiri adhoc, vt is, qui intereſt diui-
nis officijs, percipere iure poſſit quoti-
dianas diſtributiones: manifeſtè ſequitur,
etiam infirmos, & alios expreſſim exce-
ptos in dict. cap. vnico à regula ibi tradita
eaſdem diſtributiones, quauis etiam con-
ſuetudine ſemota, iure poſſe percipere, vt
exceptio ſit de regula, iuxta text. ſupra
allegatos, & gloſ. ſing. & ibi Dyn. & alios
in rubr. de reg. iur. in 6. Bar. in l. ſi eum §.
qui iniuriarum, ff. ſi quis caut. & latè tradi-
ta per Euerar. d. loc. ab except. ad reg. nu.
9. Neq; facienda eſt illa diſtinctio, quam
poſt alios facit Couar. dict. cap. 13. num. 8.
verſ. octauò, non tantùm; nimirum an Ca
nonicus abſens ob neceſſitatem ſit in Op-
pido, ſeu loco beneficij, & tunc ipſo iure
pro intereſſente habeatur; an extra talem
locum, & tunc non habeatur, niſi adſit con
ſuetudo. nam obſtant ea, quæ infr. quæſt.
6. & 11. contra quartam ſolutionem addu-
centur. Niſi fortè quoad hoc, vt tunc neceſ
ſitas non videatur cauſa abſentiæ, cum be-
neficiatus abeſt a loco, atque adeo non
excuſet ab amiſſione diſtributionem, iux-
ta ea, quæ adduximus ſupr. concluſ. 2. & di
cemus d. quæſt. 6. limit. 1. Sed hic caſus per
petuus non eſt; fieri enim poteſt, vt hic
impeditus non longè abſit à loco beneficij
quo poſſit facilè conuenire, vt diuinis in-
terſit, vel, vt id præſtet, ſtatim ad eum lo-
cum redire paratus ſit, vt de infirmo dice-
mus d. quæſt. 6.

Ex hac verò concluſione primò infertur
49 † eum, qui leuandi corporis cauſa abeſt,
priuandum non eſſe quotidianis diſtribu
tionibus. id apertè ſonat ipſe tex. dict. cap.
vnico, neque aliquis vnquam negauit,
quod tamen, ſicut, & ſequentia, ita
eſt intelligendum, modò ſtatim redeatur,
neque plus temporis, quam neceſſe ſit,
impendatur iuxta tradita per Nauar. in

tract.

tract.de orat.& hor.canon.cap. 69. in fin.
50 & 70. Secundo idem dicendum † de eo ,
qui egreditur aliquantiſper foras ad reſpi-
randum , ſeu recreandum ſpiritum fatiga-
tum . Id ſatis colligitur ex Nauar.loc.mox
cit.licet enim ibi concludat dumtaxat hũc
non peccare , modò ſuppleat,ſi pars ſit no
tabilis , tamen conſequenter ad ſuam ſen-
tentiam , quam nos ſupra quæſt.2.& 3.ſe-
cuti ſumus , quòd nimirum teneatur Cano
nicus in Choro pſallere , & quidem
integras horas canonicas , vt lucrifaciat
quotidianas diſtributiones , neceſſariò e-
tiam vult, hunc hac de cauſa abſentem
eaſdem diſtributiones lucrari, ad idem fa-
cit tex.d.c.vnico , dum vult,quamlibet iu-
ſtam , & rationabilem corporis neceſſita-
tem excuſare ab amiſſione quotidianarum
diſtributionum; quis autem iure negabit ,
hunc ob diuturnum Chori,& Eccleſiæ ob-
ſequium valde defeſſum ſpiritibus ob cor-
poris etiam imbecillitatem deficientibus ,
ſi aliquantiſper egrediatur, corpori neceſ-
ſarium leuamen iuſtè, ac rationabiliter tri
buere ? Sed id expreſsè voluerunt Io. An.
& Innoc.in cap. dolentes , de celeb. Miſſ.
Gloſ. communiter recepta in Clement. 1.
Verb.rationabili cauſa , eod. tit.ponentes
hanc pro rationabili cauſa exeundi de
Choro , & Eccleſia ante finem officij ;
eamque æquiparantes infirmitati. Infertur
tertiò,quid dicendum ſit de abſente cauſa
51 peregrinationis. neque enim † haberi de
bet pro præſente in Choro,vt percipiat di
ſtributiones:ità reſpondiſſe fertur Sacra
Congregatio Trid. Concil.ad ſeſſ. 24.cap.
12. de reform.in vna Tudertina;& in Me-
diolanenſi Prouincia extat hac de re con-
ſtitutio Prouinc.Concil.5.tit.quæ ad diſtri
but.pertin. & ratio eſt , quia hæc abſentia
neceſſaria non eſt, neq; ad aliam ex cauſis
expreſſis d.cap.vnico reducitur. quam ob
52 cauſam† idem puto dicendum non modò
de eo, qui peregrinatur ex deuotione, ſed
etiam de illo,qui ex voto; tum quia Con-
gregatio , & Concilium abſolutè loquun-
tur;tum quia in c.conſultationibus, de of-
fic. deleg. abſolutè æquiparantur abſen-
tia cauſa peregrinationis, & cauſa ſtudio-
rum;abſentes autem cauſa ſtudiorum non
percipiunt diſtributiones , cap. licèt de
præben.cum ſimil. infr. quæſtion. 10. ad-
ducendis ; aliàs daretur occaſio fraudandi
per votum Eccleſiam debito obſequio , &
cultu , & ibi in ſpecie de abſente ex voto
ſentit Garz.d.cap.2.num.394.iuncto num.
præced. & ſeq. vbi idem tenet quoad fru-
ctus præbendæ , exceptis tribus menſi-
bus abſentiæ permiſſis a Trid. Concil.ſeſſ.
24.cap.12.ſimulq; refert aliam ſimilem de-
clarationem de abſente cauſa peregrina-
tionis ex deuotione ac præd. Tudertinam
excludentem ſtatutum quoad hos abſen-
53 tes cauſa peregrinationis . Idem † verò
multò magis dicendum de illo , qui abeſt
vt confiteatur peccata ſua ; tum quia non
eſt eo tempore neceſſitas, cum vel ante,
vel poſt confiteri poſſit , neque eſt corpo-
ralis,qualis requiritur à Pontifice dict.cap.
vnico ; & licet anima præſtantior ſit cor
pore, l. ſancimus C. de ſacroſ. Eccleſ. ta-
men in exorbitantibus à regulis iuris, qua
le eſt,quòd abſentibus,ſeu non intereſſen-
tibus diuinis officijs dentur diſtributiones
neque ipſa admittitur maioritas rationis ,
per not. in cap. quæ à iure , de reg. iur.
in 6. & Euerar. in loc. à ratione leg. larg.
verſic. ſecundo caſu principali circa me-
dium .

Quartò infertur,eum quoque, qui ab ali
54 quo priuatim vi detineatur, † quotidianis
diſtributionibus priuari non debere.Quod
quidem in ſpecie tenuit Iacob.Graf.Deciſ.
aurear.par.2.cap.15.num.10.Io. Azor. In-
ſtit.Moral.par.2.lib.7.cap.7. quæſt. 10. &
ante eum voluit Franc.d.cap.vnico, §. qui
verò num.4.& ibid.Io.And.Anchar.& alij,
& Nauar.conſil.11.num.4. ſub tit. de cler.
non reſid.volum.1.& probatur ; tum quia
cum conditio tunc habeatur pro impleta,
quando non ſtat per eum , qui illam im-
plere debet , vt habemus text.ad litteram
in cap.cum non ſtat, de reg.iur.in 6.iſte
dicitur impleuiſſe conditionem intereſſen
tiæ,quæ requiritur ad acquirendas diſtri-
butiones,cum per eum non ſtet,quin diui-
nis officijs interſit;tum quia etiam illis,qui
ſiue in vinculis , ſiue intra priuatos parie-
tes vi detinentur , datur in integrum reſti-
tutio ſaltem ex clauſula generali aduer
ſus quodcunque damnum inde paſſum ,
per text. expreſſum in l. 1. & l. ſuccur-
ritur,ff.ex quib. ca. mai. quamuis in pro-
phanis non reſtituatur vbi habeat re-

greſſum contra detentorem, vt quia ſit
ſoluendo, eiuſq; copia haberi poſſit, nec ſit
homo potens, ac terribilis, vt videtur eſ-
ſe text. apertus in l. 2. in fin. iuncta l. ſe-
quenti, ff. ſi quis caut. & pluribus pro-
ſequitur Odd. dict. tractat. de reſtit. in-
integr. quæſtion. 7. artic. octauo, num.
65. quod tamen non requiretur in caſu
noſtro, cum Summus Pontifex in d. c. vni-
co velit, quamlibet iuſtam, & rationabi-
lem corporis neceſſitatem excuſare abſen
tem, ne quotidianas diſtributiones amittat
atque adeo licèt habeat regreſſum contra
eum vi detinẽtẽ, nihilominus vel ipſo iure
non amittet diſtributiones, vel indiſtinctè
ad eas recuperandas reſtituendus erit. Idẽ
55 dicendum eſt, † ſi is non ab inimico aliquo
priuato, ſed ab hoſtibus capiatur, & deti-
neatur, ſiue vt fiat ſeruus illorum, per tex.
in l. 1. §. 1. & l. item ei ſuccurritur §. pote-
rat, ff. ex quib. cau. mai. ſiue etiam dumta-
xat, vt ſoluat aliquid; ſi liberari vult, vel
vt retineatur, donec fiat pax, vel cum a-
lijs captiuis permutetur, vt eſt text. d. l.
1. in princ. & d. l. item ei ſuccurritur, & l.
ait prætor §. is autem, ff. eod. ſed hi alia-
quoque de cauſa videntur eſſe ipſo iure-
illæſi ſeruandi ab omni damno, quod ob eã
cauſam in Ciuitate paſſi ſunt, vel ſaltem
aduerſus illud erunt in integrum reſtituen
di; quia nimirum reip. cauſa, ſeu propter
Eccleſiæ vtilitatem abſunt; qua etiam de-
56 cauſa pari ratione † priuandus non erit
quotidianis diſtributionibus ille, qui obſer
uatus eſt ab Eccleſia, & ſic detentus, aut e-
57 tiam † repræſaliarum cauſa captus fuit,
ac detinetur; vtroque enim caſu abſens
dicitur propter publicum bonum, atque
Eccleſiam; & ideo non debet ei vllum in-
de damnum ſequi, prout de damno in re-
bus prophanis latè, & optimè comprobat
Odd. d. art. 8. num. 46. 47. 48. 52. & 53. quod
quidem ideo hic adnotauimus, quia de-
captura, & detentione agebamus; nec
repetemus cùm de abſentibus ob Eccleſiæ
vtilitatem infr. quæſtion. 11. latiùs tracta-
bimus.

Infertur quintò, ex eadem principali cõ-
cluſione, vt ſaltem per viam reſtitutionis
58 in integrum † amittere non debeat quoti
dianas diſtributiones ille, qui ab Eccleſia-
ob iuſtum metum abeſt, per text. expreſ-
ſum in l. 2. §. hoc autem capite, ff. ex quib.
cauſ. mai. & in hac ſpecie latè tradit Prob.
d. cap. vnico num. 24. An vero, & quando
59 † metus fuerit iuſtus, & iuſta cauſa ſe ab-
ſentandi, regulariter iudicis arbitrio remit
ti debet, vt docet ipſemet I. C. in l. 3. in
fine, ff. ex quib. ca. mai. vbi loquens de me-
tu, ex quo quis abfuit, an fuerit iuſta cauſa
abſentiæ, vel ne, ait ſed huius rei diſpoſitio
iudicis eſt, & ex communi reſoluunt Me-
noch. de arbitr. iud. lib. 2. caſ. 36. num. 3. &
Odd. d. quæſt. 7. art. 9. nu. 72.

Pro regulando autem huiuſmodi arbi-
60 trio † tria conſiderare debet iudex, malũ
nimirum ipſum, quòd timetur, deinde cau-
ſam, propter quam malum timetur; deni-
que perſonam tam eius, qui metum infert,
quàm eius, qui metuit, vt monet Odd. d. ar.
9. num. 73.

Circa primum poterit iudex arbitrari,
61 † mala, quæ iuſtè, & rationabiliter timeri
62 poſſunt, eſſe hæc, mortem, † vel cruciatũ
corporis, per tex. in l. ſi per vim, C. quod
met. ca. & in c. cum dilectus, vbi Doct. ext.
63 eo. tit. Vincula † quoq; l. nec timorem, ff.
eod. Carcerem, Abb. in c. accedens nu. 2 de
procurat. Mauric. Dolan. in tract. de reſtit.
in integr. cap. 401. Odd. dict. art. 9. nu. 77.
64 Bonorum quoque, † & fortunarum om-
nium amiſſionem, cap. 2. quod met. cau.
latè Menoch. d. lib. 2. caſ. 135. num. 9. immo
65 † & maioris partis bonorum, §. propter
litem, Inſtit. de excuſ. tut. & in hac ſpecie
Bart. in l. ſi ob turpem num. 6. ff. de cond.
66 ob turp. cauſ. Honoris † etiam, & pudi-
citiæ amiſſionem, per tex. in l. metum la-
2. ff. quod met. cau. & ibi Bart. & Odd. d.
art. 9. num. 81. ad quod etiam reuocari po-
teſt inductio proxima, & coactio ad
quodlibet lethale peccatum. Status quo-
67 que, † & libertatis amiſſio, per Gloſ. in-
cap. pen. in Verb. metum mortis, quod
met. ca. Odd. d. artic. 9. num. 82. Plura ve-
rò de his uidere tu poterit apud Thom.
Sanchez, quem poſt primam huius operis
editionem legi, tract. de Matrim. lib. 4.
diſpenſ. 5. Et hæc quidem omnia iuſtè ti-
mentur non modò in perſona noſtra, ſed
etiam nobis coniunctorum in primo gra-
du, vt monet Odd. d. articul. 9. num. 83.
& latiùs Menoch. dict. caſ. 135. num. 6.
& ſeq. necnon Sanchez dict. lib. 4. di-
ſput.

diſput,4.fere per tot.
Quoad ſecundum vero caput,nimirum
quo ad cauſam,ob quam malum timetur,
cauſæ huius timoris, quæ debent à Iudice
pro legitimis admitti,hæ,vel ſimiles eſſe
poteruit. Expulſio à Ciuitate, à qua
68 † qui pulſus eſt, iuſte timet ad illam
redire, vt voluit Dolan. d. trac. de reſtit.
in integr.capit.342.Odd.d.art. 9. num. 82.
quod tamen intelligendum eſt in caſu no-
ſtro percipiendarum in abſentia diſtribu-
tionum, modo iniuſte pulſus fuerit, per
ea, quæ paulo poſt de expulſo propter
partialitates,ac de bannito latius dicemus.
69. Altera cauſa iuſti timoris eſſe poteſt † præ
ceptum Regis, vel Principis de aliqua
re facienda,quæ iuſte fieri nequeat; nam
qui abeſt, vt illud non faciat,& propter
inobedientiam periculum vitę non incur-
rat, dicetur iuſtam cauſam timoris habe-
re,vt tradit Odd. d. art. 9. num 85.& latiſ-
ſime proſequitur Dec. in conſ. 219. col. 1.
& 2. & in l. in omnibus num. 4. ff.de reg.
iur. qui tamen id declarant procedere, ſi
præceptum Principis comminatorium ſit,
& ſoleat Princeps minas exequi contra ino
bedientes, alias ſecus.Idem quoq; dicen-
dum in præcepto iudicis iniuſto, vt poſt
Doct.in cap.fin.de appell. Bart. in l.de pu-
pillo §.quis,nu.15,& ſeqq.ff.de nou. oper.
nunciatio. & alios probat. D. Odd.
70 d. art. 9.num. 86. Tiranni quoque † mali
mores,quos compati quis nequeat,& in ſe
ipſo timeat, eſſe iuſta cauſam huius timo-
ris,voluit poſt alios Odd. art. 9. num. 91.
quod tamen vix caſui noſtra odaptari poſ-
ſe video, niſi Tyrannus aliquem ex cleri-
cis Collegiatæ Eccleſiæ,eiuſue familiam
peculiari odio proſequeretur; eiusq; odij
maximum aliquod ſignum dederit, ac
minæ aliquorum ex ſupra relatis malis ac-
71 ceſſerunt.Inimicitia † quoq; potentiorum
in ea Ciuitate,ſiue partialitates, & factio-
nes iuſtam cauſam timoris, & abſentiæ
præbent, vt probat tex. in capit. ad ſup-
plicationem, & capit.niſi cum pridem,
de renunt. late Odd. d. art. 9. num. 90. &
quoad excuſationem à reſidentia Glo. fin.
in capit. vlt.de cler.non reſid.Immo in ter-
minis percipiendarum diſtributionum ab
abſente, non modo hanc eſſe iuſtam cau-
ſam timoris,ſed & ipſam iuſtam cauſam
abſentiæ,ita, vt abſentes propter eam iure
percipere poſſint diſtributiones, ac ſi in-
tereſſent diuinis, voluit Franc.d.cap. vni-
co §.qui vero num.4.& Ibi Io. An.Anchar.
Gemin. Prob. & alij, Boer. deciſ. 340.
num.4.Fel.in cap.cum omni num.23. de
conſtit. Calderin. conſ. 17. tit. de præben.
quos etiam ſequitur Io. Azor. d. capit.
7. q.2. Couar.d.cap.13.num. 8. verſ. deci-
mo eadem ratione; licet is velit, ad id re-
quiri, quod conſuetudine inductum ſit;
ſed male,per ea, quæ adduximus ſup.con-
72 cluſ. 5. Id ſane intelligendum eſt, † modo
tales nō fuerint in culpa immiſcendo ſe
huiuſmodi partialitati, ſed quia omnes de
tali familia partiales habentur, vt poſt Io.
An. notat ibid. Franc. & Anchar. num. 2.
& alij,ac Io. Azor. vbi ſupra.faciunt iura,
& Doct.quibus Sanchez d.lib.4.diſp.8.nu.
8.probat,non ſuccurri quoad reſciſſionem
contractus celebratos metu cadente in
conſtantem virum ei, qui culpa ſua in me-
tum inciderit; & aperte colligitur ex tex.
d.cap.vnico,dum requirit,quod ſit iuſta,
& rationabilis corporis neceſſitas; non
eſſet autem rationabilis,aut iuſta corporis
neceſſitas in eo, qui vel cauſam dederit,
vel in culpa fuerit.Id autem temperandum
eſt ex quadam declaratione Sac. Congr. ſi
adſit, ex qua Garz. tract. de benef. par. 3.
capit. 2. num. 351. tradit, quod ſi ſunt
veræ inimicitiæ, & ſine culpa,ac poſt ob-
tentum Canonicatum ortæ,poſſunt Cano-
nici cum facultate in alio vicinlori, ac tu-
tiori loco manere durantibus dumtaxat
inimicitijs,dummodo non vltra annum:&
ſi omnes fructus Canonicatus in diſtribu-
tionibus quotidianis conſiſtant, eius Cano-
nicus lucrabitur, deducta tamen tertia
parte pro deſeruientibus. Prætereatem-
perandum id eſt,dummodo metus ei, qui
in culpa eſt,iuſtè,ſeu iuridicè,& ſine iniu-
ria incutiatur;alias ei ſubueniretur,vt ex l.
nec timorem, ff.de eo,quod met.cauſ.&
alijs probat Sanch. d. lib.4.diſput. 8. num.
9. Huic ſimilis cauſa iuſti timoris, &
73 abſentiæ † eſt bellum vel ciuile,vel exter-
num; dummodo tutum non ſit in patria
cōmorari,vel eo redire, per ea,quæ poſt Pau.
de Caſtr. conſ.135.col. fi 1. lib. 2. Fel. in
capit. accedens il 2. num. 4. vt lit. non
conteſt.& alios tradit Odd.eo,art.9.nu.
92. &

92.& Menoch.d.lib.2. caſ. 153. num. 12. I-
74 dem dicendum quoque eſt † de bello di-
uino,nimirum de peſte ; nam & ipſa iuſtiſ-
ſima cauſa eſt timoris, & abſentię à loco
contagioſo;Io.An.Hoſt.& Imol.d.cap. fin.
de cler. non reſid. late Roman. conſ. 263.
num. 2. Rip. in tract.de peſt.in tit.de priui
leg.iud.cauſ.peſt.num. 36. Menoch. d. caſ.
153.num.10.Odd.d.art.9.num.94.& nouiſ
ſimè Rutil. Benzon. Epiſc. Lauret. qui nul-
lum horum Doct. præter Rip. refert, in
Speculo Epiſcop.& Curat.non multos an-
te annos edito lib. 1. diſput. 1. quæſt. 1.
concl. 3. vbi in ſpecie loquitur de Canoni-
cis.opt.tex.cum ſua Gloſ. in d.cap. ad ſup-
plicationem, de renunt. facit etiam tex. in
cap. communis filius, 23. diſt. eſt enim
peſtis acerrima contagio, & periculoſa
omnium labes, late Rol. à Val. conſil. 81.
num. 34. & ſeqq. lib. 1. Id vero in caſu
75 noſtro † non ita indiſtinctè admitterem,
ſaltem quoad hoc, vt poſſit ſe abſentare
Clericus Eccleſiæ Collegiatæ à Ciuitate
ſua propter peſtem; ſed vel, vt non tenea-
tur,cum abſens eſt,redire,ſeu à reditu pro-
pter huiuſmodi contagionem excuſetur;
vel vt tunc ſolum à Ciuitate poſſit recede-
re, cum probabile illi imminet vitæ peri-
culum, ſi in Eccleſia cum alijs communi-
cet,& conſuetudinem habeat; neque enim
tenetur ille huiuſmodi periculo ſe expone
re, cum non ſit paſtor animarum, qui qui-
dem debet tanquam bonus paſtor animam
ſuam ponere pro ouibus ſuis, Ioan. 10. Et
quamuis Rip.d. tract. de peſt. tit. de pri-
uileg. contr. cauſ. peſt.num. 136. indiſtin-
ctè velit, peſtem excuſare à reſidentia, ita
vt propter eam liceat recedere à benefi-
cio, poſt Hoſt. in Sum. tit. de cler. non
reſid. §. fin. tamen idem Rip. num. 145.
quem etiam ſequitur Couar. d. capit. 13.
num. 8.verſ.nono hinc deducitur.& Prob.
76 d. capit vnico num. 26. volunt, † hunc
abſentem à loco beneficij tempore peſtis
percipere quidem poſſe fructus principa-
les beneficij, non tamen quotidianas
diſtributiones, niſi id conſuetudine obten-
tum, & inductum ſit; quod etiam vt au-
dio, decidit Sacra Congregatio Trid.
Concil.dum in vna Syracuſana, & Pataui-
na ad ſeſſ. 24. cap. 12.de reformat.cenſuiſ
ſe dicitur, quod diſtributiones non
lucratur abſens etiam tempore peſtis exi-
ſtentis in loco reſidentiæ, niſi probaretur
ex antiqua conſuetudine diſtributiones
dari ſolitas abſentibus ex iuſta cauſa; at-
que adeo id ego quoq. admitto contra
Benzon.d.concl.3.in fine: idq; non quidem
propter illam rationem Ripæ, quia regu-
lariter abſens ex iuxta cauſa non percipiat
diſtributiones,niſi ſtante conſuetudine,cu-
ius contrarium ſupra hac ipſa concl. circa
princ.ſatis oſtendimus;ſed quia abſentia
hæc non eſt omnino neceſſaria, cum non
teneatur Canonicus diſcedere, & poſſit re
dire;tex.autem in d.c.vnico requirit neceſ
ſitatem corporalem. Illud autem hic adno-
77 tandum eſt, † antequam diſcedat benefi-
ciarius propter peſtem,facultatem à ſupe-
riore petere debere, ſi facile peti poſſit;
non eſſe autem neceſſe eam obtinere, vt
ſatis probat idem Rip.loc.cit.n.140.& ſeq.

Circa tertium vero, nimirum quoad
qualitatem perſonarum metum inferen-
tis, & patientis, iudex ita arbitrium
78 regulare debebit, † vt primo conſideret
cauſas timoris allegatas; deinde perſo-
nas eius, qui timet, & à quo illæ timen-
tur, an ſcilicet illę regulariter timendæ
ſint, maxime per hunc hominem ab illo
homine; qua de re late inter alios San-
chez d. lib. 4. diſput 3. per totam. Et qui-
dem quoad cauſas ipſas, puta bellum,
vel peſtem,ſi ab ijs proceſſit timor, & iu-
ſtus metus,tunc iudicabit illa præbere iu-
ſtam cauſam abſentiæ, cum propter ea
communiter non redditur ius in Ciuitate,
& eo caſu ipſo iure tutus erit; vel,ſi reddi-
tur,iam quis reperitur abſens,& timet re-
dire, competetq; ei tunc in integrum re-
ſtitutio, vt fusè, & optimè oſtendit Odd.
d. artic. 9. num. 96. & tribus ſeqq. ſi
vero timor proceſſit à perſona timorem
incutientis in caſu conminationis regiæ,
vel Tyrannicæ, vel iudicis, aut inimi-
citiæ potentiorum, tunc perpendet iu-
dex, an ille, qui comminatus eſt, ſoleat
exequi minas ſuas. Quoad perſonam vero
metuentis, an ſit meticuloſus, an impo-
tentior eo, qui timorem incutit, vt late
comprobat Odd. d. art. 9. nu. 100. vſque
ad 107. Denique de hoc iuſto metu, &
abſentia eius cauſa ſuſcepta illud adno-
79 tandum eſt, † eam procedere,dummodo
metus

metus perdurauerit, alias ſecus; durare
autem dicitur donec duret ipſa cauſa ti-
moris, vt poſt Bald. l. 2. nu. 10. C. quod met.
cauſ. & alios tradit idem Odd. d. art. 9. nu.
108. Plura verò de hoc iuſto metu, ſeu ca-
dente in conſtantem virum videas ſi lubet
apud Sanchez d. lib. 4. à diſput. 1. vſque
ad 11.

Infertur 6. ex principali cõcluſione, Cle
ricum iniuſtè bannitum, relegatum, & car
80 ceratum † non debere amittere quotidia-
nas diſtributiones; & quidẽ tum propter
eandem rationem, quam ſupr. illat. 4. attu-
limus, quia per eum non ſtat, quin diuinis
officijs interſit; nec debet quis ſine culpa
ſua iure ſuo priuari, iur. vulg. tum ex ijs
quæ infr. quæſt. 15. dicemus de iniuſte ex-
communicato, ſuſpenſo, & interdicto; &
ita in ſpecie de iniuſte bannito, ſeu rele-
gato docent Nauar. conſil. 11. num. 7. de
cler. non reſid. volum. 1. & ante eum Fel.
in cap. cum omnes num. 22. in fin. de con-
ſtit. latius Calder. conſ. 17. poſt medium,
de præben. de carcerato verò iniuſte
Couar. d. capit. 13. num. 8. verſic. vnde-
cimo ex his colligitur, Franc. Monald. con
ſil. 27. num. 6. Io. Azor. Inſtit. Moral. par.
2. lib. 7. cap. 7. q. 2. & poſt alios Hieron.
Gonzal. quem non niſi poſt primam huius
operis editionem vidimus, in Comment.
Regul. 8. Cancell. Gloſ. 5. §. 9. num. 15. &
118. Garz. d. cap. 2. num. 363. ad id alle-
gans quandam declar. Sacræ Cong. Concil.
in eum ſenſum, vt diſtributiones debean-
tur etiam detento in carcerib. non tamen
ob propriam culpam, iuxta doctrinam Io.
An. cap. 1. de cler. non reſid. in 6. vſque ad
primam ſententiam; quod ſi condemna-
tus appellet, interim eas non percipiat;
ſed ſi in ſecunda inſtantia obtinuerit, om-
nia recuperet. idem docet Nauar. conſ. 10.
de cler. non reſid. per totum, & d. conſ. 11.
81 nu. 3. cum ſeqq. vbi optime probat, † idem
eſſe dicendum, licet is iuſte fuiſſet captus,
carceratus, & tortus ex parte iudicis, quia
nimirum ad id habuerit ſufficientia in-
dicia; nam ſi per ſententiam fuerit ab-
ſolutus, reſtituitur ad omne, quod ami-
ſit, & ſic ad diſtributiones quotidianas,
quas lucratus fuiſſet, ſi diuinis intereſſe
potuiſſet, neque fuiſſet carceratus. Dixi au
tem, iniuſte; nam licet aliquando banni-
to, relegato, & carcerato ex culpa ſua
competat in integrum reſtitutio in rebus
prophanis, vt conſtat ex ijs, quæ poſt
alios adducit Odd. d. tract. de reſtit. in in-
teg. quæſt. 7. artic. 3. 4. & quinto ferè
per totum, & artic. 6. circa princip. ta-
82 men † alia in hoc eſt ratio quoad quoti-
dianas diſtributiones, vt tradunt præcit.
Doct. precipuè verò Monal. d. conſil. 27.
num. 6. & 8. idque maxime propter tex.
in d. capit. vnico §. qui verò, vbi Romanus
Pontifex vult tunc demum corporalem
neceſſitatem, qualis eſt banni, relegatio-
nis, & carcerationis, excuſare abſentem,
ſeu non intereſſentem diuinis officijs ab
amiſſione diſtributionum, ſi ea neceſſitas
fuerit iuſta, & rationabilis, qualis eſſe
non poteſt vbi adſit culpa. Infertur deni-
83 que, idem dicendum † de quolibet iuſto,
& neceſſario impedimento; id enim ſigni-
ficat illa iuſta, & rationabilis corporalis
neceſſitas, de qua in tex. d. §. qui verò, vt
adnotarunt, & ſatis probant Nauar. d. con
ſil. 11. num. 5. de cleric. non reſiden. Rip.
d. tit. de priuil. contract. cauſ. peſtis num.
143. & Archid. Gemin. & Philip. Prob. d.
cap. vnico num. 20. & 25. Anchar. num. 2.
dicens, comprehendi omne impedimen-
tum, de quo in l. 2. & ſequen. ff. ſi quis
caut. Atque hæc de præſenti quæſtione
ſint ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Infirmitate durante debet Clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipere quotidianas diſtributiones; & num. ſeqq.*

2 *Intellectus cap. Clericus victum, 91. diſt. & c. 1. de cler. ægrot.*

3 *Infirmus intelligitur Eccleſiæ deſeruire.*

4 *Infirmo famulo ſalarium debetur.*

5 *Intellectus l. ſi vno, §. item cum quidam, ff. locat. & l. ſi pecuniam in princip. ff. de con dict. cauſ. dati.*

6 *Famulo ægrotanti cibaria debentur.*

7 *Clericus infirmus percipit diſtributiones iure communi ſcripto ſecluſa quauis conſuetudine.*

8 *Medicinam ſumens, quiue ſanguine minuitur valetudinis cauſa, percipere debet diſtributiones.*

9 *Domi ſe continens cum Medici conſilio perci-*

pit

pit diſtributiones.

10 *Diſcedens à ciuitate tuendæ valetudinis cauſa habet diſtributiones. Idem in eo, qui propter morbum contagioſum abeſſe iubetur. num.* 11.

12 *Infirmo debentur diſtributiones, licet propria culpa infirmitatem contraxerit.*

13 *Culpa quando nam officiat priuilegio à iure alicui conceſſo puta pauperi.*

14 *Debilis in cruribus, vel tibijs an percipiat diſtributiones.*

15 *Debilitas, & infirmitas quando nam æquiparentur.*

16 *Cæcus an, dum abeſt, percipiat diſtributiones.*

17 *Articulari morbo, ſeu artherhica laborans an percipiat, dum abeſt, quotidianas diſtributiones. & quid in eo, qui a podagra torquetur. num.* 18.

19 *Infirmus etiam dum abeſt à ciuitate percipere debet diſtributiones quotidianas.*

20 *Statutum diſponens indiſtinctè, vt infirmus, ſi abſit à loco Eccleſiæ, non percipiat diſtributiones, admittendum non eſt.*

21 *Infirmus amittit diſtributiones, quando alias diuinis non intereſſet.*

22 *Infirmitas ad hoc, vt excuſet ab amiſſione diſtributionum, talis eſſe debet, vt impediat Clericum, ne in Chorum conueniat. Et an debeat eſſe manifeſta, & quomodo. num.* 23.

24 *Infirmus quisnam ita dicatur, vt non poſſit diuinis intereſſe, iudicis arbitrio relinquitur. & quomodo iudex regulabit arbitrium. num.* 25.

An abſentes propter infirmitatem percipere debeant Diſtributiones Quotidianas. Quæſtio VI.

1 CERTISSIMA in hoc eſt iuris concluſio, † Clericum Eccleſiæ Collegiatæ durante infirmitate percipere debere quotidianas diſtributiones, ac ſi vere, & perſonaliter diuinis intereſſet. tex. eſt in d. cap. vnico §. qui vero, de cler. non reſid. in 6. in ijs verbis ſupra quoque relatis (exceptis illis, quos infirmitas, ſeu iuſta, & rationabilis corporalis neceſſitas, aut euidens Eccleſiæ vtilitas excuſaret) dum enim Romanus Pontifex ab illis abſentibus, ſeu diuinis officijs non intereſſentibus, quos non vult de quotidianis diſtributionibus participare, excipit infirmos, aperte decidit, infirmos ipſos ad earum participationem eſſe admittendos. Optimus etiam ad id tex. eſt in cap. clericus victum, ad finem, 91. diſt. quod eſt ſumptum ex Concil. Carthag. 4. cap. 45. in hæc verba; clericus, qui abſque corpuſculi ſui inæqualitate vigilijs deeſt, ſtipen-
2 dio priuatus excommunicetur; † vbi per vigilias intelliguntur diuina officia, vt conſtat ex Gloſ. ibi & in cap. 1. ead. diſt. per inæqualitatem vero corpuſculi intelligitur infirmitas corporis, quia tunc dicitur inæquale corpus exuberantia, vel defectu humorum, vt adnotauit Gloſ. ead. diſt. 91. in princip. quam ſequitur Nauar. d. tract. de orat. & hor. Canon. capit. 11. num. 1. Dum autem ſtatuit Concilium, vt clericus qui ceſſante infirmitate non intereſt diuinis officijs, ſtipendijs priuetur, ſatis oſtendit à contrario ſenſu, immo & argumento ab exceptione ad regulam, eum non debere priuari ſtipendijs, cum eſt infirmus; huiuſmodi autem ſtipendia ea neceſſario ſunt, quæ dantur intereſſentibus diuinis officijs, nimirum quotidianæ diſtributiones. Alius tex. optimus in cap. 1. de cler. ægrot. vel debilit. quod ſanè poteſt etiam intelligi quoad quotidianas diſtributiones dicitur enim ibi, fraternitatem tuam hortamur, quatenus latorem præſentium ad percipiendum, quæ conſueta ſunt ab Eccleſia tua ægritudo ſua non debeat impedire; quia ſi alij eius eſſent exemplo deterriti, fortè non poſſet, qui miliтaret Eccleſiæ, inueniri; ſed ſecundum eius ordinem, quæcũque ei, ſi ſanus eſſet, poterãt miniſtrari, de ipſa exiguitate, quæ Eccleſiæ poteſt accedere, fraternitas tua præbeat ægrotanti. Idem quoque ſatis probatur in cap. ſignificatum, de præben. vbi ille, qui tenetur celebrare quotidie aſſignata ſibi ad id præbenda, ſuo muneri ſatisfacit, ſi aſſiduè celebrauerit, niſi infirmitate corporis fuerit impeditus. facit etiam quia non eſt addenda afflictio, cap. indicas 3. q. 9. cap. cum percuſſio, 7. q. 1. & cap. at ſi clerici, de iudic. & regulare eſt, vt quod quis inuitus patitur, non debeat ei

afferre

afferre præiudicium , vt tradit Gloſ. ſin-
gul. in cap. fin. diſtin. quinta Verb. in-
uita , per illum text. & in cap. presby-
teros , 50. diſt. l. 1. C. de inſtit. & ſubſtit.
l. cum à matribus , C. qui pet.tutor. & l.
Præſes , C. de appellat. neque debet quis
ſine culpa ſuo priuari ſtipendio , vt notat
Prob.d. cap. vnico num. 17. per cap. ſatis
peruerſum. 50. diſt. Accedit , quod infir-
3 mus † intelligitur , & fingitur Eccleſiæ de
ſeruire,vt poſt Gemin.conſ. 1.col.3.Boniſ.
in clem. cupientes nu.46.de pœn. & alios
fusè tradit Prob.d. cap. vnico num. 16. &
cap. fin. de verb. ſignif. vbi etiam Io.Mon.
optimus quoq; tex. in l.arboribus §.de il-
lo,ff.de vſufr. l.4.§.Stichus ſi hæredi , ff.de
ſtatulib.& l. 1.§.diuus.ff.de var.& extraor.
cognit. ex quibus iuribus apertè colligi-
4 tur † famulo ægrotanti ſalarium deberi ;
quod etiam adnotauit Gloſ. d. §. de il-
lor Innoc.Io.An.& Barbat. in cap.3.de lo-
cat. num.25.vbi etiam Imol. num. 10. dicit
hanc eſſe communem opinionem , quam
ſequitur quoq;Gemin.d. cap. vnico §. qui
verò,Specul. in tit. de locat.§. poſtquam ,
verſ. quid ſi mercenarius, Hoſtien.in ſum.
eod.tit.§.quæ actiones, verſ. quid autem ,
Azo.in ſum.C.eod. tit.Salic. in l.licet , C.
locat. Angel. in ſua diſput.quæ incipit,ex-
orta guerra,Bar.in l. ſi cum dotem §. ſin
autem,ff.ſol.matr. quàmuis optimè ſciam,
contrarium in hoc tenere eundem Bart.in
d. §. diuus , Dyn. Oldr. Iac. de Aren.
& Alber.in l.opera,ff. de vſufr.Card. Abb.
& Imol. d. cap.1.de cler. ægrot. eundem
Imol.d.cap.3.de locat.poſt Butr. & Anch.
ibi Aufrer.deciſ.Tholoſ. 269.num.3.in ad-
dit.Bapt.de S. Seueriuo in l. diem functo,
ff. de offic. Aſſeſ.quæſt. 48.& Silueſt. in
Verb.familia §. 2. Franc.d.§.qui verò,Glo.
in l. penul. C. de condict. ob cauſ. quos
etiam ſequitur Couar.d.lib. 3.var.reſolut.
cap. 13. num. 8. ad id adducens tex. in
l. ſi vno §. item cum quidam , ff. locat.
5 vbi inquit Couar. † qui locauit operas
ſuas , non recipit mercedem eius tem-
poris , quo morbo impeditus eas præ-
ſtare non potuit ; ſed certè nihil ibi de
impedito propter infirmitatem , ſed pro-
pter caſum fortuitum , & de eo qui vni-
cam operam locauerat circa rem , & res
ipſa perierat ; nam ibi quidam receperat
vecturam pro inuehenda naue , quæ caſu
deinde amiſſa eſt , reſpondetq; I. C. enim ,
qui dedit , eam vecturam , ſeu mercedem
repetere poſſe , cum ille vehendi munere
functus non ſit ; quod quidem parum ad
noſtrã quæſtionẽ attinet.ſimiliter malè in-
ducit ad id Couar.tex. in l. ſi pecuniam in
princ. ff.de condict.cauſ. dat.nã, licet ille
tex.loquatur in caſu ægritudinis ; tamen
ibi repetitur quod datum eſt ob cauſam ,
non quidẽ per cõdictionem ob cauſam ex
capite cauſæ non ſecutæ,ſed ex capite pœ
nitentiæ re omnino integra , cum ille eſ-
ſet contractus innominatus , vt explicat
ibi inter cæteros Bart. quare cum in caſu
conductionis famuli adſit contractus no-
minatus,locum nõ habebit hic tex. immo
potius vrgebit pro priori opinione ſaltẽ
à contrario ſenſu ; immo & in ſenſu dire-
cto , ſi rectè perpendatur; ait enim eo lo-
ci Vlpianus , cum per te non ſteterit , po-
teſt dici repetitionem ceſſare ; ſed cum li-
ceat pænitere ei , qui dedit , & c.ſimiliter
etiam id non oberit principali concluſioni
quoniã in aſſignatione quotidianarũ diſtri
butionũ nullus intercedit contractus , ne-
dum innominatus: neq;omnino res eſt in-
tegra, cum iam vt plurimum, qui in ægri-
tudinem incidit cœperit aliquado diuinis
officiis intereſſe . Sed neque obſtare po-
teſt eidem concluſioni ſi contrariam ſen-
tentiam de famulo ægrotante tueamur , quod
nimirum ei non debeatur ſalarium duran-
te ægritudine ; non quidem propter eam
rationem , quam indicat Couar. loco cit.
quia nimirum diſtributiones quotidianæ
non dentur tantum ob laborem perſona-
lem , ſed & propter officium , & dignita-
tem ; nam contrarium, quod ob ſolum ſer
uitium perſonale debeantur, & intereſſen
tiam veram,vel fictam diuinis , conſtat ex
ijs,quæ ſupra adduximus 1. part. quæſt. 1.
in fin.& quæſt. 4.circa medium : verum
ob eam maximè rationem hæc opinio
principali concluſioni non officit , quia
diſtributiones quotidianæ dantur tan-
quam alimenta , vel ſaltem in partem
alimentorum , vt patet ex ijs , quæ ſupra
hac ead. 2. par.q.4. concluſ. 2. attulimus ;
6 certum autem omnino eſt † famulo ægro-
tanti cibaria deberi , quod apertè voluit
Bart.d.l. ſi cum dotem §. ſin autem , ff. ſo-
lut,

Int.matrim.& fatetur Abb.d.c. 1. de Cler.
ægrot.Aufrer.& Silueſt.loc.cit. & Couar.
d. num.8.

Stet ergo firma Concluſio, diſtributio-
nes quotidianas deberi clericis etiam dũ
morbo impediente diuinis intereſſe non
poſſunt; quam firmant Doctor. commu-
niter d.cap.vnico, §.qui vero de cler.non
reſid.in 6.Couar.d.num.8.Duen. reg. 206.
limit. 7. Alphonſ. Hoied. de incompatib.
benef. 1.par. cap. 17.num. 15. Io. Selu. tra-
ctat.de benef.4. par. quæſt. 6.num.9.Paul.
Fuſc.tractat. de viſit.lib.1.cap.20.num. 26.
Didac. Spin.in Specul.teſtam.Glo.9. prin-
cip.num. 30. Abb. in cap. ad audientiam,
num. 5.de Cler.non reſid.& alij paſſim.
Eaq; probatur ex declaratione Sacræ Con
greg.Conc.relata quæſt.præced. concl. 5.
necnon ex alia, de qua Garz.tract. de be-
nef.par. 3.cap.2.num. 363.in eum ſenſum,
vt ſenio confectis, ſi alias reſidere ſoliti
ſunt, diſtributiones debeantur, ac etiam
infirmis ex propria culpa,& peccato,cum
præcedenti occaſione; nimius enim eſſet
rigor, nec ſuperior huiuſmodi inquiſitio-
nem facere debet addendo afflictionem
afflictis.

Quæ quidem ampliatur primo, vt id
7 † iure communi ſcripto procedat, licet
de hoc nulla extet conſuetudo, vtpote in
Eccleſia Collegiata de nouo erecta, con-
tra Franc.d.§.qui vero, & nonnullos alios
volentes omnino requiri conſuetudinem
ad hoc,vt abſens cauſa infirmitatis,& qua
uis alia iuſta de cauſa percipiat diſtribu-
tiones; cuius oppoſitum ſatis conſtat ex
iuribus paulo ante adductis, & ijs quæ in
ſpecie fuſius tradidimus in quæſt. præced.
concl. 5. circa princip. & hoc in terminis
eius, qui abeſt cauſa infirmitatis optimè
docet Couar.d.nu. 8.in princip. poſt eum
Fuſc.de viſit.lib.1.cap.20.num. 26. & ante
eum voluit Ioan.Selu. tract.de benef. par.
4.quæſt.6.num.28.Abb. in cap. ad audien-
tiam,num. 5.de cler. non reſiden.Sed neq;
conſuetudo requiritur in abſente a loco
Eccleſiæ,vt male ait Couar.ſup.verſ. Octa
uo, per ea, quæ hac ipſa quæſt. & q. 11.
circa medium afferemus. Secundò amplia
8 tur, † vt non modo procedat in eo qui
uere morbo detinetur, & affectus eſt, ſed
etiam qui tuendæ valetudinis cauſa cum
Phyſici conſilio medicinam ſumit,vel ſan-
guine minuitur, vt in ſpecie tradit Anch.
d.cap.vnico,Io.An. Gemin.Franc. Archid.
Prob.poſt alios, num. 20. Io. Azor. Inſtit.
Moral.par.2.lib.7. cap. 7. quæſt. 10. & Ia-
cob.Graf.d.par.2.deciſ.aur. lib. 3. cap. 15.
num. 10. idemq; dicendum eſſet ob ean-
9 dem rationem † de illo, qui cum eodem
conſilio domi ſe continet, cum foras egre
di, & in Eccleſiam conuenire, ac diuinis
intereſſe ſine ſalutis diſpendio non poſſit,
per ea, quæ poſt Gemin. conſ. 152. tradit
Prob.d.cap.vnico, num. 14. Tertio amplia
10 † vt habeat locum etiam ſi oporteat hu-
iuſmodi Clericum aliò ſe conferre acqui-
rendæ ſanitatis cauſa, puta ad balnea,
vel ad celeberrimum aliquem Medicum,
vel etiam,vt cœli ſibi officientis inclemen
tiam effugiat,& ad ſalubrius ſe transferat;
tum quia hic omnino dicitur cauſa infir-
mitatis abeſſe; tum per ea, quæ in hac
ſpecie quoad reſtitutionem in integrum
in rebus prophanis tradit Odd.tract. de re
ſtit. in integ.quæſt. 7.art. 11.num. 110. &
11 ſeq. Quartò ampliatur † in eo, qui tam-
quã morboſus, ſeu infectus morbo aliquo
contagioſo,puta lepra, peſte,& huiuſmo-
di à Ciuitate abeſſe iubetur; is enim in-
terim nullum damnum ſentire debet, cum
inuitus ſine culpa abſit, iuxta ea,quæ in
ijſdem terminis reſtitutionis in integrum
docet Odd.d.quæſt.7.art.12.num. 112.Am
pliatur quinto, vt in omnibus præceden-
tibus caſibus diſtributiones quotidianæ
non modo debeantur ſimpliciter ægrotan
tibus, ſed etiam ijs, qui ex propria culpa
in morbum inciderunt, quicquid in hoc
voluerit Philip. Prob. d. cap. vnico, num.
17.nam verius eſt,quod nos dicimus iuxta
Sacræ Cong.Concil.Trid.declarationem,
cuius ſenſum paulo antè retulimus,necnõ
cum Couar.d.cap. 13.num.8.verſic. ſepti-
mò quotidianæ diſtributiones, Pet. a Na-
uar.de Reſtitut.tom. 1.lib.2.cap.2.dub.ſeu
diffic.4.nu.238.& Io.Azor.d.cap.7.quæſt.
11.vbi idem dicit de eo, qui ex culpa vul-
nus accepit;quod ſaltem ex eo poteſt ad-
mitti, quoniam ad vulnus ſequi ſolet infir
mitas. Nam licèt hi propria culpa ſint
impediti; hoc tamen impedimentum nec
a iure,nec ab homine, ſed ab ipſo Deo il-
latum fuit;neque in id ægrotantium culpã

præceſſit,

præceſſit, vt morbo impediti non poſſent
perſonaliter intereſſe, & miniſtrare, vt
ait ibi Couar. ſeu, vt alij loquuntur, culpa
non fuit præordinata ad caſum, quo caſu
13 † culpam non obeſſe, quin poſſit quis vti
priuilegio a iure conceſſo, conſtat à con-
trario ſenſu ex ijs, quæ de paupertate re-
ſpondit Iureconſultus in l. pen. ff. de iure
dot. & poſt Caſtr. in l. etiam §. vlt. & in l.
rei iudicatæ, §. fin. ff. ſol. matr. Iaſ. in l. ſicut
autem col. 2. ff. de re iud. & alios tradit
idem Couar. lib. 2. var. reſol. cap. 16. num.
9 verſic. ſecundo illud adnotandum, & in
ſenſu directo quoad reſtitutionem in
integrum idem de paupere latè oſtendit
Odd. d. tract. de reſtit. in integ. quæſt. 11.
art. 10. & quamuis idem Couar. d. num. 9.
verſ. tertiò eſt in eadem quæſtione non
omittendum, poſt Gloſ. Abb. & Fel. in cap.
quæ in Eccleſiarum, de conſtit. & alios
velit, priuilegia à iure conceſſa ijs, qui
inopia opprimuntur, non eſſe ſeruanda,
ſi pauperes in inopiam ob ſcelera deuene-
runt, quoties alteri ſit præiudicium; ta-
men vel id eſt intelligendũ vbi de magno
præiudicio agitur, non autem modico;
quod quidem non attenditur, iuxta vul-
gatas iuris regulas, & verſatur in noſtra
facti ſpecie, cum agatur de detrahenda in-
firmo diſtributionum portione, quæ reſpe-
ctu cæterarum portionum, quas ipſe ſanus
& alij ſinguli percipiunt, modica eſt, &
valde exigua; aliàs idem Couar. Sibi ipſi
aduerſaretur in d. num. 8. verſiculo ſepti-
mò quotidianæ diſtributiones, vbi etiam
ſe refert ad id, quod dixerat d. num. 9. Vel
certè hoc adhuc non obeſt huic noſtræ
ampliationi; ſicut neque ei, quod paulò
ante non ſemel admonuimus, iuſtè, ſed ex
culpa pulſum à Ciuitate, bannitum, rele-
gatum, & carceratum non percipere quo-
tidianas diſtributiones; ſicut & infra dice-
mus de iuſtè excommunicato, ſuſpenſo,
& interdicto: nam hæc omnia impedimẽ-
ta referuntur ad corporalem neceſſitatem
quæ debet eſſe iuſta, & rationabilis, vt ex-
preſſim habet tex. in d. cap. vnico, §. qui
verò; quod quidem eſſe non poteſt, cum
culpa præceſſit; at verò cum idem tex. ait,
infirmitatem excuſare, non requirit, quod
ea iuſta, ſeu ſine culpa ſit. Ampliatur 6.
14 idem dicendum † de debili in cruribus,
ſeu tibijs, ita vt non poſſit in Eccleſiam
conuenire; percipiet enim diſtributiones:
nam licèt ab infirmitate differat debilitas,
vt ex rub. de cler. ægrot. vel debil. colli-
gunt ibi Doct. & inter alios Dec. in cap. ſi
pro debilitate, num. 1. de offic. delegat.
quoniam alternatiua, vel, ponitur inter
diuerſa, vt in ſimili arguit Bar. l. vbi pactũ
C. de tranſact. tamen, cum ea prouenit à
corporis diſpoſitione, neq; qui ea affectus
eſt, poteſt muneri, de quo agitur, incum-
15 bere, † tunc debiles, & infirmi omnino
æquiparandi ſunt in priuilegijs, vt latè, &
optimè comprobat Menoch. tract. de ar-
bitr. iud. lib. 2. caſ. 60. num. 14. & ſeqq. Am-
16 pliatur 7. in eo, qui † vtroq; lumine orba
tus eſt, per tex. optimum in l. 1. C. qui
morb. ſe excuſ. lib. 10. vbi qui vtriuſq; oculi
aciem amiſit, leuamen ſentit munerum
perſonalium, eorum nimirum, quæ cor-
pore implenda ſunt, vbi ibid. Gloſ. 1. expli-
cat. qua etiam ratione idem probabiliter
17 dici poteſt † de eo, qui articulari morbo,
hoc eſt arthetica, ita torquetur, vt debi-
litatus maneat, per tex. in l. 2. C. eod. vbi
iſte à muneribus perſonalibus vacationem
18 habet; idemq; de illo, † qui podagra, vel
pedum valetudine ita eſt afflictus, vt re-
bus proprijs ſupereſſe, ſeu, vt cum Impe-
ratorib. loquar in l. 3. C. eo. interceſſum,
vel, vt alij legunt, interceſſionem commo-
dare non poſſit; quo loco Diocletianus,
& Maxim. AA. huiuſmodi virum mandant
ad perſonalia munera ne vocetur. Amplia-
19 tur 8. & poſtremò, vt procedat † etiam
ſi Canonicus infirmus abſit à Ciuitate; quo
caſu Couar. requirit, vt id conſuetudine
inductum, & obtentum ſit, per tex. in c.
cum non deceat, de elect. in 6. iuncta
Doct. interpretatione in d. cap. vnico. §.
1. ſeu potius §. qui verò ſecundum Gloſ.
Io. And. & Gemin. ibi; cuius, inquit, reſolu
tionem ſequitur Fran. Rip. d. tract. de peſt.
tit. de priuileg. contr. cauſ. peſt. num. 145.
ſed certè tex. d. cap. cum non deceat, nihil
habet de abſentibus propter infirmitatem
ſed potius propter Eccleſiæ vtilitatem, vt
infra quæſt. 11. ſuo loco dicemus; d. verò
cap. vnic. procedit etiam nulla ſtante con-
ſuetudine ſaltem quoad infirmos, vt ipſe
Couar. probat d. num. 8. in princip. ſed ne-
que diſtinguit ibi tex. in diſpoſitione, de

abſen-

abſentibus à Ciuitate, vel non; ſed ſolum in præfatione illius conſtitutionis refert prauam conſuetudinem quorundam locorum, vt qui præſentes eſſent in Ciuitate, & loco Eccleſiarum, eo ſolo perciperent quotidianas diſtributiones; quam cõſuetudinē penitus improbat ibi ſummus Pōtifex; qua re lege non diſtinguente, nec nos diſtinguere debemus, iur. vulg. neque id ex Gloſ. ibi colligere vllo modo poſsũ. Io. verò Andr. in ſpecie quidem loquitur de abſentia à diuinis, non a Ciuitate; tamen inquit ſolum opinionem Archid. poſſe congruere litteræ. Gemin. autem nihil habet de infirmitate, ſed loquitur dumtaxat de abſentia propter Eccleſiæ vtilitatē; maior verò eſt ratio in abſentia propter infirmitatem, quàm ob Eccleſię vtilitatem cum illa abſentia neceſſaria omnino ſit, hæc voluntaria; quamuis, & in hac puto non eſſe neceſſariam conſuetudinem, vt infra q. 11. ſuo loco dicemus, Rip. denique, d. num. 145. loquitur & ipſe de abſentia cauſa peſtis, quæ non omnino neceſſaria eſt, vt ſupra etiam admonuimus præterquam quod videtur eſſe in opinione Archid. Fran. & aliorum in d. cap. vnico conſuetudinem neceſſariam eſſe ad hoc, vt abſens ex tribus illis cauſis in d. c. vnico expreſſis percipere poſſit quotidianas diſtributiones, cuius nos abſolutè contrariũ q. præced. concl. 4. circa princ. docuimus, & in cauſa infirmitatis contendit etiam ipſe Couar. vt ſupra vidimus. Ex quo fit, vt
20 † non ſit admittendum ſtatutum, quod alicubi, eſt indiſtinctè diſponens, infirmos, ſi abſint extra ciuitatem, percipere non debere quotidianas diſtributiones; licet enim id admitti poſſit, vbi iſte infirmus abſens à Ciuitate, licèt infirmus non eſſet, non intereſſet diuinis, ex eo, quia tunc infirmitas non eſſet cauſa abſentiæ, per ea, quæ ſtatim dicam in 1. limit. quo etiam caſu admittenda eſt opinio Couar. & aliorũ paulo ante relata. & reiecta; tamen ſuſtineri non poteſt vbi iſte abſens alias diuinis intereſſet, vt quia vel prope abeſſet à loco beneficij, vel paratus foret ſtatim redire, vt diuinis intereſſet; idq; aſſero tum per prædicta; tum quia textus d. c. vnico mandans tribui diſtributiones abſentibus cauſa infirmitatis, indiſtinctè loquitur lex autem indiſtinctè loquens indiſtinctè intelligenda eſt c. 1. 19. diſt. cum ſimil.

Limitatur autem primò hæc ipſa con-
21 cluſio † vt non procedat, quãdo infirmitas non eſſet vera cauſa abſentiæ, ſeu non intereſſentiæ, vt pote, quia is, qui modò ægrotat, non conſueuerit vſus integra valetudine diuinis officijs intereſſe: tunc enim durante ægritudine diſtributiones quotidianas nequaquam percipiet. ita in ſpecie poſt Io. And. Card. & Abb. in cap. ad audientiam de cler. non reſid. eundem Ioan. And. Gemin. & Franc. d. cap. vnic. Gloſſ. in pragmat. ſanct. tit. quo temp. quiſque debeat eſſe in Choro, ver. percipiunt Corſet. in ſuis ſingul. Verb. infirmus, Felyn. de communi atteſtantem in cap. Apoſtolicæ num. 12. de excep. & alios tradunt Prob. d. cap. vnico, num. 18. Franc. Monal. d. conſ. 27. nu. 6. Decian. conſ. 69. nu.... verſic. ſexto hoc ipſum idem deniq; 8. vol. 2. & Couar. d. cap. 13. num. 8. ex communi Doct. ſententia d. cap. vnico tradit Io. Azor. d. cap. 7. quæſt. 11. in princ. optimus ad id tex. in l. 2. §. ſi quis iudicio, & ſeq. ff. ſi quis caut. l. 3. §. ſi quis acceperit, & l. 4. §. Sti chus ſi hæredi, ff. de ſtatu lib. & probari poteſt ex ijs, quæ generatim de iuſto impedimento tradidimus quæſt. præceden. concl. 2. & hæc opinio eſt omnino tenenda; quicquid in contrarium voluerit Pet. Nauar. tract. de reſtit. tom. 1. lib. 2. cap. 2. dub. 3. ſuppoſ. 6. ſeu num. 239. & 240. qui prò ſua ſententia nihil affert, quod vrgeat: facile enim ſoluitur dicendo, tunc infirmitatem non eſſe cauſam abſentiæ, ſeu impedimentum præſentiæ, vt latius q. 5. concl. 2. contra eum diſſeruimus.

22 Limitatur 2. † modò infirmitas talis ſit. quæ vere impediat, vt non poſſit Clericus in Eccleſiam conuenire; tum per ea, quæ in hac ſpecie de obligatione recitandi horas canonicas latè tradit Nauar. d. tract. de orat. & hor. canon. cap. 11. num. 2. & trib. ſeqq. tum quia infirmitas ideo Clericum excuſat ab amiſſione quotidianarum diſtributionum, quia diuinis nõ poteſt intereſſe quare, ſi poteſt ob leuitatem infirmitatis intereſſe, ceſſat cauſa huius priuilegij, & ſic ceſſare debet effectus, hoc eſt priuilegium ipſum, cap. cum ceſſante de appel. cum ſuis concord. idem etiam voluerunt

Io. And.

Io.And.d. cap. vnico num. 3. Archid.num. 2.Gemin. d.§. qui verò nu. 5. dum infirmitatem grauem requirunt, per tex.in cap. ſi quis Epiſcoporum, 18. diſt. & not. in cap. placuit,& c.ſi Epiſcopus, 100.diſt.

Limitant 3. Gemin.ibid.& Io. An. num.
23 3. & Archid. num. 2. modò † infirmitas hæc ſit manifeſta, & allegant cap. præſentium,7.quæſt. 1. in quo canone ſumpto ex Greg.1.lib.3.Epiſt. 13. mandat Pontifex Maximiano Epiſcopo Syracuſano, vt reſtituant in locum ſuum Adeodatum Clericum, quem ſuus Epiſcopus propter duorum menſium ægritudinem beneficio priuauerat,ſi repererit eum manifeſtæ egritudinis cauſa Eccleſiæ ſuæ defuiſſe. Sed certe canon ille, parum facit pro hac limitationes Gemin.& aliorum, cum loquatur in caſu plane diuerſo, nimirum de reſtitutione, ſeu recuperatione non diſtributionum,aut fructuum,ſed beneficij. Verum neque limitationem ipſam veram puto, ſi per infirmitatem manifeſtam intelligant notoriam;tum quod hæc opinio nullo iure fulcitur; tum quod tex. ipſe d. §. qui vero abſolute dicit,infirmitatē excuſare ab amiſſione diſtributionum; quare ſi quis eas prætextu infirmitatis perceperit in foro quidem conſcientiæ poterit retinere ſi is ſciat, & aſſerat verè ſe fuiſſe ita infirmum,vt Eccleſiam adire non potuerit,iuxta ſupra dicta;in foro autem contentioſo ſi legitime huiuſmodi infirmitatem probarit, per quam vere ſine diſpendio ſuæ ſalutis in Eccleſiam conuenire, & diuinis officijs intereſſe non poterat.Potiùs vero limitanda eſt hæc concluſio,ſi adſit conſuetudo,vt etiam infirmi diſtributiones non percipiant,prout declaraſſe dicitur ſacra Cong. Conc. in eum ſenſum, vt conſuetudo in aliqua Eccleſia introducta, quod Canonici infirmi fructus tantum ſuæ præbendæ,non diſtributiones quotidianas percipiant, ſi legitimè præſcripta ſit, tollat conſtitutionem dict. cap.vnici,de cler.non reſid. in 6. eas infirmo concedentis; idemq; poſt Veg.1.par.ſum.c.128.caſ.19.in ſpecie tenet Garz.tractat.de benef.par.3.cap.2.nu.361. vbi iuncto num. præced. idem ſentit in abſente ob euidentem Eccleſiæ vtilitatem; quod & nos ac ſimul de abſente ob iuſtam corporis neceſſitatem breuiter oſtendemus inf.hac ipſa 2. p. quæſt. 12. concl. 1.
24 ampl. 5.in fi.Quis autem † dicatur ita infirmus,vt nō poſſit diuinis adeſſe,atque adeo quotidianis diſtributionibus priuandus non ſit, iudicis arbitrio relinquitur ſecundum Abb. in cap. quoniam frequenter nu.17.& ibi Marian.Soc. col.4. verſ. tertio declaratur,vt lit.non conteſt. & poſt Paul. in Auth.ſed & ſi quis ab aliquo num.13.C. de teſt. Marſil. in l. quæſtionis modum.nu. 29.ff.de quæſt. Soc. ſen. conſil. 244. col. 4. lib. 2. & alios tradit Hoied. d. trac. de incompatib. benef. 1. par. cap. 17. nu. 16.& conſtat ex traditis per D. Menoch. de arbitr.iud.lib.2.cent.1.caſ.60.nu.5.& ſeqq. vbi pluribus relatis opinionibus tandem concludit, iudicis arbitrio relinquendum eſſe, quando quis dicatur infirmus, vel
25 valetudinarius, licet † plura quoque afferat,quibus iudex ſe informare, & arbitrium ſuum dirigere, ac regulare poſſit.

SVMMAE RERVM.

1 *Senes, vt ſenes ſunt, non poſſunt in abſentia percipere quotidianas diſtributiones, & nu. ſeqq.*

2 *Senectus ipſa morbus dicitur.*

3 *Senes inter infirmos verè non connumerantur.*

4 *Infirmitas quid ſit.*

5 *Senes pro infirmis quando haberi poſſint.*

6 *Senex percipere poteſt diſtributiones quando ita ſenio confectus eſt vt non poſſit diuinis intereſſe.*

7 *Senectus, per quam quis rebus ſuis supereſſe non poteſt, quænam ſit, iudicis arbitrio relinquitur. præterquam in caſibus a iure expreſſis, num. 8.*

9 *Aetas requiſita ad excuſationem à tutela, & cura quænam ſit.*

10 *Aetas excuſans à muneribus perſonalibus, & num. ſeqq.*

11 *Intellectus l. 3. C. qui æt. vel profeſſ. ſe excu. lib. 10. & l. 2. §. vlt. in fin ff. de decurion.*

12 *Intellectus l. 2 § fin in princip. ff. de decur. & l. 3. C. eod.*

13 *Aetas excuſans ab intereſſentia diuinorum, vel Eccleſiæ obſequio.*

14 *Munera perſonalia quæ ſint.*

15 *Senio confectus, qui alias intereſſe conſueuit, percipere debet quotidianas diſtributiones.*

16 *Octogenarius excuſatur ab intereſſentia, & tamen diſtributiones percipere debet Immo & aliquando infra eam ætatem conſtitutus, nu. 17. in quo Phyſici iudicio ſtandum erit. num. 18.*

19 *Periti in quaque arte iudicio ſtandum eſt.*

20 *Conſuetudine, vel ſtatuto an induci poſſit, vt, qui per multos annos Eccleſiæ ſeruierunt, in abſentia percipiant diſtributiones quotidianas.*

21 *Milites veterani a muneribus perſonalibus excuſantur.*

An, & quando ſenes, ſeu abſentes ob ſenectutem percipere poſſint Quotidianas Diſtributiones. Quæſtio VII.

CERTISSIMA in hoc ſtatuenda eſt
1 Concluſio, † ſenes, vt ſenes ſunt, niſi
alio ſe iure tueri valeant, non poſſe
in abſentia percipere quotidianas diſtri-
butiones; quod apertè voluerũt Alphonſ.
Hoied. d. tract. de incompatib. benef. 1. par.
cap. 17. num. 17. & Petr. à Cened. in Col-
lect. ad ius Canon. 3. par. collect. 15, num.
8. & conſtat ex regula tex. d. cap. vnico
§. ſtatuimus iuncto §. ſeq. de cler. non re-
ſid. in 6. vbi generaliter ſtatuit Summus
Pontifex, Clericum Eccleſiæ Collegiatæ,
qui non adfuerit diuinis officijs, nõ poſſe
percipere, neque retinere aliquid de quo-
tidianis diſtributionibus; à qua regula eos
dumtaxat excipit, quos infirmitas, vel
corporalis neceſſitas iuſta, & rationabilis,
vel euidens Eccleſiæ vtilitas excuſaret;
Senes autem neque comprehenduntur in
hoc poſtremo capite, vtilitatis Eccleſiæ,
vt de ſe patet; neque enim vt ſic circa rem
Eccleſiæ vtilem diſtinentur, & occupati
ſunt; ſed nec in ſecundo; nam etiam ex ſe
per vires eis in Eccleſiam, vt ſupponimus,
conuenire licet, & diuinis officijs intereſ-
ſe; neque vi, bello, iuſto timore, aut alia ex
cauſis relatis in ſuperiori quæſtione deti-
nentur. Denique contineri non poſſunt in
primo capite, nimirum infirmitatis; quam-
uis enim ſenes videantur inter infirmos
2 connumerandi; ideoq; † ſenectutem ipſam
perſe morbum eſſe dixerit Canonicus, &
apud M. Tullium in Oratore de Q. Mutio
loquentem legamus, & ille ſenectutis
morbus non quidem incidens eſt, & tran-
ſiens & Abb. in cap magnæ col. 1. de vot.
docuerit, ſtatutum loquens de infirmis in
ſenibus locum habere, idq; etiam probari
videatur in cap. 1. §. ſin autem Epiſcopus,
de Cler. ægrot. vel debil. in 6. vbi diſpo-
ſitum in Epiſcopo ægrotante, vt poſſit
coadiutorem impetrare, ſtatutum quoque
eſt in Epiſcopo, qui ſenio confectus ſit.
3 Verior tamen, & recepta ſententia eſt † in-
ter infirmos, & valetudinarios non eſſe
connumerandos ſenes, quam probat Fel.
& Soc. d. cap. quoniam frequenter, vt lite
non conteſt. per illum textum, qui po-
nit copulam, & inter ſenes, & valetu-
dinarios, quæ quidem copula ponitur in-
ter diuerſa, vt probatur in cap. querelam,
ſimon. & latè inter alios idem Fel. in cap.
ex parte il 1. num. 21. de reſcript. Menoch.
d. caſ. 60. num. 8. & Hoied. in d. cap. 17.
num. 17. eandem ſententiam probat Go-
meſ. in reg. Cancell. de infirm. reſign.
quæſtio. 7. dum pluribus affirmat re-
gulam illam non habere locum in ſeni-
bus reſignantibus, qui verè infirmi non
dicuntur; quod etiam placuit Rebuf.
in Praxi benefic. ad eandem reg. Can-
cell. Gloſ. 2. num. 13. idem quoque ſen-
tit Alciat. dum in tract. de præſumpt.
reg. 1. preſumpt. vlt. ſcriptum reliquit,
definitionem infirmitatis non conuenire
ſenibus; eſt enim infirmitas, ſeu mor-
4 bus † habitus cuiuſq; corporis contra
naturam, vt definit Vlpianus I. C. in l. 1.
§. ſed ſciendum, ff. de ædil. edict. quod ſanè
ſenectuti nequaquam congruit, cum illa
non contra naturam, ſed ex natura ſit: pro-
batur etiã eadẽ opinio in l. cui dens, ff. eo.
in illis verbis finalibus, alioquin nullus ſe-
nex ſanus eſſet, & in d. §. ſin autẽ Epiſcopus
in contrariũ allegato, dũ inter ſenem, & in-
firmum ponit disiunctiuam. Poſſunt tamen
5 hæ opiniones inter ſe diffidẽtes, & cõtra-
riæ conciliari fœdere diſtinctionis, quam
poſt alios afferunt Hoied. d. num. 17. &
Menoch. d. caſ. 60. num. 10. vt prior lo-
cum habeat quando ſenex ita ſenio con-
fectus eſt, vt illi negotio, de quo agi-
tur, supereſſe non poſſit; poſterior verò,
vbi commode ſupereſſe poteſt. Sic ſanè
in caſu noſtro tunc Clericus ſenex pro in-

firmo

firmo habebitur, ita, vt propter ſenectutem poſſit percipere diſtributiones in abſentia, † quando ita ſenio affectus, & grauatus eſt vt in Eccleſiam conuenire, & diuinis intereſſe non poſſit, vt ſenſit inter alios Prob. ad Io. Monach. d. cap. vnico nu. 14. & apertè tradit Io. Azor. Inſtit. Moral. lib. 7. cap. 7. quæſt. 12. monens & optimè, id procedere, dummodo is ſenex reliquo ætatis ſuæ tempore in Eccleſiam conuenire conſueuerit; de quo etiam aliquid paulò poſt dicemus. ſic intelligendus eſt text. d. cap. quoniam frequenter in princip. vt lit. non conteſt. vbi tunc demum ſenes, ſicut valetudinarij examinandi ſunt ante litem conteſtatam contra communes iuris regulas, cum de eorum morte rationabili de cauſa timetur. ſic etiam in d. §. ſin autem Epiſcopus tunc poteſt Epiſcopus ſenex ad exemplum ægrotantis coadiutorem impetrare, cùm ſenio grauatus eſt, vt ibi loquitur Summus Pontifex: ſic loquitur quoque tex. qui maximè ad rem noſtram facit, in l. 2. §. quem ita ſenio, ff. de vac. muner. vbi habetur, ſenio confectum excuſari à munere perſonali; certum eſt autem, intereſſentiam diuinorum, ac reſidentiam eſſe munus quoddam perſonale; ſic denique intelligendi ſunt Comicus, M. Tullius, & quotquot ſenectutem ipſam morbum appellarunt, vt id accipiant, cùm ſenectus vel morti proxima eſt, vel ita quemque afficiat vt rebus ſupereſſe non poſſit. quamquam etiam reſpondere poſſumus cum Nauar. conſ. 3. ſub tit. de cler. egrot. num. 1. ſenectutem morbum dici non propriè, ſed methaphoricè; atque adeo non eſſe extendendam conſtitutionem diſponentem de infirmis ad ſenes ſaltem in odioſis, in quibus verſatur caſus noſter, cum regula iuris in contrarium ſit, & agatur de diminutione diuini cultus. Quo autem pacto † cognoſcatur huiuſmodi ſenectus, per quam non poteſt quis rebus ſupereſſe, iudicis arbitrio relinquitur, vt poſt Barb. in cap. ſedes num. 73. de reſcript. eundem conſ. 21. colum. pen. lib. 2. & conſil. 22. colum. 3. lib. 3. Ioan. Andr. dict. cap. quoniam frequenter, & ibi Marian. Soc. colum. 3. verſ. ſecundò declaratur, Fel. colum. ſexta verſ. ad tertiam quæſtionem, vt lit. non conteſt. Bal. in Margarita ad Innocent. Verb. ſenex. Florian. l. in lege Aquilia la 1. ff. ad leg. Aquil. tradunt Menoch. dict. cent. 1. caſ. 59. num. tertio, & Hoied. dict. cap. decimoſeptimo num. 18. Id tamen ita eſt accipiendum, vt † iudicis arbitrio relinquatur in caſibus dumtaxat, in quibus nulla clara extat iuris conſtitutio, vt ibidem optimè, Hoied. & Menoch. adnotarunt, exemplum afferentes in excuſatione à tutela, & cura, quę † requirit in ſene annum ſeptuageſimum, l. 3. ff. de iur. immunit. & §. item maior. inſtit. de excuſ. tut. & in excuſatione à muneribus perſonalibus, ad quam † ſecundum eos ſufficit annos quintos ſupra quinquageſimum, per text. in l. 3. ſeu fi. C. qui ętat. vel profeſſ. ſe excuſ. lib. 10. Sed certè quamuis communis lectio illius tex. ſic habeat; manifeſti iuris eſt, maiores 55. annis inuitos ad munera perſonalia vocari non poſſe: tamen Contius legit, maiores 70. annis, quæ quidem lectura magis congruit verbis huiſce ſequentibus eiuſdem textus; cum itaque ſeptuagenario maiorem te eſſe profitearis, ſi a nominatione facta appellationis auxilium interpoſuiſti, tueri te notione Præſidis prouincię potes iure conceſſo, & concordat cum tex. in l. 2. §. vlt. in fine, ff. de decurion. ibi, ſi maiores annis ſeptuaginta ſint munera quidem ciuilia ſubire non coguntur; perſonale autem munus ſub ciuilibus eſt tanquam ſpecies ſub genere, vt conſtat ex l. 1. §. 1. & l. munerum ciuilium in princip. ff. de muner. & hon. nullumque aliud manifeſtum, ſeu conceſſum ius, ad quod referre ſe potuerit Imperator diſt. l. fin. datur, in quo generatim in quolibet munere ciuili, ſeu perſonali excuſet ætas 55. annorum, pręterquam dict. §. vlt. in fine, vbi tamen requiruntur 70. anni: quod enim habetur dict. §. vlt. in princip. ff. de decurion. & colligitur ex l. 3. C. eod. ſpeciatim † loquitur in munere decurionatus; pręterea tutela, & cura inter munera perſonalia, & ciuilia connumeratur à Iureconſulto in dict. l. munerum ciuilium ff. de muner. & honor. & tamen ab ea non excuſantur ex ętate, niſi qui maiores ſint 70. annis, dict. l. tertia, ff. de iur. immunit. & §. item maior, inſtit. de excuſ. tut. reſtituendus igitur eſt ille text. in dict. l. tertia, ſeu final. C. qui ætat. vel profeſſ. ſe excuſ. iuxta lectionem

Contij, & textum d.l.2.§.vlt.in fine, ad quę
ſe retuliſſe Imperatorem dicendum eſt, dũ
ait manifeſti id iuris eſſe; vt nimirum le-
gatur, non maiores 55. annis, ſed maiores
70. annis inuitos ad munera perſonalia vo-
cári non poſſe. Stet ergo, à muneribus
perſonalibus ob ætatem aliquem non excu
ſari, niſi maior ſit 70. annis per dict. l. 2.
§.vlt.in fin.ff.de decur.& dict.l.3.ſeu fin.C.
qui ætat.vel profeſſ.ſe excuſ.lib.10.Ex quo
13 text. † poſſet fortaſſe aliquis, & quidem
non improbabiliter, vbi ſtatuendus eſſet
annorum terminus, vltra quem excuſaretur
clericus ob obligatione intereſſendi Cho-
ro, ac diuinis officijs, tanquam à perſonali
munere, ob ſenectutem. quæ infirmitati
æquiparetur, eum conſtituere in ſeptua-
geſimo anno. Sed quia nemo percipere po
teſt quotidianas diſtributiones in abſentia
niſi excuſetur aliqua ex illis tribus cauſis
expreſſis in dict.cap.vnico, §. qui verò, de
cler. non reſid. in 6. nimirum iuſta, & ra-
tionabili corporis neceſſitate, infirmitate,
vel euidenti Eccleſiæ vtilitate, quarum
nulla cadit regulariter in ſeptuagenarium,
qui vt plurimum conuenire poſſet in Ec-
cleſiam, & diuinis intereſſe; ideo non
abſolutè admitterem, vt is, qui ſeptuage-
ſimum ætatis ſuæ annum excedit, non te-
neatur omnino diuinis officijs adeſſe, ſed
vel tunc, cum propter complexionis im-
becillitatem in ea ętate ita ſenio confectus
eſt, vt ſine ſalutis incommodo Eccleſiam
adire non poſſit; vel, vt non teneatur ea
munera in Eccleſijs obire, quæ à Canoni-
cis corporale obſequium, ſeu corporis la-
borem requirunt, puta canendi Miſſam
conuentualem, Euangelium, aut Epiſto-
lam, vel thurificandi, & cætera huiuſmo-
di faciendi; nam; & perſonalia munera
14 † ea ſunt, quæ cum corporis labore, & ſol
licitudine animi, ac vigilantia principaliter
exiſtunt, vt ait Hermogenianus I. C. d. l. 1.
§.illud tenendum, ff. de muner. & honor.
ſeu quæ animi prouiſione, & corporali
intentione ſine aliquo gerentis detrimento
pertractantur, vt definit Arcadius Chare-
ſius Iureconſultus d.l.munerum ciuilium
in princ. ff. eod. Illud verò indubitatum
15 † exiſtimo, ſenio ita confectum, vt reſi-
dere, & intereſſe diuinis non poſſit, mo-
dò alias intereſſe conſueuerit, percipere
debere quotidianas diſtributiones: ita
cenſuiſſe dicitur Congregatio præfecta
interpretationi Trident. Concilij ad ſeſſ.
24. cap. 12. de reformat. in vna Rauennа-
16 tenſi. qua ratione puto, † eum, qui o-
ctuageſimum annum expleuit, omnino
etiam ab intereſſentia ipſa diuinorum of-
ficiorum excuſari, & tamen percipere
debere quotidianas diſtributiones; hic
enim præſumptione iuris, & de iure iudi-
catur non poſſe in Eccleſiam conuenire,
diuiniſq; intereſſe; nam, vt inquit Regius
Propheta Pſal. 89. Dies annorum noſtro-
rum in ipſis ſeptuaginta anni, ſi autem
in potentatibus, (hoc eſt, robuſtioribus,
vt explicant Titelmanus, Genebrard. &
alij, conſtatque ex Caldæa verſione,) o-
ctoginta anni, & amplius eorum labor, &
dolor, hoc eſt, quicquid vitæ vltra hos an-
nos relinquitur, laborioſum eſt, & dolo-
ris plenum, vt conſtat ex eadem Paraphra
ſi Caldęa, verſioneque D. Hieronymi, ac
ſeptuaginta interpretum, & inter alios
Genebrard. ac Titelman. expoſuerunt; tunc
enim ob continens defluuium, caloriſque
natui, & ſpirituum imbecillitatem, effœta
ægra, languidaq; eſt ſenectus, vt illius vi-
ta ſit quaſi non vita, ſed mors, mortiſque
expectatio certa, non vitę productio, vt
optimè ibid. ait Genebrard. cùm autem ſe-
nectus morti proxima eſt, tunc omnino ę-
gritudini æquiparatur, quod conſtat ex d.
cap. quoniam frequenter in princip. vt lit.
non conteſt. & ſupra latiùs adnotauimus.
Non negarem tamen, (id quod ſupra etiam
attigi,) citra octogeſimum quoque an-
17 num † poſſe aliquem ita ſenio confectum
eſſe propter naturæ ſuæ imbecillitatem,
ſicut robuſtiorem poſt octogeſimum; quod
ſatis conſtat ex loco Pſal. cit. ſi in poten-
tatibus, octoginta, & ſicut eum, in Eccle-
ſiam conuenire non poſſe, atque adeo tan-
quam infirmum reputari; ita, vt in abſentia
percipiat quotidianas diſtributiones: in
18 quo ſanè † Phyſici iudicio ſtandum eſt;
tum ex eo, quod de infirmis quoad obliga-
tionem recitandi horas Canonicas tradit
in hac ſpecie Nauar. dict. tractat. de orat.
& hor. canon. cap. 11. num. ſecundo, &
ſeqq. & in noſtris terminis Prob. dict. cap.
19 vnico num. decimoquarto, tum quia † in
quaque re, cuius cognitionem iudex non
habet,

habet, periti in arte iudicio ſtandum eſt, l. hac edictali §. his illud, C. de ſec. nupt. cap. fraternitatis, & ibi Doc. de frigid. & malefic. Bart. & cæteri in rubr. & l. 1. ac toto fere tit. ff. de ventr. inſpic. Abb. & Canoniſtæ in cap. propoſuiſti, de probat. vel etiam aſſertioni, & iuramento ſic infirmi attenta perſonæ qualitate, vt in ſpecie monet Prob. d. nu. 14.

Denique quod velle videtur Petr. à Ce-
20 ned. d. 3. part. Collect. 15. num. 8. † conſuetudine, & ſpeciali ſtatuto alicuius Eccleſiæ, maxime ſynodali, induci, ac decerni poſſe, vt clerici in ſacris ordinibus cōſtituti, qui diutius, ac toto fere vitæ ſuo ſpatio Eccleſiæ inſeruierunt, in abſentia quotidianas diſtributiones percipiant, dum tamen Eccleſia miniſtrorum defectum non patiatur; id inquam quoad conſuetudinem indubitatum puto iuxta tex. & ibi not. in cap. fin. de conſuet. cum nec omnino à iure abhorreat, ſed rationabilis ſit huiuſmodi conſuetudo, vt conſtat ex ſupra deductis, & ijs, quæ mox adducemus. Quoad ſtatutum vero Eccleſiæ, ſeu conſtitutionem ſynodalem id etiam valde probabile exiſtimo; tum per ea, quæ infr. quæſt. 13. afferemus, dum latius diſſeremus, quid circa perceptionem diſtributionum quotidianarum in abſentia poſſit ſtatutum Eccleſiæ; tum per diſpoſitionem Concil. Trident. ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. in fine, Prouinciali ſynodo facultatem dantis ſtatuendi in his, quę ad debitum in diuinis officijs regimen ſpectant, de certa lege in Choro conueniendi, & permanendi, ſimulq; de omnibus Eccleſiæ miniſtris; iuncto maxime, quod ait Iure conſultus in l. a muneribus, ff. de muner. & honor. ex decreto, ac lit-
21 teris Seueri Auguſti † veteranos milites à muneribus perſonalibus excuſari. Lubet autem hoc loco verba ſynodalis conſtitutionis in Cæſarauguſtano Archiepiſcopatu editæ anno 1515. a Cened. vbi ſupra relata pro coronide ſubijcere tanquam formulam quandam pulcherrimam, quæ in alijs Diœceſibus, ac Prouincijs, cum hac de re ſtatuendum erit, poterit obſeruari; eius vero verba hæc ſunt. Cum ſenes communiter reputentur infirmi, & qui labore prolixiori in caſtris Dominicis laudabiliter militando ſuam fere conſumpſerunt ætatem, aliqua iuxta canonicas ſanctiones debeant prærogatiua gaudere; ſancta Synodo approbante ſtatuimus, quod Clericus in ſacris ordinibus conſtitutus in quacunque Eccleſia noſtræ Diœceſis beneficiatus, qui in eadē per quadraginta annos perſonaliter reſidentiam fecerit, eidem deſeruiendo, abinde, etiam ſi Chorum non continuauerit, dum tamen Eccleſia miniſtrorum non patiatur defectum, diſtributiones quotidianas cum cæteris fructibus, & emolumentis dicti ſui beneficij contraria quacunque conſuetudine, ſeu conſtitutione non obſtante, ſatisfactis tamen alijs oneribus dicti beneficij, integre percipiant, & eidem ſine aliqua diminutione perſoluantur. Hactenus illa conſtitutio, & hic quoq; finis ſit huius quæſtionis.

SVMMAE RERVM.

1 *Abſens in ſeruitio Epiſcopi percipit fructus præbendarum; etiam non diſtinctarum. num. 2. Immo etiam groſſos fructus. num. 3 Idq; licet in ea Eccleſia extet conſtitutio etiam iuramento, vel ſedis Apoſtolicæ confirmatione roborata, quod non reſidentes non percipiant fructus præbendarum. nu. 4.*

5 *Clericus exiſtens in ſeruitio Epiſcopi dicitur inſeruire Eccleſiæ.*

6 *Canonici exiſtentes in ſeruitio ſui Epiſcopi an percipiant fructus prębendarum. & quot eſſe debeant. nu 7.*

8 *Manſionarij exiſtentes in ſeruitio Epiſcopi non percipiunt in abſentia fructus præbendarum.*

9 *Abſens in ſeruitio Archiepiſcopi percipit fructus præbendarum.*

10 *Intellectus cap. paſtoralis, & cap. duo ſimul, de off. iud. ord.*

11 *Clericus exiſtens in ſeruitio Archiepiſcopi, qui proprius non ſit, non percipit fructus prębendæ; nec in ſeruitio prælati Collegiatæ.*

12 *Abſens in ſeruitio Epiſcopi non ob id percipit diſtributiones quotidianas.*

13 *Intellectus tex. in c. ad audientiam, de cler. non reſid.*

14 *Intellectus cap ſcire debes, 7. quæſt. 1. cap. hec huius placiti, 12. quæſt. 2. & cap ſimiliter, 16. quæſt. 1.*

15 *Abſens in ſeruitio Epiſcopi ex conſuetudine*

eumq; abeſt principaliter propter Eccleſiam, percipit diſtributiones.

16 *Canonici, qui adbibentur ab Epiſcopo pro publicandis Indulgentijs videntur percipere debere diſtributiones.*

17 *Canonici, qui adbibentur ab Epiſcopo in ijs ſtatuendis, quæ ad Seminarium recte inſtituendum pertinent, an percipiant diſtributiones.*

18 *Canonici, quibuſcum* Epiſcopus *ſtatuit de ijs, quæ pertinent ad diuina officia, & Eccleſiæ miniſtros, percipiunt diſtributiones.*

19 *Canonici, de quorum conſilio, & aſſenſu Epiſcopus procedit in cauſis criminalibus contra Canonicos, percipiunt diſtributiones.*

20 *Canonici, quibuſcum Epiſcopus nonnullorum Hoſpitalium fructus in alium vſum conuertit, pro eo tempore an percipiant diſtributiones.*

21 *Canonici à Capitulo ad id deputati in caſibus, quibus Epiſcopus Capituli conſilium, vel aſſenſum adbibere debet, percipiunt diſtributiones, dum ea de cauſa ſine fraude abſunt, vt aſſenſum præbeant.*

22 *Canonici, qui cum* Epiſcopo *abſunt cauſa viſitationis, an pro eo tempore percipere debeant diſtributiones. Et quid ſi ad viſitanda limina Apoſtolorum à ſua* Eccleſia *abfuerint; num. 23.*

An abſentes in ſeruitio Epiſcopi etiam non ſui percipere debeant Quotidianas Diſtributiones. Quæſtio V I I I.

APERTISSIMA, & notiſſima in hoc
eſt iuris Concluſio, abſentibus in
ſeruitio Epiſcopi, licet debeantur
fructus præbendarum, non tamen deberi
quotidianas diſtributiones.
1 Prior pars † huius concluſionis patet ex
tex. in capit. de cætero, de cler. non
reſid. vbi Alex. 3. ad Eboracenſem Epiſcopum
ſcribens decernit in hæc verba;
ſtatuimus, ne Canonicis, donec in
ſeruitio tuo fuerint, quicquam ſubtrahi
debeat, vel auferri, quod de communitatis
ſibi beneficio debetur; dum autem
dicit, quod de communitatis beneficio de-
2 betur, comprehenduntur etiam† præbendę
3 illę, quę non ſunt diſtinctę: ſeu etiam† groſ-
ſi illi fructus, qui loco præbendarum, vel e-
tiam vltra præbendas, diſtincti tamen à
quotidianis diſtributionibus tribuuntur
pręſentibus, ſeu reſidentibus; non autem di-
uinis officijs intereſſentibus; ac quotidia-
num miniſterium exhibentibus; vt inter cę-
teros adnotauit ibi Abb. nu. 3. de quibus fru-
ctibus, ac prębendis indiſtinctis latius egi-
mus ſuperius 1. par. huius tract. q. 3. Idem
etiam apertius diſponitur in cap. ad au-
dientiam, eod. tit. ext. de cler. non reſid.
vbi Innoc. 3. Meldenſi Epiſcopo reſcri-
bens decernit, vt duo ex Canonicis Eccle-
ſię ſuę in ſeruitio ſuo exiſtentes ſuarum
fructus integre percipiant præbendarum;
cum abſentes, inquit, dici non debeant,
ſed pręſentes, qui tecum pro tuo, & ipſius
Eccleſię ſeruitio commorantur. Idq. pro-
4 cedit † quamuis in ea Eccleſia eſſet conſti-
tutio etiam iuramento vallata, & auctori-
tate Sedis Apoſtolicę confirmata, vt Ca-
nonici, qui in ea non reſident, ſuarum
præbendarum fructibus priuentur, vt
aperte conſtat ex eiuſdem tex. pręceden-
tibus verbis, quo loco, & d. cap. de cetero
Gloſ. & Doct. communiter adnotarunt
5 † exiſtentem in ſeruitio Epiſcopi dici etiam
inſeruire Eccleſiæ; de quo tamen nos
infr. hac ipſa quęſt. latius diſſeremus.
Pariter id procedit etiam in Canonicis
habentib. prębendam Doctoralem, & Ma-
giſtralem, vt poſt Rot. apud Put. deciſ. 294.
lib. 3. tradunt, quos poſt hęc ſcripta vidi,
Gonzal. ad reg. 8. Canc. Gloſ. 6. num. 257. &
Garz. tract. de benef. par. 3. cap. 2. num.
365. qui num. ſeq. id limitat, niſi ſequen-
tur magnum damnum Eccleſiæ ex Rebuf.
in Prax. benef. tit. de diſpenſ. de non reſid.
num. 41. & Hoied. tract. de benef. incom
patib. cap. 17. num. 29. caſ. 8. ſed ex vtroque
6 tex. ego colligo, † quod, licèt probabile
ſit, ſolos Canonicos Eccleſiæ Cathedra-
lis gaudere hoc priuilegio, vt dum ab
Eccleſia abſentes Epiſcopo inſeruiunt,
fructus præbendarum, & menſam groſ-
ſam percipere poſſint cum vtrobique reſ-
cribat Summus Pontifex Epiſcopis, &
in d. capit. ad audientiam expreſſim lo-
quatur de Canonicis Eccleſiæ Cathedra-
lis; tamen probabilius eſt, omnes Cano-
nicos non modo Eccleſiarum Collegiata-

rum

rum Ciuitatis, ſed etiã diœceſis huiuſmodi priuilegio priuandos non eſſe; cum in d. cap. de cætero, abſolute id dicatur de Canonicis, quorum appellatione non modo Ciuitatis, ſed etiam forenſes Canonicos comprehendi nemo dubitare poteſt. quod vero in d. cap. ad audientiam, ſermo dumtaxat habeatur de Canonicis Eccleſię Cathedralis, id euenit, vt caſui de Canonicis Eccleſię Cathedralis propoſito reſponſum Pontificium conueniret; non autem ibi expreſſim excluduntur cęterarum
7 Eccleſiarum Canonici. Pari ratione † ad Eccleſiam dumtaxat Cathedralem referendum eſt, quod ex eodem capit. ad audientiam aperte colligitur, duos tantum Canonicos eodem priuilegio potiri poſſe, ſcilicet propter prerogatiuam Eccleſię, que ob ſui dignitatem maiorem etiam habere debet copiam miniſtrorum; vnde in alijs Eccleſijs Collegiatis plures duobus Canonicis aſſumere poterit Epiſcopus pro ſeruitio ſuo, qui tamen integrè percipient in abſentia fructus præbendarum; per text. in d. capit. de cętero abſolute, atque indiſtincte de Canonicis loquentem neque ad certum ſe Canonicorum numerum adſtringentem, quicquid in contrarium voluerit Abb. & cęteri Doct. magis communiter d. cap. ad audientiam. Illud
8 ſanè certum † mihi eſt, (quicquid voluiſſe videantur Abb. & nonnulli alij d. cap. de cętero, &c. ad audientiam; necnon Io. Selu. in tract. de benef. par. 4. quęſt. 6. num. 33. & ſeq. & alij relati à Garz. d. c. 2. num. 369. Gonz. ſupra num. 261.) ſolos Canonicos, non autem alios Clericos Collegiatarum Eccleſiarum, puta Manſionarios, quos aſſiſios vocant, huiuſmodi prerogatiua gaudere poſſe, vt Epiſcopo ſeruientes, licet abſint ab Eccleſia, prebendarum, ſeu portionum ſuarum fructus percipiant; nam vterque tex. ſupra citatus preciſe loquitur de Canonicis, quorum appellatione certum eſt non poſſe compre hendi alios clericos; non eſt autem facien da extenſio de perſona ad perſonam in odioſis, & à iure exorbitantibus, etiam ex identitate, aut maioritate rationis, iuxta latè tradita per Euerar. in loc. a ratione legis lar. & c. num. 41. 47. & duobus ſeqq. quod autem nos ſimus in odioſis, conſtat; nam agitur de diminutione cultus diuini, qui tamen potius debet augeri, capit. fin. de reſcript. in 6. cum ſuis ſimil. res etiam à iure exorbitans eſt abſentia ab Eccleſia, in eaque non reſidere, ſeu quod non reſidentes in ſuis beneficijs illorum fructibus non priuentur, ſed eos integros percipiant, tot. ferè tit. de cler. non reſid. & Conc. Trid. ſeſſ. 24. cap. 12. atque adeo nobiſcum poſt alios ſentiunt Gonzal. ſup. num. 261. & 263. Garz. d. cap. 2. num. 370. & nullis ſeqq. docentes, ad id requiri Epiſcopi diſpenſationem, & neceſſitatem; vel ſpecialē, & euidentē Eccleſię vtilitatē.
9 Denique adnotandum eſt, † hanc priorem concluſionis partem locum habere tam in Archiepiſcopo, quam in Epiſcopo, cum eadem plane, quia vere, ac proprie Epiſcopus eſt, immo maior ſit ratio in Archiepiſcopo, quia & magis inſeruit Eccleſię, & pluribus miniſtris indiget; licet contrarium voluerit Hoſt. in cap. cum dilectus, quem etiam ibi ſequi videtur Io. An. de cler. non reſi. per tex. in cap. duo ſimul, & cap. paſtoralis, de off.
10 iud. ord. quę tamen iura † non obſtant; nam in d. cap. duo ſimul, ſolum dicitur, clericos Archiepiſcopo, quamdiu voluerint coram ipſo ſtare iuri, compelli non debere iudicium Patriarchę ſubire, niſi cauſa per appellationem ad eius audientiam perferatur, aut ei aliquid ſuper hoc a Sede Apoſtolica ſit indultum; nihil vero ibi de fructibus prebendarum; immo etiam per clericos Archiepiſcopi intelligunt ibi Doct. magis communiter clericos illi ſubditos, non autem qui cum eo commorantur. in d. vero cap. paſtoralis; nihil plane ad rem habetur, vt facile patebit textum illum perpendenti; niſi forte velint Doct. citati, id intelligendum eſſe de clericis Suffraganeorum inſeruientibus Archiepiſcopo
11 quod verum † eſt, colligiq. videtur ex dictis iuribus, & aperte admittit Abb. d. cap. cum dilectus num. 9. docens nobiſcum, clericos proprios, hoc eſt, ipſius Diœceſis Archiepiſcopi non autem illius Suffraganeorum hoc priuilegio gaudere, vt in eius ſeruitio exiſtentes, dum abſunt a ſua Eccleſia, percipiant fructus ſuarum præbendarum; per eaſdem fere rationes, quas nos ſup. attulimus; quod

etiam ex cõmuni poſt alios reſoluit Garz. d.cap.2.num.382.præſertim poſt Hoied.d. c.17.n.29.Rebuf.vbi ſup.num.36.Salſed.ad prax.crim.Diaz c.52.caſ.2. immo Garz. d. cap.2.num.381.poſt Selu.tract.de benef.4. part.quæſt.6.cap.17. Nauar. conſ.2.num.1. de cleric.non reſid.& Abb.in d.cap.de cætero num.3.voluit,prælatum Eccleſiæ Collegiatæ, poſſe vnum ex ſuis Canonicis habere in ſeruitio ſuo,ita,vt, in abſentia percipiat fructus ſuæ præbendæ. quod licèt probabile ſit propter tantorum virorum auctoritatem; fortaſſe tamen in iure ſuſtineri non poteſt, cum diſpoſitio illius cap. de cætero,& cap. ad audientiam ſit odioſa,atq; adeo non extendenda præter proprium caſum,iuxta ea, quæ paulo ante hac ipſa concluſ.adduximus.

12 Poſterior autem pars † huius concluſionis probatur ex eod.tex.in d.cap.de cætero: nam verbis huius tex. relatis in principio cu . ſt.ſtatim ſubijcit Pontifex, niſi fortè ſint victualia,quę non conſueuerunt abſentibus exhiberi:quo loco per victualia intelligendæ ſunt quotidianæ diſtributiones.vt ibi explicarunt Gloſ. & Doct. communiter, & conſtat ex d.cap.vnico in princip.vbi Bon.8.apertè aſſerit, diſtributiones quotidianas victualia nuncupari, & ibi Gl. & Doct.omnes, dum text.afferre volunt, ad quem ſe referre potuit Summus Pontifex, allegant, dict. cap. de cætero, de cler.non reſident. in nullo enim alio text. excepto d.cap.vnico, quotidianæ diſtributiones victualium nomine appellantur,pręterquam in dict.cap.de cętero. Id verò ipſum,nimirum abſentes in ſeruitio Epiſcopi non percipere quotidianas diſtributiones,expreſſim tradiderunt Doct. omnes in d.cap.de cętero, plerique in d.cap. ad audientiam, de cler.non reſident.& in d.cap. vnico eod. titul.in 6. & adnotauit etiam Couar. dict.lib.3. var. reſol. cap. 13. num. 2.alijque paſſim, & apertè colligitur quo-

13 que ex tex.† in d.cap.ad audientiam, dum Summus Pontifex ibi decernit dumtaxat, vt huiuſmodi abſentes in Epiſcopi ſeruitio fructus prębendarum percipiant, conſtat autem ex latiùs deductis ſupr. 1. part. quæſt. 6. per totam, appellatione fructuum præbendæ,aut beneficij non contineri quotidianas diſtributiones. Neque obſtat verbum illud, integrè, ibid. appoſitum, nam adhuc refertur ſolum ad ipſos fructus præbendarum, vt nimirum eos ſine vlla diminutione percipiant, vt ibi Glo. & cæteri tradiderunt, vel integrè, intelligendum ita erit, vt includantur etiam prębendę indiſtinctę, vel fructus illi groſſi loco prębendarum ſuccedentes in aliquibus Eccleſijs, de quibus paulò antè dicebamus, & latiùs alibi diſſeruimus. Minùs etiam obſtat, quod ex eod. cap. ad finem colligitur, & Gloſ. alijque Doct. tum ibi, tum in dict.cap. de cętero adnotarunt,illum, qui eſt in ſeruitio Epiſcopi, cenſeri Eccleſiæ quoque inſeruire;ad quod etiam Gloſ. 1. dict. cap. de cętero allegat tex.in cap,ſcire debes,7. quęſt.1. cap. hæc huius placiti,12. quæſt.2. & cap.ſimiliter, 16.quæſt.1.ex alia verò parte certum mihi eſt, eum, qui abeſt in ſeruitio, & propter vtilitatem Eccleſiæ, ſecluſa quoque quauis conſuetudine quotidianas diſtributiones percipere debere, vt infra quæſt. 11. latiùs demonſtrabitur. Reſpondetur enim primò in d.c.ad audientiam ſolùm haberi, quòd abſentes dici non debent, ſed præſentes, qui cum Epiſcopo pro illius, & Eccleſiæ ſeruitio commorantur, ex quibus verbis potiùs colligitur oppoſitum, quod nimirum ſeruitium Epiſcopi, & Eccleſiæ, hoc in caſu diuerſa ſint, cum inter vtrumque ponatur copula; & quæ regulariter habet copulare diuerſa,cap.querelam, de ſimon. cum ſimil.vel certè colligitur, quòd iuxta caſum ibi propoſitum vtrumque copulatiuè requiritur, nimirum, quòd duo Canonici Eccleſię Cathedralis ſimul ſint in ſeruitio Epiſcopi, & eius Eccleſiæ abſentes, vt haberi debeant pro præſentibus,vbi in ea Eccleſia extet conſtitutio etiam iuramento vallata,& auctoritate Sedis Apoſtolicæ confirmata, vt Canonici, qui in Eccleſia non reſident, priuentur fructibus ſuarum præbendarum; præterquam quòd eſſe præſentes, & intereſſentes diuerſa ſunt,vt ſup.quæſtion.quinta, præmiſſ. vlt. ſatis docuimus. In dict. autem cap. ſcire debes, quod ſumptum eſt ex Cypriani E-

14 piſt.9. lib.4. ſolùm dicitur † Epiſcopum in Eccleſia eſſe,& Eccleſiam in Epiſcopo, & ideo in Eccleſia non eſſe eum, qui cum Epiſcopo non ſit, hoc eſt, non ſit in communio-

munione Epiſcopi, cum eoque pacem non habeat, vt apertè conſtat ex verbis ſequentibus, & explicat ibi Gloſ.& cæteri.d.verò cap.hæc huius placiti, ſumpto ex Concil.Illerdenſ. cap.16. habetur dumtaxat ſecundum Gloſ.ibi, Clericis, qui in domo Epiſcopi defuncti inueniuntur, ſubminiſtranda eſſe alimenta, bona verò ſucceſſori reſeruanda, qui eis vti debet cum his, quos cognouerit diſciplinæ, & charitati prædeceſſoris ſui fideliter paruiſſe; quæ verba ſunt illius canonis; quod verò in eodem canone ſubditur, quodq; fortaſſe reſpicere voluit Gloſ.d.cap.de cætero,nimirum durum eſſe, vt hi, quos conſtat in ſeruitio Domini cum primæ ſedis Antiſtite, hoc eſt,cum Epiſcopo prædeceſſore, vt ibi Doct. exponunt, deſudaſſe, deſpecti aliquatenus crucientur, quaſi qui Epiſcopo inſeruierint dicantur Domino inſeruijſſe, id ſanè libenter admitto, vbi diſciplinæ,& charitatis cum Epiſcopo amatores ei fideliter paruerint, vt conſtat ex verbis præcedentibus mox relatis:non tamen inde ſequitur, eos inſeruire Eccleſiæ, neque.n. quicunq;Domino ſeruiunt, Eccleſiæ deſeruiunt,niſi valde remotè; licèt contra, qui Eccleſiæ ſeruiunt, obſequiũ Deo præſtare dicuntur.Denique in d.c.ſimiliter,16.quæſ. 1.quod eſt decretum,Symmach. Papæ in 6.ſynodo Romana, ſolum dicitur, res Epiſcopi eſſe bona Eccleſiæ, ideoq;inuaſores bonorum Epiſcopi eadem pœna plectendos eſſe, qua ij, qui bona Eccleſię inuadunt; nihil vero habetur de ijs, qui Epiſcopo inſeruiunt.Reſpondetur ſecundo quod vbi etiam ex his iuribus a Glo. allegatis colligeretur eos,qui in Epiſcopi ſeruitio ſunt cēſeri Eccleſiæ inſeruire; adhuc intelligendum id eſt indirectè,minus principaliter,admodumq;remotè, non autem directè,proxime,& principaliter, prout.requiritur adhoc, vt Canonicus abſens propter Eccleſiæ ſeruitium,& vtilitatem poſſit in abſentia percipere quotidianas diſtributiones;& hoc ſonat illa dictio,propter,quę cauſam finalem,& pręcipuam ſignificat, vt Philoſophis quoq;notum eſt: & vox, euidens,quę habetur d.cap.vnic.Ex quo infertur, canonicos aſſociantes ſuum Epiſcopum extra Eccleſiam non lucrari diſtributiones, vt in ſpecie adnotauit Gonzal. ad reg.8.§.7.proem.nu.183.ex tex. d. cap. de cętero, & cap. ad audientiam Boer. deciſ. Burdegal.17.num.12.necnon declaratione Sacrę Congregationis Conc. Trid. in eum ſenſum, vt non poſſint Canonici duo, aut plures aſſociantes eorum Prælatum quandoq;volentem audire Miſſam non in Cathedrali,ſed in alia Eccleſia ciuitatis participes fieri diſtributionum quotidianarum, quæ non niſi pręſentibus, & inſeruientibus dantur. idq; etiam conſtat ex ijs, quæ huc uſq;in hac quęſt.adduximus, præſertim quod Eccleſiæ non inſeruiunt ſaltem directe, & principaliter. Et ex hac declaratione,atq.alijs Garz.tract.de benef. par. 3. cap. 2.nu.345.cum duob.ſeqq.probat, per Triden. ſeſſ. 24. cap. 12.non fuiſſe derogatum d. cap. de cetero, & cap. ad audientiam. Quod ſi aliqui ex Canonicis cum Epiſcopo eſſent,non vt ei inſeruiãt,ſed principaliter,vt Eccleſię vtilitati proſpiciant,vt in nonnullis caſibus,quos mox ſubijciam, tunc ſecundum aliquos iſti abſentes non tanquam in ſeruitio Epiſcopi exiſtentes, ſed tanquam Eccleſiæ vtilitatem proſequentes, quotidianas diſtributiones percipient.

Limitatur ergo hęc concluſio, primo quando Canonicatus conſiſteret in ſolis diſtributionib. quotidianis: tunc enim clerici eas lucrarentur, ne priuilegium iuris eſſet inutile;ex Garz.d.c.2.n.113.& 115.excepta tamen tertia parte,quę de ſeruiẽtib. accreſcit,vt idem probat dict. cap.2, num. 351.& 353.Limitatur ſecundo,vt non pro-
15 cedat † quotieſcunque conſuetudo legitima(hoc eſt quadragenaria,cum ſit contra ius,iuxta tex.cũ ibi not. in cap. fin. de conſuet.) ſit inducta, vt huiuſmodi abſentibus in ſeruitio Epiſcopi dentur diſtributiones; per ea, quæ in fortioribus caſib. trademus inf. quęſt. 12.ita poſt alios Garz. d. cap. 2, numero 348. licet in hac ſpecie contrarium voluerit Nauar.in conſ.2. nu. 2. iuxta Lugdunenſem impreſſionem, de cler. non reſid.neq;enim cap.vnicum,de cler. non reſid.in 6. quod ille pro ſe allegat, improbat hanc conſuetudinem, ſed illam, quod indiſtincte dentur diſtributiones pręſentibus in ciuitate,ſeu loco Eccleſię, non tamẽ actu inſeruientibus ipſi Eccleſię, & intereſſentibus diuinis officijs, vt ex eius lectura

ctura videre eſt. Limitari etiam poſſe videtur tertio loco hæc ipſa cōcluſio, vt nō habeat locum quoties Canonici, qui cum Epiſcopo exiſtentes abſunt ab Eccleſia, principaliter abſunt propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem; tunc enim cum reſpiciamus id, quod principaliter; non autem acceſſoriè ac minus principaliter fit cap. cum R. Canonicus, de arbit. l. ſi quis nec cauſam, ff. ſi cert. petat. cum ſuis concord. adductis q. 5. num. 23. Canonici illi tanquam abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem diſtributiones quotidianas percipient, vt ſupra diximus. Hinc inferri poſſe videtur primò
16 duos † illos Canonicos, qui ex præcepto Con. Triden. ſeſſ. 21. cap. 9. de reform. adhiberi debent ab Epiſcopis, ſeu locorum Ordinarijs in publicandis Indulgentijs, alijſue ſpiritualibus gratijs, ſi quādo ea de cauſa ſine fraude tempore diuinorum officiorum eos abeſſe ſimul cum Epiſcopo contingat, priuandos non eſſe quotidianis diſtributionibus tāquam abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem ex officio ſibi attributo, quod ſibi damnoſum eſſe non debet l. cum quidam C. de adminiſt. tut. cum ſimil. de quibus infr. quæſt. 11. Infertur 2. ob eandem cauſam idem dicendum videri
17 † de duobus illis Canonicis ſenioribus, & grauioribus ab ipſo Epiſcopo eligendis, quorum conſilio vtatur in conficiendis regulis, ac ſtatutis Seminarij Clericorum, quæ ad eos rectè inſtituendos pertineant; ſimiliter de illis duobus, quorum alter ab Epiſcopo, alter a Capitulo eligendus eſt, & de quorum conſilio Epiſcopus conſtituere debet ea, quæ ad Seminarium inſtituendum, & conſtruendum, aſſignandoſq; ei reditus pertinent iuxta decretum eiuſdem Triden. Conc. ſeſſ. 23. cap. 18. de refor. verſ. & quia ad Collegij fabricam inſtituēdam, & verſ. fin. necnon de illis duob. Canonicis a Capitulo Cathedralis Eccleſiæ deputatis, quibus præſentibus rationes reditum eiuſdem Seminarij ſingulis annis Epiſcopus accipere debet, vt in eodem cap. 18. verſ. quod ſi Cathedralium ab eadem Synodo decernitur. Tertiò infertur
18 pari ratione † idem ſtatuendum de illis duobus Canonicis, altero ab Epiſcopo altero per Capitulum eligendo, qui donec Synodus aliqua Prouincialis celebretur, in qua ea de re ſtatuatur, ab eodem Epiſcopo adhiberi debent in ijs prouidendis, quæ neceſſaria videbuntur circa diuina officia, omneſq. Eccleſiæ miniſtros iuxta ea, quæ eadem Tridentina Synodus decernit ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. in fine. Infertur quartò, idem etiam
19 dicendum † de illis duob. Canonicis a Capitulo initio anni eligendis ex præſcripto eiuſdem Concil. Trident. ſeſſ. 25. cap. 6. de roform. in princ. quorum conſilium, & aſſenſum Epiſcopus, ſeu Vicarius, cum extra uiſitationem contra aliquam perſonam Cathedralium, vel Collegiatarum Eccleſiarum procedere voluerit, tenetur adhibere tam in formando proceſſum, quam in cæteris omnibus actibus vſq; ad finem cauſæ incluſiuè. Quinto infertur,
20 idem ſimiliter videri aſſerendum † de illis duobus de Capitulo rerum vſu peritiorib. per loci Ordinarium iuxta ſtatutum eiuſdem Tridentinæ Synodi d. ſeſſ. 25. c. 8. verſ. quod ſi hoſpitalia, deligendis, cū quibus idē Ordinarius fructus illorū hoſpitalium, quæ ad certum peregrinorum, aut infirmorum, aliarumue perſonarum genus ſuſcipiendum fuerint inſtituta, cum tamen in loco, vbi ſunt dicta hoſpitalia, ſimiles perſonæ, aut perpaucæ reperiuntur, debet in aliū vſum pium; qui eorum inſtitutioni proximior ſit, ac pro loco, & tempore vtilior, conuertere, prout eis magis expedire vſum fuerit.
21 Infertur 6. eadem de cauſa † idem omnino ſeruandum eſſe in ijs Canonicis, quos Capitulum delegerit, ac deputauerit in caſibus, quibus Epiſcopus requirere debet conſilium Capituli, eiuſue aſſenſum vel de conſuetudine legitimè præſcripta, vel de iure communi antiquo; quos colligere licet ex toto ferè tit. de his, quæ fi. a præl. ſin. conſ. Cap. & ibi Doct. vel etiā ex diſpoſitione Concil. Trid. quos habes in ſeſſ. 5. cap. 1. de reform. vbi ve Lctore, & magiſtro deligendo agitur; ſeſſ. 24. c. 12. verſ. in omnibus verò in Canonicatibus, ſeu præbendis deſignandis, quibus ſinguli ſacri ordines annexi eſſe debeant, ſeſſ. eadem cap. 15. in augendis diſtributionibus quotidianis per vnionem beneficiorum ſimplicium, vel præbendas eius Eccleſiæ ad pauciorem numerum reducendo. deni-

que

que in ſeſſ. 25. cap. 10. in ſubſtituendo, ſeu ſubrogando iudice in locum vnius ex ſynodalibus, quem vſque ad proximam ſynodum mori contingat. Infertur demum,
22 idem fortaſſe dicendum † de Canonicis, quos, ſicut & cæteros, aſſumere poteſt Epiſcopus, dum aut Cathedralem, Collegiataſue, aut alias etiam Eccleſias ſuæ Ciuitatis, & Diœceſis viſitare vult, & debet iuxta decretum eiuſdem Concil. Trid. ſeſſ. 6. cap. 4. de reform. & ſeſſ. 24. cap. 3. in princ. de quo tamen latius infra quæſt. 11. cũ de abſentibus propter Eccleſiæ vtilitatem differemus. Illud verò hic omnino adnotãdum eſt, hanc limitationem, quam ſupra attulimus, cum ſequentibus illationibus procedere, ſi illam opinionem ſequamur, ſufficere vtilitatem Eccleſiæ ſpecialis ſuæ Ciuitatis ad hoc, vt propter eam abſens percipere iure debeat quotidianas diſtributiones; alias, ſi teneamus requiri vtilitatem particularis illius Eccleſiæ, cui eſt adſcriptus, vt ex communiori, & fortè veriori ſententia trademus infra q. 11. concluſ. 1. poſt medium; illã limitatio cum ſequentibus illationibus (tertia, quarta, & ſexta exceptis, cum in ijs ſolis de particularis; & ſpecialiſſimæ Eccleſiæ ſuæ vtilitate, eius nimirũ, cui adſcriptus eſt, & à qua diſtributiones percipere ſolet, illiusq; iuribus tuendis agatur,) locum nequaquam habebit quoad percipiendas in abſentia cum Epiſcopo quotidianas diſtributiones; verum quoad fructus dumtaxat præbendarum, ac cæterorum beneficiorum, vt latius d q. 11. oſtendemus.

Quod ſi quæras, an Canonici miſſi à ſuis Epiſcopis ad viſitanda limina Apoſtolorum eorum nomine vel ipſos comitantes ad eadem limina, iuxta conſtit. 25. Sixti V. lucrentnr non ſolum fructus beneficiorum, ſed etiam diſtributiones. Reſpon-
23 deo † eas lucrari, ſi adſit decretum eiuſdem Sixti, & duæ Sacræ Cong. declarationes; de quibus Garz. d. tract. de benef. par. 3. cap. 2. num. 349. quod Canonici miſſi ab ipſorum Epiſcopis ad limina Apoſtolorum eorum nomine, vel comitantes ipſos Epiſcopos ad eadem limina diſtributiones lucrentur. Ratioq. huius ſententiæ illa eſſe poteſt, quod hic miſſus relaturus eſt ſtatum cuiuſque Eccleſiæ Collegiatæ, ac præcipuè Cathedralis, vt eius vtilitati conſulatur; vnde probabile quoque redditur quod ſubdit Garz. num. 350. idem fore, ſi vnum præbendatum eadem de cauſa mittat, duoſue Canonicos, vel præbendatos ſecum ad id ducat; ſecus vero ſi duos mitteret, aut plures eum comitarentur; ſed pro præbendato voluit, vel certe debuit dicere portionarium. Et hæc de præſenti quæſt. dicta ſint.

SVMMAE RERVM.

1 *Cardinalatus eſt maior dignitas poſt Papatum.*
2 *Papatus eſt maxima omnium dignitas.*
3 *Cardinali Legato inſeruiens percipit in abſentia fructus præbendæ; & num. ſeqq.*
4 *Epiſcopus facit vnum corpus cum Canonicis Eccleſiæ Cathedralis.*
5 *Legato inſeruiens dicitur Eccleſiæ inſeruire.*
6 *Legati poteſtas ordinaria potius eſt, quam extraordinaria.*
7 *Cardinali non Legato inſeruiens non percipit in abſentia fructus præbendæ.*
8 *Legato, vel Cardinali inſeruiens non percipit in abſentia quotidianas diſtributiones.*
9 *Papæ inſeruiens percipit fructus præbendæ, ac beneficiorum. Et quæ ſit ratio; num. 10. Idq; non obſtante quauis conſtitutione Eccleſiarum contra Canonicos abſentes edita. num. 11.*
12 *Papæ inſeruire, ſeu in eius ſeruitio abeſſe qui nam dicantur.*
13 *Papæ inſeruientes vt ſic non percipiunt in abſentia diſtributiones quotidianas ſine ſpeciali priuilegio.*
14 *Intellectus cap. olim tibi, de verbor. ſignific. Gloſ. & aliorum varius fuit.*
15 *Principi ſeculari ſeruientes vt ſic in abſentia non percipiunt diſtributiones quotidianas, ſed nec fructus præbendæ, alteriusue beneficij.*

An abſens in ſeruitio Cardinalis, vel Papæ poſſit Diſtributiones Quotidianas percipere. Quæſtio IX.

DIXI-

DIXIMVS in ſtatim præceden.quæſt. de abſentibus in ſeruitio Epiſcopi, nunc gradatim procedendo dicamus de ijs, qui abſunt in ſeruitio Cardinalis, tum vero Summi Pontificis; eſt enim
1 dignitas Cardinalatus † maior in Eccleſia poſt Summum Pontificatum, vt conſtat ex Martin. Laudenſ. in tract. de præſtant. Cardin.quæſt.61.& Lancell.Conr. in tēpl. omn. iud. lib.2. cap.2.§ 1.& 3.num.1. Pa-
2 patus verò † maxima omnium dignitas eſt, vt not. Doct. in cap. ſolitæ, de maior. & obed. & latè tradit Conrad.ibid. lib. 1. §. 1. in princip. & lib. 2. cap. 1. §. 1. in initio.

Prima ergo Concluſio ſit. Abſentes ab Eccleſia in ſeruitio Cardinalis Legati ſaltem intra prouinciam, & legationem illius, percipiunt quidem fructus præbendarum ſuarum non tamen quotidianas diſtri-
3 butiones. Prior pars † concluſionis probatur; tum quia qui ſeruiunt Legato inſeruiunt Papę; qui autem inſeruit Papæ; percipit in abſentia fructus ſui beneficij, vt paulò poſt concl.ſeq.oſtendam; tum quia idem dicendum de Legato quoad prouinciam, & legationem ſuam, quod de Epiſcopo quoad diœceſim, vt eſt optimus tex. in cap.2.de off. leg.in 6. neque obſtat cap. ſanè, de priuil. vbi priuilegium non extenditur ex identitate rationis; nam hoc non eſt proprie priuilegium, ſed ius commune & præterea maior eſt ratio, quia, vt diximus, inſeruire dicuntur Papę, immo quodammodo etiam Eccleſiæ; licet, quia ſalarium habent, percipere non debeant quotidianas diſtributiones, vt infra dicemus; & præterea, quia non inſeruiunt nec proſequuntur vtilitatem Eccleſiæ illius particularis, cui adſcripti ſunt, ſed tantum vniuerſalis, prout conſtabit ex ijs, quæ trademus infr.quæſt.11. concl. 1. ferè per totam. Tum quia ita in ſpecie tradit Io. And.in cap. cum dilectus num. 7. de cler. non reſid.& ibi Doct. communiter, vt ait Gamb.tract.de auct.Legat.lib. 1. num. 56. & pluribus relatis Garz. tract. de benef. par.3.cap.2.num.382.qui & ipſe loquitur in Legato, communemq; fatetur Abb. d. cap. cum dilectus; qui tamen dicit ſe dubitare de hoc communi dicto Doctorum. Primo quia neq; eadem ſit ratio in Legato quæ in Papa; & maximè quia aliqui poſſunt eſſe in ſeruitio Papæ aliqui in ſeruitio Legati, & ſic Eccleſia pateretur defectū miniſtrorū; neq; eadē, inquit, eſt ratio, quæ in
4 Epiſcopo, quia † Epiſcopus facit vnū corpus cū Canonicis, & eſt maxima inter eos cōmunio, c. requiſiti il 2. de teſtam. & c. quanto, de his, quæ fi.à præl. ſin. conſen. Cap.quod non accidit inter Canonicos, & Legatum. Deinde quia, inquit, poteſt argui in Legato, ſicut arguimus in clericis inferioribus Epiſcopo; tantò magis, quia poteſtas Legatorum eſt ſuperindicta, ſeu extraordinaria, ideo reſtringenda per Gloſ. not.in Clem.2.de offic.ord.Denique quia hæc materia eſt damnoſa ipſis Eccleſijs, & per eam diminuitur cultus diuinus; ergo potius eſt reſtringenda, quam relaxanda. Quibus tamen rationibus non obſtantibus adhuc perſiſto in communi opinione propter rationes pro ea allatas. Neq. obſtat prior ratio Abb.quoad primū eius membrum; nam immo eadem eſt ratio in abſente cum Papa, & abſente cum eius Legato; quia eidem Summo Pontifici ſeruire cenſetur. Ad confirmationem verò illius reſpondeo, quidem abſurdum poſſet etiam allegari reſpectu abſentium cum Epiſcopo, vel cauſa ſtudiorum; quia poſſent aliqui eſſe cum Epiſcopo, aliqui cum Papa, aliqui in vniuerſitate ſtudiorum, & ſic Eccleſia pateretur defectum; cui in cōmodo prouidit Gregorius Pontifex Canonum lator in c.pœn.de cler.non reſid. decernens priuilegiatos ſuper abſentia per prouentuum ſubtractionem cogi redire, vbi Eccleſia patiatur defectum miniſtrorum. Immo neque etiam obſtat alterum membrum eiuſdem prioris rationis; nam non ideo Canonicus abſens in ſeruitio Epiſcopi percipit fructus præbendæ, quia faciat cum eo vnum corpus; ſed vel quia ita ſtatutum eſt à Summo Pontifice; vel, vt alij voluerunt, & innuere videtur tex. d.c. ad audientiam in fin. & tradit ibid. Abb. ipſe num. 8. quia dicitur quodammodo Eccleſiæ inſeruire, quomodo etiam qui in
5 ſeruitio Legati eſt, † dicetur Eccleſiæ ſaltem vniuerſali inſeruire, quod ſufficit ad lucrandum fructus prædendæ, ac beneficij vt conſtat ex ipſomet Abb.d. cap. cum dilectus nu.2.& 3.de cler. non reſid. Quoad ſecun-

Quoad ſecundam vero eius rationem ſu-
pra allatam non video, quomodo ipſe Abb.
arguere poſſit ab ijs Canonicis, qui inſer-
uiunt prælatis inferioribus Epiſcopo ad in-
ſergientes Legatis; tum quod illi Prælati
non inſeruiunt Eccleſiæ ſicut Legati; tum
quia ipſemet Abb. in cap. de cætero num.
3. de cler. non reſid. cum cæteris Doct.
vult, etiam Canonicos abſentes in ſeruitio
aliorum Prælatorũ inferiorũ Epiſcopo poſ-
ſe percipere fructus præbendarum ſuarum,
eò, quod non appareat, cui loquatur illa
littera, quæ generaliter loquitur; ſed certe
textus ille intelligendus eſt de abſente in
ſeruitio Epiſcopi, vt intelligit Gloſ. &
Doct. magis communiter, & prout loquitur
cap. ad audientiã; atque adeo priuilegium
hoc non eſt extendendum ad alios Præla-
tos inferiores, cum quibus non habet Ca-
nonicus eam communionem, quam habet
cum Epiſcopis; vel potius non dicitur Ec-
cleſiæ inſeruire. Præterea falſum eſt, quod
aſſumit Abb. poteſtatem Legatorum eſſe
extraordinariam; nam immo ordinariam
6 † illam eſſe conſtat ex tex. in ſiloq. cap. 2.
de off. Leg. in 6. in ijs verbis, Legatos pro-
uinciarum ſibi commiſſarum ordinarios
reputantes & c. Non obſtat denique ter-
tia ratio; tum quia cum incipit priuilegiũ
hoc eſſe damnoſum Eccleſijs reuocabitur
iuxta tex. d. cap. pen. vbi Abb. num. 2. & cæ-
teri, de cler. non reſid. tum quia non dici-
tur fieri in caſu noſtro vlla extenſio, ſed
Canonicus exiſtens in ſeruitio Legati tan-
quam inſeruiens Papę habebit fructus be-
neficij; & præbendę ex diſpoſitione d. cap.
cum dilectus, de cler. non reſid. tum de-
mum quia Doct. in d. cap. cum dilectus,
non extendunt diſpoſitionem illius a ſer-
uientibus Papę ad ſeruientes Legato, ſed
a ſeruientibus Epiſcopo, quæ ſanè exten-
ſio fieri poteſt a maioritate rationis, quę
aliquando admittitur etiam in exorbitan-
tibus a iure, iuxta not. per Doct. in cap. cui
licet de reg. iur. in 6. Euerar. in loc. à rat.
leg. larg. num. 11. & 43. & Mattheſil. de in-
terpr. nu. 29. & 39. Firma igitur ſtet prior
pars huius concluſionis. Quę ſanè limita-
tur in ſimplici Cardinali non Legato: nam
7 † illi inſeruiens non percipit fructus pre-
bendę, niſi ex diſpenſatione ſpeciali; ceſſat
enim, nec militat ratio, quę locum habet

in eo, qui exiſtit in ſeruitio Epiſcopi, Le-
gati, vel Papæ; & ita voluerunt Io. An.
Abb. & cæteri d. cap. cum dilectus, & alij
relati ac prolati à Garz. d. c. 2. num. 188.
licet num. præced. alios referat contrarium
ſentientes, quod & facere videtur Hoſt.
d. cap. cum dilectus, & Archid. d. c. vnico
num. 1. de cler. non reſid. in 6. facilè tamen
ſolet concedi huiuſmodi facultas ipſis
Cardinalibus propter eorum prærogati-
uam dignitatis; pro quo facit tex. in c. 1.
de off. Leg. lib. 6. & cap. fœlicis, de pœn.
eod. lib.

Poſterior autem pars eiuſdem conclu-
8 ſionis, quod nimirum † abſentes in ſerui-
tio Legati, & Cardinalis non percipiant
quotidianas diſtributiones, patet tum quia
cum non reperiamus huiuſmodi abſentes
exceptos à regula tex. in cap. licet de
præben. & c. vnic. de cler. non reſid. in 6.
cum ſimil. quod nimirum diſtributiones
non dentur, niſi ijs, qui interſunt perſo-
naliter diuinis officijs, regulæ ſtandum
erit; tum quia neque etiam exiſtentes in
ſeruitio Papæ illas percipiunt, multò ergo
minus qui ſunt in ſeruitio Cardinalis, aut
Legati; neque enim maiorem prærogati-
uam cæteris parib. habere debet qui mem-
bro inſeruit, quam qui capiti, Cardinales
autem membra ſunt, Summus verò Ponti-
fex eſt caput, d. cap. fœlicis cum ibi not.
per Doct. de pœn. in 6. tum demum quia
id apertè voluit Io. An. d. cap. vnico num.
3. ad fin. de cler. non reſid. in 6. dum ſe re-
mittit ad not. per eum d. c. cum dilectus,
vbi dumtaxat concedit huiuſmodi abſen-
tibus, vt percipere poſſint fructus præben-
darum; & eſt de mente cæterorum Do-
ctorum ibi, dum eos quoque fructus, qui
ad præbendam attinet vix illis abſentibus
concedunt. Idque multò magis certum, &
indubitatum erit in abſentibus in ſerui-
tio Cardinalis, qui Legatus non ſit; cum
iuxta probabiliorem, & communiorem
opinionem illi neque etiam fructus præ-
bendarum, & cæterorum beneficio-
rum ſuorum ſine diſpenſatione, ſeu pri-
uilegio percipiant, vt paulo ante oſten
dimus.

Secunda Concluſio. Abſens in ſeruitio
Papæ, licet percipiat fructus beneficij, ac
præbendæ ſuæ, non tamen quotidianas di-
ſtribu-

ſtributiones. Prior pars huius concluſio-
9 nis † apertè probatur ex text. dict. cap.
cum dilectus, de cler.non reſid.ibi, fructus
præbendæ ſuæ aſſignetis eidem in noſtro
10 ſeruitio commoranti, ratio † vero ſubdi-
tur ab eodem Pontifice, quia nimirum hu-
iuſmodi familiares Papæ ſæpè promouent
apud eum negotia ipſorum capitulorum,
cum familiares, inquit, noſtri, qui circa
nos ſe obſequiales exhibent vniuerſis, mi-
nori non debeant prærogatiua gaudere,
quàm veſtrum ſinguli, quorum negotia,
per iſtos ſæpiùs promouentur;id verò pro-
11 cedit † non obſtante quacunque conſtitu-
tione ipſarum Eccleſiarum hac de re con-
tra Canonicos abſentes edita; vt patet ex
verbis illis præcedentibus; non obſtante
conſtitutione, quæ contra abſentes Cano
nicos inter vos dicitur emanaſſe. Dicentur
12 autem † eſſe in ſeruitio Papæ ad effectum
lucrandi fructus beneficij, ac præbendæ,
Capellani Papæ, & ſimiles, quique in cu-
ria morantur de illius præcepto, licèt ſcri-
ptores ſint. ſecus verò ſi voluntate propria
quia tunc propriam potiùs, quàm reip., vel
vniuerſalis Eccleſiæ vtilitatem proſequun-
tur, vt in ſpecie tradunt Abb.dict.cap.cum
dilectus num.tertio, & ibi Io. An.num. ſe-
cundo, Archid.dict.cap.vnico, num. 1. &
vtrobiq; cæteri ferè omnes Doct. Io. Selu.
in tract.de benef.4.par.quæſt.6.nu.36. poſt
Ang. in Sum. Verbo Clericus ſeptimò §. 2.
idemq; Scriptoribus exceptis tenet poſt
alios Garz.dict. cap.2. num. 383. cum ſeq.
eſtque de ijs, qui voluntate propria curiæ
inſeruiunt, optimus text. in l. ſed ſi per
prætorem, §.fin.in fin. & l. inter eòs §. 1.
ff.ex quib.cau.mai.ibi,eos, qui notis ſcri-
bunt acta præſidum reip.cauſa non abeſſe,
certum eſt, licèt alia lectio illius tex. in
quibuſdam codicibus non habeat negati-
uam; quo caſu faciet pro ijs, qui abſunt in
Curia morantes ex præcepto Papæ, pro
quibus etiam eſt tex. in l. reip.ff.eod.

Poſterior autem pars eiuſdem conclu-
13 ſionis, nimirum, quod † abſentes in ſer-
uitio Papæ non percipiàt ſine ſpeciali priui
legio quotidianas diſtributiones, probatur
ex communi ferè Doct.opinione, qui rem
hanc pertractarunt. huius enim ſententiæ
fuit Io. And.in Gloſ. adfuerint, dict. cap.
vnico, & in lect. num. tertio circa fin. &
ibi Archid. num. primo, Gloſ. 2. dict. cap.
cum dilectus, & ibi Abb. num. quinto,
alia etiam Gloſ. in cap.fin.Verbo exceptis,
de reſcript. in 6. idem docet Io. Selu. dict.
tract. de benef. 4 part.quæſtion.6.num.36.
Garz. dict.cap.2.num.385.& ſeq. vbi ad id
allegat quandam Rot. Rom. deciſ.neque in
hoc aliquem reperio contradictorem: im-
mo ad ipſum ſatis colligi poteſt ex eod. c.
cum dilectus; dum enim dumtaxat præce-
pit ibi Pontifex, vt dentur huiuſmodi abſen
ti in ſeruitio Papæ fructus præbendæ, ſi
ei de iure debitæ fuiſſent diſtributiones,
aut Papa de illis intellexiſſet, mandaſſet v-
tique, vt ei darentur, iuxta regulam,
quę ſumitur ex cap. inter corporalia, de
translat. Epiſc. cap. ad audientiam, de
decim. l. vnica, §. ſi verò, C. de caduc.
toll. & prout mandauit in cap. olim. tibi,
14 de verbor. ſignific. Qui quidem † text.ma
ximum hac in re faceſſit negotium; nam
ibi mandat Papa, vt cuidam Canonico, qui
iuxta intellectum Glo. 1. in Verbo, Ca-
nonico, quem etiam non improbat ibi
Abb. num.quarto erat abſens in ſeruitio E-
piſcopi, vel Papę, cęteri Canonici darent
prębendam, quę tantum reſidentibus da-
tur de communibus prouentibus; & prę-
terea manualia beneficia, hoc eſt, quoti-
dianas diſtributiones, vt exponit ibi Glo.
2.licèt per verbum, fortè, in Verb. ma-
nualia, dicens, fortè, quę dantur ſingulis
diebus illis tantùm, qui interſunt diuinis,
quę certè ſunt quotidianę diſtributiones;
idq; ſatis patet ex tex. dict. cap. vnico, &
ibi Gloſ. in Verb. manualia beneficia, quę
refert ad hunc tex.cap.olim,de verb.ſignif.
& ſanè iuxta hunc intellectum Gloſ. dict.
verb.Canonico, ipſa ſibi contradicit;nam
ibid.dicit huiuſmodi abſentem in ſeruitio
Epiſcopi percipere integrè beneficium
ſuum pręter victualia, quæ tamen certum
eſt; eſſe ipſas quotidianas diſtributiones,
vt ead. Gloſ. dicit dict. cap. de cętero: de
abſente verò in ſeruitio Papę dicit, quòd
plus, quàm pręſentes ſeruire intelliguntur
ideoq; voluit Papa, quòd omnia haberet,
ſicut pręſentes, & allegat text. dict. cap.
cum dilectus; ubi tamen ſolum decer-
nitur, quòd percipiat fructus prębendę,
& Gloſ. ipſa ibi dicit expreſsè, eum
non habere quotidianas diſtributio-

nes,quas ibid.victualium nomine appellat. Vnde 'aliter reſpondet eadem Gloſ. d. Verb. Canonico, quem etiam intellectum affert Abb.d.nu.4. eum non improbando, non referre vbi eſſet ille Canonicus, nimirum, num eſſet abſens,vel præſens,quia Papa ſic voluit, vnde ſeruandum eſt, licet durum videatur, per tex.in cap.in memoriam, 19.diſt.& hunc etiam intellectum approbare,videtur Glo.2. d.c.cum dilectus, dum ait,quod,ſi in eo tex. Papa intellexiſſet de victualibus,ſeu quotidianis diſtributionibus,vtique mādaſſet de eis prouideri, ſicut in cap.olim, de verb.ſignifi. Porro ſecundum hanc lecturam, & ſolutionem dicendum erit hunc Canonicum etiamſi fortè abeſſet in ſeruitio Papæ, ſimiliue de cauſa, ab eo impetraſſe ſpeciale priuilegium, vt poſſet in abſentia diſtributiones percipere; quod quidem potuit ab eodem concedi, vt pluribus oſtendemus infr. quæſt.14. ſicq; plane ceſſaret difficultas ex hoc tex. contra hanc noſtræ concluſionis poſteriorem partem, in qua ſolum contendimus citra ſpeciale priuilegium non poſſe iure communi poſtulari ab eo diſtributiones, qui abſit in ſeruitio Papæ.

Verùm huic lecturæ illud inter cetera refragatur, quod hæc indulgentia, iſtudq; mandatum,de quo in tex.d.c.olim, ibidem vocatur beneficium, & vt tale dicitur eſſe legitime interpretandum; quod ſi abſenti præter illas tres cauſas expreſſas in d. cap.vnico de cler.non reſid.in 6.tribuiſſet diſtributiones quotidianas, iam non beneficij, quod largiſſimè, ſed priuilegij, quod ſtrictiſſime interpretari debemus, quia contra ius eſt, ac tertio præiudicat, iuxta tex. in cap. ſanè, de priuil. cum ibi not.& alijs adductis per Fel. in c. cauſam, quæ, num. 9. & ſeq. de reſcript. & nos infr. dict. quæſt. 14. circa initium, potius nomen mereretur. Ad aliam igitur ſolutionem confugiendum. Tertia ſolutio eſt,quam afferet Io. An. d. cap. olim num. 8. & Abb. num. 4. hunc verè fuiſſe præſentem;quod indicat illud relatiuum,alijs; ſed propter aliquod ſtatutum particulare, vel conſuetudinem illius Eccleſiæ denegabat Capitulum illi Canonico præbendam illam, & manualia beneficia vnde Canonicus impetrauit ſuper hoc priuilegium; & ſic tollitur obiectum Glo. quod hic text. non poteſt intelligi de præſente;quia alias non eſſet opus interpretatione, nec Canonici haaberent cauſam ſubtrahendi beneficium, vel malè interpretandi mandatum Papæ, niſi dicamus cum Innoc. d. cap. olim, quod etiam ibi ſentire videtur Abb. antiq.hanc malam interpretationem mandati in eo fuiſſe, quod volebant Canonici nomine præbendæ, quæ tantum præſentibus datur, ea ſolum intelligere, quæ in victu conſiſtunt; cum tamen comprehendat etiam ea, quæ veſtitus ſunt,dummodo tantum reſidentibus dentur Sed licet hæc lectura, quæ ſanè diuinatoria, videntur, in ſe vera eſſet; nihilominus adhuc non tollit difficultatem;niſi ponamus etiam, hunc Canonicum ita præſentem fuiſſe, vt non Epiſcopo, aut Papæ, ſed Eccleſiæ ipſi quotidiano miniſterio inſeruiret; iuxta quem ſenſum dicendum erit, hos Canonicos de facto dumtaxat denegaſſe diſtributiones Magiſtro G. Canonico, cui aliàs omnino de iure deberentur;eamq;ob cauſam fuiſſe ab eo ſuper huiuſmodi re impetratum Apoſtolicum mandatum, cuius mentio fit in hoc text.quia ſolet plus timeri quod ſpecialiter,quam quod generaliter indulgetur, vt habetur in cap. quamquam,23. diſt. c. etſi Chriſtus, de iureiur. c.quia in cauſis,de procur.cap.ſi aduerſus, de heret.ex quibus iuribus,& alijs colligitur,ob prædictam cauſam pleraq;à Principe indulgeri,quæ de iure communi debentur: niſi tamen vellemus potius cum Io. An.d. cap. olim num. 2. & Abb. num. 6. Butr.Innoc.& alijs,in eo tex. per manualia beneficia non intelligi quotidianas diſtributiones proprie ſumptas,ſed vel ea, quæ quotidie ad manus dantur, vt pro exequijs mortuorum, & huiuſmodi,puta anniuerſaria, laudimia, & ſimiles extraordinarios reditus, vt ſentit Innoc. d. cap. olim; vel groſſos illos fructus à prebendis diſtinctos, de quibus nos ſup. 1. par. quæſt. 3. circa initium, vel, vt volunt Io. An. & Abb. loc. cit. prebendam, quę ſingulis diebus de communibus prouentibus pro victu in vino, pane, vel pecunia; & quod certis temporibus pro veſtitu tribuatur Canonicis pręſentibus, ac reſiden-

dentibus in Theologia vt percipiant fructus præbendarum, non autem ſtudentibus in alia facultate.

15 *Intellectus cap. cum ex eo, de elect. in 6.*

16 *Docentes quamdiu docuerint percipiunt fructus præbendarum.*

17 *Studiorum locus, ad quem clericus accedit, qualis eſſe debeat, vt percipere poſſit fructus præbendæ.*

18 *Statutum, vel conſuetudo tollens ſtudentibus priuilegium percipiendi fructus præbendarum non valet.*

19 *Studens percipit fructus præbendę, licèt non ſtudeat aſſiduè.*

20 *Canonici abſẽtes cauſa ſtudij quot eſſe poſſint.*

21 *Clerici nonnulli ſtudere non poſſunt in vniuerſitate iuri ciuili ſine Papæ licentia.*

22 *Abſens cauſa ſtudij percipit fructus groſſos, & prębendarum indiſtinctarum.*

23 *Abſens cauſa ſtudij non percipit diſtributiones quotidianas. Et quid cum in illa Eccleſia nulli alij reditus ſunt. num. 24. & ſeq. vbi etiam quid de alimentis.*

25 *Regulę iuris ſtandum eſt, niſi exceptio ex eodem iure oriatur.*

26 *Leges proſpiciunt ijs, quę vt plurimum accidunt.*

27 *Statutis, & conſuetudinibus particularibus Papa non cenſetur derogare, niſi de ijs faciat ſpecialem mentionem.*

28 *Conſuetudine induci poteſt, vt abſens cauſa ſtudij percipiat diſtributiones.*

An, & quando abſens cauſa ſtudiorum perciperet queat Diſtributiones Quotidianas. Quæſtio X.

INDVBITATVM eſt hac in re, cauſam
1 ſtudiorum eſſe † iuſtam cauſam abſen
tiæ, vt conſtat ex c. relatum, & c. tuæ
fraternitatis, de cler. non reſid. cap. licèt, de præben. cap. final. de magiſtr. cap. cum ex eo, de elect. in 6. & cap. 2. de priuil. eod. lib. cum ſuis ſimilibus. Difficultas eſt, quando iuſta ſit ad effectum, vt ob eam abſens percipere poſſit fructus beneficij, vel prębendæ, aut etiam quotidianas diſtributiones.

Prima Concluſio. Abſens cauſa ſtudij in ſacra pagina, ſeu Theologiæ, † iuſtè percipit in abſentia fructus beneficij, & præbendæ ſuæ. Tex. eſt ad litteram d. c. licèt, de præben. ibi, vt Eboracen. Archidiacono in ſacra pagina cupienti ſtudere prouentus ſuos Eccleſiaſticos faceretis integrè miniſtrare: idem habetur d. cap. fin. in fin. de magiſtr. in hæc verba; docentes verò in Theologica facultate, dum in ſcholis docuerint, & ſtudentes in ipſa integrè per annos quinque percipiant de licentia Sedis Apoſtolicæ prouentus præbendarum, & beneficiorum ſuorum; non obſtante aliqua alia conſuetudine, vel ſtatuto: ex
quibus verbis illud dumtaxat pro nunc
3 colligo, † per licentiam, de qua hic, non
intelligi facultatem ſuper hoc impetrandam à Sede Apoſtolica, ſed generalem licentiam conceſſam auctoritate huius conſtitutionis, vt adnotauit ibi Gloſ. cæteriq; Doct. & Abb. d. cap. licèt, num. 4. vbi dicit, ideo in eo tex. impetratum fuiſſe ab illo Archidiacono priuilegium, vt abſens cauſa ſtudiorum percipere poſſet fructus ſuæ præbendæ, vel quia nondum emanauerat d. c. fin. de magiſtr. id ex iure communi concedens, vel quia de facto nolebant Canonici ei reſpondere de ſua præbenda, vel etiam ad cautelam; quia plus ſolet timeri, quod ſpecialiter iniũgitur, c. aduerſus, de hæret. cum ſuis concord. Idẽ etiam, quod in d. c. fin. habetur in Trident. Conc. ſeſſ. 5. c. 1. de reform. in fin. cuius decreti verba hæc ſunt. Docentes verò ipſam ſacram ſcripturam, dum publice in ſcholis docuerint, & ſcholares, qui in ipſis ſcholis ſtudent, priuilegijs omnibus de perceptione fructuum præbendarum, & beneficiorum ſuorum in abſentia à iure communi conceſſis plenè gaudeant, & fruantur. Hoc autem locum etiam habet
4 † in ſtudente in iure Canonico, vt abſens
percipiat fructus præbendæ. ita in ſpecie tradit latè Felin. conſ. 18. nu. 7. & Abb. d. c. tuę fraternitatis nu. 5. & 6. de cler. non reſid. probaturq; ſatis apertè ex iuribus, in quibus hoc priuilegium abſolutè cõceditur abſentibus cauſæ ſtudij, vt ex d. c. tuæ, ibi, Canonici, quibus ſtudiorum gratia eſt indultum, vt in abſentia ſua fructus percipiant præbendarum ſuarum; item ex d. c. cum ex eo, de elect. in 6. vbi Epiſcopus diſpenſat, vt promotus ad parochialem non

teneatur ſe facere promoueri intra annum
ad ſacerdotium, ſed cauſa ſtudij poſſit id
differre vſque ad ſeptennium: & ponitur
ibi Vicarius, cui datur tantùm certa portio
atque adeo reliquos fructus percipiet ab-
ſens cauſa ſtudij: in beneficijs verò ſimpli-
5 cibus † non erit neceſſariò conſtituendus
Vicarius, quia in his, ſicut in curatis, nullã
menſionem faciunt iura de conſtituendo
Vicario, vt conſtat ex tex. d. cap. tuæ, &
cap. fin. ac ſentit Couar. lib. 3. var. reſolut.
cap. 13. num. 2. poſt Calderin. conſil. 1. tit.
de cler. non reſid. dum ad hoc, vt Canoni-
cus Eccleſiæ per Vicarium ſeruiat, requi-
runt ſpecialem Summi Pontificis diſpenſa-
tionem optimeque id ducit Abb. eod. cap.
tuæ num. 6. ideoq; Canonicus abſens cau-
ſa ſtudij etiam in iure Canonico percipiet
integros fructus præbendæ in abſentia ſua.
6 Immo & idem eſt † in iure ciuili, vt expreſ
sè voluit, & fusè comprobat Horat. Luc.
in tract. de priuileg. Schol. 1. par. priuil. 100.
ampl. 1. & optime Tiber. Decian. conſil.
43. num. primo, vſque ad decimo, volum.
1. vbi id fusè comprobat quoad vtrumque
ius tam Canonicum, quam ciuile: quoad ci-
uile verò, de quo maior eſt difficultas, ſatis
id colligitur ex text. in d. cap. 2. de priuileg.
in 6. vbi incumbens Romæ ſtudijs humani,
& diuini iuris gaudet priuilegijs, quibus
gaudet incumbens alibi, ac recipit integrè
prouentus ſuos Eccleſiaſticos, hoc eſt fru-
ctus præbendæ ſuæ, ſicut ille, ibique in ſpe-
cie id adnotauit Gloſ. in Verb. integrè, vbi
etiam, & quidem optimè admonet, eum,
7 qui abeſt cauſa ſtudij alterius, † quam
Theologiæ non iure communi, vt abſens
cauſa ſtudij Theologici ex d. cap. licèt, de
præben. & cap. fin. de magiſtr. ſed vel ex di-
ſpenſatione Epiſcopi, aut Papæ, vt dict. cap.
tuæ fraternitatis, de cler. non reſid. & cap.
cum ex eo, de elect. in 6. vel etiam ex con-
ſuetudine, aut ſtatuto Eccleſiæ, vt ibid. do-
cet Gloſ. & Abb. d. cap. tuæ num. 5. percipe
re fructus ſuæ præbendæ, ac beneficij. Ex
8 his igitur liquet, † Petr. Gregor. Tholoſ. vi-
rum alioqui eruditiſſimum in tractat. de
benef. cap. ſeptimo, num. 10. nimis laxè lo-
cutum eſſe, dum indiſtinctè vult; abſen-
tem quem eſſe poſſe cauſa ſtudiorum ſine
licentia ſui Prælati; nam contrarium ex-
preſſe habetur in d. cap. cum ex eo, de
elect. in 6. & patet ex d. cap. tuæ fraternita-
tis, de cleric. non reſiden. in ijs verbis; Ca-
nonici, quibus ſtudiorum gratia eſt indul-
tum, vt in abſentia ſua fructus percipiant
præbendarum; iuxta primum intellectum,
quem affert ibi Gloſ. 1. in Ver. indultum,
hoc eſt indultũ ab Epiſcopo, vel etiã in ijs
verbis ſequentib. accepta licentia ſe ad vil-
las transferunt, &c. iuxta ſecundum in-
tellectum eiuſdem Gloſ. ibi, iuncta expo-
ſitione Abb. ibidem, & aliorum ad verb.
9 accepta licentia, quaſi † licentia ſit acci-
pienda etiam à Prælato, cùm quis ea de
re indultum obtinuit à Sancta Sede Apoſto
lica, cui conſonat declaratio illa fœlic.
record. Pij Papæ IIII. Anno Domini 1564.
editæ, qua decreuit, diſpenſationes, &
indulta de percipiendis fructibus præben-
darum, & beneficiorum in abſentia cau-
ſa ſtudij, quæ à Sacra Pœnitentiaria, vel
Sede Apoſtolica concedi, & emanare con-
tigerit, nequaquam huiuſmodi abſentibus
ſuffragari, niſi ſingulorum Ordinariorum
locorum, in quibus ſingula beneficia hu-
iuſmodi conſiſtunt, conſenſus gratis præ-
ſtandus ad id accedat; ex quo verbo, gra-
tis, hic poſito tollitur ratio illa, qua tueri
ſe putat Gregor. loc. citat. dum ex Archi-
diacon. Præpoſ. & Geminian. in cap. de
quibuſdam, 37. diſt. ait pro litteris de non
reſidendo, vel pro licentia ſtudendi nihil
poſſe exigi, eò, quod, inquit, hoc ſit be-
neficium iuris, & debitum; nam vel hæc
non eſt ratio illorum Doct. ſed illa, quòd
10 hæc † contineant aliquid ſpiritualitatis,
quia nimirum huiuſmodi licentia, & facul-
tas docendi pendeat ab Eccleſiaſtica iuriſ-
dictione, eiuſque actus ſit, quæ tamquam
quid ſpirituale, vel ſpirituali annexum, eſt
materia, circa quam ſimonia verſatur, vt
pluribus docet inter cęteros Vgol. in mod.
tractat. de Simon. Tab. 1. cap. 47. num. 2.
& tertio, & cap. 48. cum ſeq. & in ſpecie
licentiæ de non reſidendo cauſa ſtudiorum
idemmet d. Tab. 1. cap. decimo, §. 3. num. 5.
ſatiſq; etiam voluit Abb. in rubr. de magiſt.
& ſic ad vitandam ſimoniam pro ea nihil
exigi poteſt; aut quia ſic placuit canonum
latoribus, vel certè illi Doct. ſe retulerunt
ad tit. ſeu rubr. de magiſt. & ne aliquid exi-
gat. pro licentia doc. iuncto cap. ſecundo,
& tertio eod. titul. in quo tamen nihil ha-
betur

betur de abſentibus in ſtudijs iuris ciuilis, vel canonici, ſed ſolùm Theologicæ facultatis, vt conſtat ex cap. quarto, & fin. eiuſd. titul. neque etiam tueri ſe poteſt idē Gregor. ex communi conſuetudine, quam adſtruxit ex Panor. d. cap. tuæ, de cler. non reſid. & Imol. cap. ex tuæ eod. titul. vt beneficiati ſe ad ſtudia litterarum conferant ſine licentia ſui Prælati; nam id non aſſerunt ibi præcit. Doct. ſed ſolùm, ſicut priuilegio concedi, ita conſuetudine, & ſtatuto Eccleſiæ induci poſſe, vt clericus abſens cauſa ſtudiorum ſine licentia percipiat fructus præbendę, ac beneficij, quod quidem admittendum foret; immo ſpecialia hæc iura eſſe neceſſaria in reliquis ſtudijs, excepto Theologico, ſupra oſtendi-
11 mus. Neque etiam obſtat † cap. relatum, de cler. non reſid. quod pro ſua opinione adducit Gregor. illud ita legendo, quod abſentes poſſunt remoueri, niſi de licentia ſuorum prælatorum, vel ſtudio litterarum, vel pro alijs honeſtis cauſis contigeret eos abeſſe; quaſi ibi diſtinguatur ſtudium litterarum à licentia Prelatorum, ſintque hi diuerſi caſus abſentiæ, nimirum de licentia Prelati, & cauſa ſtudiorum; non obeſt inquam ille tex. tum quia hęc lectura, quæ, vt verum fatear, communis eſt, non habeat ſenſum ſomniatum à Greg. nam primum, vel, non disiungit, ſeu diſtinguit abſentiam cauſa ſtudij a licentia Prelati, ſed tantùm diſtinguit ab abſentibus pro alijs honeſtis cauſis, appoſita per leporem, nimirum per figuram illam verborum, quę vocatur coniunctio, prima dictione, vel, quę omitti poterat, & ita intellexit illum tex. Gloſ. ibi in Verb. Prelatorum, Abb. & cæteri, tum quia in omnem caſum tex. ille loquitur non ad effectum, vt quis percipere poſſit in abſentia cauſa ſtudij fructus præbendarum, ſed vt pręſentati admittantur, vel admiſſi non amoueantur à beneficio; quo caſu certum eſt ſufficere, quòd vel de licentia Prelati ſui, vel cauſa ſtudij, v l alia honeſta de cauſa is abſit, cum quęlibet cauſa etiam colorata excuſet à culpa, & pœna, l. vlt. C. de in integr. reſtit. l. igitur §. poteſt, vbi Gloſ. ff. de liberal. cauſ. cum alijs ſexcentis. Nimis igitur laxè, vt dicebamus, locutus eſt Petr. Gregor. hac in re; quam
12 tamen † nimis quoque anguſtauit Gloſ. d. cap. ralatum, Verb. prælatorum, dum ibi indiſtinctè notat, licentiam Prælati neceſſariam eſſe in abſentia cauſa ſtudiorum, cum tamen ea neceſſaria non ſit cum quis abeſt cauſa ſtudij Theologię, vt conſtat ex tex. d. cap. fin. de magiſtr. vbi id habet ex iure communi, quod & nos paulò ante adnotauimus.

Ex ſupradictis igitur omnibus duo colligo; alterum eſt licentiam Pręlati tunc demum eſſe petendam, cùm quis non in Theologia, ſed in iure, vel vltra quinquennium ſtudere vult, idque etiam ſi ad id priuilegium à Sancta Sede obtinuerit; ſecus verò forte vbi ſe conſuetudine, aut ſtatuto Eccleſiæ ſuæ tueatur. Alterum eſt, non eſſe amplius curandum de can. Vulteranæ, & can. conceſſo, 12. quæſt. 2. can. generaliter, & can. charitatem, 16. quæſt. 1. & ibi glo. alijſque iuribus, & Gloſ. antiquis, ſi quę ſunt, in quibus videntur denegari reditus Eccleſiaſtici clericis exiſtentibus in ſcholis eò, quod ij reditus darentur illis pro ſedulitate adhibita officijs conceſſis, ſi quidem dubium hoc hodie ſublatum eſt, contrariumq; nouis iuribus deciſum.

13 Sed neq; † obeſt cap. fin. de reſcript. in 6. vbi Bonif. 8. reuocat omnes indulgentias à ſe, vel ſuis prædeceſſoribus conceſſas clericis de percipiendis fructibus beneficiorum ſuorum in abſentia, etiam ſi in ſcholis ſint: profiteturque Pontifex ſe illas in poſterum non daturum; nam ibi ſolùm reuocantur indulgentiæ perpetuæ, vt patet ex tex. in ijs verbis, indulgentias perpetuas conceſſimus; quare temporales, puta ad quinquennium, vel aliud certum tempus nō ſunt ſublatæ, vt not. ibi Gloſ. in Verb. perpetuas, ceteriq; communiter.

Verùm præter hęc alia quoque nonnulla nunc pro complemento huius concluſionis adnotanda ſunt.

14 Primum, † quod de quinquennio dictum eſt, ac ſtatutum in d. cap. fin. de magiſtr. id eſſe referendum dumtaxat ad ſtudentes in Theologia, non autem in alia facultate, vt conſtat ex d. cap. cum ex eo, de elect. in 6. vbi conceditur ſeptennium. qui tamen
15 † text. cum indiſtinctè loquatur de ſtudio litterarum, vel ita eſt accipiendus illud quaſi in eo tēpus, conſtituatur omnibus

percipere, vt colligitur ex extrau. cum nonnullæ la 1. §. præterea, de præb. in commun. Atque hæc de hac concluſ. ſint ſatis.

Secunda concluſio. Abſens cauſa ſtudij
13 etiam Theologiæ non percipit † regulariter quotidianas diſtributiones. text. eſt ad litteram in dict. cap. licèt, de præben. nam, cum ibi mandaſſet Pontifex, vt Eboracenſi Archidiacono in ſacra pagina ſtudere volenti prouentus ſui Eccleſiaſtici, hoc eſt fructus præbendæ, &, ſi qui ſunt, præter diſtributiones quotidianas, miniſtrarentur, ſtatim ſubijcit, nolumus tamen, vt quotidianas diſtributiones, quæ tantum reſidentibus in Eccleſijs, & his, qui interſunt horis canonicis exhibentur, ei tribui faciatis; vbi id adnotauit Glo. Abb. & alij Doct. omnes; alia Gloſ. dict. cap. fin. Verb. integrè, de magiſtr. & dict. cap. ſecundo de priuileg. in 6. Horat. Luc. dict. limitat. 1. Petr. Gregor. dict. tractat. de benef. cap. 7. num. duodecimo, Couar. lib. tertio, variar. reſolut. c. 13. nu. 2. Gig. conſ. 144. numm. 23. & Doc. pleriq; d. c. vnico, de cler. non reſid. in 6. idque procedit etiam poſt Trid. Concil. quod nihil circa hoc innouauit; hoc enim ipſum vt audio, decidit Sacra Congregatio quæ præeſt interpretationi illius Conc. dū ad ſeſſ. 24. cap. 12. de reformat. abſolutè fertur reſpondiſſe, abſentem cauſa ſtudiorū pro eo tempore non lucrari diſtributiones quotidianas. Immo etiam idem procedit de illa tertia parte præbendarum, quæ conuertenda eſt in diſtributiones ex decreto Concil. Trid. ſeſſ. 21. cap. tertio de reformat. quod ex eo conſtat, quoniã illę quoque, propriç, ac veræ diſtributiones ſunt vt ſepius in hoc Tractatu admonuimus. qua ratione in Concil. Prouinc. Mediolan. 5. part. tertia, ſub tit. quæ ad diſtribution. pertin. id ſtatuitur in hęc verba. Qui ſtudiorum cauſa quacunque facultate abſunt, ne diſtributiones quotidianas eo ipſo abſentiæ tempore, nec verò illam præbendæ ſuæ partem tertiam in eius generis diſtributiones Tridentini decreti auctoritate iam conuerſam capiant. atque ita deciſum audio per Sacram Congreg. quæ præeſt interpretationi Trident. Concil. ad dict. ſeſſ. vigeſimaprima, cap. tertio, quod nimirum abſentia cauſa ſtudiorum etiam obtenta licentia à Sede Apoſtolica non excuſat ab amiſſione iſtius tertiæ partis detractæ; ſicut neque excuſat ab amiſſione cæterarum diſtributionum quotidianarum. ex quo etiam conſtat, licentiam Papæ non excuſare ab amiſſione diſtributionum; quod & adnotauit Hier. Gonzal. in commentar. reg. 8. Cancell. §. 7. proem. num. 179. niſi eas ſufficienter exprimeret, ex dicendis infr. quæſt. 14. & de hoc nemo dubitat tunc, cùm præter quotidianas diſtributiones ſunt etiam alij fructus diſtribuendi inter eos qui præſentes ſunt, ac reſident. ſicut etiam certa eſt eadem propoſita concluſio, vt procedat ſiue in Scholaribus, ſiue in legentibus, vt ſcribentes tradunt d. c. licèt, ac in cit. iuribus plerique Doct. ac nouiſſimè Gonzal. d. reg. 8. Cancell. §. 7. proem num. 178. poſt gloſ. d. cap. licèt, & Couar. d. cap. decimotertio, num. 2. item vbi non habeat quis licentiam Papæ, vt abſit cauſa ſtudendi, vel legendi in Sacra pagina, quia inferior nequit canoni derogare, Clem. ne Romani, de elect. cum ſim. dif-
14 ficultas verò eſt, † cùm in Eccleſia illa Collegiata nulli ſunt huiuſmodi fructus, ſed ſolùm diſtributiones quotidianæ inter eos diſtribuendæ, qui diuinis officijs interſunt, an eas tunc percipere debeant abſentes cauſa ſtudiorum. Et quidem deberi tunc quotidianas diſtributiones huiuſmodi abſentibus, voluerunt Petr. Gregor. d. num. 12. & poſt alios Horat. Luc. d. limitat. 1. in fine. idque ob eam rationem, ne priuilegium ſtudiorum de conſequendis fructibus beneficij in abſentia ſit inutile, ſed aliquid operetur, iuxta tex. in cap. ſi Papa, de priuileg. in 6. qua planè ratione idem ſenſiſſe videtur ſaltem vſque ad ſummam alimentorum ſeu congruam ſuſtentationem Gloſ. in d. cap. licèt, in fine de præben. & Hoſt. cap. de cætero, eod. tit. cui & illud accedit, quòd tunc diſtributiones quotidianæ veniunt appellatione fructuum beneficij, & continentur in priuilegio de percipiendis fructibus, quando in Eccleſia nulli alij fructus ſunt, qui diſtribuantur, danturue beneficiatis præter quotidianas diſtributiones, vt latè oſtendimus ſupr. 1. part. quæſtion. ſexta, limitat. ſecunda, quamuis etiam non improbabiliter poſſet dici, in hoc quoque caſu ſtandum eſſe illi regulæ mox poſitæ, quòd abſens cauſa ſtudiorum

non percipiat quotidianas diſtributiones; tum quia id voluiſſe videntur Gloſ. & cæteri Doct.ſup.relati concl.præceden. in fine, excepto Horat. Luc. dum dicunt, vbi non ſunt præbendę diſtinctæ, dari huiuſmodi abſentibus cauſa ſtudij fructus illos, qui de communi dantur pręſentibus, non autem ijs, qui interſunt horis canonicis; tum quia, cum regulam habeamus ex d. cap.licet, de pręben.hiſce abſentibus non dari quotidianas diſtributiones, ei regulæ
25 iuris † ſtandum eſt, niſi exceptio ex eodem iure oriatur,ad trad.per Doct.in rubr. de reg.iur.& tex. in cap.2.in fin.de coniug. leproſ.iuncto cap.1.ext.eod.tit.de reg.iur. Et ad primum motiuum in contrarium reſponderi poſſet, non fore inutile illud priuilegium, cum prodeſſe poſſit cæteris clericis aliarum Collegiatarum, in quibus præter diſtributiones quotidianas alij quoque fructus ſunt, quarum etiam maior eſt pars; immo & earum Eccleſiarum, in quibus nunc non ſunt, cum tales fructus re-
26 perientur;ſcimus autem leges† id reſpicere,eiq́,prouidere, quod vt plurimum accidit, non autem caſus aliquos particulares, rarò contingunt, l. iura,ff.de legib.cum ſuis concord. Ad alterum vero reſpondetur,tunc demum priuilegium de percipendis fructibus continere etiam diſtributiones quotidianas in ijs Eccleſijs, in quibus præter has diſtributiones nulli alij fructus ſunt, quando illud priuilegium ex certa ſcientia Pontificis conceſſum ſit,cui expreſſum fuerit in ſupplicatione de huiuſmodi conſuetudine, aut ſtatuto illius Eccleſiæ,vel alias eius rei notitiam habere
27 potuerit; nam & hiſce † particularibus ſtatutis,& conſuetudinibus Papa nunquam intendit derogare, niſi de ijs ſpecialis mentio habeatur,cap. 1.de conſtit. in 6. & c.cum in Eccleſia,de præben.eod. lib. cum ſimil.

Quid autem dicendum ſit de Canonico Theologo, ſeu lectore Sacræ Scripturæ, iuxta formam Conc. Trid. ſeſſ. 5. cap. 1. de reform. colligitur ex ijs, quæ tradit Hier. Gonzal. §.7. num. 180. dum ait, idem fore de eo dicendum, niſi Sacra Congregatio Concilij ex mandato, ſeu gratia S. D. declaraſſet de docentibus in Eccleſijs, quod licet à ſeruitio Chori abſentes eſſent poſſunt percipere fructus ſuorum Canonicatuum exceptis quotidianis diſtributionibus; ſed ex gratia diebus, quibus legunt, habendi ſunt ſicut pręſentes in Choro, & inſeruientes non modo pro illis horis; vt ſi mane legunt, pro horis matutinis, & Miſſa ſolemni, ſed etiam pro tota die, vt declarauit S.D. N.Gregorius xiij. Verum vbi adſit hęc declaratio, ſapientiſſimus ille Pontifex meo quidem iudicio indicare potius voluiſſe, quid fieri poſſet,æquumq;foret,quàm canonem condidiſſe videtur. qua etiam de re videnda ſunt ea,quæ mox ſeq.quęſt.concl.3.illat.9. latius diſſeremus.

Illud ſane hac in re certum mihi eſt,
28 † conſuetudine induci poſſe, vt abſentes cauſa ſtudij, ſicut & ob alias iuſtas cauſas, percipiant quotidianas diſtributiones, vt ex ijs patebit, quę latè infr. q. 12. afferemus, cum de eo fuſius diſputabimus, quod efficere poteſt conſuetudo circa percipiendas ab abſentibus eaſdē diſtributiones.Iam ad ſequentem quęſtionem de abſentibus propter Eccleſię vtilitatem veniamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Eccleſiæ nomen varias habet ſignificationes.*

2 *Eccleſia ſumi poteſt tripliciter, pro Eccleſia vniuerſali, ſpeciali, & particulari.*

3 *Clericus abſens propter euidentem Eccleſię ſuæ vtilitatem debet percipere quotidianas diſtributiones,ac ſi diuinis intereſſet;& nu. ſeqq.*

4 *Exceptio vitiat regulam in caſibus exceptis,& in eis quaſi regulam conſtituit.*

4 *Iurans in Eccleſiæ reſidere licitè ſe abſentat pro ſeruitij eiuſdem Eccleſiæ.*

5 *Abſens pro ſeruitio ſuæ Eccleſia cenſeri debet reſidens.*

7 *Vtilitas euidens,vel neceſſitas Eccleſiæ diſpenſationem inducit.*

8 *Officium non debet alicui eſſe damnoſum.*

9 *Intellectus cap.cum non deceat, de elect.in. 6. & num ſeqq.*

10 *Diſtributiones quotidianas non percipiunt, ſed tantùm fructus præbendarum qui Romanam Sedem petunt eam inſtructuri circa imminentium electionum ſuarum Eccleſiarum negotia.*

11 *Glo.intellectus duplex ad c cum non deceat, de elect. in 6. qui vterque reprehenditur, & num ſeqq.*

12 *Abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem percipiũt diſtributiones, licet id ſibi ab alijs Canonicis non concedatur.*

13 *Archid.& aliorum conciliatio ad cap.vnic.de cler.non reſid.in 6.& c.cum non deceat, de elect eod.lib.quæ reprehenditur:nu.ſeqq.*

15 *Intellectus nõnullorum ad cap. cum non deceat,de elect. in 6. Qui tamen reprehenditur;nu.ſeq.*

16 *Abſentes à ciuitate propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem percipiunt diſtributiones.*

17 *Couar.conciliatio ad cap. vnic. de cler. non reſid.in 6.& cap. cum non deceat, eod. lib. quæ tamen reprehenditur;num.18.*

18 *Gemin.opinio circa tribuendas abſentibus propter Eccleſiæ vtilitatem diſtributiones. quæ reprehenditur;num.20.*

21 *Ioan.Monach intellectus ad cap. cum non deceat, de elect.in 6.reprobatur.*

22 *Conciliatio vera ad c.cum non deceat, de elect.in 6.& c.vni.de cler.non reſid.eod.lib.*

23 *Intellectus verus ad cap cum non deceat,de elect.in 6.*

24 *Cap.vnicum, de cler. non reſid.in 6. loquitur de abſentibus propter vtilitatem illius Eccleſiæ,cui adſcripti ſunt.*

25 *Abſens propter Eccleſiæ vtilitatem percipit diſtributiones,ſi ea Eccleſia ſit, à qua habet diſtributiones.*

26 *Stipendium eſt recipiendum ab ea Eccleſiæ,ad cuius vtilitatẽ quis principaliter inſudauit.*

27 *Abſens propter vtilitatem ſuæ Eccleſię minus principaliter non percipit ab ea diſtributiones.*

28 *Conciliationes quædam probabiles, & nouæ ad cap. cum non deceat, de elect. lib. 6. & cap.vnic.de cler. non reſid. eod lib.*

29 *Correctio legum, & canonum odioſa eſt. admittenda tamen eſt vbi duæ leges concordari non poſſint;nu. 30.immo ex ſe aliquando iuſta,atque vtilis eſt;num.31.*

32 *Vtilitas Eccleſię,ob quam abſens percipit diſtributiones,debet eſſe euidens.quando autem dicatur euidens;num. 33.*

34 *Abſens propter Eccleſiæ vtilitatem percipit diſtributiones,modo is alias diuinis intereſſet.*

35 *Abſens propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem, ſi ad id habeat congruum ſalarium,non percipiet diſtributiones.*

36 *Abſens propter euidentem Eccleſiæ nec eſſitatem percipere debet diſtributiones.*

37 *Neceſſitas, & euidens vtilitas Eccleſiæ æquiparantur.*

38 *Neceſſitas legi non ſubiacet, facitq; licitum quod alias non eſſet licitum.*

39 *Canonicus, cui Epiſcopus precepit vt propter euidentem Eccleſiæ vtilitatem ad Romanam Curiam accedat, percipiet diſtributiones.*

40 *Iura Eccleſiæ ſuæ defendens, ſi ſine fraude abſit,percipere debet diſtributionos.*

41 *Canonici, qui ab Epiſcopo adhibentur in ſtatuendis illis, quæ ad diuina officia, & Eccleſiæ miniſtros pertinent, percipere debent diſtributiones.*

42 *Canonici à Capitulo deputati in caſibus,quibus Epiſcopus tenetur Capituli conſilium adhibere, percipere debent pro eo tempore, quo conſilij præſtandi cauſa abſunt,diſtributiones.*

43 *Syndicus Capituli dum eius negotia promouet, & iura tuetur, percipere debet quotidianas diſtributiones. Niſi tamen ad id habeat congruum ſalarium;nu.44.quod limita,niſi ei concedantur à Capitulo;nu. 45.*

46 *Syndicus Capituli, niſi habeat congruum ſalarium etiam pro exigendis redditibus communibus, dum ob eam cauſam abeſt, priuari non debet diſtributionibus.*

47 *Miniſtri Eccleſię ſuſtentari debent maximè ex Eccleſiaſticis redditibus ad id deputatis.*

48 *Conſuetudine, vel ſtatuto induci poteſt, vt ſyndicus Capituli,dum exigit redditus Capitulares,abſens percipiat diſtributiones.*

49 *Celebrans in Eccleſia Collegiata, dum diuina recitantur,ſi habeat Cappellaniam ex titulo,non percipit diſtributiones; nu.ſeqq.*

50 *Intellectus cap.cum ſecundum Apoſtolum,de preben.*

51 *Cappellania titularis diſtinctum beneficium & quodammodo diſtinctam Eccleſiam conſtituit à Canonicatu,& portione.*

52 *Capellanus mercenarius celebrans in Eccleſia Collegiata, dum diuina recitantur, an & quando percipiat diſtributiones.*

53 *Celebrans ex deuotione in Eccleſia Collegiata, dum diuina recitantur,percipit diſtributiones Modò id indiſtinctè non fiat,neque celebrantium, ſed ſuperioris arbitrio committatur;num.54.*

55 *Concil. Prouinc. Mediolan. 4. decretum ſub*

ſit.de diſtribution.verſi.quicunque, quomodo intelligendum.

56 *Statutũ,vel conſuetudo an poſſit inducere, vt celebrans in Eccleſia tempore diuinorum percipiat diſtributiones,remiſſiue.*

57 *Præfecti, & adminiſtratores fabricæ Eccleſiarum, piorumq; locorum, ſi abſint tempore diuinorum,an percipere debeant diſtributiones quotidianas.*

58 *Præfecti fabricæ,ac Sacriſtiæ illius Eccleſiæ, cui adſcripti ſunt,dum tempore diuinorum abſunt, percipiunt diſtributiones. ſecus in Præfecto generali fabricæ Eccleſiarum;nu. ſeq.*

59 *Adminiſtrato res Seminarij, Hoſpitalium, aliorumq;piorum locorum,dum eorum cauſa abſunt,non percipiunt diſtributiones.contrarium vero ſtatuto, vel conſuetudine induci poteſt;nu.60.*

61 *Examinator abſens cauſa examinis non percipit diſtributiones, niſi id ex priuilegio,conſuetudine,vel ſtatuto concedatur.*

62 *Viſitationis cauſa abſens non percipit diſtributiones,niſi id ſibi competat ex conſuetudine, ſtatuto, vel priuilegio. Aut niſi Eccleſiã propriam de mandato Epiſcopi viſitaret, num. 63.*

64 *Pænitentiarius dum audit confeſſiones tempore diuinorum ex ſpeciali diſpoſitione Trident Conc.percipit diſtributiones. ſecus vero de diſtributionibus,quas extra Chorum lucrantur Canonici nu. 65. aut vbi celebret, aliudve officium recitet, num.66.*

67 *Confeſſiones audiens, ſi non ſit Pœnitentiarius,tempore diuinorum non debet percipere diſtributiones. Niſi aliud conſuetudine, vel ſtatuto caueatur.num.68.*

69 *Curam animarum exercens in alia Eccleſia an percipere debeat diſtributiones illius,in qua Dignitatem,vel Canonicatum obtinet; & num.71.*

70 *Diſtributiones, de quibus loquitur Concilium Trid.ſeſſ.22 cap.3.de reform.improprie diſtributiones ſunt.*

71 *Dignitatem obtinens dum incumbit in ciuitate curæ animarum ſibi annexa haberi debet præſens in Choro*

72 *Theologi, ſeu Theologalem præbendam obtinentes,dum docent percipiunt fructus præbendæ, non autem diſtributiones quotidianas Et quid ea de re decernat Mediol.Concil.num.73.*

74 *Theologus ex priuilegio Apoſtolico,ſtatuto, vel conſuetudine percipere poteſt diſtributiones quotidianas.*

75 *Theologus legens,vel ſolis,vel principaliter Clericis ſuæ Eccleſiæ an percipere debeat diſtributiones. maximè ſi ſpecialem aliquam lectionem iuſſu ſuperioris illis haberet;nu.76.*

77 *Theologus percipit diſtributiones, vbi nullam habeat præbendam.*

78 *Vicarius Epiſcopi, qui ſit Canonicus, dum Vicarij officium exercet abſens à Choro non percipit diſtributiones quotidianas.*

79 *Vicario Epiſcopi debet ab eodem conſtitui congruum ſalarium.*

80 *Vicarius* Epiſcopi *percipit dum inſeruit Epiſcopo,fructus præbendæ, ac beneficiorum ſuorum.*

81 *Capitulum Eccleſiæ Cathedralis quibus caſibus ſuccedat Epiſcopo in iuriſdictione, & adminiſtratione.*

82 *Vicarius Capituli ſede vacante poteſt eſſe de gremio,& Corpore ipſius Capituli.*

83 *Vicarius Capituli ſede vacante, ſi Canonicus ſit, dum à Choro abſens exercet officium ſuum tempore diuinorum, non debet percipere quotidianas diſtributiones.*

84 *Vicario Capituli ſede vacante ſalarium ſubminiſtrat menſa Epiſcopalis,non Capitularis.*

85 *Iuriſdictio, & poteſtas Epiſcopi non omnis transfunditur in Capitulum ſede vacante.*

86 *Vicarius Capituli ſede vacante debet habere congruũ ſalarium. ex quo deduci debeat ſeculum aliquos expenſæ, quas domi eſſet facturus;num. 87. quod tamen non eſt vndequaq; verum,num.88.*

89 *Vicarius Capituli ſede vacante, dum incumbit officio,percipit fructus beneficiorum ſuorum.*

90 *Canonicus, qui tamquam Epiſcopus Concilio maximè generali præſens eſt, non debet regulariter percipere diſtributiones quotidianas.ſecus vbi vt Theologus, vel Canoniſta intereſſet nomine Capituli ſui, aut intereſſe pœnis cogeretur nu.91.*

92 *Canonicus abſens cauſa legationis,vel muneris publici à Capitulo ſuo miſſus percipere debet diſtributiones.*

93 *Abſentes pro republica in publico munere, vel legatione dicuntur cauſa reip. abeſſe, & reſtituuntur in integrum ad illa, quę ob eam cauſam amiſerunt.*

94 *Abſens,*

94 *Abſens, vt tueatur iura ſuæ prębendæ non percipiat diſtributiones & num. ſeqq.*

95 *Intellectus cap ex parte il 2. de cleric. non reſident. & quid ibi definiat Romanus Pontifex.*

96 *Diſtributiones quotidianæ facilius amittuntur a beneficiario, quam fructus beneficiales, ſeu prębendales.*

97 *Abſentes non percipiunt iure communi diſtributiones; niſi in tribus caſibus.*

98 *Prębendæ ſuæ iura defendens potius negotium ſuum, quam Eccleſiæ agit.*

99 *Eccleſiæ nomen ſaltem propriè non conuenit prębendæ. & quæ ſit eius potior ſignificatio; nu. 105.*

100 *Verba in dubio accipienda ſunt in propria ſignificatione, & ſimpliciter.*

101 *Diſtributiones ſumuntur ex communi maſa, non ex prębendis, & Canonicatibus.*

102 *Optandi ius, aut eius exercitium an ſit Capitulare, vel ſingulare.*

103 *Vtilitas Eccleſiæ indirecta, & minus principalis non ſufficit, vt quis in abſentia percipiat diſtributiones quotidianas.*

104 *Canonicus an poſſit alienare bona prębendæ ſine conſenſu Capituli; & num. 105. vbi intellectus ad audientiam, de rebus Eccleſ. non alien.*

106 *Prębendę proprietas, & adminiſtratio quando ſit penes Capitulum, vel prębendatum.*

107 *Conſenſu Capituli requiri poteſt in aliqua alienatione, licet de eius intereſſe non agatur, & nu. ſeq.*

108 *Conſenſus patris in donatione bonorum, quę ſunt filij familias pleno iure; & curatoris in alienatione bonorum minoris cur requiratur.*

109 *Portionarij quoque, ac Dignitates abſentes, vt tueantur iura ſuæ prębendæ, non percipiunt diſtributiones quotidianas.*

110 *Collectores, Nuntij, ac Rectores prouinciarum, & ſimiles, dum abſunt, non debent vt ſic diſtributiones percipere.*

111 *Inquiſitores, & alij miniſtri S. Officij non niſi ex iure ſpeciali percipiunt diſtributiones, dum ei deſeruiunt.*

An, & quando abſens ob Eccleſiæ vtilitatem Quotidianas Diſtributiones percipere poſſit. Quæſtio XI.

ANTEQVAM ad huius quæſtionis reſolutionē deſcendamus; Premittē-
1 dum eſt. Eccleſiæ nomen † varias habere ſignificationes, de quibus per Iuriſtas in rubr. de ſacroſ. Eccl. Glo. & Canoniſtas in c. querelā, ne præl. vic. ſuas, & in rub. de Eccleſ. ædif. de conceſ. præb. alibique ſæpe. Turrecr. in ſum. Eccleſ. Cathol. lib. 1. cap. 2. Summiſt. in Verb. Eccleſia. & alios paſſim. Sed quod ad quæſtionem noſtram attinet,
2 tripliciter † ſumi poteſt proprie accepto Eccleſiæ nomine; vel pro Eccleſia vniuerſali, vt in cap. Eccleſia, de conſecr. diſt. 1. cap. in Eccleſia, 1. queſt. 1. cap. ſed & illud, 26. q. 2. & c. licèt, de elec. vel pro Eccleſia ſpeciali, puta Mediolanenſi, Bononienſi, d. cap. licet, c. cum Vinton. Eccleſia, cap. Eccleſia veſtra il 1. & il 2. de elect. vel pro Eccleſia particulari, puta Cathedrali S. Mariæ, Collegiata S. Saluatoris alicuius Ciuitatis, & huiuſmodi, vt in c. querelam c. cum dilectus, c. cum in iure peritus, eo. tit. d. c. vnico, de cler. nō reſid. in 6. in prin. cum mille ſimil. impropriè verò, & laxiori quadā ratione accepto Eccleſiæ vocabulo ſumi poteſt ſtrictiſſimè pro præbenda, & Canonicatu, ſeu portione, aliove ſimili beneficio ꝙ quis in Eccleſia Collegiata obtinet vt ſatis colligitur ex tex. in c. ex parte il 2. iuncta Gloſ. quodq; ibi tradunt Abb. & alij de cler. nō reſid. & Nauar. conſ. 14. eo. tit. id vero in ſpecie tradit idem Abb. in c. ad audientiam num. 2. de reb. Eccleſ. non ali. Poteſt ergo quæri, an accipere debeat quotidianas diſtributiones ille, qui abeſt 3
propter vtilitatem Eccleſiæ vniuerſalis puta in legatione nomine Summi Pontificis; an qui propter vtilitatem Eccleſiæ ſpecialis, puta Canonicus, vel alius clericus Ec- 4
cleſię Metropolitanæ, vel etiam Collegiatę S. Ambroſij Mediolani, cauſa viſitationis, examinis, vel ſimili, quod continet vtilitatem Eccleſiæ ſuę Ciuitatis; an denique qui abeſt ad Eccleſiæ ſuę proprie, cui adſcriptus, & cuius eſt Ca-

no-

nonicus, ſeu Manſionarius, vtilitatem, puta vt tueatur iura illius, vel etiam, vt exigat reditus ad ſuſtentationem miniſtrorum eiuſdem Eccleſiæ. Hoc igitur præmiſſo rem totam diſtinctis concluſionibus ea, quæ fieri poterit, facilitate, ac breuitate abſoluemus.

Prima Concluſio. Certum eſt, abſolutè,
3 ac generaliter loquendo † Clericum Eccleſiæ Cathedralis, vel Collegiatæ, qui abeſt propter euidentem Eccleſiæ vtilitatem, percipere debere quotidianas diſtributiones, ac ſi diuinis officijs intereſſet tex. eſt d. c. vnico §. qui verò, de cler. non reſid. in 6. vbi id apertè decernit Summus Pontifex in hæc verba; qui verò aliter de diſtributionibus ipſis quicquam receperit (exceptis illis, quos infirmitas, ſeu iuſta, & rationabilis corporalis neceſſitas, aut euidens Eccleſiæ vtilitas excuſaret) rerum ſi receptarum dominium non acquirat, nec faciat eas ſuas, &c. nam cum ibi à regula, quam præmiſit Romanus Pontifex de quotidianis diſtributionibus minimè dandis ijs, qui diuinis officijs non adfuerint, excipiat eos, quos euidens Eccleſiæ vtilitas excuſaret; ſatis manifeſtè vult, abſentes ob huiuſmodi Eccleſiæ vtilitatem iure percipere quotidia-
4 nas diſtributiones; exceptio enim † viciat regulam in caſibus exceptis, & in eis quaſi regulam facit; l. 1. ff. de reg. iur. & l. his l. quod verò, & l. ius ſingulare, ff. de leg. cum ibi not. per Gloſ. & Doct. Huic ſimile eſt, quod habetur in cap. ex parte il 2. de cler.
5 non reſid. vbi qui iurauit † in Eccleſia reſidere, licitè ſe abſentat pro ſeruitijs eiuſdē Eccleſiæ, neque periurium incurrit; cum tamen iuramentum ſeruandum ſit quando poteſt ſine diſpendio ſalutis æternæ, cap. quamuis pactum, de pac. in 6. cum ſimil. & ratio affertur in dict. cap. ex parte, quia
6 huiuſmodi abſens pro ſeruitio ſuæ Eccleſiæ cenſeri debet reſidens, ideoque non facit contra iuramentum de reſidendo. Ratio verò principalis concluſionis duplex à
7 Doct. affertur; altera eſt, quia † euidens Eccleſiæ vtilitas, vel neceſſitas frequenter diſpenſationem inducit, vt notat Gloſ. 3. in cap. expoſuiſti, de præben. per cap. tali, 1. quæſtion. ſeptima, cap. vnio, decima, quæſtion. tertia, cap. eam te, de ætat. & & qual. quibus ego addo text. in cap. pri-
mo, de reb. Eccleſ. non alien. in 6. altera,
8 quia officium † non debet alicui eſſe damnoſum, l. ſi ſeruus communis, ff. de fur. l. cum quidam, C. de adminiſtr. tutel. cap. peruenit, de fideiuſſor. & capit. cum non deceat, de elect. in 6. cum concord.
9 de quibus ibi per Gloſ. 1. Quiquidem † tex. cap. cum non deceat, quoad præcipuam d ſpoſitionem manifeſtè aduerſari videtur dict. cap. vnico, §. qui verò. nam in hoc text. vt vidimus, ijs, qui abſunt propter Eccleſiæ vtilitatem conceduntur quotidianæ diſtributiones; in illo verò apertè denegari videntur, dum ibi dicitur, ac decernitur, quod cum Eccleſiarum ſuarum proſequentes vtilitatem cenſeri debeant reſidentes, ij, qui ad Apoſtolicam Sedem venerint eam circa imminentium
10 electionum negotia inſtructuri † fructus beneficiorum ſuorum, quæ obtinent in illis Eccleſijs, quarum negotia proſequuntur, & etiam aliorum, quos reciperent, vel poſſent recipere in ipſis Eccleſijs redendo, integrè, quotidianis diſtributionibus dumtaxat exceptis, recipiant ad Sedem propterea veniendo eandem, ibidem hac de cauſa morando, & ad ipſas Eccleſias redeundo, ac ſi perſonaliter in eiſdem Eccleſijs reſiderent.

Pro qua quidem antinomia concilianda ſummopere laborarunt Doct. varijs varias efferentibus ſolutiones. Quarum pri-
11 ma † eſt Gloſ. d. cap. vnico Verb. vtilitas, quòd Canonici non teneantur diſtributiones huiuſmodi abſentibus propter Eccleſię vtilitatem concedere, vt dict. cap. cum non deceat; ſi tamen conceſſerint, illi non teneantur ad reſtitutionem, vt in d.
12 cap. vnico; quæ tamen ſolutio † non ſubſiſtit, tum quia cum huiuſmodi abſentes iure communi, & canone concedente percipiant diſtributiones, vt patet ex dict. cap. vnico, & latiùs oſtendimus ſupr. quæſt. 5. concl. 5. fruſtra requiritur, quòd id concedatur à Canonicis, & ijs, de quorum intereſſe agi videtur; tum quia id apertè deciſiſſe fertur Sacra Congregatio, quæ præeſt interpretationi Trid. Concil. ad ſeſſ. 24. cap. 12. de refor. dum ibi in vna Veronen. reſpondiſſe dicitur, poſſe Epiſcopum ex cauſa legitima comprehenſa in cap. primo de cler. non reſid. in 6. excuſare a reſidentia

Chori

Chori aliquem Canonicum, vel Capella-
num etiam ſine conſenſu Capituli, de cu-
ius intereſſe agitur; inter alias autem cau
ſas comprehenſas, d.cap.1. eſt cauſa abſen
tiæ propter Eccleſiæ vtilitatem; tum quiá
Concil.Tridentin.ſeſſ. 24. cap. duodecimo
de reform.verſ.diſtributiones verò, expo-
nens, & ad vſum renocans conſtitutionem
Bonif.in d.cap.vnico, tollit huiuſmodi con
ceſſionem, & remiſſionem; in caſibus ni-
mirum, in quibus ipſo iure quis diſtribu-
tiones in abſentia percipere non poteſt, in
hæc verba; diſtributiones verò qui ſtatis
horis interfuerint, recipiant, reliqui quauis
colluſione, aut remiſſione excluſa his ca-
reant iuxta Bonifacij 8. decretum, quod
incipit, conſuetudinem, quod ſancta ſy-
nodus in vſum reuocat; non obſtantibus
quibuſcunque ſtatutis, & conſuetudinibus.
ex quibus verbis Concilij duo colliguntur
alterum, quòd per d. cap. vnicum tollitur
gratuita conceſſio, ſeu remiſſio diſtribu-
tionum illis, qui eos iure percipere non
poſſunt; alterum ſaltem huiuſmodi con-
ceſſionem nunc poſt Concilium non eſſe
admittendam, atque adeò ſolutionem il-
lam Gloſ. vbi alias etiam procedere poſſit,
nunc certè locum nullo modò habere poſ-
13 ſe. Alteram ergo † ſolutionem affert Ar
chid. dict. cap. vnico, num. 2. Anchar. nu.
4. Franch. ibid. §. qui verò num. 3. Hoied,
tract. de benef. incompatib. 1. part. cap. 17.
num. 19 & Io. Azor. inſtit. moral. par. 2. lib.
7. cap. 7. quæſt. 14. poſt Io. And. d. cap. vni-
co, & alios, ac nouiſſimè, quem poſt hæc
ſcripta vidi; Nic. Garz. plures referens in
tract. de benef. par. 3. cap. 2. num. 360. iun-
cto num. 362. vt nimirum d.c. vnicum pro-
cedat ſtante conſuetudine, quòd abſens
propter Eccleſiæ vtilitatem percipiat quo-
tidianas diſtributiones, cap. verò cum nõ
deceat, vbi nulla ſit huiuſmodi conſuetu-
14 do. verùm hæc ſolutio † ſatis deſtruitur
ex ijs, quæ ſup. d. quæſt. 5. concl. quinta
latius attulimus, dum oſtendimus, abſen-
tem propter tres illas cauſas, infirmitatis,
corporalis neceſſitatis, & vtilitatis Eccle-
ſiæ in dict. cap. unico, §. qui uerò, expreſ-
ſas, iure communi ſcripto, etiam ſecluſa
quauis conſuetudine, debere quotidianas
diſtributiones percipere. Quare tertiam
15 ſolutionem † adducunt alij, quos refert
Gloſ. d. cap. vnico, Verb. vtilitas, vt ij,
qui cum præſentes ſint in Ciuitate, ſeu lo-
co, vbi ſita eſt Eccleſia, pro eius vtilitate,
non interſunt tamen diuinis, percipiant di-
ſtributiones iuxta diſpoſitionem dict. cap.
vnici; qui verò huiuſmodi vtilitatem pro-
ſequuntur à loco Eccleſiæ abſentes, illas
percipere non debeant, iuxta d. cap. cum
16 non deceat. Sed hanc ſolutionem † tacitè
reijcit ibi Gloſ. dum primæ ſolutioni à ſe
allatę adheret dicens, primum credo;
eam verò expreſsè confutat Franc. d. num.
quarto illa optima ratione, quia, inquit,
non curatur præſentia loci ad effectum lu-
crandi, & acquirendi quotidianas, ſed re-
quiritur intereſſentia, vt apertè conſtat ex
d. cap. vnico, & nos fuſius demonſtraui-
mus ſupr. queſt. quinta, concluſ. prima, &
alibi ſępe. Cui, & illud accedit, quòd
nulla videtur congrua ratio poſſe aſſignari
cur magis pręſentes in Ciuitate, vel loco
Eccleſię, quàm abſentes, dum eius vtili-
tatem proſequuntur, percipere debeant
quotidianas diſtributiones; immo maior
apparet ratio in abſente, cum is maius in-
commodum ſentiat, quare maius quoque
commodum ſentire debet, iur. vulg. qui-
bus adde quę latè de infirmis tradidimus
ſupr. queſt. ſexta, concluſ. vn. ampl. 8. Quar
17 ta ſolutio eſt † Couar. d. lib. 3. var. reſolut.
cap. 13. num. 8. verſ. octauò non tantum ę-
grotis, vbi complectens duas poſtremas ſo
lutiones mox relatas, ait, diſtinguendum,
an Canonicus, vel habens beneficium ab-
ſens ſit a loco, vel oppido ipſo, in quo Ec-
cleſia eſt, & tunc illi non debeantur diſtri-
butiones quotidianę pro vtilitatę Eccleſię
impedito, niſi hoc fuerit conſuetudine ob-
tentum; an verò pręſens ſit, & tunc ipſo
iure abſque vlla conſuetudinę debeantur,
& ad id allegat. Gloſ. Io. And. & Gemin. d.
cap. vnico, §. 1. ſed voluit dicere §. qui
verò, qui eſt 2. & Rip. tract. de peſt. tit.
de priuil. contr. cauſ. peſt. num. 145. Sed
18 certè † hęc quoque ſolutio admittenda
non eſt; ijſdem enim planè rationibus re-
fellitur, quibus duę illę ſolutiones, quas
complectitur; neque ex Gloſ. id vllo mo-
do elici poteſt; nam, vt vidimus prima
ſolutio, quam illa affert, & ſequitur, ni-
hil de hoc; altera verò, quam ſolùm
refert, diſtinguit quidem de abſente
a Ciui-

a Ciuitate, vel in ea præſente, ſed nihil de conſuetudine; in additione quidem ad illam Gloſ.ſumpta ex Io.An.qui eſt auctor Gloſ.in eius lectura, videtur idem Io.And. eſſe huius ſententiæ, dum ait, opinionem Archidiaconi requirentis conſuetudinem, ſi intelligatur de abſentibus a diuinis (hoc eſt, de ijs, qui non abſunt quidem a Ciuitate, ſed tamen non interſunt diuinis) poſſe conuenire litteræ, alias non. verum non ideo hanc ſententiã profitetur; aliud enim eſt aliquid poſſe conuenire litteræ alicuius tex. aliud id eſſe verum; nam eſſe poteſt, vt refragetur vel alteri iuri, vel rationi naturali; & conſequenter aliud eſt, quod ego aſſeram aliquã opinionem conuenire, ſeu nõ repugnare alicui textui, cuius tradam interpretationem, aliud quod eam ipſe opinionem ſequar: quare non debuit Io.And. a Didaco pro ſua opinione allegari. Rip. verò prçterquam quod loquitur in abſentia cauſa peſtis, non propter Eccleſiæ vtilitatem, videtur potius eſſe in expreſſa opinione Archidiaconi abſolutè requirentis conſuetudinem; nihil enim ibi de abſentibus a Ciuitate, ſeu loco Eccleſiæ, vel præſentibus; quam tamen ſententiam ſupra refutauimus. Gemin. denique aliter, & latius diſtinguit, vt mox
19 videbimus. Quinta ergo ſolutio† omnes præcedentes comprehendens eſt Gemin. d.cap. vnico §. qui vero nu. 10. ita diſtinguentis. Aut conſuetudo diſponit, quod abſens pro vtilitate Eccleſiæ percipiat diſtributiones, & poteſt eas percipere; & iſte inquit, eſt caſus hic ſecundum Archid. Aut conſuetudo nihil diſponit: & tunc ſi ſponte Canonici ſibi cõcedant, poteſt eas retinere, ex quo abeſt pro vtilitate Eccleſiæ; & ita, ſubdit, intelligitur hic alio modo ſecundum primam ſolutionem Glo. Si vero Canonici nolunt eas ſibi ſponte concedere: & tunc: aut ipſe non ſe abſentat a Ciuitate, vel Diœceſi, vbi eſt iſta Eccleſia, ſed abſentat ſe tantum ab officio propter vtilitatem Eccleſiæ, & iſte percipiet adhuc quotidianas diſtributiones; & iſte etiam (ait Gemin.) eſt caſus hic ſecundum alium intellectum declaratum ſupr. per Io. And. aut ipſe ſe abſentat a Ciuitate, & Diœceſi propter vtilitatem Eccleſiæ, & ſic non tantum eſt abſens ab officio, ſed ab omnibus alijs; & tunc non percipiet quotidianas diſtributiones; &
20 ita procedit d.cap. cum non deceat. Verũ præterquam, quod hæc ſolutio, cum nihil amplius contineat, quam cæteras omnes ſimul, quod etiam profitetur Gemin. loc. cit. dum relatis prædictis varijs ſolutionibus a varijs Doctoribus allatis, ait, conclude ſimul iſtos, ijſdem planè rationibus, quibus illæ, refelli poteſt: illud etiã habet manifeſtæ abſurditatis, quod tres ſimul intellectus, Gloſ. nimirum, Archid. & Io.And. inter ſe diſcrepantes ad d. c. vnicum admittit Gemin. & approbat; quod certè, meo quidem iudicio, abſurdum maximum eſt; quis n. vnquam ſanæ mentis dixerit, quod ſicut ſacræ, & diuinæ ſcripturç cuius immediatus dictatur Spiritus ſanctus infinitæ ſapientiæ fuit, iuxta illud 2. Petr. 1. Spiritu ſancto inſpirante locuti ſunt ſancti Dei homines; & illud ſymboli Niceni, qui locutus eſt per prophetas; ita etiam ſacris canonibus, ac Pontificijs conſtitutionibus, quç eodẽ Spiritu ſancto non dictante, ſed vniuerſali Eccleſiæ regimini aſſiſtente prodierunt, plures litterales ſenſus, qui ſimul veri ſint, tribui; & aſſignari poſſint? vnus enim dumtaxat verus legis, canoniſq; intellectus eſſe poteſt, vt pluribus inter cæteros adſtruit Quinct. Mãdoſ. ad Reg. 22. Cancellar. quæſt. 9. num. 10. vbi Bart. alioſq; Doct. idem ſecũ ſentientes adducit. Quod ſi aut diuerſi interpretes, aut vnus etiam, & idẽ plures eiuſdem canonis intellectus, ſenſus, aut interpretationes afferunt, id fit, quoniam, cũ non omnia ſciat tanquam homines, plures intellectus inueſtigant, ac perpendunt, non vt omnes ſimul approbent, ſed vt ex omnibus meliorem, & aptiorem vel ipſi, vel qui poſt ipſos ſcripturi sũt, ſeligere, ac, ſi opus fuerit alium quoque inuenire poſſint. Sexta ſo-
21 lutio† eſt Io.Mon.d.cap.cum non deceat, quem etiam ſequi videtur Boer. Deciſ. 17.num. 15. vt ibi loquatur Summus Pontifex, de eo: qui tunc reſidere non poſſet, quia iam eſſet abſens ex alia cauſa, eiq; poſtea commiſſum fuerit negotium Eccleſiæ vtile; at vero in cap. vnico loquatur de eo, qui reſidere poſſet, actuq; perciperet quotidianas diſtributiones. Verum hæc quoque ſolutio procedere non poteſt; neq; enim

re non poteſt ; neq;enim conuenit litteræ;
tum quia in d.capit.cum non deceat , dan-
tur fructus beneficij, exceptis diſtributio-
nibus illis abſentibus propter Eccleſiæ vti-
litatem, qui poſſent percipere diſtributio-
nes,licet de facto non percipiant,quia non
reſident , vt ſatis patet ex verbis illius tex.
paulo ante circa princip.huius concluſ.re-
latis , & ibi adnotauit Io.And.in Verb.poſ-
ſent, & alij Doct.ibid.communiter, ipſeq;
tex. d. cap. cum non deceat aperte hoc
ipſum videtur ſupponere , hunc,qui ſe ab-
ſentat propter Eccleſię vtilitatem , iam
reſidere,atq; ideo percipere poſſe,intereſ-
ſendo,quotidianas diſtributiones ; dum ibi
dicitur,ad Sedem propterea veniendo ean
dem;tum quia licet præcitati Doct.illum
tex.in c.cum non deceat,impropriè loquē-
tes intellexiſſent de eo , qui reſideret , non
intereſſet tamen diuinis,atq;adeo cum effe
ctu non poſſet percipere diſtributiones; id
quidem verum in ſe eſſet,tamen adhuc lit-
terę non congrueret , ex qua colligi non
poteſt , quod ille,quem ibi vult Pontifex ,
cum abfuerit,percipere fructus præbendę,
& beneficij, exceptis diſtibutionibus , non
intereſſet diuinis , ſicq; actu non perci-
peret diſtributiones. quod enim in eo
textu habetur de reſidentia , quę minus
includit , quàm intereſſentia , vt tradunt
Doct. communiter d. cap. vnico , & nos
alibi ſæpe admonuimus, id ad hanc rem
non facit;tum quia ſolum dicitur,abſentes
propter Eccleſię vtilitatem fructus benefi-
ciorum illius Eccleſiæ percipere, ac ſi in
ea reſiderent ; quoniam ad lucrandum
fructus beneficiorum non requiritur inte-
reſſentia, ſed ſola reſidentia , vt conſtat ex
cap. 1. & toto ferè tit. de cler. non reſid. tum
quia non ideo ſequitur , quin illi abſentes;
antequam ſe abſentarent , in Eccleſijs non
ſolum reſiderent,ſed etiam diuinis intereſ-
ſent:neq;enim valet argumentum affirma-
tiuum a minori ad maius , ſed ſolum nega-
tiuum , vt conſtat inter cæteros ex Bald.
in l. ſi quis non dicam in princip. C. de
Epiſc. & cler. afferente exemplum,ſi non
licet vulnerâre, neque licet occidere ; non
autem valet , licet vulnerare aliquem ,
ergo occidere;idq;late proſequitur Bellon.
de argum.leg.cap. 10.qua in re perobſcure,
& inuolute loquitur Euerar. in loc. a mi-
nori.

Ad ſeptimā igitur ſolutionem veniamus
quę licet à nemine, quē videre potuerim ,
expreſſe fuerit allata ; colligitur tamen ex
communibus Doctorum dictis , & ratione
ipſa naturali , immo & ipſis duobus illis
iuribus , quę ſibi aduerſari videntur. ea
22 verò eſt, vt capit. cum non deceat † loqua-
tur in eo,qui proſequitur non illius Eccle-
ſiæ vtilitatem , cui ſpecialiter adſcriptus
eſt , puta Collegiatę Eccleſię , vel Cathe-
dralis , cuius Canonicus eſt , vel Manſio-
narius ; ſed vel ſpecialis illius Ciuitatis ,
puta Mediolanenſis,Bononienſis, & huiuſ-
modi; vel vniuerſalis;d. vero cap. vnicum
procedat in proſequente vtilitatem illius
particularis Eccleſiæ , cui adſcriptus eſt.
Conuenitq;hæc ſolutio dd. iuribus ; nam
23 d. cap. cum non deceat † loquitur de ijs ,
qui abſunt, ad Sedem Apoſtolicam ſe con-
ferunt eam circa imminentium electionū
negotia inſtructuri , iuxta conſtitutionem
Nicol. 3. ſuper hoc editam , quæ habetur
in cap. cupientes , de elect. in 6. vbi man-
datur , vt in electionibus ad Cathedrales ,
vel regulares Eccleſias duæ ſaltem perſonę
ex electoribus ſuper negotio ipſo plene
inſtructæ cum iuribus, & monumentis ad
Sedem Apoſtolicam trāſmittantur,ex qui-
bus valeat eadem Sedes informari. d. verò
24 cap. vnicum † apertè loquitur de Eccleſia
particulari,cui quis adſcriptus eſt ; nam
paulo ante tam in præfatione , quàm in
diſpoſitione,ac regula illius conſtitutionis
ſolum de Eccleſijs Collegiatis , & Cathe-
dralibus , quatenus particulares quædam
Eccleſiæ ſunt , mentio facto fuerat ; quare
exceptio illa, quæ ſubijcitur de abſentibus
propter Eccleſiæ vtilitatem, de eiuſdem
particularis Eccleſiæ vtilitate neceſſario in
telligenda eſt , vt & exceptio , ſit de
regula,& præfationi diſpoſitio, diſpoſitio-
niſq; ipſius præcedentibus ſequentia
congrue reſpondeant , iur. vulg. Con-
gruit etiam hæc ſolutio communibus Do-
ctorum dictis : conueniunt enim in eo
25 Doct. tunc demum † clericum Eccleſię
Collegiatæ percipere debere quotidianas
diſtributiones , dum abeſt propter Eccle-
ſiæ vtilitatem , ſi ea Eccleſia in ſpecie ſit
de cuius diſtributionibus agitur , vt in
terminis adnotauit Io. And. d. cap. vnico

num.

num. 3. verſic. item intelligendum eſt, & ibi Philip.Prob. num. 29. Anchar. num. 4. in princip.Gemin.ibid.§.qui vero num. 8. Graſ.deciſ.aur.par.2.lib.2.cap.15.num.11. neque aliquis Doct. id negauit; immo Glo. & Doct.ferè omnes tum.d. cap. vnico,& cap. cum non deceat,tum alibi ſæpe idem ſupponunt tãquam certiſſimum; pro quo allegant præcitati Doct.tex.in cap.licet, de præben. c.de cætero, & cap. cum dilectus, de cler. non reſid. ex quibus tamen iuribus id apertè colligere non poſsũ niſi quatenus abſentes in ſeruitio Epiſcopi, vel Papæ, de quibus in illis iuribus agitur,Eccleſiæ, vel communi ſuæ Ciuitatis, vel vniuerſali inſeruire videntur;& tamẽ, vt ex ijſdem iuribus conſtat,fructus quidẽ præbendarum, & beneficiorum percipiũt in huiuſmodi abſentia, non autem quotidianas diſtributiones. melior vero tex. ex quo etiam hæc noſtra ſolutio optime comprobatur, eſt in d.cap.ad audientiam, eod.tit.in fin.iuncto d.c.de cætero, vbi Canonici abſentes, qui cum Epiſcopo pro eiuſdem, & ipſius Eccleſiæ ſeruitio commorantur,percipiunt quidem fructus præbendarum,ac beneficiorum, non autem quotidianas diſtributiones, vt ibi Gloſ. & Doct.adnotarunt; ex quibus etiam,& alijs iuribus ijdem tradiderunt, abſentem in ſeruitio Epiſcopi cenſeri Eccleſiæ ipſi inſeruire, & tamen diſtributiones recipere non debent:non niſi quia Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis, non autem illi, cui adſcripti ſunt, vtilitatem proſequuntur. Quare velint,nolint, præcitati omnes Doct. hanc noſtram ſolutionem, ſeu conciliationem admittant neceſſe eſt;hoc enim dicunt,& intendunt, quod ideo in dd.iurib. quæ ipſi allegant,abſentes propter vtilitatem Eccleſiæ non percipiunt quotidianas diſtributiones, quia non inſeruiunt illi Eccleſię, de cuius diſtributionibus agitur; quę non alia profecto eſt, quam ea, cui adſcripti ſunt. Denique hæc eadem ſolutio rationi naturali conuenit; ſuadet enim, ac do-
26 cet ratio naturalis † ab ea Eccleſia ſtipendium eſſe recipiendum, ad cuius vtilitatem principaliter quis inſudauit; neq; enim poteſt aliquis mercedem ab aliquo exigere, cui rem aliquam vtilem indirectè, quaſiq; nolens fecit, cum principaliter ad ſui, vel alterius commodum inuigilaret; quod etiam in ſpecie diſtributionum oſtendimus ſupr. quæſtio. quarta, concluſ. ſecunda, in fin. quamuis
27 † ergo clericus Eccleſiæ alicuius Cathedralis,vel Collegiatæ vtilitatẽ proſequens Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis dicatur quodammodo rem vtilem ſuæ quoq;Eccleſiæ facere: tamen id indirectè facit; quare ab ea habere non debet ſtipendium,quod ex natura ſua ei datur, qui diuinis in ſua Eccleſia intereſt, eique inſeruit, vt conſtat ex ſæpius per nos deductis, maximè verò ex d. cap. vnico in princip. in ijs verbis, ac ſi continuè ipſis Eccleſijs in eiſdem officijs deſeruirent. Hinc etiam videmus, abſentes in ſeruitio Papæ,ac Legati,licet Eccleſiæ vniuerſali deſeruiant, diſtributionibus quotidianis priuari, cum ſuæ Eccleſiæ non inſeruiant, vt patet ex c.cum dilectus, de cler.non reſid.& nos ſup.quæſt.9.latius oſtendimus; immo & abſentes in ſeruitio Epiſcopi non percipiunt diſtributiones;& tamen Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis inſeruiunt,c. de cætero, & c. ad audientiam, de cler. non reſid. non niſi quia ſtipendium diſtributionum non debetur niſi ijs, qui Eccleſiæ illi inſeruiunt, cuius ſunt illæmet diſtributiones. Recipiant ergo iſti, qui alterius Eccleſiæ, quam propriæ, cui adſcripti ſunt vtilitatem proſequuntur, recipiant inquã ab ijs Eccleſijs, quibus inſeruiunt, ſalariũ, & ſtipendium congruum pro ratione laboris, ac meriti tanquam publicæ vtilitati ſeruientes; ſatisq;ſibi factum putent, ſi tanquam iuſta de cauſa abſentes fructus beneficiorum non amittunt, eosq; acquirant in illis Eccleſijs,quarum vtilitati licet indirectè, & minus principaliter proſpiciunt. Atque ex his ſatis ni fallor comprobata manet hæc noſtra ad illam antinomiam,ſeu iurium cõtrarietatem conciliatio,ac ſolutio. Si tamen ea fortè conciliatio delicato alicui non placeret tanquam noua,& à nemine hucuſque allata,quodq; nimis durum illi videatur eum clericum, qui Eccleſię ſuæ Ciuitatis vtilitatem proſequitur, quotidianas diſtributiones
28 non percipere; dicere poſſet † (ſitq; hęc loco octauę ſolutionis) d. cap. vnicum procedere, vbi vtilitas Eccleſię euidens ſit, vt patet ex ijs verbis, aut euidens Eccleſię

cleſiæ vtilitas excuſaret d. vero cap. cum non deceat, vbi ea euidens non eſt; tum quod nulla ibi mentio fiat de huiuſmodi euidentia vtilitatis, tum quod caſus ibi expreſſus non habeat euidentem vtilitatem; poteſt enim eſſe, vt electio Prælati, pro citius inſtructione duo ex eligentibus ad Romanam Curiam tendunt, non ſit Eccleſiæ vtilis propter electi indignitatem, minoremq; idoneitatem, alijsq; de cauſis. Poſſet etiam dicere (quæ erit nona ſolutio) ſpeciale id eſſe in caſu expreſſo in d. cap. cum non deceat, eò, quia illi, qui ad ſanctam Sedem tranſmittendi ſunt pro inſtructionis d. electionis expenſis, electi tranſmitti debent, vt habetur in d. cap. cupientes, de electione in 6. ad quem tex. ſe refert Pontifex in d. cap. cum non deceat; atque ideo, cum iam expenſas habeant ab electo, fructus vero præbendarũ, quas in Eccleſia ſua obtinent, & aliorum quoque beneficiorum ſuorum loco ſalarij, ſatis conſultum videtur eorum indemnitati; neque huiuſmodi officium illis eſt damnoſum, quod vnum maximè intendiſſe videtur Bonif. in illo cap. cum non deceat. Denique vbi nulla ex allatis ſolutionibus, maximè verò ex tribus poſtremis iure defendi, ac ſuſtineri poſſit, aliam meliorem alij excogitent, ac perquirant.

Quod ſi nullam inueniunt, dicant, correctum eſſe illud cap. cum non deceat per cap. vnicum; quamuis enim canonum, &
29 legum correctio † odioſa ſit, & quantum fieri poteſt euitanda, cap. cum expediat, de elect. in 6. & l. ſi quando in prin. C. de inoff. teſtam. vbi Gloſ. & Doct. tamen ea
30 † admittenda eſt, vbi alias iura concordari non poſſunt, vt patet ex eod. c. cum expediat, ibi, ſi ſuſtineri valeant, vbi Gloſ. & cæteri id adnotarunt; prærerquam quod vtiliſſima, iuſtiſſimaq; eſt aliquando
31 † veterum legum correctio, cap. ſciendum. 29. diſt. cap. non debet, de conſang. & affin. & cap. alma mater, de ſenten. excommun. in 6. vbi Gloſ. & Doct. maximè vero Couar. in illius repetit. 2. par. in princip. num. 2. & 3. hanc rem latius proſequitur.

Quamquam, vt verum fatear, hęc ſolutio ſuſtineri vix poteſt, cũ in eadem compilatione contrarietas Canonum admittẽda non ſit, vt patet ex proem. Decretaliũ; & in ſpecie in proem. Sexti dicitur, Decretales ſibi ipſis, vel alijs iuribus contrarias eſſe reſecatas. Iam igitur de huius illorum duorum canonum, cap. vnic. & c. cum non deceat contrarietatis, ſeu antinomiæ diſſolutione dictum ſit ſatis: de quorum intellectu præter Doct. vtrobiq; & alios cit. videri poteſt Boer. deciſ. 17. & Ioan. Guttier. 1. q. Canon. circa num. 149. par. 1. & ad principalis concluſionis declarationem procedamus.

Ampliatur autem ex ſupradictis hęc concluſio primò, vt procedat, licèt huiuſmodi abſentibus propter Eccleſiæ ſuę vtilitatem diſtributiones non concedantur à Canonicis, alijſue ſibi Collegis; nam iure proprio ſint à canone, communiq; iure attributo eas poſſunt percipere, vt conſtat ex ijs, quę ſupra contra primam ſolutionem adduximus. Secundo ampliatur cõcluſio vt locum habeat, licèt ea de re nulla ſit conſuetudo, per ea, quę contra ſecundam ſolutionem ibid. latius attulimus. Ampliatur tertio, vt tam abſentes à ciuitate, quam in ea preſentes, qui diuinis non interſunt, dum Eccleſię, cui adſcripti ſunt, ſuæ vtilitatem proſequuntur gaudere debeant quotidianis diſtributionibus, ac ſi diuinis intereſſent, vt ex ijs patet, quæ paulo ante contra tertiam ſolutionem fuſius diſputauimus.

Limitatur autem eadem concluſio primò, vt procedat in ijs duntaxat, qui ob propriæ Eccleſię, cui adſcripti ſunt, non autem alterius, aut etiam ſuę ciuitatis, vel vniuerſalis vtilitatem abſunt iuxta latius per nos ex probabiliori ſententia tradita mox ſupra in ſeptima ſolutione. Limi-
32 tatur ſecundò, vt † hęc vtilitas Eccleſiæ euidens eſſe debeat, vt patet ex tex. d. cap. vnico §. qui verò. quod etiam ibidem Doctores communiter adnotarunt; dicitur au-
33 tem † euidens, ſi ſit manifeſta, iuxta tex. in cap. 2. in princip. de verb. ſignif. in 6. & cap. cum olim §. quia verò, ext. end. tit. idq; in ſpecie tradit Io. An. d. cap. vnico num. 3. & Gemin. ibid. §. qui verò nu. 8. Hoc autem intelligendum eſt non de ea euidentia, & vt ita dicam manifeſtatione, quæ probationem excludit, per ea, quę

in caſu

in caſu d. cap. 2. de euidenti nimirum defectu perſonę eligendę,tradunt ibi Gloſ. & Doct.ſed accipiendum erit de eo, quod notum eſt ſecundum ſe , licet non ſecundum nos , vt loquuntur Philoſophi. Immo fortaſſe probabilius dici poſſet , hanc euidentem Eccleſię vtilitatem ita eſſe intelligendam,vt non ſit exigua,ſed conſiderabilis , & alicuius notabilis quantitatis ; quomodo etiam accipitur euidens vtilitas, quæ requiritur in rebus nouis conſtituendis, l. 2. ff.de conſtit. Princip. & illa , propter quam rerum Eccleſiaſticarum alienatio permittitur,cap.1.de reb.Eccleſ. non alien.in 6.vt nimirum, vt id eligatur , quod non ſit dubium Eccleſię profuturum , cap. ſine exceptione , 12. quæſt. 2. vbi Doct. Redoan.tract.de reb. Eccleſ.nō alien. rubr. 19. num. 129. hoc vero arbitrio boni viri iudicandum erit,iuxta tradita per eundem Redo. d. rubr. 19. num. 124. Limitatur tertio hęc eadem concluſio , vt procedat
34 † modo ille qui abeſt propter Eccleſię vtilitatem,alias diuinis intereſſet , ſeu ſoleret diuinis intereſſe . ita in ſpecie poſt Io.Monach. d. cap. cum non deceat docet Graf. deciſ. aur. par. 2. lib. 2. cap. 15. num. 13. & conſtat ex ijs , quæ de infirmis tradidimus ſupr. queſt. 6. concl. vnica limit. 1. & generaliter de alijs ſimilibus , quæſt. 5. concl. 2. per totam. Limitatur quar-
35 tò , & poſtremò † niſi ille , qui proſequitur Eccleſiæ vtilitatem , ad id habeat congruum ſalarium ab ipſa Eccleſia . ita in terminis voluit Graf. d. cap. 15.num. 11. & ratio eſt , quia tunc officium non eſt amplius illi damnoſum;& ſic ceſſat præcipua ratio , ob quam huiuſmodi abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem percipiunt quotidianas diſtributiones ideoq;ceſſare etiam debet diſpoſitio , c. cū ceſſante,de appellat.cum ſuis concord.

Secunda Concluſio. Abſens quoq; propter euidentem neceſſitatem Eccleſiæ
36 † percipere debet quotidianas diſtributiones , ita in terminis docet Archidiac. d. cap. vnico num. 1. & Graf. d. cap. 15. num. 10. ex eoq; probatur ; tum , quod
37 euidens † vtilitas , ac neceſſitas Eccleſiæ æquiparantur , vt in cap. tali , 1. quæſt. 7. cap. mutationes , & cap.ſcias , 7. q. 1. cap. expoſuiſti de præb. & d. cap. 1. de reb. Eccleſ. non alien. in 6. vbi Doct. latèq; Redo. d. tract. de reb. Eccleſ. non alien. rubr. 18. num. 27. & 49. tum etiam
38 quia neceſſitas † legi non ſubiacet , & facit licitum quod alias non eſſet licitum , d.cap. mutationes. 7. quæſt. 1. cap. ſicut de conſec. diſt. 1.c.quod non eſt,ext. de reg.iur.cum alijs concor.de quibus ibi per Gloſ.

Ex his autem duabus concluſionibus
39 infertur primò; quod , ſi † Epiſcopus præcipiat alicui Canonico , vt pro euidenti neceſſitate Eccleſiæ vadat ad Curiam Romanam , vel alium locum, quod quidem præcipere poteſt,iuxta not.in cap.quid ergo, 11. queſt.3.& cap. fin. 23. quæſt. 1.cum ſimil.iſq;eo tempore ſumat legationem, quotidianis diſtributionibus fraudari non debet.id in hęc fere verba infert Archid.d. cap. vnico num. 2. quem ſequitur Graf. d. cap.15. num. 10. cuius illationis duplicem rationem affert Archid. altera eſt , quia tunc Eccleſię deſeruire intelligitur, & eſſe reſidens in eadem , vt in c. ex parte il 2. extra de cler. non reſid. verum hæc ratio dupliciter deficit , primo , quia procedit ſolum in eo , qui abeſt propter Eccleſię vtilitatem; non verò propter eiuſdem neceſſitatem , quomodo etiam loquitur d. cap. ex parte : deinde quia non ſufficit , quod quis habeatur pro reſidente,vt poſſit percipere diſtributiones, cum eę ſolum dentur intereſſentibus , vt notant Doct. omnes d. cap. vnico , & nos alibi ſæpe docuimus. Altera igitur ratio eſt vniuerſalior quidem,ſed melior , quia non debet alicui officium ſuum eſſe damnoſum, d.cap. cum non deceat , de elect. in 6. cum alijs concord.Cui addi poteſt & illa ratio,quod euidens neceſſitas Eccleſię illius euidenti vtilitati æquiparatur , vt paulo ante oſtendimus .

40 Infertnr 2.† eum, qui ſine fraude proſequitur , ſeu tuetur iura Eccleſiæ ſuæ , cui adſcriptus eſt , percipere debere quotidianas diſtributiones. Ratio illa vnica , & optima eſt , quoniam iſte dicitur proſequi Eccleſię vtilitatem, & propter eam abeſſe, d.c. ex parte il 2. de cler.non reſid. iuncta Gloſ.& quod ibi tradūt Doct.communiter. Ex qua illatione ſubinfertur primo idem
41 † dicendum de illis duobus Canonicis

quos

quos tam ex Trident. Concilij decreto, quam alia ratione adhibet Epiſcopus in ijs ſtatuendis, quæ ad diuinum cultum, diuinaq; officia, & Eccleſiæ miniſtros pertinent, iuxta ſuperius dicta quæſt. 8. illat. 3. modò de Eccleſia etiam propria directè, ac principaliter agatur; certum eſt enim eos tunc Eccleſiæ proprio vtilem rem fa-
42 cere; Idemq; etiam † de ijs omnibus caſibus, in quibus Epiſcopus vel de iure communi antiquo, aut nouo Concilij Trid. de quibus d.q. 8. illat. 6. aut de conſuetudine legitime præſcripta tenetur adhibere conſilium, aut conſenſum Capituli: illi enim Canonici à Capitulo deputati ad huiuſmodi conſenſum, conſiliumue præbendum, ſi abſque fraude tempore diuinorum ea de cauſa abſuerint à Choro, percipient quotidianas diſtributiones, vt d. illat. 6. admonuimus; & ratio eſt, quia, cum abſint, vt Capituli ſui ius tueantur, ſatis ob Eccleſiæ ſuæ vtilitatem abeſſe intelliguntur; nam inter cætera iura Capituli, & Eccleſiæ hoc eſt, vt ijs in caſibus d. Capituli conſilium, & conſenſus haberi debeat.
43 Subinfertur ſecundo, † Syndicum Capituli, quem alij Theſaurarium, alij Caneparium vocant, ſaltem dum iura, & negotia Capituli in iudicio, vel extra proſequitur, ac tuetur, huiuſmodi diſtributionibus priuandum non eſſe; idq; licet habeat ſalarium, atq; adeo videatur officium illi non eſſe damnoſum, & ſic ceſſare præcipua ratio ſuperius allata, ob quam abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem percipere debent quotidianas diſtributiones, iuxta ſupradicta in concl. 1. limit. 4. nam illud ſalarium, quod hiſce Syndicis datur, vt plurimum reſpondet dumtaxat labori, quem ſuſpiciunt in exigendis fructibus, & redditibus Eccleſiæ, non autem pro iurium illius
44 tuitione, ac defenſione; quod ſi † vtrique labori reſpondeat, congruumq; ſit, libere fateor, non poſſe huiuſmodi Syndicum quotidianas diſtributiones percipere; ſi
45 tamen † ei concedantur à Capitulo: licite fortaſſe illas poterit retinere, cum probabilem illi cauſam habeant concedendi; & ſic bene loquetur Gloſ. d. cap. vnico, Verb. vtilitas in prima ſolutione in præcedenti concluſ. relata: neq; illi obſtabunt ſupr. concl. 1. in 1. ſolutione per nos contra eam adducta; nam eā militant vbi abſolutè, atque indiſtinctè huiuſmodi conceſſio, ac remiſſio permittatur, quomodo loqui videbatur ibi Gloſ. Quod ſi iſte Syndicus Capitularis nullum omnino habeat ſalarium, vel non congruum labori, quem ſubit pro exigendis Eccleſię ſuæ re-
46 ditibus, tunc puto † propter hanc quoq; cauſam abſenti quotidianas diſtributiones denegari non poſſe; cum ſatis cenſeatur Eccleſiæ ſuę vtilitatem proſequi, dum illius miniſtros ſuſtentare, atque alere nititur, eius communes reditus, atque prouentus Eccleſiaſticos exigendo. immo, & in hoc agitur de euidenti Eccleſiæ neceſſi-
47 tate; neceſſe eſt enim † vt Eccleſiæ miniſtri ſuſtententur, maxime vero Eccleſiaſticis reditibus ad id deputatis, vt conſtat ex c. eum ſecundum Apoſtolum, de pręb. in princip. & ex ijs, quę latius adduximus ſupr. 1. par. q. 1. ad finem q. 2. circa princip. q. 4. circa medium, & q. 5. concl. 1. & 2. Qua ratione idem dicendum eſt de ijs, qui iuſſu Capituli occupantur in ijſdem reditibus Capitularibus cuilibet de Capitulo, ſeu Collegio aſſignandis, rationes ſubducendo, aut diſtribuendis, aliudue ſimile
48 circa eos agendo. Illud vero † indubitatiſſimum mihi eſt, cum id rationabile admodum, neque omnino contra, ſed potius preter ius ſit, conſuetudine induci, vel ſtatuto caueri poſſe, vt Syndicus Capituli abſens (ſine fraude tamen iuxta c. ex parte il 2. de cler. non reſid.) vt reditus menſę Capitularis, quæ in quotidianas diſtributiones diuiduntur, exigat, clericiſq; Collegiatarum Eccleſiarum aſſignet, ac diuidat quotidianas diſtributiones eo tempore acquirere, ſi ſalarium ad id congruum non habeat; probabile vero eſt, ſi ſalarium habeat, per ea, quæ de conſuetudine circa huiuſmodi res ſequent. quæſt. ac de ſtatuto q. 13. latius infr. differemus.

Infertur tertio, quid dicendum de Canonico, vel Manſionario, qui celebrat in Eccleſia Collegiata, vel Cathedrali, cui eſt adſcriptus, dum diuina officia celebrantur; an nimirum pro eo tempore percipere poſſit quotidianas diſtributiones. Vt autem hac in re, quę quotidiana eſt, communiſq; multis Eccleſijs, & de qua aliquando interrogatus fui, maio-

ri cum diluciditate procedatur, tres diſtinguendi ſunt caſus. Primus eſt, quando Canonicus, vel Manſionarius habet Capellaniam ex titulo, quia ſibi ex diſpenſatione collata ſit Capellania habenti Canonicatum, vel Portionem in Eccleſia Cathedrali ſeu Collegiata; vel contra habenti titulum Capellaniæ ex huiuſmodi diſpenſatione collata ſit Portio, vel Dignitas, aut Cano-
49 nicatus in eadem Eccleſia. Et hoc † in caſu Feder. de Sen. conſ. 120. in fin. voluit, talem Canonicum celebrantem dum diuina officia recitantur, illa hora, qua celebrat vt Capellanus, priuari debere quotidianis diſtributionibus, quas haberet, vt Canonicus. Feder. ſequuntur, licet malè eum allegent, Abb. in cap. cum olim nu. 6. Fel. ibid. num. 2. & Franc. d. cap. vnico §. fin. ad finem, de cler. non reſid. in 6. & Gig. conſ. 144. nu. 26. Ratio verò huius deciſionis ſecundùm Feder. illa eſt, quia dum non ſeruit in Choro, vt Canonicus, non debet habere ſtipendium deputatum ſeruitoribus Chori, iuxta c. cum ſecundum Apo-
50 ſtolum, de præben. vbi tamen † nihil quod omnino ad rem faciat, ſed ſolum quod, cum qui altari ſeruit, de altari viuere debeat, dignum eſt, Clericos Eccleſiæ ſtipendijs ſuſtentari; atq; ideo ordinator, vel eius ſucceſſor cōpellitur in neceſſarijs prouidere ei, qui ſine titulo fuerit ordinatus, donec titulum conſequatur. Præterea huic rationi obſtat, quod, cum ille Canonicus, ſeu Manſionarius celebrando videatur rem vtilem facere illi Eccleſiæ, cui adſcriptus eſt, videtur etiam percipere debere diſtributiones. Abb. verò d. nu. 6. illam rationem affert, quia quando conſtat, quòd is, in cuius perſona duo iura concurrunt, deſeruit Eccleſiæ reſpectu vnius ex dictis iuribus, non debet habere diſtributiones reſpectu alterius iuris; ſecus verò quando non conſtat, reſpectu cuius iuris deſeruiat; nam tunc cum non appareat maior ratio, cur habere debeat reditus, ac diſtributiones reſpectu vnius iuris, quàm alterius, habebit reſpectu vtriuſque hanc etiam rationem affert. Fel. licèt ſubobſcurè loc. cit. quia, inquit, cognoſcitur hic, quòd perſona repræſentans duos ſeruit ratione vnius qualitatis repræſentatæ, hoc eſt, quòd iſte Canonicus celebrans in Eccleſia Collegiata celebrat dumtaxat, vt Capellanus, & reſpectu Capellaniæ, quam obtinet, non autem vt Canonicus, ſeu reſpectu Canonicatus; atque adeo pro eo tempore percipere ſolùm debet reditus, qui reſpondent Capellaniæ, non autem Canonicatui. Verùm hæc quoque ratio quoad poſteriorem eius partem quatenus per eam probare intendebant Abb. & Fel. Archidiaconum ſimul, & Canonicum poſſe percipere duplices diſtributiones, reiecta fuit ſupr. quæſt. 4. concl. 2. circa mediū, vbi oppoſitam ſententiam veriorem eſſe oſtendimus. Priori verò eiuſdem rationis parti obſtat, quòd celebrans in Eccleſia, cui eſt adſcriptus, videtur illi rem vtilem facere, ideoque percipere debere illius diſtributiones. Ratio igitur huius deciſionis, cui nos quoque ſubſcribimus, illa eſſe poteſt, quòd, cum hæc Capellania
51 titularis † diſtinctum beneficium faciat à Canonicatu, vt de ſe patet, immo & Capellania diſtinctam quodammodo Eccleſiam faciat ab illa Eccleſia, in qua ſita eſt, vt ſatis conſtat ex cap. 2. & fin. nec non cap. vnico iunctis rub. de Capell. monach. in quibus iurib. Capellæ vocantur Eccleſiæ, quod etiam præſtitit idem Fel. in cap. ex parte il 2. nu. 1. de reſcript. & cap. cum deputati num. 5. de iudic. Abb. & alij in cap. expoſuiſti, de præben. Paul. Fuſc. in tract. de viſit. & regim. Eccleſ. lib. 2. cap. 11. num. 4. & cap. 16. nu. 2. hinc fit, vt dum quis Capellaniæ ſuæ inſeruit, non dicatur Eccleſiæ, in qua Capellania ſita eſt, inſeruire; ideoque iſte Capellanus titularis, dum celebrat in capella ſua, non cenſeatur deſeruire, remq. vtilem facere Eccleſiæ Collegiatę, cui alioqui adſcriptus eſt: ſicq. tollitur, quod cæteris aliorum rationibus mox allatis obſtare videbatur; cui etiam obiecto ex hac ipſa ratione aliter reſpondetur; quòd, cum iſte celebrans ad id congruū habeat ſtipendium, quod indirectè, ac minùs principaliter in Eccleſiæ ſuæ Collegiatæ vtilitatem vergit, Eccleſia maximè ipſa locum tribuente, ac ſacras fortaſſe veſtes, cæteraq. ad ſacrificium neceſſaria ſubminiſtrante, huiuſmodi ſtipendio contentus eſſe debet, neque eas diſtributiones quærere, quæ vel Choro aſſiduè, ac perſonaliter inſeruientibus, vel

vel rem euidenter Eccleſiæ vtilem, idque directè, ac principaliter, gratiſq; aut ſine congruo, ac ſufficienti ſtipendio facientibus tribuuntur. Secundus caſus eſt de ijs Capellanis, quos plerique mercenarios, ſeu amouibiles vocant, non ab Epiſcopis inſtitutos, ſed ab hæredibus dumtaxat, vel pio aliquo Collegio ex voluntate defunctorum electos, ac deputatos, de quibus fortaſſe intellexit Pontifex in Extrau. poſtulaſti verſ. porrò declarationem, de præben. & dignit. inter commun. ſed aliquid tradit Petr. Gregor. Thol. in tract. de benef. cap. 11. num. 10. in fin. Guid. Pap. deciſ. 187. per totam, & Fuſc. d. tractat. de vi-
52 ſit. lib. 2. cap. 11. num. 12. an † nimirum Canonici, ſeu Manſionarij, qui huiuſmodi Capellanias obtinent in Eccleſijs Collegiatis, dum tempore diuinorum officiorum in ijſdem Eccleſijs celebrant, illius horæ diſtributionem percipere debeant. Et hoc caſu probabile puto aliquando hunc celebrantem illius horæ diſtributionem non amittere; puta, cum cauſa per ſuperiorem cognita illa hora celebrat, qua magis expedit, vtileque eſt Eccleſiæ illi, vt Miſſæ ſacrificium celebretur, cum enim, vt plurimum in Eccleſijs Collegiatis quamplures priuatæ Miſſæ ex diuerſis legatis, pijſque defunctorum voluntatibus celebrentur; expediatque eas non ſimul, & cateruatim celebrari, ſed ita diſpoſitè, vt pro earum numero aliquæ ſemper ſingulis horis matutini temporis reſpondeant, id verò longè meliùs fieri poſſit, ſi non exteri ſacerdotes adſciſcantur, ſed proprijs illarum Collegiatarum Eccleſiarum Sacerdotibus munus hoc demandetur; reliquum eſt, vt non modò vtile, ſed etiam neceſſarium ſit, aliquos ex his ſacerdotibus, qui vel Canonici erunt, vel Maſionarij, tempore diuinorum officiorum abeſſe a Choro, vt in eadem Eccleſia Miſſas celebrent, quare cum non modò vtilitas, ſed etiam neceſſitas Eccleſiæ in hoc verſetur, dicendum erit, poſſe hos eo tempore, dum celebrant, quotidianas dibributiones percipere, ſed quoniam non eſt maior ratio, cur vnus abſit, quàm alius; poteſtq; vna parte matutini tẽporis maior neceſſitas imminere maioris numeri Miſſarum, quàm alia propter maiorem, vel minorem populi conuenientis multitudinem, aliamue rationabilem cauſam; idem hiſce in rebus diſcernendis ipſi iudices eſſe non debent, ſed iudicio ſuperioris id committendum erit, qui hiſce, alijſque huiuſmodi circumſtantijs diligenter perpenſis, vel vnicuique ſiue Canonico ſiue Manſionario ſuam horam, vel hebdomadam aſſignabit, qui tali hora ſingulis diebus celebrare debebit, pro vt in Metropolitana Eccleſia Mediolanenſi factum audio ab æter. mem. Sancto Carolo Cardinali Borromæo eiuſdem Ciuitatis, dum viueret, Antiſtite vigilantiſſimo eiuſue ſucceſſore, vel aliter ſtatuet prout magis Eccleſiæ expedire in Domino iudicabit. Neque huic deciſioni obſtabit quod contra priorem caſum adduximus; nam hoc in caſu Capellania non ſe habet vt diſtinctum beneficium, diſtinctaq; quodammodo Eccleſia, cui particulariter, & magis principaliter inſeruire cenſeatur celebrans, quàm Collegiatæ ipſi, cui adſcriptus eſt, & a qua diſtributiones percipere ſolet; quare cum magnam Eccleſiæ vtilitatem afferant iſti Capellani hoc modo, ac tempore celebrando, & ab ipſa nullum ob id commodum aliter ſentiant; æquum eſt, vt illud ſaltem percipiant, quòd, cum Canonici ſint, diſtributionibus pro eo tempore; quo eidem ſatis ſeruire, remq; vtilem facere comprobantur nullo modo carere debeant. Tertius, ac poſtremus caſus eſt, quando Canonicus, ſeu Portionarius in Eccleſia Cathedrali, vel Collegiata, non quia Capellaniam titularem aut etiam mercenariam in ea Eccleſia obtineat, ſed ex mera deuotione ac pietate ibidem celebrat, verum id præſtat tempore, quo diuina officia in Choro recitantur, cum tamen fortaſſe poſſet extra illud tempus celebra-
53 re. & hoc caſu † magis eſt indubitatum quod iſte celebrans debet eo tempore percipere diſtributiones idq; probatur a fortiori eiſdem ferè rationibus, quas in ſuperiori caſu adduximus; maior enim hic Eccleſiæ vtilitas apparet, cum numerus ſacrificiorum augeatur in illa Eccleſia ſine eius diſpendio. Sed quoniam effrœnatus numerus potiùs confuſionem aliquando; & incommodum parere, quàm vtilitatem afferre videtur, ideoq; refrœnandus, & coercendus eſt, l. 1. ff. de teſt. cap. ſigni-

gnificauerunt, & cap. cum cauſam, extr.
54 eod.tit. eam ob cauſam † non id paſſim, & indiſtinctè admittendum eſt, aut iudicio illorum, qui celebrare cupiunt, committẽdum, ſed ſuperiori, ſeu eius, qui Choro præfectus eſt, arbitrio, & iudicio; qui conſiderata Eccleſiæ qualitate, proſpiciensq.ne in Eccleſia miniſtrorum, & Choro inſeruientium defectum patiatur, arg. cap.cum ad hoc, de cler.non reſid.tot permittet diuinorum tempore celebrare, vt Chori priùs neceſſitati ſubueniat, tum reliquæ Eccleſiæ conſultat vtilitati, aut etiam neceſſitati. Ex quo patet reſponſio ad id, quod contra huius, & præcedentis caſus deciſionem obijci poterat ex Concil.Pro-
55 uinc.4.Mediolanen.† ſub tit.de diſtribut. verſ.quicunq; vbi hac de re ſtatuitur in hæc verba; Quicunque dum alicuius ſtatæ horæ officium in Choro peragitur, miſſam celebrando tunc à Choro abſuerit, illius horæ diſtributionis tamquam abſens particeps ne ſit, vt à Sancta Sede Apoſtolica declaratum eſt; quæ declaratio illa forte eſt, quam reperiri audio inter manuſcriptas declarationes Sacræ Congregationis interpretum Trid. Conc. ad ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. in vna Mediolanenſi in eum ſenſum, vt Canonici, qui extra Chorum licèt etiam celebrent ex cauſa deuotionis in eadem Eccleſia, non cenſeatur præſentes; ſi autem celebrent ex iuſſu ſuperioris habeantur pro præſentibus. huiuſmodi quoque declarationem illo addito, vt ſuperior tamen debeat cauere à tali iuſſione, refert Gonzal.ad Reg. 8. Cancell. §.7.proem.num.181.ex ea docens abſolutè contra eiuſdem mentem, celebrantes priuatim tempore horarum percipere nõ debere quotidianas diſtributiones: quod & contendit Garz. leuiores quaſdam rationes id afferens tract. de benef. par.3. c. 2.num.398.licèt dum num. præcedent. ad idem adducit Fed. Abb. & Gig. dicendum eſt, eos loqui de Capellano titulari, vt ſupra admonuimus. Iam verò tam huiuſmodi decretum Prouinciale, quam Sedis Apoſtolicæ declaratio, cuius in eo fit mentio, ita intelligenda ſunt, vt non paſſim, & indiſtinctè debeat qui celebrat tempore diuinorum percipere illius horæ diſtributionem, ſed cum ea moderatione, quam nos ſuperius adhibuimus: quod patet ex his quæ ſup. adduximus, & illis verbis eiuſdem Prouincialis Concilij, quæ ſtatim ſubijciuntur; Id verò niſi præ abſentia ſacerdotum, qui in Eccleſia tunc Miſſæ ſacrificium faciant, neceſſitas aliquando inciderit, vt præfectus Canonicum aliquem ſacerdotem è Choro exire, à ſtatæque horæ officio abeſſe Miſſæ celebran-
56 dæ cauſa iubeat. Quid autem poſſit † hac in re conſuetudo, vel ſtatutum Eccleſiæ, colligi poterit ex his, quæ in duabus ſeqq. quæſtion. latiùs diſſeremus. & quidem conſuetudinem eam in ſpecie admittendam ſatis docet Garz.d.cap.2.num. 400.& ſeq.atque hæc de hac tertia dilatione dicta ſint ſatis.

Infertur quarto, quid dicendum de Canonicis, aut Manſionarijs præfectis, vel adminiſtratoribus piorum locorum, aut Collegiorum, vel Fabricæ Eccleſiarum ſuę Ciuitatis, qui ſine fraude tempore diuinorum abſunt, vt pijs illis locis, aut Collegijs, aut Fabricæ rem aliquam vtile fa-
57 ciant; an † pro eo tempore quotidianas diſtributiones percipere debeant. Et quidem de præfectis, ſeu adminiſtratoribus fabricæ, vel Sacriſtiæ illius Eccleſiæ, cui tanquam Canonici, vel etiam Manſionarij
58 adſcripti ſunt, indubitatum † puto, quòd debeant percipere; agitur enim de euidenti illius Eccleſiæ vtilitate, vel neceſſitate, à qua diſtributione ſolent recipere; quo caſu deberi huiuſmodi abſentibus quotidianas diſtributiones, conſtat ex d. cap. vnico §.qui verò, & alijs ſupr. adductis hac ipſa quæſt. concluſ.1. & 2. in princip. Quod verò pertinet ad Seminarij, Hoſpitalium, & aliorumq; piorum locorum, & Collegiorum Eccleſiaſticorum adminiſtratores, aut fabricæ Eccleſiarum generalem præfectum, certiſſimum exiſtimo
59 † Canonicos, vel Manſionarios, dum huiuſmodi adminiſtrationi, aut operi tempore diuinorum officiorum operam dant, diſtributiones illarum horarum, quibus abſunt, percipere non debere: licèt enim rem vtilem Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis illi omnes facere videantur; tamen id non ſufficit ad acquirendas in abſentia quotidianas diſtributiones ex capite abſentiæ propter Eccleſiæ vtilitatem; ſed re-

quiri-

quiritur, quòd quis proſequatur vtilita-
tem illius Eccleſiæ in ſpecie, cui adſcri-
ptus eſt, iuxta probabiliorem, & verio-
rem opinionem, quam ſupr.hac ead.quę-
ſtion.concl.1.in 7. ſolutione ſecuti ſumus,
& ſatis ni fallor, comprobauimus, & qui-
dem quoad Seminarij Præfectos idem no-
biſcum ſentit Garz.tract. de benef. part.3.
cap 2.num.354. dum refert tanquam ſpe-
cialem gratiam quandam conceſſionem
S.Carolo à Papa factam, vt tam hi Præfe-
cti, quam Viſitatores, & Examinatores
poſſunt in abſentia ab examẽ, & viſitatio-
nem diſtributiones percipere; nã poſtquã
de his gratiam fecerat, de illis ſubdit; idẽ
pro Deputatis Seminarij, ſi quando pro ſer
uitio Seminarij eſſent in aliquo negotio
ea hora occupati, in qua diuina officia cele
brantur in Eccleſia, & quæ ſequuntur, qua-
re illud, quod ſupr.q.8. illat.2. dicebamus
de Canonicis vnà cum Epiſcopo ex decre
to Trid. Concil.rem Seminarij gerentibus
& illat. 3.de illis Canonicis, quos ex prę-
ſcripto eiuſdem Tridentini Concilij Epi-
ſcopus adhibere debet in conuertendis
certis in caſibus Hoſpitalium reditibus in
alium pium vſum, quòd ij nimirum pro eo
tempore quotidianas diſtributiones perci
perent; id intulimus ex ea opinione, quæ
admittebat vtilitatem Eccleſiæ propriæ ci
uitatis ſufficere ad hoc, vt abſenti propter
vtilitatem Eccleſiæ deberẽtur diſtributio-
nes; quam difficultate nondum termina-
ueramus, vt etiam d.quæſt.8.in fin.admo-
nuimus, quod deinde præſtitimus in hac
quæſtion.d.concluſion.1. Illud verò proba
60 biliſſimum puto, † poſſe conſuetudine
legitima, vel ſtatuto Eccleſiæ, maximè ſi
auctoritate Apoſtolica fiat, induci, ac de-
cerni, vt indiſtinctè adminiſtratores Pio-
rum locorum, & Collegiorum Eccleſia-
ſticorum quotidianas diſtributiones per-
cipiant, dum ijs rem vtilem faciunt tem-
pore diuinorum per ea, quæ de viribus
conſuetudinis, ac ſtatuti circa diſtributio-
nes abſentibus concedendas duabus ſeqq.
quæſtion.fuſiùs diſputabimus. Qua ratione
in ſtatutis Metropolitanę Eccleſię Medio-
lani ſemper recol. mem. Sancto Carolo
Cardinal. Borromæo Archiepiſcopo Apo
ſtolica auctoritate ſibi attributa confe-
ctis ſub titul. qui abſentes in præſentium
numerum cenſeantur, cautum eſt, vt
preſentes in Choro cenſeantur, qui Semi-
narij, ſicut Fabricæ Metropolitanæ Ec-
cleſiæ curationi, procurationiue præfecti
ſunt.
61 Infertur quinto, † Canonicum, qui cau
ſa examinis, vel tanquam examinator à
ſynodo diœceſana electus ex de creto Tri
dent.Concil.ſeſſ.24.cap.18. de reform. vel
alia ratione ad examen deputatus fuit,
dum ea de cauſa à Choro abeſt, cum non
Eccleſiæ ſuæ, cui adſcriptus eſt, ſed dum-
taxat Eccleſiæ ſuæ Ciuitatis, ac Diœceſis,
ſeu Epiſcopi ſui deſeruiat, non debere
quotidianas diſtributiones percipere; niſi
huiuſmodi examinatoribus examinis cau-
ſa abſentibus illę concedantur vel ex ſpe-
ciali priuilegio. vel ex conſuetudine legi-
timè præſcripta; vel deniq; ex ſtatuto Ca-
pituli; & Eccleſiæ proprię, quale eſt ſta-
tutum Mediolanen. Eccleſiæ ſub tit. mox
allegato; tunc autem ſine fraude abeſſe ab
Eccleſia debet.quod idem tenet Garz. tra-
ctat.de benef.part.3.cap.2.num. 354. dum
ait, ex ſpeciali gratia & conceſſione Papę
poſſe abſentes cauſa examinis ad Paro-
chiales Eccleſias percipere diſtributiones
ex ſimili conceſſione S. Carolo facta in
hęc verba; eandem gratiam fecit pro illis,
qui occupati ſunt in examine illorum,
quibus conferendæ ſunt Parochiales, ſi quã
do propter dictam occupationem non
poſſint intereſſe horis Veſperarum, ſeu
Completorij; dummodo fraus abſit; & ſic
num. 355. exponit. Zecch.de Rep. Eccleſ.
tit.de benefic.in fin.
62 Infertur ſexto, idem dicendum † de
Canonico, ſeu Manſionario abſente cauſa
viſitationis, vt nimirum ſecluſo huiuſmo-
di priuilegio, conſuetudine, aut ſtatuto,
quale eſt in d.Metropolitana loc. cit. per-
cipere non debeat quotidianas diſtribu-
tiones, dum cauſa viſitationis à Choro
abeſt; neque enim proprię Eccleſię, cui
eſt adſcriptus deſeruit. Idemque ſentit
Garz. d. tract. de benef.3.par. cap.2. num.
354. dum tanquam ſpecialem gratiam,
refert, quod Papa id conceſſit S. Carolo
pro Diœc.Mediol. in hęc verba; Sanctiſſ.
D. N. Card. Borromeo conceſſit, vt Vi-
carij eius foranei, dum ratione officij
ſui per loca ſui Vicariatus ratione

viſitationis, aut alicuius alterius negotij
ſpiritualis abſunt ab eorum Eccleſijs ea-
dem debita ratio habeatur quoad diſtribu
tiones quotidianas, ac ſi in Choro perſo-
naliter inſeruirent: & poſt pauca inquit;
eandem gratiam fecit, vt de illis, quos ipſe
de Ciuitate aſſumet, vt munus generalis
viſitationis per Diœceſim ſubeant, ratio
habeatur quoad diſtributiones, ac ſi eſſent
in Choro. ſi enim gratia eſt, aliud erit de
iure communi. ſecus verò dicendum eſſet
63 † vbi cum Epiſcopo, ſeu eius Vicario Ge
nerali, aut de illorum alterius mandato
Eccleſiam propriam viſitaret; tunc enim
eiuſdem vtilitatem procuraret, ideoq; di-
ſtributionibus priuandus non eſſet. quod
igitur Io. Monach. d. c. vnico num. 2. & ibi
Philip. Prob. in addit. num. 11. Io. An. num.
1. Gemin. eod. cap. in princ. num. 4. Franc.
num. 2. dicunt, Archidiaconum viſitantem
ſuam Eccleſiam percipere quotidianas di-
ſtributiones, vel accipiendum eſt ſtante
conſuetudine, prout ipſi loquuntur, ideo
inferentes talem conſuetudinem non tol-
li, aut improbari à Summo Pontifice in d.
cap. vnico: vel ideo etiam verum eſt quia
ſic viſitando ſeruit Eccleſiæ propriæ, vt
ijdem Doct. ibid. adnotarunt; admonentes
quoque hunc Archidiaconum, vt caueat,
ne vitet cauſa alterius commodi, quia
tunc, inquiunt, non excuſaretur, arg. l.
item hi, & ſeq. ff. ex quibus cau. maior.
cum ſimil. ſecus verò omnino dicendum
eſt, vbi iſte Archidiaconus non propriam
Eccleſiam, ſed ſolùm Eccleſiam ſuæ Diœ-
ceſis viſitaret etiam iure viſitandi ſibi com
petente; nam tunc non eſſet habendus pro
præſente in Choro, ita decidiſſe fertur Sa-
cra Congregatio Trident. Concil. ad ſeſſ.
22. cap. tertio de reformat. in vna Oxo-
menſi; & ad ſeſſ. 24. cap. 12. de reformat.
in vna Tudertina, quod idem etiam
ſatis comprobat Nicol. Garz. in ſæpiùs al-
legato tractatu de benef. par. 3. cap. 2. nu.
332. cum duob. ſequentib. & 336. vbi etiam
tradit, quòd iſte Archidiaconus viſitans
Eccleſias ſuæ dignitati ſubiectas, diſtri-
butiones, ſi ea in re adſit conſuetudo,
poterit percipere, vt etiam in ſpecie ad-
notauit Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 2. lib. 7.
cap. 7. quæſt. 10. quod patebit ex dicendis
quæſt. 12.

64 Infertur ſeptimò, quid dicendum † de
Pœnitentiario, qui ex decreto Tridentinæ
Synodi ſeſſ. 24. cap. 8. de reform. in omni-
bus Cathedralibus Eccleſijs, vbi id com-
modè fieri poteſt, cum vnione præbendæ
proximè vacaturæ, inſtituendus eſt, vbi
inſtitutus non fuerit; an nimirum dum
confeſſiones in Eccleſia audit, præſens in
Choro interim cenſendus ſit. nam de iure
communi antiquo ex ſupradictis concl. 1.
in ſeptima ſolutione audacter dicerem,
eum non fore interim cenſendum in Cho-
ro præſentem; licèt enim in Eccleſia pro-
pria Confeſſiones audiat, tamen id non in
eius Eccleſiæ vtilitatem cedit, ſed vel vni-
uerſalis Eccleſiæ, vel communis toti Ci-
uitati, ac Diœceſi; id autem ei conceſſum
eſt ſpeciali, ac nouo iure à Triden. Conc.
d. c. 8. immo dum expreſsè hoc ſancta ſy-
nodus ſtatuit aperte innuit, ſecus fore, ſi
non ſtatueret; neque enim ibi antiquum
ius declaratur, ſed nouum conditur. dum
autem vult dumtaxat, quòd præſens in
65 Choro cenſeatur, non complectitur † alias
diſtributiones, quas extra Chorum, lita-
niarum, proceſſionumue, quæ per vrbem
aguntur, nomine, cauſaue Canonici per-
cipere ſolent; quod ea in ſpecie ad tollen
dam omnem dubitationem in allegato
Metropolitanæ Eccleſiæ ſtatuto cautum
legimus. Illud ſanè admittendum eſt, quod
dum Pœnitentiarius audit confeſſiones e-
tiã peccatorum non reſeruatorum, aut ve-
nialium, præſens in Choro cenſendus eſt,
pro vt declaraſſe dicitur Sacra Congrega-
tio, quæ præeſt interpretationi Trid. Con
cil. in vna Mediolanen. ad d. ſeſſ. 24. cap. 8.
eiuſdem Concilij; atq; adeo percipere po-
terit eo tempore quotidianas diſtributio-
nes, quæ propter præſentiam in Choro,
hoc eſt intereſſentiam diuinorum tribuun
tur, vt in ſpecie ſtatuit Concil. Mediolan.
Prouinc. 5. tit. quæ ad diſtribut. pertin. Non
66 cenſebitur tamen † præſens dum Miſſam
celebrat, aut priuatim officium dicit, etiã
vt opportuniùs confeſſiones audiat, vt ea-
dem Congregatio ad d. cap. octauo in alia
Mediolanenſi declaraſſe fertur; ſtatuitq;
Mediolan. Concil. 5. loc. ſtatim allegato.
Denique dum idem Trident. Concilium
ibidem ſpecialiter hoc in Pœnitentiario
ſtatuit, ſecus de iure communi dicendum

erit

67 erit † de alijs Canonicis, qui non tanquam Pœnitentiarij confeſſiones tempore diuinorum officiorum audiunt, etiam in pro-
68 pria Eccleſia; licèt † ſpeciali iure eiuſdem ſtatuti noſtræ Metropolitanæ Eccleſiæ idem illis, quod Pœnitentiario conceſſum ſit. id quod etiam tamquam ſatis rationabile conſuetudine legitima induci poſſe puto, per ea, quæ dicemus infra quæſt. ſeq. concl. 1. limit. 1. Idem autem dicendum putarem de ijs Canonicis, qui vel in parte miniſterij maioris Pœnitẽtiarij tanquã minores Pœnitentiarij vocati a ſuperiore nullo cõgruo ſtipẽdio ijs aſſigna to mittũtur: vel ſaltẽ de eo, qui vacãte Pœnitẽtiali prębẽda ad tẽpus in id munus ſubſtituitur; tũc.n. tanquã ſubrogatus ſapere debet naturã eius, in cuius locũ ſubrogatur iur. vulgar. atque adeo, ſicut Pœnitentiarius ipſe confeſſiones audiens, tempore diuinorum officiorum percipere deberet quotidianas diſtributiones; cum ijs tamen moderationibus, quas mox attulimus.

Infertur octauò, quid dicendum, de Canonico, ſeu obtinente dignitatem in Cathedrali, vel Collegiata, qui ſimul habeat curam animarum in alia Eccleſia;
69 an † is, dum in Eccleſia curata reſidet, ac miniſtrat, præſens haberi debeat in Eccleſijs Cathedralibus, aut Collegiatis quoad percipiendas quotidianas diſtributiones. Clarum enim eſt ex ſupradictis, quod, cum non Eccleſiæ, cui adſcriptus eſt, deſeruiat, ſed Eccleſiæ tantum ſuæ ciuitatis, aut diœceſis, habere non debeat diſtributiones tempore, quo a Choro abeſt, vt curæ animarum inſeruiat: ſed id poſtea reperi deciſum a fœl. recor. Pio V. conſt. 64. quæ incipit, cupientes, vbi decernit, vt rectores Parochialium, qui obtinent Canonicatus, vel Dignitates in Cathedralibus, aut Collegiatis Eccleſijs, ſi reſideant in Eccleſijs Parochialibus lucrentur omnes, & ſingulos fructus, reditus & prouentus ſui Canonicatus, vel Dignitatis, exceptis quotidianis diſtributionibus, quæ quidem conſtitutio, cum in ea profiteatur Pontifex ſe inhærere etiam Concilij Tridentini decretis, non debet aduerſari decreto eiuſdem Concilij ſeſſ. 22. capitulo tertio, de reformat. quo ſtatuitur, vt ſi alicui ex Dignitatibus in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis cura animarum extra Ciuitatem in Diœceſi immineat, cui is, qui Dignitatem obtinet, incumbere voluerit; tunc pro eo tempore, quo in curata Eccleſia reſederit, ac miniſtrauerit, tãquam præſens ſit, ac diuinis interſit, in Eccleſijs Cathedralibus, ac Collegiatis habeatur; loquitur enim ibi Concilium non de diſtributionibus propriè ſumptis, quæ quotidianæ diſtributiones verè, ac ſtrictè dicuntur, ac ſunt, vt in hac ſpecie adnotauit Thom. Zerol. in Prax. Epiſc. Verb. diſtributiones quotidianæ verſic. ad tertium, ibi, ſecundo debentur alicui in Dignitate poſito, qui ratione illius Dignitatis habet curam animarum, &c. iunctis ijs verbis, quę paulò poſt ſubijciuntur: ratio eſt, quia iſtę dicuntur diſtributiones impropriæ; ſed loquitur Concilium de illis diſtributionibus in quas Epiſcopi tanquam Sedis Apoſtolicæ delegati diuidere poſſunt tertiam partem detractam ex fructibus, & prouentibus quibuſcunq; omnium Dignitatum, Perſonatuum, & Officiorum in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis exiſtentium, in quibus iam adſunt ſufficientes diſtributiones quotidianæ proprie ſumptæ, prout Sacra Congregatio eiuſdem Concilij interpretationi præfecta declarauit teſte Rot. Ro. dec. 325. 2. par. in nouiſ. diuerſ. quas quidem diſtributiones improprias eſſe, ex eo etiam patet, quod mandat Concilium, vt ijdem Epiſcopi ita eorum arbitrio illas aſſignent, vt qui eas obtinent, ſi perſonaliter competens ſibi ſeruitium, iuxta formam ab ijſdem Epiſcopis præſcribendam, quolibet die ſtatuto non impleuerint, illius diei diſtributionem amittant; cum tamen diſtributiones propriè ſumptę neque dicantur obtineri antequam fuerint labore, ac perſonali ſeruitio acquiſitæ; neque ſtatutorum, ac certorum, ſed ſingulorum dierum, & continuum, perpetuumque ſeruitium requirant, vt conſtat ex d. cap. vnico in princip. & §. qui vero, de cler. non reſid. in 6. & nos alibi ſæpe admonuimus. Quoad alias vero diſtributiones propriè dictas dicendum
71 eſt, quod † obtinens Dignitatẽ, ſi exerceat curam animarum illi imminentem in Diœceſi, & extra ciuitatem eas non percipiat

per ſupradicta;ſecus autem dicendum forſſe erit, ſi habeat huiuſmodi curam ſibi annexam in Ciuitate,& Eccleſia propria; per id, quod deciſum audio a ſacra Congregatione Trid.Conc.ad ſeſſ.21.c.3. de refor.in vna Papienſi, & Aſſiſienſi,dum declaraſſe abſolutè dicitur, Archipreſbyterum habentem curam animarum, dum illi incumbit, haberi debere pro præſente in Choro.

Infertur nonò, idem ferè dicendum de Theologo, ſeu obtinente præbendã Theologalẽ in Eccleſia Cathedrali,aut Collegiata,iuxta decretum Concil.Trident. ſeſſ. 5.
72 cap.1.de reform.nam regulariter † huiuſmodi Theologi etiam dum docent, quãuis percipiant fructus præbendarum, non tamen quotidianas diſtributiones; vt in ſpecie docet Gambar. de auctor. legat. lib. 6. num.22.& probatur;tum quia propriæ Eccleſiæ, cui adſcripti ſunt, non inſeruiunt, ſed tantum Eccleſiæ ſuæ ciuitatis,ac Diœceſis, publiceq; vtilitati; tum ex eodem Trid.Conc.d.c.1.in fine,& c.fi. de magiſt. vbi æquiparantur quoad perceptionẽ fructuũ, & prouentuum ſuorum beneficiorũ docentes, ac ſtudentes in ſacra pagina,ſeu Theologia at vero certum eſt, ſtudẽtes in Theologia non percipere quotidianas diſtributiones, dum cauſa huiuſmodi ſtudij abſunt ab Eccleſia.diuinisq;non interſunt, vt conſtat ex c. licet, de præbe. & nos latius oſtendimus q. præced.concl.2. Atque in hunc ſenſum accipienda eſt declaratio Sacræ Congregationis Trid.Conc.dum ad d.ſeſſ.5. cap.1. de reform. abſolutè dicitur declaraſſe, lectorem percipere non debere quotidianas diſtributiones. id enim eſt ita intelligendum, vt non indiſtinctè quatenus lector, & quibuſcumque legendo accipiat, ne aduerſetur alteri declarationi eiuſdem Congregationis, vbi adſit,cuius mox mentionem faciemus.Sic etiam intelligendum, quod in ſynod. Diœc. Mediol. 11.in Monit.execut.decr.Prouinc.& Diœceſ.de concion.haben. in fi.decernitur, ne Præpoſiti, Canonici, & alij quicunque Chori officio deuincti, qui item pro muneris ſui ratione concionari,aut legere publicè debent,concionis,lectioniſue parandæ prætextu,aut defatigationis, quæ inde aliquando exiſtit;cauſa,ſi a Choro abſunt, diſtributionum illius officij participes ſint in quo præſentes non adfuerint; nam in eadem ſynod.11.in rubr.de Monitis executionis decretor. quæ ad ſacramental. & ſacram. pert. in verſic. præbendam porrò
73 Theologalem, ſtatuitur † quòd ſi quando Theologus in reſidentię ſuę Eccleſia ſacram confeſſionem audiet;aut etiam ſi abèrit reuera occupatus in congregatione menſtrua, aut neceſſario itinere impeditus, quod ob eam cauſam ſuſceperit in definitoris munere, diſtributionum perinde particeps ſit, ac ſi in Choro pręſens adeſſet. niſi dicere velimus, id, quod in priori decreto ſynodali continetur, regulare eſſe,ac tanquam regulam conſtitui, a qua deinde iu poſteriori decreto Theologus excipiatur. Neque aduerſatur, quòd contrarium principali concluſioni in ſpecie tenere videatur Rebuf. in Concord. Gall.rubr.de Collat.§.1.in verb. nihil perdat, vbi diſertè ait, obtinentem prębendã Theologalem, dum ſibi ſtatuto tempore legit, non amittere diſtributiones, anniuerſaria,neq;aliud aduentitium; is namq; loquitur dumtaxat attenta diſpoſitione ſatis aperta illius tex.Concord.Gall.id enim deducit ex verbo nihil, ibi poſito; quod etiam patet ex verbis illis pręcedentibus eorumdẽ Concor.& quoties ipſum(mẽtio autem de Theologo paulò ante habita fuerat)in huiuſmodi lectura deficere contigerit;ad arbitrium Capituli per ſubtractionem diſtributionum totius hębdomadę puniri poſſit:& paulò poſt;etiam ſi abſens fuerit à diuinis,habeatur pro pręſente;quę quidem poſtrema verba dum commentatur idem Rebuff.eandem nobiſcum ſententiam apertè tuetur: ait enim;hic tamen fauore ſtudij,& lecturæ, vt liberius ſtudio vacare poſſit Theologus,pro pręſente habetur etiam in diuinis; & ni fuiſſet hic expreſſum, hoc non diceremus. Illud ſanè
74 adnotandum eſt, † non modò priuilegio Apoſtolico concedi poſſe huiuſmodi Theologo; vt abſens ratione lecturę percipiat quotidianas diſtributiones, etiam dum non legit, ſed ſolum ratione ſtudij abeſt, vt conſtat ex d.§.1.ad finem iuncta interpretatione Rebuf. ibid. in Verb. abſens, Verbo habeatur, & Verb. nihil,verum etiam conſuetudine, ac for-

taſſe

taſſe ſtatuto Eccleſiæ, vt colligitur ex ijs, quæ in duab.ſeqq.quæſtionib.latiùs diſputabimus.qua ratione in noſtra Metropolitana Mediolanenſi Eccleſia ſtatutum eſt, vt Canonico Ordinario, qui præbendam Theologalem obtinet, liberum ſit in ſingulis Matutinis,& Primis horis, prçterquam in Matutinis Natalis Domini, Epiphaniorum,Paraſceues, & Sabbati Sancti abeſſe a Choro, & nihilominus diſtributiones percipiat, modò in Ciuitate adſit, nec per vrbem tunc vagetur, ſed muneris ſui cauſa propria in domo ijs horis ſe contineat; quod idem ſtatuitur de Veſperis, & Completorijs eorum dierum, quibus publicum lectoris munus ei obeundum erit, exceptis tamen Veſperis ferialibus Quadrageſimæ,ob eam nimirum rationem, quòd mane tunc Veſperæ huiuſmodi recitentur. Denique illud hac in re probabi-
75 le puto, quòd † ſi Theologus iſte, ſeu Theologalem præbendam in Cathedralibus, aut Collegiatis Eccleſijs obtinens, vel ſolis,vel principaliter, ac pro maiori parte Canonicis, alijſque Clericis Eccleſiæ ſuæ ſacram paginam, ſeu Theologiam legeret, ipſo iure abſque ſpeciali priuilegio, ſtatuto, vel conſuetudine percipere deberet quotidianas diſtributiones; tunc enim Eccleſiæ propriæ, cui adſcriptus eſt, ſeruire, remque vtilem facere cenſeretur; atque ob hanc fortaſſe rationem Sacra Congregatio, quæ præeſt interpretationi Trident. Concil.declaraſſe fertur ad ſeſſ. 5. cap. 1. in vna Abulenſi, quòd Docentes, & lectores ſacræ Scripturæ quando legunt, & illis diebus, quibus habetur huiuſmodi lectio, licèt ſint abſentes, habentur tamen pro præſentibus etiam quoad diſtributiones quotidianas. Secluſa autem hac declaratione Sacrę Congregationis, cum de ea mihi non conſtet, quæ etiam recipit eam expoſitionem, quam illa quoque de qua recipit quæſtion. præced. in fine, ſi quis hac in re oppoſitum tueri voluiſſet, dicere potuiſſet, ideo Theologum docentem etiam Clericos ſuæ Eccleſiæ percipere eo ipſo non debere quotidianas diſtributiones, cum ad id tributa ſibi fuerit, & aſſignata illa præbenda fortè pinguior cæteris, vt doceat partem cleri ſuæ ciuitatis magis proximam Eccleſiæ ſuæ, in qua connumerantur etiam clerici illius Eccleſiæ, in qua is Theologalem præbendam obtinet; ſicq; officium illud illi damnoſum non eſt; cum maximè eandem omnino lectionem haberet etiam pro reliqua parte cleri,quã
76 ſuis dumtaxat clericis habet; quòd ſi † pro his ſpecialem aliquem laborem legendi, ac docendi iiſdem poſtulantibus ſuſciperet, accedente maximè iuſſu ſuperioris ob iuſtam aliquam cauſam, nil mirum ſi tunc ab eadem Eccleſia diſtributiones iure depoſceret.Atque hæc eſſe poteſt prior limitatio ad hanc concluſionem, quam ſupra in hac illatione propoſuimus. Limi-
77 tatur autem 2.vt, † Præbenda hæc Theologalis nihil aliud ſit, quàm ipſæ diſtributiones, ex eo, quia in ea Eccleſia nullæ adeſſent præbendæ, quarum aliqua erigi potuerit in Theologalem; tunc indiſtinctè huiuſmodi Theologus abſens muneris ſui cauſa percipere debeat quotidianas diſtributiones. ratio clara eſt, quia tunc diſtributiones ſuccedunt, & ſubrogantur loco præbendæ, atque adeo eius naturam ſortiri debent, iur. vulg. quare eius priuilegium de percipiendis fructibus præbendæ eſſet eluſorium.eſtq; id de mente eiuſdem Sacræ Congregationis dum ad idem cap. 1.eiuſdem Cõcilij, in quo de erectione præbendæ Theologalis agitur in vna Eugubina & Mediolanenſi,dicitur reſpondiſſe, quod ſi nullæ ſint præbendæ, eò quia Canonicatus tantùm diſtributiones quotidianas habeant, idem ſtatuendum, quod de præbendis, cum earum loco ſuccedant.

Infertur decimò, quid dicendum de Vicario Epiſcopi, qui Canonicus ſit, vel habens dignitatem in aliqua Cathedrali, vel Collegiata Eccleſia; num diſtributiones quotidianas habere debeat dum tempore diuinorum officiorum Vicarij munus
78 exercet. conſtat enim ex ſupradictis,† ſecluſa conſuetudine, ſtatuto, aut priuilegio eas huiuſmodi Vicario denegari poſſe cum non Eccleſiæ, cui adſcriptus, & cuius Canonicus eſt, ſed illi, cuius eſt Vicarius, per ſe, ac principaliter deſeruire, remque vtilem facere comprobetur; idque reperio in ſpecie tenere, licèt nullam rationem afferat, Iacob.

cob. Sbroz. in tract. de Vicar. Epiſ. lib. 1. quæſt.43.nu.3.poſt Alphon. Carnot. quem inuenio eſſe Hoied. in tract. de benefic. incompatib. par. 2. cap. 10. num. 16. vbi hoc expreſſe aſſerit. Idemq; etiam tenet Nicol.Garz.quem poſt hæc ſcripta vidi,in tract.de benef.par.3.cap.2.num. 357. poſt Rebuf.in for.Vicariat.num. 5. Alia etiam ratio huius rei eſſe poteſt, quia cum Epiſcopus conſtituit ſibi Vicarium, debet
79 † illi congruum ſalarium ſubminiſtrare, cap. ſi Epiſcopus, & ibi Gl.& Doct.de offic.Vicar.in 6.late Segur.Daual.in Directo. iudic.Eccleſ.for.par. 1. cap. 14. num. 1. & ſeqq. Sbroz. d. lib. 1. quæſt. 55. num. 1.2. 5. & 6. ideoq; officium hoc illi damnoſum
80 non eſt. Fateor tamen † huiuſmodi Vicarium, qui ſimul Canonicus eſt, dum Epiſcopo ſuo in Vicariatus munere inſeruit, reſidere,& percipere fructus ſui beneficij, & Canonicatus;quod ſatis patet ex cap.de cetero, & cap. ad audientiam, de cler. non reſid. vbi Canonicus in Epiſcopi ſui ſeruitio exiſtens habetur pro reſidente, & percipit in abſentia fructus prębendæ, ac beneficiorum ſuorum; idque in ſpecie docet Sbroz.d.tract.de off.Vicar.lib.1. quæſt. 43.num.4. poſt Rebuf.in d.for.Vicar.num. 5.& Alphon. Carnot. ſeu Hoied. d. tract. de incompatib.benef. par.1. cap. 10. num. 15.& 16. De Vicario verò conſtituto à Capitulo Cathedralis Eccleſiæ Sede Epiſcopali vacante per mortem Epiſcopi, vel eodem Epiſcopo à Paganis, aut Schiſmaticis
81 capto. (duo enim hi † caſus æquiparantur quo ad effectum, vt iuriſdictio, & adminiſtratio Epiſcopatus tranſeat ad Capitulum Eccleſiæ Cathedralis, vt habetur in cap. ſi Epiſcopus, de ſupplen. neglig.
82 prælat. in 6.qui quidem Vicarius † poteſt eſſe de ipſo Capitulo, vt latè oſtendunt Sbroz. d. lib. 1. quæſt. 49. num. 1. & 2. & queſt. 60. num. 3. & Franc.Pauin.in tract. de poteſt. Cap. ſed. vacan. 2. par. quæſt. 10. num. 4.) maior difficultas eſt, an is debeat habere quotidianas diſtributiones, eo, quia poteſtas, & iuriſdictio Epiſcopi tranſeat in ipſum Capitulum, cap. 1. de maior. & obed. in 6. d. cap.ſi Epiſcopus, & ſeq. de ſuppl. neglig. prælat. eod. lib. & vtrobique Gloſ. & Doct.omnes; atque adeo de ipſa vtilitate Capituli, ſeu Eccleſiæ, cuius Canonicus eſt, agi videatur.
83 qua tamen in re idem † de hoc Vicario Capitulari puto dicendum, quod de Vicario Epiſcopi, vt nimirum diſtributiones non percipiat, dum ratione ſui officij abeſt à Choro, vt etiam in ſpecie poſt primam huius operis editionem nobis quoq; allegatis tenuit. Proſp. Augu. in Add. ad Steph.Quarant.in Summar.Bullar.Verbo, Capitulum Sede vacante num.8. in fine: idq; probari ex eo poteſt; tum quia principaliter procurat vtilitatem Prelaturæ, ſeu Epiſcopatus vacantis, vt poſt Paul.in Clem. ſtatutum, de elect. tradit Pauin. d.
84 num. 4.ex hoc inferentes,† Prælaturam ipſam,non autem menſam Capitularem ſubminiſtrare debere ſalarium huic Vicario;cum,qui ſentit emolumentum, ſentire debeat & onus,cap.qui ſentit, de reg. iur. in 6. c.preſenti §.porrò;de off. ordin. eod. lib. cum ſimil. quod etiam docet Gloſ. à Card.& alijs recepta d.Clem. ſtatutum, verbo expenſæ,& Proſ.Auguſt. in d. addit. ad Quarant. vbi ſup. num. 7. hinc etiam
85 eſt, † non omnem iuriſdictionem, & poteſtatem Epiſcopi transfundi in Capitulum ſede vacante, vt patet in caſibus,de quibus per Gloſ. in cap. cum olim, Verb. Capitulo, de maior. & obed. Sbroz. d. tract. de Vicar. Epiſcop. lib. 1. quęſt. 30.num. 3. & ſeq. lib. 2. quæſt. 70. num.4. quęſt. 110. num. 3. & 4. queſt. 135.nu.6.q. 160. num. 6. Pauin. d. tract. de poteſt. Capit. Sed.vacan.ferè per totum,Doct. d. cap.1.& c. ſi Epiſcopus cum ſeq. de ſuppl. negl.prelat.vt non immeritò Pauin.d.tract. 1. p.quęſt. 1. dubitauerit, an conſtituenda eſſet regula affirmatiua, vel negatiua ſuper huiuſmodi tranſmiſſione Epiſcopalis poteſtatis, & iuriſdictionis in Capitulum Sede vacante, Tum quia, cum hic Vicarius Capituli, qui Canonicus ſit, debeat
86 † habere congruum ſalarium, ſicut extraneus,vt tradunt Pauin.d. queſt.10. num. 5.Foller. ſuper Conſtit. Reg.tit.de Sacroſ. Eccleſ. num. 75.& Sbroz. d.tract.de Vicar. Epiſ.lib. 1. queſt. 55. num. 7. & queſt. 60. num. 4. contentus eſſe debet huiuſmodi ſalario. Neq; obſtat ratio, qua contrarium tueri nititur. Garz. d cap. 2. nu. 359. quia nimirum cenſetur eſſe in ſeruitio Eccleſię,cui magis commodum eſt,vt

depu-

deputetur vnus, & non exerceatur iuriſ-
dictio per totum Capitulum; nam, vt paulo
ante docuimus, hic Vicarius potius ſeruit
Epiſcopo, ſeu Epiſcopatui, cuius iuriſdi-
ctionem exercet; quod non ſufficit ad lu-
crandas in abſentia diſtributiones, ex la-
tè traditis ſup. quæſt. 8. poſt initium, & hac
87 ipſa quæſt. concl. 1. circa med. ex quo † de-
duci debent expenſæ, quæ is domi eſſet fa-
cturus, ſecundum Panin. d. nu. 5. & Sbroz.
d. num. 7. allegat Panin. ea, quæ not. in
cap. in primis, 2. quæſt. 1. vbi tamen nihil
habetur, neque traditur per Doct. de ex-
penſis, aut ſalario iudicis ſeu Officialis,
ſed de expenſis litigantis. allegat etiam not.
in cap. ſtatutum §. inſuper, de reſcript. in 6.
ſed neque ibi aut à Summo Pontifice, aut
ab interpretibus traditur de expenſis ex
ſalario deducendis, ſed de expenſis itine-
ris occaſione litis; ex quibus Gloſ. ibi &
Doct. deducendas eſſe tradunt in iudice
ordinario, non autem delegato illas, quas
domi feciſſet. quare hoc ipſum quidem
88 † de expenſis itineris admitterem in caſu
noſtro, cum hic Vicarius ordinarius ſit, vt
in ſpecie poſt alios tradit Thom. Sanch.
de Matri. lib. 3. diſp. 29. nu. 4. qui nu. præced.
idem latiſſime oſtenderat de Vicario Epi-
ſcopi; non autem admitto, quod aſſere-
re diximus Pauin. & Sbroz. loc. mox
89 cit. Illud ſanè verum puto, quod ijdem
Doct. ibid. tradunt, † hunc Vicarium
Capituli Sede vacante percipere debere
fructus beneficiorum, & præbendæ, per
d. cap. de cetero, & cap. ad audientiam, de
cler. non reſid. cum cenſeatur inſeruire
Epiſcopo, ſeu Epiſcopatui in ſpiritualibus;
quod etiam voluit Garz. d. c. 2. nu. 358. poſt
poſt Rebuf. d. num. 5. & Rot. deciſ. 222. nu.
6. par. 2. diuerſ. quam etiam refert, ac ſequi
tur Gonzal. reg. 8. Canc. Gloſ. 6. nu. 264.

Infertur vndecimò, quid dicendum
ſit, de Canonico, qui tamquam Epiſcopus
Concilio, maxime generali, præſens eſt;
(poteſt enim Epiſcopus ex ſpeciali iure
ſimul eſſe Canonicus, c. poſtulaſtis, de con-
ceſſ. præb. extra & cap. 2. collatione, de
appell. in 6. cum ſim.) an nimirum,
dum eam ob cauſam ab Eccleſia ſua
abeſt, percipere debeat quotidianas
diſtributiones. Nam regulariter dicen-
90 dum eſt, † quod non; tum per rationes
quibus in ſpecie id firmat Tiber. Decian.
conſ. 69. vol. 2. fere per tot. & Campeg.
tract. de Concil. cap. 13. tum quia vt
ſic non abeſt cauſa vtilitatis ſuæ Eccleſiæ,
cui adſcriptus eſt, & à qua percipit diſtri-
butiones, ſed tantum Eccleſiæ vniuerſalis.
91 Secus vero dicendum eſſet, vbi Canoni-
cus tanquam Theologus, vel Canoniſta
Concilio generali nomine ſui Capituli ab
eo miſſus intereſſet iuxta not. in c. 1. & c.
Sancta, 15. diſt. cap. habeo librum, 16. diſt.
cap. 1. & 2. diſt. 17. aut etiam tamquam
procurator in Conc. Prouinciali, iuxta
tex. in cap. fin. de his, quæ fi. à Præl. ſin.
conſ. capit. cum ibi adnot. & in cap. Con-
cilia, 17. diſt. & c. Epiſcopus cum ſeq. 18.
diſt. ac per Henr. Bott. in tract. de Synod.
Iacobat. & alios in ſuis tract. de Concil.
Ratio eſt, quia tunc ille Canonicus Eccle-
ſiæ, cui adſcriptus eſt, rem vtilem ageret.
Pariter ſecus eſſet, vbi is Concilio omnino
intereſſe cogeretur, vt puta per cenſuras,
& pœnas: licet tunc diſtributiones habe-
ret potius ratione corporalis neceſſitatis,
prout de ijs, qui abeſſe coguntur à ciuita-
te ob inimicitias, aliumue iuſtum metum
diximus ſup. quæſt. 5. concl. 5. ab illat. 5.
ferè ad fin. ſic exponendus eſt Iacobat.
tract. de Concil. lib. 4. art. 6. num. 6. dum
abſolutè ait, Canonicos aſſiſtentes Conci-
lio percipere debere quotidianas diſtribu-
tiones. quod tamen adhuc tunc demum
locum habebit, ſi aliàs ij ſolerent diuinis
intereſſendo eas percipere; & modo alio-
qui abfuturi non eſſent, vt ſingulariter mo-
net idem Iacobat. ibid. in finalibus verbis,
& poſt eum Decian. d. conſ. 69. nu. 9. pro-
baturq; ex adductis à nobis ſup. præſertim
d. quæſt. 5. concluſ. 2.
92 Infertur duodecimo, † eum, qui cauſa,
& nomine Eccleſiæ propriæ, cui adſcriptus
eſt, à Capitulo ſuo miſſus in aliquo pu-
blico munere, puta Magiſtratus, ſi Eccleſia
illa haberet alicubi iuriſdictionem, vel
imperium; aut legationis ad Summum
Pontificem, Principem, Ciuitatem, gra-
tulationis etiam ergo abeſſet diſtribu-
tiones percipere debere: ij enim dicuntur
abeſſe ſua Eccleſiæ cauſa, & rem illi vti-
93 lem facere, ſicut etiam † qui hæc pro ſua
Resp. agunt dicuntur in prophanis abeſſe
Reip. cauſa, & ex eo capite inde læſi in
integrum

integrum reſtituuntur, vt late probat Sfort.Odd.tract. de reſtit. in integr. quæſt. 6. art. 16. & de legatione eſt tex. in l. ſed ſi §. fin.l. legati, l. non vere, & l. qui mittuntur in princ. ff. ex quib. cau. mai. & l. 1. C. eod. de Magiſtratus munere tex. eſt in d. l. qui mittuntur, §. ſimiles; de Aſſeſſoribus in l.ſi cui in princ. ff.eod. tit. de Prætoribus, & Vicarijs tradit Valaſc.in l. imperium, num. 186.ff.de iuriſd.omn. iud. & Odd.d. art.10. nu. 35.

Infertur denique, quid dicendum ſit
94 † de Canonico, Manſionario, alijſue Clericis, qui diſtributionum quotidianarum participes ſunt; an, dum abſunt ab Eccleſia, vt iura ſuæ præbendæ, portioniſue,ſeu beneficij,quod in Eccleſia Collegiata obtinent, in Ciuitate ipſa, aut etiã in alma Vrbe, vel alibi coram Iudicibus, aliterue tueantur, diſtributiones quotidianas tamquam abſentes propter Eccleſiæ vtilitatem percipere debeant. Quamuis enim nullibi in iure,aut per Doctores, expreſſe, quod ego viderim, à quotidianarũ diſtributionũ perceptione huiuſmodi abſentes excludantur; prout de abſentibus in ſeruitio ſui Epiſcopi habetur in cap. de cetero,de cler. non reſid. & de abſentibus cauſa ſtudij etiam Theologici, in cap. licet, de præb.Nihilominus id ipſum etiam de hiſce abſentibus,nimirum, vt iura præbendæ ſuæ tueantur,ſtatuendum fore, colligi ſatis apertè poteſt tum ex iure ipſo, tum etiam ex ijs, quæ ſup. hac ipſa quæſt. circa initium adduximus; circumſcripta quoque hac in re generali conſuetudine fere vbiq; vigente, quæ vti optima legum interpres attendenda eſt, l. ſi de interpretatione, ff.de leg.cap.cum dilectus, de conſuet.iuncto cap. cum conſuetudinis, eod. tit. cum ſimil. Etenim habemus tex. in cap. ex parte il 2. de cler.non reſid. quem
95 † de Præpoſito in Eccleſia Collegiata manifeſtè intellexit ibi Abb. num. 2.poſt alios Doct. dum ait, dicere ibi Doct. quod fortè in illa Eccleſia erat ſtatutum, vel conſuetudo præſtandi tempore promotionis iuramentum de reſidendo; neque enim poſſet in ea Eccleſia eſſe locus ſtatuto, vel conſuetudini, niſi eſſet Collegiata, iuxta tradita per Doct. in cap. fin. extra de conſuet. & cap. 1. de conſtit. in 6. atque alibi ſæpè. immo illum tex.d.cap. ex parte Nauar.conſ.14.ſub tit. de cler.non reſid. adaptauit obtinenti Cantoriam, & Canonicatum in Eccleſia Cathedrali, vt apud eum videre eſt. Porrò cum in eo tex.decidatur, eum, qui abeſt, vt proſequatur iura ſui beneficij, cenſeri debere reſidentem, ſatis inde colligitur, non ideo diſtributionum quotidianarum participem illum eſſe debere, ad quarum participationem ſola reſidentia non ſufficit, ſed requiritur intereſſentia,vt patet ex cap.vnic.multoties allegato, de cler non reſid. in 6. cum alijs per nos adductis ſup. hac ipſa 2.par.quæſt.5. concl. 1. & par. 1. quæſt.4.num.18.Præterea dum Abb.d.cap. ex parte ex mente aliorum, & apertius Nau.d.conſ.14.huic Præpoſito, ſeu Canonico abſenti, vt iura ſuæ præbendæ tueatur, vix concedunt fructus ipſius præben-
96 dæ, & Canonicatus, † eidem omnino negant diſtributiones quotidianas, quæ neque nomine fructuum, aut redituum præbendæ,ac beneficij continentur, vt d. 1. p. quæſt.6.& 7. fusè demonſtrauimus, & facilius à beneficiario amittuntur, quàm ijdem fructus beneficij, vt in ſpecie monet Nauar.conſ.10.de cler. non reſid. per tex. qui ad id optimi ſunt, in cap. de cætero, & cap.ad audientiam,eod.tit.& cap.licet, de præb.cum ibid. adnot.His accedit illud
97 fundamentum, quod † cum nullus Clericus Eccleſiæ Collegiatæ, qui diuinis non interfuerit, percipere iure communi poſſit diſtributiones quotidianas, niſi in illis tribus caſibus,nimirum infirmitatis, iuſtæ ac rationabilis corporalis neceſſitatis, aut euidentis Eccleſiæ vtilitatis, vt liquido conſtat ex conſtitutione Bonifacij viij. in d cap. vnic.quam conſtitutionem innouat & in vſum reuocat Trident. Concilium ſeſſ.24.cap.12. de reform. ca us hic abſentiæ pro tuendis iuribus ſui beneficij, ac præbendæ, ſub nullo ex illis tribus continetur. Non quidem ſub caſu infirmitatis, aut corporalis neceſſitatis, vt de ſe patet. Sed neque in caſu euidentis Eccleſiæ vtilitatis: tum quod qui tuentur
98 iura ſuæ præbendæ † dicuntur potius negotium ſuum agere, vt apertè ſenſit Glo. d. cap. ex parte, verbo,periurium, quã ibi Abb.inter alios approbauit; & ex

co

eo conuincitur, quod ſi quid euicta lite acquirunt, id cum alijs Canonicis non communicant, aut cum Eccleſia, ſed fructus quidem decurſos ſibi appropriant, augumentum verò reditus ad præbendæ ipſorum, non autem totius Eccleſiæ, aut Capitularis menſæ vtilitatem cedit, prout
99 quotidie fieri videmus: tum quod præbendæ ſaltem propriè loquendo non conuenit nomen Eccleſiæ, vt liquet ex verbis tã rubr. de cler. non reſid. in Eccleſ. vel præben. ac tex. cap. inter quatuor, eod. titul. ibi, de clericis, qui Eccleſias, vel præbendas ſibi conceſſas, & cet. dum inter nomen Eccleſiæ, ac præbendę collocatur dictio, vel, quæ regulariter ponitur inter diuerſa, & diſiungit; l. 1. ff. de reb. dub. l. cum pater §. pen. ff. de leg. 2. l. is, qui heres ff. de acquir. vel omitt. hæred. quo argumẽto vtitur inter alios Rebuf. in l. lege, ff. de verb. ſignif. & Cephal. conſ. 256. num. 43. lib. 2. quam etiam rubricæ de conceſſ. præben. & eccleſ. non vacan. copula enim, & ponitur & ipſa inter diuerſa, cap. quærelam, de ſimon. Fel. cap. ex parte il 1. nu. 21. Abb. num. 6. de reſcript. alijq; Doct. relati pariter, & laudati à Tiraq. tract. de nobil.
100 certum autem eſt, † verba in dubio, & regulariter in propria ſignificatione eſſe accipienda, l. non aliter, ff. de legat. 3. & l. qui liberis, §. hæc verba, ff. de vulg. & cup. item intelligenda ſunt ſimpliciter, & non ſecundum quid, vt auctor eſt Menoch. de præſumpt. lib. 3. præſumpt. 40. num. 2. poſt Bart. in rubr. ff. ſol. matrim. num. 12. & ibi Alex. num. 22. ac Dec. in l. velle non creditur num. 3. ff. de iur. Denique hoc ipſum ſatis conuincitur ex ijs, quib. ſup. hac ipſa quęſt. concl. 1. fusè oſtendimus, abſentem propter Eccleſię vtilitatem tunc demum percipere in abſentia diſtributiones quotidianas, ſi ea Eccleſia ſit, de cuius diſtributionibus agitur; certiſſimum verò eſt,
101 † diſtributiones ex communi maſſa, non autem ex prębendis, & Canonicatibus deſumi, ſed immo ab eis ſpecie diſtingui, vt patet ex cap. cum non deceat, de elect. in 6. & cap. de cetero, vbi Abb. & alij, de cler. non reſident. iunctis ijs, quę non adduximus ſupr. 1. part. quæſtion. 3. & 4. quod idem ſtatuendum eſt de tertia illa parte prębendarum; & beneficiorum, quę ex decreto Trid. Concil. ſeſſ. 21. cap. 3. de reformat. detrahenda eſt: dum enim ibid. mandatur, eam conuerti in diſtributiones quotidianas, conſtat eam partem poſt conuerſionem huiuſmodi iam non ampliùs habere naturam præbendæ, ſed diſtributiones fieri; id enim conuerſionis nomen importat, & natura, viſque operatur.

Neq; obſtat, ſi dicatur, eum, qui ob id abeſt, vt iura ſuæ præbendę tueatur, rem vtilem facere illi Eccleſiæ, cui adſcriptus eſt, & de cuius diſtributionibus agitur, ſi in ea vigeat ius optandi, quod Capitulare eſt, vt ſatis elicitur ex cap. fin. de conſuet. in 6. noſque in ſpecie docuimus in Tract. de Option. canon. c. 1. quæſt. 2. ex eo, quod ſi quidem agatur de tuendis reditibus prębendæ, quos iam habet, ea optabitur, cum alias optari non poſſet, quia titulus ipſe non optatur, vt eod. tract. cap. 7. oſtendimus; ſi verò de ijſdem reditibus augendis agatur, faciliùs, ac libentiùs illa præbenda optabitur. Reſpondetur enim primo,
102 quòd † licèt ius optandi ſit capitulare, tamen iſtius iuris exercitium capitulare non eſt, ſed competit ſingularibus perſonis Capituli, vt d. quæſt. 2. admonuimus; in caſu autem noſtro non agitur de tuendo, ſeu conſeruando iure optandi, ne amittatur; nam licèt ille Canonicus ſuam prębendam amitteret, adhuc maneret in Eccleſia ius optandi; ceteræ enim præbendæ optari poſſent; ſi verò eam defendat, & obtineat, non a toto Capitulo, aut etiã ab omnibus, ſed ab vna dumtaxat perſona Capituli optari poterit: quare dici non poteſt, in hac præbendæ tuitione agi de commodo, & vtilitate ipſius Capituli, ſed eius ſolum, qui litem mouit, aut alterius dumtaxat, qui deinde optabit: quamuis etiam optare quis poſſit minorem præbendam, vt latè docuimus d. tract. de opt. c. 2. q. 7. & licèt is non habeat, quod dimittat, vt cap. 5. quæſt. 1. concluſ. 1. eiuſdem tract. demonſtrauimus. Reſpondetur ſecundò, quòd vbi etiam ſecundariò, & indirectè rem vtilem ſuæ Eccleſiæ, & Capitulo
103 ageret, hoc † non ſufficit, ſed debet principaliter eius vtilitatem proſequi, vt in ſpecie tradit Decian. conſ. 69. num. 7. volum. 2. & præter adducta ſupr. quæſt. 5. num.

num.23.colligitur ex cap.cum dilectus, de cler.non reſid. vbi Summus Pontifex dicit, per Canonicos familiares Papæ promoueri negotia ipſorum Capitulorum; & tamen, ibi mandatur dumtaxat, vt ſi in eius ſeruitio abſint, fructus præbendarum aſſignentur; & in ſpecie quod ij diſtributiones quotidianas percipere non debeant, voluit ibid.Gloſ.verbo,fructus,Abb. num. 6.& alij, quos retulimus, & ſecuti ſumus id ipſum latius comprobantes hac ead.2.p. quæſt.9.num.13.

Minus dici poſt,eum, qui abeſt, vt iura ſuæ præbendæ proſequatur,ex eo conuinci rem vtilem facere illi Eccleſiæ, a qua percipit diſtributiones, & Capitulo ſuo,atq; adeo debere in abſentia diſtributiones
104 percipere; quia † Canonicus non poteſt locare ad longum tempus,aut alienare bona ſuę præbendę ſine conſenſu capituli, prout decidit Ro. Rom. teſte Creſcent. deciſ. 284. aliàs 2.de reb. Eccleſ.non alien. quem etiam refert, ac ſequitur Redoan. tract.de reb.eccleſ.non alien.rubr.25.num. 32.ad id quoq;allegantes Paul. Caſtr. conſ. 116.vol.1. quod tamen apud eum reperire non potui aut ibi, aut in alijs eius conſil. ſiue nouæ, ſiue antiquæ impreſſionis.Adducunt præterea Redo. & Creſcen. text. ibiq; Abb. & Doctores in cap. ad audientiam noſtram, de reb. Eccl.non a ien. Verum neq. tex. inibi loquitur de bonis præbendæ,ſed potius totius Eccleſiæ,ſeu menſæ Capitularis: dicitur enim ibi,quidam de Canonicis Exonen. Eccleſię quædam prædia eiuſdem inconſultis alijs fratribus in damnum eius in perpetuum locauerunt; at nomen Eccleſiæ vel adaptari ſaltem proprie non poteſt præbendę, vt paulo
105 ante oſtendimus, vel certe potior † ſignificatio eſt,qua illud Eccleſiæ Cathedrali tribuitur, maxime cum nomini Ciuitatis, vel Canonicorum adiungitur vt cum dicitur Eccleſia Mediolanen. vel Canonici Mediolanen cap.cum inter il 2.cap. cum Eccleſia, cap. cum dilectus,& cap.dudum il 2.de elect.atq.aliàs ſępe tum in iure,tum in Pontificijs litteris, ac reſcriptis. quare hic quoq; in potiori ſignificatione ſumendum erit. iuxta l. 1. §. qui in perpetuũ,ff.ſi ager vectig.vel emphyt. pet.Doct. quoq.magis communiter illum tex. de huiuſmodi menſæ, non autem de præbendæ bonis, ac prædijs intelligunt; ſolusq; Io. And.dicit,ibi fortè prædia,de quibus in eo tex.fuiſſe aſſignata pro præbenda; & Abb. poſſe illum tex. intelligi de bonis præbendæ. At verò neq. Gloſ.neq. vllus alius interpres eum de prębendę,ſed potius menſę capitularis, ac totius Eccleſiæ intellexit,vt patet,ex iuribus,quę allegant.quamquam etiam tam Creſcen.& Redoan.quàm ipſe Io. And.& Abb.exponi congruè poſſunt de prædijs prębendæ, quæ non ſit diſtincta, ſeu aſſignata pro beneficio, quo
106 caſu † non ſolum proprietas, ſed & libera adminiſtratio eſt penes Eccleſiam, & Capitulum; in præbenda verò diſtincta Canonicus præbendatus habet liberam adminiſtrationem ſicut quilibet rector,& clericus ſui beneficij, vt in ſpecie diſtinguit aperte Ro.Rom.deciſ.6. nu. 1. de conſuet. in nou.& apertius Abb.cap.ex litteris, vbi eſt optime tex. num. 4. & 5. de probat. poſt Gloſ.in cap.relatum il 2. de teſtam.ſic ſuſtinens communem Doct.traditionem in cap. ſi. ne præl.vic.ſu.vbi Flor.& Anan. tenent indiſtincte, quod Canonicus habet liberam adminiſtrationem ſuæ præbendæ, ſicut alius rector. Sed quoniam illa opinio Creſcen. & Redo. ſeruatur in praxi, licet forſan ad cautelam dumtaxat; adhuc di-
107 cimus,† ex eo,quod requiratur conſenſus Capituli in alienatione bonorum prębendæ,non ſequi,agi de eius intereſſe; hęc enim conſequentia ex eo manifeſte deſtruitur, quod Epiſcopus de iure nequit alienare bona ſuæ menſę ſine conſenſu Capituli, c.2. & tot.fere tit.de his,quæ fi.a præl.ſi conſ. cap. cum ſim. & tamen nemo dixerit,agi de intereſſe Capituli,cum menſa Epiſcopalis diſtincta ſit à Capitulari, c. poſſeſſiones,de reb.Eccleſ.non alie.Requiretur ergo iuxta hanc opinionem conſenſus Capituli in alienatione bonorum præ-
108 bendæ † non propter intereſſe Capituli, ſed ad integrandam perſonam Canonici, qui in hoc liberam non habet adminiſtrationem, vt patet in conſenſu Curatoris quoad bona minorum; & conſenſu Patris in donatione cauſa mortis bonorum aduentitiorum,quę ad filiumfamilias ſpectant pleno iure; hic enim patris conſenſus,(vt de conſenſu Curatoris in bonis minorum,

aut

aut eius, cui bonorum adminiſtratio inter-
dicta eſt, tanquam in iure expeditum ta-
ceam) in bonorum ad filiumfamilias etiam
quoad vſumfructum ex ſpeciali diſpoſitio-
ne ſpectantiũ, licet aduentitia ſint, aliena-
tione, non ratione præiudicij, quod nullum
eſt, ſed ad integrandam perſonam filij,
ac pro ſolemnitate requiritur, vt ſatis
probat inter ceteros Iul. Clar. lib. 4. ſentent.
§. donatio quæſt. 6. nu. 3. & 5. qui etiam
nu. 6. id ipſum ex eo confirmat, quod hic
conſenſus patris debet eſſe expreſſus; cum
tamen, vbi ratione præiudicij conſenſus
aliquis adhibetur, ſufficiat tacitus, vt idem
dicere ſe ait lib. 7. §. conſenſus, quem tamen
non habemus.

Quod autem huiuſq. docuimus de Cano
109 nico, idem † proportionabilter dicendũ
eſt propter eaſdem rationes de obtinente
Dignitatem, vel Manſionario, alijsq. Cle-
ricis, qui diſtributionum participes ſunt,
quoad id, quod ijdem loco præbendæ ha-
bent. vbi enim eadem ratio militat, idem
ius ſtatuendum eſt, l. illud, ff. ad leg. Aquil.
cum ſuis concord.

Tandem pleraq; alia, quæ ex duab. pro-
poſitis in hac quęſt. concluſ. pro eiuſdem
complemento inferri poſſent: vt puta, quid
110 ſit dicendum, de Clericis Collegiatæ Ec-
cleſię deputatis Collectoribus, vel Subcol-
lectorib. ſpoliorum, vel Decimarum
à Papa pro vniuerſalis Eccleſię bono im-
poſitarum; necnon Nuntijs ſiue ordinarijs
ſiue extraordinarijs, Rectoribusue Prouin-
cię, vel Ciuitatis alicuius, ac ſimilibus,
necnon de Canonicis deputatis Inqui-
ſitoribus, alijsue Sancti Officij miniſtris
quos non mero iure communi, ſed ſpeciali
111 priuilegij, aut ſimili dumtaxat † poſſe,
dum huiuſmodi miniſterio deſeruiunt,
percipere diſtributiones, S. Congreg. cen-
ſuiſſe fertur, ac tenet Garz. trac. de benef.
par. 3. cap. 8. num. 356. hęc inquam, & alia
huiuſmodi ad preſentem quęſt. pertinentia
conſulto pretermittimus, ne pene in
immenſum ea excreſcat; cum maximè illa
omnia ex eo facile definiri poſſint, quod
ſup. concl. 1. in 7. ſolut. pro regula tradidi-
mus, ſatisq; confirmauimus, tunc demum
abſentem propter Eccleſię vtilitatem per-
cipere in abſentia diſtributiones, ſi ei Eccle
ſię in ſpeciem rem vtilem faciat., de cuius
diſtributionibus agitur; quod in predictis
caſib. non contingit. Iam igitur ex his finis
ſit huic Quęſt. 11.

SVMMAE RERVM.

1 *Conſuetudo alia contra, alia præter, alia ſe-cundum ius.*

2 *Conſuetudo contra ius requirit 40. annos; & num. ſeq. ſi tamen ea vſus ſit Papa, ſufficiunt decem anni; num. 4. Idem in conſuetudine legem non recipiente, num. 5.*

3 *Conſuetudo contra, non præter ius omnino debet eſſe rationabilis. & quæ rationabilis ſit, iudicis arbitrio relinquitur, nu. 7. & vnde hoc informetur, nu. 8.*

9 *Conſuetudo propter ius induitur decennio. niſi præiudicet Eccleſiæ iuribus; num. 10.*

11 *Conſuetudo interpretatiua iuris non requirit curſum temporis, ſed ſolum actus ipſos.*

12 *Actus vnicus non ſufficit ad conſuetudinem inducendam. licet ſit notorius toti populo; nu. 13. niſi ſit ſucceſſiuus; nu. 14. vel iudicia rius; nu. 15.*

16 *Actus ad inducendam conſuetudinem quot requirantur, iudicis arbitrio relinquitur, ex communi.*

17 *Conſenſus populi, ſeu Collegij neceſſarius eſt ad inducendam conſuetudinem.*

18 *Actus conſuetudinem inducentes debent eſſe interpolati, & vniformes.*

19 *Conſuetudo non debet neceſſariò eſſe obtenta in contradictorio iudicio.*

20 *Conſuetudo inducta poſt legem tollentem conſuetudinem, an, & quando ſuſtineatur. Et quid ſi tantum tollat aliquid tanquam irrationabile; nu. 21.*

22 *Conſuetudo immemorabilis non tollitur per clauſulam, non obſtante quacunque conſuetudine, niſi damnetur tanquam iniqua.*

23 *Conſuetudo contra ius non extenditur de caſu ad caſum, neque de loco ad locum, neque de perſona ad perſonam. Niſi caſus, ad quem ſit extenſio, comprehendatur ſub lata ſignificatione vocabuli caſus expreſſi nu. 24.*

25 *Conſuetudo contra ius extenditur vbi vnus caſus habet ſe vt correlatiuum ad alium, & militat eadem ratio. Aut quando duo*

æqui-

primi animi etiam ex conſuetudine; neque etiam eius hæredibus. Et quæ ſit vtriuſque ratio; num. 66.

57 *Mortuo, ſeu eius hæredibus debentur diſtributiones ad ratam illius anni, in quo deceſſit.*

58 *Conſuetudo, vt abſens etiam ob ſua negotia de licentia Capituli, percipiat diſtributiones groſſas, valet,*

An, & quomodo conſuetudine induci poſſit, vt abſentes Diſtributiones Quotidianas percipiant. Quæſtio XII.

VIDIMVS hucusq; an, & quando
abſentes à diuinis, & ab Eccleſia
iure communi attento percipere,
vel amittere debeant quotidianas diſtribu
tiones; videndum nunc eſt in tribus ſequē
tibus quæſtionibus, quid de iure ſpeciali,
nimirum conſuetudine, ſtatuto, vel priui-
legio, quid inquam hęc tria poſſint in con-
cedēdis huiuſmodi abſentibus quotidianis
diſtributionibus. Et primò in hac quæſt. vi-
debimus de conſuetudine; & quidem fu-
ſius, quoniam eſt hæc materia quotidiana.
In qua vt dilucidus procedatur; Præmitto
1 primò, quandam eſſe † conſuetudinem con
tra ius, aliam præter ius, aliam ſecudum
ius, vt tradit Abb. in c. fin. nu. 11. & ibi cę-
teri Doct. communiter, maxime vero
Roch. Curt. ſect. 3. nu. 28. & 35. de conſuet.
Gloſ. Archid. Io. An. Gemin. & Fran. in cap.
fin. eod. tit. in 6. & de hoc nemo dubitat;
nam de ſe patet.

Præmitto ſecundo, conſuetudinem quę
eſt contra ius, ſaltem de iure Canonico
2 † requirere ſpatium 40. annorum. & hoc
voluit tex. d. cap. fi. ext. de conſuetud. dum
requirit, quod hæc conſuetudo ſit legiti-
me præſcripta atq; hoc ibi adnotauit
Gloſ. & omnes Doctor. mox citati; conſue
3 tudo enim legitime præſcripta † eſt, quæ
inducitur ſpatio 40. annorum, vt probat
Curt. d. ſect. 3. num. 4. & conſtat ex cap.
cum Eccleſia, de cauſ. poſſeſſ. & proprie-
tat. capit. auditis, de præſcription. & cap.
cum de beneficio, de præben. in 6. cum
ſimil. Verum id dupliciter reſtringi debet
quatenus ad rem noſtram facere poteſt.
4 Primo † niſi Papa vſus fuiſſet tali conſuetu-
dine: nam tunc ſufficerent decem anni;
ita poſt, Butr. d. cap. fin. in 4. requiſito, &
alios tradit ibid. Curt. d. ſect. 3. num. 39. Re-
5 ſtringe 2. in conſuetudine † contra
Canonem, qui nunquam eſt receptus in
obſeruantia; nam tunc, ſi Princeps ignoret,
ſufficiunt, & requiruntur decem anni;
Cald. Butr. Card. Flor. Imol. & Fel. cap.
1. de treg. & pac. late Couar. lib. 2. var. re-
ſol. cap. 16. num. 6. verſ. quintò ſunt qui hu-
ius; Papa vero ſciente non requiritur de-
cennium, ſed per aliquot actus contrarios
excluditur conſtitutio, vt voluit Abb. &
Fel. d. cap. 1. quorum etiam ſententiam
ſequitur Cou. loc. cit. eamq; communem
aſſerit Curt. d. ſect. 3. num. 40. licet ipſe de
ea dubitare non nihil videatur. Requi-
rit etiam hæc conſuetudo contra ius,
6 † quod ſit rationabilis, vt aperte deciditur
in d. cap. fin. quod quidem non requirit
conſuetudo, quæ eſt præter ius, vt voluit
ibid. Card. Bal. & Barbat. quos refert, &
ſequi videtur Curt. d. cap. fin. ſect. 2. nu. 24.

Præmitto tertiò, iudicis arbitrio relin-
7 qui. † quę nam conſuetudo ſit rationabilis.
Abb. d. cap. fin. num. 5. & ibi Addent.
Hoſt. Io. An. & Imol. Gloſ. in cap. 1. in
Verb. rationabilia, de Conſtit. in 6. Archid.
in cap. leges, 10. diſt. & alij, quos referunt,
& ſequuntur de communi atteſtantes
Roch. Curt. d. cap. fin. ſect. 2. nu. 20. & Me-
noch. alios allegans in tract. de arbitr.
iud lib. 2. caſ. 82. num. 2. qui quidem iudex
8 † informando animum ſuum pondera-
bit, vtrum finis conſuetudinis ſit bonus:
& an ea ſit aliqua iuſta ratione inducta; &
vtrum ius approbet ſimilem conſuetudi-
nem, vel reprobet, vt optime adnotauit
Abb. d. num. 5. illa enim eſt, diciturq; ra-
tionabilis conſuetudo, quæ non eſt a iure
reprobata, vt voluit Gloſ. d. cap. fin.
Verb. rationabilis, de conſuet. ad id alle-
gans cap. cum dilectus, eod. tit. cap. cum
Eccleſia, de cauſ. poſſeſſ. & propriet. &
cap. Abbate, de verb. ſignif. cuius opinio-
nem ſequitur Innoc. d. cap. fin. & Bal.
conſ. 401. vol. 5. ſed neque requiritur
expreſſa & inconuincibilis ratio, ſed
aliquod bonum motiuum, vt voluit Bal.
d. cap. fin. in Verb. rationabilis; qua etiam
ratione poterit iudex arbitrari, illam

eſſe rationabilem conſuetudinem , quæ
continet bonum honeſtum, vel honorabi-
le, vt tradunt Barbat.d.c.fin. col. 14. & ibi
Curt. d. ſect.2.num.20. ſimiliter eam, quæ
habet illas tres comites , vt religioni con-
ueniat, congruat diſciplinæ, & ſaluti proſ-
piciat, ſeu peccatum excludat, vt loquitur
tex.in cap. conſuetudo, diſt. 1. quæ verba
ibi explicant, exempla proferentes , Gloſ.
Archid.& cæteri Doctór.

Præmitto quarto, conſuetudinem , quæ
9 eſt præter ius , † regulariter induci ſpatio
decem annórum; ita Abb.d.cap.fin.nu. 11.
& ibi Io. An. Butr.& alij , quos referunt ,
& ſequuntur communem opinionem aſſe
rentes Cur.d.cap.fin.ſect.3. num. 28. Soa-
rez.in Theſ.recept.ſent. littera C, nu.275.
Villal. in commun. opin. Ver. Conſuetu-
10 do , num. 183. Id autem non † procedit ,
vbi talis conſuetudo præter ius tendit ad
derogandum iuri alicuius Eccleſiæ tunc
enim debet eſſe quadragenaria ; vt ſatis
conſtat ex cap. cum dilectus , de conſuet.
cap. de quarta , de præſcript. & cap. Ab-
bate, de verb.ſign.lateq; probat Rot. Rom.
deciſ. 6. de conſuet. in nou. Curt. d. ſect.
3.num. 72. Fel. in cap. ſtatuimus limit. 1.
de maior. & obed. Duen. reg. 139.& nos
fuſius oſtendemus in tract.de Optio. can.
cap.2.queſt.2.in princip.

Præmitto quinto , in conſuetudine in-
terpretatiua iuris, ſeu obſeruantia, vel ſty-
11 lo non requiri† curſum temporis; ſed ſuf-
ficere actus ipſos; ita poſt Butr.in repet.d.
cap.ſin.verſic. viſa materia col. 22. & Ni-
col.de Mattarell. in l. de quibus, ff. de leg.
tradit Roch. Curt. d. ſect. 3 num. 5. ad id
etiam allegans tex.in l.vel vniuerſorum
ff.de pignor.act.& in l. Titianus , ff. quod
cum eo; hoc ipſum etiam adnotauit idem
Curt. ead. ſect. 3. num. vigeſimo pri-
mo

12 Præmitto ſextò , vnicum actum † non
ſufficere ad conſuetudinem inducendam ,
ſed plures requiri . id ſatis probatur in
l. 1. & 2. C. quę ſit long. conſuet. adnota-
uitq; Bart.d.l.de quibus quæſt. 2. ff. de leg.
& ex communi tradit Io.Azor. Inſtit.Mo-
ral.par. 1. c. 18. q.15.proceditque etiamſi
13 † vnicus ille actus ſit notorius toti po-
pulo, ſeu Collegio, vt monet ibid. Bart. &
Petr. Rauen.ad tit.de conſuet.ſect.3.nu.6.
14 niſi tamen ille vnicus actus† eſſet ſucceſ-
ſiuus, & haberet continuationem per tem
pus , intra quod inducitur talis conſuetu-
do; tex.ſing. in cap. cum de beneficio , de
præben.in 6.& docet Abb.d.cap.fin. num.
17.latè inter cæteros Curt.ibid.ſect.4.nu.
15 43.vel niſi† actus ille ſit iudiciarius, ſecun
dum Abb.d.cap.fin.nu. 16. dicentem , hoc
fateri Doct. vtriuſque iuris; modo tamen
per illum actum tanquam notorium dete
geretur conſenſus populi , vt ibid. not.
Abb.& Curt.d.ſect.4.num.35.& 43.vbi ve
ro plures actus requiruntur , communis
16 opinio eſt,† iudici arbitrarium eſſe, quot
actus neceſſarij ſint ; qui quidem iudicare
debebit, tot requiri, vt ex ijs veriſimiliter
colligatur conſenſus populi, ſeu Collegij ,
vt conſtat ex ijs , quos refert , & ſequitur
Curt.d.ſect.4.num. 37. & Menoch. de ar-
bitr.iud.caſ.81.nu.4. eſt enim omnino ne-
17 ceſſarius † conſenſus ſaltem tacitus po-
puli , ſeu Collegij ad inducendam conſue
tudinē, vt tradunt Doct.d.cap.fin.de con-
ſuet.maximè verò Curt.d.ſect.4.nu.48. &
ſeq.Duen.reg. 141. paulo poſt princip. &
alij , quos retulimus d.tract. de Option.
quæſt. 2. concluſ. 2. Debent quoque illi
18 actus † eſſe interpolati , vt voluit Bart.
d. l. de quibus quæſt. 2. ff. de legi: lateq;
oſtendit Curt.d.ſect.4.num.38. necnon
etiam vniformes; ex difformi enim obſer-
uantia nequaquam induci poteſt conſue-
tudo, vt plurib.comprobat Rot. Rom. de-
ciſ.19.num.6.& deciſ.72.nu. 28. cum ſeq.
2.p.in nouiſ.diuerſ.& Menoc.tract.de prę
ſump.lib.4 præſump.31.nu.8.poſt Bart. in
l. 2.ff.ſol.matr.& Crauett.conſ.96.nu.5.&
conſ.313.nu.4.

19 Præmitto ſeptimo , † non eſſe neceſſe ,
quod conſuetudo obtenta ſit in contradi-
ctorio iudicio : id optimè probat Abb. d.
cap.fin. num. 16. de conſuet.cuius opinio-
nem ſecuti etiam ſunt de communi atte-
ſtantes Caſtr.d.l.de quibus col.2.ff.de leg.
Barbat.d.c.fin.col. 28. & ibi Curt. ſect. 4.
num. 34. Eman. Suar. in Theſaur. recept.
ſent.litt.C.nu.281. cum ſeq. & Turzan. in
ſuis opin.commun. opin. 153. cum alijs ,
quos nos retulimus d. tract. de option.
quæſt. 2. concl. 4. ſicut nec requirit ſcien-
tiam, approbationemue Principis. licèt eâ
ſit contra ius, vt poſt Abb.d.cap.fin.nu. 13.

Curt. ſection.quarta, num. vigeſimoquar
to, & alios docuimus tractat. de decim.
cap.quinto, num. 88. & ex communi re-
ſoluunt Azor. dict. lib. quinto, cap. de-
cimo octauo, quæſtion. ſeptima cum ſe-
quenti, & Sanch. de matrim. lib. ſepti-
mo, diſputat. 82. num.20.

Præmitto octauo, quod ſi lex de futu-
ra conſuetudine mentionem non faciat,
ſed ſimpliciter tollat preteritam conſue-
tudinem, ſeu iam introductam, tunc
20 conſuetudo † inducta poſt hanc legem
eidem legi derogaret, vt ſingulariter do-
cet gloſ. penult. in clement. ſtatutum, de
elect. & Ancharan. in cap. primo, num.
trigeſimo de conſtit. in 6. quod idem
etiam ſentire videtur Butr. dict. cap. fin.
num. 53. & alij plerque quos refert Ti-
raquell. de vtroque retract. in præfat.
num. decimoſeptimo, ſed expreſſe tue-
tur: Ioan. Azor. inſtitut. moral. parte
prima, lib. quinto, cap. decimoſeptimo
quæſtion. decima, licet contrarium te-
nere videantur plerique, quos ſequitur
Sanchez de matrim. lib. ſeptimo, diſpu-
tat. quarta, num. decimotertio cum ſe-
quenti, & Couar. lib. tertio variar. re-
ſolut. cap. decimo tertio, num quarto,
concluſione ſecunda, pluresque alij, quos
refert Azor. ibidem, idem Tiraquell. d.
præfat. num. decimooctauo, & Viu. in
commun. opin. verb. conſuetudo etiam
futura, qui tamen potius loquuntur, vbi
lex conſuetudinem reprobaret, vt ini-
quam, quod aperte conſtat ex Couarr.
vbi ſupr. concl. quarta. Si vero expreſſim
per legem aliquam tolleretur conſuetu-
do futura, tunc certum eſt ex eadem
cauſa noc poſſe iterum eam induci, vt
tradit Abb. dict. cap. fin. num. vigeſimo-
ſecundo, Butr. num. quinquageſimotertio,
Bart. dict. l. de quibus num. quarto in
fin. & Alexand. poſt alios in l. ſi non ſpe-
ciali num. quarto, C. de teſtam. & alij,
quos refert, & ſequitur Duen. reg. 144.
ex noua vero cauſa poterit; ita Abb. in
cap. ſecundo, num. octauo, Dec. num.
ſecundo de probat. vbi cæteri, quam
opinionem communem aſſerit alios refe-
rens Viu. vbi ſupr. Verb. conſuetudo ex
noua cauſa, Duen. dict. reg. 144. limitat.
prima, & Couar. dict. num. quarto,
concluſ. tertia paulo ante ſentiunt Doct.
ac citati, & quamplurimis relatis com-
munem, ac veriſſimam ſententiam aſſe-
rit Sanchez dict. diſputat. quarta, num.
decimo quarto, vbi etiam docet ad id
non requiri Principis ſcientiam. Simili-
ter quando lex reprobat conſuetudinem,
tunc conſuetudo contraria poſtea indu-
cta etiam immemorabilis non valet, niſi
Principe ſciente, ita poſt Butr. dict. cap.
fin. num. quinquageſimoprimo, de con-
ſuetud. Abb. & Felin. in cap. accedentes,
de præſcr. & alios tradit Curt. dict.
ſection. quarta, num. vigeſimonono,
Duen. reg 141. limitat. ſecunda, & dict.
reg. 144. ampliat. tertio, Couar. dict.
num. quarto, concluſ. prima, & ſecun-
da, & num. quinto: Immo etiam ſi lex
21 † non faciat mentionem de conſuetudi-
ne, ſed ſolum improbet aliquid tanquam
irrationabile conſuetudo poſtea inducta,
vti irrationabilis, non valeret: opt. text.
in clement. prima de elect. vbi Paul. &
Duen. dict. regul. 144. ampl. 2. poſt Ge-
min. dict. cap. primo, num. tertio de
conſtit. in 6. & conſ. 132. num. ſeptimo
Si quis vero circa hæc, aliaue, quæ præ-
mitti poſſe videbantur, plura deſideras,
conſulat Cur. Abb. & cæteros d. cap. fin.
Duen. Viu. Couar. & alios ſupra citat.
& Eman. Roderic. tom. 1. quæſt. Regul.
quæſt. 9. artic. 5.

Præmitto nono, quod, licet canon,
aut Summus Pontifex, vbi tollit conſue-
dinem, vtatur his verbis, non obſtante,
vel ſublata quacunque conſuetudine,
22 † adhuc non cenſetur ſublata, & reuo-
cata conſuetudo immemorabili, niſi con-
ſuetudo illa damnetur, ac reprobetur à
lege, vt iniqua, & irrationabilis; ita
poſt Bal. & Ang. in l. omnes, C. de præ-
ſcript. 30. ann. Felin. in rubr. de præſcr.
column. penult. & alios late tradunt Ti-
raquell. de retract. conſang. §. 1. gloſ. 2.
num. vigeſimotertio, Couar. dict. capit.
decimotertio, num. quinto, & Hoied.
de benef. incomparib. part. prima, cap.
decimoſeptimo, num. nono. De hac ve-
ro quæſt. præter cit. Doct. videri poteſt
Anton. Gabr. commun. concl. lib. quinto,
tit. de præſcript. concl. prima, num. vi-
geſimoſeptimo, vſque ad trigeſimo, Capr.

reg. 12. vbi etiam multa habet circa pręcedentia, & alia ad conſuetudinem ſpectantia, iuncta præſertim regul. vndecima, & decimatertia.

Præmitto decimo, & poſtremo, quod,
23 licet conſuetudo contra ius † regulariter non extendatur de caſu ad caſum,
neque de loco ad locum, neque a perſona ad perſonam, vt tradunt Doctor. communiter in l. quod non ratione, & dict. leg. de quibus, ff. de legi, & l. 3. §. hæc autem verba, ff. de negot. geſt. Archid. Gemin. Franc. & cæteri in cap. fin. de conſuet. in 6. ſatiſque probatur in l. 1. C. de emancip. lib. d. l. quod non ratione, & cap. fin. de offic. Archidiac. cum ſimil. id tamen non eſt perpetuum.
24 Nam primo non procedit † quando caſus ad quem ſit extenſio comprehenditur ſublata ſignificatione vocabuli caſu expreſſi. ita ſingulariter limitat Butr. d. cap. fin. colum. trigeſimatertia, quem, ſequitur Curt. ibid. fin. ſectio. quarta, num. duodecimo extr. de conſuet. vbi pluribus id comprobat; optimus text. in clement. 1. de elect. Præterea id non
25 procedit † quando caſus, ad quem facienda eſt extenſio, habet ſe vt correlatiuum cum caſu conſuetudinis, & eadem ratio militat vt optime, ac late comprobat Curt. d. ſect. quarta, num. decimotertio. Tertio ſimiliter id non habet lo-
26 cum † quando duo ęquiparantur a lege antiqua, quia tunc conſuetudo ſuperueniens in vno extenditur ad aliud; ita latè Butr. d. cap. fin colum. trigeſimaquarta, & Curt. d. ſect. quarta num. decimoquarto
27 Quartò vbi vnum † venit conſecutiuè ad aliud, tunc conſuetudo etiam contra ius introducta in vno extenditur ad conſecutiuum illius, vt fusè tradunt Butr. d. concl. 34 & Curt. d ſect. quarta, num. decimoſexto. Quinto conſuetudo vnius
28 ciuitatis, vel loci † extenditur ad oppida, & loca particularia illi ſubiecta, quæ non habeant conſuetudinem propriam ita Bart. in l. 2. quæſt. 36. C. quæ ſit. long. conſuet. latè Curt. d. num. decimoſexto, & 17. poſt Butr. d. cap. fin. colum. 38. ſecùs vero eſſet, ſi conſuetudo illa eſſet contra ius alicuius Eccleſiæ particularis; nam tunc non extenderetur ad alias Eccleſias, vt adnotauit idem Cur. d. ſect. 4. num. 7. & 17. poſt Abb. & Vincent. in cap. cum olim de conſuet. Sexto conſuetudo quoque
29 extenditur † vbi militat eadem omnino ratio. gloſ. in cap. 1. in verb. Italiæ, de tempor. ord. Abb. & alij in cap. at ſi clerici in princip. de iudic. late Curt. d. ſect. 4. nu. 12. & 23. Denique conſuetudo etiam pœnalis, ſi ſit fauorabilis animæ, aliumue
30 fauorem contineat, extenditur † ad ſimilia, vt latè, & optimè comprobat Curt. d. ſect. quarta, num. vigeſimoprimo & ſequenti. His præmiſſis iam ad concluſiones veniamus.

Prima Concluſio. Licet valeat conſuetudo, quod quis in abſentia, ſeu non reſidens percipiat fructus beneficiorum ſuorum; non valet tamen quod habeat diſtributiones quotidianas. Prior pars huius
31 † concluſionis probatur ex tex. in c. cum omnes, de conſtit. vbi gl. fi. Abb. not. t. alia glo. in c. conquerente, verb. deſeruiat, de cler. non reſid. idq; pro regula ponit alios adducens Duen. reg. 134. & Io. Selu. tract. de benef. 4. part. quæſt. 2. num. 5. Verum priorem concluſionis partem ita temperandam eſſe putarem, vt procederet,
33 † modo Eccleſiæ Cathedrales, & Collegiatæ præſertim inſignes non paterentur defectum miniſtrorum, ita poſt Felin. d. cap. cum omnes num. trigeſimotertio, & alios traduat Selu. d. quæſt. ſecunda, num. octauo. Duen. d. reg. 134. limitat. 2. Couar. d. num. nono, aut talis conſuetudo non præbeat occaſionem vagandi; ſi enim illam præbeat, vt quia permittat aliquem ſine cauſa ſe abſentare a beneficio, tunc non valet conſuetudo; ita Innoc. in cap. ex tuæ num tertio, & ibi Ancharan. & cæteri, de cler. non reſid. Selu. d. num. 8. late Duen. d. reg. 134. limit. 3. idemque di-
34 cendum eſſet, vbi † conſuetudo ipſa inducta eſſet ſine aliqua, eaq; rationabili cauſa Dec. d. cap. cum omnes num. 5. Silueſt. in Sum. verb. reſidentia q. 2. Duen. d. reg. 134. limit. 4. & ratio eſt, quia cum hæc conſuetudo ſit contra ius, cap. quia nonnulli, c. relatum, & tot. fere tit. de cler. non reſid. debet eſſe rationabilis, vt patet ex d. capitulo fin. de conſuetud. vbi gloſ. & Doct. omnes id adnotarunt. Atque id quidem procedit, & locum habet quoad abſen-

ſentiam aliquorum ſingularium; nam quoad abſentiam omnium clericorum Eccleſię
35 Collegiatæ ea conſuetudo † non eſt vllatenus admittenda, niſi in Eccleſijs Collegiatis non inſignibus; eaque conſuetudo debet eſſe immemorabilis. ita deciſum audio per Sacram Congregationem Tridentini Concilij ad ſeſſ. 24. capitulo duodecimo de reformation. in vna Burgen. in duab. Comen. & in vna Mediolanen. aut vbi reditus
36 † ita tenues ſint, vt Canonici neque ex ijs, neque aliunde habeant, vnde viuant, vt cenſuiſſe eandem Congregat. aſſerunt, in altera Comen. & in altera quoq; Mediolanen. De huiuſmodi autem conſuetudine excuſante à reſidentia plura agit Garz. tractat. de benefic. par. 3. cap. ſecundo, a num. 189. vſque ad 212. Poſterior autem pars hu
37 ius concluſionis, quòd nimirum † non valeat conſuetudo, quod Canonicus, aliuſuè clericus Cathedralis, vel Collegiatæ Eccleſiæ percipiat in abſentia ſine iuſta cauſa quotidianas diſtributiones, aperte conſtat ex capitulo vnico in princip. de cleric. non reſiden. in ſexto, vbi a Bonifac. 8. penitus improbatur conſuetudo, quòd clerici Cathedralium, & Collegiatarum Eccleſiarum etiam præſentes in ciuitate, & loco Eccleſiarum, qui eiſdem Eccleſijs in diuinis officijs non inſeruierint, percipiant quotidianas diſtributiones; quæ quidem conſtitutio Bonifacij innouatur, & in vſum reuocatur a Tridentina ſynodo d. ſeſſ. 24. cap. 12. verſic. diſtributiones verò; & id quidem adnotauit Gloſ. & Doct. communiter dict. capitulo vnico, Selu. d. quæſt. ſecunda, num. 8. in fin. Couar. d. cap. 13. num. 2. latè alios referentes Hoied. dict. cap. 17. num. 5. cum ſeq. & Duen. dict. reg. 134. limit. vlt. & reg. 206. in princip. alia item Gloſ. & ibi Franc. & alij in cap. fin. de reſcript. in 6. Id verò ita intelligendum eſt, vt non modò ſublata fuerit conſuetudo, quæ aderat tempore d. conſtitutionis Bonifacij, verùm etiam nullo modo valeat huiuſmodi conſuetudo, quæ poſtea inducta fuerit, vel etiam in futurum contingat induci, vt ſatis conſtat ex Doct. ſupr. cit. ſed id in ſpecie monet Couar. d. cap. 13. num. 2. in princip. & 5. ad fin. poſt Prob. d. c. vnico n. 41. ob eam nimirum rationem, quòd ea conſuetudo ob iniquitatem improbetur, iuxta latiùs etiam per nos tradita ſup. d. præmiſſ. 8. & Rot. coram Cardin. Seraph. deciſ. 1140. num. 1. ex eo, quòd Conc. Trid. d. cap. 12. abrogat omnes conſuetudines, infert, non eſſe alicui dandum mandatum de manutenendo, vt quis lucretur diſtributiones in abſentia.

Ampliatur verò hæc poſterior pars con
38 cluſ. primò, vt procedat † etiam in conſuetudine immemorabili; ita in ſpecie tradit Hoied. d. cap. 17. num. 9. in fin. idque apertè conſtat ex ijs, quæ adduximus ſup. hac eadem quæſt. præmiſſ. 8. & 9. Secundò am
39 pliatur, vt locum habeat, † etiamſi Canonicatus illi, ſeu beneficia Eccleſiæ Collegiatæ ſolùm haberent pro reditu quotidianas diſtributiones, quicquid voluerit Azor. dict. cap. 7. quæſt. 7. poſt Gloſ. d. cap. vnico. verb. receperit: tum quòd tex. d. cap. vnico cum ſimilibus non diſtinguunt, an adſint præbendæ, vel non; ſed abſolutè ſtatuunt diſtributiones non deberi niſi intereſſentibus diuinis: tum quod Gloſ. citata non loquitur de ijs reditibus, ac prouentibus Eccleſiaſticis, qui verè diſtributiones quotidianæ ſint, ſed de ijs quæ loco prębendæ ſunt, ſeu groſſæ, vt apud eam videre eſt; & hoc ſolum concludunt iura, & fundamenta, quæ allegat, ſi rectè perpendantur. Ampliatur 3. concluſio, licèt conſuetudo fingeret abſentes reſidere in Eccleſia; nam nihilominus non percipient quotidianas diſtributiones, vt ſatis probat tex. in cap. de cætero, iuncto capit. ad audientiam, de cler. non reſid. & tenet Gloſ. d. cap. vnico, verb. adfuerint, eod. tit. in 6. Hoied. d. capit. 17. num. 8. Duen. dict. regul. 206. num. tertio. Ampliatur quartò, vt non valet conſuetudo, quòd habens plures Canonicatus in
40 diuerſis Eccleſijs † percipiat diſtributiones quotidianas in vtraque Eccleſia, licèt in vna tantùm reſideat. ita Card. in Clemen. 2. §. illi verò num. 10. de ætat. & qualitat. & ordin. pręficiend. Hoied. dict. cap. 17. num. 7. Curt. dict. cap. fin. ſect. 5. num. 45. de conſuetud. & Duen. dict. regul. 206. num. 2. De obtinentibus verò duos Canonicatus, vel Canonicatum, & dignitatem in eadem Eccleſia, an ſaltem ex conſuetudine poſſint duplices diſtributiones percipere, diximus ſupr. hac eadem ſecunda par. quæſt. 4. concluſ. vlt. Ampliatur 5. vt nec valeat conſuetudo ſine Pontificis auctoritate, vt aliqui

ex Canonicis inſeruientes per vnam hebdomadam Eccleſiæ lucrifaciant diſtributiones etiam illius hebdomadæ, in qua non inſeruiunt, vt poſt Nauar. conſ. 8. de cler. non reſid. tradit Azor. inſtit. moral. p. 2. lib. 7. cap. 7. quæſt. 5. in princip. qui etiam eod. quæſt. 5. verſ. quæres tertiò docet, iure eſſe improbatam conſuetudinem illam, qua Canonicus recens creatus per aliquot paucos dies abſens diſtributiones lucratur; non autem illam, qua Canonici, qui ex ſtatuto alternis hebdomadis. intereſſe debent diuinis officijs, ſi interſint hebdomada non ſua, nequaquam diſtributiones percipiant: ſicut nec illa conſuetudo, aut etiam conſtitutio improbanda eſt, qua diſtributiones non tribuantur abſentibus ex legitima cauſa in iure expreſſa, hoc eſt, infirmitatis, corporalis neceſſitatis, aut euidentis Eccleſiæ vtilitatis. ſed tantùm ijs, qui re ipſa diuinis interſunt, prout de infirmis oſtendimus quæſt. 6. ad fin. & generatim eam non iniuſtam putat Petr. à Nauar. de reſtit. tom. 1. lib. cap. 2. 2. par. dubit. 3. ſuppoſit. 6. num. mihi 208. licet dicat, de iure expreſſo in d. cap. vn. & æquitate contrarium eſſe verius, vt Couar. inquit, docet; talemq; conſuetudinem vel conſtitutionem rationabilem non exiſtimet; quia vbi, ait, nullum eſt peccatum, nulla poteſt eſſe iniuſtitia, & per conſequens nulla reſtitutionis obligatio. At nullibi ipſe reperio illud aſſeri à Couar. aut à iure improbari talem conſtitutionem, vel conſuetudinem, quod etiam ſolùm permittit, non mandat tribui hiſce abſentibus diſtributiones: immo & valet conſuetudo contra ius legitimè præſcripta ſi rationem habeat cap. fin. de conſuet. hic autem ratio eſt fauor diuini cultus: quare hanc conſuetudinem alicubi vigere cernimus. Denique ampliatur hæc poſterior pars concluſ. vt
41 etiam non valeat † conſuetudo, quòd Canonici reſidentes, qui infra annum non promouentur ad ordines, quos proprius Canonicatus requirit, iuxta decreta in d. Clem. 2. & Concil. Trident. ſeſſ. 22. cap. 4. percipiant integras diſtributiones, cum dict. Clem. 2. dimidiam hiſce Canonicis ſubtrahat; id enim in ſpecie docet Curt. d. cap. fin. ſect. 5. num. 39. Duen. d. reg. 206. num. 1. Hoied. cap. 17. num. 9. eam rationem afferentes, quia lex canonica (nimirum d. Clem. 2.) quæ ſubtrahit illis dimidiam partem diſtributionum, derogat conſuetudini; quam quidem rationem optimam eſſe liquet ex adductis per nos dict. præmiſſ. 8.

Limitatur autem primò hæc ipſa poſterior pars huius concl. vt non habeat lo-
42 cum quoties † ſpecialis aliqua conſuetudo inducta ſit priuilegians aliquem abſentem ex iuſta cauſa, puta ſtudij, vel ſimili, vt poſſit percipere quotidianas diſtributiones. ita poſt Dec. in cap. cum omnes in 2. lect. num. 6. & ibi Aner. ab Exea num. 50. de conſtit. tradit in ſpecie Couar. d. cap. 13. nu. 5. verſ. tertiò eadem ratione, Duen. d. regul. 206. limitat. 1. & Hoied. d. cap. 17. num. 10. & ratio illa eſt, quam ibid. affert Hoied. quia ſublata conſuetudine poteſt de nouo introduci eadem conſuetudo ex noua cauſa, quod nos latè probauimus ſupr. hac ipſa quæſt. præmiſſ. 8. Ex qua limitatione infertur, eum, qui abeſt cauſa examinis, viſitationis ſeruitij Epiſcopi, aut Papæ, aliaſue præter vtilitatem Eccleſiæ ſuæ ciuitatis, aut vniuerſalis, ſtante hac de re ſpeciali conſuetudine legitimè præſcripta, cum ea ſit rationabilis ijque iuſta de cauſa dicantur abeſſe, percipere poſſe, ac debere pro tempore talis abſentiæ quotidianas diſtributiones. Idque quoad abſentes propter vtilitatem Eccleſiæ ſuæ ciuitatis probari poteſt ex communi illa doctrina in d. cap. vnico, quam retulimus, ſed reiecimus ſup. quæſt. præceden. concl. 1. ſolut. 2. abſolutè tradentium, clericos abſentes propter vtilitatem Eccleſiæ non percipere quotidianas diſtributiones, niſi de hoc adſit conſuetudo: in hoc etenim ſenſu quem diximus, admitti poteſt; & in ſpecie de Archidiacono abſente ratione ſui officij, vt inuiſat Eccleſias, tradit Io. Azor. Inſtit. Moral. lib. 7. cap. 7. quęſt. 9. Secundo limitatur, vt valeat etiam conſuetudo, quòd diſtributiones quotidianę diuidantur inter eos, qui interſunt officio diuino certis horis, licèt non omnibus; vt fusè oſtendimus ſupr. d. ſecunda part. quęſtion. tertia concluſion. vlt. & inter cęteros monet Hoied. d. c. 17. nu.
43 11. hinc etiam inferens, quòd † valebit conſuetudo, quòd ipſę diſtributiones quotidianæ,

dianę inęqualiter diuidantur inter horas
canonicas,ita, vt plus, qui in vna hora,
pręſentes ſunt, quam qui in alia, lucren-
tur, & acquirant. Tertio limita, quod,
quando eſſet dubium in iure,an tales diſtri-
butiones aliquibus abſentibus deberentur,
44 tunc † hęc conſuetudo interpretatiua
huius dubij iuris valeret, eſſetq; admit-
tenda. ita in ſpecie tradit Couar. d. cap.
13. num. 3. in fin. poſt Bal. conſ.53. inter
conſil. Card. Flor.Dec. d. cap.cum omnes
in 1. lect.col.1.& ibi Exe.nu.50.idemq; do-
cet Duen. d.reg. 206.limit.3. Hoied.d.cap.
17. num. 13 & Curt. d.cap.fin. ſect. 1.not.
5. limit.3.num.4.qui autem ſint caſus, in
quibus iure Pontificio cõtrouerſum eſt,
neque adhuc expeditum, abſentibus, &
his, qui diuinis officijs non fuerint prę-
ſentes, deberi quotidianas diſtributiones,
deducitur ex notatis d. cap. vnico, quod
etiam admonet idem Couar. loc. cit. quod
vero ibidem aſſerit,hanc conſuetudinem
interpretatiuam debere eſſe legitime
pręſcriptam, hoc eſt quadragenariam
iuxta id quod premiſimus ſupr. hac ead.
quęſt. pręmiſſ. 2. id ego non ita accipio,
quaſi ſumat ibi Couar.conſuetudinem legi-
time pręſcriptam pro quadragenaria; ſed,
cum de conſuetudine interpretatiua lo-
quatur, quæ vel nullum temporis curſum,
vel tantum requirit decennium, vt ſupr.
præmiſſ. 4. & 5. oſtendimus, iuxta ſubie-
ctam materiam ad ſummum de decennalli
eſt intelligendus, alias fallitur. Limitatur
quarto,eadem poſterior pars concl.quod,
vbi hæc conſuetudo inducta eſſet ſciente,
& patiente Papa poſt illam conſtitutionem
45 Bonifacij, tunc † diſtributiones quotidia-
næ deberentur etiam abſentibus à diuinis
officijs; nam per huiuſmodi ſcientiam,
& tolerantiam Summi Pontificis cenſere-
tur inducta diſpenſatio. ita poſt Abb.
conſil. 94. vol. 1. Andr. ab Exe, d. cap.
cum omnes num. 52. de conſtit. tradit
Couar. d. cap. 13. num. 5. in fin. nosq;
docuimus ſup. præmiſſ. 8. & Poſt Butr.
ac cæteros Doct. in cap. accedentes, de
præſcrip. docent Duen. d. reg. 206. limit.
5. & Hoied. d. cap. 17. num. 13. vbi
tamen ſubdit eſſe aduertendum; quod
46 † ex hac ſcientia, & tolerantia Romani
Pontificis tunc demum inducitur diſpen-
ſatio,quando ipſe Romanus Pontifex dicit,
ſe tolerare, aut diſſimulare, non autem
quando tantum conniuet, dicens, ita
tenere Fel. ex communi ſententia in cap.
1. col. 6. de treg. & pac.Couar. lib. 4. De-
cretal. Epitom. de ſponſal. 2. par. cap. 6. §.
10. num. 15. & Eman. Soarez. in Theſaur.
recept. ſentent. Verb. diſpenſatio num.
84. ipſe vero Couar. d. cap. 13. num. 5.
non ſolum idem tenere videtur, quod
nimirum ſola conniuentia non ſufficiat,
dum requirit conſenſum Romani Pontifi-
cis;ſed et am ait, oportere hanc conſuetu-
dinem aliqua ratione, & cauſa ab iniquita-
te defendi, cum alioqui iniqua eſſe vid a-
47 tur. Verum puto ego, quod † adſit ex-
preſſus conſenſus Pontificis, non requira-
tur aliqua alia ratio; nam eo ipſo cenſe-
tur habere aliquam rationem iuſtam, præ-
ſumitur enim pro Principe,eiusq; facto,
late Menoch. tract. de præſumpt. lib. 2.
præſump.9. num.4.& præſumpt. 10. nu. 1.
& ſeqq. Limitatur quinto, & poſtremo,
quod,licet regulariter ſeruienti per alium,
ſeu intereſſenti diuinis non debeantur di-
ſtributiones, vt tradit Couar. d. lib. 3. var.
reſol. cap. 13. num. 2. & Cald. conſil.
vnico de cler. non reſid. num. 2. tamen
48 † vbi adſit conſuetudo immemorabilis,
quod quis per alium intereſſendo, & ſer-
uiendo Eccleſiæ lucretur etiam diſtribu-
tiones, ea erit admittenda, vt pluribus
comprobat Auguſt. Bero. q. 114. fere per
totam.

49 Secunda Concluſio. Valet † conſuetudo,
quod aliquis, qui abfuit propter Eccleſiæ
ſuæ vtilitatem, rediens, per duos,vel tres
dies domi manere poſſit antequam
Eccleſiam adeat, & tamen illorum dierum
diſtributionem percipiat. ita in ſpecie
tradit Gemin. d. cap. vnico in princip. nu.
3. & ibi Franc. num. 2. Philip. Prob. in
addit. ad Io. Monach. num. 11. Graſſ.
deciſ. Aur. par. 2. lib. 3. cap. 15. nu. 11.
Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 2. lib. 7.cap.
7. quæſt.5. verſ. quærens ſecundo,& Petr.
a Cened. in Collect. ad ius Canon. 3. par.
collect. 15. num. 7. circa medium, poſt
Coſm.in pragmat.ſanct.tit.quo temp.quiſ-
que deb. eſſe in Chor.§.tollens in Glo.per
cipiunt; & ſentiunt etiam Io. An. & Io.
Mon. infr. citandi. probari autem poteſt

hæc concluſio ex tex.in l.ab hoſtibus,§.ſed quod ſimpliciter,ff.quod met. cauſ. vbi ei, qui abfuit ob iuſtam cauſam, datur reuerſo modicum tempus ad componendas ſarcinulas, idque tempus ſubducitur ab vſu capione: illumque textum præcipuè intelligit Odd. in tractat. de reſtitution. in integrum,quæſt.27.artic.3.num.34.& 38. de eo,qui abfuit ob publicum negotium. Im-
50 mò verò id etiam procedere † puto, ſi is non abfuit ob Eccleſiæ vtilitatem, ſed ob aliam iuſtam cauſam, ob quam etiam non perciperet quotidianas diſtributiones;nam ſi rediens domi ſe contineret per duos, aut tres dies ad res ſuas componendas, antequam ad Eccleſiam accedat,valeret conſuetudo,vt pro ijs quoque diebus diſtributionibus gaudere debeat,ac ſi diuinis interfuiſſet; ita Ioan.Monac.dict.cap.vnico, num. primo,& ibid. Io. Andr.& Lap. allegat.36. dicentes,huiuſmodi conſuetudinem non tolli, aut improbari a Bonifacio Octauo in dict.eius conſtitutione, quæ intelligitur de his,qui continenter,& perpetuò huiuſmodi diſtributiones habere vellent domi remanentes;nam verbum ſimpliciter dictum, inquiunt ipſi, intelligitur cum continuatione,l.cum quis in princip.ff.de ſolut.l.Seio,§.medico,& §.fin.ff.de ann.legat. capit. ne quis arbitretur,22.quæſt.2.in princip.& capitulo quemadmodum in princip. de iureiur. in 6. cum alijs adductis per Philipp. Prob.in cap.primo in verb.aſſiſtentes,& in verb.cum perſeuerantia, de ſchiſmat. in 6. & in cap. ſtatutum il 2. de hæret. eod. lib. adducunt etiam Io.And. & Io. Mon. ad id tex.in d.l.ab hoſtibus,§. ſed quod ſimpliciter, ſeu ſi. paulo ante allegato, ff. ex quib. cauſ. maior. qui quidem abſolutè loquitur de eo,qui abfuit ob iuſtam cauſam, & non ſolùm in caſu, quis abfuit cauſa reip. ſeu propter publicam vtilitatem. facit etiam tex.in cap.quamuis,de off.ordin.in 6. in ijs verbis, & continuatis diebus, quam cito commodè poterunt ſe Apoſtolico conſpectui repreſentent;vbi Gloſ.& Doct.omnes tradunt in eo caſu,& ſimilibus dandum eſſe aliquod tempus ad quieſcendum; dicitur enim aliquid continuum, licèt modicum interuallum admittat,capitulo ſint tibi,de conſecrat. diſtinct.5. cum ſimilib. & illud dicimur poſſe,quod commodè poſſumus,capitulo faciat, 22. quæſt. ſecunda, l. nepos Proculo, ff. de verbor. ſignific. & in cap.cupientes in princip.de elect.in 6. ibi, quam citò poterunt commodè locorum conſiderata diſtantia, & cæt. vbi etiam Gloſ.in verb. commode, & Doct. adnotarunt,ei, qui longum iter facit, dari aliquot dies ad quieſcendum. Ex his igitur iuribus, alijſque mox deductis conſtat, conſuetudinem hanc rationabilem reddi etiam in ijs,qui ob quamuis iuſtam cauſam abfuerunt,vt per duos, aut tres dies domi ſe continentes ad res ſuas componendas, integrè percipiant quotidianas diſtributio-
51 nes,modò ſit † legitimè præſcripta,hoc eſt, per quadraginta annos obſeruata, iuxta latiùs per nos tradita ſupr. hac ipſa quæſtione præmiſſ. 2. cum ſaltem quoad hoc contra ius eſſe comperiatur, quod per huiuſmodi conſuetudinem dentur diſtributiones abſentibus ab Eccleſia ob nullam ex illis cauſis in dicto capitulo vnico expreſſis;quæ ſolæ tamen excipiuntur. Dixi autem,abſentibus ob iuſtam cauſam,cuiuſmodi eſſet cauſa ſtudij, examinis, ſeruitij Papæ,vel Epiſcopi,& aliæ ſimiles; ex quibus ſupra concluſ. præceden. docuimus poſſe induci conſuetudinem, vt abſens percipiat diſtributiones, ſecus in abſentibus ob priuata commoda,vt in ſpecie voluit Ioan. Azor.dict.verſ.quæres ſecundo ſic intelligens Archid.d.c. vnico, & alios quotquot abſolutè negauit valere talem conſuetudinem, vt qui redijt ad locum Eccleſiæ, per duos vel tres dies etiam abſens diſtributiones ſuas faciat. Ratio autem vtriuſque dicti eſt,quoniam tunc qui redijt, illis diebus quibus, quieſcit, aut ſarcinulas componit, adhuc ob eam ipſam cauſam nunc dicitur abeſſe. Licet autem probabilis ſit hæc diſtinctio;ſatis tamen etiam probabile eſt, indiſtinctè admitti poſſe conſuetudinem,vt abſens ob quamuis iuſtam cauſam ad modicum tempus diſtributiones quotidianas percipiat,ex ijs,quæ ſequen. concl. dicemus de abſente per duos menſes in anno ad honeſtam animi relaxationem, & quietem,reliq; familiares componendas.Similiter,licèt non valeat conſuetudo,vt Canonicus recens creatus abſq; eo, quod interſit diuinis per duos, vel tres dies ſine alia iuſta cauſa percipiat diſtributiones; valebit

lebit tamen, vt præſens quoque non perci-
piat; ſi iuſta cauſa ſubſit; quod vſumque
docet Azor. d. cap. 7. quæſt. 5. verſ. quæres
tertiò. probari poteſt primum, quoniam
non valet conſuetudo contra ius, niſi ſit ra-
tionabilis, vt conſtat ex cap. fin. de conſuet.
Alterum ipſe probat, quia licèt ius conſti-
tuat, vt diſtributiones dentur ijs, qui offi-
cia obeunt diuina; non tamen vſum illum
damnat, quo ijs, qui ſtatis horis interſunt,
aliqua ex cauſa denegantur; quia tenues, in
quit, aliquando ſunt diſtributiones: quod
idem dici poteſt de alia ſimili aliquo modo
rationabili cauſa. Eadem ferè ratione pu-
52 to † dici poſſe, quòd valeat quoque tan-
quam rationabilis, modò ſit legitimè præ-
ſcripta, conſuetudo illa, vt ijs, qui abfuturi
ſunt ob Eccleſiæ vtilitatem, duo, vel tres
dies dentur ante diſceſſum ad colligendas
ſarcinulas, & tamen pro eo tempore per-
cipiant quotidianas diſtributiones, ſicut
pro toto eo, quo abfuturi ſunt; ſatis id col
ligitur ab oppoſito (iuxta regulam l. fin. §.
vlt. ff. de legat. 3. & l. penult. ff. de milit. te-
ſtam. cum ſimil.) ex d. l. ab hoſtibus, §. ſed
quod ſimpliciter; ff. ex quibus cauſ. mai.
ſupr. alleg. vbi redeunti non computatur
modicum tempus ad complendam contra
eum vſucapionem id verò etiam de modi-
co tempore ante diſceſſum tradit ibidem
Bar. num. 3. & 4. dicens, in hoc omnes con-
cordare, quem etiam ſequitur Odd. d. quæ-
ſtion. 27. art. 3. num. 22. & conſtat ex tex. in
l. qui mittuntur, §. fin. ff. eod. & l. legato, ff.
de lega ion. Erit autem, tempus hoc modi-
53 cum tum colligendi ſarcinulas, præparan-
dique itineris tum etiam poſt reditum, aut
inter ipſum quoque iter, ſi longum ſit, arbi-
trio iudicis relinquendum, vt ferè in his ter
minis tradunt Odd. d. art. 3. num. 36. Menoc.
de arbitr. iudic. cai. 33. num. 1. & 2. Glo. &
Doct. d. cap. cupientes ad verb. commodè,
de elect. in 6. & cap. quamuis in verb. con-
tinuatis, de off. ordin. in 6.

Tertia Concluſio. Probabile mihi eſt,
54 † valere conſuetudinem legitimè præſcri-
ptam, hoc eſt, quadragenariam, vt Canoni-
ci, vel Manſionarij abſentes per duos men-
ſes in diſcurſu anni percipiant quotidia-
nas diſtributiones; quamuis contrarium
probabilius viſum ſit poſt alios Ioan. Azor.
dict. cap. ſeptimo, quæſt. ſexto, ita in ſpecie
tradit Petr. a Cened. d. collect. 15. numero
ſeptimo, idem etiam apertè vult Couar. d.
cap. 13. num. 5. verſ. tertiò eadem ratione,
dum poſt Dec. in capitulo cum omnes in
2. lect. num. ſecundo, & ibi And. ab Exe.
num. 50. de conſtitut. docet, valere conſue-
tudinem Eccleſiæ, quòd abſentibus ad bre-
ue tempus quotidianæ diſtributiones de-
beantur. idem ſenſit Ioan. Monach. dict. cap.
vnico, & Lapp. alleg. 36. dum volunt abſen-
tem ex quauis iuſta cauſa ad breue tempus
poſſe, ſi adſit conſuetudo, percipere di-
ſtributiones; eſt autem breue tempus duo
rum menſium, vt conſtat ex Rip. in l. ſi inſu-
lam, num. 36. ff. de verbor. oblig. & alijs,
quos refert, & ſequitur Corb. de cauſ. pri-
uat. emphyt. ob non ſolut. canon. limit. vlt.
num. 25. & facit text. in l. aufertur §. qui
compenſationem, ff. de iure fiſc. & in cap.
præſentium, 7. quæſt. 1. facit verò magis
Concil. Trid. ſeſſ. 23. cap. primo, de reform.
verſ. quoniam autem, iuncto maximè verſ.
eadem omnino, vbi ſtatuit, breue tempus,
quod ijs, qui curam habent animarum, in-
dulgetur, vt abeſſe ſingulis annis poſſunt,
eſſe duorum, vel trium menſium, in hæc
verba; quoniam autem qui aliquantiſper
tantùm abſunt, ex veterum canonum ſen-
tentia non videntur abeſſe, quia reuerſuri
ſunt, ſacroſancta Synodus vult, illud abſen-
tiæ ſpatium ſingulis annis, ſiue continuum,
ſiue interruptum extra prædictas cauſas
(nimirum Chriſtianæ charitatis, vrgentis
neceſſitatis, debitæ obedientiæ, ac euiden-
tis Eccleſię vtilitatis, de quibus paulò ante
mentio habetur) nullo pacto debere duos,
aut ad ſummum tres menſes excedere,
quod idem quoad obtinentes dignitates.
Canonicatus, præbendas, aut portiones
in Eccleſijs Cathedralibus, aut Collegia-
tis, ſtatuit eadem ſancta Synodus in ſeſſ.
24. cap. duodecimo de reform. verſic. præ-
terea obtinentibus. Rurſus verò hæc ea-
dem concluſio ex eo etiam probatur; tum
quòd valet conſuetudo legitimè præſcri-
pta, vt tribuantur diſtributiones quotidia-
næ ijs, qui non omnibus, ſed certis dumta-
xat horis interſunt, vt fusè oſtendimus ſu-
pra quæſt 3. concl. vlt. & paulò ante hac ea-
dem quæſt. concl. 1. limit. 2. admonuimus.
Tum quòd valet etiam huiuſmodi legitima
conſuetudo, quòd ei, qui abfuit, vel ab-

futurus

futurus eſt propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem, aut aliam iuſtam cauſam, ante, vel poſt abſentiam, duorum, vel trium dierũ, aliudue modicum tempus indulgeatur ad colligendas, vel componendas ſarcinulas, & tamen diſtributiones quotidianæ pro eo quoq; tempore tribuantur, vt ſupr. hac ead.quæſt.concl.2.quæ præcedens eſt, latius oſtendimus. Tum denique quia valet,admitciturq;conſuetudo legitimè præſcripta,quod abſentes ob quamuis iuſtam, & rationabilem cauſam percipiant quotidianas diſtributiones, vt ſupr. hac ipſa quæſt.concl. 1. limit. 1. demonſtrauimus. Verum ſatis videtur iuſta cauſa abſentiæ, & rationabilis conſuetudo, qua illi duo menſes conceduntur ad res familiares componendas,& honeſtam animi obiectationem,vt ſic ex interuallo miniſtri regredientes ad cultum diuinum alacriori ſpi-
55 ritu illi ſe tradant,cum † aſſidua, & numquam interrupta intentio in officiorum decantatione plerumq;tædiũ pariat, vt ſatis conſtat ex c. non mediocriter, de conſecrat. diſt. 5. cuius ea ſunt verba; nonne rationabilis homo dignitatem amittit, qui vel ieiunium charitati,aut vigilias præfert ſenſus integritati, vt propter abſtinentiam immoderatam,atque indiſcretam pſalmorum, vel officiorum decantationem aut amentiæ, aut triſtitiæ notam incurrat? perdurareq; non poteſt,quod caret quiete aptiſſima ad vires reficiendas, iuxta vulgatum illud Ouidij Naſonis diſticum in Epiſt.4.

Quod caret alterna requie durabile eſt.
Hæc reparat vires, feſſaq; mẽbra nouat.

Cui conſonat quod ſcriptum reliquit Senec.de tranquillitate animi danda, inquit, eſt remiſſio animi; meliores namq; & acriores reſurgunt,quodq; de ſe ipſo ſcripſit S. Gregor. Nazianz. in oratione poſtquam reuerteretur ex agro habita; deambulabam, ait, otioſus in littore maris inclinante iam die; conſueui enim ſemper curas talibus diſſoluere remiſſionibus; nam nec arcus ſuſferre poteſt, vt aſſiduè intendatur, ſed indiget, vt parumper quandoq;laxetur,ſi rurſus vſui eſſe debeat & nequaquam inutilis ſagittario ſuo in tempore neceſſitatis. Quin etiam neceſ-
56 ſariam † eſſe quietem in vita, nos docuit Ariſtoteles Ethic.4. qua ratione Leo Impe rator in l.præſenti in prin.verſ.ex his ergo locis,C.de his, qui ad Eccl. confug. æquipatauit requiem veſti, ac victualibus, quaſi hæc æquè neceſſaria ſint,vt in ſpecie adnotauit Caſſan. in Catalog. glor. mun. par. 12.conſid.49. prope fin. Neque huic concluſioni oberit, quòd Sacra Congregatio,quæ præeſt interpretationi Trident. Concil. declaraſſe dicitur, necnon apertè ſentit Gonzal.d.§.7. proem. num. 182. & Flam. Pariſ. tract. de reſign. benef. lib. 1. quæſt. 10. num.65.Canonicos non poſſe percipere quotidianas diſtributiones pro illis tribus menſibus, quibus abeſſe permittitur a Trident.Conc.d.ſeſſ.24. cap. 12. de reform.idque etiam vigore cuiuſlibet con ſuetudinis; nam, vbi admittamus, extare hanc deciſionem Sacræ Congregationis, ea intelligenda eſt de conſuetudine non quidem quadragenaria,legitiméq;præſcri pta, & rationabili,de qua hucuſque locuti ſumus, ſed de decennali, & interpretatiua,quæ nimirum interpretatur, vt indiſtinctè liceat pro illis tribus mẽſibus abeſſe, & tamen percipere diſtributiones, aut eo ipſo permittatur per illud ſpatium percipere diſtributiones, quòd a Trid. Conc. per idem ſpatium permittatur impunè abeſſe quoad fructus præbendę, ac reſidentię; quod ſanè longè diuerſum eſt ab ea concluſione, quam propoſuimus: ſic etiam intelligendus, ac exponendus eſt Curt. in repet.cap.fi.de conſuet.dum ſect. 5.num.39.& 43. in vlt. impreſſ. dicit, non valere conſuetudinem, quòd Canonici non reſidentes,ac diuinis officijs intereſſentes percipiant diſtributiones quotidianas, per c.vnic.in princ.de cler.non reſid. in 6.nam tam tex.quàm Curt. loc. cit. & ſi qui ſunt alij ſic loquentes, ſolùm volunt, quòd indiſtinctè non valet conſuetudo, vt abſens ſine iuſta cauſa percipiat diſtributiones; quod & nos admittimus, & ſupr. oſtendimus concl. 1. hic autem ſumus in ſpeciali conſuetudine eaſdem diſtributiones percipiendi in abſentia ob iuſtam, & rationabilem cauſam, vt diximus. Sic denique exponendus eſt Nicol. Garz. qui ex nonnullis Rot. Rom. deciſionibus, & qui-

quibuſdam rationib. poſt alios Doct. contra Io. Ocon. d. cap. vnico ex nu. 16.defendit, non obſtante conſuetudine, vel ordinatione, tribuente aliquot menſes ad animum relaxandum, non percipere diſtributiones, tract. de benef. par. 3.cap.2. à num.249.vſque ad 252.vbi idem contendit, quamuis Canonicatus reditus omnes conſiſtant in diſtributionibus quotidianis. Hæc tamen opinio, quam probabilem diximus, ita demum iure ſuſtineri poterit, ſi propter hanc abſentiam Eccleſia miniſtrorum defectum non patiatur; atque ita Petr. à Cened. huius ſententię auctor d. collectan. 15. num. 7. eam intellexit; idque aperte conuincitur ex tex. in cap. cum adhoc, quod eſt pen. de cler. non reſid. vbi clerici priuilegiati, quod abeſſe poſſint ab Eccleſijs ſuis, reuocari debent, cum ob eorum abſentiam Eccleſia defectum patitur miniſtrorum. Pariter temperanda eſt, vt procedat, modo conſuetudo hæc ſit inducta poſt Tridentinum Concilium; nam d. ſeſſ. 24. cap. 12. poſtquam innouauit conſtitutionem Bonif. 8. quæ habetur. d. cap. vnico, ſuſtulit contrarias conſuetudines; non ideo tamen improbauit futuras, ſed ſolum præteritas, per ea, quæ ſup. præmiſſ.8.adduximus.

Quarta Concluſio. Probabile quoque
57 mihi eſt, admittendam † eſſe conſuetudinem legitime præſcriptam, qua ſenibus, Clericis, ſaltem poſt ſeptuageſimum annum, licet Eccleſijs, diuiniſq; officijs non interſint, quotidianę diſtributiones dentur; eam enim rationabilem eſſe conſtat ex l. 2. §. vlt. in fin. ff. de decur. & l. 3. ſeu fin. C. qui ætat. vel pro ſeſſ. ſe excuſant,
58 vbi ille, qui maior eſt 70.annis, vocari † ad munera perſonalia inuitus non poteſt, ſeu à muneribus perſonalibus excuſatur, & alijs, quæ latius adduximus ſupr. hac ead. par. 2. quæſt. 7. à princip. vſque ad medium. Accedit, quod valet conſuetudo legitime præſcripta, vt abſens ex iuſta cauſa percipiat diſtributiones quotidianas; hanc vero abſentiæ cauſam iuſtam eſſe, nemo inficiari poteſt; eſt enim ſenectus
59 ipſa † morbus, vt ait Comicus Poeta in Phormion. eamque inſanabilem morbum appellauit Senec. Epiſt. 109. & D. Auguſt. in lib. de Cathec. rud. cum ſibi, inquit, homines optant ſenectutem, quid aliud optant, niſi longam infirmitatem? & Bion apud Diogen. lib. 4. ſenectus omnium malorum eſt portus; ſi quidem ad ipſam cuncta confugiant; quare labores corporis minuendos illi eſſe, ſcriptum reliquit M. Tullius in 1. offic. lib. Hanc vero concluſionem
60 † abſolutè quoad ſenes tenet Petr. à Cened.d.3.par. Collect. 15. num.8.cum enim ibi quæſtionem propoſuiſſet, an, quemadmodum infirmi lucrantur diſtributiones quotidianas, ſic etiam eas lucretur ſenex, licet non reſideat in Choro, ſubdit, quod licet ex communi Doctorum opinione regulariter ſenes non connumerentur inter infirmos, in caſibus tamen, in quibus à iure, vel conſuetudine ſtatutum eſt, quod ſenes habeantur pro infirmis, iudex id ſeruare tenetur. Ampliatur vero hæc ipſa
61 concluſio, vt locum † habeat non ſolum in ſenibus, & antiquis ratione ætatis, ſed etiam ratione laboris, ac ſeruitij diu Eccleſiæ præſtiti, vt nimirum valet conſuetudo legitimè præſcripta, ſeu quadragenaria, quod clerici, qui per diuturnum tempus perſonaliter in Eccleſia Collegiata reſidentes eidem aſſiduum ſeruitium exhibuerunt, poſſint in abſentia tanquam veterani, & emeriti milites quotidianas diſtributiones, ac ſtipendia percipere. ſatis id voluit Cened. d. num.8.ad fin.dum refert, & approbat ſtatutum Diœceſanum cuiuſdem Eccleſiæ hac de re editum, cuius verba nos quoque recenſuimus d. quæſt. 7. in fin. nam quod particulari ſtatuto fieri poteſt, poteſt etiam conſuetudine legitimè preſcripta induci, licet non contra, vt quæſt. ſequenti in princip. fuſius oſtendemus. Id ipſum quoque, quod huiuſmodi conſuetudo quoad eos, qui diu in Eccleſia dominicisque caſtris militantes ſuam ferè conſumpſerunt ætatem, admittenda ſit, ex eo probatur, quod tradit Iure conſultus in l. à muneribus, ff. de muner. & hon. ex decreto, ac litteris Seueri Auguſti veteranos milites à muneribus perſonalibus excuſari; neque enim minori prærogatiua, ac priuilegio
62 † gaudere debent milites cœleſtis, quam armatę militię, iuxta Gloſ. ſing. in l. miles in princip. in Verb. poteſt, de re iudic. cuius

ius opinionem communem teſtatur ibid. Alex.num.3.Iaſ.num.11. Zaſ.num.9. idem Alex.in l.Centurio num. 15. ff. de vulg. & pupill. & ſequitur Barbat. & alij in cap. Odoardus, de ſolut. Ex quo fit, vt Nauar. conſ.12.de cler.non reſid.vol.1.licèt rectè dixerit,nō reperiri iure cautum, quod qui per 40.annos Eccleſiæ inſeruiunt, percipiāt poſtea diſtributiones abſens, ac ſi interſit diuinis;tamen malè ibid.innuat, non valere hac de re conſuetudinem; quam tamen valere nobiſcum ſentit etiam Hic Garz. tractat. de benef. part. 5. cap. 2. nu. 344.

Quinta,& poſtrema concluſio;licet valeat conſuetudo, † quòd mortuo,ſeu eius hæredibus dentur fructus primi anni,vt latiùs tradit Io.An.in q.ad reg.nemo poteſt, de reg.iur.in 6.& tenet etiam idem Io.An. d.c.vnico num.3.Ancharan.num.2. in fine, & ibid. Franch.in princip. num. 2. & Gemin.in §.qui verò num. 7. de cler. non reſid.in 6.ac reſpondiſſe fertur Sacra Congregatio, quæ præeſt interpretationi Tridentini Concilij in vna Mediolanenſi ad ſeſſ.24.cap.14.de reformat. & expreſsè habetur in Extrau.ſuſcepti regiminis,quæ eſt 2.Io.22.de elect.necnon vnica ſub tit.ne ſed.vac.inter com.vbi etiam Summus Pontifex † decernit quomodo diuidantur inter eum, cui de conſuetudine competunt huiuſmodi fructus primi anni,ſeu annalia, & eum, qui beneficium obtinet, ne Eccleſiæ dubito fraudentur obſequio. Tamen huiuſmodi conſuetudo † non erit admittenda quoad quotidianas diſtributiones,vt in ſpecie tradiderunt Io.An.num.3. Anch. num.2.Franc.& Gemin. loc. mox. allegat. ac poſt eos etiam Io. Azor.Inſtit. Moral.p. 2.lib.7.c.7.quæſt.5.verſ. quæres an licita ſit: de qua re aliquid dicemus par. 3. q. 9. concl.3.& quidem quoad mortuum ratio † optima eſt,quam afferunt ibid. ijdem Doct.qua nimirum diſtributiones non dātur niſi Canonicis, & beneficiatis in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegiatis,vt conſtat ex d.cap.vnico, & nos ſupr. hac eadem part.quæſt.1.latiùs oſtendimus, certum eſt autem,Canonicum, ſeu Clericum mortuum non eſſe verè Canonicum, vel clericum, tum per illud vulgatum Philoſophi dictum, homo mortuus non eſt homo; tum quia forma eſt, quæ dat eſſe rei, & conſeruat eam in eſſe, l. ſæpe, ff. de aur. & argen. leg. & l. Iulianus ſcribit, §. ſed ſi quis, ff. ad exhiben. anima verò rationalis eſt per ſe, & eſſentialiter corporis, & hominis forma, vt definit Clem.1.in 2. reſponſ. de Sum. Trinit. & fid. Cath. quare cum non entis nullæ ſint qualitates, cap. ad diſſoluendum, de deſponſ. impub. l.eius, qui in prouincia,ff.ſi cert.pet.& mors omnia ſoluat, §. deinceps Auth. de nupt. collat. 4. quid mirum, ſi mortuo diſtributiones nulla ratione poſſint conuenire? Quoad hæredes verò,cum ædem diſtributiones dentur ob ſeruitium perſonale Eccleſiæ,cultuiq;diuino præſtitum,vt ſup. 1. par. quæſt.1. in fin. & quæſt.4.circa medium ſatis oſtendimus huiuſmodi verò hæredes neque ipſemet Eccleſiæ, cultuiue diuino perſonale ſeruitium exhibuerint; neque ei ſuccedant,qui illud ſeruitium pro eo anno præſtiterint, reliquum eſt, vt etiam prætextu cuiuſcunque conſuetudinis, quæ potiùs corruptela vocanda erit, diſtributiones pro ijs inſtitutas, qui Eccleſiæ inſeruiunt, nequeant vlla ratione percipere. Illud ſanè difficultatem non habet, quòd † pro eo anno, quo Canonici, vel Manſionarij inſeruiunt ſi in eo decedant, ad ratam illius anni diſtributiones quotidianas eorum hæredes percipient,etiam ſi per clericum defunctum exactæ non fuerint ſiue propter difficultatem exigendi, ſiue propter eiuſdem defuncti negligentiam, ſiue quia ex conſuetudine, aut ſtatuto alicuius Eccleſiæ diſtributiones, quas quis lucratus eſt in vno anno, recipiat in ſequenti: vt latiùs infra 3. part. quæſt.4. demonſtrabimus. Denique pro complemento huius quæſt. adnotandum eſt, valere † conſuetudinem in quis in abſentia cauſa ſtudij, aut etiam ob ſua negotia ex licentia Capituli non poſſit quis percipere illas diſtributiones improprias, de quibus part. 1. quæſtion.tertia verſ. ſecunda ergo ſpecies & Trident. Concil.ſeſſ.22.cap. tertio, de reformat. id quod ſatis colligitur ex Extrauag. cum nonnullæ la 1. §. præterea, de præbend. inter commun. vbi relata conſuetudine quarundam Eccleſiarum etiam Cathedralium certa quantitas bladi,

di, vel pecuniæ ſumma pro ſingulis menſibus, vel hebdomadis etiam Canonicis, ſtudiorum cauſa, aut alias pro eorum negotijs de licentia Capitul: abſentib. exhibeatur, eam non improbat Pontifex, ſed ſolum declarat, has non computari pro diſtributionibus quotidianis. Nunc vero ad ſequentem quæſtionem veniamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Inferiores Prælati, & clerici poſſunt contra canones conſuetudinem inducere; non tamen regulariter ſtatuere; num. 2. & quæ ſit ratio diuerſitatis; nu. 3. & ſeqq.*

4 *Canones plerique ad numerum fauorem clericorum conditi ſunt.*

5 *Papa concedit clericis, vt conſuetudinem inducant contra canones, prohibet autem, ne contra eos ſtatuant.*

6 *Inferiores Prælati Summo Pontifice poſſunt ſtatuere contra canones ex cauſa vrgenti verisſimiliter non cogitata per canonem. Modo tamen ſuperior alias conſuli non poſſit; num. 7. Et cauſa ipſa exprimatur; num. 8.*

9 *Inferiores ſtatuere poſſunt contra canones in quærendis Epiſcopo; vel Eccleſiæ ſecundum Fel. cuius opinio reijcitur; num. 10.*

11 *Intellectus cap. cum dilectus cum ſua Gloſ. de conſuet. & Glo. in §. ex his, 16. quæſt. 6.*

12 *Inferiores ſtatuere poſſunt contra canones quando reducunt rem ad ius commune antiquum ſecundum aliquos. quorum opinio reijcitur; num. 13.*

14 *Epiſcopus, & alij inferiores ſtatuere poſſunt contra canones conditio, principaliter in fauorem clericorum, modo ſtatutum ab ipſis clericis acceptetur.*

15 *Ius publicum pactis priuatorum tolli non poteſt.*

16 *Statutum clericorum editum ante canonem ſuſtinetur, niſi ei per canonem expreſſe derogetur. Item ſi editum ſit contra ius conſuetudinarium; num. 17.*

18 *Epiſcopus poteſt ſtatuere contra canones in caſibus, in quibus poteſt contra eos diſpenſare. Qui autem illi ſint remiſſiue; num. 19.*

20 *Inferiores poſſunt addere iuri communi nouam pœnam.*

21 *Inferiores ſtatuere poſſunt circa aliquod dubium iuris.*

22 *Statutum inferiorum contra ius admittitur quando eſt conforme conſuetudini, quæ contra idem ius inducta eſt.*

23 *Epiſcopus ſine Capitulo aut Capitulum ſine Epiſcopo non poteſt ſtatuere in his, quæ ſpectant ad ſtatum Eccleſiæ.*

24 *Capitulum ſede vacante poterit ſtatuere quæ pertinent ad ſtatum Eccleſiæ duratura etiam tempore Epiſcopi ſuccedentis.*

25 *Statutum clericorum circa modum diuidendi quotidianas diſtributiones valet ſine conſenſu Epiſcopi. non autem de iiſdem, vt concernunt ſtatum Eccleſiæ, ac diuina officia; nu. 26. item limita. vt infr. nu. 31.*

27 *Capitulum ſolum ſtatuere non poteſt quæ ad diuina officia, Eccleſiaſticumq; miniſterium pertinent.*

28 *Concilia Prouincialia aliquid definire poſſunt, contra Gratian. Non tamen maiora negotia; num 29.*

30 *Canonici vocandi ſunt ad ſynodum, vbi in ea aliquid ſit ſtatuendum, quod ad Capitula, & Eccleſias Collegiatas pertineat.*

31 *Epiſcopus ſolus poteſt aliquid ſtatuere de illis diſtributionibus, quæ ſiunt ex tertia parte prouentuum Dignitatum, præbendarum, ac portionum.*

32 *Statutum, quod abſentibus tribuantur diſtributiones, regulariter non valet.*

33 *Vacationes duorum, vel trium menſium in anno quoad diſtributiones percipiẽdas ſublatæ ſunt per Trident. Concilium. Idque etiam ſi omnes reditus Canonicatus conſiſtant in diſtributionibus; num. 34. ſecus vero ſi in fundatione erant conceſſæ; nu. 35.*

36 *Abſens per duos, aut tres menſes in anno propter oblectationẽ animi, & ad res ſuas competendas non poteſt vigore ſtatuti percipere diſtributiones, contra Petr. Ced.*

37 *Intellectus cap. vnici §. Statuimus, de cler. non reſiden. in 6. & num. ſeq.*

38 *Rationabilitas cum lapſu legitimi temporis ſufficit ad inducendam conſuetudinem contra ius.*

39 *Intellectus Gloſ. in c. ſtatutum, §. cæterum, de verbor. ſignif. in 6.*

40 *Intellectus Couar. lib. 3. var. reſ. c. 13. num. 3. verſ. prima ſanè, & num. 8. verſ. decimo tertio illud eſt.*

41 *Statutum tribuens diſtributiones ſenibus, &*

bene-

benemeritis, qui ſaltem per 40. annos Eccleſiæ inſeruierunt. tolerari poteſt.

42 *Statutum, quod dentur diſtributiones abſenti iuſta aliqua, et vrgenti de cauſa non cogitata per canonem, valet.*

43 *Statutum tribuens diſtributiones abſenti ſine iuſta cauſa non excuſat etiam in foro exteriori.*

44 *Cauſæ a ſtatuto probatæ implementum differri non poteſt ſine amiſſione diſtributionum, contra Nauarrum.*

45 *Cauſæ iuſtæ, ob quas ſtatui queat, vt abſentibus dentur diſtributiones, malè recenſentur a Nauarro reſecatio barbæ, in viſio amicorum, & ſimilia. Quæ autem eſſe poſſint; num. 46.*

47 *Tempus modicum ex diebus, quia ſtatuto iuſtæ abſentiæ tribuuntur, conſumens in ludis licitè percipit diſtributiones.*

48 *Statutum non extenditur de caſu vero ad fictum. Extenditur tamen ad eum, cui a iure æquiparatur; num. 49.*

50 *Statutum tribuere poteſt abſentib. diſtributiones in ijs caſibus, in quibus, inferiores poſſunt ſtatuere contra canones.*

An, & quando ſpeciali conſtitutione decerni poſſit, vt abſentib. dentur Quotidianæ Diſtributiones. Quæſtio XIII.

VIDIMVS in ſuperiori q. quid poſſit conſuetudo in tribuendis ijs, qui abſunt ab Eccleſia, quotidianis diſtributionibus, videamus nunc in hac quæſtione quid ea in re poſſit ſtatutum, ſeu ſpecialis conſtitutio.

Pro cuius reſolutione P[illegible]mitto primo,
1 quod, licet poſſint † clerici, & Prælati inferiores Summo Pontifice inducere conſuetudinem contra ius Canonicum, ſeu contra Canones, vt in cap. fin. de conſuet. vbi Gloſ. & Doct. omnes, & latius patet ex ijs, quæ tradidimus d. quæſt. præced. ferè
2 per totam, non tamen † poſſunt regulariter contra eoſdem Canones ſtatuere, vt conſtat ex cap. inſtitutionis, 25. quæſt. 2. cap. quod ſuper his, de maior. & obed. & Clem. ne Romani, de elect. cum ſimil. & pro regula ponit Abb. in cap. cum dilectus de conſuet. & d. cap. fin. num. 7. & 8. vbi ceteri, maximè Roch. de Curt. ſect. 3. num. 7. 9. & 11. Fel. d. cap., quod ſuper his, num. 2. Duen. reg. 150. Henr. Bott. in tract. de ſynod. Epiſc. 3. part. art. 1. concl. 8. num. 36. & ſeqq. Alberic. de Roſat. in tract. de ſtatut. 1. part. quæſt. 7. verſ. ſed quid ſi ſtatutum,
3 Ratio vero † diuerſitatis, cur nimirum poſſint inferiores inducere conſuetudinem contra Canones, nõ autem ſtatuere, triplex aſſignatur; quarum prime eſt Abb. d. cap. fin. num. 9. & Curt. d. ſect. 3. num. 9. quia nimirum conſuetudo inſurgit ex tacito cõſenſu, & non præſumitur tãta ambitio in introducentibus ipſam conſuetudinem, ſicut in facientibus ſtatutum contra Canones, quod præſumitur temerariũ, ambitioſum, & fini æterno contrarium, ad quem finem, & ſimul ad bonum publicum Eccleſiaſticum dirigitur ius Canonicum. verum hæc ratio nulla vera, ac ſolida ratione nititur, & optime refellitur a Fel. d. cap. quod ſuper his num. 3. nam neque
4 verum eſt ſemper † ius Canonicum præcisè per ſe, ac principaliter dirigere ad Deũ ſed multi Canones maxime iudiciales ad merum fauorem clericum conditi ſunt, vt ibid. inquit Fel. neque video, cur maior præſumenda ſit temeritas, & ambitio in ſtatuentibus, quam in inducentibus conſuetudinem; immo maior videtur eſſe in his, cum ſint priuatæ, & ſingulares perſonæ, quam in illis, qui vt plurimum ſunt Prælati, & Epiſcopi; qui ſuarum Eccleſiarum ſunt ſponſi, & iudices, ac legiſlatores ideoque videntur eam legem ferre poſſe, quam volunt, modo rationabilis ſit. Altera ratio eſt, quam affert idem Abb. d. num. 9. & Curt. d. ſect. 3. num. 9. quia, inquiunt, eſſet timor ſcandali, ſi conſuetudo improbaretur, quæ haberet tacitum conſenſum diuturno tempore continuatum. Sed præterquam quod hæc ratio potius probat, conſuetudinem non debere reprobari, quam, quod non poſſit ab inferioribus cõtra Canones ſtatui, adhuc videtur maius ſcandalum, quod clerici Eccleſiæ alicuius Collegiatæ, ſingulariter contra eoſdem veniant quam, quod omnes ſimul cõueniat accedente, maximè conſenſu Epiſcopi, vt ſtatuant contra Canones; nam præſumentur potius moti iuſta aliqua, vrgentique ratione, quo caſu ipſe etiam Abb. d. cap.

fin.

fin.num.10.concedit inferioribus, vt con-
tra Canones ſtatuere poſſint,& a diuina
inſpiratione impulſi, vt contra illos ſtatue
rent,iuxta illud Math.18.vbi ſunt duo,vel
tres congregati in nomine meo ibi ſum
in medio eorum:cum maximè contra eoſ-
dem Canones ſæpe etiam ipſi Summi Pon
tifices alia iura condiderint, vt conſtat ex
cap.alma mater, de ſenten.excomm.in
6.& alijs ſexcentis.Tertia igitur,& poſtre
ma, eaque optima ratio eſt,quam indicāt
idem Abb.d.cap.fin.num.8.in fin. & ſequi-
tur Fel. d.c.quod ſuper his, num. 3. quòd
conſuetudo contra Canones non tam aſſu
mit vires ex tacito conſenſu virorum Ec-
cleſiaſticorum, eorumue poteſtate, quàm
ex auctoritate Summi Pontificis permittē-
5 tis, & concedentis † induci conſuetudi-
nem contra Canones,in d.cap.fin. de con-
ſuetud.cum tamen id non permiſerit in
ſtatutis,immo expreſsè prohibuerit, dict.
Clem.ne Romani, & alijs iuribus ſupr. al-
legat.

Præmitto ſecundò, quod, licèt regulari-
ter non poſſint inferiores ſtatuere contra
canones, & conſtitutiones Summorum
Pontificum, vt mox oſtendimus; poſſunt
6 tamen † in aliquibus caſibus,quorum præ-
cipuos lubet his ſubijcere, quoniam plu-
rimum faciunt ad materiam, de qua in hac
quæſt.agimus.Primus igitur caſus eſt, quē
affert Abb.d.cap.fin.num.10.& ibi Curt.d.
ſect.3.num.12. Fel. d. cap. quod ſuper his
num.4.idem Fel.in cap.1. num.49. de con-
ſtit.& ante eos Bal.in l. omnes populi col.
6.ff.de iuſt. & iur. & in l. 2. verſ. venio ad
ſecundum,ff.de iureiur. pro quo etiam eſt
optima Gloſ. in cap.latorem, 33. quæſt.2.
& in cap.menſuram, verb. doloris de pœ-
nit. diſt.1. quando nimirum ſtatutum con-
tra Canones fieret per inferiores ex cauſa
vrgenti veriſimiliter non cogitata per ca-
nonem.bonus ad id tex.in l.ſi hominem,
ff.mand. quem pro hac deciſione ponde-
rant, & explicant Curt. & Fel. loc. citat
7 Quæ tamen deciſio limitatur † primò, vt
procedat, modò ſuperior aliàs conſuli
non poſſit;ita latè Fel.d.num.4.& Curt. d.
8 ſect.3.num.13.Secundo, vt † in huiuſmo-
di ſtatuto contra Canones ex vrgenti cau
ſa condito ipſa cauſa exprimatur, propter
quam conditur ſtatutum, ita limitant fusè
id comprobantes Curt.d.num.13.& Fel.in
cap.1.fallentia 7.de conſtit. Secundus ca-
ſus ſecundum Fel. d. cap. quod ſuper his
9 num.4. eſt, quando † Epiſcopus ſtatueret
contra Canones reſpectu iuris quærendi
ipſi Epiſcopo, vel Eccleſiæ. allegat primò
capit.cum dilectus,de conſuet.iuncta Glo.
ibi in Verb. conſtitutum; deinde allegat
Gloſ.in §.ex his, 16. quæſt. 6. Fed.de Sen.
conſ. 9. & alios pleroſq; docentes, poſſe
Epiſcopum,& Prelatum inferiorem præiu
dicare Eccleſiæ ſuæ in quærendis, licèt nō
in quæſitis. Verùm ab hac deciſione huius
10 caſus † iure optimo recedit Curt. d. ſect.
3.num.14.nam ſtatutum hoc generale præ
iudicans Eccleſijs eſſet irrationabile,ideo-
que non valeret,cap.1.cum.ibi not.de con
ſtitut.in 6.& c.erit autem lex, diſt.4. cum
ſimil.nam & conſuetudo ipſa, quæ tamen
magis eſt priuilegiata,maioremq; vim ha-
bet,ſi grauamen Eccleſijs inferat,tanquam
irrationabilis debet iudicis officio tolli,c.
1. de conſuetudin.neque obſtat d.c.cum
11 dilectus cum ſua Glo.† ideo enim volunt
valuiſſe illud ſtatutum, per quod aliquod
iudicium generabatur Eccleſiæ in quæren
dis,diſponens,quòd ius cōfirmandi ad aliū
prælatum ſpectaret; ea inquam ratione
id volunt, quia patronus id petijt tempo-
re fundationis ab Epiſcopo,qui poteſt con
ſentire fauore fundationis, & conſtru-
ctionis nouarum Eccleſiarum,non obſtante
etiam deciſiones illæ, quibus probatur,
prælatum poſſe præiudicare Eccleſiæ in
quærendis; procedunt enim in caſibus
particularibus, in quibus nulla fit prohibi-
tio a iure,& poſſunt Prelati deſiſtere a tali
præiudicio; nos verò loquimur, vbi fieret
ſtatutum generale, pro aliqua Eccleſia
Diœceſi, vel Prouincia, per quod fieret
præiudicium irreparabile,& illud quidem
in omnibus caſibus contingentibus. Ter-
12 tius caſus eſt, quando † inferiores Præla-
ti, ſeu clerici ſtatuentes contra Canones
reducerent rem ad terminos iuris commu
nis antiqui.Hunc caſum referunt. Fel. d.c.
quod ſuper his num. 6. & Curt. d. ſect. 3.
num. 16. & approbat Marian. Soc. in cap.
qualiter quando il 2. quæſt. 6. de accuſat.
13 Verùm huius † quoque caſus deciſionem
iure refellunt Fel & Curt.loc.cit. nam at-
tendendum eſt ius corrigens, non corre-
ctum,

ctum, & ſic verè hoc ſtatutum eſſet con-
tra ius ; ideoq; non valeret deciſio d. cap.
quod ſuper his cum ſimil. præterea ex alia
opinione ſequeretur, poſſe inferiores Pa-
pa iuxta canones antiquos ad ſeptimum
gradum reducere impedimentum conſan-
guinitatis quoad matrimonium, quod ex-
tenditur ſolum ad quartum gradum de iu-
re nouo, c. non debet, de conſanguin. & af-
fin. quod tamen fieri poſſe nemo dixerit, vt
optimè arguunt præcitati Doct. qui etiam
ſoluunt ea, quæ pro contraria opinione
facere videbantur. Quartus igitur caſus
14 eſt, quando † Epiſcopus, vel alij inferio
res ſtatuerent contra Canones, qui condi-
ti ſunt principaliter in fauorẽ clericorũ &
illud ſtatutũ a ſubditis clericis acceptare-
tur ; ita poſt Archid. in cap. certè, 12. quæ-
ſtion. 1. & Gemin. in c. placuit, 32. diſtinct.
tradit, & ſatis probat Curt. d. ſect. 3. num.
18. & ratio eſt, qui a fauori ſuo quilibet po
teſt renuntiare, cap. ad Apoſtolicam, de
regular. & l. ſi quis in conſcribendo, C. de
pact. cum ſuis concord. ſecus vero eſſet,
quando principaliter conditi fuiſſent illi
canones in fauorem publicum, vel Eccle-
ſiæ, vt optimè explicat. Curt. loc. citat.
idque dumtaxat concludunt quinque ra-
tiones, quas contra hunc quartum caſum,
ſeu limitationem adducit Fel. d. cap. quod
ſuper his, num. 7. probatur ex eo, quòd
15 ius † publicum pactis priuatorum tolli,
vel mutari non poteſt, l. ius publicum ff. de
pact. cap. ſi diligenti, de for. competen. &
cap. requiſiſti, de teſta. Quintus caſus eſt,
16 quando ſtatutum clericorum † eſt editum
ante canonem ; nam ſuſtinetur ſtatutum
niſi in canone illo ſpecialiter tollatur; tex.
eſt in cap. 1. de conſtit. in 6. & adnotarunt
Fel. d. cap. quod ſuper his, num. 7. verſ. fallit
quintò, & Curt. d. ſect. 3. num. 19. Sextum
caſum afferunt idem Curt. d. ſect. 3. nu. 20.
& Fel. d. cap. quod ſuper his num. 8. quan-
17 do † inferiores ſtatuerent contra ius con-
ſuetudinarium, per cap. cum omnes, & c.
cum M. Ferrarienſis, de conſtit. ſed hic ca
ſus non facit ad rem noſtram, neque ad re
gulam, quam ſupr. cum ijſdem Doct. præ-
traſimus; quamuis enim conſuetudo ſit
quoddam ius, non tamen proprie eſt ius
commune, neque canon dici poteſt, cum
non ſit communis regula. Septimus igitur
18 caſus eſt quando † Epiſcopus ſtatueret
contra Canones in caſibus, in quibus de
iure poteſt diſpenſare. ita latè Cur. d. ſect.
19 3. num. 21. qui autem † ſint caſus, in qui-
bus poteſt Epiſcopus diſpenſare contra
ius commune, ponunt Doct. in cap. at ſi
clerici, de iudic. Aluar. Pelag. de planct. Ec-
cleſ. lib. 1. art 50. Bertach. in tractat. de Epi-
ſcop. 2. par. lib. 4. num. 107. & Specul. in
tit. de diſpenſat. §. nunc. de Epiſcoporum
a num. 1. vſque ad 21. alijq; paſſim. Octa-
20 uus caſus eſt, quando † ſtatutum adderet
iuri communi, imponendo nouam pœ-
nam. ita Gloſ. quam ſequuntur Doct. com
muniter Clem. ne Romani, de elect. latè
Fel. d. cap. quod ſuper nu. 9. Curt. d. ſect. 3.
num. 22. Duen. reg. 251. & Henr. Bott. in
tractat. de Synod. Epiſ. 3. par. art. 1. conclu-
ſion. 13. ſed hoc proprie non eſt contra
canonem ſtatuere, ſed ei addere. Nonus
21 eſt caſus, quando † clerici, ſeu alij inſe-
riores ſtatuerent circa aliquod dubium
iuris. ita Curt. d. ſect. 3. nu. 23. & Fel. d. cap.
quod ſuper his num. 9. circa fin. Butr. in c.
cum dilectus, de conſuet. Philip. Prob. d.
cap. vnico num. 48. & ſeq. de cler. non reſ.
in 6. & Hoied. tract. de benef. in compatib.
1. par. cap. 17. num. 12. exemplum afferunt
Cur. & Fel. in articulo de clerico ſine iu-
ſta cauſa non reſidente, num ipſo iure ſit
priuatus beneficio, vt videtur innuere tex.
in cap. conquærente, cap. qualiter, & c.
ex tuæ, de cler. non reſid. vel debeat priua-
ri per ſententiam præmiſſa etiam monitio-
ne, vt in c. ex parte il 1. cap. inter quatuor,
& c. fin. eod. tit. nam ſuper hoc dubio va-
leret ſtatutum diſponens in alteram par-
tem, vt latè comprobat Cur. & Fel. loc. cit.
22 Decimus caſus eſt, quando † ſtatutum in-
feriorum contra ius eſſet conforme con-
ſuetudini, quæ contra ius in illa Eccleſia
inducta eſt, ita poſt Butr. d. cap. cum dile-
ctus col. 10. verſ. ex quo infertur, de con-
ſuet. tradit Curt. d. ſect. 3. num. 24. & Fel. d.
cap. quod ſuper his num. 10 in fin. dicens,
& optimè, tunc valere ſtatutum ex vi con-
ſuetudinis. ratio quoque Curt. eſt optima,
quia ſi conſuetudo derogat iuri, ſtatutum,
quod poſt conſuetudinem fieret, non poſ-
ſet amplius dici contra ius ; attento,
quòd illud ius iam ſublatum eſt per
conſuetudinem. Aliàs limitationes hu-

ius eiuſdẽ regulę, q̃ ante premiſimus, videre poteris apud alios Doct. precipuè vero apud Hẽr. Bott. d. 3. p. a. 1. concl. 8. Alber. de Roſat. in 1. p. ſtat. q. 7. & Rom. in l. 1. ff. de iuriſ. omn. iud.

23 Præmitto tertio, ꝙ ſuper ſtatu Eccleſiæ † neque Epiſcopus ſine Capitulo, neque Capitulũ ſine Epiſcopo ſtatuere aliquid pot. Prior pars probatur in c. noſtit, & c. quanto, de his, quæ fiunt à prælat. ſin. conſ. c. idq; adnotarũt Io. An. d. c. vn. n. 1. Franc. ibid. §. ſtatuimus n. 2. Gemin. n. 4. necnõ Fel. in c. cũ omnes n. 9. de conſtit. vbi Dec. n. 7. in 2. lect. Abb. in c. ad audientiã col. 2. de cler. no reſid. hoc ipsũ limitantes in caſu, quo Eps tollere vellet cõſuetudinem ſuper nõ reſidẽtia Canonicorũ, nã, ſi Eccleſia valde indigeret miniſtris, poſſet ſolus Eps per ſtatutũ tollere huiuſmodi cõſuetudinem. Poſterior pars probatur in c. cũ cõſuetudinis, de conſuetq; quẽ tex. ita intelligũt hanc opinionẽ latius tuentes Doct. ibid. Fel. d. c. cũ oẽs n. 10. Abb n. 4. & ibi cæteri ſcribentes, Gl. in c. 2. §. cæterũ, Verb. ſtatutũ, q̃ ibi oẽs ſequuntur, de verb. ſign. in 6. idq; locũ hẽt nõ ſolũ quoad clericos Eccleſiarũ Cathedraliũ, ſed ẽt inferiorũ vt inter cæteros pluribus cõprobant Fel. d. c. cũ oẽs n. 11. Abb. n. 4. ibiq; Butr. & Imol. Vtraq; vero pars ſimul probatur in Conc. Tri. ſeſſ. 24 c. 12. in cuius verba infra in 2. concluſ. referemus, & latius explicabimus. Sede aũt Epali

24 vacãte poterit † Capitulũ, in quo ẽt reſidet poteſtas Epalis, ea ſtatuere, q̃ ad ſtatũ Eccleſiæ pertineãt, quæq; durare debeãt ẽt tpe Eporum ſuccedẽtiũ, vt poſt alios latè tradũt pluribus id declarãtes, Fel. d. c. cũ oẽs n. 10. & Fran. Pauin. in tract. de pot. Cap. ſed. vac. 1. p. q. 6. ꝑ tot. q oino ꝓ iſto articulo cõſulendi erũt. Reliqua, q̃ generatim dici poſsent de facultate Clericorũ, ſeu Epi quoadcõdẽda ſtatuta, ꝑter citatos Doct. in allegat. iurib. videri poſſunt apud Scribẽtes in ſum. n. 18. diſt. c. 1. & tot. ferẽ tit. de his, quæ ſi. a præl. ſin. conſ. cap. c. cũ acceſſiſſent, de conſt. c. 1. & 2. eod. tit. in 6. c. vn. de cler. non reſid. eod. lib. Clem. ne Romani, de elect. & alibi ſæpe. His præmiſſis ſit.

25 Prima Cõcluſio. Valet † ſtatutũ Canonicorũ, & clericorũ ſine conſenſu Epi circa modũ diſtribuẽdi quotidianas diſtributiones. ita gl. in d. c. 2. §. cęterũ, ver. ſtatutũ, de verb. ſig. in 6. q̃ ibi alij ſequũtur, Abb. d. c. cũ cõſuetudinis n. 4. de conſu. Fran. d. c. vn. §. ſtatuimus nu. 2. de cler. nõ reſ. in 6. quẽ ẽt refert, ac ſequitur Io. Azor. Inſti. Mor. p. 2. lib. 7. c. 7. q. 17. eaq; vit. & rõ eſt, qa in pertinẽtibus nõ ad ſtatũ Eccleſiæ vel ad Epm, ſed ſolũ ad ipsũ Capitulũ, poſſunt Canonici ſtatuere ſine Epo, vt ſatis ẽt patet ex c. ex lit. de conſt. & c. edoceri, de reſcr. notatq; Gl. & Doct. d. §. cæterũ, Abb. d. n. 4. & poſt alios Fel. d. c. cũ oẽs n. 9. in fi. Hinc infertur, ꝙ poterit ſolũ Capitulũ ſtatuere, vt tãtũ detur ei, q intererit Miſſæ, tãtũ ei, q interfuerit Matutino, & ſic de ſingulis horis; id apertè ſequitur ex ſupradictis iũcta gl. d. c. vn. ver. ordinationẽ a nemine, quẽ viderim reprobata ita explicãte illa verba tex. diſtributiones tribuãtur iuxta rõnabilẽ cuiuslibet Eccleſiæ ordinationẽ clericis Collegiatarũ Eccleſiarũ, q diuinis officijs in ijſdẽ Eccleſijs adfuerint; ꝓut ẽt ita explicãda ſũt, qcqd voluerit Pet. a Cened. in Collectan. ad ius Canon. 3. par. Collectan. 15. num. 7. dum ea detorquet ad alium ſenſum, de quo in tertia concluſione.

26 Secũda Cõcluſio. Solũ Capitulũ, ſeu clerici inferiores † ſine Epo nõ poſsũt ſtatuere de quotidianis diſtribut. quatenus earũ diſtributio attingit, aut concernit ſtatũ vniuerſalẽ Eccleſiæ, diuinaq; officia eorũue regimen. Id aperte cõſtat ex decr. Cõc. Tri. ſeſſ. 24. c. 12. in fi. cuius hæc ſũt verba, cætera q̃ ad debitũ in diuinis officijs regimẽ ſpectãt, deq; cõgrua in his canẽdi, ſeu modulãdi rõne, de certa lege in Choro cõueniẽdi, & permanẽdi, ſimulq; de oĩbus Eccleſiæ miniſtris, q neceſſaria ſũt, & ſi qua hmõi, Synodus Prouincialis ꝓ cuiuſq; ꝓuinciæ vtilitate, & moribus certã cuiq; formulã pſcribet: interea verò Eps nõ minùs q̃ cum duobus Canonicis, quorũ vnus ab Epo, alter a Capitulo eligatur, in ijs, q̃ expedire videbuntur, poterit ꝓuidere. hactenus ſacroſ. Trid. Synod. d. c. 12. in fi. Ex quo decreto duo colligũ-

27 tur. Primũ † eſt, nõ ad ſolũ Capitulũ ſpectare de ijs ſtatuere, q̃ ad diuina officia, Eccleſiaſticũq; miniſteriũ pertinẽt, ſed ad Synodũ Prouinc. ac Metropolitanã, interim verò dũ celebretur Synodus, ẽt ad Epm; ex eoq; (vt id nũc

28 obiter adnotemus) improbari † ſentẽtiam Gratian. q diſt. 18. in ſũma volebat. Cõcilia ẽt Prouinciali nõ valere ad definiẽdũ, & cõſtituẽdũ, ꝙ tñ ẽt prius reprobauit ibid. gl. & cæteri in ver. cõſtituẽdũ, ꝑ iura antiqua, nimirũ c. ius ciuile, diſt. 1. c. q̃ contra, 8. diſt. c. Catholica, 11. diſt. c. illa, diſt. 12. c. 1. de cõſec. diſt. 3. & c. con-

29 queſtus, ext. de fer. De maioribus † verò nego tijs fateor cũ ead. Gloſ. ꝑ illa Cõcilia nõ poſſe ſtatui, vt in c. præceptis, 12. diſt. c. 1. & ſeqq. diſt. 17. Alterũ eſt, neq; ẽt ſolũ Epm ſine Capitulo in his poſſe ſtatuere; quia nimirũ ſunt ex ijs, quæ ſpectãt ad ſtatum Eccleſiæ, in quibus ſolus Epiſcopus nõ poteſt ſine Capitulo ali-

N quid

quid ſtatuere, vt ſupr.hac.ipſa quæſt.pręmiſſ.3.latiùs oſtendimus; idque ex eo patet, quòd interim, dum Synodus Prouincialis celebretur, vult Conc.Triden.quòd ea tractentur, ac perficiantur per Epiſcopum ſimul cum duobus Canonicis.Ad Sy-
30 nodum verò † vocandi etiam ſunt Canonici tam Cathedralium, quàm inferiorum Eccleſiarum,vbi agẽdum eſt de correctione morum,aut tractandum de negotijs ad ipſa Capitula, & Eccleſias pertinentibus, aut denique condenda ſunt ſtatuta, vt ſatis comprobat Henric.Bott. d.tract. de Synod.Epiſc.2.par.num.23.& pluribus ſeqq. Hac ratione multa videmus de diuinis officijs, eorumque regimine tum in alijs pleriſque tum verò maximè in Mediolanenſibus tum Prouincialibus, tum Diœceſanis Concilijs conſtituta,præcipuè ſub tit. quæ ad diuin.offic.pertin. quæ omnia in hoc tractatu, inſerere non decreui, quoniam non immediatè ad quotidianas diſtributiones, de qu bus agimus, ſed remotè pertinere videntur; ijſque adeo contentus ero, quæ ad ipſaſmet diſtributiones ſpe-
31 ctant.Poterit tamen ſolus Epiſcopus † circa illas diſtributiones quotidianas, quæ de nouo fiunt per detractionem tertiæ partis redituum, & prouentuum quarumcunque dignitatum, & porti onum, præbendarum, & officiorum, iuxta decretum Trident.Concil.ſeſſ.21.cap.3.de refor. eas proportionabiliter in ipſa fructuum deductione diuidere, & aſſignare tam perſonis Eccleſiarum,quàm ipſis horis, ac diuinis officijs,vt ſatis patet ex d.cap.3. de reform.ibi.ſeparare debere,& inter dignitates obtinentes, & cæteros diuinis intereſſentes proportionabiliter iuxta diuiſionem ab Epiſcopo etiam tanquam Apoſtolicæ Sedis delegato in ipſa prima fructuũ deductione faciẽdã,diuidantur.quod maximè notandum eſt etiam pro limitatione præcedentis concluſionis.

Tertia,& poſtrema,Concluſio.Regula-
32 riter non valet † ſtatutum, per quod tribuantur abſentibus quotidianæ diſtributiones. id apertè voluit Franc.d.cap.vnico §.ſtatuimus num.2.de cler. non reſid.in 6. cum enim retuliſſet dictum Gloſ. in cap. ſecundo, de verbor.ſignificat.in 6.de quo ſupr. concl.1.quod nimirum poſſit Capitulum ſine Epiſcopo inducere ordinationem, & conſuetudinem circa quotidianas diſtributiones certo modo diſtribuendas inter illos de Capitulo; ſubdit, intellige dummodo non ſit contra diſpoſitionem iſtius tex.nimirum d.cap.vnic.vbi expreſsè diſponitur, ne diſtributiones vlla ratione tribuantur ijs, qui diuinis officijs non adfuerint,exceptis tribus illis caſibus,hoc eſt,corporalis neceſſitatis,infirmitatis, & vtilitatis Eccleſiæ. ſed id apertè tradit idẽ Franc. in cap.fin.num.octauo, de reſcrip. in 6. poſt Butr. & Imol. in cap. cum omnes ext. de conſtitut. Probatur etiam hæc concluſio ex cap. quod ſuper his, de maior.& obed.cum alijs iuribus, quibus ſup. hac ipſa quæſt. in princ. oſtendimus, regulariter non poſſe inferiores contra Canones ſtatuere; vbi etiam diuerſitatis rationem attulims, cur poſſint contra canones conſuetudinem inducere, non autem condere ſtatuta. Idem quoque cenſuiſſe fertur Sacra Congregatio Trident. Conc, dum ad ſeſſ.24. cap. 12. de refor. in vna
33 Mediolanen. reſpondiſſe dicitur, † per Concil. Tridentin.eo loco ſublatas eſſe omnes vacationes,per quas licebat Canonicis duos, aut tres menſes abſentibus diſtributiones percipere;idque verum quo-
34 que eſſe, licèt † omnes fructus Canonicatuum conſiſtant in diſtributionibus; nam etiam hoc caſu omnes vacationes ſunt
35 ſublatæ: ſecus verò † ſi in fundatione huiuſmodi vacationes eſſent conceſſæ. Idem etiam ſtatuit Concil. Prouinc. Mediol. 1.ſub tit. de miniſtr.Eccleſiæ, & diuinis officijs,irritans,& tollens omnes ſtatutum,quo aut abſenti quauis de cauſa eius diei,vel ſacræ horæ,in qua muneri ſuo defuerit, aut omnino cuiquam contra quam iure communi,& Tridentini Concilij, & Prouincialibus Mediol. Concilijs definitum ſit,diſtributiones quotidianæ dari ſolerent;ſtatuenſq; quòd ſi datæ fuerint, qui acceperit, ſuas non faciat, ſed eas reſtituere teneatur.

36 Quare laxè nimis † locutus eſt Petr. à Coned.d.3.par.collect.15.num.7.dum voluit, Eccleſiæ ſtatuto caueri poſſe, vt abſens ob ſolam animi oblectationem, reliq; ſuas componendas per duos, aut etiam tres menſes in anno integrè percipe-
re

re poſſit quotidianas diſtributiones, ac ſi
ſemper, & aſſiduè diuinis officijs intereſ
ſet. Neque, vt ipſe putat, pro eius opi-
37 nione † facit tex. d. cap. vnico §. ſtatuimus
dum diſponit, diſtributiones eſſe dandas,
& recipiendas iuxta rationabilem cu-
iuſque Eccleſiæ ordinationem; hæc au-
tem ordinatio, qua illi duo menſes conce-
duntur ad res familiares componendas,
& honeſtam animi oblectationem, ratio-
nabilis videatur, vt ſic ex interuallo mini-
ſtri regredientes ad cultum diuinum ala-
criori ſpiritu illi incumbant. nam, vt ad-
mittamus, id rationabile eſſe, iuxta ea, quę
in præced. q. concl. 3. latius deduximus;
38 ſola rationabilitas † cum lapſu legitimi
temporis ſufficit in conſuetudine contra
ius, vt patet ex tex. in cap. fin. de con-
ſuet. & ibi voluit Gloſ. fin. in fin. cuius opi-
nionem ſatis ſequitur Abb. ibid. num. 13.
de ſtatuto vero hoc non habemus; ſed
vel regulariter non valere ſtatutum infe-
riorum contra ius Canonicum, vel vbi
cauſa aliqua admittatur ad validandum
ſtatutum contra canonem, eam debere
eſſe vrgentem neq; cogitatam per canoné
per ea, quæ paulò ante præmiſſ. 2. in pri-
mo caſu adduximus. Præterea quod dicit
tex. d. §. ſtatuimus, de ordinatione ratio-
nabili cuiuslibet Eccleſiæ, id intelligen-
dum eſt quoad hoc, vt Miſſæ, & ſingulis
horis canonicis certa diſtributionum por
tio aſſignetur, quam acquirat qui illis in-
ter fuerit, vt ibi explicat Glo. in Verbo, or-
dinationem à nemine, quē viderim, repro
bata, ſed in ſpecie approbata per Anchar.
ibid. num. 2. in initio. Minus etiam pro illa
39 Petri opinione facit † Gloſ. d. cap. 2. §.
cæterum, Verb ſtatutum, de verb. ſign. in
6. ſolum enim vult, poſſe Capitulum ſine
Epiſcopo ſtatuere, quòd certis modis
quotidianæ obuentiones diſtribuantur,
quatenus tamen id non ſtatum Eccleſiæ,
ſed ſingularia Capituli negotia tangit, vt
patet ex eiuſdem Gloſ. verbis; at verò,
quod hæ diſtributiones dentur abſenti-
bus, ſeu magis huic, quam illi, quis du-
bitat ad Eccleſiæ ſtatum pertinere? Co-
uar. vero, qui pro eadem opinione à
Cened. adducitur d. lib. 3. var. reſolut.
cap. 13. num. tertio verſic. prima ſanè,
40 † ſolum docet, conſuetudinem interpre-
tari poſſe in caſu dubio iuris, an abſenti-
bus diſtributiones quotidianę debeantur,
nec ne: quod proculdubio ad rem non
facit; tum quo[illegible] ſumus in caſu dubio
iuris, ſed manifeſto, quod abſentibus regu
lariter non debeantur diſtributiones; tum
quod diuerſa ratio eſt conſuetudinis, &
ſtatuti, vt antea diximus. Idem autem
Couar. num. 8. verſ. decimotertio illud eſt,
ſimiliter loquitur de conſuetudine; &
præterea de abſente à parte vnius horæ,
qui etiam ad otium non diuertat. Soc.
verò lib. 10. de iuſt. quæſt. 5. art. 6. verſic.
poſtremum denique dubium huc perti-
nens, loquitur ſimiliter de eo, qui abeſt à
parte vnius horæ, quod tamen non pro-
bat; & præterea de ſtatuto, cui ad iuncta
ſit conſuetudo, quod facile admittemus,
per ea, quæ tradidimus ſupr. hac ipſa q.
præmiſſ. 2. in 10 caſu. Denique quod idem
Petr. à Cened. pro ſua opinione adducit
valere conſuetudinem, quod ille, qui ab-
fuit pro vtilitate Eccleſiæ, de foris veniens
& per paucos dies faciens moram in
domo ſua, licet diuinis non interſit, diſtri-
butiones percipiat; & generatim valere
conſuetudinem, vt ex iuſta cauſa abſens
eaſdem recipiat. id vtrunque, ſaltem in
conſuetudine legitimè præſcripta, gratis
damus, & in præced. q. ſuis locis demon-
ſtrauimus; verum non rectè infertur a con
ſuetudine ad ſtatutum; tum quod diuerſa
ſint, iuxta vulgatam l. Papianus, ff. de mi-
nor. tum quod, regulariter poſſe quidem
inferiores contra canones legitimam con
ſuetudinem inducere, non autem ſtatuere,
ſup. hac eadem quæſt. in princip. diſcrimi
nis quoq; rationem afferentes, oſtendi-
mus.

De huiuſmodi verò ſtatutorum permit
tentium abſentiam aliquot menſium vi,
ac validitate plura tradit Garz. d. cap. 2. à
num. 213. ad 254. vbi etiam tractat, an ſi
confirmata ſint a Sede Apoſtolica in for-
ma communi, vel in ſpecie, ſublata ſint
per Trid. d. ſeſſ. 24. cap. 12. de qua confir-
matione, præter Doct. cap. cum omnes, &
cap. cum acceſſiſſent, de conſtit. & tit. de
confir. vt vel inutilate quoq; Mandoſ. reg.
22. quæſt. 9. & 10. de ijſdem verò ſtatutis
aliquid etiam agit idem Garz. d. cap. 2.
num. 308. & multis ſeqq. plerīq; autem

N 2 num-

num.præced.ac ſeqq. multa affert ad inter
pretationem d.cap.12.quoad abſentiam
trium menſium.

Limitari autem poteſt hæc noſtra tertia
41 concluſio primò,vt † tolerari poſſit ſtatu-
tum,per quod ſenibus,& benemeritis, qui
ſaltem per quadraginta annos continuos
Eccleſiæ inſeruierunt diuinis intereſſen-
do,dentur diſtributiones licèt ampliùs di-
uinis non interſint:tum per ea, quæ attuli-
mus ſupra hac ead.2.par.quæſt.5. ferè per
totam,maximè verò ad fin. tum quia id ſa-
tis obligatur ex declaratione Sacr. Con-
greg. interpretatum Tridentini Concilij,
quæ ad ſeſſ.24.cap.12. de reformat. in vna
Oſcen.dicitur cenſuiſſe, quòd, licèt ſtatu-
tà ſint ſublata, per quæ abſentibus dan-
tur diſtributiones, nihilominus Gregor.
13.ſenibus, & benemeritis miſertus man-
dauit, ſtatutum Compoſtellanum tolera-
ri, per quod debentur diſtributiones non
ſeruientibus, qui per 40. annos iam ſeruie
runt. hoc ipſum, verò qua de ijs, qui per
40.annos ſeruierunt, tenet Nic.Garz. tra
ctat. de benef. par.3.cap.2.num.344. Limi
tatur ſecundò eadem concluſio, vt valeat
42 † ſtatutum, quod dentur quotidianæ di-
ſtributiones abſenti vrgenti aliqua de cau-
ſa veriſimiliter non cogitata per canonē;
quod probatur ex ijs, quæ latiùs adduxi-
mus ſupr.in hac quæſt.præmiſſ.2.caſ.1.vbi
ſatis demonſtrauimus, poſſe inferiores
clericos ex huiuſmodi cauſa contra cano-
nes ſtatuere; idem apertè voluerunt Pa-
lud. in 4.diſt.15.quæſt.5.concl.9. Sot.dict.
verſ.poſtremum denique dubium, Cen. d.
d. Collect.15.num.7.Nauar.tract. de orat.
& hor. canon. cap. 5. num. 20. & cap. 21.
43 num.63. Non admitterem † tamen, quod
poſt Palud. docet Nauar.ibid.nimirum,
quòd ſtante huiuſmodi ſtatuto de perci-
piendis in abſentia ſine iuſta cauſa diſtri-
butionibus, licèt non poſſit hic abſens eas
percipere in foro conſcientiæ, in foro ta-
men exteriori non eſſet ei detrahenda ſua
portio. nam rationes mox adductæ initio
huius concluſionis procedunt in vtroque
foro,& maximè in foro exteriori. Minùs
44 verò admittendum † eſt, quod idem Na-
uar. dict. cap.5. num. vigeſimoprimo do-
cet, quòd, vbi ſe aliquis vigore ſtatuti
excuſat, quin alicui horæ interſit ob ali-
quam cauſam à ſtatuto probatam, modò
ea cauſa ſubſit, licèt implementum poſtea
differatur, poterit licitè illius horæ di-
ſtributionem percipere; vt, ſi quis ſe ex-
cuſet a Veſperis cauſa ſtudij, vel lectio-
nis, & differat ſtudium, vel lectionem
longè poſt Veſperas.obſtat enim illi tex.in
quòd ceſſante cauſa ceſſare debet effectus
cap. cum ceſſante, de appell. cum ſimilib.
diſtributiones verò dantur à ſtatuto huic
abſenti ob talem cauſam; ergo &c. Deni-
45 que laxè nimis † loquitur idem Nauar.
dum d.num.21.& d.cap.21. num.64. inter
cauſas iuſtas, ob quas poſſunt a ſtatuto
dari abſenti diſtributiones, enumerat re-
ſecationem barbæ,aduentum hoſpitis, vi-
ſere cognatos, vel amicos,& ſimilia; ne-
mo enim non videt,has eſſe leuiſſimas cau
ſas; quarum implementum cum in aliud
tempus differri poſſit,& debeat, non eſt,
quòd propter eas Eccleſias,diuinuſque cul
tus deſeratur,quod idem ſentit Garz. d. c.
2.num. 245. cum ſeq. ex eoque ſuadetur,
quòd etiam ſecluſis diſtributionibus ma-
xima ſit obligatio Canonicorum in Eccle-
ſiam diuinorum officiorum celebrandorū
gratia conueniendi, vt patet ex cap. fin.
92.diſt.& adnotauit idem Nauar.dict.cap.
5.num.18.Potiùs verò cum eodem Nauar.
46 ibid. recenſerem inter has cauſas † ſtu-
dium, idq; propter eius vtilitatem, de qua
per Doctor.in cap. licèt, de præb. & cap.
fin de magiſtr.aut peregrinationem,maxi-
mè neceſſariam ex voto, iuxta tradita per
Doct.in tit.de vot.& Odd. tract. de reſtit.
in integr. quæſtion.7.artic.13. Idemque
eadem ratione dici poſſet de eo, qui abeſt
propter vtilitatem communis Eccleſię ſuę
ciuitatis,prout pleraque huiuſmodi ſtatu-
ta ſunt tum in alijs multis, tum præcipu è
in Eccleſia Metropolitana Mediolanenſi.
Sed quia illius Eccleſiæ ſtatuta Apoſtolica
fuerunt auctoritate condita, non ſunt ſem
per in exemplum ita trahenda, vt quæ-
libet Eccleſiæ, illis ſimilia ſtatuta ſal-
tem omnia condere poſſint. Certè in
Prouincia Mediolanenſi nequeunt ordi-
naria auctoritate fieri ſtatuta, per quæ
abſentes cauſa ſtudij, aut in ſeruitio
Epiſcopi, vel ſimili de cauſa a iure non
approbata pro diſtributionibus in
abſentia percipiendis, eas recipiant,
pro-

propter decretum Concilij Prouin. 1. par.
2. ſub. tit. communia de Miniſtris, huiuſmodi ſtatuta expreſſe prohibens, atq; irritans. Illud ſanè admittendum eſt, quod docet
47 Nauar. d. num. 64. quod † vbi ſtatutum ob aliquam iuſtam cauſam dat aliquos dies abſentię, licèt Clericus aliquas ex illis diebus horas, quibus etiam diuina officia in choro recitantur, malè conſumat in ludis, & ſimilibus, tamen pro eo tempore licitè percipit diſtributiones, tum quòd principaliter illi dies accipiuntur pro iuſtis occupationibus; tum quòd neque etiam minùs principaliter ſumuntur ad illa mala, vel vana, ſed hæc incidunt incumbenti principaliter rebus, ac negotijs iuſtis ab ipſo ſtatuto probatis. Similiter, licèt regula-
48 r'ter ſtatutum † non extendatur ad caſum fictum; tamen vbi duo æquiparantur a iure
49 ſtatutum diſponens in vno caſu † extendetur ad alium, vt in hac ſpecie adnotauit Anchar. d. cap. vnico num. 2. & probatur ex latiùs per nos adductis in tract. de Option. can. cap. 4. quæſt. 3. concl. 2. circa medium.

Limitari poteſt tertiò hæc eadem prin-
50 cipalis concluſio † iuxta tertium, & ſequentes omnes caſus, in quibus ſupra hac ipſa quæſt. in 2. præmiſſ. oſtendimus, poſſe inferiores ſtatuere cõtra canones, ad quos breuitatis cauſa ſtudioſum lectorem remitto: ſicut pro ea difficultate, an valeat ſpecialis conſtitutio, vt abſens ob iuſtam cauſam in iure expreſſam careat diſtributionibus, videndum eſt quod diximus quæſtion. præced. nn. 4>. ſequens enim quæſtio iamdiu nos ad ſe vocat.

SVMMAE RERVM.

1 *Priuilegium, diſpenſatio, & beneficium quomodo inter ſe differant; & num ſeqq.*

2 *Diſpenſatio quid ſit.*

3 *Priuilegium quid ſit.*

4 *Beneficium Principis quid ſit.*

5 *Diſpenſatio ſtrictiſſimam patitur interpretationem.*

6 *Beneficium latiſſimè eſt interpretandum.*

7 *Priuilegium ſtrictam habet interpretationem, etiam ſi agatur de modico præiudicio; num. 8. illudq; motu proprio concederetur; perſonaue aliàs priuilegiata; nu. 9. Vel ſi contineret fauorem illius, cui conceditur, aut inciperet eſſe damnoſum alijs. num. 10.*

11 *Priuilegium non extenditur etiam ex identitate, aut maioritate rationis.*

12 *Priuilegium extenditur quando aliàs redderetur inutile. Aut præiudicaret ſpeciali ſtatuto, reſq; reduceretur ad ius commune; nu. 13. aut priuilegium contra ius iure ſuadente conceditur; num. 14. aut vbi conſtat, quod Princeps vult præiudicare tertio; nu. 1ſ.*

16 *Priuilegium reſtringi non debet vltra id, quod proprietas verborum patitur.*

17 Conceſſio *diſtributionum abſentibus à Pontifice facta neque diſpenſatio neque beneficium, ſed propriè priuilegium dicitur, ſtrictamq; habet interpretationem; & num. 18.*

19 *Papa poteſt aliquibus clericis priuilegio concedere, vt abſentes percipiant diſtributiones quotidianas.*

20 *Ius humanum poteſt ab eo, qui illud condidit, tolli: & ibi quod Papa poteſt aliquem priuilegiare in his, quæ a toto Conc. generali, immo & Apoſtolis, vt Epiſcopis ſancita ſunt.*

21 Priuilegium *alicui conceſſum à Papa, vt is percipiat in abſentia fructus ſui beneficij integre, ac ſi in Eccleſia ſua reſideret, non comprehendit quotidianas, diſtributiones. Idem vbi priuilegium ſolum haberet, quod perciperet fructus, ac ſi præſens eſſet; vel fructus beneficij.*

22 *Mortuaria, & anniuerſaria non comprehenduntur in priuilegio alicui conceſſo, vt poſſit in abſentia percipere fructus, reditus, prouentus, obuentiones, & emolumenta, atq; etiam diſtributiones quotidianas.*

23 *Priuilegium conceſſum aliquibus Eccleſiis, vt earum clerici poſſint abeſſe per duos menſes in anno, & tamen percipere diſtributiones, ſumit interpretationem ab earundem ſtatuto, & conſuetudine rationabili.*

24 *Mens Principis in priuilegijs maxime eſt attendenda.*

25 *Statuta, & conſuetudines rationabiles Eccleſiarum in dubio cenſetur Papa velle ſeruare illæſas.*

26 *Priuilegium intelligitur iuxta ſtatutum, ab eoque ſumit interpretationem.*

27 *Priuilegium conceſſum aliquibus, vt poſſint abeſſe per duos, aut tres menſes in anno, &*

tamen percipere diſtributiones, intelligendum, & practicandum eſt ſine diminutione cultus diuini, & quomodo id fieri poſſit; num.28.

29 Priuilegium abſentiæ duorum menſium cum perceptione diſtributionum an proſit ijs tantum, qui decem menſibus ſeruierunt, an verò etiam ad ratam; & nu. ſeqq.

31 Ratio eadem eſt de toto quoad totum, quæ de parte quoad partem.

33 Abſens pro parte à Prouincia quomodo præſcribat longo tempore; & num.37.

34 Admiſſus ad diſtributiones, earumque capax priuilegio integro duorum menſium tunc demum gaudet ſi decem menſibus ſeruiat, alias ſolum ad ratam eo fruatur; & nu ſeq.

35 Ratio vnica pro expreſſa habetur, & ad ſui limites reſtringit diſpoſitionem; n.36.

38 Priuilegio integro abſentiæ duorum menſium minus gaudere debet qui minus ſeruit.

39 Beneficium latam recipit interpretationem; priuilegium, & diſpenſatio ſtrictam.

40 Abſentia beneficiati ab Eccleſia, eiuſque ſeruitio odioſa res eſt.

An, & quando priuilegio cōcedi poſſit, vt abſentes Diſtributiones Quotidianas percipiant. Quæſtio XIV.

EX tribus quæſtionibus, quas, ſupr. in initio quæſt. 12. continenter tractādas propoſuimus, reliqua eſt hæc de priuilegio: quid nimirum poſſit in tribuendis ijs, qui diuinis officijs non interſunt, quotidianis diſtributionibus.

Præmittendum autem eſt primò, differ-
1 re inter ſe iſta tria, † diſpenſationem, ſeu indulgentiam, priuilegium, & beneficium:
2 ſi enim Principis conceſſio † ſimpliciter aduerſus ius commune, & quod vt plurimum accidit, ad fauorem vnius fiat, in diſpenſationem, & indulgentiam tranſit; & definiri poteſt iuris relaxatio ab habēte poteſtatem relaxandi facta, vt definit Thom. Sanch. trac. de Matrim. lib. 8. diſp. 1. num. 2. vbi ait, pleroſque addere definitioni hæc verba, (cum cognitione cauſæ:)
3 ſi vero in † alterius præiudicium conceditur, tunc priuilegium appellatur, deniq; ſi
4 † neque iuris communis detrimentum, neque alterius damnum huiuſmodi conceſſio contineat, beneficium propriè nuncupatur, vt tum alibi ſæpè, tum frequentiſſimè teſtantur ſcribentes in l. fin. ff. de conſtit. Princip. l. ſi quanto, C. de bon. vac. lib. 10. c. cum dilecti, de donat. c. olim, de verb. ſign. & cap. priuilegium, de reg. iur. in 6. idque in ſpecie tradiderunt Camera in repet. cap. Imperialem fol. 63. de prohib. feud. alien. per Feder. & Carol. Tapia ad rubr. ff. de conſtit. Princip. cap. 4. num. 120. ad fin. De interpretatione autem, legis irritatione, abrogatione, ac derogatione, præter Doct. in rubr. de legib. & conſtitutio. videri poſſunt inter Theologos Azor. par. 1. Inſtit. Moral. lib. 5. cap. 15. Sot. lib. 1. de iuſt. & iur. quæſt. 7. art. 3. & Tho. Sanch. tract. de Matrim. lib. 8. diſp. 1.

Præmittendum ſecundò, diſpenſationē
5 † ſtrictiſſimè eſſe interpretandum; text. eſt in cap. 1. de fil. presbyt. in 6. idque adnotauit Io. Andr. Abb. Fel. & alij in cap. at ſi clerici §. de adulterij, ext. de iudic. latè Carol. Tap. d. rubr. cap. 5. num. 1. cum ſeqq. & Sanchez d. diſput. 1. a num. 3. vbi id optimè declarant. beneficium verò la-
6 tiſſimè † eſt interpretandum, d. cap. cum dilecti, de donat. cap. olim, de verb. ſign. & cap. quia circa, de priuil. cum ſimil. fusè Tapia d. rub. cap. 7. per totum. Sanch. d. lib. 8. diſput. 2. ferè per totam, vbi agit de poteſtate diſpenſandi, & Doct. in præcitatis iuribus, atque alibi ſæpe. priuilegium denique, quoniam in alteriùs detri-
7 mentum vergit, ſtricte † eſt interpretandum, vt colligitur ex cap. ſane, vbi Abb. & Dec. de priuileg. latiſſime Fel. in cap. cauſam, quæ, num. 9. cum nonnullis ſeqq. vbi declarat, de reſcript. & Tapia d. rub.
8 cap. 6. num. 1. idque procedit † etiam ſi agatur de modico præiudicio, aut motu
9 proprio † concederetur, perſonæue alias
10 priuilegiatæ; vel ſi † contineret fauorem eius, cui conceditur; vel ſi etiam ex poſt facto incipiat alteri præiudicare; vel ſi præiudicet habenti indultum generale, vt optime probat Claud. d. l. fin. col. 5. 6. & 7. ff. de conſtit. Princip. vbi etiam probat.
11 † non eſſe extendendum ad cauſam similē ex idētitate, vel maioritate rationis. Id ip-
12 ſum verò non procedit † quādo alias redderetur inutile priuilegium, niſi extenderetur,

ſetur, cap. in his, vbi Doct. de priuil. Claud.
13 d. col. 7. aut quando † derogaret ſpeciali
ſtatuto, & res reduceretur ad ius commu-
ne, Gloſ. in cap. ſtatutum ver. numeran-
dum, de præben. in 6. latè Tapia d. cap. 6.
14 num. 9. aut quando † priuilegium contra
ius iure ſuadente conceditur, Butr. & Abb.
in cap. tua nobis, de verb. ſignif. Claud. d.
15 col. 7. limit. 2. aut quotieſcunque † con-
ſtaret de mente Principis volentis præiu-
dicare tertio, Claud. d. col. 6. limit. 1.
16 Denique reſtringi non debet † vltra id,
quod proprietas verborum patitur. Ca-
rol. Tapia d. cap. 6. nu. 12. poſt Ang. d. l. fin.
ff. de conſtit. princip. Aret. in l. cum lege ff.
de teſtam & Rube. conſil. 135. nu. 3. Quo-
niam vero conceſſio de percipiendis in
abſentia quotidianis diſtributionibus, de
qua hic agimus, eſt contra ius commune;
vt patet ex tex. d. cap. vnico cum ibi tradi-
tis per Doct. de cler. non reſid. in 6. ideo
17 † beneficij nomen non meretur: & quia
tendit ad præiudicium quamuis modicum
tertij, cum per huiuſmodi conceſſionem
fiat, vt portio huius abſentis, quæ alioqui
regulariter accreſcere deberet intereſſen-
tibus, propter huiuſmodi conceſſionem
18 non accreſcat; hinc fit; vt † non diſpenſa-
tionis, ſed priuilegij nomen hæc ipſa con-
ceſſio nanciſcatur, & iuxta ſupra dicta
ſtrictam habeat interpretationem, neq; ex-
tenſionem aliam, quam mox commemora
tam, admittat.

Prima Concluſio. Certum eſt, poſſe Sum
19 mum Pontificem † alicui, vel aliquibus
clericis Eccleſiarum Collegiatarum priui-
legio concedere, vt abſentes percipiant
quotidianas diſtributiones. ita in ſpecie
tradit Gl. Io. An. d c. vnico in Verb. adfue-
rint; idem Io. An. ibid. in nouell. nu. 3. An-
char. num. 1. Prob. num. 50. & ibi Gemin. in
§. ſtatuimus num. 5. Franc. nu. 3. Aug. Bero.
quæſt. 114. num. 1. & 4. ratio clara eſt;
nam diſtributiones quotidianę iure huma
no introductæ ſunt, eodemq; iure indu-
ctum eſt, vt, eæ ſolum intereſſentibus ve-
rè, vel fictè diuinis officijs tribuantur, vt
patet ex d. cap. vnico, & ijs, quæ latius ad-
duximus ſupr. 1. p. quæſt. 5. concl. 1. &
20 2. ius autem humanum † poteſt ab eo, qui
illud condidit, tolli, vt probatur in cap.
propoſuit, de conceſſ. præben. & tradunt
ibi Doct. & in cap. quæ in Eccleſiarum, de
conſtit. & in cap. alma mater; vbi inter cæ-
teros Couar. de ſenten. excom. in 6. 2.
par. relect. in initio num. 2. & melius idem
Couar. Epit. de Sponſal. & matrim. cap. 6.
vbi id probat etiam de ijs, quæ a toto Con
cilio ſtatuta ſunt; immo & ab ipſis Apo-
ſtolis tamquam Præſidibus ſancita fue-
runt, vt in illis poſſit Papa ex cauſa diſ-
penſare aliquem priuilegiando. quare, licet
Summus pontifex d. cap. vnico, & in alijs
iuribus ſtatuerit, vt regulariter non niſi in-
tereſſentibus dentur diſtributiones; con-
tra id tamen poterit aliquem priuilegiare,
immo & ſtatuere, idque maximè cum
Papa ſummam habeat in beneficialibus
poteſtatem; cap. 2. de præben. in 6. cum
alijs, quib. id fusè oſtendimus in tract. de
Option. cap. 8. q. 1. nu. 2.

Secunda Concluſio. Si Papa alicui cle-
rico Eccleſię Collegiatæ concedat, vt per-
cipiat fructus beneficij ſui in abſentia inte
grè, ac ſi in eadē Eccleſia reſideret adhuc
21 non cenſeretur † illi conceſſum, vt poſſit
in abſentia percipere quotidianas diſtribu
tiones. Ita Io. An. d. c. vnico in nouel. nu. 3.
quem ſequitur ibi Gemin. in §. ſtatuimus
num. 5. & Viu. in commun. opin. Verb. di-
ſtributiones quotidianæ in fin. Couar. d.
lib. 3. var. reſol. cap. 13. num. 2. poſt Caſſad.
deciſ. vnic. ſub tit. de cler. non reſiden. &
alios. Ratioque eſſe poteſt; tum quod
diſtributiones nomine fructuum beneficij
non continentur, vt d. 1. p. quæſt. 6. latius
oſtendimus; tum quod aliud eſt reſidere,
aliud diuinis intereſſe; diſtributiones vero
dantur tantum intereſſentibus; vt fuſius
demonſtrauimus d. 1. par. quæſt. 4. poſt me
dium. neque obſtat verbum integre, quia
tale verbum non includit diſtributiones
quotidianas, vt adnotarunt Io. An. &
Gemin. loc. cit. per tex. in cap. licet, de
præben: qui apertus eſt; cui ego addo a-
lium in cap. fin. de magiſtr. & in cap. 2. de
priuil. in 6. ex quo duo colliguntur, alte-
rum, erraſſe Glo. 1. c. cū dilectus, de cler.
non reſid. Vinc. in c. excōicamus §. Catho-
lici, de hæret. & Hoſt. in c. ad liberandā, de
iudæ. qui contrarium tenentur. Secundo
colligitur, idem multò magis dicendū vbi
priuilegiū ſolum contineret, quod poſſet
quis percipere fructus beneficij, ac ſi præ-

ſens eſſet;tum per ſupradicta;tum per ea, quæ adduximus ſupr.hac eadem 2. par. q. 4.præmiſſ.4.vbi oſtendimus, differre præſentiam ab intereſſentia: tum quia id in ſpecie tradit Viu. d.Verb. diſtributiones, ad fin.& Couar.d.nu.2.poſt Gloſ. communiter receptam d.cap.vnico,Verb. adfuerint.Multo autem fortius idem dicendum erit, vbi Papa ſolum concederet priuilegium, quod quis poſſet in abſentia percipere fructus beneficij ſui vt eſt tex. vbi Gloſ.communiter approbata, in c.fi.de reſcript. in 6. & conſtat ex ſupradictis præſertim d. quæſt 6. vbi etiam alios pro hac cõcluſione:retulimus. Plura verò de hiſce priuilegijs Papæ percipiendi fructus, in abſentia maximè,an ſint ſublata per Trid. agit Nic.Garz.tract.de benef.par.3.c.2.ex nu.265.vſq; ad 307.

32 Tertia Concluſio. Priuilegium † alicui conceſſum à ſummo Pontifice, vt poſſit in abſentia percipere fructus,reditus, prouẽtus,obuentiones, & emolumenta ſui Canonicatus,atque etiã diſtributiones quotidianas, adhuc non cõprehendit mortuaria,ſeu anniuerſaria. Moueor autẽ;tum q in hanc ſententiã inclinare videtur. Nau. magnæ auctoritatis vir in conſ.13.de cle. nõ reſid.lib.3. vol.1.eamque quoad poſteriorem partẽ ſatis apertè tenent Card.& Clem. vt ij, qui, de æt.& qual.Lap. alleg. 34.& 36.dũ aſſerunt,appellatione diſtributionum quotidianarũ huiuſmodi mortuaria,& anniuerſaria non venire, vt eos refert, non diſſentiens, Io. Azor.Inſtit.Moral. par.2.lib.7. c.7. quæſt.4. licèt veniant nomine diſtributionũ ſimpliciter, vt par. 1.quæſt.3.ad fin. ſatis docuimus. At verò concluſ. priorem partem apertè tuetur Boer. deciſ. 224. loquens in locutione, quæ proculdubio laxiorem interpretationem admittet, quam priuilegium, quod ſtrictè ſumendum eſt, paulò antè oſtendimus. idem quoque voluerunt. Oldrad. conſ.216. num.1. Fel. in cap.ad aures nu. 14. de reſcript. & Anchar. in Clem.vnica num.41.& 42.de conceſſ. præben.poſt Io. And.in addit. ad Specul. eod.tit. colum.6. Add. ad Rot.deciſ.8. de prębend. in nou. Bellenz. in tract. de charit. ſubſid. & poſt alios Couar.d.lib.3.var.reſol.cap.13.num. 1.ad fin.dum tradunt, appellatione reditũum, & valoris beneficij non contineri mortuaria, & anniuerſaria. idem denique ex eo probatur, quòd diſtributiones nomine prouentuum, redituum, obuentionum Canonicatus, ſeu beneficij non veniunt, vt d. 1. par.quæſt.7. latius oſtendimus; æquiparantur autem inter ſe diſtributiones quotidianæ, & mortuaria, ſeu anniuerſaria, vt conſtat ex d. cap. vnico in fin. vbi Doct. communiter id adnotarunt: immo maior ratio eſt de his, quàm de diſtributionibus, cum magis incerta ſint, vt conſtat ex Io. And. Boer. & Anch. loc. cit. qua ratione non obſtat, quod d. quæſt. 7. concluſ. vlt. docuimus, diſtributiones contineri nomine emolumentorum beneficij, & Canonicatus,adhuc enim diſpar eſt ratio propter maiorẽ incertitudinem mortuariorum; ſed & illa diſparitas eſt, quod percipere anniuerſaria, & mortuaria non ita præcise, & per ſe conuenit ratione Canonicatus, & beneficij in Eccleſia Collegiata,ſicut de perceptione diſtributionum conſtat ex c. dilectus il 1. & cap. pro illorum, de præben. nam etiam Rectores Parochialium, & alij Clerici aliarum Eccleſiarum, quã quæ Collegiatæ ſunt percipere poſſunt,& habere huiuſmodi mortuaria, & anniuerſaria,vt quotidie videmus, atq; adeo potius ratione perſonæ ipſius beneficiati,vel ordinis Clericalis, quam ex beneficio ipſo prouenire,aut pendere dici poſſunt. Accedit & illa ratio,quod in ijs, quæ fauorem animæ reſpiciunt tutior via eſt eligenda, Clem.exiui §.itẽ quia, de verb.ſig. & poſt alios Sebaſt.Med.opuſc.4.nu.9.vbi cum multis num. ſeqq. pleraq; tradit de animæ fauore, ſumendaq; eſt ea interpretatio, quæ fauet animę,vt idem docet d.num.9. poſt Bero.conſ.181.num. 3.vol.1. & Port. conſ. 101.nu.7.ob cuius etiam fauorẽ recedimus à regulis iuris, vt idem probat num. octauo, ex quo fit, vt de huiuſmodi anniuerſarijs,ſeptimis, & triceſimus portio canonica non detrahatur, vt in ſpecie fuit deciſum in capitulo fin. de teſtam. & cap. ex parte il 3. de verb. ſign. Poſterior vero pars huius concluſionis, quod nimirum iſta mortuaria, ſeu anniuerſaria non contineantur in priuilegio de percipiendis in abſentia quotidianis diſtributio-

tionibus, probatur ex eo, quod hæc diuerſa ſunt inter ſe;nam diſtributiones quotidianæ illæ ſunt, quæ quotidie diſtribuuntur, vel diſtribui poſſunt, vt in ſpecie tradunt inter cæteros Prob.d.cap.vnico, nu. 1.& 2.conſtatq;ex ijs,quæ nos latius adduximus ſup. 1. part quæſt. 1.ad fin. & quæſt. 4. circa medium ; hęc autem mortuaria non quotidie, neque etiam certis diebus diſtribuuntur,aut lucrifiunt, vel lucrifieri poſſunt.Ex hac vero concluſione ſtatim ſequitur, quod in illis Collegiatis Eccleſijs,quæ huiuſmodi priuilegio gaudent, vt eius clerici abſentes animi relaxandi gratia duorum,vel trium menſium ſpatio in anno percipere poſſint diſtributiones quotidianas,nec non fructus,reditus, prouentus, obuentiones,iura, & emolumenta ſui beneficij ; quo melius & clericorum conſcientiæ,& defunctorum ſuffragijs conſulatur, reditus hi mortuariorum ſeu aniuerſariorum non ſunt in maſſa diſtributionum quotidianarum collocandi; ſed ſeparatim ob illa diuidendi ſunt inter eos duntaxat, qui diuinis actu, & vere interfuerint,vel ab intereſſentia excuſentur ob iuſtam, & rationabilem corporis neceſſitatem,aut infirmitatem,aut denique ob euidentem Eccleſiæ vtilitatem, atq; adeo pro intereſſentibus habeantur, iuxta tex. in d. c.vnico,§.qui verò, & §.fin.de cler.non reſid. in 6. Ratio eſt; ne ij, qui nullas plerumq;preces pro animarum ſuffragio fundunt, ſed aliquando prophanis,aliquando etiam minus honeſtis rebus,operum dant, contra defunctorum voluntatem, ac præter ſummi Pontificis pij parentis intentionem reditus, ac prouentus pro earundem animarum redemptione, ac defunctorum ſuffragio inſtitutos, ac deſtinatos percipiant; vel ſaltem aliqua ex parte ſpiritali auxilio ijdem defuncti fraudentur propter exiguum numerum exorantium, & anniuerſarijs illis intereſſentium, quod à Capitulo vniuerſo, cui huiuſmodi onus pro ijdem exorãdi impoſitum eſt,expectabãt, conſtituta cõpetenti eleemoſina quæ tamen ab exiguo numero Canonicorũ percipitur, qui ſane vniuerſum Capitulum repræſentare iure non poteſt.

Quarta Concluſio. Priuilegium
23 † abſolute conceſſum aliquibus clericis,vel etiam vniuerſis,ac ſingulis alicuius Eccleſiæ Cathedralis, vel Collegiatæ, vt poſſint per duos menſes in anno abeſſe, à Choro,ſeu Eccleſia ſua, & tamen percipere quotidianas diſtributiones, ſumere debet interpretationem a ſtatuto, & conſuetudine rationabili illius Eccleſię, cui cõceditur,puta,quod diebus feſtis duplex diſtributio,pontificalibus triplex aſſignata ſit, de qua rationabilitate diximus ſup. hac eadem 1.p.q.3.concl.5.ad fin.ideoque in hoc caſu duorum menſium iſti abſentes non habebunt dumtaxat ſexaginta dies naturales ex ijs, quibus ſimplex portio aſſignata ſit;ſed neq;ex ijs quibus duplex, aut triplex,verum ex omnibus hiſce communiter;ex quibus in fine anni vnica ſumma conſtituenda erit ex qua deinde ſubducenda erit,ſexta pars,quam ſi non excedat tempus abſentiæ alicuius in toto anno, in quo integro habebat ius percipiendi diſtributiones, habendos erit pro præſente, & intereſſente,atque adeo integras totius anni diſtributiones percipiet;&ita alicubi practicatur; quæ quidem praxis vna cum hac noſtra concluſ. eam rationem habet, quod ſic nihil violatur mens Papæ concedentis huiuſmodi priuilegium ; ſic enim in caſu huius conſuetudinis, ſeu ſtatuti, cui mox mentionem fecimus, habet clericus ſextam dumtaxat partem totius anni, ſicut in caſu verborum priuilegij de duobus menſibus. mens autem Princi-
24 pis † in priuilegijs maxime attendenda, eſt,l. in conditionibus primum locum, ff. de condit. & demonſtr.cum alijs, de quibus per Iaſ.in l. 3. num. 1. C. de lib. præter. & Pariſ. conſil. 90. num. 11. & 14.lib. 2. Franc. Marc. deciſ. Delph. 365. num. 32. 1. par. & ex eo etiam probatur, quod
25 Papa in dubio † mandare videtur, vt Eccleſiæ ſtatuta rationabilia, & conſuetudines ſeruentur, vt conſtat ex cap. cum olim, de conſuetud. c. ex parte, de conceſſ. præb. extr. cap.fin.de conſuet. in 6. c. cum in Eccleſia, de præben. & c. 1. de conſtitut. eod.lib. & adnotauit Abb. in c. poſſeſſiones, de reb. Eccl. non alien. & Franc.Marc.deciſ.Delphin.1269. nu. 1.
26 immo & priuilegium † intelligitur iuxta ſtatutum, ab eoque ſumit interpretationem, vt probat late Burſat. conſ.85. num. 12. lib.

12.lib.1.& Menoch.conſ.227.num. 35. & conſ.266.num.9.lib.3.

Quinta, & poſtrema Concluſio. Priui-
27 legium huiuſmodi † aliquibus clericis, vel toti Eccleſiæ Collegiatæ conceſſum, vt ij abeſſe poſſint per duos, aut plures menſes in anno, & tamen quotidianas diſtributiones integrè percipere, ita intelligi, & in vſum deduci debet, ne Eccleſia patiatur defectum miniſtrorum, & ſine diminutione cultus diuini. Optimus ad id tex. eſt in cap. cum ad hoc, quod eſt pen. de cleric. non reſid. vbi cauetur, quòd priuilegiati etiam per Summum Pontificem ſuper abſentia, reuocari debent, ſi Eccleſia ob id patiatur miniſtrorum defectum. item tex. in c. ſuggeſtum, de decim. cum ſimil. vbi reuocatur priuilegium cum incipit Eccleſię eſſe damnoſum. facit etiam, quia Papa intendit, vt diuinus cultus potiùs augeatur, quam minuatur, cap. pen. de conſtit. ext. & cap. fin. de reſcrip. in 6. cum alijs, quæ de fauore diuini cultus adduximus ſup. 1. par. quæſt. 5. concl. 3. & quæſt. 10. ferè per tot. ex quo fit, vt huiuſmodi priuilegia ſemper habeat illam clauſulam, ſine diminutione cultus diuini, & præterea contineant etiam illã, de licentia Ordinarij; quoniam ad eum ſpectat iudicare, & arbitrari, quando propter abſentiam clericorum eccleſia patiatur defectum miniſtrorum, & diuinus cultus minuatur, & prouidere, ne id fiat iuxta text. cum ibi not. d. cap. pen. de cler. non reſid. Poterit autem hoc in caſu arbitrari
28 meo quidem iudicio, † tunc non eſſe diminutum cultum diuinum, ſeu Eccleſiam non pati defectum miniſtrorum, quando maior pars Clericorum illius Eccleſiæ diuinis intereſt, per regulam tex. in cap. 1. & ſeqq. de his, quæ fi. a mai. par. Capit. & l. 1. cum ſeqq. ff. quod cui. vniu. nom. cum ſimil. in quibus probatur, id, quod fit a maiori parte Collegij, à toto Collegio factum cenſeri. in qua tamen maiori parte illos quoq; computandos puto, qui abſentes habentur pro præſentibus in Choro; niſi inde fiat, vt ſufficiens numerus ad diuina celebranda non remaneat. Quòd ſi hoc ſæ non fit, poterit etiam Epiſcopus mandare vt duæ partes Clericorum ex tribus ſemper diuinis interſit; vel vbi hoc remedium non proſit, iubere poterit, vt eo maximè tempore, quo plurimi abeſſe ſolent, puta tempore vindemiarum, ſufficiens numerus interſit, ſuas cuique hebdomadas aſſignando abſentiæ, donec tempus illud tranſactum fuerit; idque ex poteſtate ad id à ſacris Canonibus Epiſcopo attributa cum alibi, tum d. cap. pen. de cler. non reſid. & Concil. Trid. ſeſſ. 6. cap. 2. ſeſſ. 21. cap. tertio ſeſſ. 22. cap. 4. & ſeſſ. 24. cap. 12. de reform.

Pro complemento verò huius quæſt. du
29 bitari poteſt, † an hoc priuilegium Pontificium tribuens abſentibus etiam cauſa relaxationis animi, aut priuatorum negotiorum ad certum tempus, vt puta duorum menſium in anno, diſtributiones quotidianas, ita ſit accipiendum, vt non niſi qui decem menſium ſpatio diuinis interfuerit duorum integrorum menſium priuilegio frui poſſit, an verò quicumque per quo quis etiam minimum ſpatium interfuerit.

Et quidem quoad eos Clericos, qui ideo per decem menſes diuinis non interfuerunt, quia capaces, & participes diſtributionum quotidianarum nõ erant, ſiue quòd nec dum beneficij poſſeſſionem ceperint, ſiue quòd ad diſtributionum participatio-
30 nem admiſſi adhuc non fuerint, res † modicam videtur habere difficultatem. clarum enim eſt, priuilegium hoc duorum menſium in anno intelligi nõ poſſe, niſi de ijs, qui toto anno poterant diſtributiones percipere, cum det diſtributiones pro illo tempore, quo, cùm abſunt, ijs priuarentur &, ſi intereſſent, eas haberent: nam & non entis nullæ ſunt qualitates, l. nam & ſi, ff. de iniuſ. rup. & irrit. teſtam. l. ſi ædes meę cum ſeq. vbi Caſtr. ff. de ſeruit. vrb. præd. c. quod verò, 32. quæſt. 2. & priuatio præſupponit habitum, l. decem, vbi Bart. & alij, ff. de verb. oblig. l. Iulianus, ff. de diuort. & c. ad diſſoluendum, de deſponſ. impub. cum alijs adductis per Nic. Euerar. in loc. à priuat. ad habit. ferè per tot. & ſublato principali tollitur & acceſſorium, l. cum principalis, ff. de reg. iur. l. 2. ff. ſi quis caut. l. eos, C. de vſur. & l. intelligere debes, C. de luit. pig. cum ſuis concord. ac denique omnis diſpoſitio quantumuis generalis intelligitur, modò perſona ſit habilis, l. vt gradatim ff. de mun. & honor. cum ſimil. Puto tamen hoc

31 † hoc in caſu hoſce Clericos, qui intra an
ni Canonicalis curriculum, poſt duos, exē
pli gratia, menſes ex eo tempore, quo an-
num ſuum Canonici inchoant, ad diſtribu
tiones aut omnino, aut etiam cum effectu
dumtaxat, quia priùs à Choro ſuſpenſi eſ-
ſent, admittuntur, non fore prorſus pri-
uandos hoc abſentiæ duorum menſium
cum perceptione diſtributionum priuile-
gio, ſed ad ratam temporis, quo diſtribu-
tionum participes ſunt, & capaces, eo frui
poſſe, ac debere; ſumendo tamen tempus
huiuſmodi abſentiæ priuilegiatæ intra
ſpatium eiuſdem capacitatis: vt ſi Clericus
aliquis in locis, vbi annus Canonicalis in-
cipit à Kal. Nouembris, admittatur ad di-
ſtributiones Kal. Maij, atque adeo poſt ſex
menſes, poterit is abſens per menſem
vſque ad ſequentes Kal. Nouembris diſtri-
butiones illius menſis percipere, prout re-
liqui temporis, quo diuinis officijs in-
terfuerit; non autem plures, quàm vnius
menſis, licèt in illo ſemeſtri longius, quā
vnius menſis, ſpatium is abfuerit; idemque
de cæteris proportionabiliter; ſicut etiam
ille, qui per annum integrum capax fuit di
ſtributionum, ſi per duos menſes abſit, ha-
bebit diſtributiones illorum duorum men
ſium æquè, ac reliquorum, quibus diuinis
32 interfuit: nam † quæ ratio, quodque
iuris eſt de toto quoad totum, eſt etiam
de parte quoad partem, l. an pars, ff. pro
derelic. l. quæ de tota, ff. de rei vendic.
cum ſuis concord. adductis ibi per Gloſ.
& latiùs ab Euerar. in loc. à toto ad part.
num. ſecundo, & ſeq. vbi inter cetera
allegat text. in iure Canonico ſingularem
in cap. paſtoralis, ibiq; Gloſ. Bal. Cardin.
Imol. Abb. Fel. & Barb. de offic. deleg.
Num. autem 5. verſ. octauo facit, exem-
plum adducit, quod non parum rei no-
ſtræ deſeruit; de præſcribente contra eum
qui fuit in prouincia quinq; annis, & alijs
33 quinque abſens fuit, & concludit, † eum
præſcribere proportionabiliter pro tem-
pore abſentiæ, hoc eſt quindecim anno-
rum ſpatio per text. iuncta Gloſ. in Auth.
quòd ſi quis quibuſdam, C. de præſcript.
long. temp. & in hoc, vt dixi, modica eſt
difficultas.

Maior difficultas eſt de ijs Clericis, qui,
cum ab initio anni Canonicalis diſtribu-
tionū eſſent capaces etiam quoad effectū,
nulla obſtante ſuſpenſione, aut alio huiuſ-
modi impedimento, tamen vltra duos
menſes in anno à Choro abfuerunt; an per
duos menſes integros hoc priuilegio gau-
dere poſſint, & debeant, vel potiùs ſolū
ad ratam intereſſentiæ, ac ſeruitij, quod
Eccleſiæ præſtiterunt, hoc eſt, pro quinta
dumtaxat parte eiuſdem ſeruitij, & inte-
reſſentiæ, ſeu ſexta eius temporis, quo in-
tereſſe poterant, prout in Metropolitana
Mediolanen. ſeruatur.

34 Qua in re cenſeo, † prędictos clericos
non niſi pro ea rata portione poſſe duorū
menſium priuilegio frui. Moueor autem
duobus præcipuè fundamentis. Alterum
eſt, quod Summus Pontifex memoratum
priuilegium ob eam ſemper rationem,
concedit, vt Clerici Collegiatarum Ec-
cleſiarum, qui ex diuturno, & aſſiduo la-
bore, Eccleſiæque ſeruitio vel defeſſi ali-
qua corporis, animiq; relaxatione indi-
gent, vel etiam præpediti rebus ſuis vaca-
re, ac ſupereſſe, vt oporteret, non valent,
vtriq; rei congruo tributo ſpatio conſula-
tur, quæ quidem ratio vel conſueuit oppo
ni, & exprimi in hiſce priuilegijs, vel cer-
35 tè, cum vnica ſit, † pro expreſſa habe-
tur, iuxta Gloſ. ſingularem in l. quamuis, &
ibi Bald. & Caſtr. C. de fideicom. Io. de
Imol. & alios in l. fin. ff. de hered. inſtit. latè
Fel. c. ſi quando, nu. 11. de reſcript. Certum
portò eſt, eum, qui minùs diu laborauit, oc
cupatusue fuit in Eccleſię ſeruitio, minori
etiam relaxatione indigere, faciliùsque re
bus ſuis vacare potuiſſe, atq. adeo cenſeri
Pontificem minus temporis huic, quàm
illis tribuere voluiſſe, qui diutiùs labora-
runt, Eccleſiæq; ſuæ longius ſeruitium
præſtiterunt. ratio enim cuiusq; diſpoſi-
36 tionis † eam ad ſui limites reſtringit, l.
cum pater, §. dulciſſimis, vbi Bart. Imol. &
alij, ff. de leg. ſi is, qui, iuncta Gloſ. & ibi
Caſtr. ff. de acquir. poſſeſſ. Abb. in cap. fin.
de reſcript. cum alijs adductis ab Euerar.
in loc. à rat. leg. ſtric. nu. 1. & 2. nec mirum,
cum ratio ſit anima legis, l. nō dubium, vbi
Gloſ. & Doct. C. de leg. cum ſimil. Alterum
fundamentum, quod etiam a primo pen-
det, illud eſt, quòd, cum negari non
poſſit, qui priuilegij duorum menſium il-
lum, qui per decem integros menſes

Eccle-

Eccleſiæ ſeruiuit, non poſſe vltra duos men
ſes a Choro abeſſe, & interim diſtributio-
nes percipere; dicendum quoque omnino
eſt, illum, qui per quinque menſes deſerui-
uit, non poſſe vltra vnum menſem cum
hoc priuilegio abeſſe, vt idem iuris ſit de
parte quoad partem, quod de toto quoad
totum, l. quæ de tota, ff. de rei vendic. cum
alijs per nos in præced. caſu allegatis, vbi
exemplum quoq; ac ſimile adduximus de
præſcriptione; quod quia huic etiam caſui
adaptatur, fuſiùs hic examinabitur. Indu-
37 citur† autem ſic. Abſens a prouincia ha-
bet a iure hoc priuilegium, vt non patia-
tur præſcriptionem, niſi vicennalem, ſi to-
to tempore viginti annorum ſit abſens, In-
ſtit. de vſucap. in princ. Auth. malæ fidei, &
l. fin. C. de præſcript. long. temp. cum ſimil.
ſic etiam Clericus, qui per decem integros
menſes in anno diuinis interfuerit, priuile
gio duorum integrorum menſium gaudet,
atque in hoc ſita eſt illius exempli ſimili-
tudo. ſicut autem ille abſens a prouincia,
ſi non per integros viginti annos, verùm
minori temporis ſpatio abſit, pro rata dum
taxat huius temporis abſentiæ ſuo fruitur
priuilegio, vt in d. Auth. quòd ſi quis quibuſ
dam cum ibi not. C. de præſcrip. lon. temp.
ita Clericus Eccleſiæ Collegiatæ ſi minori,
quam decem menſium ſpatio Eccleſiæ in-
ſeruierit, ſolùm pro rata ſeruitij ſuo illo
duorum menſium, non autem integro pri-
uilegio frui debebit. Sed tam vtrumq; hoc
fundamentum, quàm hæc noſtra opinio
quoad poſteriorem caſum tum ex eo con-
38 firmatur, † quòd ſi alias dicamus, illud ſe-
quatur abſurdi, fore, vt dicto priuilegio in-
tegro duorum menſium æquè gaudeat is
Clericus, qui non niſi vna die, vel hora, aut
etiam nulla in toto anno Eccleſiæ inſeruie
rit, ac is, qui decem continuis menſibus
hoc ipſum præſtiterit: tum etiam ex eo
quod non verſamur in caſu beneficij, quod
39 † largam, & benignam, ſed priuilegij, & di
ſpenſationis, quæ ſtrictam habent interpre
tationem, vt latè initio huius quæſtionis
oſtendimus; ſunt enim eiuſmodi priuile-
gium, & diſpenſatio abſentiæ duorum
menſium cum perceptione diſtributio-
num contra ius in cap. fin. de reſcript. in 6.
cap. cum non deceat de elect. & cap. vn. de
cleric. non reſid. eod. lib. necnon Conc. Tri
dent. ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ. 24. cap. 12. de re-
form. cum ſimil. ac præterea hoc ipſum
priuilegium verſatur in materia odioſa;
40 nam † odioſa res eſt abſentia ab Eccleſia,
eiuſque ſeruitio, vt ex citat. iuribus patet,
ac tot. ferè tit. de cler. non reſid. iunctis ijs,
quæ ſup. 1. par. quæſt. 5. concl. 3. & quæſt.
10. ferè per tot. de fauore quotidianarum
diſtributionum fusè adduximus; vbi etiam
demonſtrauimus, fauorem hunc diſtribu-
tionum in eo præſertim conſiſtere, vt non
niſi ijs, qui diuinis officijs interſunt, & ſer-
uiunt Eccleſiæ, tribuantur; certiſſimi porrò
iuris eſt, ſicut fauores ampliandos, ita odia
eſſe reſtringenda, cap. odia, de reg. iur. in 6.
cum ibi not. per Doctor. exempla potiſſi-
mum afferentes in priuilegijs, & diſpenſa-
tionibus. Denique id ipſum ex eo confir-
matur, quia hæc priuilegia habent clauſu-
lam, ſine diminutione cultus diuini. Et de
hac quæſt. ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Cenſuræ quæ ſint, & quomodo inter ſe diffe-rant, & num. ſeqq.*
2 *Excommunicatio quid ſit in genere ſumpta.*
3 *Excommunicatio maior intelligitur nomine excommunicationis ſimpliciter.*
4 *Excommunicatio maior quid ſit.*
5 *Suſpenſio quid ſit.*
6 *Suſpenſio propriè ſumpta triplex eſt, à beneficio, ab officio, & ab vtroque.*
7 *Suſpenſio quæ à beneficio ſit, triplex eſt, vel potius duplex.*
8 *Suſpenſio ſimpliciter lata ab officio tria continet.*
9 *Suſpenſus ab officio non ideo ſuſpenſus eſt a beneficio, nec contra, item ſuſpenſus ab vna parte officij non eſt ſuſpenſus ab alia; num. 10.*
11 *Interdictum Eccleſiaſticum quid ſit.*
12 *Interdictum duplex, locale, & perſonale.*
13 *Excommunicationem quibus caſibus quis ipſo iure incurrat, remiſſiue.*
14 *Suſpenſio quibus caſibus ipſo iure incurratue, vel ſit infligenda, remiſſiuè.*
15 *Interdictus quando aliquis ſit eo ipſo ab ingreſſu Eccleſiæ, remiſſiuè.*
16 *Appellatio ſequens non ſuſpendit effectum ex-*

excommunicationis, ſuſpenſionis ab officio, & interdicti, ſeu ſuſpenſionis ab ingreſſu Eccleſiæ. Et quid in ſuſpenſione à beneficio; num. 17.

18 *Excommunicatus iuſtè amittit eo ipſo diſtributiones, neque eas poſtea recuperat. Idque ſiue excommunicatio ſit maior, ſiue minor; num. 19 Item licet excommunicatus appellet; num. 20. Immo etiamſi expreſſe fructibus, & prouentibus priuatus non fuerit; nu. 21.*

22 *Excommunicatus priuatur redditibus beneficij, licèt nec notorius, nec denunciatus ſit. Item, quamuis tempore collationis de more fuerit abſolutus; num. 23.*

24 *Excommunicatus iuſte licet fuerit abſolutus, non recuperat fructus beneficij.*

25 *Excommunicatus non recuperat diſtributiones licet diuinis intereſſet.*

26 *Excommunicato de rigore non eſt ſubueniendum ex fructibus, & prouentibus beneficij. Niſi per eum non ſtet, quin abſoluatur; num. 27. Item ſecus ex æquitate, ne fame pereat; nu. 28.*

29 *Excommunicatus non amittit fructus ante excommunicationem perceptos.*

30 *Excommunicatus an amittat reditus beneficij creditori iam aſſignatos, ita, vt ex eis non poſſit ſatiſfacere creditori quid autem ſit in diſtributionibus quotidianis; num. 31.*

32 *Excommunicatus iniuſte recuperat quotidianas diſtributiones, conſtito de iniuſtitia Et à quibus repetat; num. 33. Idem in excommunicato nulliter, declarata nullitate; num. 34. ſecus ſi non curet cauſam cognoſci; nu. 35. aut non ſoleret diuinis intereſſe; num. 36.*

37 *Suſpenſus iuſtè ab officio eo ipſo amittit diſtributiones. Idem in ſuſpenſo à beneficio; nu. 38. Item etiamſi ſuſpenſus intereſſet diuinis; nu. 39.*

40 *Suſpenſo a beneficio non habenti aliunde victum ſubueniendum eſt de fructibus beneficij. Secus in ſuſpenſione lata pro contumacia, niſi ſumma neceſſitas adſit; num. 41.*

42 *Suſpenſus iniuſte receperat diſtributiones quotidianas.*

43 *Fructus conſeruari debent donec de iuſtitia, vel iniuſtitia cenſuræ, quæ contra clericum lata fuerit, cognoſcatur.*

44 *Diſtributiones à quo recuperat excommunicatus & ſuſpenſus iniuſtè; & num. ſeq.*

45 *Intellectus cap. ſacro §. cumque aduerſus, de ſent. excom. & Gloſ. in cap. 2. verb. occaſionem, de off. ordin. in 6.*

46 *Interdictus iniuſte ab ingreſſu Eccleſiæ recuperat diſtributiones quotidianas ea de cauſa amiſſas. ſecus eſt in iuſtè interdicto; n. 47.*

48 *Interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ an Eccleſiã aliquando ingredi poſſit, diuinaque audire, & quomodo.*

49 *Officia diuina, quæ interdicto ab ingreſſu Eccleſiæ prohibentur, quænam ſint.*

50 *Interdictus iuſtè ab ingreſſu Eccleſiæ amittit diſtributiones, ſiue interdictum ſit latum à iure, ſiue ab homine. Interdictum tamen iuris requirit declarationem facti; num. 51.*

52 *Interdictus iuſtè ab ingreſſu Eccleſiæ non poteſt in alia ciuitate percipere diſtributiones.*

53 *Interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ arcetur ab Eccleſia etiam non conſecrata Item ab interdicta; nu. 54. poterit tamen quibuſdam feſtis diebus quamcunque ingredi, & diuina audire; nu. 55.*

An, & quando excommunicatus, ſuſpenſus, vel interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ percipere poſſit Quotidianas Diſtributiones.

Quæſtio XV.

DIXIMVS hucuſque in hac 2. par. tractatus primò de præſentibus, deinde de abſentibus ab Eccleſia, an, & quando diſtributiones quotidiãnas percipere poſſint, videndum nunc eſt de ijs, quibus tum abſentibus tum præſentibus euenire poteſt, vt eaſdem quotidianas diſtributiones percipiant; & primò de excommunicatis, ſuſpenſis, & interdictis. De quibus.

Præmittendum eſt primo, admodum
1 inter ſe differre tres has cenſuras, † excommunicationem, ſuſpenſionẽ, & Interdictum, vt tradunt Doct. Canoniſtæ in c. quærenti, de verb. ſignif. & rubr. de ſent. excom. ext. & in 6. & in Clement. Sũmiſtæ in Verb. cenſura, excommunicatio, ſuſpẽſio, vel Interdictum Theologi in 4. ſent. diſt. 18. & ſeqq. eſt enim excommunicatio
2 † quatenus tam maiorem, quam minorem includit, cenſura Eccleſiaſtica, qua homo baptizatus ab aliqua communione Ec-

cleſiaſtica

eleſiaſtica ſeparatur, vel ſacramentorum
participatione tantum quantum ad fru-
ctum, vel ab hac, & ſimul à ſuffragijs
generalibus & à conuictu fidelium; quam
definitionem afferunt, & ex Doctoribus
colligunt Sot. in 4. diſt. 22. quæſt. 1. art. 1. &
Henric. Henriq. in tom. 1. Theolog. mor.
lib. 13. cap. 1. §. 2. Maior vero excommu-
3 nicatio (quæ † communiter intelligitur
nomine ex communicationis ſimpliciter,
vt conſtat ex cap. pen. de ſent. excom. &
poſt Sot. d. quæſt. 1. art. 2. in princ. Silueſt.
in verb. excom. 1. num. 18. & alios tradunt
Henriq. d. lib. 13. cap. 2. §. 2. & Couar. in
relect. cap. alma mater 1. par. §. 8. num.
5. de ſent. excommun. in 6.) maior in-
4 quam excommunicatio à pluribus, † ita
rectè definitur, vt ſit ſeparatio à com-
municatione Eccleſiæ quantum ad fru-
ctum, & ſuffragia generalia, & à cætu
Chriſtianorum proprio, prout definit
Henriq. d. c. 1. §. 2. eamq; definitionem in-
quit approbari a Thologis d. diſtin. 18.
Bann. 2. 2. q. 1. art. 10. Pig. lib. 2. Eccleſ. hie-
rarch. c. 2. & alijs, quos ibi refert; illam verò
ijſdem fere verbis affert, & pluribus expli
cat Couar. d. relect. in initio. num. 3. &
5 ſeqq. Suſpenſio autem † eſt cenſura Eccle-
ſiæ, qua perſona, vt Eccleſiaſtica, ab exe-
cutione poteſtatis Eccleſiaſticæ, quam ex
officio, vel beneficio habet, per ſe ſepara-
tur in totum ad tempus, vel in parte eiuſ-
dem poteſtatis etiam in perpetuum. hanc
definitionem affert, & latius explicat
Henriq. d. lib. 13. cap. 31. §. 2. & 3. eandem
fere habet Nauar. in Manual. cap. 27. num.
151. & poſt alios Viual. in Candel. aur. 2.
par. tit. de ſuſpen. quęſt. 4. eſt autem triplex
6 † ſuſpenſio propriè dicta, quam definiui-
mus, alia a beneficio, alia ob officio, alia ab
vtroque, vt conſtat ex ijs, quos referunt,
& ſequuntur Henriq. d. cap. 31. §. 3. &
Viual. d. tit. de ſuſpenſ. quæſt. 7. Nauar.
d. cap. 27. num. 154. ſuſpenſio a bene-
7 ficio † rurſus triplex ſecundum Henriq.
d. cap. 31. §. 4. alia eſt a iuriſdictione;
alia a re, quæ pertinet ad beneficium, hoc
eſt, fructibus beneficij; tertia a iure eli-
gendi, aut confirmandi electos ſpectante
ratione beneficij: ſed hæc tertia manifeſtè
continetur ſub ſecunda, vel potius ſpectat
ad officium, vt latius oſtendit Vgol. in
tract. de cenſur. Eccleſ. tab. 4. cap. 4. §. 8.
num. 1. & 2. & ſic erit tantum duplex ſuſ-
penſio vero ab officio ſimpliciter lata
8 † tria continet, vt nimirum ſuſpenſus im-
pediatur ea exercere, quę ab ordine, iuriſ-
dictione, vel adminiſtratione Eccleſiaſtica
pendent, ac proficiſcuntur, vt optime pro-
bat Vgol. in tract. de cenſur. Eccleſiaſt.
Tab. 4. cap. 6. in princip. & §. 1. ſuſpenſus
9 tamen ab officio † non ideo ſuſpenſus eſt
à beneficio, nec contra, vt ſatis probat
Vgol. d. cap. 6. §. 3. & cap. 4. §. 8. Sanchez.
tractat. de Matrimon. lib. 3. diſp. 51. nu.
12. ſimiliter ſuſpenſus a parte officij
10 † non cenſetur ſuſpenſus ab alia, vt idem
Vgol. comprobat eod. cap. 6. §. 4. &
ſeqq. ſuſpenſio enim ſtrictè eſt accipien-
da, neque proprios limites egreditur,
late Vgol. d. cap. 6. §. 4. & Henriq. d. lib.
11 13. c. 32. §. 1. & 2. Interdictum denique † eſt
cenſura Eccleſiaſtica prohibens admini-
ſtrationem diuinorum in certo, & expreſ-
ſo loco vt definit Paul. Burgaſ. in tract. de
Irregular. & impedimen. ordin. par. 6. tit. de
interdict. num. 1. ad fin. vel melius cum Co
uar. in d. relect. c. alma mater 2. p. §. 1. n. 2.
eſt ſuſpenſio a diuinorũ officiorũ, ſacra-
mentorumq; actiua, & paſſiua celebra-
tione reſpectu alicuius loci, vel perſona-
rum facta, Eccleſiaſtica etiam prohibens
ſepultura. vel adhuc melius, & verius cum
Nauar. d. cap. 27. num. 164. & alijs, quos
referunt, & ſequuntur Henriq. d. lib. 13.
cap. 41. & Viuald. d. 2. part. titul. de inter-
dicto quæſt. 3. definitur, quod ſit cenſura
Eccleſiaſtica, qua homo ſeparatur ab om-
nibus diuinis officijs, certis ſacramentis,
& Eccleſiaſtica ſepultura. eſt autem
12 duplex † interdictum ex omnium ſenten-
tia, aliud locale, aliud perſonale; ad quod
poſtremum reducitur illud, quo perſona
Eccleſiaſtiſia interdicitur ab ingreſſu Ec-
cleſiæ, de quo in capit. is, cui de ſent. ex-
com. in 6. licet verè ſit quid diſtinctum, vt
optimè docet, & comprobat Couar. d. §.
1. num. 3. & ſeqq. de hoc nos trademus in
hac quæſtione; nam de interdicto propriè
dicto, ſiue locali, ſiue etiam perſonali, &
ſimul de ceſſatione è diuinis agemus in
ſeq. quæſt.

Præmitto ſecundo plures eſſe ca-
13 ſus, † in quibus quis ipſo iure excõmuni-
cationem

cationem incurrit, quos videre poteris
apud Summiſtas in Verb. excõmunicatio,
Suarez, & Savr.tract.de cenſur. vbi de ex-
commun. & Nauar. d.cap.27. num. 49. &
ſeqq. extantq; libelli hac de re editi. Simi-
14 liter quamplures ſunt caſus, † in qui-
bus aliquis ipſo iure ſuſpenſionem vel
ab officio, vel à beneficio, vel ab vtroq;
incurrit, quos habes collectos apud Gloſ.
in clem.cupientes, de pœnis, Angelum
in Verb. ſuſpenſio poſt num.2.Silueſt.ibid.
num.6.Nauar.d.cap.27. num. 154. ad 158.
& Burgaſ.d.par.6.tit.de ſent. ſuſpenſ.num.
14.& 15. vbi 110. caſus refert, in quibus
ipſo iure quis incurrit ſuſpenſionem ſim-
pliciter.num.18.refert eos, quibus venit ſu
ſpendendus, & num.33.recenſet,67.caſus
in quibus quis ipſo iure eſt ſuſpenſus à be-
neficio; num.denique 39.alios quatuor ca
ſus refert, in quibus ipſo iure quis ſuſpen-
ſionem ab officio, & beneficio ſimul incur
rit; d. verò par.6.tit.de ſent.interdict.num.
15 31. duos caſus ponit, † in quibus perſo-
na Eccleſiaſtica eo ipſo eſt interdicta ab
ingreſſu Eccleſiæ, quorum alter eſt in cap.
ſacro, de ſent.excom.& in c.de illicita,14.
quæſt.3.alter in c.1.de ſent.excom.in 6.ter
tium caſum ex quorundam ſententia po-
nit Henriq.d.lib.13.cap.42.§.5.in princip.
ſi ſacerdos celebret coram nominatim,
ſeu publicè denunciatis de interdicto, aut
excommunicatione; vel coram notorio
clerici percuſſore: quod deinde limitat ex
Nauar. & alijs, niſi ita interdictus ſit exem
ptus.

Præmitto tertiò, & vltimò, excommu-
nicationẽ, ſuſpenſionẽ ab officio, & inter-
dictum, ſeu ſuſpenſionem ab ingreſſu Ec-
16 cleſiæ, eorumq; effectum † non ſuſpendi
per appellationem ſequentem: tex.eſt in
c.is, cui §.fin.de ſent.excomm. in 6. quoad
17 ſuſpenſionẽ verò a beneficio † ſatis proba
biliter puto cum Gloſ.fin.ibi, eam ſuſpendi
per ſequentem appellationem. His autem
præmiſſis veniamus ad aliquot concluſio-
nes, quibus tota hæc quæſtio abſoluetur.

Prima Concluſio. Excommunicatus iu-
18 ſtè amittit † eo ipſo quotidianas diſtribu-
tiones, neq; eas recuperat. Probatur hæc
concluſio per tex.in c.paſtoralis, §.verùm,
de appell.vbi Rom.Pontifex ait, excom-
municato prouentus Eccleſiaſticos meri-
tò ſubtrahi, cui Eccleſiæ communio dene
gatur; nomine enim prouentuum Eccle-
ſiaſticorum contineri quotidianas diſtribu
tiones decidit Bonif. 8. Extrauag. vnic.
verſic. & quia non occurrit, de decim.
inter commun. ibi; & quia non occurrit
nobis, quin diſtributiones quotidianæ
prouentus Eccleſiaſtici ſint, &c. dum au-
tem vtitur verbo ſubtrahuntur, factum
indicat, atque adeo non requiri ſententiã
tradidit poſt alios Abb. dict.§. verùm, nu.
decimoſeptimo, & Vgol. dict. tractat.
de cenſur. Eccleſ. tab.2.cap.duodecimo in
princip.num.primo, de communique
teſtatur Rip.cap.1.num.2. de iudic. Id ip-
ſum verò in ſpecie de diſtributionibus
quotidianis docent Dec.d.§.verum, num.
7.Vgol.d.c.12.nu.2. Fel. in cap. Apoſtoli-
cæ, num. 12.de except.Franciſc. Mar. de-
ciſ.Delph.881.num.2.Rebuf.in cap.poſtu-
laſtis num.84.de cler. excom. miniſtr. Ni-
col.Garz.quem poſt hæc ſcripta vidi, tra-
ctat.de benef.part.7.cap.13.num. 125. vbi
etiam alios ad id refert; apertè quoque
Gonzal.ad reg.8.Cancell.Apoſt.Gloſ.5. §.
9.num.123. & ſatis ſequitur Couar. dict.
lib.3. variar.reſolut.cap.13.num. 8. verſic.
duodecimò hinc etiam deducitur, & alij
pleriq; quos referemus infra concl.3. ſen-
titq; generatim in cenſuris Rot. Rom. co-
ram Card. Seraph. deciſ. 1164. num. 2. ad
idem allegans Veral.deciſ.66.lib. ſeu part.
19 1.Id verò locum habebit ſiue † excommu
nicatio ſit maior, ſiue minor, per ea, quæ
tradit Vgol.d.cap.12.num.5.poſt Innoc.in
20 cap.1. de iud. Item † licèt excommuni-
catus ſe iniuria excommunicatum aſſerat,
ideoq; appellet, vt per tex.in d.§. verùm
iuncto d.cap.is, cui, de ſent. excom. in 6.
21 trad.Vgol.dict. num. 1. Tertiò idem, † li-
cet ſpeciatim fructibus, ſeu prouen-
tibus priuatus non fuerit, ſed ſimpliciter
excõmunicatus, vt ſatis colligitur ex eod.
§. verum, & tradit Vgol.d.num.1. Quartò
redditibus beneficij caret excommunica-
22 tus † etiamſi nec notorius, nec denuncia-
tus ſit, vt ex communi doctrina Innoc. in
cap. cum dilectus num. quinto de con-
ſuet. tradit Vgol. dict. num. 1. verſ. quin-
tò beneficij fructibus; qui tamen cen-
ſet, non eſſe illi auferendos fructus, an-
tequam excommunicatus declaretur, per
tex.

tex. qui optimus eſt, in c. cum ſecundum
leges §. fin. de heret. in 6. cũ ſimil. Quinto
carebit etiam his reditibus, ac prouenti-
23 bus, † quamuis tempore collationis de-
more abſolutus fuerit; illa enim abſolutio
ſolum ad effectum collationis prodeſt; ita
late Vgol. d. num. 1. veſic. ſexto carebit.
Sexto abſolutus, modò iuſtè fuerit excom-
24 municatus † fructus beneficij non recu-
perat, vt optime probat Vgol. d. num. 1.
verſic. ſeptimo. nec abſolutus. Septimo
25 amplia † etiamſi iſte excommunicatus in
Eccleſiam conueniret, & cum alijs recita-
ret diuina officia, quicquid in contrarium
voluerint Petr. a Nauar. lib. 2. de reſtit. c.
2. num. 237. to. 1. & Henriq. to. 1. Theol.
Moral. lib. 13. c. 3. §. 3. in fi. idem ſtatuentes
in ſuſpenſo: quorum etiam opinionẽ ſatis
probabilem putat Tho. Sanch. trac. de Ma-
trim. lib. 3. diſp. 51. n. 12. Garz. d. c. 13. n. 91.
& rurſus c. 14. nu. 59. Sed ipſe falſam puto,
quod & ſentiunt Rebuf. & alij relati a San
ch. ſup. n. 10. nam licet faciat quod Eccle-
ſia ordinauit ad lucrãdum diſtributiones;
tamen, cum Eccleſia ipſa huic prohibeat
diuina, eſt etiam incapax diſtributionum:
neque ſufficit, quod id faciat, quod Eccleſia
præcipit, nimirum recitet officia; nam ſic
etiam clericus alterius Eccleſiæ in hac Ec-
cleſia recitando; diſtributiones lucriface-
ret, quod eſt abſurdum: ſed requiritur, vt
id faciat modo, quo ea præcipit, hoc eſt,
licitè, & deuotè, capit. dolentes de cele-
br. Miſſ. Conc. Aquiſgr. cap. 131. & Trid.
ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. quod & fatetur
Pet. Nauar. ſup. num. 232. paria enim ſunt
non fieri, & non ritè fieri, cap. veniens,
de presb. non baptiz. & inutile, ac nul-
lum, cap. inter corporalia, de tranſl. Epiſc.
ſicq; ſoluitur ratiò Sanchez d. num. 12.
miniſterium huius excommunicati, &
ſuſpenſi eſſe tam vtile Eccleſiæ, ac ſi exhi-
beretur à non excommunicato, vel ſuſpen
ſo; vnde miniſterij ſtipendium percipere
debet ſicut poſſeſſor malæ fidei mercedem
laboris in vtilitatem rei impenſi percipit.
ac ſimul etiam ſic tollitur fundamentum
Petri à Nauar. quod d. num. 237. pro ſua
ſententia adduxit. diuerſa quoque ratio
eſt de notorio peccatore, per ea, quæ
infr. quæſt. 17. præmiſſ. 3. & concl. 4.
latius afferemus. Ampliatur, 8. vt ex illis
26 fructibus † de rigore non ſit ſubuenien-
dum excommunicato, vt ex communi do
cent Couar. d. verſic. duodecimò hinc etiã
Vgol. d. num. 1. verſ. quarto vel clericus,
& Clar. in pract. Crimin. quæſt. 73. num.
7. ex eo, quia ſibi poteſt prouidere pe-
tendo abſolutionem; quare ſi per eum
27 non ſtet, quin abſoluatur, † ex his redi-
tibus alimenta habebit, vt poſt Card. &
Io. de Lig. tradit Dec. d. §. verum num. 7.
& Vgol. d. cap. 12. num. 4. immo licet ſit in
28 mora petendi abſolutionem, † ex æquita-
te ſuccurrendum illi erit, ne fame pereat,
vbi aliunde non habeat, ex quo commodè
ſuſtentari poſſit, ita Vgol. ibid. poſt Dec.
d. §. verum. num. 7. late Franc. Marc. deciſ.
Delphin. 881. num. 1. & 3. Atque hæc
eſſe poterit prior limitatio ad hanc à no-
bis primo loco propoſitam concluſionem.
29 Limitatur autem ſecundo † vt non pro-
cedat in fructibus ante excommunica-
tionem perceptis, vt ex not. per Innoc. in
cap. ſi verò, de ſent. excom. & d. cap. 1. de
iudic. tradit Vgol. d. cap. 12. in princip.
num. 4. verſic. quintò ea regula. Tertio
30 non habet locum, † vbi ante excommu-
cationem fructus percipiendi creditori ip
ſius clerici aſſignati eſſent, vt voluit Vgol.
d. num. 4. verſic. ſeptimo vbi ante; quod e-
31 go ſanè † in alijs fructibus prǽter diſtri-
butiones admitterem, cum in ijs nullum
ius ſit alijs quǽſitum per ius accreſcendi
vt in quotidianis diſtributionibus; ex qui-
bus etiam ſoluenda non erit penſio, ſed de
alijs fructibus, ſi quos habet; de quo for-
taſſe latius infra 3. part. quæſt. 8. vbi de
penſione agetur. Denique probabile
puto, quod tradit Nicol. Garz. d. cap. 13.
num. 128. cum multis ſeqq. valere conſue-
tudinem legitimè præſcriptam, vt Cano-
nonicus etiam denuntiatus excommunica
tus tunc demum diſtributiones amittat,
licet in chorum conueniat ſi declaratoria
ſit Punctatoribus intimata, vel aliter ſit
notorius, ſeu manifeſtus excommunica-
tus, alias ſecus; idq. quoad forum fori, non
poli.

Secunda Concluſio. Iniuſtè excommu-
32 nicatus † recuperat quotidianas diſtribu-
tiones conſtito de illius iniuſtitia. ita in
ſpecie docet Henriq. d. lib. 13. cap. 13. §. 4.
Couar. d. verſic. duodecimò hinc etiam

dedu-

deducitur,Foller. in prax. crimin. Canon. 3.par.cap.33. num. 111. Fel. in cap. Apoſtolicæ num. 12. de except. Mart. Nauar. in conſ.r1.num. 6. de cler. non reſid. vol. 1.Petr.Nauar.lib. 2. de reſtit. cap. 2. num. 238. in tom. 1. & ſequitur Vgol. d. cap.
33 12.in princip.num.4.licet velit, † quod, vbi acquiſitæ iam ſunt alijs clericis, ab illis eas non reperat, ſed ab eo, qui iniuſte excommunicauit,arg.c. ſacro §. caueant. ſed voluit allegare §. cumq; aduerſus, de ſentent. excommun. & ea, & quæ tradit Gloſ. in c.2. verb.occaſionem,de off. ord. in 6. de quo nunc diſputare non intendo; ſed aliquid dicam infr. concl. 4. nunc ſolum dico, reſponderi poſſe diſtributiones illas acquiſitas fuiſſe intereſſentibus reuocabiliter.¡Probatur autem hæc aſſertio ex Gloſ.fin.d.§.verum, quam ibi Innoc. Abb. Bal.Dec.& cęteri ſequuntur,dum per tex. in cap. ſuper cauſa, 2. quæſt.5.& alia tradit,excommunicatum iniuſtè recuperare poſt abſolutionem omnia, quæ propter excommunicationem amiſit: & ratio eſt, quia priuatio hæc eſt pœna, qua qui non delinquit,affici non debet,l.penult.ff. de re milit.c.vlt.de tranſact,c.Ioannes, & cap. ſicut dignum,de homicid.cum ſuis ſi-
34 mil.Ampliatur vero hæc concluſio † vt procedat etiam in excommunicato nulliter,qui dixit de nullitate,modo ea nulla declarata fuerit,vt in ſpecie,tradit Foller. d.num.111. & eadem plane ratio militat, quæ in iniuſta excommunicatione. Limi-
35 tatur autem primo † in eo,qui, licet iniuſte excommunicatus ſit, tamen non curat,vt cauſa cognſcatur,ipſeq;abſoluatur; nam diſtributiones eo tempore debitas nō,recuperabit,per id, quod de fructibus tradit Vgol.d.num.4. circa princip. Limi-
36 tatur ſecundo † vt tunc demum hic iniuſtè excommunicatus recuperet diſtributiones, ſi intereſſe conſueuerat ante excommunicationem.ita Fel.d.cap.Apoſtolicæ nu.12.Foller.d.nu.111. Couar.d.verſ. duodecimo hinc etiam,& Surd.tract.de alimen. tit.1. quæſt. 82. num. 15. probaturque ex ijs, quæ latius adduximus ſupr. hac eadem 2. par.quæſt. 5. concl. ſecunda.

Tertia Concluſio. Iuſte ſuſpenſus ab
37 officio † ipſo iure priuatus eſt quotidianis diſtributionibus. ita Hoſt. in Sum. tit. de ſent.excommun. §. quis ſit eius effect. num. 11. Præpoſ. cap. paſtoralis §. verum,verſic.ſed pro complemento, de appel. Burgaſ.de irregular. 6. par. tit. de ſuſpenſ.num.31. Fel. d. cap. Apoſtolicæ nu. 12.de except. Nauar.d. conſ. 11. nu. 6. & Vgol.d.tract.de cenſur.Eccleſ.tab.4.cap.6. §.3. in fin. verſic. poſtremo excipiuntur; ob eam rationem,quia diſtributiones non dantur ijs, qui diuinis officijs non interſunt tamquam Eccleſiæ miniſtri, vt patet ex cap. vnico de cler. non reſid. in 6. cum ſuis concord.alibi adductis; ſuſpenſus autem ab officio non poteſt diuinis officiis intereſſe vt miniſter Eccleſiæ, ſed tantum tamquam priuatus,aut laicus, vt ſatis probat Vgol. d.tab. 4. cap. 6. §. 1. num.3.& latius cap.5.§. 3.num. 1. & 2. id ipſum etiam voluerunt alij relati per Tho. Sanch.tract.de Matrim.lib.3.diſpoſit. 51. num. decimo, verſ.alia vero pars; ac præterea quotquot tradiderunt, ſuſpenſum non percipere fructus beneficij, vt Gloſ. & ibi cęteri fere omnes in Clem. 2. de vit. & honeſt. cler. Idem vero dicen-
38 dum eſt † de ſuſpenſo a beneficio; nam is quoque amittit quotidianas diſtributiones; ita Vgol. d. tab. 4. cap. 8. §. 7. num. 4.poſt alios, quos refert: quod etiam eſt de mente omnium, qui de ſuſpenſione tradiderunt; fatentur,enim hunc eſſe proprium effectum ſuſpenſionis à beneficio, vt omnibus prouentibus, & emolumentis ipſius beneficij priuet,vt inter cæteros videre eſt apud Gregor. Sayr. tract. de cenſur.& irregular.ſeu tom.1.Theſaur.caſ. conſc. lib. 4. cap.6. num. 9. & 10. licet is nu.11.velit,adhuc ſuſpenſum à beneficio, ſi interſit diuinis, lucrari diſtributiones; in qua opinione eſt ſingularis. neque eius ratio vrget; licet enim diſtributiones non veniant nomine fructuum beneficij; tamen,quicquid ipſe dicat,percipere quotidianas diſtributiones competit ratione beneficij, & Canonicatus, cap. dilectus il 1. & cap. pro illorum, de pręben. cum ſimil. alibi per nos allegatis. Id er-
39 go amplià † etiamſi iſte ſuſpenſus in chorum Conueniret,& recitaret diuina officia, per ea, quæ paulo ante concluſ. prima, ampl. ſeptima contra Petr. à

Nauarr. & alios contrarium in hoc quoque ſentientes adduximus. De depoſito verò,ac degradato; ſimiliter de eo, qui priuatus fuit beneficio dicemus infr. q.
40 17.Limitatur autem hæc Concluſio, † vt ſuſpenſo etiam à beneficio, vbi aliunde non habeat, vnde ſe ſuſtentet, ſubueniendum ſit de fructibus ipſius beneficij. Gloſ. fin.in c.ſtudeat,diſt.50. & capit. cum Vintonienſis,vbi Bal.num.2.de elect.Abb.in c. paſtoralis §.verum num. 16. Dec. num. 7. de appell. & poſt alios tradunt Couar. d. num.8. verſ.duodecimo hinc etiam deducitur, Savr. d. cap. 6. num. 12. & Vgol. d. §. 7. num.2.Hoc tamen procedit vbi ſuſ-
41 penſio pro pœna lata eſt;ſecus verò, † ſi pro contumacia;nam,cum tunc parendo, ab ea ſe eximere,ac liberare poſſit, non eſt ei ſubueniendum de dictis reditibus,ac fructibus, niſi ſumma neceſſitas adſit, vt ex iiſdem Doct. ibid. concludit Vgol. & conſtat ex ijs, quæ ſupr. concl. 1. de excommunicato dicta ſunt,maximè verò ex Franc.Marc.deciſ.Delphin.831.num.2. & 3.

Quarta Concluſio.Iniuſtè ſuſpenſus ſiue ab officio, ſiue à beneficio,ſiue ſimpliciter
42 † recuperat diſtributiones quotidianas. ita, quicquid in contrarium voluerit Gemin. in cap. contumaces, 50. diſt. tenendum cum Fel.d.cap.Apoſtolicæ nu.12. de except Nauar.d.conſ.11.nu.6. de cler. non reſid. vol. 1. Vgol. d. §. 7. num. 4. Idem etiam ſentiunt Gloſ. in cap. ſuper cauſa,2.q.5.& ibi Gemin.Specul. tit.de fruct. & intereſſe §.fin.Abb.poſt Innoc.d. cap.paſtoralis col.5.quos refert, & ſequitur Fel. d. num. 12. idem Abb.in cap.cum bonæ num.6.verſic.eo autem abſoluto, de ęt. & qual.Eædē vero rationes, ampliationes, ac limitationes 2. concluſ.huic quoque adaptātur. Illud ſolum adnotandum,
43 quod † donec pendet quæſtio ſuper iuſtitia,vel iniuſtitia cenſuræ debent fructus, & reditus conſeruari; quia conſtito de iniuſtitia debent reſtitui abſoluto, quod difficilius fieret fructibus iam conſumptis. ita Fel. d. num. 12.Vgol. tamen
44 d. num. 4. in fin.dicit † verius ſibi videri, diſtributiones factas eſſe eorum, qui diuinis inſeruierunt, & ſuſpenſum recuperare illas ab eo debere, qui iniuria illum ſuſpendendum curauit, arg. c.ſacro verſic.verum ſi contra, ſed debuit allegare §. cumque aduerſus, de ſent. excom.pro quo etiam faciunt not. per Gloſ.d.c.2.de off. ord.in 6. in ver.occaſionem, quæ idem Vgol.d.tab. 2.cap. 12.nu. 4.ad id allegauit, cum de iniuſtè excommunicato ageret,prout etiam eum retulimus ſupr. concl. 2. Verum adhuc puto cum communiori ſententia,recuperare poſſe hunc abſolutum à ſuſpenſione, ſeu excommunicatione iniuſta tam fructus, quam diſtributiones ab ijs;qui illos illaſue perceperunt, & conſumpſerunt, quod aperte ſentiunt Fel. d. capit. Apoſtolicæ num. 12. & alij, quos dict.concluſ. 2. in princip. & hac eadem concluſ.retulimus. ad idem faciunt, quæ 1. par. quæſt. 9. concluſ. 2. 3. & 4. præcipuè ex duabus conſtitut.altera Pij IV. altera verò Pij V. in materia ſequeſtri adduximus; ex quib. etiam colligitur,tutius eſſe, donec pendet lis ſuper iuſtitia, vel validitate cenſuræ,diſtributiones ſequeſtrari penes idoneam perſonam, vel ſaltem a Capitulo præſtari ſufficientem cautionem propter difficultatem executionis,ſeu recuperationis earumdem diſtributionum; quod idem aperte ſentit Rot. inter deciſ. Card.Seraph.deciſ.1239.num. 4. neque obeſt, quod videatur quodammodo ius acquiſitum ijs,qui huiuſmodi reditus perceperunt. nam,vt d. concluſ. 2. admonuimus,vbi aliquod ius quæſitum dici poſſit, illud quęſitum eſt reuocabiliter,& reſolubiliter in euentum, quo de iniuſtitia,nullitateq; cenſuræ appareat. Mines obeſt d. cap. ſacro §. cumq; aduerſus excom-
45 municatorem; vbi † iniuſtè excommunicato datur actio contra excommunicatorem ad intereſſe. nam vel illud intereſſe intelligitur de expenſis litis, & alij ſimilibus damnis, vt tenere videtur ibi Gloſ. & cæteri Doct. vel dabitur duplex actio huic iniuſte excommunicato, altera contra excommunicantem, & ſuſpendentem iniuſtè; altera vero contra eos, qui reditus huiuſmodi perceperunt: neque enim nouum eſt plures actiones pro eadem re contra plures perſonas alicui competere poſſe, vt conſtat ex l. etiam, & l.fin. C. ſi tut. & curat.l.3. ff. de

eo,

eo, per quem factꝰ erit cum ſimil. paſſimq; Doct. adnotarunt. Denique non obſtat id, quod not. Gloſ. d. capit. 2. Verb. occaſionem, eum, qui præbet occaſionem interdicti alicuius loci, teneri ad damna, quę paſſa ſunt loca pia propter interdictum, puta in eleemoſinis, & oblationibus; id etenim longè diuerſum eſt; nam nullus eſt, qui eas oblationes, aut eleemoſinas percepperit; ideo nil mirum, quod detur actio contra eum, qui fuit cauſa interdicti, cum maximè is, qui cauſam damni dat, teneatur ad ipſum damnum, cap. vlt. de iniur. cum vulgar. & vbi aliquis eas recepiſſet, tunc nemo dubitat, quin daretur etiam contra eum actio realis, ſi extarent; alias perſonalis, vel mixta.

Quinta Concluſio. Iuſtè interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ amittit ipſo iure quotidianas diſtributiones neque eas recuperat: iniuſtè verò interdictus, vel nulliter, eas recuperare debebit conſtito de iniu-
46 ſtitia, vel nullitate. Poſterior pars † huius concluſionis patet ex ijs, quæ ſupra hac eadem quæſt. concl. 2. & 3. de iniuſte excommunicatis, & ſuſpenſis diximus; eadem enim planè ratio in his quoque interdictis locum habet: ideoque eodem etiam planè modo ampliari, ac limitari poteſt hæc pars, ſicut prędictę concluſiones.
47 Prior autem pars † concluſionis huius probatur ea manifeſta ratione; nam diſtributiones quotidianæ non dantur niſi ijs, qui in Eccleſijs interſunt diuinis officijs tamquam eccleſiæ miniſtri, vt conſtat ex dict. cap. vnico & ſupr. concl. 3. oſtendimus; at vero is, cui eſt interdictus Eccle-
48 ſiæ ingreſſus, † vel abſolute nullo modo Eccleſiam ingredi poteſt, vt voluit Calder. in tract. de interdict. Eccleſ. 2. mem. verſ. ſed quæritur, & Abb. in cap. cum Eccleſia num. 5. de immunit. Eccleſiar. quos ſecuti ſunt Paul. Fuſc. in trac. de viſit. & regim. Eccleſ. lib. 2. cap. 32. num. 7. & Vgolin. d. tract. de cenſur. Eccleſ. tab. 5. cap. 16. §. 1. vſque ad medium: vel ſi ingredi poteſt Eccleſiam, & in ea extra tempus diuinorum officiorum orare, aut etiam tempore diuinorum per eam tranſire, vt voluit Innocen. in cap. ſacro num. ſecundo, de ſenten. excomm. cuius ſententiam amplexi ſunt Gemin. d. capit. is, cui num. 3. & ibi Anchar. de ſenten. excom. in 6. Couar. in cap. alma mater, 2. par. §. 1. num. 3. verſ. poterit tamen, Nauar. d. cap. 27. nu. 170 & alij, quos refert, ac ſequitur Viual. in Candel. aur. d. 2. par. tit. de interdict. num. 152. 153. & 154. non poterit tamen audire in eadem Eccleſia diuina officia, vt ijdem Doct. omnes teſtantur, & idem Vgol. d. c. 16. §. 3. nu. 1. & Henriq. d. lib. 13. c. 32. §. 2. circa medium; & conſtat ex d. cap. is cui, ibi, irregularis efficitur ſi contra interdictū huiuſmodi diuinis in ea ſe ingerat, &c. hæc autem diuina officia, quæ huic interdicto in Eccleſia
49 obire prohibentur, † ſunt Miſſa, & horæ Canonicę, vt colligitur ex cap. 1. iuncto c. dolentes, de celebr. Miſſ. & in ſpecie tradiderunt Nauar. d. cap. 27. nu. 172. & Viual. d num. 154. Ampliatur autem hæc ipſa prior pars concluſionis primo, vt proce-
50 dat, † ſiue interdictum latū ſit a iure, ſiue ab homine. per ea, quæ poſt Gloſ. a. d. c. is, cui, & ibi Anchar. tradit Vgol. d. §. 1. poſt mediū, verſ. & hoc locum habet: quod ta-
51 men ita intelligendum eſt, vt † in interdicto iuris requiratur ſententia ſuper facto, ſeu declaratoria, quod hic incurrerit interdictum; per ea, quæ poſt eundem Vgo lin. d. tract. de cenſur. Eccleſ. tab. 2. cap. 12. in prin. num. 1. docuimus ſupr. concl. 1. ampl. 4. in fin. Secundo amplia, vt proce-
52 dat † licet iſte clericus fuiſſet in alia ciuitate interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ; nam in eam, cui eſt adſcriptus, non poteſt ingredi, & per conſequens neq; habere quotidianas diſtributiones, vt optime probat Vgol. d. tab. 5. cap. 16. §. 1. verſ. item locum ſibi vendicat; tum quod illud cap. is, cui ſimpliciter loquitur; tum quod hoc interdictum inhæret perſonæ, Eccleſiaq; vna eſt. Tertio amplia, vt pro-
53 cedat † etiam quoad Eccleſiam non conſecratam, modò auctoritate Epiſcopi erecta, & conſtructa ſit; vt poſt Calder. d. memb. 1. verſic. ſed quid ſi is, &c. Anchar. d. cap. is, cui, num. 1. & alios in ſpecie docet Vgol. d. §. 1. verſic. tertio locum habet. Poſtremo ampliatur,
54 † vt ſic interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ neque etiam poſſit ingredi, vt diuina audiat, Eccleſiam interdictam. ita Vgo. d. §. 1. verſ. poſtremo hic ſic interdictus; nam &

O 2 Eccle-

Eccleſia interdicta non amittit immunitatem, Abb.cap.pen. num. 8. & ibi Add. de immunit.Eccleſ.latè idem Vgol. d.tractat. Tab.1.cap.13.§.15.

Limitatur autem hæc ipſa concluſio,
55 † vt excipiantur feſti illi dies, qui habentur in c.fin.§.in feſtiuitatibus, de ſent. excom. in 6. & de quibus latè inter cæteros Vgol.d.tab.5.c.9.§.1.nam in ijs, ſicut cæteri interdicti, ita etiam interdicti, ſeu ſuſpéſi ab ingreſſu Eccleſiæ Eccleſiam ipſam ingredi poterunt, ac diuinis intereſſe, priuatimq; dumtaxat preces fundere, vt ait idem Vgol.d.c.16.§.1.ad fin.& §.3.num.1. quare cum non poſſint, vt Eccleſiæ miniſtri, diuinis intereſſe, publicèq; orare, neq; etiam habebunt illis diebus diſtributiones iuxta per nos dicta ſup.concl.3.

SVMMAE RERVM.

1 *Ceſſatio à diuinis, & interdictum valde differunt interſe, & num.ſeqq.*
2 *Ceſſatio à diuinis, & interdictum quid ſint.*
3 *Interdictum eſt cenſura* Eccleſiaſtica, *ceſſatio autem à diuinis non.*
4 *Interdictum eſt quid iuris, ceſſatio à diuinis quid facti.*
5 *Ceſſatio à diuinis poſt appellationem decreta an ſit nulla.*
6 *Ceſſatio à diuinis an impediat adminiſtrationem ſacramentorum, ſicut interdictum, & num.ſeq.*
7 *Diuinorum nomine continentur etiam adminiſtratio ſacramentorum.*
8 *Celebrans tempore interdicti in loco interdicto incurrit irregularitatem, ſecus tempore ceſſationis à diuinis.*
9 *Ceſſationis tempore an celebrari debeant ſingulis diebus in Eccleſiis diuina officia ſubmiſſa voce.*
10 *Interdictum Eccleſiaſticum duplex, aliud locale, aliud perſonale. Alii addunt mixtum; cuiuſmodi eſt ambulatorium; nu.11.*
12 *Interdictum locale duplex, aliud generale, aliud particulare. Item perſonale eodem modo duplex; num. 13. Idemq; de mixto dici poteſt; num 14.*
15 *Officia diuina prohibentur tempore interdicti.*
16 *Ceſſatio à diuinis duplex eſt, alia generalis, alia particularis.*
17 *Interdictum fertur vel à iure, vel ab homine.*
18 *Interdictum à iure quibus caſibus incurratur, remiſſiuè.*
19 *Eccleſia polluta, ſeu violata interdicta dicitur quoad hoc, ne in ea diuina celabrari poſſint.*
20 *Eccleſia quibus caſibus pollui, ſeu violari dicatur.*
21 *Diuina omittenda ſunt eo ipſo in Eccleſia polluta.*
22 *Ceſſatio à diuinis in nullo caſu eo ipſo inducitur.*
23 *Ceſſationis à diuinis quæ cauſa ſit in iure expreſſa. & qualis, quomodoq; tractanda; num.24.*
25 *Ceſſatio à diuinis à quo decerni debeat.*
26 *Interdicti generalis tempore ſingulis diebus celebrari debent diuina officia, & qualiter.*
27 *Interdicti generalis tempore diuinis non intereſſentes amittunt diſtributiones quotidianas.*
28 *Officia diuina recitari non debent in Eccleſia polluta, vel violata. Clerici tamen percipiũt diſtributiones, num.29.*
30 *Capitulum interdictum a iure, vel ab homine nullo modo poteſt diuina officia recitare, neque percipit diſtributiones; num.31. ſed eæ conuertentur in Eccleſię vtilitatem; num.32. idem dicendum de ſingulis Canonicis, vel Manſionariis; num.33. eorum tamen portio cæteris accreſcet: num.34.*
35 *Officia diuina celebrari non debent vllo modo in Eccleſia ſpecialiter interdicta.*
36 *Ceſſationis à diuinis ſiue iuſtæ, ſiue iniuſtæ tempore clerici non percipiunt diſtributiones quotidianas. ſed eas repetunt ab eo, qui cauſa fuit ceſſationis. fructus autem præbendæ percipient; num.37.*
38 *Interdicti tempore officia diuina publicè celebrari poſſunt in certis feſtiuitatibus. in quibus tenentur clerici pſallere, & cætera munera obire; num.39. admittenturq; clerici interdicti, num.40. modò cauſam non dederint interdicto, num.41.*
42 *Horę Canonicæ quanam recitari poſſint tempore interdicti in feſtiuitatibus exceptis. Et quid de Vigiliis earum feſtiuitatum, num. 43.*
44 *Feſto die Corporis Chriſti Domini publicè recitari poſſunt diuina officia tempore interdicti, immo & per totam octauam, nu. 45.*

46 Ceſſa-

46 *Ceſſationis a diuinis tempore ſolemniter celebrari poſſunt diuina officia in feſtiuitatibus exceptis.*

47 *Officia diuina ſolemniter celebrari non poſſunt in Eccleſia ſpecialiter interdicta, etiam in ſolemnitatibus exceptis. Idem de Eccleſia polluta; nu. 48.*

49 *Mortuos ſepelire, eorumue officium celebrare intra Eccleſiam non licet tempore interdicti etiam in feſtiuitatibus exceptis.*

50 *Interdictum nouum poni poteſt in feſtiuitatibus exceptis tempore interdicti.*

An, & quando tempore interdicti, vel ceſſationis à diuinis poſſint clerici Quotidianas Diſtributiones percipere. Quæſtio XVI.

PRAEMITTO hic primò, differre ad-
1 modum inter ſe † interdictum, & ceſ-
ſationem à diuinis; nam interdictum
2 definitur † cenſura Eccleſiaſtica, qua homo
ſeparatur ab omnib. diuinis officijs, certis
ſacramentis, & Eccleſiaſtica ſepultura, vt
ex Nauar. & alijs tradidimus quæſt. præ-
ced. in 1. præmiſſ. ad fi. Ceſſatio verò à di-
uinis definitur deſiſtentia quædam à diui-
nis officijs, & ſacramentorum adminiſtra-
tione, vt ex Innoc. & communi in cap. di-
lectis, de appell. & cap. irrefragabili §. ce-
terum, de offic. ord. colligit Nauar. in Ma-
nual. Confeſſ. d. cap. 27. num. 188. vel ſuſ-
penſio organorum diuinæ laudis in ali-
quem locum decreta, vt definiunt Couar.
in relect. cap. alma mater 2. par. §. 2. num.
1. de ſent. excom. in 6. Henriq. tom. 1.
Theolog. moral. lib. 13. c. 52. §. 1. & Viual.
in Candelabr. aur. 2. par. in fi. tit. de ceſſat.
à diuin. num. 1. Ex quibus patet hæc duo
3 differre. primò, quod † interdictum eſt cen
ſura Eccleſiaſtica, ceſſatio autem non,
quod etiam in ſpecie adnotauit Nauar.
d. cap. 27. num. 164. & 188. Henriq. poſt
alios non nullos d. lib. 13. cap. 2. § 1. & cap.
4 12. §. 1. differunt etiam, quia † interdictum
eſt quid iuris, ceſſatio autem quid facti;
quia pro omnibus imponitur, nec reſpicit
in hoc magis delinquentes, quam ipſos
innocentes, ſed eſt immediate ipſorum
diuinorum ſuſpenſio, neque reddit locum
ipſum interdictum. ita poſt Abb. in cap.
dilectis num. 18. de appell. & alios tra-
dunt Couar. d. num. 1. Henriq. d. cap.
52. §. 1. cuius rei optimum exemplum
habemus dominio & poſſeſſione, quæ
in eo præcipuè differunt, quod poſſeſſio
habet plurimum facti, dominium vero
plurimum iuris, l. 1. §. adipiſcimur, & §.
ſi vir, ff. de acquir. poſſ. l. 1. §. ſi Scæuola. ff.
ſi is, qui teſtam. lib. eſſe iuſſ. fuer. l. 3. in
princ. ff. de bon. poſſ. l. denique, ff. ex quib.
cauſ. mai. & l. pupillū, ff. de acquir. poſſeſſ.
iuncta l. 1. & l. bonæ fidei, ff. de acquir. rer.
domin. cum traditis per Doct. tum ibi, tum
5 alibi ſæpe. præterea ceſſatio † poſt appel-
lationem decreta non eſt nulla, Abb. &
alij d. c. dilectis, & Gonzal. à Villadr eg.
trac. de irregular. cap. de interd. ad fin.
cùm tamen ſecus ſit de interdicto, quod
licet per appellationem ſubſequentem
non ſuſpendatur, c. ad hæc il 5 de appell.
& c. is, cui in fin. de ſent. excom. in 6. nihi-
lominus interdictum poſt appellationem
latum eſt nullum, d. cap. dilectis, de appel-
lat. & notauit Abb. ibid. num. 20. in fin.
quamuis Couar. & Henriq. loc. cit. hoc
diſcrimen nō admittāt, ob eam rationem,
quia, licet ceſſatio tamquam quid facti
non tollatur per præcedentem appellatio
nem, cum ſupponatur miſſa executioni,
tamen quoad iuris effectus non videtur,
quomodo ea quoque inanis non ſit, ſicut
excommunicatio, & interdictum; q & ipſa
quoad factum, ſi ea contingat executioni
mitti, æquè ſuſpendi non poſſunt, cum
infectæ eſſe non poſſint. Sed melius dicas
cum Dec. d. c. dilectis num. 23. quod pro-
nuntiatio ſuper ceſſatione eſt iuris; vel
dic, quod, cum ceſſatio aliquo modo inter
dictum ſit, vt conſtat ex d. cap. dilectis iun
ctis ibi not. per Inn. & alios, eadem erit
vtriuſq; ratio quoad hoc, vt nullius ſit
roboris ſi poſt legitimam appellationem
decernatur; idque cauetur in eod. cap.
dilectis iuxta Innoc. Bellam. Dec. & alio-
rum interpretationem, qui illum text.
de ceſſatione à diuinis, non autem de in-
terdicto propriè ſumpto intellexerunt.
Inſuper ex definitione, & mente Henriq.
& Couar. videntur diſtingui interdi-
6 ctum, & ceſſatio, quod † illud ſuſpendit
adminiſtrationem ſacramentorum, & cele

brationem diuinorum officiorum; at vero ceſſatio ſolum inducit ſuſpenſionem diuinorum officiorum; idque etiam colligi videtur ex nomine ipſo ceſſationis à diuinis, & ex cap. irrefragabili §. cæterum, de off. ordin. cap. ſi Canonici, quod eſt 2. & c. quàmuis eod. tit. in 6. & Clem. 1. de ſent excom. ex quibus iuribus ſolum colligitur, quod per ceſſationem inducatur ſuſpenſio loci à diuinis. Tamen verè tam interdicto, quam ceſſationi à diuinis commune eſt, vt etiam ſuſpendatur adminiſtratio ſacramentorum, vt expreſſe voluit Nauar. d. nu. 188. & ex eo patet, quod † nomine diuinorum continetur etiam adminiſtratio ſacramentorum vt ſatis probat Vgol. de cenſur. tab. 5. c. 5. §. 2. num. 2. Differunt etiam ex communiori opinione,
8 quod † celebrans tempore interdicti in loco interdicto regulariter incurrit irregularitatem, vt conſtat ex cap. is, qui §. fin. de ſent. excom. in 6. celebrans verò tempore ceſſationis à diuinis ſiue generalis, ſiue particularis non incurrit irregularitatem ita Butr. Abb. Imol. Præpoſ. Bellam. & Franc. d. cap. dilectis, de appell. Boniſ. de Vital. d. Clem. 1. col. pen. de ſent. excom. Innoc. d. cap irrefragabili col. pen. de off. ordin. Nauar. d. cap. 27. num. 188. cum ſeq. Silueſt. Verb. interdictum il 1. §. 1. & Verb. ceſſatio §. vlt. & Henriq. d. cap. 52. §. 1. & c. 54. §. 3. quamuis alij, quos referunt Nauar. loc. cit. & Couar. d. 2. par. §. 2. nu. 3. ad finem diſtinguant de ceſſatione generali, & particulari, & velint, irregularitatem incurri à violante ceſſationem generalem indictam ab eo, qui poteſt interdicere. Denique differunt interdictum, & ceſſatio à diuinis, quod
9 † tempore interdicti recitari poſſunt, & debent diuina officia ſingulis diebus in Eccleſijs, & Monaſterijs, ſicut prius; ſubmiſſa tamen voce, ianuis clauſis, excommunicatis, ac interdictis excluſis, & campanis etiam non pulſatis, vt habetur d. cap. fin. adijcimus præterea, de ſent. excom. in 6. quod tamen non licet tempore ceſſationis diuinorum, vt ſatis conſtat ex d. cap. ſi Canonici, §. ſcituri, & tex. iuncta Gloſ. in cap. non eſt vobis, de ſponſal. & matr. probantq; Couar. d. 2. par. §. 4. num. 7. verſic. contraria ſententia, & Henriq. d. lib. 13. cap. 53. §. 1. & 2. vbi tamen, & optimè, id limitat dupliciter; primò, vt liceat ſingulis hebdomadis vnam Miſſam celebrare in ſingulis Eccleſijs Parochialibus, & Monaſterijs ad renouandam ſanctiſſimam Euchariſtiam: deinde, vt duo, vel tres clerici poſſint ſimul priuatim ſine cantu recitare horas canonicas; cuius tamen contrarium poſt alios ſentit Viuald. ſup. nu. 14.

Præmitto ſecundò, interdictum duplex
10 eſſe, † aliud locale, aliud perſonale, vt quæſt. præc. admonuimus, & conſtat ex cap. ſi ſententia, c. ſi ciuitas, & c. præſenti, de ſent. excom. in 6. adnotaruntq; paſſim Doct. inter cæteros Henriq. d. lib. 13. cap. 41. §. 3. Burgaſ. d. tit. de ſent. interdict. num. 2. & 3. & Vgol. d. tab. 5. capit. 5. in
11 princip. alij addunt † mixtum continens vtrumque, locum nimirum, & perſonas, cuiuſmodi eſt ambulatorium, afficiens locum, quem talis, vel tales adierint: ita Nauar. d. cap. 27. num. 166. & ſeq. Interdi-
12 ctum loci duplex, † generale, afficiens prouinciam, ciuitatem, vel caſtrum; ac particulare, ſeu ſingulare, afficiens vnam Eccleſiam, Nauar. & Henriq. loc. cit. Vgol. d tab. 5. cap. 6. in initio, & Couar. d. 2. par. §. 1. num. 9. ſimiliter inter dictum
13 perſonale † aliud generale latum contra vnum populum, vel religionem; aliud particulare contra vnam perſonam. latè Henriq. & Nauar. loc. cit. Burgaſ. d. num. 3. & Vgol. d. tab. 5. cap. 12. in initio. Idem
14 quoque † de mixto dici poteſt, vt aliud generale ſit, aliud particulare, Henriq. d. §. 3. in fin. Nauar. d. num. 166. De effectibus autem harum ſpecierum interdicti videndi ſunt Doct. mox citati, & in iuribus paulo ante allegatis. Pro nunc quod ad rem noſtram attinet, ſcire ſufficiat, inter-
15 † dicti generatim ſumpti præcipuum effectum eſſe diuinorum officiorum prohibitionem, vt ex d. cap. ſi ciuitas. cap. ſi ſententia, cap. fin. de ſent. excom. in 6. & alijs iuribus probat inter alios Vgol. d. tab. 5. §. 2. nu. 1. nomine autem diuinorum præcipuè Miſſa, diuinaq; officia continentur, vt ex dictis iuribus conſtat, fuſeq; oſtendit Vgol. d. §. 2. num. 2. Ceſſatio quo-
16 que à diuinis † duplex eſt, alia generalis, alia particularis, vt patet ex ijs, quos referunt, &

ferunt,& ſequuntur Nauar.d. cap. 27. nu. 188.Couar.d.§.2.num.3.& Henriq. d. lib. 13. cap.52. §.1.ad quos, vbi opus fuerit, pro hac materia ceſſationis à diuinis recurrendum eſt.

17 Præmitto tertio, † interdictum ferri vel ab homine, vel à iure, vt latè oſtendit Vgol. d.tab. 5. cap. 2. & 3. Interdi-
18 ctum a iure† incurritur in multis caſibus, vt conſtat ex tex. in cap. vbi periculum, de elect. in 6.cap. quamquam, de cenſib. cap. clericis, de immunit. Eccleſiar. cap. 1.de vſur.cap.vlt.de pœn. eod.lib. cum alijs iuribus, quæ adducunt dd. plures huiuſmodi caſus recenſent, Vgol. d. cap. 3. Henriq.d.lib.13.cap.43.§.5. Clar. in Prax. crimin. quæſt. 76. Burgaſ. d. tit. de ſent. interd. num. 31. & 43. & Viual. in Candelabr. aur. 2. part. tit. de interd. num. ſexto, vſque ad 50. Eccleſia quoque
19 polluta, ſeu violata † interdicta dicitur quoad hoc, ne in ea poſſint celebrari diuina officia; ita late Viual. d. tit. de interd.num.53. vſque ad 84. & Henriq. d. lib.13.cap.51.§.5.& lib. 9. cap. 27.§. 5.
20 Sex autem† ſunt caſus,in quibus Eccleſia violata dicitur,& ſic interdicta, vt in ea non poſſint celebrari diuina,quos referũt, & comprobant Nauar. d. cap. 27. num. 256. & ſeqq. Viual.& Henriq.loc.citatis. Primus per effuſionem iniurioſam, & publicam ſanguinis in Eccleſia,cap.propoſuiſti,de conſecrat.Eccl. vel alt. Secundus per illicitam ſeminis humani effuſionem, cap. ſignificaſti, de adult. Tertius, ſi quis denuntiatus excommunicatus in Eccleſia ſepelitur, cap. conſuluiſti, de conſecrat. Eccl.vel alt. Quartus,ſi infidelis ibidẽ ſepeliatur,cap.Eccleſiam il. 1.& il 2.de conſecr. diſt. 1. Quintus, quando Eccleſia fuit conſecrata per Epiſcopum publicè excommunicatum; facit d. cap. conſuluiſti, vbi Abb. & Hoſt. Sextus, quando parietes Eccleſiæ, aut eorum maior pars ſimul deijcitur, Gloſ. in cap. ligneis, de conſecr. Eccleſ. Tabien. Verb. conſecratio 2.§. 1.præcipuos vero ex ijs caſibus latius explicant Viual. d. nu.53. vſque ad 72.Henriq. d.c.27.§. 5. in Gloſ. & Burgaſ.d.tit.de ſent.interd.nu. 43.In omnibus autem caſibus, in quibus polluitur Ec-
21 cleſia,†ceſſandum eſt a diuinis officijs eo ipſo non expectata vlla iudicis ſententia, vt probat Viual.d. num. 84. Iam vero ceſſatio a diuinis, cum ſit quid facti,vt ſupra
22 dictum eſt,† nullum caſum in iure habet, quo propoſita ſit eo ipſo, vt optimè monet Henriq. d. lib. 13. cap. 52. § 1.in tex. & in Gloſ.litt.m.nec non cap.54.§. 1. iure
23 tamen expreſſa eſt † cauſa, ob quam indici poſſit. nam in Clem. 1.de ſenten. excom.§.in ceſſationibus,habetur,quod ceſſatio generalis à diuinis eſt vnicum lumẽ Eccleſijs Collegiatis, ſeu Conuentibus tam ſecularium, quam regularium Eccleſiarum ad repellendas iniurias eis factas; quo lumine profitetur ibi Clemens V. in Concilio Vienneſi, nolle, nec debere huiuſmodi Capitula, Colleg a & Conuentus à ſe priuari. Gloſ. verò communiter approbata d. cap.ſi Canonici, quod eſt 2. in Verb. cauſa, de offi. ordin.in 6. exempla affert harum iniuriarum, ob quas ceſſari poteſt à diuinis; puta, inquiens, cum fiunt ſtatuta contra libertatem Eccleſiæ, cum imponuntur taleæ, vel collectæ clericis, cum detinetur clericus, vel Canonicus per ſecularem balliuum,vel his ſimilia.Debet autem cauſa hæc,propter quam
24 ceſſatur, † primo eſſe rationabilis, & notoria,ſeu manifeſta; tex. d. cap. irrefragibili §.cæterum,de off.ordin.& c.quamuis §.ſi autem.ad fin.eod.tit.in 6. Item de hac cauſa diligenter tractari debet per Collegium vocatis omnibus, ſicut vocantur in electionibus faciendis; tex. d. cap. quamuis in princip. Tertio, ſi Canonici ceſſare deliberant, requirent prius eum, contra quem ceſſare intendunt,vt irrogatam offenſam emendet. quod ſi fecerit, non ceſſabunt à diuinis. d. cap.quamuis, in princip. quod ſi offenſam is emendare noluerit, ceſſare poterunt; tex. ibid. ſed tunc cauſam ſuæ ceſſationis exprimeut in inſtrumento publico, vel patentibus litteris ſuo, vel alio autentico ſigillo munitis, & illud, vel illas ei, contra quem ceſſare intendunt, debent aſſignare, per tex.d.cap.ſi Canonici,in princip. Quarto,ſtatim,ac ceſſatum fuerit ſeruata prædicta forma, intra menſem vtraque pars, & ceſſans,& contra quam ceſſatur, iter arripiat ad Papam vel per ſe, vel per procuratores ſufficienter inſtructos;

niſi interim vtraq; concordauerit, & continuatis diebus, quàm citò poterit, ſe coram Papa præſentibus, vt vtraque parte preſente, vel altera contumaciter abſente Pontifex definiat negotium, & culpabiles puniat; tex.d.cap.quamuis §. ſi autem. Quod ſi pars ceſſans prædicta non ſeruauerit tam in ceſſando, quam in veniendo, ſeu mittendo ad Sedem Apoſtolicam, ceſſatio ipſa ſeruari non debet, vt habetur d. §.ſi autem in fin. Denique requiritur, vt
25 † imponatur ab habente auctoritatem à iure, vel à conſuetudine, vt conſtat ex d. cap.ſi Canonici, in princip. & d.Clem.1. §.in ceſſationibus, cum ibi not. per Doct. de ſent.excom.Illud autem conſtat,eum iure communi poſſe ceſſare à diuinis, qui poteſt interdicere,vt Pontifex,Epiſcopus, & qui Epiſcopalem auctoritatem habet, vel cui ille commiſerit, vt optimè docent Henriq. d.lib.13.cap.54.§.1. Couar. d. relect.cap.alma mater 2.par.§.2.num.6.quare Capitulum viuente Epiſcopo ſine eius conſenſu, vel niſi id habeat ex priuilegio, vel conſuetudine, non poteſt ceſſationẽ à diuinis imponere, vt apertè conſtat ex d. cap. irrefragabili, §. cæterum, de off. ordin.d.cap.quamuis,eodem tit.in 6.& dict. Clem.1.§.in ceſſationibus, de ſent.excom. iunctis maximè ibi not. per Gloſ. & Doct.quod & in ſpecie probat Couar. d. num.6.ſubdens, quòd idem Capitulum Sede vacante, tanquam ſuccedens in iuriſdictione Epiſcopali id iure poterit. His Præmiſſis ad concluſiones deſcendamus.

Prima Concluſio. Tempore interdicti generalis Canonici, & alij clerici Collegiatarum Eccleſiarum, ſi ad officia diuina
26 non venerint (quæ † in iiſdem Eccleſijs ſingulis diebus celebrari debẽt,ſicut priùs, ſubmiſſa tamen voce, ianuis clauſis, excommunicatis, ac interdictis excluſis, &
27 campanis etiam non pulſatis, † diſtributiones amittere debent, ſicut interdicto perderent non extante, ſi diuinis officijs non adeſſent; tex.eſt in eadem ferè verba d.cap.alma mater, quod eſt fin. §. adijcimus præterea, de ſentent.excom.in 6.vbi Gloſ.cæteriq; Doct.id adnotarunt, fuſiùſque explicant. Hoc verò dupliciter mihi
28 declarandum videtur. Primò † vt, ſi Eccleſia ipſa ſit interdicta propter pollutionem, ſeu violationem, tunc Canonici quidem non debent recitare diuina officia etiam cum illis moderationibus, cum in contrarium habeamus regulam ex paulò ante dictis præmiſſ. 3. circa medium; id autem non fuerit exceptum in dict.cap. alma mater, nec alibi: quare ſtandum eſt regulæ, iuxta text. in cap. ſecundo in fin. de coniug. lepros. cum alijs traditis per Couar. lib. ſecundo, variar. reſolut. cap. duodecimo, num. quarto; Puto ta-
29 men, quòd tunc † etiam dum ſunt abſentes, debebunt habere quotidianas diſtributiones Canonici illi, & Clerici, qui ſolent diuinis intereſſe;cum per ipſos non ſtet, quin interſint arg. tex. dict. cap. vnico iunctis ibi not. per Doct.de cleric.non reſid. in 6. & per ea, quæ nos docuimus ſupr. hac ead. ſecunda parte, quæſt. quinta in fin. cum maximè illi clerici non habeant, contra quem agere poſſint ad huiuſmodi intereſſe, ad quod non tenentur qui dederunt cauſam ceſſationi diuinorum niſi poſtquam moniti noluerunt emendare offenſam, vt dict.cap. ſi Canonici §. ſi autem, de offic.ordin.in 6. neque enim ceſſet pollutio, ſeu violatio Eccleſiæ ex eo, quòd ille, qui cauſam dedit pollutioni, emendare velit offenſam; vt accidit in vera,& propria ceſſatione à diuinis, d. §. ſi autem;ſed eo ipſo inducitur violatio,quòd aliquis ex ſupradictis in præmiſſ. 3.caſibus euenerit,& ſic tollitur, quod ex d.§.ſi autem, contra priorem hanc declarationem
30 obijci poterat.Secundò declaratur,† quòd ſi Capitulum ipſum ſit interdictum, vel à iure ob cauſam ibi expreſſam, vel ab homine, vt quia penſionem aliquam, aut quidennũ non ſoluerit,tunc diuina in illa Eccleſia celebrari non poterunt etiam cum illis moderationibus, ianuis clauſis; campanis non pulſatis,& ſubmiſſa voce;ratio clara eſt, quia inter cæteras moderationes poſitas in dict.§. adijcimus illa quoque eſt, quod interdicti excludantur,quales omnes Canonici eſſe ſupponuntur.con
31 ſequentes autem † Canonici illi non percipient diſtributiones quotidianas, cum illæ dentur ijs, qui verè, vel fictè diuinis interſunt, vt ſupr. prima part. quæſtion. quarta latius oſtendimus; hi verò Canonici non dicentur etiam fictè intereſſe, cũ

per ipſos ſtet, quin interſint. Hoc autem caſu puto vel officia diuina cum illis moderati nibus recitanda eſſe à beneficiatis, ſeu Manſionarijs illius Eccleſiæ, ne diuinis cultus quoad fieri poſſit patiatur; vel certè hos clericos à Canonicis diſtinctos etiã ſi diuina non recitentur, ſuas diſtributiones percipere debere; diſtributiones ve-
32 rò Canonicorum † conuertendæ erunt in Eccleſiæ vtilitatem, per ea, quæ dicemus infr. tertia parte, quæſtion. ſexta, cùm illud diſputabimus, an ſemper diſtributiones non intereſſentium intereſſentibus accreſcant, maximè verò concluſion. tertia.
33 Id ipſum autem † (nimirum, quòd non ſit admittendus ad diuina officia etiam cum illis quatuor moderationibus, de quibus ſupr. & dict. §. adijcimus, & conſequenter, neque etiam ad ipſas diſtributiones) dicendum eſt de priuato aliquo Canonico, vel Manſionario, qui à iure, ſecuta tamen facti declaratione, vel ab homine fuerit interdictus; idque ſatis conſtat ex eod. §. adijcimus, vbi mandatur excludi interdictos ab illa diuinorum officiorum celebratione, quòd ſi diuinis non intereſt ſua culpa proculdubio carere debet diſtributionibus, vt iam ſæpe diximus ac ſe patet, & in ſpecie adnotauit Couar. dict. ſecunda parte, §. quarto, num. 3. Portio tamen diſtributionum, quæ huic clerico interdicto contingeret, ſi intereſ-
34 ſet, † cæteris clericis Capituli ſui, ſeu Collegij accreſcet, per ea, quæ d. 3. par. quæſt. 6. concl. 2. adducemus. Tertiò decla-
35 ratur † vt permiſſio, de qua in dict. §. adijcimus, non ſit in vniuerſum accipienda, vt nimirum cum illis moderationibus celebrare liceat, ſed ita quidem, vt in Eccleſia particulari affecta inter dicto minimè locum habeat; quaſi hæc conſtitutio in Eccleſijs obtineat, quæ ſint intra locum interdictum, non in Eccleſia ſpecialiter interdicta. ita poſt Gloſ. d. §. adijcimus, Verb. Eccleſijs, quam ſequuntur ibi Anchar. Gemin. Franc. & cæteri communiter, alioſque quamplurimos in ſpecie tradit Couar. dict. §. quarto, num. quinto in principio. idque ſatis ex ipſo tex. elicitur in verbis præcedentibus. Cæteras declarationes ad illum §. adijcimus, quas, quia ad rem noſtram non faciunt, conſultò omittimus, præter Scribentes ibi videre poterit ſtudioſus lector apud Couar. d. §. 4. & Henriq. d. lib. 13. cap. 46.

Secunda Concluſio. Tempore ceſſationis à diuinis ſiue iuſtæ, ſiue iniuſtæ,
36 † Canonici non percipiunt quotidianas diſtributiones. probatur primò, quia ita in ſpecie docent Couar. d. §. 4. num. 7. verſ. 3. eandem opinionem probat, & Henriq. d. lib. 13. cap. 52. §. 3. & cap. 13. §. 2. circa medium. Secundò idem etiam ſatis probatur ex text. d. cap. ſi Canonici §. ſciturí, vbi Gregor. 10. decernit, quòd ſi Canonici cauſa non expreſſa in patentibus litteris, vel inſtrumento publico, aut aſſignatione illius, illarumue non facta ei, contra quem ceſſatur; ſimiliter, ſi cauſa, quam expreſſerint, non fuerit inuenta canonica, omnia, quæ de quibuſcunque prouentibus illius Eccleſiæ, in qua ceſſatum fuerit, ceſſationis tempore perceperint, reſtituant; illa verò, quæ pro eodem tempore eiſdem debentur, nullo modo percipiant, ſed Eccleſiæ ipſi cedere, ac nihilominus ei, contra quem ceſſauerant, de damnis, & iniuris ſatisfacere teneantur. Si autem cauſa ceſſationis canonica fuerit iudicata, (nimirum per Sedem Apoſtolicam, vt notant ibi Gloſ. & Doct. per tex. d. c. quamuis de off. ord. in 6. qui addit nõnulla ad d. c. ſi Canonici) is, qui occaſionem ceſſationi dederat, ad omne intereſſe dictis Canonicis, & Eccleſiæ, cui debitum officium eius eſt culpa ſubtractum, ad certam quantitatẽ taxandam, & in diuini cultus augumentum conuertendam Superioris arbitrio condẽnetur. Ex quibus verbis tex. ſatis probatur noſtra concluſio; nam quòd nomine prouentuum Eccleſiæ, de quibus in priori parte, contineantur etiam diſtributiones quotidianæ, conſtat ex verſic. & quia nobis nõ occurrit in Extrauag. vnic. de decim inter commun. Illud verò intereſſe Canonicorum, de quo in poſteriori parte eiuſdem §. ſciturí mox allegati, aliud eſſe non poteſt, quàm quotidianæ diſtributiones, quas amiſerunt Canonici, quia diuina officia recitata non fuerunt tempore ceſſationis; neque enim eo tempore recitantur diuina officia etiam ſubmiſſa voce, & alijs moderationibus adhibitis, de quibus d. cap. alma mater §. adijcimus, vt

conſtat

conſtat ex cap. non eſt vobis iuncta Gloſ. & Doct. de ſponſal. & matr. & nos ſupr. hac eadem quæſt. præmiſſ. 1. in fine oſtendimus; fructus autem beneficij, & præben
37 dæ † percipere debent ſi abſentes fuerint iuſta de cauſa, cap. relatum, c. de cætero, c. cum dilectus, & cap. ad audientiam cum ſimilibus, de cler. non reſid. immo & ſine cauſa per tres menſes in anno, vt conſtat ex Concil. Trid. ſeſſ. 24. cap. 12. §. præterea obtinentibus de reformat. quare illud intereſſe Canonicorum intelligi non poteſt quoad fructus beneficij, & præbendæ; atque ita hoc intereſſe de quotidianis diſtributionibus intellexerunt Henriq. & Couar. loc. cit. & explicaſſe videtur Anchar. d. cap. ſi Canonici nu. 7. poſt Archid. ibid. qui tamen hoc mihi dicere non videtur.

Tertia Concluſio. Tempore interdicti
38 in feſtiuitatibus † Natalis Domini, Paſche, ac Pentecoſtes, & Aſſumptionis Beatiſſimæ Virginis campanæ pulſari debent, & ianuis apertis alta voce diuina officia celebranda ſunt excommunicatis omnibus excluſis, ſed interdictis admiſſis, quibus ob reuerentiam dictarum ſolemnitatum, & vt ipſi ad humilitatis gratiam, & reconciliationis affectum faciliùs inclinentur, præfatis diebus participatio permittitur diuinorum; ſic tamen, quod illi, propter quorum exceſſum interdictum huiuſmodi, eſt prolatum, altari nullatenus appropinquent. ita in hæc ipſa verba decernitur d. c. alma mater §. in feſtiuitatibus verò, de ſent. excommun. in 6. Ex quibus infertur
39 primo † Canonicos, & clericos, qui in ij feſtiuitatibus diuinis non interfuerint, ſuaq; munera pſallentes, & decantantes non obierint, priuari debere quotidianis diſtributionibus, ſicut cæteris diebus, quibus extra tempus interdicti illis pſallendum eſt, propriaq; munera obeunda per ea, quæ latè tradidimus ſupr. hac eadem 2. par. quæſt. 2. concluſ. 2. 3. 6. & 7. Infertur
40 ſecundò, quod † ſi quidem fieri poteſt, vt aliqui ex illis clericis interdicti ſint non tamen dederint cauſam interdicto, ij admittendi ſunt ad diuina celebranda, & per conſequens etiam ad quotidianas diſtributiones, quæ ratione celebrationis diuinorum tribuuntur, vt ſæpiùs diximus; ſi
41 verò † cauſam dederunt interdicto, tunc cum altari appropinquare non debeant, vt dicitur d. §. in feſtiuitatibus, hoc eſt, remotiùs ſtare, non orando ad altare, neque offerendo, & ſimilia faciendo, vt exponit ibi Io. And. num. 4. & Gemin. num. 7. poſt Calder. in tract. de interd. Eccleſ. membr. 6. ver ſic. ſed cum ſupra dixerim, quos ſequi videtur Franch. d. §. in feſtiuitatibus num. 3. & Henriq. d. lib. 13. cap. 47. §. 2. ideo etiam diſtributionibus, quæ propter diuinorum officiorum celebrationem dantur, carere debent.

Ampliatur autem hæc concluſio primò, vt vigore diſpoſitionis, d. §. in feſtiuitatibus, poſſint celebrari, ſeu ſolemniter recitari non modò Veſperæ primæ vſque ad Veſperas ſecundas ipſius feſtiuitatis, vt Gloſ. & Doct. omnes tradunt in d. §. in feſtiuitatibus, ſed etiam Completorium ipſius feſtiuitatis, vt poſt Archid. Gemin. & Franc. d. §. in feſtiuitatibus, alioſque nonnullos tradunt Couar. d. relect. cap. alma mater 2. par. §. 5. num. 5. & Henriq. d. cap. 47. §. 3. Secundò, vt etiam liceat in his feſtis celebrare Miſſas votiuas, latè Couar. d. num. 5. in fin. & Henriq. dict. cap. 47. §. 4.
43 Tertiò ampliatur, vt † etiam liceat cantare Miſſam in Vigilia Natiuitatis, Reſurrectionis, & Pentecoſtes; ita poſt alios Henriq. d. cap. 47. §. 3. quod tamen ſatis dubium mihi videtur propter textum, qui dies ipſos deſignat; propter quam rationem idem Henriq. d. cap. 47. §. 2. in fin. ex communi iure optimo tradit contra Sot. hoc priuilegium non extendi ad duos dies proximè ſequentes poſt feſtum Paſchatis, & Pentecoſtes. Quartò ampliatur hæc
44 concluſio, vt † idem quoque permiſſum ſit in die, quo feſtiuitas Corporis Chriſti ſolet ſolemniter celebrari; quod in honorem tanti Sacramenti Martinus V. conceſ-
45 ſit, & Eugenius IIII. † ad octauã vſque diẽ extendit, teſte Ang. in Verb. Interdictum 6. quæſt. 16. & alijs, quos ad hoc referunt, & ſequuntur Couar. d. §. 5. num. 1. & Henriq. d. cap. 47. §. 2. in princip. & in Hiſpania idem conceſſum eſt quoad feſtum Cõceptionis Beatiſſimæ Virginis Mariæ, vt refert Couar. d. §. 5. num. 2. Ampliatur
46 quintò, & poſtremò, vt † etiam tempore ceſſationis a diuinis liceat in his feſtiuitati-

uitatibus officia ſolemniter celebrare, vt optimè probant Couar. d. §. 5. num. tertio, Henriq. d. lib. 13. cap. 53. & Viual. d. tit. de ceſſat. à diuin. num. 9.

Limitatur tamen primò hæc ipſa con-
47 cluſio, vt † non procedat in Eccleſia ſpecialiter interdicta: nam etiam in illis feſtiuitatibus neque publicè, neque ſecretè potuerunt diuina officia celebrari, vt optimè docent Couar. d. §. 5. num. 2. in fin. & Henriq. d. cap. 47. §. 2. circa medium in tex. & Gloſ. litt. y. Secundò limitatur, vt
48 † neque etiam in Eccleſia interdicta ob violationem, ſeu pollutionem liceat vllo modo in illis quoque feſtiuitatibus diuina officia celebrare. ita in ſpecie tradit Henriq. d. lib. 13. cap. 51. §. 5. in fin. poſt Villadieg. tract. de irregular. cap. 5. num. 10. & Gloſ. in cap. ex tuarum, de priuileg. ſed voluit allegare in cap. tuarum illo tit. Ter-
49 tiò limitatur, vt † in his feſtiuitatibus nõ liceat mortuos tempore interdicti intra Eccleſiam ſepelire, eorumq; officium recitare, vt ſatis probat tex. in cap. cum plantare §. quod ſi Templarij, de priuil. & tenet Gloſ. in Clem. 1. in princip. de ſepult. quam alij ſequuntur, quos refert Couar. d. §. 5. num. 6. contra quos tamen ipſe ſentit. Quartò limitatur, vt in his feſtiuitatibus interdicti tempore ea tantum, quæ ad officia pertinent, permitti, non autem, quæ ad ſacramenta, niſi quatenus alioqui tempore interdicti conceduntur, vt optimè tradunt multa inde colligentes Couar. d. §. 5. num. ſeptimo & Henriq. d. cap. 47. §. 4.

Quintò, & poſtremo limitatur hæc con-
50 cluſio, vt, † quamuis in his feſtiuitatibus ſuſpendatur interdictum, quòd priùs fuerat, non tamen vetatur, quin vrgenti de cauſa poſſit interdictum in prædictis feſtis imponi; ita poſt alios docet Henriq. dict. cap. 47. §. ſecundo; Atque hæc de interdicto, & ceſſatione à diuinis quatenus ad rem noſtram pertinebat; atque adeo de tota hac quæſtione dicta ſint ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Depoſitio, ſeu verbalis degradatio quid ſit.*
2 *Depoſitio quotuplex ſit.*
3 *Degradatio, ſeu realis depoſitio, quid ſit.*
4 *Depoſitio, & degradatio in quibus differant.*
5 *Depoſitio quibus caſibus infligi poſſit.*
6 *Degradatio tribus tantum caſibus de iure infligitur.*
7 *Priuatio beneficij quid ſit. & quibus caſibus ipſo iure incurratur, vel infligenda ſit; num. 8.*
9 *Priuandus beneficio non cenſetur eo priuatus per ſententiam latam ſuper crimine. ſecus vbi pœna ipſo iure infligitur; nu. 10.*
11 *Priuandus beneficio vbi priuatus eſt, amittit fructus à die commiſſi criminis. quod ſi ſeruiuit Eccleſiæ amittit à die accuſationis duntaxat; num. 12. niſi crimen miniſterium impediret; num. 13. aut ipſo iure priuationem induceret; num. 14.*
15 *Irregularitas quid ſit. & quotuplex; numer. 16.*
17 *Irregularitas non incurritur niſi in caſibus à iure expreſſis; & qui illi ſint.*
18 *Peccatum mortale differt ab excommunicatione; neque vt ſic Eccleſiæ ingreſſu prohibet; num. decimonono, neque debet peccator in diuinis officijs euitari; num. 20. Idque etiamſi crimen ſit notorium, num. 21.*
22 *Notorium crimen quod nam ſit.*
23 *Depoſitus ab ordine, officio, vel beneficio amittit diſtributiones quotidianas. depoſito tamen danda ſunt alimenta ex reditibus; nu 24. Iniuſtè verò depoſitus eas recuperabit; num. 25. Item reſtitutus, num. 26.*
27 *Degradatus eo ipſo amittit diſtributiones quotidianas, & priuatus eſt beneficijs; nu. 28. reſtitutus verò non amittit, num. 29.*
30 *Reſtitutio degradati fit conuerſa forma à degradatione.*
31 *Degradati reſtitutio fit à ſolo Papa, vel eius delegato.*
32 *Degradatus debet habere alimenta ex reditibus Eccleſiaſticis.*
33 *Priuatus beneficio, & Canonicatu non percipit diſtributiones. Niſi intra legitimum tempus appellauerit; num. 34. & ſeq.*
35 *Appellatio legitima ſuſpendit iudicatum quoad futurum, & quoad præſens extinguit; non tamen in correctione morum.*
36 *Irregularis non amittit fructus, & diſtributiones, niſi quatenus tribuuntur ijs, qui aliquem ordinem exercent, & non aliter,*

aut

aut vbi irregularitas redderet inhabilem ad obtinendum beneficium;nu. 37. & qui ſint hi caſus;nu. 38. aut priuaret beneficio; num. 39.

40 *Peccator etiam notorius non amittit ratione peccati fructus, & diſtributiones quotidianas. Secus in notorio fornicatore;nu. 41. Et quæ ſit ratio; nu 42.*

43 *Crimen arcens à miniſterio Eccleſiæ arcet quoque à diſtributionibus.*

An, & quando depoſitus, degradatus, priuatus beneficio, irregularis, vel notorius peccator amittat Diſtributiones. Quæſtio XVII.

PROSEQVENDO materiam eorum, quibus ſiue præſentibus, & intereſſentibus diuinis officijs, ſiue etiam abſentibus, ab ijſdem conuenire poteſt, vt vel percipiant, vel amittant quotidianas diſtributiones; videndum nunc eſt de eo, qui eſt depoſitus, degradatus, priuatus beneficio, irregularis, vel notorius peccator; an nimirum, & quando poſſint hi diſtributiones quotidianas percipere. Qua in re.

1 Præmittendum eſt primo, † Depoſitionem, ſeu verbalem degradationem eſſe ſententiam, per quam clericus ab ordine
officio, aut beneficio, vel ab his omnibus
ſimul deijcitur, vt conſtat ex cap. qualiter, & quando, de accuſat. & cap. degradatio, quod eſt 2. de pœn. in 6. & vtrobique Gloſ. & Doct. Petr. Gregor. Syntagm. iur. vniuerſ. lib. 31. c. 30. num. 1. 2. & 8. eodem Gregor. in partit. iur. Can. lib. 4. tit. 15. qui eſt de pœn. c. 4. num. 8. litt. x. Burgaſ. tract. de irregular. par. 6. tit. de ſen. depoſit. Clar. in Prax. Crimin. quæſt. 36. num. 35. & queſt. 74. num. 1. & Henriq. in tom. 1. Theolog. Moral. lib. 13. cap. 55. §. 3. nam depoſi-
2 tio † alia eſt ab officio, ſeu beneficio ſimul, vel ſeparatim, & a dignitate; alia ab ordine, quæ proprie degradatio, vel exauctoratio, ſeu, vt alij loquuntur, exauctorizatio, & contra clericum maxime in ſacris conſtitutum adhibetur, vt inter
cæteros oſtendit Gregor. dict. cap. 30. nu.
2. Degradatio autem, ſeu depoſitio realis
3 † eſt quædam executio depoſitionis, ſeu
verbalis degradationis; & definiri poteſt, pœna Eccleſiaſtica, qua vir Eccleſiaſticus actualiter, ac ſolemniter priuatur omnino executione ordinis, & beneficij adminiſtratione, & omni priuilegio clericali abſque ſpe reſtitutionis. quæ definitio affertur, & comprobatur ab Henriq. d. c. 55. §. 1. & 3. ſatiſque colligitur ex tex. d. c. 2. de pœn. in 6. & ibi Gloſ. & Doct. Burgaſ. d. tit de ſent. depoſit. num. 1. vſque ad 9. & Grego. d. cap. 4. num. 8. litt. y. & d. cap. 30.
4 num. 1. 6. & 8. Ex quibus patet † duobus
præcipuè differre depoſitionem, & degradationem; quod nimirum illa verbalis eſt per ſententiam; hæc realis, & actualis cũ executione: præterea per illam clericus non amittit priuilegium canonis, & fori, ſicut per hanc, quod in ſpecie fusè oſtendit Henriq. d. §. 3. & Gregor. d. cap. 4. nu. 8. litt. v. ad fin. Alias differentias inter vtramque, & ſimul de ſolénitatibus, quæ adhibendæ ſunt in ſolemni, & actuali degradatione, & cætera, ſi quæ ſunt huiuſmodi, quæ de depoſitione, ac degradatione dici poſſent, petere poterit ſtudioſus lector ex Doctoribus præcitatis, & iuribus ab ipſis allegatis; necnon ex Trident. Concil. ſeſſ. 13. c. 4. de reform. vbi nonnihil innouauit circa ſolemnitates depoſitionis, ac degradationis, & ex D. Menoch. quem poſt hæc ſcripta vidi, in tract. de Arbitrar. iud. caſ. 415. Illud verò dumtaxat ſubijci-
6 mus, quod, † cum depoſitio ſit grauiſſima
pœna, ea infligi non debet, niſi pro caſibus a iure decretis, vt docet Gemin. in §. de his, 50. diſt. & Dec. in cap. at ſi clerici, de iudic. hi autem caſus erunt adulterium clerici ſacris initiati, ſtuprum virginis, aut concubinatus, in quo clericus notoriè diu perſeuerauit poſt monitiones; & alij caſus, quos afferunt Henriq. d. c. 55. §. 5. & Bertach. in tract. de Epiſcop. 8. par. lib. 4. tit. de cauſ. mater. degradat. Hoſtienſ. in ſum. tit. de accuſat. §. quis ſit effectus verſic. tradunt, & Burgaſ. d. tit. de ſenten. depoſit. num. 14. 15. 24. 25. & 26. ſed & poteſt depoſitionis pœna infligi pro delicto grauiori, quam ſit illud, propter quod de iure quis deponendus eſt, vt docet Gregor.

gor. d. cap. 30. num. 4. & Henriq. d. §. 5.
hoc porro grauius crimen , & delictum
illud eſſe poteſt, pro quo de iure ciuili im
ponitur pœna mortis ; nam in eius locum
ſuccedit de iure canonico depoſitio ; ita
poſt alios tradunt Greg. d. nu. 4. Fel. d. cap.
qualiter il ſecondo, num. 25. de accuſat. &
Henriq. d. §. 5. in princip. De gradationem
6 autem † tribus tantum in caſibus de iure
habere locum, docent, Luc. de Pen. in l. 1.
C. de priuil. Schol. lib. 12. Clar. d. quæſt. 36.
num. 36. & Gregor. d. cap. 30. num. 10. &
hæc eſt communis theorica Doctorũ, vt
ait Gulielm. Benedic. in queſt. de homicid.
num. tertio, quem refert Foller. in prax.
Crim. canon. fol. 272. nu. 25. quamuis Lud.
Carer. in Pract. Crimin. §. homicidium 7.
ſub. num. 59. alios referat caſus. a com-
muni tamen non recedas; quæ tres tantum
conſtituit; quorum primus eſt in clerico
hæretico, c. ad abolendam, §. 1. & cap. ex-
communicámus, de hæret. alter eſt de fal-
ſatore litterarum Apoſtolicarum, cap. ad
falſariorum, de crim. falſ. tertius in eo,
qui inſidiatus eſt ſuo Epiſcopo illumue
calumniatus eſt, capitulo ſi quis ſacerdo
tum, 11. quæſt. 1.

Præmitto ſecundo, clarum eſſe, † priua-
7 tionem beneficij eſſe ſententiam iurs, vel
hominis, per quã beneficiatus illud amittit.
8 multi autẽ ſunt caſus, in quib. † cleric. iure
priuatus eſt, vel priuandus beneficio, quos
recenſet Calic. in Margar. fiſc. fol. 110. &
ſeqq. Diaz. in prax. Crim. canon. capit.
131. alias 123. num. 5. in fi. Clar. in
Pract. Crimin. quæſt. 73. num. 5. cum duo-
bus ſeqq. Gregor. Tholoſ. in tract. de be-
nef. cap. 26 & 33. & Rebuf. in Prax. benef.
3. part. tit. 1. qui eſt de modis amitten-
di beneficia. Qua tamen in re adnotandum
9 eſt, quod † vbi quis iure non eſt priua-
tus, ſed priuandus beneficio, non cenſetur
per ſententiam iudicis latam ſuper crimi-
ne priuatus beneficio. ita Pet. Gregor.
d. lib. 4. tit. 15. cap. 4. num. 7. litt. u. Rebuf.
loc. cit. num. 4. per d. cap. qualiter il
ſecondo de accuſ. & Diaz. in Prax. crimin.
Canon. d. cap. 131. iuxta nouam impreſ-
ſionem alias 123. num. 3. ſecus vero erit
10 † vbi pœna priuationis ipſo iure infligi-
tur, vt ibid. Rebuf. & Diaz. oſtendunt:
qui etiam num. 4. docet poſſe iudicem
delicti priuare beneficio. quod delinquẽs
in alieno territorio habet. Denique com-
munior eſt opinio Doctorum, prout re-
fert, & ſequitur Tiraq. repet. l. ſi vnquam
Verb. reuertatur, num. 272. C. de reuoc. do
nat. Clar. d. quæſt. 73. num. 9. Diaz. d. cap.
131. num. 5. & Couar. Epit. de ſponſ. &
11 matr. 2. par. cap. 6. §. 8. nu. 7. quod, † ſi cle-
ricus committit delictum, propter quod
priuari debent beneficio, licet habeat ius
in re quouſque ſit priuatus; poſtquam
tamen eſt priuatus, tenetur reſtituere
fructus, quos percepit à die commiſſi de-
licti. quod tamen limitant Diaz, & Co-
12 uar. loc. cit. † niſi clericus ille poſt com-
miſſum delictum ſemper perſeuerauerit
in Eccleſia ei ſeruiendo; nam tunc iuxta
opinionem Fel. in cap. de quarta col. 10. de
præſcript. & aliorum, putant, quod tunc
ſolum talis damnaretur ad reſtitutionem
fructuum à die propoſitæ contra eum ac-
cuſationis, vel formatæ inquiſitionis: quod
13 ipſum declarat Couar. d. num. 7. niſi † delĩ
ctum etiam occultum delinquentem ipſo
iure miniſtrare impediret, vt ſi eſſet cri-
men, quod irregularitatem induceret; tũc
enim ſeruiendo, & miniſtrando in officio,
quod exercere non poterat, non ſunt ei
fructus iuſta ratione concedendi. idem
24 quoq; dicendum † vbi delictũ commiſſum
induceret priuationem ipſo iure; nã tunc
clericus condemnandus eſſet ad reſtitutio
nem fructuum à die commiſſi delicti. ita
late tradunt Diaz. d. nu. 5. in fin. & Cou. d.
§. 8. num. 8.

Præmitto tertio, Irregularitatem
15 † ex mente canonum, & Innoc. commu-
niter recepti in c. niſi cum pridem, de re-
nunt. definiri impedimentum inductum à
iure canonico directe impediẽs receptio-
nem ordinum Eccleſiaſticorum, aut aliquẽ
vſum eorum, quatenus ſunt ordines, etiã
poſt pœnitentiam; quam definitionem his
verbis affert, & explicat Nauar. in Man.
cap. 27. num. 191. quibus etiam fere
verbis eam definiunt poſt alios Couar. in
relect. Clemen. ſi furioſus 1. par. in princ.
num. 1. de homicid. Burgaſ. in tract. de
irregular. quæſt. 1. per totam, Maiol.
in ſimil. tractat. quæſtio. 1. num. 1. Hen-
riq. d. tom. 1. Theol. Moral. lib. 14. cap.
1. §. 2. & Viual. in Candel. aur. 2. par. tit.
de

16 de irregularit. num. 5. & quamuis † in-
numerabiles ferè ſint irregularitates, vt
præter citatos Doct.tradit Aluar.Pelag.de
planct.Eccleſ.lib.1.art.24.& 48. eaſque ad
ſpecies reducendo varij variè illas diſtin-
guant, vt per Maiol. Henriq. Burgal. &
alios ſupr. alleg.tamen, melior atque ap-
tior diuiſio videtur illa, quam facit Na-
uar.d.cap.27.num.19.& Viual. d.tit. de ir-
regular.in princip.num.43.vt quinque ſint
irregularitatis ſpecies, quæ manant ex
quinque defectuum generibus, nimirum
ſacramenti, quæ eſt bigamia, defectu cor-
poris, animæ, perfectæ lenitatis, & deli-
cti; de quibus ſingulis optimè inter cæ-
teros Maior.Vual.Nauar. Henriq. & Bur-
gal. loc. cit. Quoniam verò irregularitas
17 † non incurritur niſi in caſibus a iure ex-
preſſis, cap. is; qui, de ſent. excom. in
6.caſus hoſce cumulatos habes apud Ni-
col. Plou.tract.de irregular.1. par. quæſt.
1.& duab. ſeqq. Summiſtas ferè omnes in
Verb.irregularitas,& colliguntur etiam
ex alijs Doct.ſupra cit.

Præmitto quartò,& vltimò peccatum
18 quodlibet etiam mortale non ſolùm † lon
gè differre ab excommunicatione, vt latè,
& optimè comprobat Couar. in repet. c.
alma mater 1.par. in initio num. 2.5.6. &
19 8.verùm etiam † Eccleſiæ ingreſſu non
interdicere, vt fusè oſtendit Burgaſ. dict.
tract.de irregular. & imped. par.6. tit. de
ſent.interdict.num.35.& duob.ſeqq. quod
tamen intellige quatenus peccatum mor-
tale eſt; ſecus enim dicendum erit, ſi ha-
beat annexam cenſuram excommunica-
tionis, ſuſpenſionis, vel interdicti, ob il-
ludue ceſſetur a diuinis per ea, quæ dua-
bus ſtatim præcedentib. quæſtion. latiùs
tradidimus. Et licèt quemlibet pro mor-
tali peccato quoad ſe ipſum conſtet eſſe
ſuſpenſum; non debet tamen in officijs
euitari, vt ait Gregor. ix. Summus Ponti-
fex in c. quæſitum, quod eſt fi. de cohab.
cler. & mulier. Ex quibus verbis colligit
ibi Gloſ. in Verb. euitari, & cæteri Do-
ctores, regulariter clericum quantumuis
20 crimino ſum † non debere vt ſic in officijs
euitari; ad quod etiam facit text. in cap.
veſtra,eod.tit.& cap. fin. 15. quæſt. vlt. id
21 verò procedit, etiam ſi † crimen illud &
peccatum ſit notorium, vt tradit Gloſ. Vın
cent. d. cap. fin. Verb. propoſito; a quo
tamen excipitur notoria fornicatio, dict.
cap.fin.& cap.veſtra.ſimiliter excipiuntur
caſus, in quibus quis ipſo iure ſuſpenſio-
nem incurrit, Gloſ.d. Verbo, propoſito,
& alij. Notorium autem etiam quod ad
22 hanc rem attinet dicitur † crimen notum
per ſententiam definitiuam, ſeu per con-
feſſionem factam in iure, aut euidentiam
rei, quæ tergiuerſatione aliqua celari non
poteſt. text. d. cap. veſtra, & cap. fin.de
cohabit. cleric. & mulier. cap. cum dile-
ctus, de ord. cognit. & cap. denique, de
except.cum ſuis concord.

Prima Concluſio. Depoſitus, ſeu verba-
liter degradatus ab ordine, officio, vel
23 beneficio † amittit quotidianas diſtribu-
tiones. Satis id voluerunt Clar. & Couar.
infra citandi in limit. 1.dum volunt,depo-
ſitum debere habere alimenta ex rediti-
bus Eccleſiaſticis, ſi is aliunde non habeat
vnde viuat. Sed id etiam quoad depoſitum
a beneficio ex eo patet, quod diſtributio-
nes dantur ratione beneficij, & Canoni-
catus, vt ex cap. dilectus, il 1. de præ-
ben. & alijs iuribus alibi oſtendimus;cum
maximè ſuſpenſio a beneficio, quæ minor
eſt, quàm depoſitio, id ipſum efficiat, vt
latiùs tradidimus ſupr. quæſtion. decima-
quinta, concluſion. tertia; quoad depo-
ſitum verò ab officio idem dicendum eſt
per ea, quæ docuimus dict. concluſion.
tertia, de ſuſpenſo ab officio. Idem deni-
que ſtatuendum eſt de eo, qui depoſitus
fuit ab ordine, ſaltem quoad eas diſtribu-
tiones, quæ dantur ratione Canonicatus,
cui aliquis ordo annexus eſt, cum non
poſſit ordinem illum exercere per ea,quę
poſt.Fel.in cap.inquiſitionis col. 1. de ac-
cuſat.tradit Couar.d.cap.6.§.8. num. 7. in
fin.cum ſublato antecedenti, ac principa-
li tollatur etiam conſequens, & acceſſo-
rium iur.vulgar.

Limitatur autem primò hæc concluſio;
24 † vt depoſito danda ſint alimenta ex ip-
ſis reditibus Eccleſiaſticis, ſi aliunde non
habeat vnde viuat, ne cum dedecore ſta-
tus Eccleſiaſtici cogatur mendicare, ita
Couar. lib.3. variar. reſolut. cap. decimo-
tertio num. 8. verſ.duodecimò hinc etiam
deducitur, Clar.in Pract. Crim. quæſtion.
73.num.ſeptimo, & Vgol.tract.de cenſur.

Ec-

Eccleſ.tab.2. cap.12.in princip. nu.1.circa
25 medium. Limitatur ſecundò, vt † iniuſtè
depoſitus diſtributiones recuperet, per
ea, quæ de ſuſpenſo, & excommunicato
fusè tradidimus d.quæſt.15.concl.2. & 4.
Limitatur tertio, & vltimo, niſi vel reſti-
tutus fuerit ab eo, qui verbaliter depoſuit;
vel a depoſitione intra legitimum tem-
pus appellatum fuerit: vt ſatis voluiſſe
videtur Henriq. d. cap. 55. §. 4. & latius
cuique patebit per ea, quę infr. hac eadem
q.concl.3.afferemus.

Secunda Concluſio. Degradatus, ſeu
27 actualiter depoſitus † eo ipſo amittit
quotidianas diſtributiones. ſentit hoc ma-
nifeſtè Couar.d. cap.13.num.8.illat.12.ex
Fel.in cap.ex parte, de accuſ.& ſequi vide
tur Pet. à Nauar.tom.1.de reſtit.lib.2.cap.
2.dub.ſeu difficult.4.num.236. Ratio clara
eſt; quia, vt ſupra diximus, diſtributio-
nes dantur ratione Canonicatus; degrada-
28 tus autem † eo ipſo priuatus eſt quolibet
beneficio, vt patet ex forma degradatio-
nis, quæ habetur in d.c.degradatio, quod
eſt 2. de pœn. in 6. in ijs finalibus verbis
tex. quæ pronuntiare debet degradans
erga degradatum, nimirum, Auctoritate
Dei omnipotentis Patris, & Filij, & Spi-
ritus Sancti, ac noſtra tibi auferrimus
habitum clericalem, & deponimus, degra-
damus, ſpoliamus, & exuimus te omni or-
dine, beneficio, & priuilegio clericali; idq;
ibi adnotarunt Gloſ. ac Doct.omnes, &
Henriq.d.cap.55.§.1.

Limitatur autem hæc concluſio primò
29 niſi † iſte degradatus fuerit in priſtinum
ſtatum reſtitutus, & abſolutus; nam tunc
puto, eum recuperaturum omnia, atq;
adeo etiam beneficium, & Canonicatum;
30 fit enim hæc reſtitutio † conuerſa plane
forma ab ea, qua degradatio facta eſt, vt
tradunt Doct.d.cap.degradatio, Henriq.d.
c.55.§.4.& Pet.Gregor.d.lib.31.Syntagm.
iur. cap. 30. quare, ſicut in degradatione
clericus ſpoliatur beneficio, in reſtitutio-
ne illud recuperabit; atque adeo etiam
diſtributiones, quæ beneficium, vt dictum
31 eſt, conſequuntur. fit autem † reſtitutio
actualiter degradati a ſolo Papa, vel eius
delegato, vt poſt alios tradit Henriq. d. §.
4. Limitatur ſecundo, vt iuſte degradatus
32 † debeat habere alimenta ex ipſis rediti-
bus Eccleſiaſticis, atq; adeo etiam ex diſtri
butionibus, vbi neque ex fructibus præben
dę, alteriuſue beneficij, nec aliunde habeat
vnde viuat; per ea, quæ in præcedent.con-
cluſione de eo, qui depoſitus fuerit, di-
ximus; eadē enim plane militat hic ratio,
ne cum dedecore ſtatus & ordinis Eccle-
ſiaſtici cogatur mendicare, turpemue quę-
ſtum exercere; a quo ſe eximere non po-
teſt, cum reſtitutio hæc fere nunquam a
Summo Pontifice concedatur; quod non
accidit in excommunicato, qui cum
facile obtinere poſſit abſolutionem ſupe-
riori, qui ſententiam excommunicationis
tulit, obtemperando, ex iiſdem reditibus
ſaltem de rigore ali non debet, niſi fortè
ad breue tempus, ne fame pereat, vt latius
ſup. quæſt. 15. concluſ. 1. demonſtraui-
mus.

Tertia Concluſio. Canonicus, & benefi-
ciatus in Eccleſia Cathedrali, vel Colle-
giata, qui priuatus fuit Canonicatu, vel
33 beneficio, † non percipiet quotidianas
diſtributiones. Ratio apertiſſima eſt: nam
vt ſæpius iam dictum eſt, quotidianæ
diſtributiones dantur clericis Collegiata-
rum Eccleſiarum ratione Canonicatus,
cap. dilectus il 1.& cap pro illorum, iun-
ctis ſuis Gloſ. de præben. cum ſuis ſimili-
bus, vnde acceſſoriæ ſunt ad ipſos Cano-
nicatus, vt in ſpecie adnotauit Philipp.
Prob. in Addit.ad Io.Mon.d. cap. vnico in
princip.de cler.non reſid. in 6. poſt Card.
conſ.53.in fin. ſi ergo huiuſmodi Canoni-
cus, vel beneficiatus priuatus eſt princi-
pali, hoc eſt, Canonicatu, & beneficio in
Eccleſia Collegiata, conſequenter priua-
tus quoque eſt, & carere debet quotidia-
nis diſtributionibus, quę ſunt acceſſoriæ,
& conſequentes, vt dictum eſt. Limitatur
34 autem hæc concluſio; niſi † clericus hic,
qui priuatus fuit beneficio, & Canonica-
tu, intra legitimum tempus appellauerit:
quod facere poterit; neq; enim reperietur
prohibita in hoc caſu appellatio, atq; adeo
cenſetur permiſſa, iuxta tex. in l. & in
maioribus, C. de appell. cap. ſuper eo,
ext. eodem tit. cum ſimil.& Gloſ.ſingula-
rem ab omnibus receptam in l. qui reſti-
tuere, ff. de rei vendic. cum maximè ſen-
tentia priuationis beneficij proculdu-
bio ſit definitiua, a qua certiſſimi iuris eſt,
vbi

vbi contra beneficiatum lata ſit, bis appellari poſſe, per text. in l. 1. ff. de appell. d. l. & in maioribus, & l. quoniam iudices, C. eod. iuncta l. 1. & tot. tit. C. ne tert. prouoc. liceat. Ratio autem huius limitationis eſt,
35 quia legitima appellatio † ſuſpendit iudicatum quoad futurum, & quoad præſens, extinguit; tex. in l. fin. ff. ad Turpill. cap. venientes, de iure iur. cap. ſæpe, de appellat. & cap. ſi a iudice, eod. tit. in 6. Bal. in l. tale pactum §. qui prouocauit, ff. de pact. Afflict. deciſ. 188. nu. 5. cum alijs, quos adhoc allegat, & de communi teſtatur Brunor. à Sol. quæſt. legal. 24. num. 3. Interim ergo, donec cognoſcatur de iuſtitia appellationis, & contra ſe tres ſententias conformes reportet, eodem cauſam appellationis ſuæ proſequente, percipiet clericus iſte priuatus quotidianas diſtributiones pro tempore, quo diuinis intererit, Eccleſiæque inſeruiet, per ſupradicta, & ſi quidem ſententia priuationis bis fuerit confirmata, carebit diſtributionibus, & fructibus beneficij a die commiſſi criminis vel a die accuſationis, aut formatæ contra eum inquiſitionis, iuxta diſtinctionem ſupr. hac eadem quæſt. in præmiſſ. 2. a nobis traditam ſi autem ſententia priuationis reuocata fuerit, & huiuſmodi reuocatio bis fuerit per iudices appellationis confirmata, vel alias in iudicatum tranſierit, tunc diſtributiones quotidianas, quas pro toto eo tempore amiſit, vt litem ſuam proſequeretur modò alias diuinis aſſiduè intereſſe ſoleret, recuperabit; per ea, quæ de iniuſtè excommunicato, & ſuſpenſo ſupr. hac eadem 2. par. quæſt. 15. concluſ. 2. & 4. ac de iuſtè impedito quæſt. 5. ferè per totam latiùs tradidimus. Quod verò diximus de appellatione, quod ſuſpendat effectum priuationis beneficij quoad amiſſionem diſtributionum, & fructuum, quæ ad eam conſequitur, id intelligendum eſt in ſuis proprijs terminis, nimirum priuationis beneficij: nam ſi quis ad correctionem morum priuetur principaliter ipſis fructibus, & diſtributionibus; puto, appellationem deuoluere quidem, non tamen ſuſpendere; cum in his, quæ ad correctionem morum pertinent, appellatio executionem non ſuſpendat, vt conſtat ex Trident. Concil. ſeſſ. decimatertia, cap. primo, ſeſſ. 22. cap. 1. & ſeſſ. 24. cap. 10. item ex cap. licèt, de off. iud. ordin. cum concord. allegatis ibi per Gloſ. in Verb. intercluſum.

Quarta Concluſio. Regulariter loquendo irregularis clericus, ſeu Canonicus
36 † non amittit fructus, & diſtributiones beneficiorum, niſi quatenus tribuuntur ijs, qui aliquem ordinem exercent, & non aliter. Ratio manifeſta eſt. nam, vt patet ex de finitione communi ſupr. præmiſſ. 3. allata, irregularitas per ſe duntaxat priuat receptione, vel executione ordinum; recitare autem officium diuinum etiam in Eccleſia per ſe non eſt actus, aut exercitium, vel etiam receptio alicuius ordinis.
37 Limitatur autem primò hæc concluſio † in caſibus, quibus irregularitas redderet aliquem inhabilem ab obtinendum, ac reti-
38 nendum beneficium, de quibus † per Henriq. d. lib. 14. cap. 2. §. 4. nam tunc, ſi aliquis clericus Canonicatum, vel beneficium in Cathedrali, vel Collegiata obtineret ſine diſpenſatione, cum titulum legitimum non haberet, neque etiam fructus ſuos fa-
39 ceret. Limitatur 2. in caſibus, † quibus propter irregularitatem aliquis ipſo iure priuatus eſſet beneficio, quod obtinet; per ea, quæ in præced. concluſ. diximus; aut etiam vbi priuandus eſſet beneficio; nam tunc priuandus quoq; erit fructibus, ac diſtributionibus; cum ea tamen diſtinctione de qua in d. concl. præced. & ſup. in 2. præmiſſ. idem verò dicendum erit de caſibus, in quibus ſimul cum irregularitate ſuſpenſio, excommunicatio, interdictum, vel depoſitio incurritur, de quibus ſupr. hac ipſa quæſt. & duab. præcedentib. Limitatur tertiò, & poſtremò, vbi Canonicatus, & beneficium, quod quis in Eccleſia Collegiata vult obtinere, ordinem aliquem habet annexum, de quo infr. quæſt. 19. nam illa irregularitas, quæ impedit promotionem ad illum, vel ad omnes ordines, conſequenter etiam impedit admiſſionem ad quotidianas diſtributiones, in illis ſaltem Eccleſijs, in quibus eſt conſuetudo, vel ſtatutum, vt clericus non admittatur ad diſtributiones, antequam ordinem requiſitum ſuſceperit; de quo latiùs d. q. 19. immo etiã impediet ipſam beneficij, & Canonicatus retentionẽ, vbi per ipſum ſtet, quin ordinẽ an-

annexum intra debitum tempus recipiat, vt ſatis conſtat ex Concil. Trident. ſeſſ. 22. cap. 4. de reform. & Clem. 2. cum ibi not. de ætat. & qual. præfic.

Quinta, & poſtrema Concluſio. Pec-
49 cator etiam notorius† non amittit ratione peccati diſtributiones quotidianas. Id generatim de fructibus beneficiorum in ſpecie tradunt Silueſt. poſt Roſell. in Verb. clericus 4. quæſt. 24. Mart. Nauar. in tract. de orat. & hor. Canon. ca p. 21. num. 65. & in Manual. Confeſſ. cap. 25. num. 123. & & Petr. Nauar. tom. 1. de reſtit. lib. 2. cap. 2. num. 206. & ſeq. licèt contrarium ſenſerint Adr. in 4. ſent. q. 14. col. 9. & Ang. in Verb. clericus 8. §. 5. ob eam rationem; quoniam qui eſt in peccato mortali notorio, maxime fornicationis, eſt ſuſpenſus a canone (qui eſt c. quæſitum, ſeu fin. de cohabit. cler. & mulier.) atque adeo idem eſt, ac ſi non reſideret, & diuinis inteſſet; ſi quidem inutile, & nullum idem ſint, cap. inter corporalia, de translat. Epiſcop. ſicut non fieri rectè, & non fieri paria ſunt, cap. veniens, de præsbyt. non baptiz. Ve-
41 rum facile reſpondetur, admittendo† ſpeciale id eſſe in fornicatore, vt clericus notorius fornicator debeat in officijs euitari, vt patet ex d. cap. quæſitum, ex quo ſupr. in 4. præmiſſ. expreſſè collegimus regulam, vt quilibet etiam notorius peccator non ſit ratione peccati ſolius euitandus in officijs; quia nimirum, licet ſuſpenſus ſit quoad ſe, nō tamen eſt quoad alios, vt ait Pontifex in eo canone, qui ideo noſtram ſententiam mirè confirmat, quam etiam vterque Nauar. locis cit. comprobat ex Concil. Lateran. ſub Leon. X. ſeſſ. 6. §. ſtatuimus, iuncta Conſtitutione Pij V. quæ incipit, ex proximo Lateranenſi Concilio, & eſt 138. inter eius conſtitutiones: ex quibus ſanctionibus habetur, eum qui non recitat diuinum officium infra ſex menſes a die adepti beneficij, peccare quidem grauiter, ſed non teneri ad reſtitutionem fructuum Sed quoniam hæc ratio, licet in ſe vera ſit, & optima, quoad fru-
42 ctus beneficiorum; tamen † non adaptatur quotidianis diſtributionibus, quas non acquiret clericus etiam pro primis ſex menſibus, ſi diuinis officijs non interfuerit, eaque in Eccleſia iuſto ceſſante impedimento non recitauerit, vt latius oſtendimus ſupr. hac ead. 2. par. quæſt. 2. fere per totam: ideo ad illam rationem confugiendum eſt, quam affert Petr. Nauar. d. num. 206. quia (inquiens) licet notorius peccator non rectè obeat diuina officia, prout Deus ordinauit, tamen rectè deſeruit Eccleſiæ, quantum ad id, quod Eccleſia ordinauit, ob quod illi aſſignatur ſtipendium, hoc eſt celebrando officium, & orando, vt Eccleſia ſtatuit; hæc tamen ratio non obeſt ijs, quæ ſupr. quæſt. 15. concl. 1. ampl. 7. & concl. 3. contra eundem Petr. Nauar. & alios diximus excommunicatum, & ſuſpenſum, etiam ſi Eccleſię inſeruiant, diuiniſq; officijs de facto interſint, non acquirere diſtributiones; diuerſa enim ratio eſt in notorio peccatore, cui, excepto fornicatore, diuina prohibita non ſunt, d. cap. quæſitum, cum tamen diuina prohibita ſint ſuſpenſo, & excommunicato, vt d. quæſt. 15. præmiſſ. 1. fuſius demonſtrauimus. Limitatur igitur hæc concluſio, vt notorius fornicator diſtributiones amittat; ratio eſt, quia is debet in officijs euitari, vt apertè ſtatuit Pontifex d. cap. quæſitum, & capit. veſtra, de cohabit. cler. & mulier. Idem latius habetur in cap. præter hoc, 32. diſt. vbi etiam additur, quod huiuſmodi publicus fornicator ſeu concubinarius partem ab Eccleſia non ſuſcipiat.

43 Limitatur præterea † in quouis crimine etiam occulto, ob quod clericus arcetur a miniſterio, vt ſi ob illud fiat excommunicatus, ſuſpenſus, aut irregularis ea irregularitate, quæ contrahitur etiam peracta pœnitentia, vt ſimonia reali; tunc enim cum ob tale miniſterium non præmium, ſed pœnam mereatur, licèt etiam is Eccleſiæ ſeruiat, non acquirit prouentus illi miniſterio debitos; Rebuf. in Prax. benef. tit. de ſimon. in reſig. num. 15. Couar. Epit. 4. Decretal. 2. par. cap. 8. §. 8. num. 7. in fin. & Viual. in 2. par. Candel. aur. tit. de ſuſpenſ. num. 171. ad quod etiam faciunt quę de irregulari concluſ. præced. & quæſt. 15. concluſ. 1. & 3. de excommunicato, & ſuſpenſo diximus. Videri autem poteſt pro tota hac concluſ. maxime quoad notorium fornicatorem Nicol. Garz. quem vidi, poſt hæc ſcripta tract. de benefic.

P

benefic.par.7.cap.14.à nu.7.ad 37. & à 52.ad 57.Et de hac quæſt.ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Simoniacus vt plurimum deponendus eſt. aliquando priuatur beneficio, nu.2 aliquando eſt ipſo iure ſuſpenſus, num.3. aliquando in excommunicationem incidit. nu.4.*

5 *Simonia quid ſit.*

6 *Simonia committitur in emptione, & venditione rei etiam ſolùm annexæ ſpirituali.*

7 *Spirituale prout eſt materia ſimoniæ, quid ſit. & quotuplex; num.8.*

9 *Annexa ſpiritualibus quotuplicia ſint, & quæ; num. 10.*

11 *Annexa ſpiritualibus quædam antecedenter, quædam conſequenter.*

12 *Simonia triplex eſt, alia mentalis, alia conuentionalis, alia realis.*

13 *Simonia mentalis quid ſit, & quotuplex. quid conuentionalis; num. 14. & quid realis; num.15.*

16 *Simonia mentalis nulla obligat ad reſtitutionem accepti ſiue ſpiritualis, ſiue temporalis.*

17 *Simoniacus conuentionalis nullam pœnam à iure ſimoniacis inflictam incurrit, ſed pœna arbitraria puniri debet. limita, vt num.ſeq.*

18 *Simoniacus confidentialis excommunicationem eo ipſo incurrit, collatio ei facta eſt nulla, & tenetur ad fructum reſtitutionem.*

19 *Simoniaca conuentio omnis nulla eſt, nullamque obligationem inducit.*

20 *Simonia conuentionalis ex vna parte completa an obliget ad reſtitutionem.*

21 *Simoniacus conuentionalis non incidit in excommunicationem, niſi ſi vbi conuentio ſit ab vtraq; parte completa.*

22 *Simoniacus realis omnes pœnas à iure ſimoniacis inflictas incurrit. Excommunicationem tamen, & priuationem beneficij eo ipſo non incurrit niſi ſimoniacus in ordine, vel beneficio; num.23.*

24 *Fructus beneficij reſtitui debent vbi propter ſimoniam reſtituendum eſt beneficium. Idque procedit etiam quoad fructus, qui percipi poterunt; num.25.*

26 *Fructus beneficij per ſimoniam reſignati percepti à reſignatario cui ſint reſtituendi.*

27 *Fructus omnes beneficij extantes reſtituendi ſunt à ſimoniaco. ſi verò ignoranter quis per ſimoniam beneficium accepit, tenetur ſolum ad fructus, quos poſtea percepit, quam ſciuit, num.28.*

29 *Clericus cõueniens in Eccleſiam minùs principaliter propter diſtributiones quotidianas nec peccat nec tenetur ad reſtitutionem. Ex quo nonnulla inferuntur; num.30.*

31 *Clericus quando dicatur magis, vel minus principaliter in Eccleſiam conuenire propter lucrum.*

32 *Clericus magis principaliter conueniens in Eccleſiam propter diſtributiones peccat, ſed non tenetur ad reſtitutionem; & ibi quæ dicatur cauſa finalis, vel impulſiua.*

33 *Clericus ſi beneficium in Eccleſia collegiata ſimoniacè obtineat nullo ſoluto pretio non tenetur ante ſententiam ad reſtitutionem beneficij, neque diſtributionum. poteſt tamen eo priuari; num.34. ſecus quoque in ſimoniaco confidentiali, nu.35.*

36 *Fructus à ſimoniaco confidentiali percepti cui reſtituendi.*

37 *Beneficij receptio per ſimoniam realem nulla eſt, & recipiens ad dimiſſionem tenetur. Idque etiamſi ſimonia commiſſa ſit ignorante eo, qui recepit beneficium, nu.38.*

39 *Simoniacus realis tenetur ad reſtitutionem omnium fructuum à die receptionis beneficij, etiam conſumptorum; num.40. vel, qui percipi poterunt, num.41. immo etiam induſtrialium, deducta mercede induſtriæ. num. 42.*

43 *Simoniacus realis, cum eo ignorante commiſſa fuit ſimonia, tenetur ad reſtitutionem fructuum tantùm vbi ſciuit commiſſam eſſe ſimoniam.*

44 *Paupertas excuſat ſimoniacum a reſtitutione fructuum, ſicut etiam vſurarium.*

45 *Simoniacus realis non tenetur reſtituere fructus conſumptos pro colligendis, & conſeruandis ipſis fructibus neque eam partem, quæ conuerſa eſt in vtilitatem Eccleſiæ; num.46.*

47 *Simoniacus realis tenetur etiam reſtituere diſtributiones perceptas. reſtituet autem cæteris collegis ſuis; num.48.*

49 *Fructus beneficiorum, & præbendarum erogabit; ſimoniacus in pauperes, vel reſeruabit ſucceſſoris, vel ſuper eis componet cum Camera Apoſtolica, num.ſeq.*

50 Re-

50 *Reſtitutio non eſt facienda pauperibus, quando datur dominus.*

51 *Admiſſus ad diſtributiones intercedente pretio ſimoniam commiſit, & num. ſeqq.*

52 *Penſionem redimens ſine auctoritate Papæ ſimoniam committit.*

53 *Decimandi ius pretio transferens ſimoniam committit.*

54 *Concil. Tridentin. ſeſſ. 24. cap. 14. de reformat. quas conſtitutiones, & conſuetudines improbet circa admiſſionem ad diſtributiones.*

55 *Conſuetudines, & ſtatuta exigentia aliquid in ingreſſu quænam ſint licita.*

56 *Diſtributionum fructus locari, & vendi poſſunt ſine ſimonia.*

An, & quando ſimonia committatur circa Quotidianas Diſtributiones. Quæſtio XVIII.

DIXIMVS de excommunicato, ſuſpenſo, depoſito, priuato, & alijs quibus tum abſentibus, tum intereſſentibus, conuenire põt, vt acquirant, vel amittant quotidianas diſtributiones; dicendum nunc aliquid eſt de ſimoniaco,
1 qui vt † plurimum deponendus venit, c.
2 ſicut de ſimon. aliquando † priuatur bene-
3 ficio, c. inſinuatum, eod. tit. aliquando † eſt
ipſo iure ſuſpenſus ab officio, vt ex communi tradit Abb. in c. cum non liceat, nu.
4 4. de præſcript. aliquando etiam † in excommunicationem incidit, vt in Extrau. cum deteſtabile, de ſimon. inter commu. ſimulque videbimus, quibus caſibus accidere poteſt, vt clericus, vel alius circa eoſdem diſtributiones ſimoniam committat; quam totam rem, vt diſtinctè procedatur, præmiſſis nonnullis, ſingulis concluſionibus abſoluemus.

5 Præmitto ergo primò, Simoniam † definiri ſtudioſam voluntatem emendi, aut vendendi aliquid ſpirituale, vel ſpirituali annexum; quam definitionem tradunt inter Theologos S. Thom. 2. 2. quæſt. 100. art. 1. vbi Caiet. & cæteri Thomiſtæ, Sot. 9. de iuſt. & iur. quæſt. 5. art. 1. S. Anton. 2. par. ſum. tit. 1. cap. 5. §. 1. Scholaſtici ferè omnes in 4. ſent. diſtinct. 52. Silueſt. & alij Summiſtæ in verb. ſimonia in princ. Mart. Nauar. in Manual. Confeſſ. cap. 23. nu. 100. & Petr. Nauar. tom. 1. de reſtit. lib. 2. cap. 2. nu. 384. Inter Canoniſtas Gloſ. in ſum. 1. quæſt. 1. Abb. Soc. ſen. Io. de Anan. in rubr. de ſimon. Redo. in tract. de ſimon. ment. 1. par. cap. 2. nu. 3. & Io. Caraf. de ſimon. nu. 5. inter Iuriſtas Clar lib. 5. ſentent. §. ſimonia in princip. quamuis aliter alij definiãt maximè verò Vgol. in moder. tract. de ſimon. genere, cap. 60. §. vnico; à communi tamen definitione non eſt recedẽdum, quam ſatis defendunt Caiet. Sot. & vterq; Nauar. loc. cit. omnes verò Doct. nemine penitus diſcrepante in eo conueniunt, cõ
6 mitti † ſimoniam non modo in emptione aut venditione rei ſpiritualis, ſed etiam annexæ ſpirituali; quod & apertè conſtat ex cap. quæſitum, de rer. permut. cap. de iurepatronatus, de iurepatr. cap. 2. c. non ſatis, & tot. ferè tit. de ſimon.
7 Præmitto ſecundò, ſpirituale, † prout eſſe poteſt materia, circa quam verſatur ſimonia, eſſe donum quoddam ſupernaturale à Deo datum, vel quid aliud ab eodẽ ad animarum ſalutem, vel ab Eccleſiæ, poteſtate ſupernaturali ſibi data inſtitutum ad illud conficiendum, & gratis dandum, prout definit, comprobat, & declarat Nauar. d. cap. 23. num. 99. quam etiam definitionem paucis mutatis tradit Vgol. d. tab. 1. cap. 33. in princip. Ex quo patet, du-
8 plex † eſſe ſpirituale materiam ſimoniæ, aliud à Deo datum, vel inſtitutum, qualia ſunt gratia, virtutes, ſeptem dona Spiritus ſancti, nec non ſeptem ſacramenta, & Eccleſiaſtica iuriſdictio, vt poſt Nauar. dict. num. 99. verſ. ex qua definitione, docet Vgol. d. tab. 1. cap. 3. §. 2. num. 1. & cap. 33. §. 2. Alia inſtituta ab Eccleſia, quæ etiam
9 † vt plurimum propriè loquendo non ſunt merè ſpiritualia, ſed ſpiritualibus annexa, vt patet ex Nauar. d. nu. 99. & 100. & Vgol. d. tab. 1. c. 3. §. 3. & cap. 34. per totum. Ex his autem quædam ſunt inſtituta ab Eccleſia poteſtate iuriſdictionis; qualia ſunt Eccleſiaſtica beneficia, formæ illa acquirendi, officia Eccleſiaſtica, Religiones, & huiuſmodi, vt latiùs deducit Vgol. d. cap. 3. §. 4. quædam inſtituta poteſtate ordinis; & hæc vel inſtitutione ipſa, ſeu inuentione; cuius generis ſunt præces horariæ, exorciſmi, cathechiſmi, & cæte-

ra eiuſmodi: vel mutatione qualitatis ip-
ſius rei, reddendo ſpirituale, quod tem-
porale erat; quæ mutatio dupliciter acci-
dit, conſecratione; qua ratione ſpiritua-
lia fiunt Eccleſiæ, altaria, calices, pate-
næ, & Aqua baptiſmalis; & benedictio-
ne, per ſpiritualia fiunt ſacræ veſtes,
Campanæ, oliuæ, ſacri cineres, aqua, &
Candelę benedictæ, & in primis Chriſ-
ma & oleum, quod feria 5. in Cæna Do-
mini ab Epiſcopo ſolemniter benedicitur
prout fuse tradit Vgol.d.cap.tertio, §.ter
10 tio. Rurſus annexa ſpiritualibus † ſunt
ea omnia, quæ ab Eccleſia inſtituta ſunt,
quò ſpiritualia vel conſeruentur, vel ſan-
ctiùs, fructuoſiuſque conficiantur, vel
adminiſtrentur, vt conſtat ex Sot.dict.lib.
9.de iuſt. & iur. quæſt. 6. articul. primo,
verſicul.quartò denique loco, Nauar. d.
num.99.& Vgol.d.tab.1. cap.34. num. 3.
& 4. Horum verò annexorum ſpirituali-
11 bus † duæ ſunt præcipuæ ſpecies; alia
enim eſt annexorum antecedenter, ſiue
quia in recipiente non requirant aliud
ſpirituale, quam Chriſtianiſmum, prout
voluit Nauar.d.num.99.ex mente S. Tho.
d.quæſt.100.art.4.ſiue potiùs, quia ad ſpi-
ritualia ordinantur, & præparantur, vt
verè voluit ibi S.Th.quem ſequitur Vgol.
dict.cap.34.num.5.alios ad id adducens;
& huiuſmodi ſunt ſacræ ædes, veſtes, &
vaſa, necnon iuſpatronatus, & ſimilia.
Alia ſpecies eſt annexorum dependenter,
ſeu conſequenter, eò, quod à ſpiritualibus
dependeant, eaque conſequantur; prout
ſunt beneficia, ius percipiendi decimas,
oblationes, diſtributiones quotidianas,
& alia huius generis, quæ neceſſariò ſup
ponunt quid ſpirituale, puta ordinem, vel
officium clericale, vt poſt S. Thom. loc.
cit.& alios tradit Vgol. d.tract. de ſimon.
tab.4.cap.7.§.2.& d.tab.1.cap.34. num.5.
vbi etiam optimè reijcit tertiam illam
ſpeciem, quam aliqui ponunt annexo-
rum concomitanter, prout eſt labor con-
iunctus ſpiritualibus officijs; ex eo, quia
huiuſmodi operatio potiùs ſit quædam
pars ipſius rei ſpiritualis, quam aliquid ei
annexū, aut extrinſecus accedens, & ad-
hærens. Alij tamen aliter definire, ac di-
ſtinguere videntur ſpirituale, vt per
Doct.in rubr.de ſimon. cap. quantò de
iud. in ſumma, 1. quæſt. 1. & in rubr. de
reb. Eccl. non alien. vbi latè inter alios
Bero.à num. 5. vſque ad 17. Redoan. Ca-
raf. & alij quotquot tractatus de ſimon.
ediderunt, in princip.ſuorum tractatuum
& alij paſſim.

Præmitto tertiò omiſſis alijs diuiſioni-
12 bus ſimoniæ, † triplicem eſſe ſimoniam;
alia enim eſt mentalis, alia conuentiona-
lis, tertia realis.ita Doct.omnes ſupr. cit.
in 1. præmiſſ. & maximè Mart. Nauar. d.
cap.23.num.103. & Petr. Nauar. d.cap.2.
13 num. 188. ſimonia mentalis † eſt ſimonia
mente tantùm concepta citra omnem
conuentionem expreſſam, vel tacitam, ſi-
ue res tradatur, ſiue non. ita Mart. Nauar.
d.num.103.Vgol.d.tract.de ſimon. tab. 2.
cap.1. per totam, & cap. 3. §. 1. text. &
Doct.in cap.fin.de ſimon.Dixi autem, ſiue
res tradatur, ſiue non, quoniam duplex
eſt ſimonia mentalis; altera, quæ neque
peruenit ad conuentionem, neque ad da-
tionem; altera, quæ omiſſa conuentione
peruenit ad dationem, vt docet Nauar. d.
num.103.& tradunt Doct.d.cap.fin.Simo
14 nia conuentionalis † eſt ſimonia conuen
ta expreſsè, vel tacitè, nondum tamen ab
vtraque parte executa; quando nimirum
à praua mente ad pactum, & conuentio-
nem exteriorem verbis; aut alijs ſignis
explicatam deuenitur, vel etiam implici-
tè pactum intercedit. ita Mart. Nauar. d.
cap.23.num.104. Petr. Nauar. dict. num.
388.Vgol.dict.tract.de ſimon. tab.3. cap.
1. in princip. num. 3. & hæc quoque du-
plex eſt; alia ex neutra parte executa, alia
ex vna parte tantùm; hæc enim non rea-
lis, ſed conuentionalis eſt, vt optimè do-
cet Mart.Nauar.d.num.104. & Vgol. d.c.
1.§.1.& cap.5.per totum. Simonia deni-
15 que realis † eſt ſimonia conuenta expreſ-
sè, vel tacitè ex vtraque parte comple-
ta ſaltem quoad aliquam partem promiſ-
ſorum vtriuſque partis.ita Nauar. d. cap.
vigeſimotertio, num. 105. & Vgol. dict.
tractat. de ſimon. tab. 4. cap. 1. id expli-
cantes.

Præmitto quartò, neutram ſimoniarum
16 mentalium mox commemoratarum † in-
ducere obligationē reſtitutionis, etiam in
foro conſcientiæ, eius, quod acceptū eſt,
ſiue ſit temporale, ſiue ſpirituale, vt latè
&

& optimè comprobant de communi atte
ſtantes Mart.Nauar.nu 103. in Comment.
ad cap.fin.de ſimon.not.3.Petr.Nauar.d.c.
2.num.392.vſque ad 410.& Vgol.d.tab.2.
cap.2.per totum; vbi etiam probat, nul-
lam aliam pœnam, præter peccatum,
tam in foro conſcientiæ, quam in foro
exteriori ab huiuſmodi ſimoniaco incurri
quod & ſatis conſtat ex d.cap.fin.vbi Do-
ctor.de ſimon. Simoniacus quoque con-
17 uentionalis † nullam pœnam à iure ſimo
niacis inflictam incurrit, ſed pœna arbi-
traria puniri poteſt, ac debet. ita Mart.Na
uar.d.num.104.& Vgol.d.tab.3. cap. 2. §.
18 3.excipitur tamen † ſimoniacus confiden
tialis: nam hic ex ſola ſimonia conuen-
tionali excommunicationem ipſo facto
incurrit, & collatio ei facta eſt nulla, &
tenetur ad reſtitutionem omnium fructuũ
quos percepit à die acceptationis, vt pa-
tet ex conſtit.Pij IIII.108.quæ incipit, Ro
manum Pontificem, & ex Conſtit. à Pio
V.ea de re edita, quæ incipit, intolerabi-
lis colligit Nauar.d.cap.23.num.109.ver-
ſic.ſecundò nota: quod etiam aduerten-
dum eſt pro ijs, quæ mox dicemus. Adhęc
conuentio omnis, & pactum ſimoniacũ
19 † nullum eſt, nullamque obligationem
inducit; cap.fin.de pact.& cap. præterea
de tranſact.cum ſimil.Vbi verò conuentio
ſimoniaco ex parte ſpiritualis rei ſit com
20 pleta, † tunc eam accipiens non tene-
tur reſtituere, vt probat idem Mart. Na-
uar.d.num.104.& 106. & poſt alios Vgol.
dict. tab. 3. cap. ſecundo in princip. licèt
contrarium probare contendat Petr. Na-
uar.dict.cap.2.num.420.vſque ad 427. vbi
etiam idem ſatis velle videtur, ſi ſola res
temporalis tradita ſit; quod in foro con-
ſcientiæ tradit Vgol.dict.ca .2.§.2. in fo-
ro autem exteriori vult, veram eſſe opi-
nionem Mart. Nauar. & aliorum, quod
porale non ſit reſtituendum ſaltem ei, qui
dedit. Quoad excommunicationem quo-
que, ac priuationem beneficij idem dicen
21 dum, vt † non incurratur, niſi ſimonia
conuentionalis ex vtraque parte ſit com-
pleta, vt docet poſt alios nonnullos Hen
riq.tom.1.Theol.Morat.lib.13.cap.37.§.
3.idem Mart. Nauar. dict. cap. vigeſimo-
tertio, num 104.poſt Caſſad. deciſ.5.de
conſtit. Gomeſ. in reg. Cancell. de trien.
poſſeſſ.quæſt.12.necnon Armill. Verb. ſi-
omnia, §.4.Sot 9.de iuſt. & iur.quæſt.8.
art.1.verſ.his denique prælibatis, & Co-
uar.in relect.reg.peccatum.2.par.§.8.nu.
7.de reg iur. in 6. quos adhoc refert, &
in foro exteriori attenta conſuetudine ſe
quitur Petr.Nauar.d. cap. 2. num. 428. &
ſeq. Realis denique ſimoniacus, cum ni-
mirum ſimonia ex vtraque parte ſaltem
quoad partem eſt impleta, proculdubio
22 † omnes pœnas à iure ſimoniacis infli-
ctas incurrit; nam hic ſimoniacus omniũ
peſſimus eſt, vt inter cæteros monet
Mart.Nauar.dict.cap.23.nu.106. Illud au-
tem adnotandum hunc realem ſimonia-
23 cum † excommunicationem, & priua-
tionem beneficij ipſo iure, & facto non
incurrere, niſi ſimonia in ordine, vel be-
neficiò commiſſa fuerit. ita intelligendam
eſſe d. Extrauag. cum deteſtabile, quæ eſt,
2. de ſimon. in commun. docent Silueſtr.
Verb.ſimonia quæſt.19.Nauar. d. cap. 23.
num.111.& conſil.87.de ſimon.Henriq.d.
§.3.Salſed.in Addit. ad Diaz in Prax. Cri-
min.Canon. Verb. ſimoniaci, verſ.tertiò
quod nullus, & verſ.ſeptimò, quod licèt,
latè Vgol.d.tract.de ſimon.tab.1. cap. 49.
§.2.num.8.& tab.4.cap.5.num.5.vbi hanc
eſſe communem opinionem Doct.aſſerit.
24 Præmitto quintò, † vbi propter ſimo-
niacam Prauitatem facienda eſt reſtitutio
beneficij, debet etiam fi ri reſtitutio fru-
ctuum ex beneficio perceptorum.ita ſanè
decernitur in d Extrauag.2.de ſimon in
hæc verba; per electiones verò, poſtula-
tiones, prouiſiones, confirmationes, ſeu
qualuis alias diſpoſitiones, quas ſimoniaca
contigerit labe fieri, & quæ viribus omni-
no careant, in Eccleſijs, Monaſterijs, di-
gnitatibus, perſonatibus, officijs Eccleſia
ſticis, & quibuſuis beneficijs, aut aliquo
eorum cuiquam ius nullatenus acquira-
tur, nec inde faciat aliquis fructus ſuos,
ſed ad illorum omnium, quæ percepit,
reſtitutionem ſub animæ periculo ſit ad-
ſtrictius. idque ante eam conſtitutionem
adnotauit S.Thom.2.2.quæſt.100. art.6.ad
3.& 4.quem cæteri receperunt, quos re-
fert, & ſequitur, Couar. d. num.7. &
Petr.Nauar.dict.cap.ſecundo, num. 418.
25 & ſequentib.vbi etiam docet, † non
ſolùm fructus perceptos eſſe reſtituen-

dos, ſed etiam eos, qui percipi potuiſſent à diligenti poſſeſſore. quod tamen reſtringit ibid. Nauar. ad eos fructus, quos eo tempore verus dominus ſiue diligens, ſiue negligens de facto percepiſſet, verum ob id ego à S.Thom. non recedo; neque enim in caſu hoc eſt aſſignare certum aliquem dominum, qui obtineret illud beneficium, niſi in caſu reſignationis ſimoniacæ: verum
26 tunc putarem † fructus non eſſe reſtituendos reſignanti, ſed Eccleſiæ adiudicandos; per ea, quæ tradit Vgol. d. tab. 2. capit. 2.§. 2. ad fin. & tab.4.cap.7.§.2. nu. 5. de qua tamen quæſtione latius tradit Flamin. Pariſ. omnino videndus in tract. de confid. benef. quæſt. 60. num. 43. & ſeqq. vbi etiam agit, quid de fructibus acquiſitis per ſimoniam confidentialem: de vtroque verò aliquid dicemus infr. concl. 3. & 4. Illud porrò apud omnes eſt in confeſſo,
27 † fructus extantes omnes, ſeu non conſumptos reſtituendos eſſe, vt communiter tradunt Doct. quos recenſent, & ſequuntur Vgol.d.tab.4.cap.6. §. 2. & c. 7. §. 2. Petr. Nauar.d. cap.2. num. 419. & Couar. d. §. 8.num. 7. & 8. & id quidem planum eſt, vbi beneficij collatio ſimoniaca facta eſt ſciente, vel ratum habente eo, qui beneficium
28 accepit: vbi verò ignoranter, † tenetur ſtatim, ac id ſciuerit, beneficium dimittere; ſed, cum valuerit collatio, præteritos fructus etiam extãtes reſtituere non tenetur, ſed eos dumtaxat, quos deinceps ex beneficio percipiet, quod, iniuſtè retinet. ita in ſpecie Couar. d. num. 8. & ſatis colligitur ex ijs, quos recenſet, & ſequi videtur Petr. Nauar.d. c.2.nu.429.& Vgol.d. d.c.7.§.2.

His præmiſſis facile erit ad initio propoſitam quæſtionem reſpondere; quod quidem, vt dilucidius procedamus, ſingulis concluſionibus breuiter abſoluemus.

29 Prima Concluſio. Canonicus, † vel alius clericus beneficiatus Eccleſiæ Collegiatæ, qui in Eccleſiam conuenit ad diuina officia recitanda principaliter propter Deum, vel vt muneri ſuo ſatisfaciat, minus vero principaliter propter lucrum quotidianarum diſtributionum, nec peccat, neq. ſimoniam vllam committit. ita in ſpecie docent, id pluribus adſtruentes, Vgol. d. tract. de ſimon. tab. 1. cap.9.§.6.num.4.& 5. Mart. Nauar.d.cap. 23.num. 101. & tract. de orat.& hor. Canon. cap.18. num. 12. & ſeqq. vbi idem
30 probat † de eo, qui, cum non teneatur ad diuina officia conuenire ob iuſtam occupationem ſtudendi, aut legendi, tamen omittit hoc opus magis cum virtute coniunctum, & magis neceſſarium, atque vtile aliorum ſaluti, & ad Eccleſiam accedit, ne priuetur diſtributionibus. item de eo, quem cupiditas lucrifaciendi magnam aliquam diſtributionem alicuius horæ, vel ſupplicationis ita exagitat, vt vix videatur poſſe eam minoris facere, quam cultum diuinum, ſuique muneris adimpletionem, vt nimirum non peccet, vtiliter agat quod in ſe eſt, diſpliceatq; rationi hoc, quod ſenſus ſuggerit. Quando autem dica
31 tur † clericus magis, vel minus principaliter ad Eccleſiam accedere propter lucrum, tradit Vgol. ſup. num. 6. & Nauar. d. num. 101.& de hor. Canon. cap.6. num 13.

32 Secunda Concluſio. Ille, † qui principalius propter lucrum quotidinarum diſtributionum in Eccleſiam conuenit peccat quidem, & ſimoniam mẽtalem committit: non tamen ad aliquam earumdem diſtributionum reſtitutionem tenetur. Prior pars huius concluſionis aſſeritur à Gloſ.d.cap. vnico verb. receperit in fin. de cler. non reſid. in 6. & latius comprobatur à Nauar. d. cap. 23. Manual. Confeſſ. num. 101. & d. trac. de orat. & hor. Canon. cap. 6. num.12.& 16.cap.18.num.10.12.& 15. & Vgol. d. num. 5. quod etiam docet Hier. Gig. conſil. 144. num.29. poſt Bellam. in cap. Sacerdos, num. 3.1.quæſt. 1. Hoſt. in in cap. cum, de ſent.& re iud. Angel. in Summa, Verb. ſimonia circa beneficia, verſic. vtrũ Canonicus vadens, & alij Summiſtæ. Couar. lib. 1. var. reſol.cap.20.nu.5. vbi iuncto nu.2 ſatis declarat, quæ dicatur cauſa finalis, vel impulſiua, quod & facit poſt alios Thom. Sanchez de matrim. lib. 3. diſput.39.num.14.& lib.8.diſp.21. num.8. & 20. hac vero in re multa tradit diſp. 30. per totam. Poſterior autem pars eiuſdem concluſionis probatur tum ex Gloſ. communiter recepta in d. 2. verbo receperit, quam etiam ſequitur Vgol.d.num.5.tum ex ijs, quibus ſupra hac ipſa quæſt. præmiſſ.

miſſ.4.in princip.oſtendimus,ſimoniacum mentalem,etiamſi ad traditionem prodierit, modo nulla interceſſerit conuentio expreſſa,vel etiam tacita, nullam pœnam canonicam, aut obligationem reſtitutionis incurrere, ſed ſolum peccatum, quod per ſolam pœnitentiam abolebitur, idque aperte ſtatuit Gregor.9.in cap. mandato, quod eſt,fin.de ſimon. in hæc verba;ad reſignationes ſpiritualium,& temporalium, quæ nullo pacto,ſed affectu animi præcedente vtrinque taliter acquiruntur (in quo caſu delinquētibus ſufficit per ſolam pœnitentiam ſuo ſatisfacere Creatori) eos pro ſimonia huiuſmodi dicimus non teneri.quem tex. ita intellexerunt ibidem Gloſ.& Doct. omnes,& item Gloſ. & alij in d.c.vnico,Verb.receperit; atque à Sot. & aliorum nonnullorum reſponſionibus optime vindicat, ac tuetur Petr.Nauar. d. tom. 1. de reſtit. lib. 2. cap. 2. num. 392. vſque ad 399. & Mart. Nauar. in Man. Confeſſ. cap. 23. num. 103. & latius in Commentar. cap. fin. à num. 12. de ſimon.

33 Tertia Concluſio. Canonicus † aliuſue beneficiatus in Eccleſia Collegiata, ſi Canonicatum,& beneficium in ea Eccleſia per ſimoniam acceperit, promiſſo, ſed non ſoluto pretio,vel illius parte, probabilius mihi eſt, quod non teneatur ſaltem ante ſententiam ad reſtitutionem beneficij,& conſequenter neque fructuum, ac
44 diſtributionum illius; quamuis † puniri debeat per ſuum Superiorem pœna arbitraria, quæ etiam extendi poteſt ad priuationem ipſius beneficij.Probatur hæc tota Concluſio ex ijs, quæ de ſimonia conuentionali ex parte rei ſpiritualis completa tradidimus ſup. d. præmiſſ. 4. & de fru-
† ctuum reſtitutione præmiſſ.5.

Limitatur vero hęc ipſa concluſio, vt
35 non procedat † in ſimoniaco confidentiali: nam ſi quis beneficium, & Canonicatum per ſimoniam confidentialem obtinuerit, excommunicationem ipſo facto incurrit, nulla eſt collatio ei facta, tenetur que ad dimiſſionem beneficij, ac reſtitutionem omnium fructuum, vt ſupr. admonuimus ex conſtitutione Pij IIII. quæ incipit, Romanum Pontificem, & eſt 108. inter eius conſtit. & conſtitut. 87. Pij V. quæ incipit, Intolerabilis, adnotauitq. Nauar. d. cap. 23. num. 109. verſic.ſecundo nota, & Flamin.Pariſ. in tract. de confid. beneficior. quæſt. 11. num. 31. & latius quæſt. 57. & tribus ſeqq. Fructus autem ab huiuſmodi ſimoniaco confidentiali percepti, à die rece-
36 ptionis beneficij † eo ipſo applicati ſunt Cameræ Apoſtolicæ, & in vtroque foro reſtituendi ſunt, vt ex d. conſtitutione Pij IIII. §. & eoſdem, liquido conſtat, & pluribus comprobat Pariſ. d. tract. de confid. benef. quæſt. 58. num. 14. quæſt. 60. num. 1. & 35.cum ſeqq. ab alijs vero ſimoniacis percepti, cui reſtituendi ſint, dicemus in concluſ. proximè ſeq.

37 Quarta Concluſio. Receptio † beneficij,& Canonicatus per ſimoniam realem ex vtraque parte completam nulla eſt, & talis recipiens tenetur ad dimiſſionem beneficij, & reſtitutionem omnium fructuū à die receptionis beneficij, Prior pars huius concluſionis quoad ſimoniam confidentialem conſtat ex allegatis conſtitutionib. Pij IIII. & Pij V. in quibus decernitur, beneficia ſic recepta ipſo facto vacare, immo etiam eſſe Sedi Apoſtolicæ eo ipſo reſeruata quoad ſimoniam vero extra caſum confidentię probatur ex cap. fin. de pact. & capit. præterea il 1. de tranſact. necnon ex conſtit. Paul. II. quæ incipit, cum deteſtabile ſub tit. de ſimon.inter Extrau. commu.& ex conſtit. 5. Pij V. quæ incipit,cum primum, §. & vt ſimoniacæ prauitatis, in his verbis; qui beneficium, aut officium, Eccleſiaſticum ſimoniacè adeptus fuerit illis ſimiliter ſit ipſo iure priuatus, & ad fructuum omnium, quos perceperit, reſtitutionem teneatur;lateq;inter cæteros ex communi reſoluit Flamin. Pariſ. d. tract. de confid. benef.q. 57.num.3.& quæſt.58.nu. 12. 22. & 25.Ampliatur vero hęc prior pars con-
38 cluſionis, vt procedat,† etiamſi ignorante eo. qui recepit beneficium, commiſſa fuerit ſimonia: nam licet tunc valeat collatio beneficij;tamen bėneficiarius,cum primum ſciuerit, commiſſam eſſe ſimoniam,tenetur beneficium, & Canonicatū dimittere. ita Couar. d.relect.reg peccatum, 2. par. §. 8. num. 8. de reg. iur.in 6. late Vgol.d.tract.de ſimon. tab. 4. c.7.§.1.

num. 1. & conſtat ex cap. pen. de elect. &
cap. ex inſinuatione, vbi Gl.o. In Verb. reſi-
gnaſti, & alij, de ſimon.
39 Poſterior pars † huius concluſionis pro-
batur apertè ex d. Extrauag. cum deteſtabi
le, de ſimon. & d. Conſtit. cum primum §.
& vt ſimoniacę prauitatis; eſtq; communis
opinio, vt patet ex ijs, quos referunt, &
ſequuntur Couar. d. §. 8. num. 7. & 8. Vgol.
d. tab. 4. cap. 6. §. 2. nu. 1. & Pariſ. d. quæſt.
60. num. 1.
Id vero ampliatur primò, vt procedat
40 † etiam in fructibus conſumptis; nam
eorum æſtimatio reſtituenda eſt, vt ex S.
Thom. 2. 2. quæſt. 100. art. 6. & alijs tradunt
Vgol. d. c. 6. §. 2. nu. 2. & Pariſ. d. quæſt. 60.
num. 12. & trib. ſeqq. Secundo ampliatur,
41 † fructus etiam, qui percipi potuerunt a
diligenti poſſeſſore reſtituendi ſint; late
Vgol. d. §. 2. nu. 3. & Pariſ. d. quæſt. 60. num.
17. quod tamen declara, vt diximus ſupr. in
præmiſſ. 5. ad fin. Tertio ampliatur, vt
42 † etiam fructus, qui propria induſtria per-
cepti ſunt, veniant reſtituendi deducta
mercede induſtriæ, latè Pariſ. d. quæſt. 60.
num. 16. Ampliatur quarto, vt id multo
magis locum habeat in ſimoniaco confi-
dentiario, per ea, quæ nos præcedenti con
cluſ. docuimus, & fusè tradit Pariſ. d. quęſt.
60. fere per totam, vbi num. 18. id extendit
etiam ad perſonas in quacunque dignita-
te conſtitutás; num. 19. 20. 22. & 23. ad
oēs, integrosq; fructus a die perceptionis
beneficij; num. 21. vt obligatio hæc vim
habeat in vtroque foro; num. 29. vt ad id
opportunis iuris remedijs hic ſimoniacus
compelli poſſit; & num. 24. vna cum qua-
tuor ſeqq. vt etiam hæredes illorum, qui
commiſerunt confidentiam, teneantur
reſtituere fructus perceptos per confiden
tiarios. Ampliatur quinto, & vltimò,
43 vt procedat, † etiamſi beneficium colla-
tum ſit alicui per ſimoniam illo ignorante,
& ratum non habente; nam tunc reſtitue-
re debet fructus perceptos a die, quo
ſciuerit ſimoniam eſſe commiſſam; ita Co-
uar. d. §. 8. num. 8. in fin. & poſt alios
Vgol. d. cap. 7. §. 2. nu. 1. verſic. pro regula
igitur. Limitatur autem primo hæc ipſa
poſterior huius concluſionis pars, vt non
44 procedat † vbi iſte, qui percipit fructus,
ſumma inopia laboraret; ita in ſpecie Pa-
riſ. d. quæſt. 60. nu. 34. nam & hæc ſum-
ma inopia, ac neceſſitas a reſtituendis
vſuris excuſat, vt per Gloſ. & Doct. in cap.
cum tu, de vſur. & cap. quamquam, eod.
tit. in 6. & generaliter a reſtitutione im-
munem facit eum, qui reſtituere tenetur;
donec ad pinguiorem fortunam deuene-
rit, vt latè inter alios tradunt Couar. d. reg.
peccatum in princip. num. 2. & Nauar. in
Man. conf. cap. 17. num. 75. & ſeqq. Secun-
45 dò limitatur † in fructibus, qui conſumpti
ſunt pro expenſis colligendorum, & ſer-
uandorum fructuum; ita in ſpecie, Vgol. d.
cap. 6. §. 2. num. 4. d. cap. 7. §. 2. nu. 1. verſic.
excipiuntur tamen fructus, poſt. S. Thom.
d. quæſt. 100. art. 6. ad tertium; & ratio ma-
nifeſta eſt; nam fructus non dicuntur, niſi
deductis expenſis, l. 1. C. de fruct. & lit.
expenſ. l. ſi a patre §. fructus, ff. de petit.
46 hæred. cum ſimil. Limitatur tertio † quoad
partem illam fructuum, quæ in Eccleſiæ
vtilitatem conuerſa eſt; nam ea reſtitui
non debet; ita Vgol. d. num. 4. & d. verſ.
ſecundo excipiuntur fructus, poſt S. Tho.
d. art. 6. Sot. lib. 9. de iuſt. iur. quæſt.
8. art. 1. in reſponſ. ad tertium. Caſſad.
decif. 6. de præben. & Nauar. conſil.
90. ſub tit. de ſimon. volum. 2. Limita-
tur quarto ex Vgol. d. cap. 7. §. 2. num.
3. in diſtributionibus quotidianis, quas
vult etiam malæ fidei poſſeſſorem non
teneri reſtituere, quoniam inquit, dantur
clericis, qui diuinis officijs interſunt,
& ſic reſpectu habito ad perſonam, non
47 autem ad Eccleſiam. Verum † hæc ratio,
& diſtinctio pace illius viri nedum le-
uis, ſed frigida, & planè inſulſa, ac falſa
eſt; nemo enim dubitare aliqua ratione
poteſt, quin quotidianæ diſtributiones ma-
gis dentur clericis habito reſpectu ad
Eccleſiam, quam cæteri fructus benefi-
ciorum, & præbendarum; nam illæ tri-
buuntur quatenus diuinis officijs in Ec-
cleſia interſunt, eique inſeruiunt, vt do-
cet inter cæteros Couar. d. lib. 3. var. re-
ſol. cap. 13. in princip. & num. 3. &
quatenus Canonicatum, & beneficium
obtinent in Eccleſia, cum ad Canonica-
tum conſequatur, capit. dilectus il 1. in
fin. & cap. pro illorum, de præben. cum
ſuis Gloſ. præbendæ vero, & Canonicatus
non ſupponunt beneficium in aliqua Ec-
cleſia,

eccleſia, neq; dantur ſemper propter ſerui-
tium in ea præſtitum; præbendarum porro
ipſarum, & Canonicatum fructus ex eo
ſolum dantur, quod quis canonicum, &
legitimum titulum habeat, vt cuique
notum eſt, & mouet inter alios Couar. d.
cap. 13. in princip. cum igitur diſtribu-
tiones dentur ratione Canonicatus, ſi vi-
tioſus eſt ingreſſus Canonicatus, tenetur
quoque eas reſtituere Canonicus, neque
illas lucrari poteſt ſuperueniente mala
fide, vt latè tradit Caſſad. deciſ. 6.
num. 1. 2. & 3. ſecus vero ſi bona fide
eas percepit, vt idem pluribus oſtendit
num. 9. & in ſpecie in caſu ſimoniæ reſpon
dit Nauar. d. conſil. 90. In caſu autem,
48 quo reſtituendæ eſſent diſtributiones, † cæ-
teris Canonicis, & beneficiatis, quibus
accreſcunt, reſtituendæ ſunt, vt docet
Nauar. in Man. conf. cap. 25. num. 123.
alias, Eccleſiæ, iuxta latè tradita per eun-
dem Caſſad. deciſ. vn. de cleric. non reſi-
den. & quæ nos docebimus inf. 3. par.
quæſt. 6. in qua quæremus, an, & quando
diſtributiones non intereſſentium cæteris
intereſſentibus accreſcant. Quoad reli-
quos vero fructus probabile mihi eſt,
49 † eos diſtribuendos eſſe pauperibus, vt
voluit Nauar. conſil. 18. num. 4. de ſimon.
& conſil. 47. num. 3. eod. tit. & in Manual.
conf. c. 17. num. 30. cum alijs, quos refert
Pariſ. d. quæſt. 60. num. 45. probabilius
vero eſt, eſſe reſeruandos ſucceſſori in
beneficio, & conuertendos in Eccleſiæ
vtilitatem, ex qua percepti ſunt, iuxta tex.
in cap. præſenti §. porro, de off. ord. in
6. ex quo enim extat, vel futurus eſt do-
50 minus, † non poteſt fieri reſtitutio pau-
peribus, iuxta doctrinam Silueſt. in Verb.
reſtitutio 4. quæſt. 1. eiuſdem Nauar. d.
cap. 15. num. 17. & capit. 25. num. 123.
aliorumque communiter, & tex. vbi
Doct. in cap. cum tu, de vſur. atq; ita in hac
ſpecie reſpondit idem Nauar. conſ. 72. de
ſimon. lib. 5. docetque Vgol. d. cap. 6. §.
2. num. 5. & d. cap. 7. §. 2. num. 5. &
Sot. d. quæſt. 8. art. 1. in reſponſ. ad 4.
argum. vbi etiam dicunt, poſſe fieri com-
poſitionem ſuper his fructibus cum Ca-
mera Apoſtolica; quod etiam deciſum fuit
apud Caſſad. deciſ. 7. de præb. faciuntque
tradita per Pariſ. dicta quæſtione 60. vſ-
que ad numero quadrageſimo ſexto 50.

Quinta, & poſtrema Concluſio. Si Ca-
nonicus, quem propter imperitiam can-
tus, aliamue ſimilem ob cauſam Capitu-
lum ad quotidianas diſtributiones admit-
tere recuſat, pretio tandem, cum preci-
bus non potuerit, ab eodem Capitulo
impetrauit, vt ad diſtributiones admitte-
51 retur, is † meæ quidem ſententia ſimo-
niam commiſit. Probatur id primò, quo-
niam ſimonia committitur non ſolùm
in ſpiritualibus, verum etiam in ijs, quæ
ſunt annexa ſpiritualibus ſiue anteceden-
ter, ſiue conſequenter, vt ſupr. præmiſſ.
2. & 3. oſtendimus; & non modò in an-
nexis immediatè, ſed etiam mediatè; ex
52 quo fit, vt † penſionem redimens ſine
auctoritate ſummi Pontificis ſimoniam
committat, prout tradit Nauar. d. cap. 23.
num. 111 & conſil. 2. de pact. conſil. 52.
de præben. & conſil. 63. de ſimon. Aragon.
in expoſit. S. Tho. d. quæſt. 100. art. 4.
verſic. tertia concluſio, Paul. Rom.
tract. de penſion. Eccleſ. cap. 6. num. 3. latè
Mandoſ. in tract. de ſignat. grat. ſub. tit.
extinctiones, verſic. extinctio, Vgol. d.
tract. de ſimon. tab. 1. cap. 28. §. 3. num. 7.
& Flamin. Pariſ. tract. de reſign. benef.
lib. 6. quæſt. 2. num. 123. & 128. ſimiliter
53 qui † transfert ius decimandi interce-
dente pecunia committit ſimoniam, vt
ſatis patet ex tex. in cap. fin. de rer. per-
mut. & alijs iuribus, quibus id fuſe com-
probat Vgol. d. tab. 1. cap. 19. num. 2. &
ſeqq. vbi idem docet de iure percipien-
di oblationes; ius enim huiuſmodi perci-
piendi decimas, & oblationes ſpirituale
eſt, ſeu ſpirituali annexum, quia com-
petit miniſtro ſpiritualium, & habenti
beneficium Eccleſiaſticum, vt oſtendit
Vgol. d. §. 3. in princip. num. 1. & 3.
& nos latius demonſtrauimus tract. de
Decim. cap. 5. quæſt. 3. in princip. pen-
ſio quoque Eccleſiaſtica detrahitur, ac
pendet a beneficio, vt de ſe patet, & in
ſpecie docet Gig. tract. de penſion. Ec-
cleſ. quæſt. 6. & 7. & conſil. 122. nu. 4.
atque adeo tam penſio, quam ius per-
cipiendi decimas, & oblationes eſt an-
nexum ſpirituali mediatè. pari autem ra-
tione diſtibutio quotidiana, ſeu ius eam
percipiendi eſt quid annexum ſpirituali,
cum

cum immediate competat ratione benefi-
cij, & Canonicatus, d. cap. dilectus il 1.
de præben. cum alijs tum paulo, tum
alibi ſæpe adductis; neque minus anne-
xum eſt Canonicatui, ſeu Canoniæ ius
percipiendi quotidianas diſtributiones,
quam præbenda ipſa, vt conſtat ex d.cap.
dilectus il 1. in fin. præbenda vero eſt
ius quoddam ſpirituale, vt conſtat ex cap.
dilecto, de præben. ibi augmentare va-
leant numerum præbendarum quoddam
ius ſpirituale de nouo creando cum alijs,
quæ attulimus in tract. de Option. can.
cap. 7. q. 1. præmiſſ. 2. Probatur 2. hæc
concluſio ex Concil. Trident. ſeſſ. 24. cap.
54 14. de reform. vbi † improbantur conſti-
tutiones; & conſuetudines, quibus in
admiſſione ad diſtributiones quotidia-
nas certæ conditiones, ſeu deductiones
ex fructibus, ſolutiones, promiſſiones,
compenſationeſue illicitæ, vt etiam, quæ
in aliquibus Eccleſijs dicuntur Turnorum
lucra, interponuntur: & paulo poſt;
eos, qui aduerſus hoc decretum commi-
ſerint, pœnis contra ſimoniacos editis ea-
dem ſancta Synodus teneri decernit; quod
idem etiam ſtatutum eſt in conſtit. 106.
Pij V. quæ incipit, durum nimis, vbi
alia quoque nonnulla ſalutaria hac de re
ſtatuuntur. Ex quarum conſtitutionum,
ac decretorum verbis habetur, quod con-
ſuetudo rationabilis, & ſimiliter ſtatutum
laudabile admittendum erit, per quod
aliquid exigitur ab obtinentibus beneficiū
& quotidianas diſtributiones, quod non
in ipſorum recipientium, & exigen-
tium vtilitatem, ſed Eccleſiæ, aliosq; pios
55 vſus conuertatur; modo † non pro ingreſ
ſu ipſo, & admiſſione, ſed ad alium bo-
num finem accipiatur, vt pluribus docent
Abb. & Felin. in cap. cum M. Ferrarienſis
num. 20. de conſtit. Nauar. d.cap. 23. nu.
100. & in Miſcell. 6. de orat. num. 2. 3. & 4.
& Vgol. d. tab. 1. cap. 9. §. 10. & 11.
per totum, & in ſpecie in ſtatuto Capituli
aliquid exigente in admiſſione ad diſtribu
tiones, Rip. reſponſ. 1. num. 11. tit. de arbit.
idem quoque dicendum, ſi id ſponte de-
tur, Innoc. d. cap. cum M. & ibi Felin.
num. 21. Nauar. loc. cit. Et hæc erit prior
limitatio ad hanc poſtremam conclu-
56 ſionem, Limitatur ſecundo, ſi † non
ius percipiendi diſtributiones, ſed ipſæ
diſtributiones transferantur, ac locentur
ad modicum tempus; nam & ipſæ
decimæ hac ratione locari, & vendi
poſſunt ſine labe ſimoniæ, vt ſatis pa-
tet ex cap. fin. ne præl. vic. ſuas, & cap.
2. de locat. vbi Gloſſ. & Doct. late Vgol.
d. tab. 1. cap. 10. §. 2. num. 1. & 2. & cap.
49. §. 3. num. 6. nosq; oſtendimus in tract.
de Decim. cap. 5. quæſt. 3. concl. 1. ſimi-
liter ipſæ quoque oblationes hac ratione
in alios transferri poſſunt, vt poſt Re-
doan. in tract. de ſimon. 3. par. cap 2. num.
29. & alios late tradit Vgol. d. cap. 10. §.
2. & ſeqq. vbi ex Abb. & Hoſt. d. cap. fin.
docet, tunc oblationes non eſſe colligen-
das ab illo, qui eas conduxit, ſed a clerico
eius nomine. ratio verò huius poſterioris
limitationis ea eſſe poteſt, quia tunc non
ipſum ius ſpirituale, ſed fructus ven-
duntur, qui tanquam quid temporale ven-
di poſſunt, per d. cap. fin. ne prælat. vic.
ſuas, & c. 2. de locat. vbi Doct. Vgol. d. c.
10. §. 2. in princip. & §. 1. num. 4. & alij
paſſim. Atq; hæc de præſenti quæſtione di-
cta ſufficiant.

SVMMEA RERVM.

1 *Ordo, præſertim ſacer, an iure antiquo aliquis annexus eſſet beneficio in Eccleſia Collegiata. Et quid de iure nouo; num. 2. aut quid in hoc poſſit conſuetudo, priuata inſtitutio, vel ſpecialis conſtitutio; nu. 3.*

4 *Epiſcopus an poſſit cogere, vt omnes Canonici Cathedralis Eccleſiæ efficiantur ſacerdotes.*

5 *Ordo requiſitus intra annum ſuſcipi debet, iuſto ceſſante impedimento, ſub pœna amiſſionis dimidiæ partis diſtributionū; nec valet hac in re contraria conſuetudo. Non ideo tamen amittit non promotus beneficium; nu. 6. poterit autem forte illo priuari, & quando, num. 7.*

8 *Impedimentum iuſtum, ob quod clericus poteſt non promoueri intra annum ad ordinem requiſitum, quodnam ſit.*

9 *Aetas eorum, qui promouendi ſunt ad beneficium in Eccleſia Collegiata. Et, an, ſi ea deſit, prouiſio ſit nulla, num. 10.*

11 *Aetas requiſita ad primam tonſuram, & tres primos minores ordines eſt ſeptem an-*

norum

norum;ad Accolytatum duodecim completorum.

12 *Aetas ſubdiaconatus, & reliquorum ſacrorum ordinum quæ olim fuerit, & quæ nunc ſit.*

13 *Aetas promouendorum ad præbendam Sacerdotalem, Diaconalem, vel Subdiaconalem. Et quæ reliquorum beneficiorum Eccleſiæ Collegiatæ; num. 14.*

15 *Aetas 14. annorum requiritur ad quodlibet ſimplex beneficium, & ſufficit, ac nu. ſeq.*

16 *Perſonatus à dignitate, & officio diſtinguitur.*

17 *Canonicus in herbis quis dicatur.*

18 *Canonicus ſtatim poſt 14. annum iure creatus habere debet diſtributiones quotidianas.*

19 *Clerici Eccleſiarum Collegiatarum tenētur per ſe ipſos obire munera ſibi ratione ordinis incumbentia, vel vbi ea non ſint, ſaltem pſallere. quod ſi ad hęc apti non ſint, prouiſio irrita eſt; num. 20.*

21 *Ordinis annexi ſuſceptio non requiritur, vt clericus ad diſtributiones quotidianas admittatur intra annum. Immo poſt annum habebit integras diſtributiones non promotus propter iuſtum impedimentum. n. 22.*

23 *Diſpenſatus, ne promoueatur intra annum, habebit poſt annum integras diſtributiones.*

24 *Dimidia dumtaxat diſtributionum ſubtrahitur non promotis intra annum iuſto ceſſante impedimento. quæ etiam ſubtrahenda non eſt, ſi neceſſaria ſit ad victum: nu. 25 contrarium tamen verius eſt; nu. 26.*

27 *Dimidia diſtributionum non ſubtrahitur clericis non promotis ad ordinem ſacrum intra annum, quorum beneficijs non eſt annexus ſacer ordo.*

28 *Ordinis annexi ſuſceptio requiri poteſt ex conſuetudine, vel ſpeciali conſtitutione, ad hoc, vt clericus admittatur ad quotidianas diſtributiones.*

29 *Canonicum, vel aliud beneficium recipiens cum intentione non ſuſcipiendi ordinem requiſitum, vt diſtributiones lucrifaciat intra annum, an, & quando eas ob id amittat.*

30 *Dimidia diſtributionum ſubtrahitur non promoto intra annum, licèt interſint diuinis, & officium recitet.*

31 *Ordinem non annexum cogi quis poteſt ſuſcipere etiam ſub pœna amiſſionis diſtributionum, ſuadente maxima Eccleſiæ vtilitate, vel neceſſitate.*

32 *Aetatem non habens, vt intra annum promoueatur ad ordinem requiſitum, non debet admitti ad diſtributiones. Idque procedit etiam in ordinibus minoribus annexis; nu. 33. ſecus in diſpenſato ſuper ætate; num. 34.*

35 *Cantum ſcire debet clericus Eccleſiæ Collegiatæ ad hoc, vt ad diſtributiones quotidianas admittatur.*

36 *Examen cantus admittendorum ad diſtributiones qualiter faciendum.*

37 *Scientia litterarum quæ requiratur in obtinente beneficium in Eccleſia Collegiata.*

38 *Qualitates requiſitę in clerico Eccleſiæ Collegiatæ, remiſſiuè.*

39 *Profeſſionem fidei omittentes Canonici amittunt fructus præbendæ; non autem diſtributiones quotidianas.*

40 *Canonicus, qui in loco, vel habitu non Canonicali diuinis intereſt, an lucretur diſtributiones.*

De ordine, ætate, cantus peritia, & alijs qualitatibus requiſitis, vt quis ad diſtributiones quotidianas admittatur.

Quæſtio XIX.

EA, quæ hiſce quatuor poſtremis quæſtionibus tradidimus, ſpectare aliqua ratione videntur ad eas qualitates, quæ non tã ab initio tempore receptionis beneficij, & Canonicatus, quam poſt receptionẽ, ad ipſas diſtributiones iure percipiendas requiruntur; nunc hanc qualitatũ requiſitarum materiã abſoluẽtes, de ijs in hac quæſtione videndũ erit, quæ vel ab initio tẽpore, quo quis Canonicatũ, ſeu beneficium accepturus eſt, vel certè tunc requiruntur, cũ ad quotidianas diſtributiones clericus aliquis petit admitti. Pro cuius totius quæſtionis reſolutione.

Præmittendum eſt primò, quòd, licèt
2 † de iure antiquo nulla præbenda, vel Ca-
nonicatus in Eccleſia Cathedrali, vel collegiata ordinem aliquẽ ſaltem ſacrum haberet annexum, vt inter cæteros monet Abb.

Abb.in cap.2.num.5.de inſtit. exceptis Ar
chipresbyteratu, Abbatia,Præpoſitura, ac
Decanatu , quæ Sacerdotium , & Archi-
diaconatu, qui Diaconatum habent anne-
xum, vt conſtat ex cap.cum in cunctis,§.
inferiora , de elect.& cap. 1.de æt.& qua-
2 lit.& ord.præficien. tamen iure nouo † in
omnibus Eccleſijs Cathedralibus omnes
Canonicatus,ac portiones habere debent
annexum ordinem Presbyterij , Diacona-
tus,vel Subdiaconatus . Epiſcopus autem
cum conſilio Capituli deſignabit , ac di-
ſtribuet , prout viderit expedire , quibus
quiſque Ordo ex ſacris annexus eſſe de-
beat;ita tamen , vt dimidia ſaltē pars Pre-
sbyteri ſint, cæteri verò Diaconi,aut Sub-
3 diaconi ; vbi verò † conſuetudo laudabi-
lior habet,vt plures , vel omnes ſint pre-
sbyteri ; omnino erit obſeruanda. ita ſa-
nè cauetur in Trident.Syn.ſeſſ.24.c.12.de
reformat. verſ. in omnibus verò Eccleſijs
Cathedralibus. Ex quibus verbis Concil.
à cōtrario ſenſu colligitur, in Eccleſijs col
legiatis ſimplicibus,hoc eſt, nō Cathedra
libus, Canonicatibus , & portionibus iu-
re communi ſcripto non eſſe annexum ali
quem ordinem ſacrum;quamuis admitten
da eſſet primæua inſtitutio,cōſuetudo de-
cennalis,vel ſpecialis conſtitutio,qua illis
annecteretur aliquis ſacer ordo etiam in
collegiatis Eccleſijs; prout apertè tenet
Tho.Zerol.in Prax.Epiſc.Verb.Canonia ,
num. 2. verſ. ſecunda concluſio , & colli-
gitur ex Trid.Concil.d.cap.12.verſ.nemi-
nem etiam deinceps,& dict. verſ vbi verò
conſuetudo;ſed meliùs ex ſeſſ. 22 . cap. 4.
& Clem.2.quę incipit , vt ij , qui , de æt.
& qualit.& ord.prefic.vbi mandatur ijs ,
qui in Cathedralibus, vel Collegiatis Ec-
cleſijs obtinent Dignitates, perſonatus,of
ficia,vel prębendas,quibus aliqui ordines
ſunt annexi , vt eum ordinem requiſitum
intra annum ſuſcipiant ; iuncta maximè
Gloſ.ibi in Verb. annexi,ſupplente, de iu-
re communi,primæue inſtitutione , anti-
qua conſuetudine , vel ſtatuto . An verò
4 poſſit † Epiſcopus cogere , vt omnes Ca-
nonici Cathedralis Eccleſiæ efficiantur ſa
cerdotes gene. aliter id ſtatuendo , pul-
chra dubitatio eſt; cui ſatisfeciſſe dicitur
Sacra Congregatio Illuſtriſſimorum Car-
dinalium,qui præfecti ſunt interpretatio-
ni Trident.Conc.reſpondendo , ad id co-
gere non poſſe ; ſed ſufficere,ſi dimidia
pars Canonicorum Presbyteri ſint , inter
quos præcipuè ſit prima dignitas , (exce-
pto tamen Archidiaconatu,qui non requi
rit ſacerdotium,vt ſupra diximus,) cæteri
verò ſint Diaconi,vel Subdiaconi , de qua
declaratione , & reſponſione nonnulli te-
ſtantur , atque adeo fides ſit penes aucto-
res ; de illa enim mihi aliter non con-
ſtat. id verò apertè ſentit Zerol. d. Verb.
Canonia verſ.ad quartum & Verb. Capi-
tulum verſ. ad decimum.Cum hoc tamen
ſtat quod habetur in cap.quaris , de ætat.
& qualitat.& ord.pręfic.vt in caſu aliquo
particulari propter Eccleſiæ vtilitatem ,
vel neceſſitatem poſſit Epiſcopus eiuſdē
Eccleſiæ clericos compellere etiam per
priuationem beneficij, vt ordines ſuis be-
neficijs non annexos recipiant ; & ea di-
ſpoſitio adhuc meo iudicio in ſuo robore
5 perſeuerat. Debent autem † iſti obtinen-
tes in Cathedrali, Collegiata Dignitates ,
perſonatus,officia,prębendas,portiones ,
ac quælibet alia beneficia, quibus certi or
dines ſint annexi, vel onera,vt alij Miſſas,
alij ,Euangelium,alij Epiſtolas dicant, ſeu
cantent; debent inquam,iuſto ceſſante im
pedimento , infra annum ordines ſuſcipe-
re requiſitos , ſub pœna amiſſionis dimi-
diæ diſtributionum,vt diſponitur, in dict.
Clem 2.§ illi verò,& de æt.& qualit.nec-
non in Trident.Synod.d. ſeſſ.22. cap.4. &
d.ſeſſ. 24. cap. 12.§. neminem etiam dein-
ceps. Neq; valeret conſuetudo, quod Ca-
nonici reſidentes huiuſmodi dimidia di-
ſtributionum non priuentur, vbi intra an-
num non promoueantur , vt ſingulariter
tradit Roch.Curt.in repet.cap.fin. de con
ſuetud.ſect.6.num.39. in vlt. impreſſ. per
tex.in d.Clem.vt ij,qui,ſeu 2. in fin. de æ-
tat.& qualit.Ex quibus etiam, iuncto tex.
in cap.ſtatutum, de elect.in 6. apertè con
6 ſtat,† quod, ſi huiuſmodi clericus infra
annum ad d. ordines requiſitos non pro-
moueatur, non ideo beneficium ipſo iure
amittit,prout de Parochiali Eccleſia ſtatu
tum fuit in cap.licet canon,de elect. in 6.
ſed ſubtrahenda erit dimidia pars diſtribu
tionum quotidianarum,vt cauetur in dict.
Clement.2.& vbi conſuetudo ſit , vel con
ſtitutio, vt non dentur diſtributiones , ni-

ſi

ſi actu ordinem requiſitum habenti; po-
7 terit † is fortaſſe alijs pœnis, etiam priuationis, puniri, per tex. ibid. in fine. dum vult, etiam alias pœnas in iure ſtatutas in ſuo robore permanere: allegat autem ibi Gloſ. fin. Verb. in iure, tex. in d. cap. licet canon, de elect. in 6. cum ibi per ipſam notatis in Gloſ. antepen. vbi dicit, quod in alijs beneficijs, quam Parochialibus priuatio non incurritur ipſo iure, ſed facienda eſt per ſententiam, d. c. cum in cunctis, §. inferiora, de elect. & c. quæris, de æt. & qualit. & ord.
8 præfic. Hoc autem † iuſtum impedimentum, de quo d. Clem. 2. & d. ſeſſ. 22. c. 4. exemplificari poteſt in infirmitate totius illius anni; vel, ſi abſens erat Epiſcopus, & commendatitiæ litteræ haberi non potuerunt; vel, cum Epiſcopus ordinare noluit. ita in hoc caſu promotionis ad requiſitos ordines exemplificauit Gloſ. in c. commiſſa, Verb. iuſto impedimento, de elect. in 6. quibus meo iudicio addi poteſt, ſi abſens fuit cauſa ſtudiorum cum licentia Epiſcopi, ſaltem quoad effectum vitandi alias pœnas, præter ammiſſionem dimidiæ diſtributionum. nam etiam obtinenti Parochiales abeſſe licet cum huiuſmodi licentia per ſeptennium ſtudiorum cauſa: neq; currit annus, infra quem promoueri debet ad ſacerdotium, niſi poſt ſeptennium, prout id omne expreſſe cauetur in c. cum ex eo, de elect. in 6.
9 Præmitto ſecundo, obtinentes † huiuſmodi Dignitates, perſonatus, officia, præbendas, portiones, & beneficia in Eccleſia Cathedrali, vel Collegiata, quibus certus aliquis ordo annexus eſt, debere in ea ætate conſtitutos eſſe, vt infra annum poſſint ad huiuſmodi ordinem requiſitũ promoueri. ita expreſſe habetur in d. ſeſſ. 22. c. 4. verſ. nec alij in poſtremum, & d. ſeſſ. 24. cap. 12. verſ. neminem etiam deinceps, & adnotauit inter cæteros Zerol. d. Prax. Epiſcopal. Verb. Canonia, verſ. ad ſecundum. Immo
10 & prouiſio † facta ei, qui hanc ætatem non habeat, nulla eſt, & irrita, vt aperte caue-
11 tur, d. cap. 4. in fin. Ætas autem † requiſita ad primam quidem tonſuram, & tres priores minores ordines eſt ſeptem annorum completorum; ad accolytatum duodecim pariter expletorum, vt habetur ex cap. in ſingulis, 77. diſt. in. quem ita intelligunt ibi Glo. & Doct. & Silueſt. Verb. ætas, nu. 7. & in hoc nihil reperio immutatum. In
12 ſubdiaconatu vero, licet olim ſufficeret ętas, 20. annorum, vt in cap. ſubdiaconus, ead. diſt. immo & 18. annorum. coeptorum, vt in Clem. fin. de æt. & qual. & ord. præfic. in diaconatu autem antiquitus requireretur ætas, 25. annorum vt dict. diſt. 77. cap. placuit. & cap. Epiſcopus, & poſtea d. Clem. fi. ſtatutum fuerit, ſufficere 20. annum: in presbyteratu denique olim requireretur ætas 30. annorum, vt in c. 1. diſt. 78. Tamen poſt Concil. Trident. ſeſſ. 23. cap. 12. de reform. ætas ſufficiens, & requiſita ad ſubdiaconatum eſt 22. ad diaconatum 23. ad presbyteratum 25. annorum; quos tamẽ ſufficit attigiſſe, vt poſt Nauar. in Manual. cap. 25. num. 116. monet Zerol. in d. Pax. Epiſc. Verb. Ordo, verſic. ad primum, & communi praxis docet, quæ ita decretu illud interpretata eſt. In Ec-
13 cleſijs † ergo Cathedralibus, & ijs quoq; Collegiatis in quibus Canonicatibus, alijſq; beneficijs annexus eſt aliquis ſacer Ordo vel ex primeua inſtitutione, vel ex ſtatuto, vel denique ex antiqua conſuetudine, debet is; qui præbendam Sacerdotalem obtinet, attigiſſe ſaltem 24. annum, qui Diaconalem 22. qui verò Subdiaconalem
14 21. In illis † autem Eccleſijs, in quibus, neque ſtatuto; neque ex inſtitutione, neque ex conſuetudine annexus eſt aliquis ſacer ordo, ſingulis dumtaxat Dignitatibus exceptis, quibus iure annexus eſt, diximus, ſufficiet attigiſſe 14. annum, vt eſt optimus tex. in cap. indecorum, de ætat. & qualit. & ord. præfic. ibi; mandamus, quatenus nemini infra annum quartumdecimum conſtituto perſonatum cuiuslibet Eccleſiæ concedere prȩſumatis; & conſtat etiam ex Trident. Concil. ſeſſ. 23. cap. 6. de reformat. dum ibi ſtatuitur,
15 ne † vllus prima tonſura initiatus, aut etiam in minoribus ordinibus conſtitutus ante decimumquartum annum beneficium poſſit obtinere; nam ex illis iuribus a contrario ſenſu, quod in iure validiſſimum eſt, elicitur, regulariter ſtatim poſt 14. annum poſſe cuilibet etiam in
16 Collegiatis Eccleſijs perſonatũ, qui † omnino a Dignitate, & officio diſtinguitur, cap.

cap.de multa, de præben. cap. 1. de con-
ſuet.in 6.cum ſimil.& quodlibet aliud be-
neficium (curatis dumtaxat, Dignitatibus
& alijs, de quibus ſupra, exceptis) libere
conferri, quod & adnotauit Zerol.d.Verb.
Canonia, verſ.ad ſextum, & verſic.ad no-
17 num. quamuis, dum † vtrobique dicit,
hunc Canonicum Eccleſiæ Collegiatæ
annorum 14. dumtaxat, cuius Canonica-
tus ſacrum ordinem non requirit, dici
Canonicũ in herbis, & non facere fructus
ſuos, prę̨ter fructus prę̨bendarum, puto eũ
falli; nam, licet poſſit dici Canonicus in
herbis quoad hoc, quia non habet vocem
in Capitulo, cum non ſit ſubdiaconus,
iuxta d. Clem.2. & Trident. Concil. ſeſſ.
22.cap.4.de reform.de quo nos latius in
18 quæſt.ſeq.tamen non video, † cur habere
non debeat quotidianas diſtributiones,
quę conſequuntur ad Canonicatum, easq;
debet quis eo ipſo habere, quod Cano-
nicus eſt, vt conſtat ex c. dilectus il 1. de
præben.& fatentur Seaphil.& Gomeſ. per
eundem Zerol.in contrarium allegati: qui
etiam non loquuntur de huiuſmodi Cano-
nicis ſtatim poſt 14. annum creatis; ſed
de ijs, qui creati ſunt vltra numerum, &
ſub expectatione præbendæ, de quibus
etiam nos ſup.hac ead.2.par.q. 1.concl.3.

Præmitto tertio, & vltimo, Cano-
19 nicos, † aliosq; Collegiatarum Eccleſia-
rum clericos, non ſolum teneri, vel ſaltem
cogi poſſe pſallere in Choro Hymnos, &
pſalmos, (vt ſup.hac 2.par.quæſt.2. fere
per totam oſtendimus, & conſtat ex Tri-
dentin.Concil.ſeſſ.22.cap. 4. & ſeſſ. 24. c.
12.ſub finem; vbi quoque ſtatuitur, vt hoc
ipſum, & alia ſibi ſpectantia, quæ in diui-
no cultu præſtãda ſunt, officia per ſe ipſos
obire debeant;) ſed etiam aliquando Miſ-
ſas, aliquando Euangelium, aliquando
Epiſtolas canere, idq; per ſe ipſos prę̨ſtare
debere; vt d. cap. 4. expreſſe cauetur. &
hoc quidem tam quoad Canonicos, & be-
neficiatos Eccleſiæ Cathedralis, quorum
Dignitatibus, portionibus, & beneficijs
ſacer aliquis ordo iure annexus eſſe debet
vt ſupra diximus, quam quoad alios cle-
ricos Collegiatarum Eccleſiarum, quo-
rum beneficia ſacrum aliquem ordinem
annexum habent ſiue ex primæua inſti-
tutione, ſiue antiqua conſuetudine, ſiue
ex ſpeciali Eccleſiæ conſtitutione, vt præ-
monuimus. Quoad alios verò clericos
beneficiatos in Collegiatis, quorum be-
neficijs nulla ratione ſacer ordo annexus
eſt, adhuc locum habere poteſt obligatio
canendi, & medulandi in diuinis officijs
iuxta formam, & rationem, quam Prouin-
cialis Synodus pro cuiusq; prouinciæ vti-
litate, & moribus præſcribere debet ex
decreto Tridem.Concil.dict.ſeſſ. 24. cap.
12.de reformat. in fin. vbi etiam eidem
Prouinciali Synodo, & interim, dum ea
celebretur, Epiſcopo cum duobus Cano-
nicis generatim mandatur, vt ea ſtatuant,
quæ ad debitum in diuinis officijs regi-
men ſpectant, ſimulq; de omnibus Eccle-
ſiæ miniſtris quæ neceſſaria erunt. hęc
igitur omnia officia, quę, vt pręfertur, a
Synodo Prouinciali, vel Epiſcopis cuilibet
Eccleſiæ pręſcribentur, ab earum clericis
20 obeunda erunt: quod ſi † ad ea apti nõ fue
rint, & prę̨ter ę̨tatem qualitates omnes re
quiſitas non habuerint, prouiſio de huiuſ-
modi beneficijs facta irrita erit, vt cauetur
in Trid.Synodo d.ſeſſ.22.c.4. in fine.

31 Prima Concluſio. Obtinens † Di-
gnitatem, Canonicatum, vel portio-
nem, ſeu aliud beneficium in Eccle-
ſia Cathedrali, vel Collegiata, modo alias
idoneus ſit, admitti debet ad quotidia-
nas diſtributiones, antequam ſuſcipiat
ordinem annexum. Probatur id primo
ex tex.in cap.commiſſa §.cæterum, de
elect.in 6. vbi is, cui collata fuit Parochia-
lis Eccleſia, modo intra annum promouea
tur ad ſacerdotium, interim percipit
fructus ſuę Eccleſię. Probatur ſecundo ex
tex. d.Clem.2.verſic.Illi vero, de ætat. &
qualit.& ord.pręfic.vbi ſtatuitur, vt obti-
nentibus huiuſmodi beneficia, quibus
certi ordines annexi ſint, ſi infra annum
iuſto ceſſante impedimẽto ad eos ordines
ſe promoueri non fecerint, ex tunc ſubtra
hatur dimidia pars diſtributionum, quæ
dantur ijs, qui certis horis interſunt; ex
quibus verbis aperte colligitur, quod ante
lapſum anni non debent obtinentes huiuſ-
modi beneficia priuari quotidianis diſtri-
butionibus, modo alias diuinis officijs in-
terſint; vt in ſpecie tradit ibi Gloſ.commu
niter approbata in Verb. ex tunc. Ex
qua etiam Gloſſ. dum ibid. ſubdit, quod
iſtos

iſtos excuſat impedimentum, iuncto tex.
dum ait, iuſto ceſſante impedimento, & ibi
22 Gloſſ. & Doct. liquidò colligitur, quòd † ſi
iſte obtinens huiuſmodi beneficium non
promoueatur infra annum propter iuſtum
impedimentum, quod ex culpa, & volun-
tate ſua non prouenerit, puta, quia toto il-
lo anno ægrotauit, quia abſens erat Epiſco
pus, neq; cõmendaritias litteras habere po
tuit, vel cùm Epiſcopus ordinare noluit,
vel his ſimilia, prout exemplificat Gloſ. d.
cap. commiſſa, verb. iuſto impedimento:
ad quæ etiam exempla ſe remittit Gloſ. d.
Clem. 2. Verb. impedimento, adhuc perci-
piet poſt annum integras quotidianas di-
ſtributiones, ratio manifeſta eſt, quia per
eum non ſtat, quin promoueatur propter
iuſtum impedimentum, quod approbauit
ibi Clem. 5. ad effectum, vt euitentur pœ-
næ, de quibus ibi, inter quas eſt amiſſio di-
midiæ partis diſtributionum poſt annum.
Et hęc eſſe poteſt prior ampliatio ad hanc
concluſionem. Cui ſimilis eſt ea, quæ aper-
tè colligitur ex Glo. d. Clem. 2. Verb. anne-
23 xi, in fin. vbi dicit † non eſſe locum illi de-
cretali, vbi quis ad non recipiendum ordi-
nem ſufficientem diſpenſationem habe-
ret, diſertè verò tradit Burgaſ. tract. de irre
gular. & diſpenſat. tit. de interpret. diſpen-
ſat. num. 25. quòd nimirum diſpenſatus per
Papam, vt non teneatur ſe promoueri face
re, ita debet quotidianas diſtributiones
percipere, ac ſi promotus fuiſſet. Altera
verò ampliatio, quæ ex eod. verſic. Illi ve-
24 rò, deducitur, eſt, vt † etiam poſt annum
huiuſmodi beneficia obtinentibus qui ad
ordines requiſitos iuſto ceſſante impedi-
mento ſe promoueri non faciunt, quod ad
pœnam amiſſionis diſtributionum attinet,
non niſi dimidia earum pars ſubtrahenda
25 ſit. Ampliatur tertiò, vt neque iſta dimidia
ſubtrahatur, ſi reliqua dimidie non ſufficiat
ad ſuſtentationem clerici, quam aliunde
non habeat; idq; ob eam cauſam, ne fame
pereat. ita Guliel. de Mont. Laud. d. Clem.
2. & ibi Zenzel. facitq; quod de excommu-
nicato tradidimus ſupr. quæſt. 15. concluſ.
1. poſt Vgol. tract. de cenſur. Eccleſ. tab. 2.
cap. 12. num. 2. & 4. Contrarium tamen,
26 & veriùs, ſentit Gloſ. dict. Clem. 2. verb.
pars dimidia, quam ibi ſequitur Paul. Eleaz.
lo. de Lign. Card. num. 10. & latius deſen-

dit ibid. Imol. num. 33. ob eam præcipuè ra
tionem, quam tradit Gloſſ. quòd ſibi proui
dere poteſt, & hanc pœnam euitare per
promotionem. quod idem erit in excom-
municato, vbi per eum ſtet, quin petat ab-
ſolutionem, vt etiam diximus d. concluſ. 3.
ſecus verò eſt in depoſito, qui ſibi proui-
dere non poteſt, cum in pœnam depoſitus
fuerit, vt diximus ſup. q. 17. concluſ. 1. ſicq;
ſoluitur argumentum, quod ex depoſito ſu
mebat Laudun. & alij contrarium ſentien-
tes in hoc, cui ſubtracta eſt dimidia diſtri-
butionum. Quarto ampliatur hæc ipſa
27 concluſio quod † obtinentes beneficia in
Collegiatis Eccleſijs, quibus neque iure
communi, neque ex conſuetudine, inſtitu-
tione, aut ſtatuto annexus eſt aliquis ordo,
præſertim ſacer, obtinebunt, & percipient
diſtributiones, licèt nunquam huiuſmodi
ordinem ſacrum ſuſcipiant, ſed ſimplices
clerici remaneant. patet hoc ex ſupradi-
ctis; & quoad reliquos fructus admittit
Zerol. d. Verb. Canonia verſi. ad ſextum;
licet in verſic. ad nonum negare videatur
id quoad quotidianas diſtributiones; ſed
malè, vt patet ex ijs, quæ diximus ſupra
in 2. præmiſſ.

Limitatur autem primo hæc eadem
28 concluſio, † niſi in contrarium habeat con
ſuetudo, quæ, vt audio, eſt in omnibus Ec-
cleſijs collegiatis Mediolanenſis Ciuitatis,
& ipſe teſtari poſſum de Metropolitana,
& Ambroſiana, vt nullus admittatur ad quo
tidianas diſtributiones, percipiendas niſi
actu habeat ordinem requiſitum, hoc eſt,
ſuo beneficio, & præbendæ annexum; quæ
quidem conſuetudo, cum ſatis ſit rationa-
bilis, vt nimirum ad ſuſcipiendos ſacros
ordines propenſius clerici inducãtur, quæ
ratio induxit Clem. 5. & Concilium Vien-
nenſe d. Clem. 2. ad ſubtrahendam dimidiã
diſtributionum ijs, qui infra annum non
promouentur; itemq; contra ius d. Clem.
eſſe videatur, vt patet ex ſupra dictis, ad-
mittenda erit, modò ſit legitimè, ſpatio ni-
mirum quadraginta annorum, præſcripta
iuxta tex. cum ibi not. per Gloſ. & Doct. in
cap. final. de conſuet. Verùm id ipſum,
quòd hæc conſuetudo induxit, cautum re-
perio in Concil. Prouinc. Mediolan. 4. tit.
de diſtribut. verſic. aliqua Dignitate prædi
tus, vbi ea optima, & vrgens ratio expri-
mitur,

mitur , quia huiuſmodi clericus non promotus ad requiſitum ordinem debiti ſui muneris , cuius cauſa diſtributiones debentur , partes obire , præſtareque non poteſt.

Limitatur ſecundò ex mente Sot. libro decimo , de iuſtit. & iur. quæſtione quinta , articul. 6. columna 2. quòd ,
29 † ſi quis non intendens promoueri intra annum ad ordinem requiſitum beneficium in Collegiata receperit, vt fructus , & diſtributiones ex eo per annum perciperet , ipſum elapſo anno dimiſſurus , tenebitur (niſi mutata voluntate promotus fuerit) ad reſtitutionem eorũdem fructuum, cum eos perceperit fraudulenter . Id probari videtur ex tex.in cap.commiſſa,§.cæterũ, de elect.in 6.qui licet loquatur de ſolo recipiente parochialem Eccleſiam quoad illius fructus ; tamen videtur extendendus ad recipientem cum hac intentione beneficium in Eccleſia Collegiata requirens aliquem ordinem ſacrum ; tũ propter identitatem rationis;tum fauore cultus diuini,qui fauorabilis eſt,& debet augeri, c. fin.de reſcript. in 6. atque huius ſententiæ eſt Rebuff. & alij , quos nouiſſimè refert Sanchez lib 7.de Matrim.diſp.45. num.13. & ſequitur Garz. tract.de benef. par. 3. c. 4.num.37.cum trib.ſeqq.ſi tamen intendãt ea poſtea dimittere, cùm ordinari compellentur alias ſecus , vt idem tradit num. 41. num.autem 42.id quoq; limitat in eo , qui non habet animum ſuſcipiendi ordinem ſacrum non requiſitum , in id plures referens:quod extendit num. 43. licèt hic habeat animum ſtatũ coniugalem ſuſcipiendi.num.verò 48.idem docet poſt Nauar.& Graff. de eo , qui hæſitanter non vult promoueri ad ordinem ſacrum annexum beneficio ; quibus adde Sanch. dict. diſp. 45. num.10.poſt alios . Idem vero Garz. ſup. num.51.docet poſt multos accipientem beneficium animo non aſſumendi ordinẽ requiſitum non teneri reſtituere fructus perceptos durante tali animo,ſi poſtea illo mutato promotus ſit in tempore: & num. 53.iuncto 55.ſecus eſſe de eo,qui cum animo ſe promouendi ad ordines annexos accepit beneficium,quem poſtea mutauit:ſicut num.58.de eo,qui ob alium finem,quã fructus per annum percipiendi , non vult promoueri. Contrarium vero in caſu principali Limitationis 2.paulò ante poſitæ eſt de mente Gloſ. d.cap. commiſſa, de elect. in 6.verbo, Parochialis , vbi illum textum extendi non vult ad Eccleſiam Collegiatã, per tex.in cap.ſtatutum eod.tit. & lib. expreſſeq; tradit Nauar. in Manual. de orat. & hor.Canon.cap.21.num.44.vbi vſque ad num.57. late, & optimè pertractat materiam dict. §. cæterùm; quod etiam præſtat Garz.d.cap.4.a num. 33. vſque ad finem illius cap. omnino videndus : num. autem 35.plures recenſet huius poſterioris opinionis ſequaces;quod & facit Sanchez in dict.diſp.45.per totam.qui ibi nu. 13. poſt alios pleroſq; poſteriori ſententiæ adhæret;quam eadem ferè ratione comprobat , qua loco cit.vtitur Nauar. quia neque ſimilis,aut eadem eſt ratio;neque lex pœnalis ex identitate rationis extendenda eſt,l.pręſens, ff. de pœn. cap. odia cum ibi not. de reg. iur. in 6. & ſuis concord. Quare hæc 2.limitatio dubia,vel falſa manet . Limita-
30 tur igitur tertiò hæc concluſio , vt † obtinens Dignitatem,vel Canonicatum in Eccleſia Collegiata,ſi iuſto ceſſante impedimento non promoueatur intra annum ad ordinem requiſitum,amittat dimidiam diſtributionum,ita diſponitur in d. Clem. 2. §.illi vero;quæ pœna innouatur per Tridentin.Concil.ſeſſ.22.cap.4. de reform. id vero etiam procedit,licet iſte non promotus interſit diuinis , & officium recitet , vt apertè ſentiunt Doct. magis communiter d.§.illi verò,& in ſpecie reſpondit Nauar. conſil.8.num.3.& 5.ſub tit. de præben. lib. 3.volum.1.immo & poſt monitionem priuari poterit beneficio, vt ſatis comprobat Nic.Garz.in ſæpiùs a nobis alleg. tract. de benef.par.3.cap.4.num. 16.& ſeptem ſeqq. vbi id declarat. Limitatur denique eadem
31 concluſio,vt † ſuadente Eccleſiæ vtilitate, vel neceſſitate poſſit Epiſcopus cogere clericum Eccleſiæ Collegiatæ , qui alias non tenetur ad aliquem ordinem ſacrum promoueri, vt ad eum promoueatur ; idq; etiam propoſita pœna amiſſionis omniũ , vel partis diſtributionum , vt ſatis conſtat ex tex.in cap.quæris in fin.de ætat.& qual. & ord.præfic.

32 Secunda Concluſio. Obtinens † beneficium in Eccleſia Cathedrali, vel Collegia-

ta

ta requirens ordinẽ ſacrum debet eſſe in
ea ætate, vt intra annũ poſſit ad ordinẽ re-
quiſitum promoueri; alias non eſt admittẽ
dus ad quotidianas diſtribut. Prior pars
cõcluſionis probatur ex Trid. Con. ſeſ. 22.
c. 4. & ſeſſ. 24. c. 12. de ref. verſ. neminem, ꝙ
latius explicauimus ſupr. hac ead. q. in 2.
præm. in prin. vbi oſtendimus, quæ ſit hæc
ætas. Poſterior autẽ pars ex eo probatur,
ꝙ prouiſio ei facta, qui nõ eſt in tali ætate
cõſtitutus, irrita eſt, vt decernitur d. c. 4. in
fi. ſine legitimo autẽ titulo beneficij certũ
eſt nõ poſſe quẽ illius fructus percipere;
minus vero diſtributiones, quæ ad ipsũ ti-
tulũ cõſequũtur, c. dilectus il r. ſæpius alle
gato, de præb. cũ ſuis ſim. idq; aperte tenet
Frãc. Rip. reſp. 1. nu. 6. tit. de arb. & arbitra
33 tor. Ampliatur vero hæc cõcluſio † in ijs
quoque, qui obtinet beneficiũ in Eccleſia
Collegiata nullũ ordinẽ ſacrũ annexũ ha-
bẽs. nã, licet, ſi 14. annũ cõpleuerint, & ſal-
tẽ prima tonſura initiati ſint, iuxta ea, quæ
tradit late Pariſ. cõſ. 125. nu. 1. vol. 4. & tex.
in c. cũ adeo, de reſcrip. & c. ex litteris, de
trãſact. (laicus enim capax nõ eſt beneficij
c. 2. de inſt. cũ ibi not. & ſuis concor.) poſ
ſint diſtributiones percipere: nihilominus
tamẽ tenebũtur & ipſi intra annũ ad ordi-
nes minores promoueri, ſi quos ea benefi-
cia requirũt; idque cõſtat ex ijs, quę d. prę
miſſ. 2. ad fi. attulimus, iũcto tex. d. Clem. 2.
& ibi Glo. in Verb. certi, quæ cũ tex. intelli
git etiã de minoribus ordinibus annexis
alicui beneficio Eccleſiæ Collegiatę; & il-
las ętas 14. an. ſufficit ad oẽs minores, vt
ſup. dix. Limitatur autẽ hæc ipſa cõcl. † in
34 eo, qui fuit pleniſs. diſpẽſatus ſuper ætate
puta ſi fuerit in diſpẽſatione dictũ, ꝙ p oĩa
habeatur ꝓ maiori, vt poſt Ab. in c. ex rõe
in fi. de æt. & qual. reſpõdit Rip. d. reſp. 1. n.
6. & 7. vbi etiã refert Gl. d. c. ex rõne, abſolu
te tenẽtẽ, ꝙ diſpẽſatus ſuper ętate ad obti
nendũ Canonicatum, & aliud beneficiũ in
Cathedrali, vel Collegiata cenſetur etiam
diſpenſatus ad fructus, & diſtributiones:
quod facile admitto, cum reditus cõſequẽ
tes neceſſario ſint ad beneficium, & perci
piantur ab obtinẽte beneficiũ, ſi munus, &
officiũ ei adiũctũ impleat, c. pen. de cle. nõ
reſid. & c. vnico eod. tit. in 6. cũ ſuis cõcor.
35 Tertia Concluſio. Canonicus, † & obti-
nens beneficiũ in Eccleſia Collegiata ſcire
debet cãtũ requiſitũ, aliàs admittẽdus non
eſt ad quotidianas diſtributiones. Probatur
primo; quia is repellẽdus eſt, & remouen-
dus a beneficio, & officio, qui nõ tenet, at-
que ignorat aliquid neceſſariũ ad officium
ſuũ, vt pluribus cõprobant Albert. Ferrar.
in tractat. de hor. Canon. q. 26. & 27. Abb.
in c. venerabilis, de præben. & Nauar. in
tract. de orat. & hor. Canõn. ca. 11. n. 41. &
42. in repet. c. ſi quãdo excep. 7. & ſeqq. de
reſcript. & cõſtat ex c. cũ in cũctis §. infe-
riora, de elect. cap. eã te, & c. fin. de ætat.
& qual. & ord. præfic. cũ ſimil. Secũdo pro
batur, quia ita in ſpecie poſt alios tradunt
Nau. loc. cit. Gom. tract. de grat. expect. nu.
79. & Henriq. d. tom. 1. Theol. mor. lib. 9. c.
31. §. 8. & Gloſ. cõmuniter recepta ĩ Clem.
vnica, Verb. reputamus, de cõceſſ. præbẽ. Id
ipſum quoque cauetur in Concil. Prouinc.
Mediolan. 4. ſub tit. de diſtribut. verſic. vt
diuinis officijs, cũ ſeqq. vbi latius explica-
36 tur † ratio, quæ in examine Canonicorum,
& Mãſionariorũ circa cãtũ, & modulatio-
nẽ adhiberi debet. Quod ſi examine habito
is, qui Dignitatẽ, aut Canonicatũ obtinet;
probatus fuerit, & idoneus ad id muneris
iudicatus, quod illius Dignitatis, Canoni-
catusue nomine præſtare debet, in Synod.
Diœceſ. Mediolan. 3. decret. 40. cautũ eſt, vt
in Capitulũ ſtatim adſcribatur, adſcriptuſq.
reſidentiæ fructus, ac cetera emolumenta
percipiendi ius aſſequatur, illo abrogato
faciendi per hebdomadam de eo periculi
vſu. qua etiam in re videndum eſt, quod ex
Conc. 3. Prou. referemus 3. par. quæſt. vlt.
37 cõcluſ. 2. Quoad peritiam † verò, & ſcien-
tiam litterarum; licet de iure communi an
tiquo forte regulariter ſufficeret, vt obti-
nentes præbendam in Eccleſiã Cathedrali,
vel Collegiata ſcirent legere, & conſtrue-
re, vt patet ex Gomeſ. dict. nu. 79. & Gloſ.
d. verb. reputamus; tamen poſt Tridentin.
Concil. ſiquidem beneficiũ ordines mino-
res requirat, debet qui illud obtinere vult,
latinam ſaltem linguam intelligere, cum id
ad minores ordines requiratur, vt per idẽ
Concil. ſeſſ. 23. cap. 11. ſi verò requirat
Subdiaconatũ, vel Diaconatum, debet qui
illud impetrat, eſſe litteris, & ijs, quæ ad
ordinem exercendum pertinent, inſtru-
ctus, iuxta decretum eiuſdem Concil. in d.
ſeſſ. 23. cap. 13. deniq; cum ij, qui ad Sacer

dotiũ promouẽtur,debeant eſſe idonei ad
populũ docendũ ea,quę ſcire omnibus ne
ceſſariũ eſt ad ſalutẽ,& miniſtranda ſacra-
mẽta,vt habetur d.ſeſſ.23.c. 14. debẽt etiã
qui beneficiũ in Collegiata obtinere volũt
ꝙ Sacerdotium annexũ habeat,ad hęc om
nia pręſtãda ſaltem intra annum idonei iu
dicari ; & conſequenter hęc ipſa vniuerſa
intra annum callere poſſe debet , qui ad
quotidianas diſtributiones petit admitti.

38 Porro cæteras † qualitates requiſitas tã
ad ordines annexos Dignitatibus, Canoni
catibus,& portionibus in Eccleſijs Catho
dralibus,vel Collegiatis,quã ad ipſas quo-
tidianas diſtributiones ab initio alicui cõ-
cedẽdas,colligere licebit tũ ex Doct. ſup.
cit.quibus nũc addo Fran.Duar.in tract.de
benef.& ad ea pertin.lib.4.c.1.vbi de mo-
ribus;c.2.vbi de ſciẽtia;c.3.vbi de corpo-
ris vitio: c.4.vbi de morbis corporis , c.5.
vbi de natal.c.6.vbi de ord.c.7.de cęlibatu
c.8.vbi de bigamia;c.9.vbi de ætate,& be
neficiorũ pluralitate;Coraſ.in ſimili tract.
p.3.c.1.& ſeqq.vbi de ijſdẽ omnib.qualita
tibus,de quibus ſupra,fuſè agit; ꝙ etiã fa-
cit Selu.in tract.de benef.3.p.q.5.per totã;
tũ ex Con.Trid.d.ſeſſ.23. paſſim tũ deniq;
ex Concilijs cuiuſq;Prouincię; quibus cir
ca regimen in diuinis officijs , & Eccleſiæ
miniſtros quæ nẽceſſaria videbũtur, decer
nere,ac ſtatuere cõceſſit,ac mãdauit idem
Trid.Con.ſeſſ.24.c.12.in fi.quæ hic nõ in-
ſero,aut refero,quoniã materiam de diſtri
butionibus proprius,& immediate non at
tingunt. Duo tamẽ hoc loco omittẽda nõ
ſunt: Alterũ,ꝙ,dum idẽ Trid.Con.d.c.12.§.
39 prouiſi autẽ,decernit,† prouiſos de Cano
nicatibus, & Dignit. in Eccleſijs Cathedr.
non ſolũ corã Epiſcopo,ſeu eius Officiali,
ſed etiã in Capitulo teneri intra duos mẽ-
ſes a die adeptæ poſſeſſionis orthodoxæ
ſuæ fidei publicã facere profeſſionẽ; alio-
quin fructus ſuos nõ faciãt,nec illis poſſeſ
ſio ſuffragetur: nõ cõprehẽdit quotidianas
diſtributiones;tũ ꝙ eædẽ nomine fructuũ
beneficij regulariter nõ veniunt, vt latius
oſtẽdimus 1 p.q.6.fere per tot. tũ quia ita
in ſpecie docet Io.Azo.Inſt.Moral.p.2.lib.
7.c.2.q.7.& Hier.Gõz.ad reg. 8.Canc.§.7.
proęm.nu.169.& ſeq.quoniã, diſtributio-
nes quotidianæ dantur ratione miniſterij
perſonalis,& propter operas ſuas, & illas
percipiẽs facit ſuas . Ex quib.idẽ traditum
poſt hæc ſcripta reperi a Gara.tract.de be
nef.p.3.c.3.nu.59.& 60.in toto vero eo c.
multa affert notatu digna ad interpretatio
nẽ d. §. prouiſi,& materiam profeſſionis
40 fidei. Alterũ,quid dicẽdũ † de Canonico,
qui diuinis quidẽ intereſt,nõ tamẽ in loco
vel habitu Canonicali, ſiue ex arbitrio,&
propria volũtate ſiue ratione dignitatis
vel officij;an tunc percipere debeat diſtri
butiones quotidianas.Poteſt autẽ de digni
tate exemplũ afferri in Epiſcopo,qui & vt
Canonicus, & vt Epiſcopus poteſt intereſ
ſe Choro,& Capitulo,iuxta tex.in c.poſtu
laſtis,ext.de conceſ.præb. c. a collatione ,
de appel.in 6.c.eũ in Eccleſia, de pb. & c.
ne ſed.vac.eo.li.cũ ibi not.maxime vero ꝑ
Glo.dict.c.a collaione,Verbo,vt præl.Vel
in Canonico , aut Dignitatem obtinẽte in
Collegiata,q.ſimul ratione dignitatis Pro-
tonotarij,aut ſimilis, deferre poſſit in Ec-
cleſia rochettũ,ac mãtellettũ,vt vocãt.Exẽ
plũ de off.afferri põt in Vicario Generali
Epi;qui Vicarius etiã Canonicus ſit;nã,dũ
vti Vicarius diuinis, vel proceſſionibus in
tereſt,præcedit ſaltẽ ex cõmuni cõſuetudi
ne Archidiaconũ, ſeu aliã primã Dignita-
tẽ poſt Pontificalẽ,vt pluribus comprobat
inter alios Iacob.Sbroz.tract.de offic.Vic.
lib.2.q.25.fere per tot. ſoletq;tũc Prælato-
rũ habitum induere: dũ autem intereſt, vt
Canonicus,ſedere, atq; incedere debet in
ſuo loco receptionis,iuxta c.ſtatuimus,de
maior. & obed.iuncto c. dilecto, de pręb.
cum traditis vtrobiq.per Doct.ſatisque
oſtendit idem Sbroz.d.q.25.nu.17.& tunc
habitum Canonicalẽ induere conſueuit.

In quo articulo breuiter reſpondeo,iu-
re communi attẽto Canonicum prædictũ
percipere debere diſtributiones quotidia
nas licet,nec proprio in loco, neq;in pro-
prio habitu,hoc eſt,Canonicali ſedeat,vel
incedat.Moueor,quia ius commune ad lu-
crãdas diſtributiones quotidianas ſolã inte
reſſentiã requirit,nõ proprium locum, aut
habitũ Canonicalem,vt conſtat ex c.licet
de pręb.c.vnic.de cler.nõ reſid in 6.c.fi.de
ſen.excõ.eod.lib.ita tamẽ, vt interſit enim
cũ effectu,pſallẽdo,&propria munia exer
cendo,vt explicauimus, & latius oſtendi-
mus ſup.hac ead.2.par.q.2.fere per tot. ꝙ
autem lex non dicit , nec nos dicere de-
bemus

bemus,l.diſſentientis,C.de repud.l.ſi verò, §.de viro,ff.ſolut.mat.

Neque obſtat, ꝙ cõtrariũ nõ ſemel declaratũ fuiſſe in huiuſmodi caſib. dicatur a Sacra Rituũ Cõgregatiõe. Nã,quatenus de hiſce declarationibus cõſtaret,quæ in proprijs terminis loquerētur,eçdē forē intelligēdæ vbi concurreret aliquod ius ſpeciale cõſuetudinis,vel ſtatuti;ex quo iure liberè fateor,induci poſſe , vt diſtributiones non dētur Canonico , Dignitatēue in Eccleſia Collegiata obtinēti niſi proprio illius Dignitatis,vel Canonicatus habitu vtatur ,& ſuo in loco ſedeat , ac reſpectiuè incedat. multòque magis valebit, & attēdenda erit cõſuetudo,vel ſpecialis cõſtitutio , vt non ſedēs,aut incedēs in loco,vel habitu Canonicali percipiat diſtributiones; vt ſatis colligi põt ex ijs,quæ latius tradidimus,de cõſuetudine quidē ſu.hac ead.2.p.q. 12.de ſtatuto vero q.13. Qua ratione quoad habitũ ſtatutum id fuit in Cõc.Prouinc.4.Mediol. par.2.tit.quæ pertin.ad Sãctiſſ. Miſſ.ſacrif. & diu.offic. cuius verba referemus inf. 3, par.quæſt.vlt.concl.2.Interim vero ex his, finis ſit præſenti quæſt.

SVMMAE RERVM.

1 *Vocem, & locum in Capitulo habere competit ratione Canoniæ.*

2 *Vocem in Capitulo , ſeu eius exercitium non habet niſi ſubdiaconus. etiamſi ab alijs id ſibi concedatur;nu.3. & quàmuis Epiſcopi ad id diſpenſatio accedat;nu.4.*

5 *Clericus non ſubdiaconus non eſt expectãdus, licet velit primis temporibus promoueri ,ſi immineat tempus electionis.*

6 *Ordo Subdiaconatus requiritur in clerico non tempore vacationis,ſed tempore electionis.*

7 *Ordo ſubdiaconatu non requiritur in electionibus Canonicorum , quorum beneficijs non eſt annexus ſacer ordo.Et quomodo id procedat ; num. 8.*

6 *Subdiaconus Canonicus , qui non promouetur intra annum ad ordinem ſuperiore requiſitum ammittit vocem in Capitulo.*

10 *Excõmunicatus an habeat vocē in Capitulo.*

11 *Suſpenſus an habeat vocem in Capitulo.*

12 *Vocem in Capitulo habere poteſt clericus , & tamen non admitti ad diſtributiones , vbi etiam tria eius rei afferuntur exempla.*

13 *Diſtributiones , quotidianas habere poteſt clericus,& tamen non habere vocem in Capitulo,cum rei tria exempla ponuntur.*

An eo ipſo,quod quis habet vocem in Capitulo , habeat etiam Diſtributiones , vel contra.

Quæſtio. XX.

DIXIMVS in præcedētib. quæſtionib. huius 2.par. de requiſitis ad percipiēdas diſtributiones; quotidianas. ſed quoniã aliquibus videri poſſet,ꝙ habere vocē in Capitulo vel requiſitũ eſſet, vel ſaltē neceſſariò cõiũctũ cũ iure percipiēdi diſtributiones,ꝙ vtrũque inter iura Canonicalia connumeretur in cap.dilectus 1.l r. de præbend.iuncto cap.pro illorum , & cap.dilecto,eod.tit.ideo de huius rei veritate nunc videndum erit.

1 Præmittiendũ tamē eſt, ꝙ † habere locũ & vocē in Capitulo cõſequitur ad Canoniã,ſeu Canonicatũ;ita,vt ei ſoli,& omni, qui Canonicatum obtinet , regulariter id cõpetat.cõſtat hoc ex d.c. pro illorum in fin.ibi,ſæpe dictũ magiſtrũ recipiãt in Canonicũ,& ea,quę ad Canonicatũ pertinēt, cũ ſtallo chori,& loco Capituli ei ſtudeãt aſſignare;& melius ex d.c.dilecto,circa medium,in ijs verbis;dictus quoq; Cellerarius lectionem,& Euãgeliũ in hebdomada ſua legiſſe dignoſcitur , & tã Decani, quã Epiſcopi electioni,& aliorũ negotiorũ tractatibus ſicut Canonicus Trecenſis interfuit;idq;in ſpecie adnotauit Innoc. in c. 2. de inſtit.in fin.& Abb.in cap.cũ olim, n.8. de re iud.vbi ex hoc infert, etiam obtinētē Dignitatē in Eccleſia Collegiata,vel Cathedrali,ſi ſimul etiã nõ ſit Canonicus,nõ habere vocē in Capitulo;& in ſumma,ſi quis clericus,qui Canonicus non ſit, prætendit habere vocē in Capitulo, id habere debet ex conſuetudine,priuilegio, aliove iure ſpeciali.Exercitiũ tamē,& vsũ huius vocis
2 † nõ habet etiã quilibet Canonicus, niſi in Subdiaconatus ordine iã cõſtitutus ſit ; ita diſponitur in d.Clem. 2 in princip. de æt. & qual.& ord.præfic.& decretum quoque fuit a Tridē.Synodo d. ſeſſ. 22. c. 4. de reform.in initio vtrobique vero cauetur, vt
3 † id quoque locũ habeat,licèt ab alijs fuerit liberè cõceſſũ,vt huiuſmodi nõ Subdiaconi vocē in Capitulo habeãt.immo id pro-

4 cedit,etiãſi† Epiſcopi ad id diſpẽſatio accedat,quæ nullæ erit,vt docet Glo.cõmuniter recepta d.Cle.2.verb.concedatur,&
6 verb.nullo modo. Itẽ,ſi † velit iſte promoueri intra quatuor tẽpora ꝓxima,non erit expectãdus,ſi immineat tẽpus electionis; ita Glo.quã ibi omnes ſequũtur,d.Clem.2. Verb.conſtitutus,verſ.ſed fortius quaro:
6 ſufficiet tamẽ,† ꝙ habeat ordinẽ Subdiaconatus tẽpore electionis,vt tenet ita Gl. cõmuniter approbata,d.verb.cõſtitutus,ver.
7 ſed pone. Id vero nõ procedit † in Eccleſijs, in quibus nõ eſt annexus aliquis ordo ſacer,ſed tãtũ minor:nã eius Eccleſiæ clericus,licet nõ ſit Subdiaconus, tamẽ habebit vocẽ in Capitulo,ſecũdũ Paul.Eleaz.&
8 Imol.d.Clem.2.nu.16.ſecus autẽ,†inquiũt ſi nullus omnino etiã minor ordo ſit annexus:nam volũt , ꝙ hic omnino debeat eſſe Subdiaconus.Card.autẽ d.Clem.2.verſ.illi vero,nu.6.id dũtaxat admittit,vbi ex priuilegio;ſecus,inquiẽs,ſi ex cõſuetudine , vel ſtatuto id cõpetat;cũ in d.Clem.2.cõſuetudines, & ſtatuta cõtraria tollãtur nõ autẽ priuilegia,vt ibi adnotauit Gl.& Doct.cõ-
9 muniter.Similiter Canonicus† etiã Subdiaconus,cuius Canonicatui annexus eſſet ordo ſuperior, niſi ad eũ infra annũ promoueatur,ſtatim poſt annũ amittit,vocem in Capitulo;ita,vt nullo modo neq;ex Capituli conceſſione,neq;ex diſpenſatione Epi eã poſt annũ habere poſſit,donec ad illum requiſitũ ordinẽ fuerit promotus,vt cõſtat ex tex.d.Clem.§.illi vero iũcta interpretatione Glo.ibi cõmuniter receptæ in verb. ex tunc, & verbo,nullo modo. Alia quoq; multa ad declarationem d. Clem.2.& c.4. Cõc.Tri affert Garz.trac.de benef.p.3.c.4.
10 a n.24 ad 32.Similiter excõicatus†maiori excõicatione nõ habet vocẽ in Capitulo. Gl.in c.vnico,verbo,maiores, ne ſed.vac. in 6.Doct.in c.illa quotidiana, de elect. & c.ſi celebrat, ꝙ eſt n.de cler.excõ. miniſt. late Vgol.trac.de cẽſ.Eccl.tab.2.c.11.§.12. ſecus vero eſt in excõicato minori excõicatione,per tex.d.c.illa,& c.ſi celeb.Quid autẽ dicẽdũ ſit de ſuſpenſo ab executione ordinis,ab officio,a beneficio,vel a fructi-
11 b us,†videndi ſunt Doct.d. Clem.2. maxime vero Imol.nu. 13. & 14. & Card.nu. 11.cum duobus ſeqq.His poſitis ſit.
12 Prima Cõcluſ.Poteſt† clericus Eccleſiæ Collegiatæ habere vocẽ in Capitulo,& tamẽ nõ admitti ad quotidianas diſtributiones.Probatur hæc concluſio infraſcriptis exẽplis.quorũ primũ eſt in clerico Eccleſiæ Cathedralis,vel Collegiatæ, cuius beneficiũ annexũ habeat ordinẽ ſacrũ, præcipue Sacerdotiũ vel iure cõmuni,vel ex primæua inſtitutione,vel ex antiqua cõſuetudine, vel deniq; ex ſpeciali Eccleſiæ illius cõſtitutione,iuxta ſuperius dicta in præc. q.prem.& concl.1.nã is ſtãtim,ac ſuſceperit ordinẽ Subdiaconatus,habebit vocẽ in Capitulo;nihil enim obſtat,cũ habeat ordinẽ requiſitũ à Cõc.Viẽn.d.Clem.2.in prin. & Trid.d.ſeſſ.22.c.4. de ref.in primis verbis nimirũ Subdiaconatũ;poterit autẽ non admitti ad diſtributiones ſiue quia non habeat peritiã cãtus,& alias qualitates requiſitas,iuxta ea,quæ diximus in præc.q.præmiſſ.& cõcl.3.ſiue etiã quia adſit in ea Eccleſia cõſuetudo , vel cõſtitutio,vt aliquis clericus non admittatur ad quotidianas diſtributiones, niſi actu cõſtitutus ſit in ordine requiſito quiq; ſuo beneficio annexus eſt,iuxta ea,quæ attulimus d.q.præc.cõcl. ac lim.1. Alterũ exẽplum eſt in illis beneficijs Collegiatarũ Eccleſiarũ , quæ annexũ nõ habẽt ordinẽ aliquẽ ſacrũ;nã in caſibus quibus ante Subdiaconatũ poteſt quis habere vocem in Capitulo, de quibus ſupra hac ipſa q.prem.vnic.circa mediũ,in ijs eſſe poteſt,vt clericus ille ad quotidianas diſtributiones nõ admittatur ſiue ob aliq̃ ex cauſis mox allatis in præcedenti exemplo; ſiue quia Epiſcopus ob Eccleſiæ vtilitatẽ , ac neceſſitatẽ per ſubtractionẽ fructuũ,ac diſtributionũ cogat eũ ſuſcipere ordinẽ ſacrũ,qui ſuo beneficio annexus nõ eſt,iuxta tex.in c.quæris,de ætat. & qual.& ord. præfic.Tertiũ exẽplũ eſt in excõicato minori excõicatione;nã is eligere poteſt,atque adeo habet vocẽ in Capitulo,vt oſtendimus ſup.hac ipſa q.prem.vnic. circa fin. & tamẽ nõ poteſt percipere quotidianas diſtributiones,vt docuimus ſup.hac ead.2. p.q.15.cõcl.1.ampl.1.Neq;huic cõcluſioni obeſt, ꝙ hac ipſa q.in prin.ex c.pro illorũ c.dilectus il 1.&c.dilecto,de preb.obijciebamus,tã ius ipſũ habẽdi vocẽ in capitulo q̃ percipiẽdi quotidianas diſtribut. ſtatim cõſequi ad Canoniã,ſeu Canonicatũ nam primo nõ recte inde arguitur,ad poſitionẽ

vnius

vnius ex conſequentibus alterum etiam conſequens poni; eſſe enim poteſt, vt adſint omnia requiſita ad vnum ex illis, nō autem ad aliud. præterea haud inconcinne dici poteſt, ad Canonicatum ſtatim conſurgere ius habendi vocem in Capitulo in habitu, non autem in actu, ſeu in exercitio, qui actus, & quod exercitium ſuſpenditur propter defectum ordinis, vel alterius ex requiſitis.

Secunda Concluſio. Fieri quoque
13 † poteſt, vt clericus Cathedralis, vel Collegiatarum Eccleſiarum admiſſus ſit ad quotidianas diſtributiones, habeatque ius eas percipiendi ſaltem pro parte, non tamen habeat vocem in Capitulo. Clarum id eſt, ita, vt non niſi exemplis indigeat. Primum ergo exemplum eſt in Canonico tam Cathedralis, quam Collegiatæ Eccleſię, cuius Canonicatus annexum habeat ordinem ſacrum; nam is, licet habeat quotidianas diſtributiones antequam ad ſacros ordines promoueatur, modo in legitima ætate ſit, eoſque intra annum ſuſcipiat, vt ſupra præced. quæſt. concl. 1. docuimus: tamen non habebit vocem in capitulo, niſi Subdiaconus ſit, iuxta diſpoſitionem Trident. Conc. d. ſeſſ. 22. cap. de reform. in primis verbis, & d. Clem. 2. in princip. de ætat. & qual. & ord. præfic. atque adeo, donec is promoueatur ad Subdiaconatum, quotidianas diſtributiones participabit; non tamen vocem in Capitulo obtinebit. ita in ſpecie Bonif. de Vital. d. Clem. 2. §. illi vero, num. 26. Alterum exemplum eſt in Canonicis Collegiatæ, ſeu Cathedralis, quorum Canonicatus ſimiliter ordinem aliquem annexum habeant; nam ſi intra annum ad ordinem requiſitum non promoueantur, ex tunc, hoc eſt ſtatim poſt annum vocem in Capitulo nullo modo habere debent, vt cauetur d. Clem. 2. §. illi vero, & tamen quotidianas diſtributiones interim quoad dimidiam percipient, vt voluit ibi Gloſſ. communiter recepta in Verb. ex tunc, & nos latius oſtēdimus d. q. præced. concluſ. 1. Tertium denique exemplum eſt in Canonicis Collegiatæ alicuius Eccleſiæ, quorum Canonicatus nullum habent ordinem ſacrum annexum; nam in caſibus, in quibus vocem in Capitulo non habent, antequam promoueantur ad ordinem Subdiaconatus, quos attigimus ſup. hac ipſa queſt. in præmiſſ. vnic. circa medium: in ijs inquam caſibus percipient nihilominus quotidianas diſtributiones, ad quas admitti quiſque debet, modo in legitima ætate, & ordine requiſito ad beneficium conſtitutus ſit, cæteraſq; qualitates neceſſarias habeat, iuxta ea, quæ d. quæſt. præced. fere per totam latius tradidimus. Ad id vero, quod huic concluſioni obſtare videbatur ex initio quæſtionis propoſitis, reſponſum fuit in concluſ. præced. in fin. Atque hæc de preſenti queſtione, immo & de tota 2. par. huius Tractatus.

PARS TERTIA.

De Diſtributionibus Quotidianis diſtrahendis.

ABSOLVTIS Deo duce ijs, quę tum ad quotidianas diſtributiones in genere cōſideratas pertinere aliqua ratione videbantur, quod erat primũ caput initio huius tractatus propoſitum, priorique parte eiuſdem tractatus diſputauimus: tum ad eaſdem diſtributiones rite, ac iuſtè acquirendas ſpectabant, quod tanquam poſterius, alterumque caput poſteriori quoque parte latius executi ſumus: reliquum nũc eſt, vt ad tertiũ, illudq; poſtremum ex ibidem propoſitis capitibus quod circa ipſasmet diſtributiones quotidianas diſtrahendas verſatur, veniamus: id quod eadem plane ſeruata methodo, eaque, qua fieri poterit, breuitate vbi præſtiterimus, vniuerſum hunc de quotidianis diſtributionibus tractatum abſoluemus.

SVMMAE RERVM.

1 *Dominium late ſumptum quot modis accipiatur.*
2 *Dominium ſtricte, & proprie acceptum quomodo definiatur.*
3 *Dominium cur ius quoddam eſſe dicatur.*
4 *Dominium rei differt ab ipſa re.*
Dominium proprie non cadit in res incorporales; & nu. 8.
6 *Poſſeſſio eſt ius inſiſtendi, dominium ius diſponendi.*
7 *Dominium vtile ſeparatum à directo, & contra, an contineatur in definitione à Bart. allata; & num. ſeqq.*
8 *Dominus directi an poſſit alienare directum dominium inconſulto domino vtilis.*
9 *Dominus directi habet ciuilem rei poſſeſſionẽ dominus vero vtilis naturalem.*
10 *Dominium proprie ſumptum duplex, vtile; & directum.*
11 *Dominium directum, & vtile quomodo definiantur.*
12 *Dominium vtile quotuplex ſit.*
13 *Effectus dominij vtilis, & directi, remiſſiue.*
14 *Dominium redituum Eccleſiaſticorum diſtinctorum à diſtributionibus quotidianis proprie ſumptum non competit clericis; & num. ſeqq.*
15 *Bona Eccleſiæ vocantur patrimonium Chriſti. & bona pauperum; num. 16.*
17 *Clerici an ſint vſufructuarij, vel vſuarii rerum Eccleſiaſticarum.*
18 *Dominium diſtributionum quotidianarum proprie conuenit clericis; & nu. ſeqq. licet in ea Eccleſia alii reditus non ſint, præter diſtributiones; nu. 26.*
19 *Nauar. dum nullum diſcrimen conſtituit inter diſtributiones quotidianas, & reliquos prouentus Eccleſiaſticos quoad dominium clericis acquirendum, fallitur.*
20 *Diuerſa ratio eſt diſtributionum quotidianarum, & reliquorum redituum quoad dominium acquirendum; & quæ illa ſit; nu. ſeqq.*
21 *Dominium habet clericus quæſitorum ratione dignitatis, & ordinis clericalis.*
22 *Dominium redituum Eccleſiaſticorum habent clerici quatenus id ſibi a ſacris canonibus expreſſe conceditur.*
23 *Diſtributiones non ſubrogantur loco groſſæ.*
24 *Finis præcepti non eſt in præcepto.*
25 *Finis inſtitutionis diſtributionum quotidianarum quiſnam ſit.*

An, quomodo clerici Collegiatarum Eccleſiarum dominium habeant Quotidianarum Diſtributionum.
Quæſtio I.

QVONIAM omnes ferè quæ-
ſtiones, quas de diſtractu, &
diſpoſitione quotidianarum
diſtributionum inſtituemus, ab ea pen-
dent, an clerici earum dominium habeant,
eum facultas de re diſponendi regulatiter
a dominio ipſo rei oriatur, vt mox doce-
bimus; ideo antequam ad alias quæſtio-
nes huius 3. par. deſcendamus, vi-
dendum eſt de dominio, quod in
quotidianis diſtributionibus clerici habēt.
Præmittendum tamen aliquid de domi-
nio ipſo. Dominium igitur late ſumptum
1 † aliquando accipitur pro dominio pleno,
aliquando pro proprietate, aliquando pro
vſufructu, aliquando etiam pro vſu, vt
notat, & probat inter cæteros Bart. in
l. qui vſumfructuum nu. 2.ff. de verb.obli-
gat. aliquando etiam pro poſſeſſione, vt in
cap. volumus, vbi Gloſ. 16.quæſt.4.l.quo-
ties, C. de rei vendic. & l. locorum, C.de
omni agr. deſer. lib. 11.aliquando denique
pro omni iure incorporali, vt adnotauit
Bart. in l.ſi quis vi §. differentia nu. 4.ff.de
acquiren. poſſeſſ. Dominium autem pro-
2 priè ſumptum, † licet a Bal.in l.feminæ, §.
illud, C. de ſecund.nupt.definiatur, plena
poteſtas cum alienandi facultate; a Rebuf.
verò ad l. alienatum, Verb. in dominio, in
princip. ff. de verbor. ſignif. quod ſit ius
propium, quod in re habemus; ab alijſque
aliter deſcribantur; præcipue vero à Fer-
nan. Vaſqu. Controu.Illuſtr.lib.1.cap. 17.
nu. 4. & in præfat.tract. de ſucceſſ. progr.
nu. 175.vbi etiam illam Bart.quam mox af-
feremus definitionem, prius oppugnat,
deinde ſatis quoq; defendit.tamen congruè
mihi definiri poſſe videtur cum Bartol. d.
§.differentia, nu.4.Salic.in l.traditionibus,
C.de pact.Imol.in l. clam, ff. de acquiren.
poſſeſſ. Balb. in tract. de præſcript.2.part.
princip.quæſt.2.num.6.& alijs Doct.magis
communiter d.§.differentia, teſte inter cæ
teros eodem Vaſq. d. c. 17.nu.6. nimirum,
quod ſit ius de re corporali perfecte diſ-
ponendi, niſi lege prohibeatur. Dicitur
3 autem ius, † ſubdit ibid. Bart. ad diffe-
rentiam ipſius rei corporalis, quæ eſt quid
facti, & ideo Doct.in rub.ff.de acquir.rer.
4 domin. adnotarunt, † aliud eſſe dominium
rei, aliud ipſam rem. ſed hoc ipſum melius
probatur in l. & an ea §. actiones, ff. de
except. rei iudic. Subditur autem in de-
finitione, de re corporali, ad differen-
5 tiam incorporalium, in quas † propriè
non cadit dominium, vt docet Bart. d. §.
differentia, num. 4. per tex.in l. 4. ff. de
vſufr. vnde communiter earum dominium
vocatur quaſi dominium. Dicitur etiam
perfecte diſponendi, iuxta tex. in l. in
re mandata, C.mandat.& ad differentiam
6 poſſeſſionis, quæ eſt † ius inſiſtendi, vt tra
dit idem Bart.d.nu.4.& in l. 1.ff.de acquir.
poſſeſſ.num.6.& ſeqq. Deniq; ponitur in
definitione, niſi lege prohibeatur, inquit
Bar.d.§. differentia num. 4. propter rem
pupilli, & propter ea, quæ ponuntur in l.2
ff. de his, qui ſunt ſui, vel alien. iur. Nauar.
autem in Comment. 1.de regular. ad c. cui
portio, 12.quæſt.1. nu. 12. verſ. decimum-
quartum; quod dominium; addit huic
definitioni cum Aret.d.§. differentia, hæc
verba, ſaluo iure alterius, ad includendum
dominium directum ſeparatum ab vtili, &
vtile ſeparatum a directo, quæ qui habent,
poſſunt quidem de ijs diſponere perfectè,
inquiunt iſti Doct. ſed ſaluo iure alterius,
per l.2. C.de iur.emphyt.& cap.potuit, de
7 locat. verùm † non ideo recedo a Bartoli
definitionem. nam, vt id nunc obiter dica-
mus, licèt fatear, non poſſe regulariter
Emhpyteuſim, hoc eſt, habentem vtile
dominium rei, rem ipſam, ſeu eius vtile
dominium inconſulto domino alienare,
dict.l.2. & fin.C.de iur. emphyt. & d.cap.
8 potuit, de locat. tamen id † locum non
habet in domino directi: nam is inconſul-
to eo, qui habet dominium vtile, alienare
poteſt, vt poſt Boer. deciſ. 107. num. 1.
Iaſ. d. l. fin. num. 17. Bal. & Salic. num.
12.Imol.d.cap. potuit, nu.9.& alios, late
reſoluit Corb. in tract. de cauſ. ex quib.
Emphyt.iur.ſuo priuat.tit.de cauſ. priuat.
ob alienat.irrequiſ.dom.fact.limit. 11. per
tot. Accedit, quod, vbi etiam id admittere-
mus in alienatione directi dominij, adhuc

ſatis id,& quod de vtili dominio diximus,
cõtineri videretur in illis verbis definitio-
nis, niſi lege prohibeatur; cum tunc dici
poſſet, illam perfectam diſpoſitionem
prohiberi a lege requirente ad alienatio-
nem. alterius conſenſum: quare, vt etiam
directum dominium comprehenderetur,
videbatur potius non eſſe addendam il-
lam dictionem, corporali, prout eam detra
xit Nauar. loc. cit. ſed ob aliam cauſam, ni-
mirum, vt contineretur etiam dominium
rerum incorporalium; quod tamen non de
buit facere, cum ibi Bart. ſolum definiat do
minum proprium, hoc eſt, corporalium:
rerum enim incorporalium hoc eſt, quæ
ſub ſenſum nõ cadunt, dominiũ impropriũ
eſt; vnde non abſolute, ſed quaſi dominiũ
dicitur, vt idem Nauar. adnotauit, & Al-
ciat. in d. §. differentia nu. 11. ff. de acquir.
poſſeſſ. dictio autem, quaſi, impropriatiua
eſt. l. item Mela. ff. ad leg. aquil. l. nec vllam
§. penul. l. ſed etſi §. quod autem ff. de petit. hæ
red. cum alijs adductis per Rebuf. in l. in-
ter ſtuprum, §. ſeruis legatis, in princip.
ff. de verbor. ſignific. videbatur igitur po-
tius, vt dicebamus, non eſſe addenda illa
dictio, corporali, in definitione Bartoli, vt
dominium quoque directum rei corpora-
lis complecteretur, cum dominus directi
de re ipſa corporali diſponere non poſſit;
ſed tamen adhuc puto, ſatis in ea definitio
ne directum dominium comprehendi,
cum ſatis dicatur quoad directum domi-
nium de re ipſa corporali diſponi, cuius
9 † ciuilem poſſeſſionem directus dominus
habere dicitur, ſicut dominus vtilis, natura
lem; Gloſſ. Bart. Caſtr. Alex. & alij in l. 3. §.
ex contrario, ff. de acquirend. poſſeſſ. di-
cens, hoc eſſe in iure expeditum; cum alijs
quos recenſet Tiraquell. in tractat. le
mort ſaiſit le vif. 4. part. declar. 6. num. 1.
Couar. in relect. reg. poſſeſſor, 2. part.
in princip. num. 4. & Valaſc. tract. de iur.
emphyt. quæſtio. 18. num. primo; & quin-
10 to. Diuiditur autem † dominium proprie
ſumptum in duas ſpecies, in dominium ni
mirum directum, & vtile; ita Bart. magis
communiter receptus in d. l. ſi quis vi §.
differentia, num. 5. ff. de acquirend.
poſſeſſ. Nauar. d. Comment. 1. de re-
gular. num. 12. Rebuff. dict. l. alienatum,
verb. in dominio, verſic. duplex eſt do-
minium; de verbor. ſignificat. & alij, quos
refert Valaſc. dict. tract. de iur. emphyt.
quæſt. 13. num. 3. & conſtat. ex tex. in
Auth. ſi vero, C. de hæret. Dominium
11 directum, vt ait Rebuf. loco citat. † eſt
ius, ſeu dominium ſuperius, quod quis
habet in re ſua; vtile uero eſt dominium,
ſeu ius quoddam inferius. vtile porro do-
12 minium † duplex eſt; aliud recognoſcens
directum, ſeu ſuperius, quale eſt Emphy-
teotæ, ſuperficiarij, feudatarij, & condu-
ctoris ad longum tempus; aliud contra-
dicens directo, illudque perimens, &
quaſi occidens, prout eſt illud, quod
præſcriptione acquiritur. ita Bartol. dict.
§. differentia, num. 6. & alij apud Valaſc.
d. num. 3. vbi etiam addit tertiam quan-
dam ſpeciem vtilis dominij, quod
aſſimilatur, ſeu adhæret directo, prout
eſt ceſſionarij, l. emptor cum ſua Gloſ. C.
de hæredit. vel. act. vendit. & fideicom-
miſſarij vt habetur in l. ex aſſe, ff. ad Tre-
bell. De effectibus autem † vtilis, & dire-
cti dominij late tradit Valaſc. d. tract. de
iur. emphyt. quæſt. 14. per totam. His de
dominio præmiſſis ſit.

Prima Concluſio. Probabilius mihi eſt
14 † clericos non habere verum, & propriũ
dominium fructuum, & redituum Eccleſia
ſticorum, quia quotidianis diſtributio-
nibus diſtinguuntur. quamuis enim id iure
diuino non conuincatur, vt oſtendit Sot.
lib. 10. de iuſtit. & iure, quæſt. 4. artic. 3.
tamen ſatis id iure humano, & Pontifi-
cio cautum reperimus; nam in cap. cum
ex eo, verſic. nos ſuper hoc, de elect. lib.
15 6. bona Eccleſiæ † vocantur patrimo-
nium Chriſti; & cap. 1. 12. quæſtion. 2.
reditus beneficiorum dicuntur pecuniæ
Chriſti: idem etiam probatur in cap. fu-
turam, 1. quæſtio. 1. cap. Epiſcopus, 12.
quæſtion. 2. capit. quicquid, 16. quæſt.
1. cap. quod autem, 23. quæſt. 7. cap.
conuenior, 23. quæſtio. octaua, in
16 quibus iuribus illud habetur, quod † quic-
quid clerici habent, non ipſorum, ſed
pauperum eſt. idem etiam probant alia
iura, & Patrum dicta relata a Sot. in
d. artic. 3. in princip. quare, quod do-
minium bonorum, & redituum Eccleſia-
ſticorum non ſit penes clericos, voluit
Gloſ. in capit. expedit., 12. quæſt. 2. vbi
alij

alij plerique Doct. Archid. in c. ſtatutum, §. aſſeſſorem, de reſcript. in 6. Abb. in c. cum eſſes, de teſtam. latè Thom. Viuald. tom. 1. lib. 4. cap. 42. & quatuor ſeqq. Turrecremat. in cap. videntes, 12. quæſt. prima, Cardinal. Alexand. in cap. 1. 44. diſtinct. Nauar. in Manual. Confeſſ. cap. 22. num. 94. & cap. 25. num. 129. & tractat. de reddit. Eccleſ. ferè per totum, maximè verò quæſt. 1. monit. 16. & 40. necnon quæſt. 2. monit. 7. Gemin. in cap. præſenti, de offic. ordin. in 6. & alij, quos ad id referunt Nauar. in d. monit. 7. num. primo, Ioan. Azor. Inſtitution. Moral. part. ſecunda, lib. 7. cap. 8. quæſt. 1. verſ. prima igitur ſententia, & verſ. quod attinet ad hanc controuerſiam, & ſeqq. vbi hanc ipſam ſententiam, latiùs confirmat; necnon Marſil. Columm. tractat. de Eccleſiaſt. redit. 3. par. cap. 34. & Franc. Sarmient. in ſimil. tractat. 2. par. cap. 5. qui etiam ibi fatetur, hanc opinionem eſſe communem, de qua teſtatur quoque Nauar. locis citat. Id ipſum etiam
17 ſenſerunt quotquot † vel dixerunt, beneficiarium in bona valetudine conſtitutum eſſe vſufructuarium, in ægritudine verò, ex qua decedunt, vſuarium eſſe, vt voluit Gloſ. dict. cap. præſenti, de offic. ordin. in 6. quam dicit ſingularem Barbat. in cap. requiſiti, num. 34. de teſtam. & in tract. de præſtant. Cardinal. 1. par. quæſt. 3. concl. 5. alia Gloſ. in cap. 3. de probat. & in cap. poſſeſſiones, de reb. Eccleſ. non alienan. vel etiam voluerunt abſolutè, beneficiariũ comparari vſufructuario, vt plerique tradiderunt in cap. fin. de pecul. cleric. vel denique docuerunt, ſimilem eſſe vſuario, vt Abb. in cap. cum eſſes, num. 21. de teſtamen. Gloſ. in cap. quia nos, eod. titul. alia item Gloſ. dict. cap. fin. in cap. cum conſtet, de pignor. & cap. cum olim, de rer. permut. & Petr. Gregor. lib. ſecundo, Syntagm. iur. vniuer. cap. 7. num. 2. & in tractat. de benefic. cap. nono, num. quinto, certum eſt enim, tam vſufructuarios, quam vſuarios verè dominos dici non poſſe. quamuis probabilius putem cum Couar. dict. cap. cum in officijs, num. primo de teſtament. & Nauar. dict. tractat. de redit. Eccleſiaſtic. quæſtion. prima, monit. 40. numero duodecimo, vbi cap. quoque dicit eſſe veram, & receptam ſententiam, beneficiarios neque verè dici poſſe vſuarios, neque vſufructuarios, cum maiorem facultatem habeant, quam vſuarij, minorem, quam vſufructuarij; poſſunt enim beneficiarij, & debent in ſuos, & alios pios vſus de omnibus reditibus beneficiorum ſuorum diſponere, vt cap. 1. & tot. ferè tit. 12. quæſt. 3. & cap. relatum il 2. de teſtam. vſuarij verò ex re, in qua vſum habent, nihil capere poſſunt, præterquam in vſum quotidianum, Inſtit. de vſu, & habit. in princip. cum ſimil. rurſus vſufructuarij licitè poſſunt donare, & relinquere in vita; & in morte ſuos fructus quibuſcunque voluerint ſine vllo paupertatis, aut pietatis intuitu, ob ſolam amicitiam, cognationem, ac liberalitatem, §. 1. Inſtit. de vſu, & habit. & Inſtit. de vſufr. in princip. cum vtrobique not. per Glo. & Doct. beneficiarij verò id minimè preſtare poſſunt, vt conſtat ex d. c. cum in officijs cum ſeq. de teſtam. & Trid. Concil. ſeſſ. 25. capit. 1. de reformat. Ex quo optimum reſultat fundamentum pro hac concluſione. cum enim beneficiarij non poſſint liberè, & perfectè diſponere de fructibus, ac reditibus Eccleſiaſticis; ſequitur, vt eorum verum dominium nõ habeant, quod, vt hac ipſa queſt. in princip. oſtendimus, eſt ius, ſeu facultas perfectè de re diſponendi: cum maximè id lege non prohibeatur ob defectũ perſonæ, vt in minore, furioſo, ac ſimilibus contingit. De hac tamen controuerſia videri præter citatos Doct. poſſunt Leonar. Leſſ. de virt. Card. lib. 2. cap. 4. dub. 6. & Lud. Mol. de iuſt. & iur. tract. 2. diſp. 143. cum. ſeq. ex quibus Leſſ. contendit, Clericos non habere dominum niſi portionis neceſſariæ ad congruam ſuſtentationem; in quam etiam ſententiam inclinare videtur Azor. dict. verſ. quod attinet, cum ſeqq. Molin. verò etiam reliquorum, ſed cum obligatione illos inſumendi in pios vſus; cuius quoque ſententiæ verè eſt Azor. dict. cap. 8. quæſt. 2. verſ. his, quę hactenus, & verſ. opponitur tertiò, in fin. necnon cap. 9. quæſt. 1. verſic. obijcies, ad fin.

Secunda Concluſio, Probabilius mihi
18 eſt, † clericos Collegiatarum Eccleſiarum eſſe veros dominos quotidianarum

dutribu-

mi:ur, quia huiuſmodi clericus non promotus ad requiſitum ordinem debiti ſui muneris, cuius cauſa diſtributiones debentur, partes obire, præſtareque non poteſt.

Limitatur ſecundò ex mente Sot. libro decimo, de iuſtit. & iur. quæſtione quinta, articul. 6. columna 2. quòd,
29 † ſi quis non intendens promoueri intra annum ad ordinem requiſitum beneficium in Collegiata receperit, vt fructus, & diſtributiones ex eo per annum perciperet, ipſum elapſo anno dimiſſurus, tenebitur (niſi mutata voluntate promotus fuerit) ad reſtitutionem eorũdem fructuum, cum eos perceperit fraudulenter. Id probari videtur ex tex.in cap.commiſſa,§.cæterũ, de elect.in 6.qui licet loquatur de ſolo recipiente parochialem Eccleſiam quoad illius fructus; tamen videtur extendendus ad recipientem cum hac intentione beneficium in Eccleſia Collegiata requirens aliquem ordinem ſacrum; tũ propter identitatem rationis;tum fauore cultus diuini,qui fauorabilis eſt,& debet augeri, c. fin.de reſcript. in 6. atque huius ſententiæ eſt Rebuff. & alij, quos nouiſſimè refert Sanchez lib 7.de Matrim.diſp.45. num.13. & ſequitur Garz. tract.de benef. par. 3. c. 4.num.37.cum trib.ſeqq.ſi tamen intendãt ea poſtea dimittere, cùm ordinari compellentur alias ſecus, vt idem tradit num. 41. num.autem 42.id quoq; limitat in eo, qui non habet animum ſuſcipiendi ordinem ſacrum non requiſitum, in id plures referens:quod extendit num. 43. licèt hic habeat animum ſtatũ coniugalem ſuſcipiendi.num.verò 48.idem docet poſt Nauar.& Graff. de eo, qui hæſitanter non vult promoueri ad ordinem ſacrum annexum beneficio; quibus adde Sanch. dict. diſp. 45. num.10.poſt alios. Idem vero Garz. ſup. num.51.docet poſt multos accipientem beneficium animo non aſſumendi ordinẽ requiſitum non teneri reſtituere fructus perceptos durante tali animo,ſi poſtea illo mutato promotus ſit in tempore: & num. 53.iuncto 55.ſecus eſſe de eo,qui cum animo ſe promouendi ad ordines annexos accepit beneficium,quem poſtea mutauit:ſicut num.58.de eo,qui ob alium finem,quã fructus per annum percipiendi, non vult promoueri. Contrarium vero in caſu principali Limitationis 2.paulò ante poſitę eſt de mente Gloſ. d.cap. commiſſa, de elect. in 6.verbo, Parochialis, vbi illum textum extendi non vult ad Eccleſiam Collegiatã, per tex.in cap.ſtatutum eod.tit. & lib. expreſſeq; tradit Nauar. in Manual. de orat. & hor.Canon.cap.21.num.44.vbi vſque ad num.57. late, & optimè pertractat materiam dict. §. cæterũm; quod etiam præſtat Garz.d.cap.4.a num. 33. vſque ad finem illius cap. omnino videndus: num. autem 35.plures recenſet huius poſterioris opinionis ſequaces;quod & facit Sanchez in dict.diſp.45.per totam.qui ibi nu. 13. poſt alios plerosq; poſteriori ſententiæ adhæret;quam eadem ferè ratione comprobat, qua loco cit.vtitur Nauar. quia neque ſimilis,aut eadem eſt ratio;neque lex pœnalis ex identitate rationis extendenda eſt,l.pręſens, ff. de pœn. cap. odia cum ibi not. de reg. iur. in 6. & ſuis concord. Quare hæc 2.limitatio dubia,vel falſa manet. Limita-
30 tur igitur tertiò hæc concluſio, vt † obtinens Dignitatem,vel Canonicatum in Eccleſia Collegiata,ſi iuſto ceſſante impedimento non promoueatur intra annum ad ordinem requiſitum,amittat dimidiam diſtributionum,ita diſponitur in d. Clem. 2. §.illi vero;quæ pœna innouatur per Tridentin.Concil.ſeſſ.22.cap.4. de reform. id vero etiam procedit,licet iſte non promotus interſit diuinis, & officium recitet, vt apertè ſentiunt Doct. magis communiter d.§.illi verò,& in ſpecie reſpondit Nauar. conſil.8.num.3.& 5.ſub tit. de præben. lib. 3.volum.1.immo & poſt monitionem priuari poterit beneficio, vt ſatis comprobat Nic.Garz.in ſæpiùs a nobis alleg. tract. de benef.par.3.cap.4.num 16.&ſeptem ſeqq. vbi id declarat. Limitatur denique eadem
31 concluſio,vt † ſuadente Eccleſiæ vtilitate, vel neceſſitate poſſit Epiſcopus cogere clericum Eccleſiæ Collegiatæ, qui alias non tenetur ad aliquem ordinem ſacrum promoueri, vt ad eum promoueatur; idq; etiam propoſita pœna amiſſionis omniũ, vel partis diſtributionum, vt ſatis conſtat ex tex.in cap.quæris in fin.de ætat.& qual. & ord.præfic.

32 Secunda Concluſio. Obtinens † beneficium in Eccleſia Cathedrali, vel Collegiata

ta requirens ordinẽ ſacrum debet eſſe in
ea ætate, vt intra annũ poſſit ad ordinẽ re-
quiſitum promoueri; alias non eſt admittẽ
dus ad quotidianas diſtribut. Prior pars
cõcluſionis probatur ex Trid. Con. ſeſ. 22.
c. 4. & ſeſſ. 24. c. 12. de ref. verſ. neminem, ꝙ
latius explicauimus ſupr. hac ead. q. in 2.
præm. in prin. vbi oſtendimus, quæ ſit hæc
ætas. Poſterior autẽ pars ex eo probatur;
ꝙ prouiſio ei facta, qui nõ eſt in tali ætate
cõſtitutus, irrita eſt, vt decernitur d. c. 4. in
fi. ſine legitimo autẽ titulo beneficij certũ
eſt nõ poſſe quẽ illius fructus percipere;
minus vero diſtributiones, quæ ad ipsũ ti-
tulũ cõſequũtur, c. dilectus il r. ſæpius alle
gato, de præb. cũ ſuis ſim. idq; aperte tenet
Frãc. Rip. reſp. 1. nu. 6. tit. de arb. & arbitra
33 tor. Ampliatur vero hæc cõcluſio † in ijs
quoque, qui obtinet beneficiũ in Eccleſia
Collegiata nullũ ordinẽ ſacrũ annexũ ha-
bẽs. nã, licet, ſi 14. annũ cõpleuerint, & ſal-
tẽ prima tonſura initiati ſint, iuxta ea, quæ
tradit late Pariſ. cõſ. 125. nu. 1. vol. 4. & tex.
in c. cũ adeo, de reſcrip. & c. ex litteris, de
trãſact. (laicus enim capax nõ eſt beneficij
c. 2. de inſt. cũ ibi not. & ſuis concor.) poſ
ſint diſtributiones percipere: nihilominus
tamẽ tenebũtur & ipſi intra annũ ad ordi-
nes minores promoueri, ſi quos ea benefi-
cia requirũt; idque cõſtat ex ijs; quę d. prę
miſſ. 2. ad fi. attulimus, iũcto tex. d. Clem. 2.
& ibi Glo. in Verb. certi, quæ eũ tex. intelli
git etiã de minoribus ordinibus annexis
alicui beneficio Eccleſiæ Collegiatę; & il-
las ętas 14. an. ſufficit ad oẽs minores, vt
ſup. dix. Limitatur autẽ hæc ipſa cõcl. † in
34 eo, qui fuit pleniſs. diſpẽſatus ſuper ætate
puta ſi fuerit in diſpẽſatione dictũ, ꝙ p oĩa
habeatur ꝓ maiori, vt poſt Ab. in c. ex rõe
in fi. de æt. & qual. reſpõdit Rip. d. reſp. 1. n.
6. & 7. vbi etiã refert Gl. d. c. ex rõne, abſolu
te tenẽtẽ, ꝙ diſpẽſatus ſuper ętate ad obti
nendũ Canonicatum, & aliud beneficiũ in
Cathedrali, vel Collegiata cenſetur etiam
diſpenſatus ad fructus, & diſtributiones:
quod facile admitto, cum reditus cõſequẽ
tes neceſſario ſint ad beneficium, & perci
piantur ab obtinẽte beneficiũ, ſi munus, &
officiũ ei adiũctũ impleat, c. pen. de cle. nõ
reſid. & c. vnico eod. tit. in 6. cũ ſuis cõcor.
35 Tertia Concluſio. Canonicus, † & obti-
nens beneficiũ in Eccleſia Collegiata ſcire
debet cãtũ requiſitũ, aliàs admittẽdus non
eſt ad quotidianas diſtributiones. Probatur
primo; quia is repellẽdus eſt, & remouen-
dus a beneficio, & officio, qui nõ tenet, at-
que ignorat aliquid neceſſariũ ad officium
ſuũ, vt pluribus cõprobant Albert. Ferrar.
in tractat. de hor. Canon. q. 26. & 27. Abb.
in c. venerabilis, de præben. & Nauar. in
tract. de orat. & hor. Canon. ca. 11. n. 41. &
42. in repet. c. ſi quãdo excep. 7. & ſeqq. de
reſcript. & cõſtat ex c. cũ in cũctis §. infe-
riora, de elect. cap. eã te, & c. fin. de ætat.
& qual. & ord. præfic. cũ ſimil. Secũdo pro
batur, quia ita in ſpecie poſt alios tradunt
Nau. loc. cit. Gom. tract. de grat. expect. nu.
79. & Henriq. d. tom. 1. Theol. mor. lib. 9. c.
31. §. 8. & Gloſ. cõmuniter recẽpta ĩ Clem.
vnica, Verb. reputamus, de cõceſſ. præbẽ. Id
ipſum quoque cauetur in Concil. Prouinc.
Mediolan. 4. ſub tit. de diſtribut. verſic. vt
diuinis officijs, cũ ſeqq. vbi latius explica-
36 tur † ratio, quæ in examine Canonicorum,
& Mãſionariorũ circa cãtũ, & modulatio-
nẽ adhiberi debet. Quod ſi examine habito
is, qui Dignitatẽ, aut Canonicatũ obtinet;
probatus fuerit, & idoneus ad id muneris
iudicatus, quod illius Dignitatis, Canoni-
catusue nomine præſtare debet, in Synod.
Diœceſ. Mediolan. 3. decret. 40. cautũ eſt, vt
in Capitulũ ſtatim adſcribatur, adſcriptuſq.
reſidentiæ fructus, ac cetera emolumenta
percipiendi ius aſſequatur, illo abrogato
faciendi per hebdomadam de eo periculi
vſu. qua etiam in re videndum eſt, quod ex
Conc. 3. Prou. referemus 3. par. quæſt. vlt.
37 cõcluſ. 2. Quoad peritiam † verò, & ſcien-
tiam litterarum; licet de iure communi an
tiquo fortè regulariter ſufficeret, vt obti-
nentes præbendam in Eccleſia Cathedrali,
vel Collegiata ſcirent legere, & conſtrue-
re, vt patet ex Gomeſ. dict. nu. 79. & Gloſ.
d. verb. reputamus; tamen poſt Tridentin.
Concil. ſiquidem beneficiũ ordines mino-
res requirat, debet qui illud obtinere vult,
latinam ſaltem linguam intelligere, cum id
ad minores ordines requiratur, vt per idẽ
Concil. ſeſſ. 23. cap. 11. ſi verò requirat
Subdiaconatũ, vel Diaconatum, debet qui
illud impetrat, eſſe litteris, & ijs, quæ ad
ordinem exercendum pertinent, inſtru-
ctus, iuxta decretum eiuſdem Concil. in d.
ſeſſ. 23. cap. 13. deniq; cum ij, qui ad Sacer

dotiũ promouẽtur, debeant eſſe idonei ad
populũ docendũ ea, quę ſcire omnibus ne
ceſſariũ eſt ad ſalutẽ, & miniſtranda ſacra-
mẽta, vt habetur d. ſeſſ. 23. c. 14. debẽt etiã
qui beneficiũ in Collegiata obtinere volũt
ꝙ Sacerdotium annexũ habeat, ad hęc om
nia pręſtãda ſaltem intra annum idonei iu
dicari; & conſequenter hęc ipſa vniuerſa
intra annum callere poſſe debet, qui ad
quotidianas diſtributiones petit admitti.

38 Porro cæteras † qualitates requiſitas tã
ad ordines annexos Dignitatibus, Canoni
catibus, & portionibus in Eccleſijs Catho
dralibus, vel Collegiatis, quã ad ipſas quo-
tidianas diſtributiones ab initio alicui cõ-
cedẽdas, colligere licebit tũ ex Doct. ſup.
cit. quibus nũc addo Fran. Duar. in tract. de
benef. & ad ea pertin. lib. 4. c. 1. vbi de mo-
ribus; c. 2. vbi de ſciẽtia; c. 3. vbi de corpo-
ris vitio: c. 4. vbi de morbis corporis, c. 5.
vbi de natal. c. 6. vbi de ord. c. 7. de cęlibatu
c. 8. vbi de bigamia; c. 9. vbi de ætate, & be
neficiorũ pluralitate; Coraſ. in ſimili tract.
p. 3. c. 1. & ſeqq. vbi de ijſdẽ omnib. qualita
tibus, de quibus ſupra, fusè agit; ꝙ etiã fa-
cit Selu. in tract. de benef. 3. p. q. 5. per totã;
tũ ex Con. Trid. d. ſeſſ. 23. paſſim tũ deniq;
ex Concilijs cuiuſq; Prouincię, quibus cir
ca regimen in diuinis officijs, & Eccleſiæ
miniſtros quæ nèceſſaria videbũtur, decer
nere, ac ſtatuere cõceſſit, ac mãdauit idem
Trid. Con. ſeſſ. 24. c. 12. in fi. quæ hic nõ in-
ſero, aut refero, quoniã materiam de diſtri
butionibus proprius, & immediate non at
tingunt. Duo tamẽ hoc loco omittẽda nõ
ſunt. Alterũ, quod dum idẽ Trid. Con. d. c. 12. §.
39 prouiſi autẽ, decernit, † prouiſos de Cano
nicatibus, & Dignit. in Eccleſijs Cathedr.
non ſolũ corã Epiſcopo, ſeu eius Officiali,
ſed etiã in Capitulo teneri intra duos mẽ-
ſes a die adeptæ poſſeſſionis orthodoxæ
ſuæ fidei publicã facere profeſſionẽ; alio-
quin fructus ſuos nõ faciãt, nec illis poſſeſ
ſio ſuffragetur: nõ cõprehẽdit quotidianas
diſtributiones; tũ ꝙ eædẽ nomine fructuũ
beneficij regulariter nõ veniunt, vt latius
oſtẽdimus 1 p. q. 6. fere per tot. tũ quia ita
in ſpecie docet Io. Azo. Inſt. Moral. p. 2. lib.
7. c. 2. q. 7. & Hier. Gõz. ad reg. 8. Canc. §. 7.
proem. nu. 169. & ſeq. quoniã, diſtributio-
nes quotidianæ dantur ratione miniſterij
perſonalis, & propter operas ſuas, & illas
percipiẽs facit ſuas. Ex quib. idẽ traditum
poſt hæc ſcripta reperi a Gara. tract. de be
nef. p. 3. c. 3. nu. 59. & 60. in toto vero eo c.
multa affert notatu digna ad interpretatio
nẽ d. §. prouiſi, & materiam profeſſionis
40 fidei. Alterũ, quid dicẽdũ † de Canonico,
qui diuinis quidẽ intereſt, nõ tamẽ in loco
vel habitu Canonicali, ſiue ex arbitrio, &
propria volũtate ſiue ratione dignitatis
vel officij; an tunc percipere debeat diſtri
butiones quotidianas. Poteſt autẽ de digni
tate exemplũ afferri in Epiſcopo, qui & vt
Canonicus, & vt Epiſcopus poteſt intereſ
ſe Choro, & Capitulo, iuxta tex. in c. poſtu
laſtis, ext. de conceſ. præb. c. a collatione,
de appel. in 6. c. cũ in Eccleſia, de pb. & c.
ne ſed. vac. eo. li. cũ ibi not. maxime vero p
Glo. dict. c. a collaione, Verbo, vt præl. Vel
in Canonico, aut Dignitatem obtinẽte in
Collegiata, q ſimul ratione dignitatis Pro-
tonotarij, aut ſimilis, deferre poſſit in Ec-
cleſia rochettũ, ac mãtellettũ, vt vocãt. Exẽ
plũ de off. afferri põt in Vicario Generali
Epi: qui Vicarius etiã Canonicus ſit; nã, dũ
vti Vicarius diuinis, vel proceſſionibus in
tereſt, præcedit ſaltẽ ex cõmuni cõſuetudi
ne Archidiaconũ, ſeu aliã primã Dignita-
tẽ poſt Pontificalẽ, vt pluribus comprobat
inter alios Iacob. Sbroz. tract. de offic. Vic.
lib. 2. q. 25. fere per tot. ſoletq; tũc Prælato-
rũ habitum induere: dũ autem intereſt, vt
Canonicus, ſedere, atq; incedere debet in
ſuo loco receptionis, iuxta c. ſtatuimus, de
maior. & obed. iuncto c. dilecto, de pręb.
cum traditis vtrobiq. per Doct. ſatisque
oſtendit idem Sbroz. d. q. 25. nu. 17. & tunc
habitum Canonicalẽ induere conſueuit.

In quo articulo breuiter reſpondeo, iu-
re communi attẽto Canonicum prædictũ
percipere debere diſtributiones quotidia
nas licet, nec proprio in loco, neq; in pro-
prio habitu, hoc eſt, Canonicali ſedeat, vel
incedat. Moueor, quia ius commune ad lu-
crãdas diſtributiones quotidianas ſolã inte
reſſentiã requirit, nõ proprium locum, aut
habitũ Canonicalem, vt conſtat ex c. licet
de pręb. c. vnic. de cler. nõ reſid in 6. c. fi. de
ſen. excõ. eod. lib. ita tamẽ, vt interſit enim
cũ effectu, pſallẽdo, & propria munia exer
cendo, vt explicauimus, & latius oſtendi-
mus ſup. hac ead. 2. par. q. 2. fere per tot. ꝙ
autem lex non dicit, nec nos dicere de-

bemus

bemus,l.diſſentientis,C.de repud.l.ſi verò,§.de viro,ff.ſolut.mat.

Neque obſtat, ꝙ cōtrariū nō ſemel declaratū fuiſſe in huiuſmodi caſib. dicatur a Sacra Rituū Cōgregatiōe. Nā, quatenus de hiſce declarationibus cōſtaret, quæ in proprijs terminis loquerētur, eędē forē intelligēdæ vbi concurreret aliquod ius ſpeciale cōſuetudinis, vel ſtatuti; ex quo iure liberè fateor, induci poſſe, vt diſtributiones non dētur Canonico, Dignitatē ue in Eccleſia Collegiata obtinēti niſi proprio illius Dignitatis, vel Canonicatus habitu vtatur, & ſuo in loco ſedeat, ac reſpectiuè incedat, multòque magis valebit, & attēdenda erit cōſuetudo, vel ſpecialis cōſtitutio, vt non ſedēs, aut incedēs in loco, vel habitu Canonicali percipiat diſtributiones; vt ſatis colligi pōt ex ijs, quæ latius tradidimus, de cōſuetudine quidē ſup. hac ead. 2. p. q. 12. de ſtatuto vero q. 13. Qua ratione quoad habitū ſtatutum id fuit in Cōc. Prouinc. 4. Mediol. par. 2. tit. quæ pertin. ad Sāctiſſ. Miſſ. ſacrif. & diu. offic. cuius verba referemus inf. 3. par. quæſt. vlt. concl. 2. Interim vero ex his, finis ſit præſenti quæſt.

SVMMAE RERVM.

1 *Vocem, & locum in Capitulo habere competit ratione Canoniæ.*
2 *Vocem in Capitulo, ſeu eius exercitium non habet niſi ſubdiaconus. etiamſi ab alijs id ſibi concedatur; nu. 3. & quàmuis Epiſcopi ad id diſpenſatio accedat; nu. 4.*
5 *Clericus non ſubdiaconus non eſt expectādus, licet velit primis temporibus promoueri, ſi immineat tempus electionis.*
6 *Ordo Subdiaconatus requiritur in clerico non tempore vacationis, ſed tempore electionis.*
7 *Ordo ſubdiaconatu non requiritur in electionibus Canonicorum, quorum beneficijs non eſt annexus ſacer ordo. Et quomodo id procedat; num. 8.*
6 *Subdiaconus Canonicus, qui non promouetur intra annum ad ordinem ſuperiorē requiſitum ammittit vocem in Capitulo.*
10 *Excōmunicatus an habeat vocē in Capitulo.*
11 *Suſpenſus an habeat vocem in Capitulo.*
12 *Vocem in Capitulo habere poteſt clericus, & tamen non admitti ad diſtributiones, vbi etiam tria eius rei afferuntur exempla.*
13 *Diſtributiones, quotidianas habere poteſt clericus, & tamen non habere vocem in Capitulo, cum rei tria exempla ponuntur.*

An eo ipſo, quod quis habet vocem in Capitulo, habeat etiam Diſtributiones, vel contra.
Quæſtio. XX.

DIXIMVS in precedētib. queſtionib. huius 2. par. de requiſitis ad percipiēdas diſtributiones; quotidianas. ſed quoniā aliquibus videri poſſet, ꝙ habere vocē in Capitulo vel requiſitū eſſet, vel ſaltē neceſſariò cōiūctū cū iure percipiēdi diſtributiones, ꝙ vtrūque inter iura Canonicalia connumeretur in cap. dilectus 1l. r. de præbend. iuncto cap. pro illorum, & cap. dilecto, eod. tit. ideo de huius rei veritate nunc videndum erit.

1 Præmittiendū tamē eſt, ꝙ † habere locū & vocē in Capitulo cōſequitur ad Canoniā, ſeu Canonicatū; ita, vt ei ſoli, & omni, qui Canonicatum obtinet, regulariter id cōpetat. cōſtat hoc ex d. c. pro illorum in fin. ibi, ſæpe dictū magiſtrū recipiāt in Canonicū, & ea, quę ad Canonicatū pertinēt, cū ſtallo chori, & loco Capituli ei ſtudeāt aſſignare; & melius ex, d. c. dilecto, circa mediū, in ijs verbis; dictus quoq; Cellerarius lectionem, & Euāgeliū in hebdomada ſua legiſſe dignoſcitur, & tā Decani, quā Epiſcopi electioni, & aliorū negotiorū tractatibus ſicut Canonicus Trecenſis interfuit; idq; in ſpecie adnotauit Innoc. in c. 2. de inſtit. in fin. & Abb. in cap. cū olim, n. 8. de re iud. vbi ex hoc infert, etiam obtinētē Dignitatē in Eccleſia Collegiata, vel Cathedrali, ſi ſimul etiā nō ſit Canonicus, nō habere vocē in Capitulo; & in ſumma, ſi quis clericus, qui Canonicus non ſit, prætendit habere vocē in Capitulo, id habere debet ex conſuetudine, priuilegio, alioue iure ſpeciali. Exercitiū tamē, & vſū huius vocis
2 † nō habet etiā quilibet Canonicus, niſi in Subdiaconatus ordine iā cōſtitutus ſit; ita diſponitur in d. Clem. 2. in princip. de æt. & qual. & ord. preſic. & decretum quoque fuit a Tridē. Synodo d. ſeſſ. 22. c. 4. de reform. in initio vtrobique vero cauetur, vt
3 † id quoque locū habeat, licet ab alijs fuerit liberè cōceſſū, vt huiuſmodi nō Subdiaconi vocē in Capitulo habeāt. immo id procedit,

4 cedit,etiãſi† Epiſcopi ad id diſpẽſatio accedat,quæ nullæ erit,vt docet Glo.cõ muniter recepta d.Cle.2.verb.concedatur,&
6 verb.nullo modo. Itẽ,ſi † velit iſte promoueri intra quatuor tẽpora ꝓxima,non erit expectãdus,ſi immineat tẽpus electionis; ita Glo.quã ibi omnes ſequũtur,d.Clem.2. Verb.conſtitutus, verſ.ſed fortius quaro:
6 ſufficiet tamẽ,† ꝙ habeat ordinẽ Subdiaconatus tẽpore electionis,vt tenet ita Gl. cõmuniter approbata,d.verb.cõſtitutus,ver.
7 ſed pone. Id vero nõ procedit † in Eccleſijs, in quibus nõ eſt annexus aliquis ordo ſacer,ſed tãtũ minor:nã eius Eccleſiæ clericus,licet nõ ſit Subdiaconus, tamẽ habebit vocẽ in Capitulo,ſecũdũ Paul.Eleaz.&
8 Imol.d.Clem.2.nu.16.ſecus autẽ,†inquiũt ſi nullus omnino etiã minor ordo ſit annexus:nam volũt, ꝙ hic omnino debeat eſſe Subdiaconus.Card.autẽ d.Clem.2.verſ.illi vero,nu.6.id dũtaxat admittit,vbi ex priuilegio;ſecus,inquiẽs,ſi ex cõſuetudine, vel ſtatuto id cõpetat;cũ in d.Clem.2.cõſuetudines, & ſtatuta cõtraria tollãtur nõ autẽ priuilegia,vt ibi adnotauit Gl.& Doct.cõ-
9 muniter.Similiter Canonicus† etiã Subdiaconus,cuius Canonicatui annexus eſſet ordo ſuperior, niſi ad eũ infra annũ promoueatur,ſtatim poſt annũ amittit,vocem in Capitulo;ita,vt nullo modo neq;ex Capituli conceſſione,neq;ex diſpenſatione Epi eã poſt annũ habere poſſit,donec ad illum requiſitũ ordinẽ fuerit promotus,vt cõſtat ex tex.d.Clem.§.illi vero iũcta interpretatione Glo.ibi. cõmuniter receptæ in verb. ex tunc, & verbo,nullo modo. Alia quoq; multa ad declarationem d. Clem.2.& c.4. Cõc.Tri.affert Garz.trac.de benef.p.3.c.4.
10 a n.24 ad 32.Similiter excõicatus†maiori excõicatione nõ habet vocẽ in Capitulo. Gl.in c.vnico,verbo,maiores, ne ſed.vac. in 6.Doct.in c.illa quotidiana, de elect. & c.ſi celebrat, ꝙ eſt ſi.de cler.excõ. miniſt. late Vgol.trac.de cẽſ.Eccl.tab.2.c.11.§.12. ſecus vero eſt in excõicato minori excõicatione,per tex.d.c.illa,& c.ſi celeb.Quid autẽ dicẽdũ ſit de ſuſpenſo ab executione ordinis,ab officio,a beneficio,vel a fructi-
11 bus,†videndi ſunt Doct.d. Clem.2. maxime vero Imol.nu. 13.& 14. & Card. nu. 21.cum duobus ſeqq.His poſitis ſit.
12 Prima Cõcluſ.Poteſt† clericus Eccleſiæ Collegiatæ habere vocẽ in Capitulo,& tamẽ nõ admitti ad quotidianas diſtributiones.Probatur hæc concluſio infraſcriptis exẽplis.quorũ primũ eſt in clerico Eccleſiæ Cathedralis,vel Collegiatæ, cuius beneficiũ annexũ habeat ordinẽ ſacrũ, præcipue Sacerdotiũ vel iure cõmuni,vel ex primæua inſtitutione,vel ex antiqua cõſuetudine, vel deniq; ex ſpeciali Eccleſiæ illius cõſtitutione,iuxta ſuperius dicta in præc. q.prem.& concl.1.nã is ſtãtim,ac ſuſceperit ordinẽ Subdiaconatus,habebit vocẽ in Capitulo;nihil enim obſtat,cũ habeat ordinẽ requiſitũ à Cõc.Viẽn.d.Clem.2.in prin. & Trid.d.ſeſſ.22.c.4. de ref.in primis verbis nimirũ Subdiaconatũ;poterit autẽ non admitti ad diſtributiones ſiue quia non habeat peritiã cãtus,& alias qualitates requiſitas,iuxta ea,quæ diximus in prec.q.præmiſſ.& cõcl.3.ſiue etiã quia adſit in ea Eccleſia cõſuetudo, vel cõſtitutio,vt aliquis clericus non admittatur ad quotidianas diſtributiones, niſi actu cõſtitutus ſit in ordine requiſito quiq; ſuo beneficio annexus eſt,iuxta ea,quæ attulimus d.q.præc.cõcl. ac lim.1. Alterũ exẽplum eſt in illis beneficijs Collegiatarũ Eccleſiarũ, quæ annexũ nõ habẽt ordinẽ aliquẽ ſacrũ;nã in caſibus quibus ante Subdiaconatũ poteſt quis habere vocem in Capitulo; de quibus ſupra hac ipſa q.prem.vnic.circa mediũ,in ijs eſſe poteſt,vt clericus ille ad quotidianas diſtributiones nõ admittatur ſiue ob aliq̃ ex cauſis mox allatis in præcedenti exemplo; ſiue quia Epiſcopus ob Eccleſiæ vtilitatẽ, ac neceſſitatẽ per ſubtractionẽ fructuũ,ac diſtributionũ cogat eũ ſuſcipere ordinẽ ſacrũ,qui ſuo beneficio annexus nõ eſt,iuxta tex.in c.quæris,de ætat. & qual.& ord. præfic.Tertiũ exẽplũ eſt in excõicato minori excõicatione;nã is eligere poteſt,atque adeo habet vocẽ in Capitulo,vt oſtendimus ſup.hac ipſa q.prem.vnic. circa fin. & tamẽ nõ poteſt percipere quotidianas diſtributiones,vt docuimus ſup.hac ead.2. p.q.15.cõcl.1.ampl.1.Neq;huic cõcluſioni obeſt,ꝙ hac ipſa q.in prin.ex c.pro illorũ c.dilectus il 1.& c.dilecto,de preb.obijciebamus,tã ius ipſũ habẽdi vocẽ in capitulo q̃ percipiẽdi quotidianas diſtribut. ſtatim cõſequi ad Canoniã,ſeu Canonicatũ nam primo nõ recte inde arguitur,ad poſitionẽ
vnius

vnius ex conſequentibus alterum etiam conſequens poni; eſſe enim poteſt, vt adſint omnia requiſita ad vnum ex illis, nō autem ad aliud. præterea haud inconcinne dici poteſt, ad Canonicatum ſtatim conſurgere ius habendi vocem in Capitulo in habitu, non autem in actu, ſeu in exercitio, qui actus, & quod exercitium ſuſpenditur propter defectum ordinis, vel alterius ex requiſitis.

Secunda Concluſio. Fieri quoque
13 † poteſt, vt clericus Cathedralis, vel Collegiatarum Eccleſiarum admiſſus ſit ad quotidianas diſtributiones, habeatque ius eas percipiendi ſaltem pro parte, non tamen habeat vocem in Capitulo. Clarum id eſt, ita, vt non niſi exemplis indigeat. Primum ergo exemplum eſt in Canonico tam Cathedralis, quam Collegiatæ Eccleſię, cuius Canonicatus annexum habeat ordinem ſacrum; nam is, licet habeat quotidianas diſtributiones antequam ad ſacros ordines promoueatur, modo in legitima ætate ſit, eoſque intra annum ſuſcipiat, vt ſupra præced. quæſt. concl. 1. docuimus: tamen non habebit vocem in capitulo, niſi Subdiaconus ſit, iuxta diſpoſitionem Trident. Conc. d. ſeſſ. 22. cap. de reform. in primis verbis, & d. Clem. 2. in princip. de ætat. & qual. & ord. præfic. atque adeo, donec is promoueatur ad Subdiaconatum, quotidianas diſtributiones participabit; non tamen vocem in Capitulo obtinebit. ita in ſpecie Bonif. de Vital. d. Clem. 2. §. illi vero, num. 26. Alterum exemplum eſt in Canonicis Collegiatæ, ſeu Cathedralis, quorum Canonicatus ſimiliter ordinem aliquem annexum habeant; nam ſi intra annum ad ordinem requiſitum non promoueantur, ex tunc, hoc eſt ſtatim poſt annum vocem in Capitulo nullo modo habere debent, vt cauetur d. Clem. 2. §. illi vero, & tamen quotidianas diſtributiones interim quoad dimidiam percipient, vt voluit ibi Gloſſ. communiter recepta in Verb. ex tunc, & nos latius oſtēdimus d. q. præced. concluſ. 1. Tertium denique exemplum eſt in Canonicis Collegiatæ alicuius Eccleſiæ, quorum Canonicatus nullum habent ordinem ſacrum annexum; nam in caſibus, in quibus vocem in Capitulo non habent, antequam promoueantur ad ordinem Subdiaconatus, quos attigimus ſup. hac ipſa quęſt. in præmiſſ. vnic. circa medium: in ijs inquam caſibus percipient nihilominus quotidianas diſtributiones, ad quas admitti quiſque debet, modo in legitima ætate, & ordine requiſito ad beneficium conſtitutus ſit, cæteraſq; qualitates neceſſarias habeat, iuxta ea, quæ d. quæſt. præced. fere per totam latius tradidimus. Ad id vero, quod huic concluſioni obſtare videbatur ex initio quæſtionis propoſitis, reſponſum fuit in concluſ. præced. in fin. Atque hæc de preſenti quęſtione, immo & de tota 2. par. huius Tractatus.

PARS TERTIA.

De Diſtributionibus Quotidianis diſtrahendis.

ABSOLVTIS Deo duce ijs, quę tum ad quotidianas diſtributiones in genere cōſideratas pertinere aliqua ratione videbantur, ꝙ erat primū caput initio huius tractatus propoſitum, priorique parte eiuſdem tractatus diſputauimus: tum ad eaſdem diſtributiones rite, ac iuſtè acquirendas ſpectabant, quod tanquam poſterius, alterumque caput poſteriori quoque parte latius executi ſumus: reliquum nūc eſt, vt ad tertiū, illudq; poſtremum ex ibidem propoſitis capitibus quod circa ipſaſmet diſtributiones quotidianas diſtrahendas verſatur, veniamus: id quod eadem plane ſeruata methodo, eaque, qua fieri poterit, breuitate vbi præſtiterimus, vniuerſum hunc de quotidianis diſtributionibus tractatum abſoluemus.

SVMMAE RERVM.

1 *Dominium late ſumptum quot modis accipiatur.*
2 *Dominium ſtricte, & proprie acceptum quomodo definiatur.*
3 *Dominium cur ius quoddam eſſe dicatur.*
4 *Dominium rei differt ab ipſa re.*
Dominium proprie non cadit in res incorporales; & nu. 8.
6 *Poſſeſſio eſt ius inſiſtendi, dominium ius diſponendi.*
7 *Dominium vtile ſeparatum à directo, & contra, an contineatur in definitione à Bart. allata, & num. ſeqq.*
8 *Dominus directi an poſſit alienare directum dominium inconſulto domino vtilis.*
9 *Dominus directi habet ciuilem rei poſſeſſionē dominus vero vtilis naturalem.*
10 *Dominium proprie ſumptum duplex, vtile; & directum.*
11 *Dominium directum, & vtile quomodo definiantur.*
12 *Dominium vtile quotuplex ſit.*
13 *Effectus dominij vtilis, & directi, remiſſiue.*
14 *Dominium redituum Eccleſiaſticorum diſtinctorum à diſtributionibus quotidianis proprie ſumptum non competit clericis; & num. ſeqq.*
15 *Bona Eccleſiæ vocantur patrimonium Chriſti. & bona pauperum; num. 16.*
17 *Clerici an ſint vſufructuarij, vel vſuarii rerum Eccleſiaſticarum.*
18 *Dominium diſtributionum quotidianarum proprie conuenit clericis; & nu. ſeqq. licet in ea Eccleſia alii reditus non ſint, præter diſtributiones; nu. 26.*
19 *Nauar. dum nullum diſcrimen conſtituit inter diſtributiones quotidianas, & reliquos prouentus Eccleſiaſticos quoad dominium clericis acquirendum, fallitur.*
20 *Diuerſa ratio eſt diſtributionum quotidianarum, & reliquorum redituum quoad dominium acquirendum; & quæ illa ſit; nu. ſeqq.*
21 *Dominium habet clericus quæſitorum ratione dignitatis, & ordinis clericalis.*
22 *Dominium redituum Eccleſiaſticorum habent clerici quatenus id ſibi a ſacris canonibus expreſſe conceditur.*
23 *Diſtributiones non ſubrogantur loco groſſæ.*
24 *Finis præcepti non eſt in præcepto.*
25 *Finis inſtitutionis diſtributionum quotidianarum quiſnam ſit.*

An, quomodo clerici Collegiatarum Eccleſiarum dominium habeant Quotidianarum Diſtributionum.
Quæſtio I.

QVONIAM omnes ferè quæſtiones, quas de diſtractu, & diſpoſitione quotidianarum diſtributionum inſtituemus, ab ea pendent, an clerici earum dominium habeant, eum facultas de re diſponendi regulariter a dominio ipſo rei oriatur, vt mox docebimus; ideo antequam ad alias quæſtiones huius 3. par. deſcendamus, videndum eſt de dominio, quod in quotidianis diſtributionibus clerici habēt.

Præmittendum tamen aliquid de dominio ipſo. Dominium igitur late ſumptum
1 † aliquando accipitur pro dominio pleno, aliquando pro proprietate, aliquando pro vſufructu, aliquando etiam pro vſu, vt notat, & probat inter cæteros Bart. in l. qui vſumfructuum nu. 2. ff. de verb. obligat. aliquando etiam pro poſſeſſione, vt in cap. volumus, vbi Gloſ. 16. quæſt. 4. l. quoties, C. de rei vendic. & l. locorum, C. de omni agr. deſer. lib. 11. aliquando denique pro omni iure incorporali, vt adnotauit Bart. in l. ſi quis vi §. differentia nu. 4. ff. de acquiren. poſſeſſ. Dominium autem pro-
2 priè ſumptum, † licet a Bal. in l. feminæ, §. illud, C. de ſecund. nupt. definiatur, plena poteſtas cum alienandi facultate; a Rebuf. verò ad l. alienatum, Verb. in dominio, in princip. ff. de verbor. ſignif. quod ſit ius propium, quod in re habemus; ab alijſque aliter deſcribantur; præcipue vero à Fernan. Vaſqu. Controu. Illuſtr. lib. 1. cap. 17. nu. 4. & in præfat. tract. de ſucceſſ. progr. nu. 175. vbi etiam illam Bart. quam mox afferemus definitionem, prius oppugnat, deinde ſatis quoq; defendit. tamen congruè mihi definiri poſſe videtur cum Bartol. d. §. differentia, nu. 4. Salic. in l. traditionibus, C. de pact. Imol. in l. clam, ff. de acquiren. poſſeſſ. Balb. in tract. de præſcript. 2. part. princip. quæſt. 2. num. 6. & alijs Doct. magis communiter d. §. differentia, teſte inter cæteros eodem Vaſq. d. c. 17. nu. 6. nimirum, quod ſit ius de re corporali perfectè diſponendi, niſi lege prohibeatur. Dicitur
3 autem ius, † ſubdit ibid. Bart. ad differentiam ipſius rei corporalis, quæ eſt quid facti, & ideo Doct. in rub. ff. de acquir. rer.
4 domin. adnotarunt, † aliud eſſe dominium rei, aliud ipſam rem. ſed hoc ipſum melius probatur in l. & an ea §. actiones, ff. de except. rei iudic. Subditur autem in definitione, de re corporali, ad differen-
5 tiam incorporalium, in quas † propriè non cadit dominium, vt docet Bart. d. §. differentia, num. 4. per tex. in l. 4. ff. de vſufr. vnde communiter earum dominium vocatur quaſi dominium. Dicitur etiam perfectè diſponendi, iuxta tex. in l. in re mandata, C. mandat. & ad differentiam
6 poſſeſſionis, quæ eſt † ius inſiſtendi, vt tradit idem Bart. d. nu. 4. & in l. 1. ff. de acquir. poſſeſſ. num. 6. & ſeqq. Deniq; ponitur in definitione, niſi lege prohibeatur, inquit Bar. d. §. differentia num. 4. propter rem pupilli, & propter ea, quæ ponuntur in l. 1. ff. de his, qui ſunt ſui, vel alien. iur. Nauar. autem in Comment. 1. de regular. ad c. cui portio, 12. quæſt. 1. nu. 12. verſ. decimumquartum, quod dominium; addit huic definitioni cum Aret. d. §. differentia, hæc verba, ſaluo iure alterius, ad includendum dominium directum ſeparatum ab vtili, & vtile ſeparatum a directo, quæ qui habent, poſſunt quidem de ijs diſponere perfectè, inquiunt iſti Doct. ſed ſaluo iure alterius, per l. 2. C. de iur. emphyt. & cap. potuit, de
7 locat. verùm † non ideo recedo a Bartoli definitionem. nam, vt id nunc obiter dicamus, licèt fatear, non poſſe regulariter Emhpyteuſim, hoc eſt, habentem vtile dominium rei, rem ipſam, ſeu eius vtile dominium inconſulto domino alienare, dict. l. 2. & fin. C. de iur. emphyt. & d. cap.
8 potuit, de locat. tamen id † locum non habet in domino directi: nam is inconſulto eo, qui habet dominium vtile, alienare poteſt, vt poſt Boer. deciſ. 107. num. 1. Iaſ. d. l. fin. num. 17. Bal. & Salic. num. 12. Imol. d. cap. potuit, nu. 9. & alios, late reſoluit Corb. in tract. de cauſ. ex quib. Emphyt. iur. ſuo priuat. tit. de cauſ. priuat. ob alienat. irrequiſ. dom. fact. limit. 11. per tot. Accedit, quod, vbi etiam id admitteremus in alienatione directi dominij, adhuc

alij plerique Doct. Archid. in c. ſtatutum, §. aſſeſſorem, de reſcript. in 6. Abb. in c. cum eſſes, de teſtam. latè Thom. Viuald. tom. 1. lib. 4. cap. 42. & quatuor ſeqq. Turrecremat. in cap. videntes, 12. quæſt. prima, Cardinal. Alexand. in cap. 1. 44. diſtinct. Nauar. in Manual. Confeſſ. cap. 22. num. 94. & cap. 25. num. 129. & tractat. de reddit. Eccleſ. ferè per totum, maximè verò quæſt. 1. monit. 16. & 40. necnon quæſt. 2. monit. 7. Gemin. in cap. præſenti, de offic. ordin. in 6. & alij, quos ad id referunt Nauar. in d. monit. 7. num. primo, Ioan. Azor. Inſtitution. Moral. part. ſecunda, lib. 7. cap. 8. quæſt. 1. verſ. prima igitur ſententia, & verſ. quod attinet ad hanc controuerſiam, & ſeqq. vbi hanc ipſam ſententiam, latiùs confirmat; necnon Marſil. Column. tractat. de Eccleſiaſt. redit. 3. par. cap. 34. & Franc. Sarmient. in ſimil. tractat. 2. par. cap. 5. qui etiam ibi fatetur, hanc opinionem eſſe communem, de qua teſtatur quoque Nauar. locis citat. Id ipſum etiam
17 ſenſerunt quotquot † vel dixerunt, beneficiarium in bona valetudine conſtitutum eſſe vſufructuarium, in ægritudine verò, ex qua decedunt, vſuarium eſſe, vt voluit Gloſ. dict. cap. præſenti, de offic. ordin. in 6. quam dicit ſingularem Barbat. in cap. requiſiti, num. 34. de teſtam. & in tract. de præſtant. Cardinal. 1. par. quæſt. 3. concl. 5. alia Gloſ. in cap. 3. de probat. & in cap. poſſeſſiones, de reb. Eccleſ. non alienan. vel etiam voluerunt abſolutè, beneficiariū comparari vſufructuario, vt plerique tradiderunt in cap. fin. de pecul. cleric. vel denique docuerunt, ſimilem eſſe vſuario, vt Abb. in cap. cum eſſes, num. 21. de teſtamen. Gloſ. in cap. quia nos, eod. titul. alia item Gloſ. dict. cap. fin. in cap. cum conſtet, de pignor. & cap. cum olim, de rer. permut. & Petr. Gregor. lib. ſecundo, Syntagm. iur. vniuer. cap. 7. num. 2. & in tractat. de benefic. cap. nono, num. quinto, certum eſt enim, tam vſufructuarios, quam vſuarios verè dominos dici non poſſe. quamuis probabilius putem cum Couar. dict. cap. cum in officijs, num. primo de teſtament. & Nauar. dict. tractat. de redit. Eccleſiaſtic. quæſtion. prima, monit. 40. numero duodecimo, vbi cum quoque dicit eſſe veram, & receptam ſententiam, beneficiarios neque verè dici poſſe vſuarios, neque vſufructuarios, cum maiorem facultatem habeant, quam vſuarij, minorem, quam vſufructuarij; poſſunt enim beneficiarij, & debent in ſuos, & alios pios vſus de omnibus reditibus beneficiorum ſuorum diſponere, vt cap. 1. & tot. ferè tit. 12. quæſt. 3. & cap. relatum il 2. de teſtam. vſuarij verò ex re, in qua vſum habent, nihil capere poſſunt, præterquam in vſum quotidianum, Inſtit. de vſu, & habit. in princip. cum ſimil. rurſus vſufructuarij licitè poſſunt donare, & relinquere in vita; & in morte ſuos fructus quibuſcunque voluerint ſine vllo paupertatis, aut pietatis intuitu, ob ſolam amicitiam, cognationem, ac liberalitatem, §. 1. Inſtit. de vſu, & habit. & Inſtit. de vſufr. in princip. cum vtrobique not. per Glo. & Doct. beneficiarij verò id minimè preſtare poſſunt, vt conſtat ex d. c. cum in officijs cum ſeq. de teſtam. & Trid. Concil. ſeſſ. 25. capit. 1. de reformat. Ex quo optimum reſultat fundamentum pro hac concluſione. cum enim beneficiarij non poſſint liberè, & perfectè diſponere de fructibus, ac reditibus Eccleſiaſticis; ſequitur, vt eorum verum dominium nō habeant, quod, vt hac ipſa quæſt. in princip. oſtendimus, eſt ius, ſeu facultas perfectè de re diſponendi; cum maximè id lege non prohibeatur ob defectū perſonæ, vt in minore, furioſo, ac ſimilibus contingit. De hac tamen controuerſia videri præter citatos Doct. poſſunt Leonar. Leſſ. de virt. Card. lib. 2. cap. 4. dub. 6. & Lud. Mol. de iuſt. & iur. tract. 2. diſp. 143. cum. ſeq. ex quibus Leſſ. contendit, Clericos non habere dominum niſi portionis neceſſariæ ad congruam ſuſtentationem; in quam etiam ſententiam inclinare videtur Azor. dict. verſ. quod attinet, cum ſeqq. Molin. verò etiam reliquorum, ſed cum obligatione illos inſumendi in pios vſus; cuius quoque ſententiæ verè eſt Azor. dict. cap. 8. quæſt. 2. verſ. hus, quę hactenus, & verſ. opponitur tertiò, in fin. necnon cap. 9. quæſt. 1. verſic. obijcies, ad fin.

Secunda Concluſio. Probabilius mihi
18 eſt, † clericos Collegiatarum Eccleſiarum eſſe veros dominos quotidianarum diſtribu-

diſtributionum, quas iuſtè acquiſierunt.
Probatur id apertiſſimè ex tex.in cap.vni-
co §.qui verò,de cler.non reſid.in 6. in ijs
verbis. qui verò aliter de diſtributionibus
ipſis quicquam receperit, (exceptis illis,
quos infirmitas, ſeu iuſta, & rationabilis
corporalis neceſſitas, aut euidens Eccle-
ſiæ vtilitas excuſaret,) rerum ſic recepta-
rum dominium non acquirat:apertè enim
vult Summus Pontifex, quòd ſi non aliter,
hoc eſt ſi intereſſendo, & Eccleſię ſeruien
do, vel ſi aliqua ex illis tribus cauſis præ-
peditus diſtributiones receperit, domi-
nium earum acquirat; atque ita cum tex-
tum intellexerunt, idque adnotarunt Ge-
min.dict. §. qui verò, num. tertio, Franc.
num.octauo, Barbat.in cap.fin.colum.fin.
de pecul.cleric.Guliel.in Extrauag.1. quæ
incipit, ſuſcepti, verb.conſueuit, il 1.ne
ſed, vac. inter. commun. Card. Clem. fin.
quæſt.13.de præben.Didac.à Spin. in Spe-
cul.teſtam.part.14.Gloſ.Rubr.num.5. Bo-
log.in addit.ad Anan.conſ.87. Dec.conſil.
280. column. 1.Hier.Gig.conſil.144.num.
4.idem Gemin.conſ.85.nu. 18.& 22.quam
etiam ſententiam ſequuntur communem
eam aſſerentes Pariſ.conſ.33.num.8.& 10.
vol.4.Redoan.tract.de Spol. Eccleſ.quæſt.
3.§. & in hac materia, num. 4. quæſtion.
6.num. 18. & quæſt. 8. §. deueniendo nu.
22.per text. dict. cap. vnico, Marſil. Co-
lum.in tractat. de redit. Eccleſiaſtic. cap.
26. num. 16. & 18. Franc. Burſ. conſ. 226.
num.29.volum.3.& Couar.in repet.d.cap.
cum in officijs, num. 4. de teſtam. Mich.
Graſ.tract. de ſucceſſ. §. Teſtamentum,
quæſt. 34.num.8.latè Io.Azor. d.lib. ſepti-
mo capitulo nono quæſt.10. per totam. &
lib.8.c.3.quæſt.9. ac poſt alios Hier. Gon-
zal. quam poſt hæc ſcripta vidi ad reg. 8.
Canc.§.7.proem.num.164.& ſeq.& ſentit
Congregatio Concil.in declaratione de
qua ſup.p.2.quæſt.19. in fi. & ex eo etiam
comprobare licet; quod clericus, qui di-
ſtributiones legitimè receperit, de ijs libe
rè,& perfectè diſponere poteſt tam inter
viuos,quam in vltima voluntate,in ijsq.ab
inteſtato clericis ſuccedítur, vt in ſeqq.
q.latiùs demonſtrabimus;eſt autem domi-
nium ius perfectè de re diſponendi,vt ſup.
ex Bart. definiuimus, & Nauar. in Com-
men.1.de regul. nu. 12. quem ideo erraſſe
19 † puto, dum dict.tract.de redit. Eccleſ. q.
1.monit.30.num.2. & 3. nullum conſtituit
diſcrimen inter diſtributiones quotidia-
nas, alioſq. reditus Eccleſiaſticos quoad
dominium acquirendum, eorumq; diſpo-
ſitionem. primò,quia, inquit, alia bonorũ
quærendorum ratio conſtituta per eum,
qui ipſa recipit, non poteſt mutare finem,
ob quem ei data fuerunt ab alijs, l. 1. & l.
legatum la 1.ff.de admin.rer.ad ciuit. per-
tin. & Clem.quia contingit,de relig.dom.
Deinde, quia diſtributiones ſubrogantur
cumulo groſſæ, cuius tamen dominium
non habent clerici ex ipſo Guliel.in d.Ex-
trauag. ſuſcepti, verb.conſueuit; ſubroga
tum autem ſapit naturam eius in cuius lo-
cum ſubrogatur, l. ſi eum, §. qui iniuria-
rum, ff. ſi quis caut. cum ibi notat. & ſuis
ſimil.Tertiò,quia ſtatutum ad vnum finem
contra illud operari non debet, cap. fin.
de verb.ſign.& l.legata inutiliter, ff. de
adim. legat. at finis, in quem ſtatutum eſt
in multis Eccleſijs, vt prouentus per diſtri
butiones quærantur, eſt, vt clerici magis
obſtringantur,fiantq; religioſiores, quam
eſſent, ſi eoſdem aliter quærerent;& con
ſequenter non debet maiorem licentiam
præbere, vt minùs religiosè de illis diſpo
nere valeant, quàm antea, quando quæ-
rebantur ex cumulo communi. Quibus
tamen Nauar.rationibus non obſtantibus,
priori cõmmuni opinioni adhæreo, quam
in hac ſecunda concluſione firmaui, & ſa-
tis ni fallor confirmaui, illud dumtaxat
20 addens, † diuerſam eſſe rationem diſtri-
butionum quotidianarum, & cæterorum
redituum Eccleſiaſticorum, quę quidem
ratio duplex eſt; altera, quoniam,vt ipſe-
met Nauar. fatetur d.mon.30. n.3.quæſita
21 † à clericis ratione dignitatis, & ordi-
nis ſui clericalis extra ſuorum beneficio-
rum fructus, puta per Miſſarum cele-
brationem, aut per auditiones confeſſio-
num, aut dicendo officia diuina, aut per
ſeruitium Capellaniarum, aut per ſtipen-
dia pulpitum, & Vicariatuum, ſiue ſua
beneficia obſtringant eos ad id, ſiue non,
ſunt in dominio clericorum, quia hæc lu-
cra ſunt quaſi patrimonialia,vt dictum,in-
quit Nauar. eſt ſupra, nimirum monit.19.
& poſt alios tradit Azor. dict. cap. nono,
quæſtion. decima, in fin. & quæſtion. vn-
deci-

decima per totam. at verò certum eſt diſtributiones propriè dici quæſitas extra fructus beneficiorum, cum huiuſmodi fructuum appellatione nequaquam contineātur, vt latiùs oſtendimus prima parte huius tractat. quæſtion.6.in princip.ſimiliter eædem diſtributiones optimè reduci poſſunt ad quæſita dicendo diuina officia; itē ad quæſita tum ratione dignitatis, quia ratione Canonicæ competit percipere poſſe diſtributiones, cap.dilectus il 1.& cap. pro illorum, cum ſuis Gloſ. de præben. tum ratione ordinis, quoniam ad acquirendas huiuſmodi diſtributiones requiritur vt plurimum ordo, vt ſupr.2.part.quęſtion.15. docuimus, vel ordinis exercitium, canendo Miſſam, vel recitando Euangelium, aut Epiſtolam, vt dict.2.par. quæſt.2.ſatis oſtendimus. denique præcipua ratio, ob quam huiuſmodi quæſita ratione dignitatis, vel ordinis clericalis extra fructus beneficiorum dicantur quaſi patrimonialia, de iiſque poſſit clericus tanquā dominus liberè diſponere;eſt quoniam ſunt tanquam merces laborum, & operum perſonalium,vt patet ex ipſo Nauar.d.monit.19.num.2. diſtributiones autem quotidianæ nihil aliud ſunt, quam merces laborum,operisq;perſonalis, vt d. 1.par.quæſt.1.in fin.& quæſt. 4. circa medium demonſtrauimus. Altera diuerſitatis
22 ratio eſt, quoniam clerici † non habent dominium, & diſpoſitionem prouentuum Eccleſiaſticorum, niſi quatenus expreſſim ſibi a Canonibus conceditur, vt poſt alios tradit Couar.d.cap.cum in officijs num.2. de teſtam. canones verò huiuſmodi dominium,& diſpoſitionem admittunt in quotidianis diſtributionibus, d.cap.vnico, §. qui verò,de cler. non reſid. in 6.negant verò quoad alios reditus, & fructus beneficiorum, vt in iuribus ſupr. in 1. & hac 2. concluſ. allegatis. hæc ratio colligitur ex Couar.d.cap.cum in officijs num.4.iuncto d.num.2. Ex quibus facile eſt ad rationes Nauar.reſpondere. Ad primam enim dicimus, hanc ipſam diuerſam quærendorum bonorum rationem non ab ijs, qui ea lucrantur, ſed ab ijs, qui ea dederunt, inſtitutam, & ab Eccleſia con-
23 ſtitutam eſſe. Ad ſecundam negamus† diſtributiones ſubrogari loco groſſæ, cum plane diuerſæ ſint,vt d.1.par.quæſt. 3. demonſtrauimus; quod ſi in aliqua Eccleſia groſſi fructus in diſtributiones conuertantur, tunc non dicetur facta ſubrogatio, ſed in diuerſam ſpeciem conuerſio; ſicut etiam continget in caſu decreti Trident. Concil.ſeſſ.21.cap.3. de reform. vbi mandat,tertiam partem fructuum, & prouentuum beneficij in diſtributiones quotidianas conuerti. Tertia denique Nauar.ratio
24 facile tollitur;tum dicendo,†finem præcepti non eſſe in præcepto,vt voluit S. Tho. 1.2.quæſt. 160. artic. 9. & 10. & pluribus comprobat ipſe Nauar. d. tract. de redit. Eccleſ.quæſt. 1. monit. 58.per tot. tum
25 etiam negando, † finem conſtitutionis diſtributionum eſſe, vt clerici ſiant religioſiores quoad earum diſpoſitionem, ſed ſolum quoad diuinum cultum, vt q; in eo magis ſeduli ſint, & aſſidui, vt conſtat ex ijs, quæ attulimus d. 1. par. quæſt. 5.concl.3.Atque ex his ſatis,ni fallor confirmata manet hæc. poſterior concluſio, reſponſumque contrarijs.

Quæ quidem concluſio procedit, non modo, vbi beneficium alios reditus habet
26 præter diſtributiones, verum etiam† vbi nullos alios habeat,vt poſt Silueſt.Verbo, Clericus, quæſt.44.& Abb.ex Gemin.tradit inter alios Io.Azor. d. cap.9.quæſt.10. quia, licet in tali caſu diſtributiones veniant appellatione fructuum beneficij cū alias eluſoria redderetur diſpoſitio,vt 1.p. quæſt. 6. docuimus: tamen in caſu huius concluſ. ceſſat hoc abſurdum, ex alia vero parte ſiue diſtributiones diſtinctæ ſint à fructibus beneficij, ſiue ſecus, eas Clericus acquirit tamquam mercedem, & ſtipendium laboris, vt oſtendimus d.1. par.q.1.& alibi ſæpe in hoc tract.

SVMMAE RERVM.

1 *Teſtari qui poteſt, poteſt etiam donare cauſa mortis, & codicillari.*

2 *Teſtandi facultas alicui conceſſa extenditur ad donationem cauſa mortis, & codicillos.*

3 *Teſtari non poſſunt clerici de fructibus, & reditibus diſtinctis à diſtributionibus; poſſunt tamen omnia relinquere in vſus pios, & aliqua benemeritis; nu. 4.*

5 *Teſtari*

5 *Teſtari poſſunt libere clerici, vbi adſit generalis conſuetudo, de reditibus Eccleſiaſticis quibuſcunque.*

6 *Papa concedere poteſt clericis, vt teſtari poſſint de quibuſcunque Eccleſiaſticis reditibus.*

7 *Teſtari libere poſſunt clerici de quotidianis diſtributionibus iure quæſitis. Et quæ ſit ratio; num. 8. Et licet in ea eccleſia alij reditus non ſint; nu. 12.*

9 *Vſufructus morte finitur.*

10 *Vſufructuarius de fructibus acquiſitis teſtari poteſt. & dicitur dominus vſusfructus; nu. 11.*

An Clerici liberè de Quotidianis Diſtributionibus diſponere poſſint per vltimam voluntatem. Quæſtio II.

DIXIMVS in quæſt. præced. quatenus expedire viſum fuit, de dominio, quod clericis competit circa reditus Eccleſiaſticos, præcipue verò circa quotidianas diſtributiones: veniamus nunc ad quæſtiones: veniamus nunc ad quæſtiones ex ea conſequentes, nimirum, an clerici de ijs diſponere poſſint ſiue per vltimam voluntatem, ſiue alia ratione. Et primò quoad vltimam voluntatem. Quamuis autem ferè non niſi de teſtamento dicturi ſimus; tamen id ipſum intelligendum erit de quauis alia vltima

1 voluntate; qui enim † teſtari poteſt, poteſt & donare cauſa mortis, & codicillari, l. Marcellus, ff. de donat. cauſ. mort. & l. conficiuntur, ff. de iur. codicil. Nauar. tract. de redit. Eccleſ. quæſt. 3. monit. 10. num. 1. & 2. vbi etiam contra Dec. conſ.

2 5 12. oſtendit, † facultatem teſtandi alicui conceſſam extendi ad donationem cauſa mortis, & codicillos, cum ſint quid minus teſtamento; maxime verò, quia in caſu noſtro agitur non de defectu, aut integritate perſonæ diſponentis, ſed rei, de qua diſponitur.

Prima igitur Concluſio ſit. Clericus be-

3 neficiarius † de reditibus Eccleſiaſticis, qui à diſtributionibus quotidianis diſtinguuntur, hoc eſt, fructibus beneficiorum, liberè teſtari non poſſunt; cap. ſunt manifeſtæ, 12. quæſt. 1. cap. quia Ioannes, cap. fixum, & tot. ferè cau. 12. quæſt. 5. cap. ad hæc, cap. quia nos, cap. cum in officijs, & cap. relatum il 2. de teſtam. latè Couar. d. cap. cum in officijs, num. 6. & Nauar. d. tract. de redit. Eccleſ. quæſt. 3. monit. 1. Mich. Craſſ. in tract. de ſucceſſ. §. teſtamentum quæſt. 33. num. 7. Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 2. lib. 7. cap. 9. quæſt. 1. in principio. & Viu. com. opin. lib. 1. Verb. clericus Permittit tamen Alex. 3. Summus Pontifex

4 d. cap. relatum il 2. vt poſſint † aliqua relinqui pauperibus, & ijs, qui viuenti ſeruierunt, licet conſanguinei ſint, iuxta communem Doct. interpretationem ibi, &

5 Nauar. d. monit. 1. Quin etiam † generalem conſuetudinem adeſſe, vt de ijs liberè teſtari poſſint clerici Epiſcopis inferiores, etiam in vſus non pios; eamq; valere, teſtantur, ac pluribus comprobant Couar. d. cap. cum in officijs, num. 9. verſic. ſed quoties animaduerto, Sarmient. in trac. de redit. Eccleſ. 2. par. cap. 6. & par. 4. cap. 1. nu. 8. cum ſeqq. & Didac. à Spin. d. Specul. teſtam. par. 14. in Gloſ. Rubric. num. 14. Marſil. Colum. in ſimil. trac. de redit. Eccleſiaſt. 3. par. cap. 36. & Io. Azor. d. quæſt. 1. verſ. quod attinet ad primum caput, & verſ. in hac quæſtione, cum ſeq. ac Lud. Molin. de iuſt. & iur. tract. 2. diſp. 147. concl. 7. hanc temporum concl. 10. & 11. quamuis Nauar. d. tract. de redit. quæſt. 1. monit. 53. & 54. quæſt. 3. monit. 22. & quæſt. 3. monit. 2. num. 2. contendat, non adeſſe huiuſmodi generalem conſuetudinem, & vbi adſit, eam non valere; quod poſtremum etiam tradiderunt pleriq; d. c. cum in officijs, & cap. relatum. Abb. d. c. cum eſſes, Aluar. Pelag. de planct. Eccleſ. lib. 2. art. 28. col. 3. & alij plurimi, quos refert eorum opinionem magis communem aſſerens Couar. d. cap. cum in officijs, num. 9. in princip. & latius confirmans Leonar. Leſſ. de virtut. Card. lib. 2. cap. 19. dubit. 4. ferè per tot. Qua in re, vt meum quoq; interponam iudicium, ſalua ſemper Eccleſiæ determinatione, illud aſſero, quòd, quicquid ſit, an exiſtat huiuſmodi conſuetudo vniuerſalis, vel non; certè vbi ea vigeat, puto; illam iure ſuſtineri poſſe, ſaltem ſi immemorabilis ſit, cum iure

dumtaxat

dumtaxat humano prohibita ſit clericis
huiuſmodi diſpoſitio de reditibus Eccle-
ſiaſticis per vltimam voluntatem. Vnde
6 videmus. † Papam concedere poſſe, &
multis concedere facultatem, vt teſtari
poſſint de hiſce reditibus, quod pluribus
comprobant Craſſ. d. quæſt. 33. num. 9.
Couar. d. c. cum in officijs, num. 1. & ſeqq.
& ipſe Nauar. d. quæſt. 3. monit. 6. vſque
ad 10. neque enim poteſt regulariter Pa-
pa contra ius diuinum, aut naturale diſpē
ſare, vt oſtendimus in tract. de Decim.
cap. 5. quæſt. 2. concl. 2. quod verò iure dū-
taxat humano prohibitum ſit clericis te-
ſtari de reditibus Eccleſiaſticis, latè etiam
docènt Couar. d. cap. cum in officijs, nu.
2. & 9. Didac. a Spin. d. num. 14. Sot. lib.
10. de iuſt. & iur. quæſt. 4. art. 3 & Azor. d.
lib. 7. cap. 8. quæſt. 2. qui d. cap. 9. quęſt. 2.
in ſpecie pluribus comprobat, poſſe Ro-
manum Pontificem concedere facultatē
teſtandi de hiſce reditibus, qui a diſtribu-
tionibus quotidianis diſtinguuntur; & d.
quæſt. 1. ad fi. id ipſum, quod nos dicimus,
iiſdem ferè fundamentis confirmat.

Secunda Concluſio. Veriſſima eſt, & cō-
7 munis ferè Doct. aſſertio, † clericos Colle
giatarum Eccleſiarum liberè teſtari, ac per
vltimam voluntatem de quotidianis di-
ſtributionibus iure quęſitis diſponere poſ-
ſe. Huius ſententiæ fuerunt quotquot ſu-
pra quæſt. pręced. concl. 2. adduximus te-
nentes, clericos huiuſmodi diſtributio-
num verum, & proprium dominium ha-
bere. ſed hanc opinionem expreſſè ſecu-
ti ſunt Gemin. in d. c. vnico, §. qui verò,
num. 3. & ibi Franc. num. 4. de cler. non re
ſid. in 6. Gulie. in Extrauag. ſuſcepti, Verb.
conſueuit, ne ſed. vacant. inter commun.
Barbat. in cap. fin. de pecul. cleric. vbi etiā
Hoſtien. & cap. requiſiſti, circa fin. de te-
ſtam. Rip. in l. obligatio, num. 46. ff. de ver
bor. oblig. Redo. tract. de Spol. Eccl. quęſt.
3. §. & in hac materia num. 4. & 35. Craſſ.
in tract. de ſucceſſion. §. teſtamentum q.
33. num. 3. Iul. Clar. lib. 3. ſenten. §. teſta-
mentum quæſt. 27. num. 7. Hier. Gonzal. d.
§. 7. nu. 165. Io. Azor. d. lib. 7. cap. 8. quęſt.
10. Gig. dict. conſil. 144. num. 5. idem Ge-
minian. dicto conſil. 85. num. 18. Decius
dicto conſil. 280. & de communi teſtatur
Pariſ. dict. conſ. 33. nu. 11. vol. 4. & Franc.
Burſat. conſil 226. num. 49. vol. 3. quam
etiam ſententiam in practica communi-
ter obſeruari, licèt contrarium de iure
verius putet, tradit Nicol. de Vbald. in
tract. de ſucceſſ. ab inteſt. cleric. vlt. p. nu.
8 19. Ratio autem † illa communiter ab omi
nibus, maximè verò a Pariſ. d. conſ. 33. nu.
12. Craſſ. & Clar. loc. cit. affertur; quoniā,
licèt quodammodo dici poſſit, eas acquir
intuitu Eccleſię; tamen principaliter dan-
tur intuitu perſonæ propter diurnam
operam, aſſiduumque ſeruitium, atque ob
ſequium Eccleſiæ pręſtitum; quod & nos
docuimus ſupra prima par. quęſt. 1. in fin.
& q. 4. circa medium. Cui illa quoque ra-
tio adijcienda eſt: quoniam clerici habēt
quotidianarum diſtributionum dominiū,
vt ſup. queſt. pręced. concl. 2. demonſtra-
uimus; ideoque de ijs teſtari, ac diſpone-
re poſſunt per vltimam voluntatem: hanc
rationem ponit Craſ. d. num. 8. in princip.
& ſatis colligitur ex Clar. d. num. 8. Pa-
riſ. dict. conſil. 33. num. 10. Quin etiam ad-
miſſo, quòd clericus quoad huiuſmodi
quotidianas diſtributiones eſſet tantùm
vſufructuarius, adhuc de ijs diſponere
poſſet in vltima voluntate, vt in ſpecie
voluiſſe videtur Clar. d. num. 10. & de a-
lijs fructibus tradiderunt Gloſ. dicto cap.
pręſenti, §. porrò, de off. ordin. in 6. Hoſt.
d. cap. fin. de pecul. cleric. & Clar. dicta
quæſt. 27. num. 8. certum enim eſt, quòd, li
9 cèt † vſusfructus morte finiatur, §. finitur,
Inſtit. de vſufr. & l. defuncta, ff. de vſufru.
10 cum ſuis concord. tamen vſufructuarius †
de ipſis fructibus iam acquiſitis vſque ad
mortem, ſi extent, liberè teſtari, ac diſpo-
nere poteſt, vt conſtat ex d. l. defuncta, &
l. vſufructuarius mortem, ff. quemadmod.
vſufr. amittat. vbi id tradunt Doct. com-
11 muniter; vnde etiam vſufructuarius † di-
citur dominus vſufructus, l. in venditione,
ff. de bon. auctor. iud. poſſid. Denique
12 hæc concluſio procedit, quàmuis † bene-
ficium nullos alios reditus habeat, præter
quotidianas diſtributiones; vt poſt Sil-
ueſtr. ex Abb. & Geminian. tradit Azor.
ſup. Iam verò ad alia tranſeamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Inteſtatus deceſſiſſe dicitur, qui vel nullum, vel non iure fecit teſtamentum.*

2 *Clerico inteſtato decedenti ſuccedans iure communi Eccleſia, vel ſucceſſor in beneficio quoad ipſos reditus beneficij, vel bona ex ijs acquiſita. Et quid de conſuetudine; num. 3.*

4 *Clerico inteſtato quoad diſtributiones quotidianas ſuccedunt conſanguinei; & num ſeqq.*

5 *Argumentatio hæc valet; poteſt quis de aliqua re teſtari igitur, ſi de illa non teſtatur, in ea ſuccedunt conſanguinei.*

6 *Conſanguinei ſuccedunt clericis in ijs quorum habent dominium. item in quæſitis induſtria, & labore, licèt habeant dependentiam à dignitate clericali; nu. 7.*

8 *Diſtributiones quotidianæ verius dicuntur quæſitæ ratione dignitatis clericalis, laboris, & perſonæ, quàm ratione beneficij, aut Eccleſię.*

9 *Acquiſita à clerico ratione laboris in Eccleſia præſtiti, quàmuis pendeant ab ordine clericali, puta celebrando, &c. dicuntur quaſi patrimonialia.*

10 *Spolio non ſubiacent diſtributiones quotidianas, ſeu bona ex eis quæſita.*

11 *Spolio clericorum non ſubiacent bona quæſita ratione dignitatis clericalis, aliunde tamen, quam ex reditibus beneficij.*

12 *Diſtributiones quotidianæ inter bona quaſi patrimonialia connumerantur.*

13 *Hæredes ſuccedunt clericis in quotidianis diſtributionibus acquiſitis, licet adhuc exactæ non fuerint.*

14 *Inſeruiens Eccleſiæ intereſſendo diuinis efficitur verus creditor diſtributionum quotidianarum.*

15 *Diſtributiones quotidianæ ſunt, etiamſi actu non diſtribuantur; & nu. 22.*

16 *Difficultas exactionis non impedit obligationem.*

17 *Diſtributiones quotidianæ debentur, licèt per diuturnum tempus exactæ non fuerint; immo & vſq. ad 30. annos poſtquam exigi potuerunt; nu. 18.*

19 *Stipendio ſuo fraudari non debet qui ſeruitium Eccleſiæ præſtitit.*

20 *Decij conſil. 180. manifeſtus error, cuius rationes referuntur; num. 21. & refelluntur. num. 22. & ſeqq.*

23 *Nomen diſtributionis quotidianæ an, & quomodo executionem, & actum ſignificet.*

24 *Diſtributio cuiuſque anni reſtringenda eſt ad prouentus, qui percepti ſunt eo anno.*

25 *Fructus cuiuſque anni deſtinati ſunt pro oneribus incumbentibus illo anno vſque ad nouos fructus.*

26 *Cultus diuinus non minuitur, dentur antiquis Canonicis, vel eorum hæredibus diſtributiones iam acquiſitæ.*

27 *Aequales eſſe debent clerici in percipiendis diſtributionibus quotidianis.*

An Clericis conſanguinei ſuccedant ab inteſtato in Quotidianis Diſtributionibus. Quæſtio III.

DICTVM a nobis fuit in præceden. quæſt. de ſucceſſione ex teſtamento in quotidianis diſtributionibus. Sed quoniam ſæpè homines decedunt ab inteſtato, & dubitari poſſet de ſucceſſione; ideo poſt eam quæſtionem de ſucceſſione ex teſtamento ſequitur hæc de ſucceſſione ab inteſtato. ſic ſanè cõtinuarũt Abb. & cęteri in rub. de ſucceſſ. ab inteſt. eam rub. cũ præced. de teſtam. vbi ét illud tradiderunt,
1 quod † inteſtatus dicitur, qui nullũ, vel nõ
iure fecit teſtamentũ, per tex. in l. fin. C. famil. erciſcun. Hanc verò totam quæſtionem trib. concl. abſoluemus.

Prima Concluſio. Attento iure cõi ſcri-
2 pto certũ mihi eſt, † in fructibus beneficiorũ, ſeu alijs reditibus Eccleſiaſticis, pręter quotidianas diſtributiones, ſicut & in bonis ex ijs fructibus acquiſitis, clericis decedẽtibus ſuccedere ab inteſtato nõ cõſanguineos, ſed Eccleſiã, vel ſucceſſorem. tex. ſunt aperti in cap. Epiſcopi cum duob. ſeqq. 12. q. 1. & quęſ. 3. cum duab. ſeqq. ferè per totas, c. cum in officijs, & c. relatum il 2. de teſtam. iuncto c. præſenti §. porrò, de off. ord. in 6. vbi id adnotarunt Doct. Iaſ. conſ. 75. col. 2. lib. 3. & Nicol. de Vbal. dict. tract. de ſucceſſ. ab inteſt. cleric. par. vlt. n. 9. vſq; ad 19. ac nouiſſimè Ioa. Azor. inſtit. moral. p. 2. lib. 7. c. 9. q. 7. vbi ét docet, quid in hac ſpecie nomine Eccleſiæ ſit intelligẽdum.

dum. Dixi autem, attento iure communi
3 ſcripto; quoniam ex conſuetudine † videmus pleriſque; in locis ſuccedere conſanguineos; de qua conſuetudine teſtantur eam probantes, Couar. d. cap. cum in officijs, num. 9. Io. Rojas in Epit. ſucceſſ. c. 34. nu. 40. & ſeqq. Nicol. de Vbald. dict. p. vlt. num. 42. ad fin. necnon Marſ. Colum. in tractat. de redit. Eccleſ. 3. par. c. 36. Sarmient. d. tract. de redit. 2. par. cap. 6. & par. 4. cap. 1. num. 8. & Didac. a Spin. d. Spec. teſtam. p. 14. in Gloſſ. rubr. nu. 14. & ſeqq. qui tamen tres poſtremi Doct. loquuntur potiùs de conſuetudine teſtãdi, de qua etiam ac pręcedente fuſè Azor. d. cap. 9. quæſt. 1. Leonar. Leſſ. de virtut. Card. lib. 2. cap. 19. dub. 4. & Lud. Molin. de iuſt. & iur. tract. 2. diſp. 147. per tot.

Secunda Concluſio. Certum quoque mi
4 hi eſt, † clericis ab inteſtato decedentibus ſuccedere in quotidianis diſtributionibus conſanguineos. probatur primò; quoniam clerici de ijs teſtari poſſunt, vt præceden. quæſt. concl. 2. demonſtrauimus; igitur, ſi non teſtentur, ſuccedent in eis conſangui-
5 nei. valet autem † hæc argumentatio, quicquid voluerint in hac ſpecie Nicol. de Vbald. d. par. vlt. num. 19. nam, & ſi in bonis clericorum acquiſitis intuitu perſonæ non videatur admittenda huiuſmodi argumentatio 1. cum de ijs bonis teſtari poſſint clerici; ſi tamen non teſtentur, in ijs ſuccedit Eccleſia, cap. quicumque, 12. q. 3. cap. fin. 12. quæſt. 5. & cap. 1. de ſucceſſ. ab inteſt. nihilominus id intelligendum eſt, cũ clericus non habet conſanguineos, vt conſtat ex tex. d. cap. fin. ibi, ſine teſtamento, & ſine cognatione deceſſerit, adnotauitque Gloſ. d. cap. 1. & cap. quicunque, Roland. Paſſager. in tract. de ſucceſſ. ab inteſt. num. 24. & ipſe Vbald. d. par. vlt. num. 8. quare optima erit argumentatio; poteſt quis aliqua de re teſtari; ergo ſi de ijs non teſtetur, ſuccedent ei conſanguinei, ſi quos habet, iuxta tex. in Auth. de hæred. ab inteſt. in princ. cum ibi not. & ſui ſimil. Neq; obſtat tex. in Auth. ſi qua mulier, C. de ſacroſan. Eccl. quem adducit Vbal. d. nu. 19. ex eo deſtruere contendens huiuſmodi cõſequentiam; nihil enim ibi ad rem habetur, ſed ſolùm traditur, quomodo mulieri liberos habenti, vel non, ſi Monaſterium ingrediatur, liberi ipſi, vel Monaſterium ſuccedat. Probatur 2. hæc ipſa concluſio;
6 quia certum eſt, † conſanguineos ſuccedere etiam clericis, in ijs quorum habent dominium, vt conſtat ex d. c. fin. 12. quæſt. 5. admititque Vbal. d. p. vl. ferè per totam; nos autem probauimus ſup. quæſt. 1. concluſ. 2. clericos habere verum dominium diſtributionum, quas lucrati ſunt, & per-
7 ceperunt. Tertiò probatur, quoniam † in quæſitis propria induſtria, & labore, etiam ſi habeant dependentiam a dignitate clericali, clericis ſuccedunt conſanguinei, vt tradunt Doct. dict. cap. fin. 12. quæſt. 5. cap. quia nos, & cap. requiſiſti, de teſtam. cap. 1. 2. & 3. de ſucceſſ. ab inteſt. Nauar. d. tractat. de redit. quæſt. 1. monit. 19. & 30. alijque, quos refert Vbald. dict. par. vlt. num. 22. circa medium, & Pariſ. qui de communi teſtatur, conſ. 33. num 26. volum. 4. di-
8 ſtributiones verò quotidianæ † veriùs dicuntur quæſitæ ratione dignitatis clericalis, laboris, & induſtriæ, quàm ratione beneficij, vt tradidimus quæſt. preced. concl. 2. & latiùs 1 par. quæſt. 1. in fin. & quæſt. 4. circa medium. Quartò, & poſtremò probatur hæc concluſio: quoniam eam in ſpecie firmauit Hieron. Gig. conſ. 144. nu. 21. & Pariſ. d. conſ. 33. nu. 25. & 26. poſt Corn. conſ. 314. colum. 2. vol. 3. & Soc. conſil. 91. num. 3. vol. 3. Redo. tractat. de ſpol. Eccleſ. quæſt. 1. num. 24. & quęſt. 8. §. deueniendo num. 22. per tex. d. cap. vnico, de cler. non reſid. in 6. & ex communi reſoluit Rot. Roman. coram Cardin. Seraph. deciſ. 594. nu. 6. inter eius deciſ. hancq; opinionem obſeruari, & quod in iudicijs teneretur, docet Vbald. d. num. 19. quamuis ipſe contrarium teneat ob has rationes. primò, quia non ſolùm cæteri reditus beneficij, ſed etiã diſtributiones competunt clerico ratione diuini officij, prout colligitur, inquit, ex not. in cap. cum ſecundum Apoſtolum, & cap. licèt, de præben. necnon ex d. c. vnico, de cler. non reſid. in 6. vbi Papa damnat conſuetudinem Eccleſiarum, quæ habebat, quod quotidianæ diſtributiones darentur præſentibus, etiamſi non intereſſent diuinis officijs. Secundò mouetur per tex. in cap. 1. cap. quia nos, & cap. relatum il 2. de teſtam. in quibus iuribus ſemper ponderatur, quòd quæſitum intuitu Eccleſiæ applica-

plicatur Eccleſiæ; non poteſt autem dici non quæſitum ratione Eccleſiæ id, quod quærit præbendatus ratione diuini officij quod in ipſa Eccleſia celebratur; ſi enim (ſubdit Vbald.) intereſſet diuino officio in Eccleſia non tanquam perſona ipſius Eccleſiæ, certè non perciperet quotidianas diſtributiones, vt not. in c. cum M. Ferrarienſis, de conſtitut. Tertio, & poſtremò mouetur per dictum Innoc. in cap. cum inter, de verbor. ſignific. & cap. requiſiſti, de teſtam. dicentem, quæſita per Curatum in iniungendis pœnitentijs Parochianis ſuis, fore ſeruanda ſucceſſori tanquam quæſita intuitu Eccleſię. Idem autem, quod dixit de diſtributionibus quotidianis concludit etiam de anniuerſarijs defunctorum, per tex. d. cap. vnico in fin. vbi hæc duo æquiparantur, & per Lap. Alleg. 43. Quibus tamen rationibus Vbald. quæ omnes fere ad vnam tendunt, facile eſt ex ſupra per nos adductis reſpondere. Ad primam enim dicimus; quod, licet concedamus, diſtributiones dari ratione diuini officij; non tamen inde ſequitur, eas acquiri intuitu Eccleſiæ, aut beneficij, ſed potius ratione dignitatis, & laboris; non enim ſtatim, ac clericus beneficium in Collegiata Eccleſia accepit, eiue adſcriptus eſt, acquirit diſtributiones, ſed tum demum, ſi in Eccleſia ipſa laborauerit, eique in diuinis officijs inſeruierit, vt loquitur tex. dict. cap. vnico, & nos ſupr. ſuis locis demonſtrauimus. neq; obeſt, quod quodammodo dependeat a beneficio ius percipiendi diſtributiones; immo & quod beneficium ad id aſtringat; adhuc enim dicentur acquiſitę ratione perſonæ, vt in ſpecie docet Pariſ. d. conſil. 33. nu. 26. & in ſimili monet Nauar. d. tract. de redit. quæſt. 1. monit. 19. & 30. quam ob cauſam puto, diſtributiones nequaquam venire appellatione fructuum beneficij, quod latè oſtendimus 1. par. quæſt. 6. Ex quo etiam patet ſolutio ſecundæ rationis; negatur enim illius aſſumptum, quod diſtributiones dicantur acquiſitæ principaliter intuitu Eccleſiæ, per rationes ſupradictas. Ad confirmationem verò illius aſſumpti dicimus; quod, licet ad percipiendum quotidianas diſtributiones debeat quis eſſe perſona Eccleſiæ, id tamen non eſt tanquam ratio formalis, vt

Philoſophi loquuntur, atque adeo dici non
poteſt eas acquiri ratione Eccleſiæ. Tertia
quoque ratio ſtatim tollitur ex communiori
opinione contra Innocen. quæ vult,
9 † acquiſita per Rectorem, aut alium beneficiatum
ex celebratione Miſſarum (quæ
tamen non ſit onus proprium beneficij, a
quo, ſeu cuius fructibus habeat eiuſdem
celebrationis ſtipendium) necnon auditione
confeſſionum, & ſimilibus, cenſeri quaſi
patrimonialia, & acquiſita intuitu perſonę,
non autem Eccleſię, vt patet ex Nauar.
d. monit. 19. & 30. necnon ex Ancharam.
Florian. Imol. & alijs in cap. quia nos, de
teſtament. quorum ſententiam ſaltem in
foro exteriori admittit ipſe Vbald. dict.
part. vlt. num. 22. circa medium. Quare
quod idem Vbald. dict. num. 19. affert ex
tex. dict. capit. vnico, & Lap. allegat. 43.
retorquendo argumentum optimè pro noſtra
opinione facit; ſi enim exequantur diſtributiones,
& anniuerſaria; cum anniuerſaria
dicantur acquiſita intuitu perſonæ, &
in ijs ſuccedant conſanguinei abinteſtato,
per ſupradicta; idem quoque erit dicendum
de quotidianis diſtributionibus. Ex
hac vero conclusione ſic comprobata notabi
10 liter infertur; † quod, vbi etiam nulla adſit
conſuetudo, prout eſt Mediolani, nullumq;
priuilegium excuſans, & præſeruans
ab exactione ſpoliorum, quæ fit de nonnullis
bonis clericorum poſt eorum obitum;
tamen adhuc quotidanæ diſtributiones,
ſeu bona ex ijs quæſita non ſubiacebunt
huiuſmodi ſpolijs. ita apertè tenet
Redo. tract. de ſpol. Eccleſ. quæſt. 3. §. & in
hac materia num. 6. & quæſt. 8. num. 23.
quem etiam alios ad id referens ſequitur
Io. Franc Leo in Theſaur. for. eccleſ. par. 3.
cap. 34. num. 27. & Io. Azor. Inſtit. Moral.
par. 2. lib. 8. cap. 3. quæſt. 9. optime admonens,
id colligi ab ijs Doctoribus, qui
tenent, quotidianas diſtributiones ad hæredes
pertinere, ſup. relatis. ratio eſt, quia
11 † bona etiam quæſita occaſione clericalis
dignitatis, aliunde tamen, quam ex redditibus
beneficiarijs, non dicuntur ſpolia,
ſeu non ſubiacent huic ſpolio, vt in ſpecie
docet Nauar. in Commentario de ſpol.
cleric. ad cap. non liceat, 12. quæſt. 2. §. 1.
num. 2. ad fin. & latè tradit Azor. dict. cap.
9. quæſt. 11. hæc enim bona inter patrimonialia,

vel quaſi pratrimonialia connumerantur, vt ibid. monet Nauar. & latius poſt alios oſtendit in tract. de redit. Eccleſ.quæſt. 1. monit. 19. noſque ſupr. tradidimus hac eadem concluſ. circa princip. Quicquid autem dicere voluerit Nauar.dict.quæſt. 1.
12 monit.30.diſtributiones quotidianas † inter huiuſmodi bona quaſi patrimonialia, hoc eſt, quæſita ratione laboris, & induſtriæ, quamuis occaſione clericatus, & beneficij, connumerandas eſſe, oſtendimus ſup. hac ead. concluſ. & 1. par. huius tract. quæſt.1.circa finem.Probaturq;hæc illatio iiſdem planè rationibus, quibus principalis concluſio: ſi enim iure communi attento, & ſecluſa quauis conſuetudine,diſtributiones quotidianæ iure perceptæ, bonaq;ex iis acquiſita träſeunt ad conſanguineos,& ſucceſſores ab inteſtato, vbi de iis non diſponatur per actum inter viuos,vel vltimam voluntatem;proculdubio non poteſt in iiſdem ſuccedere Camera Apoſtolica,cum dominium, & poſſeſſio vnius rei apud duos ſimul, & inſolidum eſſe non poſſit iur.vulgar.

Tertia, & poſtrema Concluſio. Conſanguinei clericorum, ſeu eorum hæredes
13 etiam ab inteſtato † ſuccedunt clericis in ipſis quotidianis diſtributionibus, quamquam eæ ad huc exactæ non fuerunt tempore obitus ipſorum clericorum. ita in ſpecie reſpondit Pariſ. dict. conſ.33.num. 22. & trib.ſeqq. & apertè ſentit Gig. dict. conſil. 144.num.21. & 34. Probat autem hanc concluſionem Pariſ.quoniã clericus
14 † qui inſeruiens intereſt diuinis officiis, efficitur verus creditor diſtributionum, atque adeo illi debentur; cum a pari procedant ſoluere, & promittere, l.ſi patronus §.1.ff.de donat. & l.fin. C. ad leg. Falcid.quæ ratio ex eo,ni falllor, vim habet, quod Capitulum aut aliud ſimile Collegium recipiens aliquem ad Canonicatum, vel portionem, & diſtributiones quotidianas, cum ex quaſi contrahere videtur, eiq; promittere, quod diſtributiones ei dabunt, ſi diuinis officiis interſuerit, Eccleſiæq; pro ſuo munere inſeruierit; quare, cum iſte munus ſuum præſtiterit, habet ſibi Capitulum obligatum, vt eas tribuat, quas canon huiuſmodi clericis tribui mandat. Neque valet reſponſio Dec. conſ.280.num. 5. quod paria ſunt dare, & promittere vbi eſt eadem ratio; in caſu autem noſtro eſt magna
15 diuerſitatis ratio, & manifeſta, quia † in ſolutione dumtaxat realiter facta de diſtributionibus quotidianis verificatur diſtributio quotidiana, quæ ita dicitur ab ipſo actu executionis, non ſic in promiſſione: quia promiſſio in verbis conſiſtit, & non dicitur diſtributio.reſpondetur enim,Dec. ſupponere diſtributiones quotidianas non eſſe, neque dici, niſi actu diſtribuantur, quod falſum eſſe mox oſtendemus,cum ad primam eiuſdem Dec. rationem reſpondebimus. Altera ratio Pariſ. d.conſil. 33. num. 24. qua poſtremam hanc concluſionem confirmat, ea eſt, quoniam difficul-
16 tas exactionis † non impedit ipſam obligationem, l.continuus §.illud, ff. de verbor. obligat. Ex qua ratione colligitur etiam ampliatio huius noſtræ concluſio-
17 nis,vt † nimirum diſtributiones debeantur ſiue ipſis clericis Collegiatarum Eccleſiarum ſiue eorum hæredibus,aut ſucceſſoribus, licèt per diuturnum tempus exactæ non fuerint propter difficultatem exactionis. ratio autem huius eſt, quia non valenti agere nulla currit præſcriptio,l. 1. C. de annal. excep. cum ſuis concord. ſtatim vero, atque agere clericus potuit,
18 † hanc actionem puto ab eo non amitti niſi poſt 30. annos iuxta reg. tex. in l. ſicut in rem,& ſeq. C. de præſcript. 30. vel 40. ann. quod perpetuò nota, quoniam ſæpe vſu venire poteſt. Huic verò rationi, quam tamen ſibi obiicit Dec. d.conſ.280. in princip. nihil reſpondet, forſitan, quia propter ſuam vim euitari non poterat, atq; adeo nullam congruam reſponſionem patiebatur. Poſtrema ratio Pariſ. d. num.24. illa eſt, quoniam abſurdiſſimum eſſet, ac rationi incongruum, quod
19 † qui ſeruitium præſtitit, debeat ſuo ſeruitio, & ſtipendio fraudari, quod eſt, inquit, contra omnia iura communia, ſed nihil allegat; nos autem adducere poſſumus tex. in cap. cum ſecundum Apoſtolum, de præb. l. ſed & ſi lege,ff.de pet. hæred. & l. Attilius, ff. de donat. nec non Sacræ Scripturæ locos, quibus ſup. 1. par. quæſt. 5. concl. 1. oſtendimus,in iure diuino ſaltem quoad ſubſtantiam fundatas

eſſe diſtributiones quotidianas; ex quibus ille præcipuus eſt & maxime ad rem noſtram faciens, qui habetur Luc. 10, dignus eſt operarius mercede ſua: clericus enim, qui in Eccleſia Collegiata diuinis officijs aſſidue intereſt, Eccleſięque inſeruit operarius quidam eſt, vnde & diſtributiones quotidianas iure ſtipendium; & merces dicuntur, vt conſtat ex ijs, quę adduximus 1. par. quæſt. 1. in fin. & quæſt. 4. circa medium. Ex quibus omnibus optime concludi poteſt cum Pariſ. d. nu. 24. & ſeq. diſtributiones quotidianas, licet actualiter non ſint ſolutæ, & ex actæ; tamen peti poſſe, & ſolui debere, alias poſſet Capitulum doloſe per aliquod tempus denegare, & ſubtrahere diſtributiones quotidianas aliquibus Canonicis, vt eas poſtea perpetuo ijſdem eriperet; ſicque fraus, & dolus doloſo patrocinaretur contra communes iuris regulas. Conſtat etiam
20 ex ſupradictis, craſſo † errore lapſum eſſe Dec. d. conſ. 280. per totum, dum contendit diſtributiones, ſi ſtatim, ac fuerunt quæſitæ, non fuerint ſolutæ, & exactæ, nō
21 poſſe poſtea exigi. cuius rationes † ad quinq; rediguntur. Prima, quam ponit nu. 1. eſt, quod diſtributiones quotidianæ proprie dicuntur, quæ actu, & re ipſa diſtribuuntur, vt in ſpecie tradit Gemin. d. cap. vnico, §. qui vero in fin. de cler. non reſid. in 6. & Philip. Prob. in addit. ad Io. Monach. in d. cap. vnico nu. 2. id quod etiam indicat nomen ipſum diſtributionum quod ſignificat actualem executionem; habent autem nomina conſequentiam cum rebus, §. eſt & aliud, verſic. ſed nos, Inſtit. de donat. ſic videmus depoſitum, cōmodatum, mutuum, & alios contractus, qui re ipſa ineuntur, Inſtit. quib. mod. re contrah. oblig. ab ipſo actu executionis denominari, vt not. Bart. in l. iuriſgentium in princip. ff. de pact. Altera ratio Dec. num. 2. eſt, quia diſtributiones, & obligatio eas ſoluendi limitata eſt, & reſtricta ad reditus, qui percipiuntur ex communi menſa; atque adeo nihil debetur vltra id, quod actu percipitur; pro quo, inquit Dec. facit tex. in l. cum certus, ff. de vin. tritic. & ol. legat. vbi, ſi teſtator legauit certum numerum amphorarum vini, quod in fundo Semproniano natum eſſet, & minus natum ſit, amplius non debetur; quia verba illa, quod natum eſſet, vicem taxationis obtinent; quibus ſimiles ſunt tex. in l. ſi debitor §. veriſimile, ff. de contrah. empt. l. nomen debitoris §. vni ex hæredibus, ff. de leg. 3. l. ſi quis ſeruum, §. ſi ita quis legauerit, & l. Lucius Titius §. ciuibus, ff. de leg. 2. Tertia ratio. Dec. nu. 4. ea eſt, quoniam diſtributiones quotidianæ introductæ ſunt in fauorem cultus diuini, vt facilius Canonici, & Capellani conuenirent ad diuina, quod not. Abb. in cap. licet not. 2. de præben. & nos quoque latius tradidimus 1. par. huius tract. quæſt 5. concl. 3. iſta autem ratio ſubdit Dec. ceſſaret, ſi Canonici, ſeu Capellani antiqui creditores remanerent, & illis, vel eorum hæredibus deberet ſatisfieri de communi menſa, quia illa ita grauata eſſet, & extenuata, quod noui, & præſentes Capellani parum, aut nihil perciperent de quotidianis diſtributionibus; vnde parum curarent de diuinis officijs; quia lucrū de præſenti magis mouet, l. cum hi, & ibi Gloſ. ff. de tranſact. Accedit loco 4. rationis, quod Eccleſia non debet onerari vltra, quā facultates patiantur, cap. 1. de inſtit. cap. quoniam, de vit. & honeſt. cler. l. in Eccleſijs, C. de ſacroſ. Eccleſ. cum ſimilib. Denique ſi antiqui Capellani, ait Dec. eſſent creditores vltra illud, quod in communi maſſa reperitur, noui Capellani eſſent deterioris conditionis, quam antiqui, quod eſſe non debet, quia omnes debent eſſe equales; & antiqui in præiudicium nouorum nihil facere poſſunt, c. cum omnes, de conſtitut. Hæ in ſumma ſunt rationes Decij, quibus contrarium noſtræ conclu-
22 ſioni probare nititur; ſed † ita tenues, ac frigidæ, vt & tanto viro vere indignæ videantur, & ijs ipſe, qui longe illi, vt ingenue fateor, inferior ſum facillime reſpondere me poſſe confidam, omiſſis etiam Pariſ. reſponſionibus, quæ & ipſæ, vt verum dicam, infirmæ admodum ſunt, neque omnes Decij rationes tollunt. Ad primam igitur Decij rationem reſpondeo, negando, diſtributiones eas dumtaxat dici, quæ realiter, & actu diſtribuuntur; ita, vt, ſi ſtatim non diſtribuantur non habeant amplius nomen, aut rationem diſtributionum, neque debeantur

tur ijs, qui illas labore ſuo quæſierunt. nam diſtributiones quotidianæ ſunt, licet aliquid dietim non ſoluatur, ſed poſt longum tempus, modò in ſolutione habeatur reſpectus ad ſingulos dies, & horas; ita præter Pariſ. d.conſil. 33. num. 24. volum. 4. & Mandoſ. in prax. ſign. grat. tit. de penſion. verſ. diſtributiones quotidianæ, in ſpecie decidit Rot. Rom. teſte Achill. de Craſſ. deciſ. 12. de præben. alias deciſ. 275. dicuntur enim hæ diſtributiones quotidianę non tam, quod quotidie diſtribuantur, (cum experientia, quæ eſt omnium rerum magiſtra, cap. quam ſit, de elect. in 6. comperiamus, in omnibus ferè Eccleſijs huiuſmodi reditus, & prouentus ijs, qui interfuerint diuinis officijs, diſtribui non ſingulis diebus, ſed vel ſingulis hebdomadis, vel menſibus, vel etiam annis) quam quia ijs, diſtribuantur, qui quotidie inſeruiunt, vt adnotauit Rot. d. deciſ. 12. num. 1. Rebuf. conſ. 134. n. 4. & nos latius docuimus ſupr. 1. par. quæſt. 1. ad fin. nomen

23 vero ipſum diſtributionis † licet executionem quandam, & actum ſignificare videatur; tamen in eo magna vis facienda non eſt; neque enim rebus ſemper conſequentia ſunt nomina, neque ab ijs apta perpetuo ſumitur argumentatio, vt conſtat ex l. 2. §. pen. C. de conſtit. pecun. & l. 3. §. conditio, ff. de adim. leg. l. tabernæ. ff. de verb. ſign. Gloſ. & Doct. ibid. & d. §. eſt & aliud, inſtit. de donat. Bar. in rubr. num. 2. ff. ſol. matr. & in l. Imperatores, § item reſcripſerunt, nu. 2. ff. ad municip. Galin. de verb. ſignific. lib. 6. cap. 1. num. 34. alijsq; paſſim. Accedit, quod allegata nominis huius proprietas, & deriuatio ſatis locum habere poteſt, cum vt plurimum actu diſtribuantur ſuis loco, & tempore iuxta cuiuslibet Eccleſiæ laudabilem conſuetudinem, & ordinationem; certum eſt autē, attendendum eſſe, quod vt plurimum fit, vt conſtat ex l. legaui, ff. de liber. leg. l. cert. l. certi condictio, §. ſi nummos, ff. ſi cert. petat. l. certi iuris, C. de iudic. cum alijs, quę ad id adducunt Bellon. & Euer. in loc. ſeu argum. a communiter accident. & præterea qualibet diſpoſitio, ſeu locutio, quantùmuis generalis, & ampla, intelligenda eſt iuxta terminos habiles, vt colligitur ex tex. in cap. ſignificatum vbi Gloſ. & cæteri, de præben. iure igitur concludere poſſumus cum Mandoſ. d. verſ. diſtributiones quotidianæ, earumdem diſtributionum nomen conuenire diſtributionibus quoq. illis, quæ actu quotidie non diſtribuuntur, ſed ſolum habito reſpectu ad quotidianum ſeruitium; quia, inquit, vtrumque verbum verum redditur; primum quidem, diſtributiones, quæ non tantum fiunt ſoluendo, ſed etiam præmittendo; alterum, quotidianæ, quia non ſolum quotidie, ſed etiam quaque hora aliquid ſoluitur. Quare ad rem non facit quod de commodato, depoſito, & mutuo obijciebat Dec. id enim non ex nomine, ſed ex propria natura, & ſubſtantia habent, vt re ipſa tantum in ijs obligatio contrahatur. Altera vero ratio Decij tolli-

24 tur concedendo, † quod cuiuſque anni diſtributio reſtringanda ſit ad reditus, qui eo anno percepti ſunt, reſpectu tamen eorum, qui eo tempore Eccleſię ſeruierũt, quomodo procedunt in contrarium allegata; quare non eſt trahendum ad alios annos, vel ad eos, qui alio tempore ſeruie-

25 runt: nam fructus cuiuſque anni † deſtinati ſunt pro oneribus incumbentibus illo anno vſque ad nouos fructus, vt conſtat ex tex. in cap. præſenti. §. porrò de off. ord. in 6. vbi id ſpecie adnotauit inter cæteros Gemin. nec non Couar. lib. 1. variar. reſol. cap. 15. num. 12. in fin. Hieron. Gig. conſ. 124. num. 3. Burſat. conſ. 178. num. 41. late Bo. gn. deciſ. 37. num. 48. 50. 53. & 56. 2. par. Ad tertiam rationem dicimus, quod admiſſo, diſtributiones introductas eſſe in fauorem cultus diuini, ne-

26 ga mus aſſumptum, quod † nimirum, ſi detur antiquis Canonicis, ſeu eorum hæredibus diſtributiones iure iam acquiſitæ; cultus diuinus per ſe minuatur; nam cuilibet anno ſui fructus, & diſtributiones aſſignandæ ſunt, vt mox diximus. vel igitur diſtributiones correſpondentes prioribus annis, quæ percipi debebant ab antiquis Canonicis, perceptæ fuerunt a poſterioribus Canonicis, qui tamen etiam perceperunt diſtributiones poſteriorum annorum; & ſic proculdubio non minuitur cultus ex defectu diſtributionum, cum poſterioribus annis ſupponantur propriæ acceſ-

ſiſſe diſtributiones ; quin immo reſtituant diſtributiones priorum annorum , quas non magis ipſi , quam antiqui Canonici habere debent; vel non perceperunt,puta propter difficultatem exigendi ; & ſic adhuc non magis ipſi iuniores eas habere debent,quam antiquiores,ſeu eorum hæredes , cum ſuis annis correſpondeant , vt vt mox dictum eſt;neque difficultas exigẽdi tollat obligationem , vt in princ. huius concluſ. dicedamus. neque video , quomodo cultus diuinus in poſterioribus annis minuatur , qui ſuas habent diſtributiones æquale cæterorum annorum diſtributionibus . Ex quo etiam ſtatim euertitur quarta ratio : neq.enim Eccleſiæ oneratur vltra facultates , ſed ſingulis annis propria onera aſſignantur; cum hæ diſtributiones, quæ nunc exiguntur , & diſtribuuntur , exigi debuerint ; & diſtribui prioribus annis. Poſtrema denique ratio ſe ipſam iugulat ; retorquendo enim argumentum dicimus ; quod , ſi diſtributiones , quæ percipi debebant ab antiquioribus Canonicis , ſeu , Capellanis ſuperioribus annis nunc percipiuntur a iunioribus Canonicis,velCappellanis,antiquiores per ſupradicta æquales non erunt.ſed deterioris cõditionis , in percipiendis portionibus, ſeu
27 diſtributionibus quotidianis , † contra diſpoſitionem tex.in d.cap.cum omnes,de conſtit. in contrarium allegati, clericos , omnes pares eſſe debere in huiuſmodi reditibus,& prouentibus Eccleſiaſticis percipiendis.

Quatenus verò opinioni Dec.contra noſtram concluſ. fauere videtur Gloſ. in Extrauag.ſuſcepti,verbo , in totum,verſic. diſtributiones enim,ne ſed.vac.inter commun. & ipſe Pontifex in Extrauag. cum nõnullæ la 1. §. præterea , de præben. etiam in commun. ſatis reſponſum fuit ſup. 1.par.queſt.9. concluſ. 2. ad fin. vbi etiam alia quædam attulimus,quę an cõfirmationem huius concluſ. non mediocriter faciunt . Atque ex his ſatis,ni fallor, factum puto rationibus Decij,finisq;ſit huic queſtioni.

SVMMAE RERVM.

1 *Donare poſſunt inter viuos in pios vſus clerici in ægritudine conſtituti aliquam partem redituum Eccleſiaſticorum etiam diſtinctorum à diſtributionibus quotidianis. Immo. in quauis quantitate ; ſani;nu.2.aut etiam infirmi;num.3.*

4 *Traditio requiritur in donatione inter viuos bonorum acquiſitorum ex reditibus Eccleſiaſticis a clerico ęgroto facta.*

5 *Donare non poteſt inter viuos clericos in vſus prophanos reditus Eccleſiaſticos a diſtributionibus diſtinctos.*

6 *Reditus Eccleſiaſticos iure tantum humano tenentur clerici vltra propriam ſuſtentationem in pios vſus erogare.*

7 *Eleemoſina facienda eſt iure diuino à quocunque de eo , quod ſupereſt ſtatui ſuo.immo & de eo,quod ſupereſt neceſſitati,extremè indigenti : num.8.vbi etiam , quod ad eam arctius tenentur Eccleſiaſtici eorumq; ſtatus ſtrictior eſt.*

9 *Ius naturale non cogit clericos ad erogandos reditus Eccleſiaſticos in pios vſus, contra Nauar.& num. ſeq.*

10 *Pręcepta Decalogi ſunt diuina,& naturalia.*

11 *Conſuetudo immemorabilis,vt clerici in vſus non pios diſponant de reditibus Eccleſiaſticis,admittenda eſt.*

12 *Donare poſſunt clerici inter viuos diſtributiones etiam in vſus non pios , & num. ſeqq. licet ibi alij reditus non ſint : & ei , qui illas malè quæſiuit;num.17.*

13 *Donare facilius poſſunt clerici ſecundum canones reditus Eccleſiaſticos inter viuos , quam de ijs teſtari .*

14 *Argumentum ad vltimis voluntatibus ad contractus valet vbi militat eadem ratio.*

15 *Verbum,diſponere,additum verbo teſtari.dicit actum inter viuos.*

16 *Verbum,teſtari,comprehendit etiam codicillos & donationem cauſa mortis.*

17 *Dominium, quod habent clerici quotidianarum diſtributionum optimè arguit, poſſe illos de ijſdem diſponere per actum inter viuos , contra Nauar.*

18 *Succeſſor clerici habet diſtributiones ad ratam temporis,quo clericus Eccleſię inſeruiuit;& num.ſeq.*

19 *Diſtributiones quotidianas lucratur clericus ſolum ad ratam temporis, quo Eccleſiæ inſeruit.*

20 *Fructus beneficiorum ex quorundam ſententia diuidendi ſunt inter ſucceſſorem , &*

nio dubia redditur; numero 22. communiſque opinio eſt, vt ad hæredem pertineant ſolum fructus ſeparati; numero vigeſimo ſecundo etiam non conditi; num. 23.

24 *Fructuum diuiſio inter hæredem, & fideicommiſſarium qualiter ſit facienda; vbi etiam de penſionibus prædiorum urbanorum, qualiter fiat diuidenda inter prædeceſſorem, eiuſue hæredes, & ſucceſſorem in beneficio. & quid in penſionibus prædiorum ruſticorum; num. 25.*

26 *Fructus beneficiorum quomodo diuidendi ſint inter ſucceſſorem beneficiarij, & eius hæredes, remiſſiue.*

An, & quomodo poſſit clerici de Quotidianis Diſtributionibus diſponere per actum inter viuos. Quæſtio. IV.

QVONIAM duobus modis poteſt aliquis de re propria diſponere, vel per vltimam voluntatem, vel per actum inter viuos; ideo, poſtquam egimus, an, & quando poſſint clerici diſponere de quotidianis diſtributionibus per vltimam voluntatem, cui conſequenter ſubiecimus quæſtionem de ſucceſſione ab inteſtato; reliquum nunc eſt, vt de diſpoſitione per actum inter viuos videamus; qui quidem, quatenus ad rem noſtram facit, vel eſſe poteſt emptio, & venditio, ſeu locatio, & de his ſatis egimus ſupr. 1. par. quæſt. 18. præcipue concl. vlt. in fin. aut remiſſio, compoſitio, ſeu tranſactio; de quibus in ſequenti q. aut denique eſſe poteſt donatio inter viuos, & de hoc agemus in hac quæſt. quam tribus concluſionibus abſoluemus.

Prima Concluſio. Poſſunt clerici in
1 ægritudine conſtituti † donare inter viuos in pios vſus aliquam partem redituum Eccleſiaſticorum etiam diſtinctorum à quotidianis diſtributionibus, immo etiam bonorum ex his reditibus acquiſitorum. tex. eſt in c. ad hęc de teſtam. ibi, viuentes, & ſui compotes moderare valent aliqua de bonis ipſis non ratione teſtamenti, ſed eleemoſinæ intuitu erogare in ægritudine conſtituti, vbi Glo. & Doct. id adnotarunt.

Ampliatur autem hæc concluſio pri-
2 mo, vt † etiam poſſint clerici in quauis quantitate donare inter viuos in vſus pios, ſeu titulo eleemoſinæ, ſi bona vtantur valetudine; quod ſatis probatur in cap. quia Ioannes iuncta Gloſ. 11. quæſt. quinta adnotaruntque Abb. Ancharan. Imol. & Barbat. d. cap. ad hæc, Couar. in cap. cum in officijs, numero quinto de teſtamen. & Nauar. d. tract. de redit. Eccleſiaſt. quæſt. 1. monit. 34. numero primo cum ſeq. & quæſt. 3. monit. 1. numero primo, Ampliatur ſecundo, vt
3 etiam poſſit clericus † donare inter viuos huiuſmodi magnam quantitatem, licet aduerſa vtatur valetudine; vt late probauit Nauar. d. monit. 34. numero primo & 2.

Limitatur autem primo hęc concluſio,
4 quod vbi † donatio fiat bonorum acquiſitorum ex redditibus Eccleſiaſticis ab ægroto, debet fieri traditio ipſorum bonorum viuente donante, ad hunc ſaltem effectum, vt fraudis pręſumptio, & ſuſpicionis indicium euitetur, quo ficta cenſeri poſſit donatio iſta ab ægroto facta; vt poſt Barbat. d. cap. ad hæc columna ſecunda, monet Couar. d. cap. cum in officijs numero quinto, Limitatur ſecundo, quod
5 ſecus † erit ſi huiuſmodi reditus in vſus non pios, ſeu prophanos erogentur; neque enim id facere poteſt clericus de iure communi, ſed debet eos omnino in pios vſus erogare, vt docet Nauar. d. quæſt. 1. monit. 34. num. 3. & latius ead. quæſt. 1. monit. 24. per totam; quamuis non admittamus, quod ipſe vtrobiq; & monit. 20. cum ſeqq. alijſque nonnulli Doct.
6 tradunt, † clericos ad id iure diuino, ac naturali teneri; neq; enim vllus Scripturæ locus magis de reditibus Eccleſiæ, quam de alijs prophanis loquitur, pro vt illud Luc. 11. quod ſupereſt, date eleemoſinam, aut illud Paul. 1. ad Timoth. 6. habentes alimenta, & quibus tegamur, his contenti ſimus; his enim locis, alijsq; ſimili-

ſimilib. ſatis reſpondet inter alios Sot.lib.
10.de iuſt.& iur.q.4.art. 3. nam vel verba
conſilij ſunt, vt hæc poſteriora, vel com-
munia ſunt cæteris quoque prophanis re-
7 ditibus,quos † diuino iure ſateor cum cō-
muni Doctorum ſententia teneri quoſli-
bet fideles in pauperes ærogare quoad eā
partem, quæ cuiuslibet ſtatui ſupereſt, vt
conſtat ex loco Luc. 11. proximè cit. &
tex.in c.ſicut hi,47.diſtin. vbi Doct. & S.
Tho.2.2.q.32.art.2.Nau. in Manual. Con-
feſſ.c.24.ferè per totum, Sarmient. in tra-
ctat.de redit.Eccleſ.4. par.cap. 5. num. 8.
& Io.Azor.Inſtit.Moral.par.2.lib. 12.cap.
8 7. quæſt. 2. & 3. immo † & occurrere
extremæ alterius neceſſitati ex ijs, quæ
propriæ neceſſitati ſuperſunt iuxta com-
munem Doctorum traditionem in c.paſce
86. diſt. maxime vero Summiſtarum in
Verbo.Eleemoſina, Nauar. ſupr. Sarmien.
d.cap.5.num.5.& Io. Azor.d.lib. 12. cap.
7. quæſtio. 5. Non negauerim tamen
quin arctiori vinculo, attento maxime
iure poſitiuo Eccleſiaſtico, teneatur be-
neficiarij quod ſupereſt ſtatui in vſus pios
erogare: vel ex eo iure alia ratione ſta-
tus eſt Clericis, quam laicis deſignandus
vt optimè inter alios explicat Azor.d.lib.
7.cap.8.q. 2. Neque etiam video,quomo-
9 do † iure naturali directe id præcipiatur.
quod enim Nau.d.quæſt. 1.monit.20.ait,
clericum,qui id, quod ſupereſt ex rediti-
bus Eccleſiaſticis pro ſua ſuſtentatione,
non erogat in pios vſus, committere
contra præceptum ſeptimum Decalogi
de non furando, & decimum de re aliena
non concupiſcenda, quæ tamen præce-
10 pta,ſicut & cætera Decalogi,† non modo
diuina ſunt, vt de ſe patet, & docet inter
alios S.Thom. 2. 2.q. 100.art. 1. ſed etiam
naturalia,vt idem communiter receptus
tradit.2.2.quæſt.122.art.1.& Nauar.d.mo
nit.20. num. 5. id inquam ego non admit-
to,quaſi clericus ille directe, & per ſe
delinquat contra huiuſmoei præcepta De
calogi,ſed indirecte, & per accidens, ſeu
per aliud, quatenns nimirum Eccleſia do-
minium quodammodo abſtulit huiuſmodi
redituum clerico vltra congruam eius ſu-
ſtentationem; atque hac ratione admitti-
mus, clericum hos reditus, qui ſuſtenta-
tioni ſuperſunt, in prophanos vſus ero-
gantem contr ius naturale delinqnere,
naturale inquam non ſimpliciter, ſed hu-
manum, ſeu potius humanum naturale,
quatenus facit contra id, quod naturaliter
ad humanum preceptum conſequitur,ſeu
quod ius naturale præcipit ſuppoſito hu-
mano precepto.

Secunda Concluſio. Certum mihi eſt
poſſe clericos ſecluſa quauis conſuetu-
12 dine etiam in vſus non pios † donare
inter viuos quotidianas diſtributiones,
quas iuſte quæſierunt, ſicut poſſunt cęte-
ros reditus patrimoniales. ita in hac ſpe-
cie reſpondit Pariſ.conſil.33. num. 12. &
ſeqq.Soc.conſil.91.colum.quinta, verſic.
circa ſecundum volum.tertio,Corn.conſ.
314. colum. ſecunda, volum. tertio, &
ſentit Alexand.conſ. 116. colum. fin.vol.
ſeptimo, Gig.conſil.144.num. ſeptimo,
& 34. Idem etiam poſt alios voluit Ioan.
Azor.inſtitut.d. lib. ſeptimo, cap. nono,
quæſt. decima, fere per tot.& Franc.Bur
ſat.conſil.226. num.49. volum. ſecundo,
dum reſpondit, ex recepta ſententia cle-
ricos habere liberam diſpoſitionem quo-
tidianarum diſtributionum. probat au-
tem primo hanc concluſionem Pariſ. &
Soc. loc. citat. quia poteſt clericus de ijs
teſtari, quod nos ſupr. quæſtion.ſecunda
concluſion. ſecunda oſtendimus; facilius
13 autem † permittunt canones clericis, vt
donare poſſint inter viuos reditus Eccle-
ſiaſticos, quam, vt de ijs queant diſpo-
nere per vltimam voluntatem, vt conſtat
ex d.cap. ad hæc, de teſtam. vbi id adno-
tarunt Doct. & Nauar.d.tract.de redit.Ec
cleſ.quæſt. 1.monit.34. & quæſt.3. monit.
14 1. præterquam quod valet etiam † argu-
mentum, & illatio de vltimis voluntati-
bus ad contractus,ſaltem vbi militat eadē
ratio prout accidit in caſu noſtro, quod
probatur in l. quæ de legatis, ff. de le-
gat. 1. cum ſimil. ex quibus id late ad-
ſtruunt Euerard. & Bellon. in loc. ſeu ar-
gument. a contract. ad vltim. voluntat.
& contra. probant ſecundo hanc con-
cluſionem Pariſ. & Socin. quia Doct.
fere omnes in cap.vnico, de cler.non
reſid. in 6. nec non Gemin. in conſ. 85.
col.3.& Card.in clement.fin.quæſt.13.de
præben.docent,poſſe clericos libere teſta
ri,ac diſponere de quotidianis diſtributio
nibus.

15 nibus. illud autem verbum,† diſponere,
referendum eſt ad actum inter viuos; nam
de teſtamento,& vltima voluntate dictum
erat per illud verbum, teſtari, quod ſatis
16 † comprehendit etiam codicillos, & do-
nationem cauſa mortis, iuxta tex. in L.
Marcellus,ff.de donat.cauſ.mort.& l.con-
ficiuntur,cum vtrobique not.ff. de iur. co-
dicill.aliàs verbum,diſponere,eſſet fruſtra
torium, contra ea, quæ traduntur per
Doct. in l. hæc ſtipulatio,§. Diuus ff.vt le-
gat. ſeu fideic. nom.caueat. Tertia,& po-
17 ſtrema ratio † eſt,quam indicant Pariſ. &
Soc.loc.cit.quoniam clericus pōt tanq̄ de
re ſua, cuius habeat dominium, de hiſce
diſtributionibus diſponere; in re autem
ſua quilibet eſt moderator,& arbiter, l. in
re mandata,C.mandat.l.ſed & ſi,§. conſul
uit,ff.de petit. hæredit. l. ſi quis vi §.diffe-
rentia,ff.de acquir.poſſ.cum ſuis concord.
quod vero clericus habeat dominium quo
tidianarum diſtributionum, latè oſtendi-
mus ſup.hac ipſa 2.par. quæſt. 1. concl. 2.
Neque vis huius rationis eneruatur per
id; quod tradit Nauar. d. tract. de redit.
Eccleſ. quæſt. 1. monit. 51. num. 3. qua-
tenus reſpondendo ad tex.d.cap.vnico, ex
quo probare contendebat Sarmient. in
ſuo tract.de reditib.eccl.clericos poſſe te-
ſtari ac libere diſponere de reditibus Ec-
cleſiaſticis;ait,non rectè ſequi ex eo,quod
quis dominus ſit alicuius rei, poſſe de ea
diſponere;nam hæc conſequentia euerti-
tur per tex. in l. non ideo minùs, ff. de rei
vendic.vbi habetur,grauatum ad reſtituen
dum poſt mortem dominum eſſe, licet a-
lienare non poſſit; nec non ex eo patet,
quod feudatarius emphyteota, & ſimiles
habent verum dominium, & tamen rem
alienare non poſſunt,neque de ea libere
diſponere;ſimiliter pupillus, furioſus, &
& ſimiles non habent liberam adminiſtra
tionem, & diſpoſitionem rerum ſuarum,
quarum tamen habent verum, proprium,
& plenum dominium. Ad hoc enim bre-
uiter reſpondeo,ideo hos omnes non poſ-
ſe libere diſponere de rebus, quarum ha-
bent dominium,quoniam dominium illud
non eſt abſolutum, ſed dependens vel ab
aliqua perſona ſiue propter gratuitam, &
liberalem conceſſionem, prout contingit
vt plurimum in feudo, & emphyteuſi,
quorum etiam dominium plenum nō eſt;
ſiue propter infirmitatem iudicij in eo,
qui dominus eſt,vt in minore, & furioſo;
vel a conditione, ſeu tempore, vt in eo,
qui grauatus eſt reſtituere poſt mortem;
vel aliqua alia re;quod non eſt in propoſi-
to,cum clericus liberum,plenum, & abſo
lutum habeat dominium quotidianarum
diſtributionum, quas neque gratuito acce
pit,ſed labore quæſiuit; neque impeditur
diſtrahere propter imbecillitatem iudicij
cum non ſupponatur iudicio laborare;
denique grauatus non ſit eas legitime quę
ſitas alicui reſtituere, ſupponamusq; eum
conditionem illam, & modum adimple-
uiſſe,ſub quo datæ,& aſſignatæ fuerunt,ni
mirum diuinis officijs interfuiſſe, Eccle-
ſiæq;debitum pro ſuo munere ſeruitium
præſtitiſſe,iuxta diſpoſitionem tex.in d. c.
vnico, & alias ſæpius per nos tradita in
hoc tractatu.

Ampliatur vero hæc noſtra cōcl. prima
vt eodem concl. procedat quamuis benefi
cium nullos alios reditus habeat præter
quotidianas diſtributiones.ita poſt Silu.ex
Abb.& Gemin.tradit Azor.d.q.10.Amplia
tur ſecundo, eadem concl.vt poſſint dona
ti huiuſmodi quotidianæ diſtributiones il
li etiā, qui iniuſte illas acquiſiuit, ſi prius
reſtitutæ fuerint illis,quibus iure accreſce
re debebāt, nullo tamen præcedēte pacto
de donandis iiſdem eas reſtituentis idque
poſt Conc.Trid. ſeſſ. 24. c. 12. de reform.
prohibens quamuis remiſſionem diſtribu-
tionum ijs faciendam,qui ſtatis horis non
inter fuerint. ita Nauar. & optime in tra-
ctat.de orat.& hor.Canon.cap.22. Miſcel.
59. alias 14. num. 1. vſque ad 8. de quo
latius quæſt. ſeq. concluſ. 1. Verum hæc
ampliatio nō procedit in Prouincia,Med.
propter diſpoſitionem Conc. Prouinc.
4. part.ſecunda, tit. de diſtributionib.
vbi expreſſe ipſa quoque donatio huiuſ-
modi diſtributionum prohibetur in hæc
verba. ſi vero vlla cuiuſuis generis cauſa
cautæue ſpecie,aut prætextu cuiquam
diſtributiones aut ab vniuerſo Capitulo,
aut ab eorum ſingulis contra Prouincialia
decreta,& præſcripta dari,donari, remit-
ti, aut quauis colluſione concedi conti-
gerit, ne illas quiſquam capiat,ſi percepe-
rit, retinueritue, ne ſuas faciat, ſed re-

ſtituere cogatur; Capitulo autem, quod tacite, vel expreſſe ei rei cõſenſerit, pœna ſit, vt diſtributiones aliquot Epiſcopi arbitrio, aut Sacriſtiæ, aut Confratriæ Sanctiſſimi Corporis Chriſti in Eccleſia conſtitutæ, aut alijs locis attribuendas ſoluat, cuius etiam decreti mentionem faciemus q. ſeq. necnon vlt. huius tract. & pro hac ampliatione videnda etiam ea ſunt, quæ latius.d.q.ſeq.dicemus.

Tertia Concluſio, quæ erit pro complemento non huius modo q. ſed etiam trium ſtatim præcedentium quæſt. Hæres,
18 † donatarius, vel alius ſucceſſor clerici quoad quotidianas diſtributiones, debet eas habere ad ratam temporis, quo d. uinis in quolibet anno interfuit, atque Eccleſiæ inſeruiuit. Probatur hæc concluſio vni ca ratione. neq; enim poteſt clericus tranſmittere ad ſucceſſorẽ heredẽue ſuum maiorem diſtributionum partem, quam ipſe lucratus ſit, ac ſibi quæſierit; cum nemo poſſit plus iuris transferre in alium, quam ſibi cõpetere dignoſcatur, c. nemo poteſt, de reg. iur. in 6. l. nemo plus, ff. eo. nemoq; det, quod non habeat, cap. quod autem, de iure patr. cum ſimil. Quod autem clericus
19 † in quolibet anno lucretur diſtributiones dumtaxat ad ratam temporis, quo Eccleſiæ inſeruit, diuiniſque intereſt, ita, vt ſiue decedat, ſiue cedat, aliterue beneficium in Eccleſia Collegiata habere deſinat, ab eo die in antea carere debeat diſtributionibus, atque adeo eas in alium tranſmittere non poſſit, admonuimus ſupr. 2. par. quæſt. 12. num. 67. & ex eo probatur; nam diſtributiones dantur pro labore, & ſeruitio ſingulis diebus præſtito; & eo ipſo diſtributiones quotidianæ dicuntur, & ſunt, quod, licet non quotidie diſtribuantur, tamen reſpectu habito ad ſingulos dies, immo & horas, quibus clericus diuinis interfuit, ei tribuantur, vt conſtat ex ijs, quæ tradidimus ſupr. 1. par. quæſt. 1. ad fin. & in ſpecie monet Pariſ. d. cõſil. 33. num. 24. vol. 4. & deciſum fuit in Rot. Rom. teſte Achill. de Craſſ. deciſio. 275. ſeu 12. de præben. Confirmatur autem hæc ipſa concluſio ex opinione, & ratione illorum, qui volue-
20 runt, † fructus beneficiorum diuidendos eſſe inter beneficiarij hæredes, & ſucceſſorem in beneficio ad ratam temporis, quo beneficiarius præceſſor obtinuit beneficium; ita, vt pro eo dumtaxat tempore vſque ad diem ceſſus, vel deceſſus, ad illum, eiuſue hæredes, & ſucceſſores in prophanis pertineant beneficiorum reditus, pro reliquo vero tempore ſequenti ad ſucceſſorem in beneficio, ſeu ad Eccleſiam, vt voluit Bart. in l. diuortio in princip. num. 12. ff. ſol. matr. & ibid. Alberic. Didac. Couar. lib. 1. var. reſolut. cap. 15. num. 12. ad fin. Ludol. Schrader. in tract. de feud. par. 9. princip. 2. par. ſect. 3. num. 88. Lud. Molin. lib. 5. de primogen. Hiſpan. c. 2. nu. 4. & Sarmient. in tract. de redit. Eccleſ. 4. par. cap. 6. num. 13. ob eam rationem, quod beneficiarius propter onera beneficij in hoc aſſimilari debet marito, qui ſuſtinet onera matrimonij; atque adeo fieri debet d uiſio fructuum inter beneficiarium, eiuſue hæredes, & inter ſucceſſorem in beneficio ad ratam anni, & temporis, quo beneficium obtinuit, eiuſque onera ſuſtinuit, quomodo fit inter maritum, & vxorem facto diuortio, iuxta diſpoſitionem tex. d. l. diuortio in princip. hæc enim ratio, vbi etiam non militaret in quolibet beneficio, quoad fructus beneficiorum; militat ſaltẽ, & omnino locum habet in clerico Eccleſiæ Collegiatæ quoad quotidianas diſtributiones, quas percipit non modo ratione cuiuslibet oneris; ſed ratione aſſidui laboris, & ſeruitij; quod Eccleſiæ præſtat.
21 quoad reliquos † enim reditus beneficiorum, cum eorum onera tot, tantaque non ſint, ſicut in matrimonio, vt optimè monet Nauar. d. tract. de redit. Eccleſ. quæſt. 3. monit. 13. nu. 3. tranſeo cum communi opinione Gloſ. & Doct. in cap. ſi propter, de reſcript. in 6. cap. præſenti, de offic. ord. eod. lib. Hoſt. Henric. Card. Imol. & aliorum in cap. fin. de pecul. cleric. quæ
22 habet, † vt ad beneficiarium, ſeu eius hæredem, ac ſucceſſorem in prophanis ſpectent reditus, & fructus percepti, ſeu à ſolo ſeparati; idq; licet reconditi
23 † non ſint, pro vt contra Gloſ. d. cap. præſenti, voluit ibi Franc. Gemin. d. cap. ſi propter, Card. Imol. & Barbat. d. cap. fin. Salic. in l. ſi pater, C. de vſufr. Florian. in l. qui ſcit §. ſi alieno, ff. de vſufr.

quo-

quorum opinio communis eſt teſte Tiraq. de retract.lib.2 §.5.Gloſ.4.in princip.reliqui verò fructus pertineant ad ſucceſſo-
24 rem in beneficio; idque iuxta † diuiſionē fructuum,quæ fit inter dominum, & heredes vſufructuarij ex diſpoſitione tex. in l.ſi vſufructuarius,ff.quibus mod.vſufruct. amitt.

Admitterem tamen Couar. opinionem de rata temporis quoad fructus,qui percipiuntur ex domib.locatis, propter rationem, quam affert idem Couar. non quidē d.num.12.ſed nu.4.vbi de emptione agit, quia penſio in prędio vrbano ſoluitur pro fructibus, qui quotidie percipiuntur, ſcilicet pro eius vſu,& habitatione.quod etiā ſentit Io.de Imol.in d.l. diuortio in princ. dicens, quod pro rata temporis præteriti in prædijs vrbanis poteſt exigi pēſio propter continuatam vtilitatem,ſecus verò in prædijs ruſticis,in quibus percipitur vtilitas ſolùm tempore meſſium, & vindemiarum: facit.l.item quæritur, ff.locat. Idque ſequitur ex ipſa comuni opinione, de qua nos mentionem mox fecimus, & latè ipſe Couar.id cap.15.num.2.3.4 & 12. volens penſionem ſuccedere, ac ſolui loco fructuum, ideoque illorum tempus ſpectandum. Ex qua opinione aliud erit dicendū in canone Emphyteutico; cum enim dominus directi nullos alios fructus ex re ipſa exigere poſſit,quā ipſum canonē, quoniam vtile dominium in Emphyteotam tranſtulit; planè ſequitur, canonem non ſolui loco fructuum, ſed eſſe fructum ipſum,qui ſoluitur in recognitionem directi adeoq;quoad eius adiudicationem ſpectandū eſſe diē,quo cedit ſolutio:idq; ſēſit poſt alios Surd.conſ.84.num.4.vol.1. Pariſ.con
25 ſil.40. num 1. Quòd ſi † agri pertinentes ad Eccleſiaſticum beneficium,aut alia eius prædia ruſtica ad penſionem annuam locata fuerint; cedente, aut decedente eo, qui beneficium poſſidet, penſiones illius anni, quo fructus percepti ſunt,eo adhuc beneficium obtinente, licèt earum ſolutionis dies cedat poſt beneficij dimiſſionem, ad eum ipſum beneficiarium, eiuſue ſucceſſores etiam ſingulares, aut hæredes in rebus prophanis pertinebunt, ex mente prædictorum, omnium; cum tunc penſio loco fructuum ipſorum ſuccedat, ac ſoluatur iuxta diſtinctionem l.defuncta,ff.de vſufr. quod in ſpecie adnotauit Ang.conſil. 245. num. 7. & Card. conſil. 100. Alex. conſil. 15. vol.3. & Bellon. conſ. 3. num. 12. Burſat. conſil. 178. num. 17.vol.2.Alb. conſ. 713. num.1.& ſeq.vol.4.Surd.d.conſ. 84. num. 4.vol.1.& conſ.333.num.4.vol.3. Quod ſi quis plura velit de hac quæſtione,
26 † quomodo diuidendi ſint fructus beneficiorum diſtincti a quotidianis diſtributionibus inter ſucceſſorem in beneficio, & ipsū beneficiarium, ſeu eius hæredes;præter citatos Doct.conſulat Cæſar. Ottinel. in conſ.quem non multos ante annos edidit ad c. ſi quis iam tranſlatus 21. quæſt. 2.de fruct. Eccleſ.poſt tranſlat.percipien. Bal. conſ. 313. vol. 3. Honded. conſ. 85. vol.2.necnon Nauar. conſ.61.tit. de præbend. & conſil. 2. de pecul. cleric. lib. 3. Burſat.conſ.75. num. 30.vol. 1. conſ. 178. num.18.& ſeqq. vol.2. conſ.226.num. 48. & conſil. 238. num. 12. vol. 3. Alb. conſil. 79.num.15. conſil.378.num.3. & ſeqq. conſ. 542. fere per totum. & conſil. 713. nu.1. & ſequent. Surd. d.conſ. 84. num.4. vol.1.& conſ.333.fere per tot.vol.3.Hier. Gabr. conſ. 192. vol. 1. Rimin. iun. conſ. 716.lib.6.Monal conſ.107.Flam.Pariſ.tractat.de reſign.benef. lib. 1. quæſt. 6. Mar. Burg.in tract.de laudim. par. 1. inſpect.4. num. 54. & 55. Petr. Vbald. in tract. de duobus fratr.11.par. princip.num. 29. & ſequent. Campeg. in tract. de dote 2 par. quæſt. 19. cum ſequentib. Franc. Viu. deciſ.8.num.11.& ſequent. Io.de Caſtello in moder.tract.de vſufr.cap. 79. Io. Guttier. quæſt.canon.cap.33.Nos vero ad alia tranſeamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Remiſſio, donatio, & tranſactio inter ſe differunt. & quomodo;nu.ſeqq.*

2 *Donatio quarum rerum fit: & num.5.*

3 *Remiſſio quorum nam fit;& nu.ſeq.*

4 *Remittit quis facilius quod ſperat,quam dat quod promittit.*

5 *Tranſactio eſt de re dubia,& lite incerta, neque finita.*

6 *Donare poteſt clericus diſtributiones ſibi applicatas alteri, qui eas male quæſierat; & num.*

num.ſeq.vbi in dupliciter limitatur.

7 *Remiſſionis debiti, ſeu donationis prohibitæ exorbitas à iure, atque ideo non eſt facilè extendenda.*

8 *Remiſſio, & conuentio de futuro circa quotidianas diſtributiones omnino prohibita eſt de præterito verò probabile eſt, quod non ſit prohibita, nu. 9 licet probabilius ſit, quod ſit; num. 10 cum duob. ſeqq.*

11 *Dictio vniuerſalis omnes ſui ſpecies includit, & quicquid impropriè eo nomine venit.*

12 *Dictio, quoduis, vniuerſalis eſt: & ibi, an abſenti iuſta de cauſa fieri poſſit remiſſio.*

13 *Remiſſio de præterito fieri poteſt, vbi dubium iuris, aut facti ſit, an quis malè perceperit diſtributiones.*

14 *Transigi non poteſt ſine ſuperioris auctoritate ſuper iure in futurum percipiendi diſtributiones quotidianas. Idq; licet iuramentum accedat; num. 15. componi tamen amicabiliter poteſt, modo id gratis fiat; numero. 16.*

17 *Tranſigi poteſt ſuper iure percipiendi diſtributiones dato aliquo ſpirituali. debet tamen pro validitate, & ſucceſſoris obligatione accedere ſuperioris auctoritas; num. 18.*

19 *Tranſactio fieri non poteſt ſuper alimentis futuris ſine ſuperioris auctoritate.*

20 *Tranſigi non poteſt ſuper penſione Eccleſiaſtica, quæ datur pro alimentis, in futurum ſoluenda ſine ſuperioris auctoritate.*

21 *Tranſigi poteſt ſine ſuperioris auctoritate ſuper diſtributionibus præteritis temporales enim quid ſunt: nu. 22.*

23 *Tranſigi poteſt ſuper præteritis alimentis ſine ſuperioris auctoritate. & quæ ſit ratio diſcriminis quoad futura; num. 24.*

An, & quomodo poſſint per clericos condonari, vel remitti Diſtributiones ab alijs malè perceptæ, ſeu ſuper iiſdem tranſigi.

Quæſtio V.

DIXIMVS in præcedentib. quæſt. num poſſint clerici de quotidianis diſtributionibus diſponere per donationem inter viuos. ſed quoniam tranſactio, & remiſſio eſt quidam actus inter viuos; ideo de ea iuxta id, quod ibidem propoſuimus, & polliciti ſumus, agendum eſt in hoc quæſtio.

1 Præmitendum autem eſt, differre † hæc tria inter ſe, donationem, remiſſionem, & tranſactionem, ſi propriè, & ſpecificè accipiantur, vt patet ex Bart. in l. actione, C. de trãſact. & l. ſi duo, ff. de verb. oblig. Glo. in cap. ſtatutum, §. notarium, de reſcript. in 6. Nauar. in tract. de orat. Miſcel. 14. alias 59. iuncto tex. in l. 1. cum ibi not. & alibi. ff. de tranſact. atq; alijs infra citandis:
2 donamus † enim id, quod noſtrum eſt, ac poſſidemus, vel ita certò nobis pollicemur, vt quaſi tenere, ac poſſidere videamur, quoniam vel ſtatim, vel aliquando, omnino tamen in noſtram poteſtatem ſci-
3 mus eſſe venturum; remittimus † vero quod ſperamus, neque tamen habemus, aut ſaltem habituros nos eſſe certò ſcimus; vt quia de debito liquidò non appareat, Alciat. in l. dediſſe, ff. de verbor. ſignificat. per l. contra, §. 1. ff. de pact. vel certè illud ſit penes debitorem, vt ſatis colligitur ex l. Imperatores, ff. de pact. l. pactum curatoris, C. eod. l. remittit. ff. de iureiur. latè Couar. lib. 2. var. reſol. cap. 4. nu. 8. & 12. prope fin. Bald. & alij, d. l. actione, C. de tranſact. Abb. in cap. veniens, num. 6. & ibi Adden. de teſtib. item ex l. vnum ex familia, §. ſi rem, ff. de leg. 2. & l. fideicommiſſum, §. item ſi quis, ff. de leg. 3. per quæ duo iura adnotauit Galin. in tract. de verbor. ſignif. lib. 5. cap. 18. num. 631. faciliùs aliquem
4 † remittere quod ſperat, quam dare quod promittit; quod etiam adnotauit Bart. in l. ſi duo, ff. de verbor. oblig. qui autem tranſi-
5 git † quaſi de re dubia, & lite incerta, neque finita tranſigit, vt ait Vlpianus I.C. in l. 1. ff. de tranſact. donatio verò eſt de re certa, & indubitata, vt conſtat ex d. l. 1. in fine, ibi, qui paciſcitur donationis cauſa, rem certam, & indubitatam liberalitate remittit; quod verbum, remittit, ſumitur hic, non ſpecificè, & propriè, ſeù impropriè, ac genericè, vt commune eſt ad donationem, & ipſam remiſſionem ſpecificè, ac propriè ſumptam, vt quiſque facilè poteſt intelligere: cum hoc tamen ſtat, vt ea res non habeatur; poſſumus enim, vt de ſe patet, rem aliquam certò, & indubitatè ſperare, & tamen eam non habere, neque poſſidere: prout in caſu propoſito ſunt quotidianæ diſtributiones,

tiones, quas quis lucratus eſt, & tamen adhuc actu eas non percepit a Theſaurario, qui paratus eſt illas cuique ſoluere. Ex quibus omnibus habetur, quod, ſi diſtributiones penes Theſaurarium exiſtentes alicui, qui eas male quæſierit, condonentur, dicatur donatio, ſicut ſi penes cō donantes exiſterent; ſi vero concedantur ſeu potius relinquantur eidem eas penes ſe habenti, aut etiam penes alium, a quo difficile exigi poſſint, non tamen vlla lis, aut controuerſia mota ſit, dicenda ſit remiſſio vt etiam ſatis conſtat ex l. ſi ſponſalibus, & l. licet, §. quoties, ff. de iur. dot. cum vtrobique not. quod ſi dubia res effecta ſit propter controuerſiam in iudicio motam, vel extra, erit tranſactio, ff. iuxta d. l. cum ſua gloſ. de tranſact. & tradita & per Doct. tum ibi, tum in rubr. & l. 1. C. eod. alibiq; paſſim. Hoc præmiſſio ſit.

Prima Concluſio. Certum eſt, poſſe
6 †clericum diſtributiones, quas alter malè quæſierat, ſibi applicatas, & traditas illi ipſi donare, qui eas amiſit. ita in ſpecie docet Nauar. in Miſcell. de orat. Miſcell. 59. num. 4. & 5. gloſ. d. cap. vnico, Verb. ſuas, & ibi Gemin. in §. qui vero num. 10. de cler. non reſid. in 6. probaturque hæc concluſio omnibus iis rationibus, quibus quæſt. præced. concl. 2. indiſtinctè demonſtrauimus poſſe clericum alteri donare inter viuos quotidianas diſtributiones, quas ipſe iure quæſiuit, & percepit; neque enim videtur congrua ratio aſſignari poſſe, cur poſſit alijs donare, & non huic. Non illa ratio, quod diſtributionum amiſſio principaliter ſtatuta eſt in fauorem publicum cultus diuini, vt ſenſit Bonif. 8. in d. c. vnico, de cler. non reſid. in 6. atque adeo conſenſus eorum quibus accreſcunt, non poteſt prodeſſe illis, qui eas amittunt, cum priuatorum conſenſus ius publicum tollere non poſſit, cap. ſi diligenti, de for. compet. l. ius publicū, ff. de pact. cum ſimil. neque illa ratio, quod tollenda eſt materia delinquendi, l. conuenire, ff. de pact. dotal. cap. ex parte, de conſuet. cum ſuis concord. quod ſi conſenſus eorū, quibus diſtributiones accreſcūt, ſufficeret, facilè fieret, vt omnes in abſentia illas perciperent; facilè enim conſentiret vnus canonicus, ne alius perdat in abſentia, vt alias cōſentiat, ne ipſe perdat, cum abfuerit; & ita omnes delinquerent. denique non obſtat, quod id expreſſum videatur a Trident. Concil. ſeſſ. 24. cap. 12. de reform. ad fin. in hæc verba; diſtributiones vero qui ſtatis horis interfuerint, recipiant; reliqui, quauis colluſione, aut remiſſione excluſa: his careant. Non obſtant inquam hæc omnia: quia, ſi rectè perpendantur, ex iis tantum probatur, omnino excludendam eſſe quamlibet colluſionem, ſeu conuentionē, ac remiſſionem de futuro, quod inf. ſeq. cō cl. in princ. facile admittemus, non autem quod donari nō poſſit id, quod iam amiſſum eſt, & per alios perceptū. Sed adhuc ad ſingulas rationes ſingillatim reſpondēdo; dicimus quoad primam, conſenſum non facere in hoc caſu, quod his non amittat diſtributiones non intereſſendo, ſed eas, poſtquam amiſit, ſine vlla fraude, & conuentione, ſed ex mera liberalitate recuperet: quomodo etiā tollitur ſecūda ratio; nulla enim datur occaſio delinquēdi, cum nec ille, qui amittit, tutus ſit de donatione, neque is, qui donat, quod ſimili in cauſa ſibi quoque facienda ſit donatio, cū iam ſupponamus, omnem omnino fraudem, colluſionem, & conuentionem hinc abeſſe. ex quo conſtat non obſtare Tridentin. Concil. loc. cit. quoad priorem diſpoſitionis partem, nam ſolam colluſionem excludit; quoad poſteriorem aūt partem, cum loquatur dūtaxat de remiſſione, non eſt id extendēdum ad donatio-
7 nem: tum quod prohibitio † remiſſionis debiti, ſeu donationis exorbitat a iure, vt adnotauit gloſ. communiter recepta in cap. ſtatutum, §. ſi quid autē, in Verb. remiſſione, de reſcript. in 6. per tex. in §. per traditionē, inſtit. de rer. diuiſ. exorbitantia aūt a iure extendenda non ſunt, cap. quæ a iure, de reg. iur. in 6 cum ſimil. tum quia, licet largo modo paria ſint remittere, & donare, tamen propriè differunt, vt præter iura ſupr. in princip. quæſt. allegata, patet ex l. Iulianus, ff. de condit. & demonſt. vbi hoc adnotauit Bart. necnon Dec. in l. ſi quis obligationem, num. 7. ff. de reg. iur. tum denique quia gloſ. ſingularis communiter approbata in d. §. ſi quid autem, verb. remiſſione, verſiculo quid, ſi poſtquam reſtituit, expreſſe

hoc

hoc docet, nimirum, quod, licet canon, aut lex prohibeat remiſſionem alicuius rei; tamen poſt quam eã reſtituta eſt, modo abſit fraus, donari poteſt. Et hanc concluſionem poſt Tridentinum Concilium etiam tuetur Io. Azor. inſtitut. moral. par. 2. lib. 7. cap. 7. quæſt. 9. verſic. quæres.

Ampliatur vero hæc prima cõcluſio, vt habeat locum etiam in illis diſtributionibus quæ nondum applicatæ ſunt donantibus, neque peruenerunt ad manus eorum vt quia ſint adhuc penes Theſaurarium, aliumue, qui paratus ſit eas quandocunq; ſoluere; tunc enim idem eſt quoad hoc; ac ſi penes donantes eſſent, atq; adeo ea propriè donatio, non autem remiſſio vocãda eſt, vt ſatis voluit Nauar. loc. citat. & aperte conſtat ex ijs, quæ ſup. hac ipſa quæſt. præmiſſimus.

Limitatur autem eadẽ concluſio, vt nõ habeat locum ſaltem in Prouincia Med. propter diſpoſitionem Conc. Prouinc. 4. p. 2. ſub tit. de diſtributionib. vbi non ſolũ remiſſio diſtributionum male acquiſita tũ ſed ipſa quoq; donatio expreſſè prohibetur, vt etiam admonuimus ſup. quæſt. præceden. concl. 2. in fin. vbi verba ipſius Concilij retulimus. Limitatur etiam, vt donari non poſſint de iure communi illas reſtituenti, ſi reſtitutio fieret ijs, quibus accreuerunt, cum pacto de ijſdem donãdis poſt reſtitutionem. ita Nauar. & optime in d. Miſcell. 59. nu. 4. quoniam in effectu idem eſt, ac ſi non reſtitueret, eo quod rẽ videtur habere qui actionẽ habet, l. qui actionem, cum ſua gloſ. & ibi adnotat. ff. de reg. iur. & quia qui ſic ſoluit, vt recipiat, non liberatur, l. qui ſic, ff. de ſolut. cum ſimil. Immo idem eſt dicendum, quandocunq; inter canonicos adeſſet pactio de facienda donatione diſtributionum poſtquã fuerint ab abſentibus ijs, qui interfuerint, reſtituta iuxta ea, quæ dicemus in ſeq. concluſ. circa medium.

Secunda Concluſio. Licet conuẽtio, & remiſſio de futuro circa quotidianas diſtributiones malè perceptas retinendas omnino prohibita ſit, neq; tutũ reddat earum retentorem; tamen probabile puto, non eſſe prohibitam remiſſionem de præterito, modo nulla præceſſerit conuentio

,

8 nullaque fraus ſubſit. Prior pars † huius
concluſionis expreſſè definitur a Triden.
Conc. d. ſeſſ. 24. c. 12. in fin. in verbis mox
allegatis, probaturq; ex alijs duabus ratio
nibus, quæ cum præced. concluſ. obſtare
viderentur, ibi relatæ fuerunt, ijſque ſa-
tisfecimus, admonentes, ita illi concluſio-
ni eas non officere, vt hanc ſatis quoad
priorem ſui parti comprobarent. Poſte-
9 rior autem † pars probatur; primo, quia
eam ante Trident. Concil tenuit gloſ. quã
ibi omnes, excepto Archid. ſecuti ſunt in
d. cap. vnico, verb. ſuas, de cler. non reſid.
in 6. poſt Conc. vero Triden. idem voluiſ-
ſe videtur Nauar. d. Miſcell. 59. de orat. nu.
2. dum diſtinguit de dolo præterito, & fu-
turo. necnon Eman. Rodriq. 1. par. ſum c.
33. num. 3. & Veg. in ſum. par. 1. c. 36. caſ.
41. quamuis contrarium ſenſiſſe videatur
idem Nauar. d. Miſcell. 59. num. 3. dum ait,
gloſ. prædictam ſolemnem ſublatam eſſe
per præd. Conc. quod etiam eſt de mente
eiuſdem gloſ. præcipua enim ratio in qua
ſe fundanit ad aſſerendum, quod locus ſit
remiſſioni, fuit. quod ea prohibita nõ erat
in d. cap. vnico, ſicut in cap. ſtatutum §. an
tepen. de reſcrip. in 6. cap. exigit, de cen-
ſib. eod. lib. & in clem. nolentes, §. quod ſi
ſecus, de hæret. quæ tamen hodie videtur
prohibita, nimirum per Trident. Concil.
vnde hanc contrariã opinionem poſt Tri
dent. Conc. amplexus eſt Stephan. Duran.
de trib. Eccleſ. Cathol. lib. 3. cap. 25. nu. 5.
audacter inferens, delendam nunc eſſe il-
lam gloſ. in verb. ſuas. Secundo; quia, quic-
quid ſit de auctoritate Doctorum, videtur
hæc poſterior pars concl. probari duplici
ratione; altera generali, quam affert gloſ.
d. verb. ſuas, ex §. per traditionem, inſtit.
de rer. diuiſ. vbi dicitur, nihil eſſe tam cõ-
ueniens naturali æquitati, quam volunta-
tem domini volentis rem ſuam in alium
transferre, ratam haberi; quæ quidem ra-
tio ex mente eiuſdem gloſ. militat quoq;
poſt Tridentinum Concilium, hoc eſt ſi-
ue prohibita ſit remiſſio, ſiue non. altera
ſpecialis eſt, & melior; quoniam, licet do
lus futurus remitti non poſſit, poteſt ta-
mẽ præteritus, l. ſi vnus §. illud, ff. de pact.
cum ſimil. atq; adeo ſublata remiſſione do
li, in dubio cenſendum erit id dictum de
remiſſione doli futuri, non autem præteri-

ti,

ti cum illa ſola,non autem hæc, tribuat occaſionem delinquendi, vt poſt alios declarat optime Iaſ.d.§.illud; qua ratione tradiderunt communiter Doctores,poſſe teſtatorem remittere adminiſtratori, & tutori dolum præteritum,non autem futurum,vt conſtat ex ijs, quos refert, & ſequitur inter alios Couar.lib.2.var.reſol.cap. 14.nu. 3.& 4. Dixi autem in concl. (modo nulla præceſſerit conuentio,frauſq;nulla ſubſit) quia,ſi pactio inter Canonicos fuit, vt abſentes reſtituāt præſentibus,quibus accreuerint,& poſtea præſentes illas ſibi reſtitutas iterum donent abſentibus eas non licebit accipere ; nam , vt optime ait Azor.d. q.6.verſ. quæres, an licite,poſt Nauar. loco cit. pactionem manifeſte in fraudem legis inierunt ; eſtq; hæc donatio prorſus ficta, & ſimulata ; & committitur colluſio a Trid. prohibita,per tot.fere tit.cum ibi traditis per Doct. ibi,& in rubr.de colluſ.de teg.de quo etiā aliquid. cōcl. præced.in fi.

Quamuis autem hæc opinio , quam mox in poſteriori concluſionis parte firmauimus , ſatis probabiliter in iure ſuſtineri poſſit ex ſupradictis ; probabilio-
10 rem † tamen puto oppoſitam , vt non poſſit vbi etiam ; de præteritis agitur,clerico, qui male quæſiuit diſtributiones quotidianas , id per alios clericos remitti , ac permitti,vt eas actu percipiat , ſeu perceptas retineat ; tum quia hæc opinio cōmunior eſt,vt patet ex paulo ante relatis; quibus nunc addimus eundem Nauar. conſ.7. de cler. non reſid. Menoch. de arbitrar. iud. lib. 2. caſ. 429. in Addit. num. 6. Philiarc.de offic.Sac.par.1.lib.1.cap.13.Henriq.1.par.Theol.mor.lib.7.cap.13.& Nic. Garz.tract.de benefic.par. 3. cap. 2. num. 431.qui abſolute probare contendit. non poſſe a Capitulo , aut ſingulis de Capitulo donari, aut remitti quotidianas diſtributiones illis , qui eas male acquiſierunt, aut etiam omnino non acquiſierunt : tum quia tutior ea eſt in foro conſcientiæ ; tum quia cultui diuino fauorabilior ; tum denique quia congruentior verbis Tridentin. Concilij,quamuis remiſſionem excludentis , ac prohibentis per verbum
11 vniuerſale , ac generale ; quod † omnes ſui ſpecies includit ; atque adeo tam remiſſionem doli præteriti , quam futuri complectitur: nam dictio vniuerſalis comprehendit omnia, etiā quæ improprie veniunt , quæque alias illa diſpoſitio non comprehenderet , vt late inter cæteros probat Alb.conſ.17. num. 6. vol. 1. & conſil.585.num.27. vol. 3. Gomeſ. ad reg. de exprim.val. quæſt. 1. Alex. conſil. 155. col. 1. vol.2.Tiraq.de Retract.lignag. §. 1. Gloſ.7. num. 20. cum ſeqq. & Rebuf. in l. creditorum circa medium , ff. de verbor.
12 ſign. dictionem † autem,quoduis,& quiuis, vniuerſalem eſſe tradit inter alios Rebuf.ibid. nemoq; iure dubitare poteſt . Et ad priorem rationem in poſterior i fundamento contrariæ opinionis allatam ex §. per traditione, Inſtit.de rer. diuiſ.reſpondetur,illud intelligendum eſſe , modo voluntas illa ſit legitima,vt Glo.ibid.in verb. voluntatem,communiter approbata adnotauit. in caſu autem noſtro a lege ipſa , hoc eſt,canone Trident.Concil.prohibita eſt huiuſmodi voluntas transferendi . Ad poſteriorem rationem reſponderi poteſt , eam procedere,vbi remiſſio ipſa,& maxime per dictionem vniuerſalem, prohibita non eſt,prout,factum fuit per Trid. Concilium,& quidem iure optimo;nam negari non poteſt,quin priori opinione admiſſa præbeatur occaſio delinquendi in intereſſendo diuinis,hoc eſt, faciendo opere Dei negligenter, & fraudulenter ſub ea ſpe , quod ſibi facienda ſit remiſſio ab humaniſſimis viris ; qua remiſſione ſemel facta , eandem ſibi multo magis polliceri poterunt,qui eam fecerunt, ab ijs,quibus facta eſt,vt ingrati animi notam effugiant; ſicq; diuinus cultus detrimentum maximum patietur, & in ſcopulum remiſſionis futuri doli , quem euadere cupimus , incidemus , Atq; iuxta hanc poſtremam opinionem declaraſſe aliquando Sacram Congregationem Concil. quidam referunt , in cum ſenſum , vt non liceat Capitulo aliquo prætextu diſtributiones donare , relinquere , aut quauis colluſione remittere alicui , qui vel a ſeruitio Eccleſiæ abfuerit , vel alio quouis modo diſtributiones legitime debeat amittere ; nec fas ſit cuipiam eas accipere ; ſi acceperit , ſuas non faciat , ſed reſtituere cogatur illico . quæ quidem declaratio , vbi adſit, quatenus donationem

videtur

videtur excludere, non contradicit, obſtatue præced. noſtræ concl. hæc enim procedit vbi iam ſunt traditæ diſtributiones donanti, declaratio verò Cong. accipienda eſt, vbi adhuc non ſunt traditæ, vel præceſſit pactio de donando poſt traditioné. Præterea, hanc poſteriorem ſententiam comprobatam reperio auctoritate Conc. Prouinc. Mediolan. 1. par. 2. ſub tit. Communia de Miniſt. circa finem & Conc. 4. part. 2. tit. de diſtribution. ad fin. verſ. ſi verò vlla cuiusuis generis. verba Concil. 4. retulimus ſup. quæſt. præced. concl. 2. in fin. verba verò d Concil. 1. hæc ſunt. Nixi etiam conſtitutione Bonifacij viij. & Tridentini Concilij auctoritate decernimus, vt nulla Canonicorum, aut aliorum pactio, remiſſio, vel colluſio fiat, factaue vim habeat; nullumue ſtatutum, aut conſuetudo, quæcumq; illa ſit, valeat, quib. aut abſenti quauis de cauſa eius diei, vel ſacræ horæ, in qua muneri ſuo defuerit, aut omnino cuiquam, contra quàm iure communi, & eiuſdem Tridentini Concilij, & his noſtris cõſtitutionibus definitum ſit, diſtributiones quotidianæ dari poſſint: ſi datæ fuerint, qui acceperit, ſuas non faciat, ſed eas reſtituat; quæ iure ipſo accreſcant alijs inſeruientibus, qui huiuſmodi pactioni, remiſſioni, colluſioni, vel præbitioni aſſenſi non fuerint; niſi ex conſtitutionibus Eccleſiæ probatis alteri debeantur; ſi verò omnes conſenſerint, vſibus Eccleſiæ iam nunc addictæ intelligantur. Cum autem Concil. Mediol. 1. loquatur de abſente quauis de cauſa; quartumq; item Concilium prohibeat, ne tribuantur diſtributiones abſentibus vlla cuiuſuis generis cauſa, cauſæue ſpecie, aut prætextu contra Prouincialia decreta, & præſcripta, ſatis inde conuincitur, ſaltem in Mediolanenſi Prouincia donari, aut remitti non poſſe diſtributiones etiam ijs, qui abfuerint iuſta de cauſa excuſante ab amiſſione fructuum præbendæ, non autem diſtributionum quotidianarum, vt puta cauſa ſtudij, ſeruitij Papæ, vel Epiſcopi, aut etiam pro tuendis iuribus præbendæ præſertim diſtinctæ, iuxta ea, quæ fuſiùs proſecuti ſumus hoc ipſo tract. par. 2. quæſt. 4. vſq; ad 11. Sed quid dicendum ſit quoad alias Prouincias, vbi nõ vigeant huiuſmodi decreta, atque adeo de iure communi, aliqua videtur eſſe difficultas. Probabilius tamen, & tutius mihi videtur, non poſſe; ob eam præcipuè rationem, quod huiuſmodi quoq; caſus ſatis contineantur in diſpoſitione Conc. Trid. d. ſeſſ. 24. cap. 12. de reformat. verſic. diſtributiones verò, vbi Concil. habet hæc verba; diſtributiones verò qui ſtatis interfuerint, recipiant; reliqui, quauis colluſione, aut remiſſione excluſa, his careant, iuxta Bonifacij viij. decretum, quod incipit, conſuetudinem; quod Sancta Synodus in vſũ reuocat, non obſtantibus quibuſcunq; ſtatutis, & conſuetudinibus. In quibus verbis pondero illa, reliqui his careant; & illa remiſſione excluſa; quæ, cum ſint indiſtinctè, ac generaliter prolata indiſtinctè, quoque, & generaliter ſunt intelligenda de illis omnibus, qui verè interſunt diuinis, aut ſaltem a iure finguntur intereſſe, quia abſint vna ex illis tribus cauſis expreſſis in d. cap. conſtitutionem; item de omni remiſſione, quæ quauis de cauſa fiat; lex enim generaliter loquens generaliter eſt intelligenda; & vbi lex non diſtinguit, nec nos diſtinguere debemus, c. ſi Romanorũ, 19. diſt. l. de pretio, ff. de public. in rem act. l. pręſes, ff. de iud. l. 2. §. conuenire, ff. de offic. præſid. cum ſimil. pręſertim cum Trid. Concil. vtatur verbo illo non ſolum generali, ſed etiam vniuerſali, quauis remiſſione, per quod cenſetur prohibitum etiam quod alias non eſſet ſub tali prohibitione comprehenſum, iuxta ea, quæ non multò ante adduximus, qui enim omne dicit, nihil excludit, l. quod ſi Mæuius, ff. de hæred. inſtit. & l. 2. C. eod. & notat Gloſ. in l. a procuratore, C. mand. cum maximè ſimus in materia fauorabili cultus diuini, qui quantum fieri poteſt augeri debet, cap. fin. de reſcript. in 6. cum ſuis concord. cuius fauore prohibetur remiſſio a Concil. Trident. d. c. 12. vt inter cæteros adnotauit Nauarr. d. Miſcell. 59. de orat. qui etiam hanc fortaſſe ob cauſam in conſ. 2. ſub tit. de cler. non reſid. iuxta impreſſionem Lugdunenſem anni 1595. num. 2. docet, remiſſionem collegarum, ſaltem quæ præcedat amiſſionem diſtributionem, non prodeſſe illi, qui abfuit cum Epiſcopo in eius ſeruitio, vt poſſit eas accipere, propter diſpoſitionem Concil. Tridentin. in d. ſeſſ. 24. cap. 12

ue

de reformat Immo cum pari ratione, eo-
demq; iure ibidem a Concilio prohibea-
tur colluſio,& remiſſio, vt apertè liquet
ex eius verbis, ac ſignanter monet Nauar.
d.Miſcell.59. num.3. inde conſurgit opti-
mum fundamento pro hac noſtra opinio-
ne, quam probabiliorem diximus. ſicut e-
nim nemo ſanæ mentis, negabit, colluſio-
nem in illis omnibus caſibus ſupradictis
prohibitam cenſeri ab eadem Tridentina
Synodo, preſertim cum regulariter pro-
hibita ſit colluſio, cap.1.& tot. tit. de col-
luſ.detegen.cum ibi notat. & ſuis ſimil.ita
nullus quoque negare debet, quin ijſdem
planè caſibus etiam remiſſio prohibeatur:
aliàs vna, eademq; res, ac diſpoſitio diuer
ſo iure cenſeretur, contra tex.in cap. cum
tua, de decim.cap.quia circa, de priuil. &
l.eum, qui ædes, ff.de vſucap. Non nega-
13 uerim tamen, † quòd vbi dubium ſit iu-
ris, aut facti, an quis malè diſtributiones
quæſierit, remiſſio hęc quoad pręteritum
fieri poterit, cum ceſſent omnia illa incom
moda; tranſigi certè poterit, vt in proxi-
mè ſeq.concl.breuiter oſtendemus.

Tertia, & poſtrema Concluſio. Vbi du
bium aliquod, vel controuerſia oriatur ſu
per diſtributionibus pręteritis, hoc eſt,
quarum percipiendarum dies iam ceſſit,
ſiue perceptę fuerint, ſiue non, transſigi
poteſt etiam ſine ſuperiori auctoritate; ſu
per futuris autem, ſeu ſuper iure illas in
futurum percipiendi ſine hac auctoritate
14 non poteſt. Poſterior † pars huius conclu
ſionis probatur; Si enim dicamus, ius hoc
percipiendi diſtributiones ſpirituale eſſe,
vel ſaltem ſpirituali annexum, vt ſatis oſtē
dimus ſupr.2. par.huius tract. quæſt. 28.
præmiſſ.2.& concl.5. vbi hanc ob cauſam
in eo cōmitti poſſe ſimoniam demonſtraui
mus: certum eſt, ſuper eo tranſigi non
poſſe ſine Superioris auctoritate, iuxta ea,
quæ latè tradit Redo.tract.de Simon. mēt.
3.par.cap.22.num.11.Caccial. in tract. de
tranſact.quæſt.9.num.11.& Vgolin. tract.
de Simon.tab.1.cap.29. §. 1. & 2.probatq;
id tex.in c.preterea il 1. & cap. ſuper eo,
15 de tranſact. Idemq; procedit † quamuis iu
ramentum intercedat; tex.vbi Gloſ.& om
nes in cap.conſtitutus, eod.tit.

16 Limitatur autem id primò † in amicabi-
li compoſitione, quę gratis fiat; tex.eſt in
d.c.ſuper eo in fin.traditq; Vgol.d.c. 29.§.
3.nu. 1. ſed hæc non dicitur proprie tran-
ſactio, quæ ſemper fit aliquo retento, vel
dato aut promiſſo, l.trāſactio, C. de tran-
17 ſact. Limitat. ſecundo, † niſi detur pro
ſpirituali aliud ſpiritrale; nam tunc licita
erit tranſactio, vt probari videtur in cap.
ad quæſtiones, de rer.permut.& cap. ſta-
tuimus, de tranſact.notatq; Glo. 1. ad cap.
ſuper eo; Caccialup. d. tract. de tranſact.
quæſt. 9. num. 11. Redo.d.tract.de Simon.
ment.par.2.cap.31.nu.40.& Vgol. d. §. 3.
18 num.2.quod quidem ego intelligo † quo-
ad euitandam ſimoniam; nam quoad va-
liditatem requiritur auctoritas Superio-
ris, vt habetur in d.cap.ſtatuimus, de tran-
ſact. nam etiam ad permutationes benefi-
ciorum requiritur Superioris auctoritas
cap.quæſitum, de permut. item neceſſa-
ria erit huiuſmodi auctoritas in tranſa-
ctione ad effectum, vt obliget ſucceſſo-
rem, cap. de cæteros, & cap. veniens,
de traſact. Quod ſi etiam dicamus, diſtri-
butiones quotidianas eſſe quodammodo
loco alimentorum, vnde & victualia dicū
tur in cap.de ceteros extra de cler.non re
ſid.& cap. vnico, eod. tit.in 6.quaſi ad vi-
ctum quotidianum dentur, vt oſtendi-
mus 1.par.huius tract.quęſt.2. circa prin-
cip. & aliqua ratione pro alimentis, vt
conſtat ex ijs, quę adduximus 2. par. q.
4. concl. 2. ad huc tranſactio non poteſt
fieri ſuper diſtributionibus futuris, ſeu
iure eas percipiendi ſine Superioris au-
19 ctoritate; etenim ſine illa † nō poteſt fieri
trāſactio ſuper alimētis futuris, vt probat
tex. vbi Doc.omnes, in l.cū ij, ff.de trāſac.
& l.de alimentis, C.eod.late Io.Petr.Surd.
integerrimus quondā, & eruditiſſimus vir
in tract.de alim.tit.8.priuileg.56.nu.1. &
ſeqq.vbi hanc concluſionem multis modis
ampliat, & limitat, ad quem ſemper recur
20 re. qua ratione † etiā ſuper penſione Ec-
cleſiaſtica in futurum ſoluenda, vel non,
quæ datur pro alimentis, ſine Superioris
auctoritate tranſigi non poſſe, docuerunt
Gig.in tract.de penſion.quęſt.51.num.21.
& 27.Surd.d.priuileg.56.nū.9.quando au-
tem cenſeatur penſio aſſignata pro alimen
tis, vel non, late poſt alios tradit Caccial.
in tract.de penſ.Eccleſ.quęſt.9. & Gig. d.
quęſt. 51.num.8.vſque ad 14 Prior autem

pars

21 † pars huius concluſionis, quòd nimirum
ſuper diſtributionibus iam perceptis, ſeu
quarum percipiendarum dies iam ceſſit,
poſſit tranſigi ſine Superioris auctoritate,
22 patet; tum quia illæ diſtributiones † ſunt
merè temporales, ſicut fructus decimarũ,
qui ideo vendi poſſunt, & alienari, vt oſtẽ-
dimus, ſupr. 2. p. huius tract. quæſt. 18. con-
23 cluſ. 5. ad fin. tum quia † etiam ſuper præ-
teritis alimentis tranſigi poteſt, d. l. de ali-
mentis, C. de tranſact. vbi Gloſ. & Doct.
Surd. d. priuileg. 56. num. 94. communiter
24 verò illam † diſcriminis rationem inter
præterita, & futura alimenta afferũt, quòd
ex futuris alimentis pendet hominis vita,
non ſic ex præteritis. Atque hæc de præ-
ſenti quæſtione dicta ſint ſatis.

SVMMAE RERVM.

1 *Ius accreſcendi naſcitur ex coniunctione.*
2 *Coniunctionum genus duplex; alia enim eſt legis, alia hominis.*
3 *Coniunctio præcipuè hominis triplex, verbalis tantum, realis tantum, & mixta.*
4 *Coniunctio verbalis quomodo inducatur.*
5 *Coniunctio realis tantum quid ſit, & quando inducatur.*
6 *Coniunctio mixta quid ſit, & quomodo inducatur.*
7 *Diſiuncti omnimodè quinam ſint.*
4 *Ius accreſcendi locum habet inter coniunctos verbis tantum, vbi aliquo modo re quoque coniuncti ſunt.*
9 *Ius non decreſcendi habet locum inter coniunctos re tantum, & aliquando inter mixtim coniunctos; num. 10.*
11 *Ius accreſcendi, ſeu non decreſcendi locum præcipue habet inter coniunctos coniunctione hominis ex diſpoſitione legis, ſecundariò ex hominis voluntate.*
12 *Ius accreſcendi habet quoque locum inter coniunctos coniunctione legali.*
13 *Ius accreſcendi, vel non decreſcendi an, & quando locum habeat in contractibus.*
14 *Ius accreſcendi locum non habeat vt portio rei iam eſt acquiſita.*
15 *Ius accreſcendi, & non decreſcendi quomodo definiri poſſint.*
16 *Diſtributiones quotidianæ non intereſſentibus accreſcunt; & num. ſeqq.*
17 *Remiſſio diſtributionum ijs tantum conuenit, quibus illæ accreſcunt.*
18 *Coniunctio hominis, vel legis reperitur in diſtributionibus quotidianis; & num. ſeqq.*
19 *Maſſa diſtributionum eſt vna res actualiter ſeparata per intellectum.*
20 *Anchar. opinio in Clem. 2. nu. 10. de ætat. & qualit. reprehenditur, & num ſeqq.*
21 *Portio deficiens non ſemper accreſcit cum onere.*
22 *Onus an accreſcat Collegis ſimul cum diſtributionibus.*
23 *Ius accreſcendi an locum habeat in alimentis, vel vſufructu; & num. ſeq.*
24 *Intellectus tex. in l. dominus. ff. de vſufr. & l. 1. cum ſeqq. ff. de vſufr. accreſc.*
25 *Ius non decreſcendi locum habet in diſtributionibus vbi certa quantitas ex ſtatuto, vel conſuetudine Eccleſiæ debetur intereſſentibus; & num. 33 & quando neque ius accreſcendi, neque non decreſcendi, num. 26.*
27 *Ius accreſcendi locum non habet inter Canonicos, & alios beneficiatos Eccleſiæ Collegiatæ.*
28 *Diſtributiones non intereſſentium an aliquãdo applicentur fabricæ Eccleſiæ, aut alteri pio loco; & nu. ſeqq. & ibi intellectus Trid. Concil. ſeſſ. 21. cap. 3. de reformat. & ſeſſ. 22. cap. 3.*
29 *Decretum Trident. Concil. ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ. 22. cap. 3. quomodo ad concordiam reducantur.*
30 *Tertia pars fructuum, de qua Roſa Rom. in nouiſſ. quænam ſit.*
31 *Diſtributiones quotidianæ conſtate ex tertia parte reddituum beneficiorum in Eccleſia Collegiata accreſcunt intereſſentibus. item impinguatæ ex ſuppreſſione præbendarum vel vnione beneficiorum ſimplicium; n. 32.*
33 *Diſtributiones non intereſſentium tunc intereſſentibus non accreſcunt, ſed non decreſcunt cum certa quantitas intereſſentibus aſſignatur.*
34 *Diſtributiones non intereſſentium neque accreſcunt, neque non decreſcunt intereſſentibus, ſed applicantur Eccleſiæ vbi certa quantitas vnicuique intereſſenti aſſignatur. item ea tertia, quæ detrahitur ex decreto Concil. Trident. ſeſſ. 22. cap. 3. de reform. num. 35.*
36 *Diſtributiones non intereſſentium applicantur Eccleſiæ vbi ea de re ſit conſuetudo, aut etiam ſtatutum Eccleſiæ, num. 37. & 52.*

38 *Diſtri-*

Diſtributiones excommunicati accreſcunt cæteris Collegis.
Idem in diſtributionibus hæretici; num. 39.
Aut ſuſpenſi, num. 40.
Aut etiam interdicti, numero quadrageſimoprimo.
Item quæ tempore interdicti amittuntur, num. 42.

43 *Diſtributiones depoſiti, degradati, priuati beneficio, irregularis, & notorij fornicatoris accreſcunt cæteris Collegis.*

44 *Diſtributiones iniuſtè aliquibus conceſſæ accreſcunt illis, qui diuinis interfuerunt, nec talis conceſſioni conſenſerunt.*

45 *Diſtributiones, quas aliquando ſimoniacus amittit, accreſcunt cæteris Collegis.*
Simoniaci verò confidentialis fortaſſe applicantur Cameræ Apoſtolicæ, num. quadrageſimoſexto.

47 *Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus vbi nullus diuinis interſit, ſed eæ applicantur Eccleſiæ.*

48 *Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus, ſed Eccleſiæ applicantur vbi Capitulum interdictum ſit.*
Secus vbi Eccleſia interdicta eſt propter pollutionem; maximè ad modicum tempus, num. 49.

50 *Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus cum portio deficit, poſtquam ea ſemel eſt legitimè quæſita, per iudicis ſententiam, ſecùs fortè ſi iure iubente ijs aliquis priuetur, num. quinquageſimoprimo.*

52 *Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus vbi ius commune, vel ſpeciale portionem deficientem in alium transferat, quam in cæteros Collegas, qui diuinis officijs interſunt.*

53 *Ius accreſcendi diſtributionum quando incipiat locum habere in caſu cenſuræ incurſæ, vel reſignationis beneficij puræ, ac ſimplicis, num. quinquageſimoquarto.*
Aut conditionalis, num. 55.

An, & quando Diſtributiones Quotidianæ non intereſſentium intereſſentibus accreſcant.

Quæſtio VI.

QVONIAM remiſſio, aut condonatio quotidianarum diſtributionum malè aliqua de cauſa perceptarum, aut tranſactio, vel etiam compoſitio, quam nonnunquam ſuper ijs fieri contingit, facienda vt plurimum eſt ab ijs clericis, ad quos huiuſmodi diſtributiones malè perceptæ iure peruenire debent per quoddam ius accreſcendi; ideo, poſtquam de huiuſmodi donatione, remiſſione, tranſactione, & compoſitione egimus in præcedenti quæſtione agendum erit in præſenti de hoc iure accreſcendi, an nimirum verum ſemper ſit, quod vulgo iam dicitur, diſtributiones quotidianas non intereſſentium intereſſentibus accreſcere. ita enim cognoſcet vnuſquiſque, an ex parte perſonæ agentis rectè facta ſit condonatio, tranſactio, vel compoſitio ſuper quotidianis diſtributionibus. Hanc verò quæſtionem in hac potiùs, quam in præcedenti parte huius tractatus diſputamus; quoniam, licèt ad illam quoque ſpectaret, cum ad acquirendas quotidianas diſtributiones pertineat; tamen & ea ſecunda tractatus pars ſua dote, quę ampliſſima eſt, contenta eſſe debet, & hæc quæſtio huic quoque tertiæ parti conuenire optima ratione videtur, quæ eſt de ijſdem diſtributionibus rectè diſtrahendis, cum de diſtributionibus ab ijs, qui non interſunt, tollendis, & abſtrahendis, ijſq; qui interfuerint, quibuſq; accreſcunt, tribuendis agatur; & pręterea, dum quæritur, quibus & quando non accreſcunt, agatur quoq; de ipſiſmet diſtributionibus auferendis a clericis illis, qui eas forte per errorem ſub pretextu

iuris accreſcendi perceperunt. Vt autem
in hac quæſtione dilucidius procedatur,
præmittendum aliquid puto de ipſomet
iure accreſcendi generatim; & quia ius
1 accreſcendi † naſcitur ex coniunctione,
vt paſſim; tradunt Doct. maximè vero
Barbat. l. re coniuncti num. 9. ff. de leg. 3.
notauitque inter ceteros Mich. Craſſ. lib.
ſentent. ſeu tractat. de ſucceſſ. §. ius accre-
ſcendi, q. 4. in princ. breuiter aliquid etiam
de coniunctione, eiuſque ſpeciebus dicen
dum erit.

2 Præmitto igitur primò, duplex † eſſe
genus coniunctionum; altera enim eſt
coniunctio legalis, ſeu legis, hoc eſt, à
ſola lege introducta; alia hominis. conſtat
id ex l. triplici, ff. de verbor. ſignifi-
cation. iuncta leg. prima, C. quand.
non potent. par. vbi id adnotarunt Do-
ctor. omnes, maximè verò Bolognet.
num. 223. Romul. dict. leg. re coniun-
cti, quæſtion. quarta, ff. de legat. 3.
Craſſ. dict. §. ius accreſcendi quæſtion.
quarta num. primo, & quæſtion. ſepti-
ma per totam, Anton. Gomez. tom.
primo, variar. reſoution. cap. decimo,
num. 28. & alij paſſim. Coniunctio verò
3 præcipuè hominis † tres habet ſpecies:
alia eſt enim coniunctio, verbalis tantùm,
alia realis tantum, alia mixta, hoc eſt, ver-
balis. ſimul, & realis. ita Iureconſul-
tus, dict. leg. re coniuncti, ff. de
legat. 3. & dict. leg. triplici, ff. de ver-
4 bor. ſignif. Coniunctio verbalis † induci-
tur, quando vna oratione, ſeu vna, eademq;
clauſula teſtator pluribus eadem rem, fa-
ctis portionibus, relinquit; ſiue ſolute,
ſiue copulatiue plures vocati ſint, dum-
modo adſit vnitas verbi. tex. d. l. triplici,
& l. re coniuncti, eſtque commmunis opi-
nio, vt ibi teſtatur Bologn. num. 1. Po.it.
num. 17. & Fernand. Vaſq. de ſucceſſ. pro-
greſſ. §. 21. num. 36. ſubſtantia enim con-
iunctionis verbalis conſiſtit in identitate
orationis coniungentis, non autem in co-
pula; nam copulæ; coniunctionem confir-
mant, non inducunt. ita volunt Doct. com-
muniter, vt aſſerit Bologn. ibid. num. 187.
verſic. tertium, & Craſſ. d. quæſt. 8. nu. 2. &
3. vbi etiam ex communi opinione infert,
quod, ſi plures ſint orationes, quia pluries
verbum repetatur, licet copula interue-
niat, non tamen inducit verbalem coniun-
ctionem. Quin etiam coniunctio verba-
lis non modo inducitur per dictionem
collectiuam, ſed etiam per diſtributiuam,
vt ſi dicatur, quiſquis mihi hæres erit,
hæres ſit, & Titius; nam ille habebit dimi-
diam, Titius aliam; ita ex Bart. & communi
tradit Craſſ. d. quæſt 4. num. 4. ſubdens,
in hoc tamen eſſe diſcrimen, quod diſtri-
butiuum ſeparet partes, ac non conſtituat
vnum corpus, collectiuum vero vniat per-
ſonas conſtituendo vnum corpus, vt om-
nes vocentur ad vnam medietatem. Immo
per dictionem quoque aduerſatiuam, & al
ternatiuam eadem verbalis coniunctio in-
duci poteſt, vt pluribus oſtendit idem
Craſſ. d. quæſt. 4. num. 5. & 6. Realis tantum
5 coniunctio † eſt, qua eadem res pluribus
ſeparatim, hoc eſt, diuerſis orationibus
datur, vt Titio lego fundum eundem fun-
dum lego Sempronio; ita Gomez. d. cap.
10. num. 24. verſic. coniuncti re tantum,
per tex. in l. re coniuncti, ff de leg. 3. l. con-
iunctim, ff. eod. l. 1. §. interdum, ff. de vſufr.
accreſc. d. l. triplici, ff. de verb. ſignific. §. ſi
eadem res. Inſtit. de legat. l. vnica, §. his
ita definitis, & §. vbi autem legatarij, C.
de caduc. tollen. eſtq; communis opinio
Doct. tum alibi, tum maximè d. l. re con-
iuncti, de qua etiam teſtatur Craſſ. d. §.
ius accreſcendi quæſt. num. 1. vbi vſque
ad finem quæſtionis id multis modis am-
pliat, & limitat. Mixta denique coniun-
ctio, ſeu quæ tam realem, quam verba-
6 lem ſimul complectitur, ea eſt, † quando
in eadem oratione res vnicuique in ſoli-
dum, hoc eſt ſine aſſignatione partium
relinquitur; ita tamen, vt concurſu par-
tes faciant. optimus tex. d. l. triplici, eſtq;
communis Doct. omniũ opinio teſte Rip.
d. l. re coniuncti, num. 54. Bologn. num.
207. & Craſſ. d. §. ius accreſcendi quæſt. 6.
num. 1. vbi iuncto num. ſeq. oſtendit, id
procedere non modo quando bis idem in
eadem oratione datur, vt ſi teſtator dixerit
Sempronio fundum eundem fundum Titio
lego, ſed etiam quando ſemel tantum pluri
bus idẽ relinquitur, vt ſi teſtator dicat, Ti-
tio, & Sempronio lego fundum; hoc enim
quoq; caſu induci mixtam coniunctionem
aſſerit

aſſerit: quod etiam nu.3.concludit, ſi per
verbum collectiuum teſtator legauerit
dicendo, Lego domum filijs meis, vel fun-
dum ſeruis Titij, poſt Bart.d.l. re coniun-
cti, quem communiter Doct. ſequuntur te-
ſte Bologn. ibi num. 219. verbis enim,
inquit Craſſ. coniuncti ſunt, quia vocantur
per verbum collectiuum; re coniuncti,
quia vocantur ad eadem rem: vnde ſucce-
dit regula mixtæ coniunctionis, de qua in
d.l.triplici, quod complexus rei, & nomi-
nis eos coniungit. Ex quibus omnibus col-
7 ligitur, † omnimode disiunctos fore illos
qui neque re, neque verbis coniuncti ſunt,
eos nimirum, quibus hæreditas relin-
quitur in diuerſis clauſulis, & orationi-
bus; & pro diuerſis, & ſeparatis portio-
nibus, vt ſi dicat teſtator, inſtituo Titium
hæredem in dimidia parte meæ hæredita-
tis, Seium in alia dimidia; ita per tex. in l. &
Proculo, ff. de legat. ſecundo, Gloſſ. &
Doctores omnes antiquos in l. prima,
§. final. ff. de vſufruct. accreſcen. Bartol.
dicta l. re coniūcti, & alios tradit An-
ton. Gomez. dicto capitulo decimo, nu-
mero 25.

Præmitto ſecundo, Ius accreſcendi, quod
infr. in poſtremo præmiſſ. definiemus,
8 locum habere † inter coniunctos verbis
tantū, vbi aliquomodo etiam re coniuncti
ſunt, hoc eſt, quando vnica res actualiter
pluribus relinquitur in vnica oratione,
ſed ſeparata per intellectum, vt dicendo,
æquis portionibus; ita tradit Bart. d. l.
re coniuncti, & eſt communis opinio, vt
ibi teſtatur Bologn. num. 238. verſic. ſed
licet, Fernan. Vaſq. de ſucceſſ. progreſſ.
§. 25. num. 1. & Craſſ. d. §. ius accreſcendi
9 quæſt. 8. num. 4. Inter † coniunctos autem
re tantum habet locum non quidem ius
accreſcendi, ſed non deſcreſcendi: nam
portio deficiens ex perſona vnius ex con-
iunctis re tantum, debetur alij iure
non deſcreſcendi, idest, tanquam ſua ſibi
ab initio relicta in ſolidum. hæc opinio
fuit Bar. d. l. re coniuncti, cum quo
conueniunt iura, & Doct. communiter,
vt teſtatur ibi Bologn. num. 229. & ſequitur
Vaſq. de ſucceſſ. progreſſ. §. 21. nu. 51.
Franc. Duaren. tract. de iur. accreſcen. lib.
primo, capitulo vndecimo, & Craſſ. di-
cto §. ius accreſcendi, quæſtione nona,
numero primo. Similiter inter mixtim con
10 iunctos † locum habet ius non decreſcen-
di. hanc eſſe irrefragabilem omnium
ſententiam teſtatur Rip. d. l. re coniuncti;
num. 74. Bologn. num. 241. Romul. nu. 95.
Coraſ. l. teſtamento, num. 16. C. de impu-
ber. & al. ſubſtit. & Craſſ. d. §. ius accre-
ſcendi quæſt. 10. licet contrarium ſentiat
Vaſq. d. §. 21. num. 58. Hoc autem ius ac-
11 creſcendi, ſeu non decreſcendi † inter
coniunctos coniunctione hominis locum
præcipuè habet ex legis diſpoſitione, ſe-
cundario verò ex hominis diſpoſitione, &
voluntate; ita Gloſ. in l. apud Iulianum, §.
idem Iulianus, ff. ad S. C. Trebell. Bart. l. in
teſtamento, num. 5. ff. de vulg. & pupill. &
alij, quos referunt, & ſequuntur Soarez.
in addit. ad Gomez. d. cap. 10. litt. A. &
Craſſ. d. §. ius accreſcendi quæſt. 2. vbi e-
tiam refert Romul. d. re coniuncti, nu. 10.
& alios de communi atteſtantes. Inter con
12 iunctos vero coniunctione legali † habet
quoq; locum ius accreſcendi; optimus tex.
vbi Gloſ. Bart. & cæteri in l. ſeruus com-
munis, ff. de acquiren. hæredit. pluribusque
id comprobat Antonius Gomez. dict. cap.
decimo, num. 28. Craſſ. dict. §. ius accre-
ſcendi, q. 33. num. 1. & Duaren. d. lib. 1. c. 14.
13 An vero, & quando † ius accreſcendi vel
non decreſcendi locum habeat in contra-
ctibus, remitto te ad Duaren. dict. lib. 1.
cap. 15. Gomez. d. cap. 16. nu. 5. vſque ad
14. & Craſſ. d. §. ius accreſcendi, quæſt. 24.
nobisq; ſufficiat, aliquando in ijs locum
habere. Illud tantum hic adnotandum
14 eſt, ius accreſcendi † locum non habere,
vbi portio iam eſt acquiſita, vt eſt tex. in l.
1. §. interdum, iuncta Gloſſ. ff. de vſufru. ac-
creſcen. & l. aquam, §. fin. ff. quemad. ſeruit.
amitt. notauitq; inter cæteros Gomez. d. c.
10. n. 6. & pluribus oſtendit Duaren. d. lib.
1. cap. vlt.

Præmitto tertiò, & vltimò, ex ſupradi-
15 ctis † colligi poſſe definitionem tam iuris
accreſcendi, quam non decreſcendi, vt ni-
mirum ius accreſcendi ſit ius illud, per
quod pars vnius ex coniunctis non acqui-
ſita, ſi deficiat, alteri accreſcit; ius vero nō
decreſcendi ſit ius, per quod portio vnius
ex coniunctis non acquiſita alteri coniun-

ſto, tanquam ab initio in ſolidum
tributa, non decreſcit. His præmiſſis,
ſit.

Prima Concluſio. Regulariter portio
diſtributionum, ſi intereſſent ijs Canoni-
cis, alijsue clericis Eccleſiæ Collegiatæ
16 contingens, qui non inter ſunt, † inteſſen
tibus accreſcit. Ita Gloſ. & magis commu-
niter Doct. in Clem. 2. Verb. pars: dimidia,
de ætat. & qual. & ord. præfic. alia Gloſ. in
Clem. 2. Verb. ſuſpenſos, de vit. & honeſt.
cler. Gemin. cap. vnico, §. qui vero, nu. 10.
de cler. non reſid. in 6. Franc. eod. cap. vnic.
§. ſtatuimus, nu. 4. idem Franc. in cap. fin.
num. 7. & ibi plerique alij Doctor. de
reſcrip. in 6. Gig. conſil. 144. nu. 30. Nauar.
in Manual. Confeſſ. cap. 25. num. 123.
& Manual. ſeu tract. de orat. & hor. Ca-
non. cap. 7. num. 34. & rurſus Miſcell. 59.
de orat. num. 9. Rot. Ro. apud Caſſad. deciſ.
vnic. de cler. non reſid. Rebuf. in concord.
Gall. rubr. de collat. §. 1. Verb. diſtributio-
num; ſenſit Io. Azor. Inſtit. Moral. par. 2.
lib. 7. cap. 7. quæſt. 8. & 9. per dd. Gloſs.
communi conſenſu approbatas; ac deniq;
Couar. communem, ac receptam Doct.
opinionem aſſerens lib. 3. var. reſolut. cap.
13. nu. 7. in princip. Deinde ſatis probatur
hæc concluſio ex tex. in d. cap. vnico, §.
ſtatuimus, vbi Bonifacius 8. indiſtinctè
mandat, ac ſtatuit, vt quotidianæ diſtribu-
tiones ijs Canonicis, & clericis Collegia-
tarum Eccleſiarum tribuantur, qui diuinis
officijs adfuerint; atque adeo, cum eas
quoque diſtributiones complectatur, quas
ij, qui non interſunt, acquirerent, ſi intereſ
ſent; neceſſarium eſt, eas acquiri, & accre-
ſcere ijs, qui interſunt. Idem quoq; apertè
eadem ratione colligitur ex Tridēt. Conc.
ſeſſ. 21. cap. 3. de reformat. vbi ſtatuit,
quotidianas diſtributiones diuidendas eſſe
inter obtinentes Dignitates, & cæteros
diuinis intereſſentes; & melius ex ſeſſ. 24.
cap. 12. verſic. diſtributiones verò; quo
loco decernit Sancta Synodus, vt diſtri-
butiones ij, qui ſtatis horis interfuerint, re
cipiant; iunctis maximè ijs verbis ſtatim
ſequentibus: reliqui, quauis colluſione, aut
remiſſione excluſa, his careant; remiſſio
17 enim hæc diſtributionum † fieri non po-
teſt, niſi ab ijs, quibus accreſcunt, & quo-
rum lucro cedunt, vt de ſe patet, & con-
ſtat etiam ex Gloſ. d. c. vnico, verbo, ſuas.
Denique probatur noſtra hæc concluſio
rationibus. tum illa, quam latius inf.
quæſt. 8. concluſ. 3. quintæ rationis loco af-
ferentes, explicabimus: quia, cum maio-
rem laborem ſubeant reliqui Clerici Col-
legiatæ Eccleſiæ, cum aliquis eorum abeſt,
merito maioris mercedis loco illi deben-
tur huius diſtributiones iure accreſcendi.
tum illa: Vel enim diſtributiones quoti-
18 dianæ † relinquūtur a teſtatore; & tunc,
cum aliter relinqui non ſoleant, quàm, vt
Canonicis, qui diuinis officijs interſunt,
tribuantur, clarum eſt, tunc Canonicos
verbis coniunctos eſſe, cum vocentur per
nomen collectiuum in vnica oratione,
iuxta ſupra dicta in 1. præmiſſ. atque adeo
inter eos propriè locum habebit ius accre
ſcendi, cum ad rem vnicam actualiter,
quàmuis per intellectum ſeparam, ac di-
ſtinctam vocentur, per ea, quæ nos ſup.
præmiſſ. 2. latius deduximus; eſt autem
19 † maſſa illa, quæ in diſtributiones diuidi-
tur, vnica quædam res actualiter per Capi
tulum, ſeu eius Syndicum adminiſtrata, vt
de ſe patet, & in ſpecie docet Marſil. Co-
lum. tract. de redit. Eccleſ. cap. 26. nu. 16.
ſatiſque conſtat ex Gloſ. d. cap. vnico,
Verb. receperit, & ibi Franc. §. qui verò,
num. 8. Gemin. num. 14. & philip. Prob.
in addit. ad Io. Monach. eod. c. vnic. num.
56. & ſeqq. Oldr. conſ. 118. num. 5. Dec.
conſ. 280. num. 2. cum ſeqq. & Paril. con-
ſil. 32. num. 14. & conſil. 33. num. 24.
vol. 4. quàmuis eædem per intellectum ſint
diuiſæ in plures portiones, quæ ex inten-
tione teſtatoris diuidendæ ſunt, ac diſtri-
buendæ in ſingulos Canonicos reſiden-
tes. Vel non ſunt relictæ diſtributiones
a teſtatore, verum aut conſtitutæ ab Epiſ-
copo per detractionem tertiæ partis ex
reditibus, & prouentib. quibuſcunq; Di-
gnitatum, Canonicatum, & officiorum
in Eccleſijs Cathedralibus, vel Collegia-
tis, iuxta decretum Trident. Concil. d. ſeſſ.
21. cap. 3. de reformat. aut alia ratione
inſtitutæ; & tunc adhuc habebit locum ius
accreſcendi propter coniunctionem lega-
lem, per ea, quæ latiùs tradidimus d. præ-
miſſ. 2. hæc autem legalis coniunctio ſatis
habetur

habetur in iuribus paulò ante allegatis,nimirum d. cap.vnico,§. ſtatuimus, & Tridentin. Concil.d.ſeſſ.21.cap. 3. & ſeſſ. 24. cap.12.verſic.diſtributiones verò, in quibus cauetur, quod diſtributiones quotidianæ clericis Collegiatarum Eccleſiarum diuinis officijs intereſſentibus tribuantur; habes enim verbalem coniunctionem per nomen collectiuum Canonicorum, ſeu clericorum in vnica oratione poſitum; habes etiam vnicam rem actualiter, per intellectum ex legiſlatoris, ſeu Canonum conditoris mente diuiſam, vt paulò ante diximus,quæ deinde in executione actualiter diuiditur, vt etiam contingit in coniunctione verbali hominis, in qua locum habet ius accreſcendi, vt in 1. præmiſſ.
20 docuimus. Ex quo fit, vt † explodenda omnino ſit opinio Anchar.d.clem. 2. num. 10.de ętat.& qualit.& ord.pręficiend.dum fruſtra probare contendit, in quotidianis diſtributionibus non habere locum ius accreſcendi. Falſum eſt enim, quod ipſe primo loco aſſumit,inter coniunctos coniunctione legali non habere locum ius accreſcendi,vt ſup.præmiſſ.1.oſtendimus; neque eius intentum probat tex. in l. & Proculo,ff.de leg. 2. quæ tantum procedit in legato proprietatis,vt explicat ibi Gloſ. Bart. & cæteri. non obſtat etiam ſecunda ratio Anchar. quod diſtributiones dantur cum onere, in quo non poteſt ſuccedere ſocius; nam primò reſpondetur,
21 non ſemper portionem accreſcere cum onere, vt conſtat ex Craſſ. d. §.ius accreſcendi quæſt. 30. Gomez. d. cap. 10. num. 43. & Duaren. d. tract. de iur. accreſcen.
22 lib.2.in princip. deinde,† quod onus in caſu noſtro non accreſcat, id euenit, quia naturæ rei repugnat, cum non poſſit Canonicus bis intereſſe diuinis officijs. Denique dici poteſt, aliquo etiam modo augeri onus; nam præter intereſſentiam ſunt etiam alia munia, & miniſteria Eccleſiaſtica obeunda, quæ, vbi aliqui ex clericis deſint, cæteris proculdubio accreſcunt. Similiter non obſtat tertia eiuſdem Doct. ratio, quod diſtributiones dentur pro alimentis, & vſufructu; in
23 quibus tamen † non videtur habere locum ius accreſcendi,l.dominus,ff.de vſufr.& l. 1. cum ſeq. ff. de vſufr. accreſc. primum enim negatur, diſtributiones propriè dari pro alimentis ſaltem præcisè; nam dantur pro ſeruitio præſtito, vt ſatis oſtendimus 2. par. huius trac.q.3.concl. 2.deinde
24 id non probat tex.d.l.dominus † ſecundum multorum explicationem; nam vel procedit propter expreſſam teſtatoris diſpoſitionem, vel quia ſeparatim, non autem coniunctim alimenta relicta erant, vt patet ex ſolutionibus Gloſ. ibi in Verbo recurrit, & aliorum, In vſufructu autem vt plurimum locum habere ius accreſcendi, conſtat ex eadem l. 1. & tot.ferè tit. ff. de vſufr. accreſcen. latè Graſſ. ſup. quæſt. 9. Denique falſū eſt, quod aſſumit Anchar. nimirum, quod nulla inter clericos Collegiatarum Eccleſiarum coniunctio ſit neque verbis, neque re ex eo, quod diuiſio, & diſtributio fiat inter eos per quotas; nam ex ſupradictis patet, aliquando eſſe eos coniunctionem verbalem; ſemper verò realem, ac præterea legalem ex canonum diſpoſitione; in quibus coniunctionibus patet diuiſionem fieri per quotas.Admittenda autem potius eſt ea diſtinctio,quam facit Couar.d. c.13. nu.7.
25 circa medium,dum ait,quod † aut ſtatuto, ſeu conſuetudine Eccleſiæ certa quantitas, puta decem aureorum, eſt diſtribuenda inter eos, qui horis canonicis, & diuinis officijs præſentes fuerint; & tunc pars, quæ abſentibus ob præſentiam deberetur, potius præſentibus competit iure non decreſcendi, quam accreſcendi;quoniam tunc in ſolidum ea quantitas tribui videtur intereſſentibus, non intereſſenti-
26 bus autem nihil. At, ſi † ita res inſtituta ſit, vt cuilibet Canonico, qui præſens horis canonicis fuerit, detur certa, ac determinata quantitas,puta vnius aurei, aut ſimilis; eo caſu portio abſentis non acquiritur vllo modo ſiue per eius accreſcendi, ſiue non decreſcendi præſentibus, ex eo,quod nulla in hoc caſu ſit inter Canonicos rei, aut verborum coniunctio; quare illa portio apud ipſam Eccleſiam manebit. hanc diſtinctionem apertè etiam tenent Franc. Marc. deciſ. Delphin. 881. num.4. & ſeqq. Rebuf. d. Verb. diſtributionum, Imol. d. Clem. 2. de æt. & qual. & ord.præf.num. 33. & ibi Card.§.illi verò, num. 21. poſt Io. An. in quibuſdam

Apoſtill. ad Gloſ. d. Clem. 2. quas non habemus. hoc tamen poſtremum, quod dictum eſt, ad Eccleſiam, non autem alios Canonicos pertinere eam portionē, quæ poſteriori caſu deficit, tunc obtinet, inquit Couar. loc. cit. cum ex patrimonio Eccleſiæ, cui miniſtratur, dantur reditus, & quotidianę diſtributiones ipſis miniſtris nulla facta diuiſione redituum inter ipſam Eccleſiam, eiuſue miniſtros; nam, ſi miniſtri habeant diſtinctos reditus, quaſiq; patrimonium ab Eccleſia, portio illa abſentis, ſeu deficiens in poſteriori diſtinctionis membro non ipſi Eccleſiæ, ſed patrimonio communi ipſorum miniſtrorum applicanda erit. atque hanc ipſam diſtinctionem quoad omnia ſua membra plurimis ad id relatis ſequitur Nicol.Garz. quē non niſi poſt hæc ſcripta vidi, tract.de benef.par.3.cap.2.num.444.&quatuor ſeqq. Neque hæc diſtinctio, ſi recte perpendatur, repugnat ijs, quæ ſuperius latius adduximus initio huius concluſionis: concluſio enim procedit in vniuerſitate, ſeu incerta quantitate diſtributionum quotidianarum, hæc vero diſtinctio locum habet in certa aliqua, ac determinata earundem diſtributionum quantitate ijs aſſignata, qui diuinis officijs interfuerint. Cæterum, licet hæc diſtinctio prima fronte admittenda omnino videatur, tamē ſi res ipſa diligentius examinetur, vera ſane diſtinctio eſt quoad poſterioris eiuſdem membrum; quoad prius. tamen ſuſtineri non poſſe videtur, quatenus vult, quod ſi ex certa quantitate inter eos, qui diuinis officijs interfuerint, diſtribuenda, portio aliqua deficiat ob alicuius non intereſſentiam, ea intereſſentibus iure non decreſcendi, non autē iure accreſcendi proprie accreſcat. Nam, cum tunc quoq; adſit verbalis coniunctio, & ſimiliter rei ſeparabilis per intellectum, iuxta ea, quæ ſupr. hac eadem concl.& in 2.præmiſſ.adduximus, locum habebit verum ius accreſcendi; quod etiam procedit vbi certa, & determinata res, ſeu quantitas ea ſit, vt patet ex allegatis ibid. & in 1. præmiſſ. præcipue vero Doct. d.l.re coniuncti, & l. triplici & Craſſ. d. §. ius accreſcendi fere per totum: exempla enim afferuntur in certo fundo, aut quantitate. & alias cum fere ſemper diſtributiones quotidianæ diuidendæ inter eos, qui diuinis interſunt, ſit certa quantitas bladi, vel pecuniæ, fere nūquam haberet in diſtributionibus locū ius accreſcendi contra mentē canonum, & expreſſam ſententiam Doct. communiter ſuperius relatam. Neque enim dici poteſt, in hoc priori membro diſtinctionis certam illam quantitatem non ad eam, quæ communis eſt, atque ante diuiſionē referri ſed ad illam portionem, quæ cuiq; in diuiſione contingit, aſſignandaq; eſt; aut ad ſingulos intereſſentes: nam hoc eſt ipſum poſterius diſtinctionis mēbrū; quæ ſic repugnabit noſtræ concluſioni iā firmatę. Quicquid tamē ſit, parum refert, an hoc caſu diſtributiones quotidianæ accreſcāt intereſſentibus quoad portionē nō intereſſentiū proprio iure accreſcendi, vel potius non decreſcendi, dummodo re ipſa ijſdem ea portio accedat, ac debeatur. Sed neq; ex
27 ijſdem ſuperius adductis † inferre licet, locum habere ius accreſcendi inter Canonicos, & obtinentes Dignitates in Eccleſijs Cathedralibus, aut Collegiatis, atque inter beneficiatos, ſeu Manſionarios earundem Eccleſiarum tamquam ſibi inuicem coniunctos ſiue legis coniunctione, ſiue hominis, verbis, aut re. nam certum eſt, eos inter ſe re omnino diſiunctos eſſe, cum habeant diſtinctam maſſam quotidianarum diſtributionum; ſimiliter etiam verbis diſiuncti videtur, cum per diſtincta nomina collectiua ad diſtributiones vocentur, vt conſtat ex tex. d. cap. vnico §. ſtatuimus, ibi, Canonicis, ac alijs beneficiatis, & clericis Eccleſiarum ipſarum; nec non ex Trid.Concil. ſeſſ.21.cap.3. de reformat. quomodo etiam intelligendum eſt cap. 12. de reform. ſeſſ. 24. verſic. diſtributiones vero, dum ſe refert ad conſtitutionem Bonif. viij.d. cap. vnic. quam innouat. Illud vero difficultatem mihi
28 aliquam facit, † quod in ead.Trid.Synodo ſeſſ.21, cap.3.caueri videtur, portionē diſtributionum ijs contingentem, qui nō interſunt, ſi intereſſent, applicari debere Fabricæ Eccleſiæ, quatenus indigeat, aut alteri pio loco arbitrio Ordinarij; quod aperte repugnare videtur ei, quod initio huius concluſionis etiam ex eodemmet Trid. Conc. ſeſſ.21.c.3. docuimus regu-

regulariter diſtributiones eorum, qui diuinis nō interſūt intereſſentibus accreſcere. Hanc difficultatem , & antinomiam vel non ſenſit , vel certe non diſſoluit Thom. Zerol. in Prax. Epiſcop. Verb. diſtributiones quotidianæ , num. 4. verſic. Dico ſecundo ; nam ex vtroque illo decreto Trident. Concil. nimirum ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ. 22. cap. tertio , de reformat. putat tertiam illam partem redituum , & prouentuum , quæ detrahitur Dignitatibus, Canonicatibus , & officijs , applicari debere fabricæ , aut alteri pio loco in caſu non intereſſentiæ, non autem accreſcere cæteris intereſſentibus , ſicut accreſcit portio diſtributionum antiquarum , quæ non ex huiuſmodi tertijs fructuum , ſed ex maſſa, vel reditibus Eccleſiarum, vel vnionibus beneficiorum conſtituuntur ; quod tamen falſum eſt; nam d. ſeſſ. 21. cap. 3. illa tertia pars omnino in diſtributiones quotidianas conuerti iubetur , & tribui ijs, qui diuinis officijs interfuerint tam quam vera, & propria diſtributio ; atque adeo portio non intereſſentis accreſcere debet intereſſenti , vt ſuperius admonuimus; alias illa duo decreta interſe non differrent, & eorum alterum eſſet ſuperuacaneum, quæ tamen admodum inter ſe differre late docuimus 1. par. huius tractatus q. 5. concl. 2. circa medium. Huc vero vtriuſque Synodalis decreti differentiam , & quaſi antinomiam optime ſenſit Nauar. d. Miſcell. 59. de orat. nu. 9. qui ideo vtrum-
29 que ſic ad concordiam reducit , vt † poſterius , nimirum ſeſſ. 22. cap. 3. loquatur tantum de diſtributionibus extraordinarijs, & improprijs quæ de reditibus particularibus , Dignitatum , perſonatuum, & officiorum conſtituuntur lucrifaciendę ab eis ſolis , qui huiuſmodi beneficia habent, implendo officia , & ſeruitia diuina eis ab Epiſcopo præſcribenda , ac deſignanda; prius autem decretum , hoc eſt illud , quod habetur ſeſſ. 21. cap. 3. intelligatur de diſtributionibus ordinarijs , & proprijs, quæ conſtituuntur de fructibus communibus lucrifaciēdæ ab obeuntibus communiter officia diuina ; & ideo , ſubdit Nauar. illæ extraordinariæ meritò non accreſcunt alijs , quibus hæ ordinariæ diſtributiones accreſcunt ; quoniam hę de communibus fructibus conſtituuntur pro officijs communiter ab omnibus obeundis, ille vero de fructibus particularibus prǽfatarum Dignitatum , perſonatuum, & officiorum pro officijs, ac ſeruitijs a ſolis ea obtinentibus faciendis , & obeundis . Pro quo facit , ſubdit idem Nauar. quod etiam ante Concilium Tridentinum in multis Eccleſijs erant quędam diſtributiones extraordinariæ pro habentibus aliquas Dignitates, perſonatus, vel officia , qui perſonaliter aliqua diuina officia obirent , puta celebrando Miſſas maiores certis diebus, habebātq. lucrum vnius aurei, exempli gratia; ita , vt ſi perſonaliter illa munia ſubirent , lucrum illud ſentirent , alioquin amitterent; ſed amiſſum non accreſceret alijs Canonicis , qui Miſſæ interfuiſſent. Hæc Nauarri ad vtrumque decretum Tridentinæ Synodi conciliatio , de qua nos quoq; ſup. 1. par. quęſt. 3. verſic. ſecunda ergo, quęſt. 5. concl. 2. & quęſt. 9. concluſ. 2. quam etiā diſtinctionis nomine ſequuntur Fuſc. de viſitat. lib. 1. cap. 15. num. 25. Philiarc. de de off. Sac. poſſ. 1. lib. 4. Azor. Inſtit. Moral. par. 2. lib. 7. cap. 7. q. 8. licet alias quoque diſtinctiones ad explicationem Trid. d. cap. 3. ſeſſ. 21. ibid. afferat : hæc inquam Nau. conciliatio optima eſt , & aptiſſima ; modo tamen id, quod de communibus reditibus dixit, ex quibus ordinarię diſtributiones conſtituuntur, intelligat non ſolum de communibus illis prouentibus , qui ab initio, ſeu ex primęua ſua inſtitutione ad quotidianas diſtributiones inſtitutę , ac deſignatę ſunt; ſed etiam de tertia illa parte redituum , ac prouentuum , quę ex d. ſeſſ. 21. cap. 3. conuertenda eſt in quotidianas diſtributiones ; quę quidem tertia pars ideo poteſt optima ratione nomine communium redituum contineri , quoniam per conuerſionem illam propriorum redituum cuiuſque beneficij nomen ſimul , ac naturam amiſit , & tamquam communi maſſę Capitulari vi Conciliaris decreti incorporata communium redituum notionem , & rationem, ac naturam accepit . Neque huic con-
30 ciliationi obſtat † quod deciſum extat à Rot. Rom. teſte Cęſar. Craſſ. deciſ. 102. alias 9. ſub tit. de pręben. ac dignitat. quæ

etiam habetur deciſ. 402. par. 1. & rurſus deciſ. 270. part. 2. in nouiſſ. diuerſ. nimirum tertiam partem fructuum, quæ ex beneficio detrahitur, computari in valore beneficiorum; longeq; differre à diſtributionibus, & acquiri Canonico beneficiato præſenti, ac ſeruienti in Eccleſia Cathedrali, vel Collegiata per ius nõ decreſcendi potius, quam accreſcendi; quaſi vero ead. ratio ſit vtriuſq. illius decreti Trid. Synodi. nõ obſtãt inquã illę deciſiones; nã aperte loquũtur de illa detractione, quę fit vigore cõſuetudinis, aut ſtatuti alicuius Eccleſiæ; nulla verò ibi fit mentio Trid. Cõc. videtur autẽ cõſuetudo, & ſtatutũ, de quibus in d. dec. cõuenire potius poſteriori illi decreto Trid. Synodi, de quod. ſeſſ. 22. c. 3. per ea .n. nulla ſit cõuerſio in diſtrib. quotid. ſed ſimplex ſeparatio, & detractio à reliqs fructib. aſſignato munere, & ſeruitio ab eo pſtãdo, de cuius beneficij fructib. ac prouentib. ea 3. pars detrahitur, put etiã fit d. ſeſſ. 22. c. 3. atq. adeo ead. plane rõne tũ hoc decretũ, tum illa conſuetudo, ac ſtatutum regulari debent, arg. l. illud, ff. ad leg. Aquil.

Fateor tamen cum Azor. d. capitulo ſeptimo, quæſtio. octaua, verſ. ex quibus verbis, poſſe Papam, & Concilium generale etiam eas, quæ vere diſtributiones quotidianæ ſunt, & propter quorundam abſentiam intereſſentibus accreſcere deberent, alteri pio vſui adiudicare. quo fit, vt is Canonicus tuta conſcientia diſtributiones in abſentia perceptas retineat, cui Papa conceſſit, vt certam pecuniæ quantitatem in vſus Cameræ Apoſtolicæ ſoluat, & ſibi retineat quicquid abſens ex diſtributionibus percepit. Idq; propter ſummam poteſtatem, quam in beneficialibus habet Papa, iuxta tex. in cap. 2. de præb. in 6. cum ibi not. & ſuis ſimil. & per ea, quæ de validitate priuilegij à Papa conceſſi de percipiendis in abſentia diſtributionibus quotidianis adduximus 2. par. q. 14. fere per tot. Circa intellectum verò d. cap. 3. tam ſeſſ. 21. quam 22. plura refert Garz. d. cap. 2. num. 461. vſq. ad 493. vbi & pleraque aduertit ex quib. tamen nonnulla magno indigent examine, à num. vero 493. vſq; ad 511. ad interpretationem eiuſd. Conc. ſeſ. 24. c. 4. & ſeſſ. 24. cap. 12. verſ. omnes vero, tractat, an, & quando teneantur Dignitates, vel Canonici per ſe obire munera maxime ratione beneficiorum vnitorum.

Ex his igitur omnibus, quæ in hac prima concluſione adduximus, vt vela aliquã do cõtrahamus, habemus regulam, q diſtributiones quotidianæ proprie ſumptæ, ſeu earũ portio, quæ deberetur ijs, qui abſunt, ſi diuinis officijs intereſſent accreſcit ceteris intereſſentibus.

Ampliatur vero hæc regula ex ſupradi-
31 ctis, vt † procedat ẽt in ijs diſtributionibus quę cõflatæ ſũt ex tertia parte redituũ, & puentuũ detracta ex quibuſcũq; Dignitatibus, perſonatibus, & officijs Eccleſiarũ Cathedraliũ, vel Collegiatarũ, & cõuerſa in quotidianas diſtributiones vbi prius nullæ adeſsẽt, vel admodũ tenues, vigore decreti Cõc. Tri. d. ſeſſ. 21. c. 3. de ref. Atq; hoc ipsũ quoq; tenet Garz. d. c. 2. n. 460. & 465. dũ vero diſtributiones haſce cõflatas ex tertijs iuxta d. c. 3. ſeſ. 21. idẽ putat, deſeruiẽdo, ita pcipi ad ratam, vt, qui plus attulit, plus pcipiat; ſic intelligẽs verbũ illud, pportionabiliter poſitũ in d. c. 3. an id verum ſit, vidimus ſup. p. 2. huius trac. q. 4. concl. 1. ad fin.
32 Sed q in hac. amp. diximus, idẽ † eadẽ ratione ſtatuẽdũ eſt de ijs quotid. diſtributionibus, quę cũ tenues eſsẽt, auctę ſũt, & quodãmodo impinguatæ ex vnione aliquorũ beneficiorũ, vel ex aliquarũ prebẽdarũ ſuppreſſione, iuxta facultatẽ ad id Epiſcopis cum conſenſu Capituli tributam ab eadẽ Trid. Synodo ſeſſ. 24. c. 15. de reform.

Limitari autẽ põt primò hęc ipſa regula,
33 & cõcluſio, vt nõ pcedat † vbi certa quãtitas, puta decẽ aureorũ, diſtribuẽda eſt ex ſtatuto, aut cõſuetudine inter eos, qui diuinis interfuerint; nã tũc portio nõ intereſsẽtiũ intereſsẽtibus accedit iure accreſcẽdi, vel certe nõ decreſcẽdi, vt ſup. hac ead. cõcl. circa mediũ ex Cou. Card. & alijs tradi-
34 dimus. Limitatur ſecundo, vt † neq; iure accreſcẽdi, neq; nõ decreſcẽdi ad alios Canonicos, & Collegas perueniat portio deficiẽs diſtributionis, vbi certa, ac determinata quãtitas, puta vnius aurei vnicuiq; Canonico pſenti tribui mãdatur; ſed ea applicãda ſit Eccleſiæ; vt poſtaſios ex eodẽ Cou. ibidẽ oſtẽdimus, cũ quo ẽt hoc ipsũ tũc demũ admonuimus procedere, cũ diſtincti ſunt reditus Eccl. à reditib. ac puẽtib. mini-
35 ſtrorũ. Limita 3. vt † ea 3. pars fructuũ, ac redituũ, quæ ex dignitatib. pſonatib. ac officijs

ciјs in Eccl.Cathedral:b.vel Collegiatis exiſtētib.detrahitur ab Epis,deſignato ab iјſ dē cuilibet proprio officio, & ſeruitio vi decreti Tri.Cōc.ſeſſ.22.c.3.de refo.ſi deficiat ex eo qa ſeruitiū illud impletū nō fuerit; non ipſis Canonicis, ſeu Collegis accreſcat,ſed fabr.Eccl.aut alteri pio loco arbitrio Epi applicāda ſit,vt eo.c. aperte de-
36 cernitur.Limita 4.† vbi eſſet cōſuetudo, ꝙ nō accreſcerēt intereſsētib.ſed in Eccl.vtilitatē cōuerterētur,ꝑut deciſū fuit in Delf. teſte Fr.Marc.dec.882.n.6.7.p.2.dicēte, eā cōſuetudinē eſſe in Eccl.S.Andreæ Gratianop.idē docet gl.recepta d.Clē.2.de æt.&
37 qual.id ipſū quoq; † cōcedēs ſtatuto Eccl. ꝙ & late tradit Fr.Monal.cōſ.27.n.4.Alias aūt huius reg.& concl. tū ampliationes,tū ēt limitation. ſeqq.cōcl.latius ꝓſequemur.

II.Cōcl. Diſtributiones,quas cleric.Eccl. Collegiatæ excōicatus amittit,iuxta ea, q̄ docuimus ſup.2.p.huius trac. q. 15. cōcl. 1.
38 iure accreſcēdi† cæteris collegis accedūt. ita Abb.in c.paſtoral.§.verū.n.22.Dec.n.7, Vgol.de cēſ.tab.2.c.12.in princ.n.3.& alij
39 DD.magis cōiter.qua rōne idē† dicēdū eſt de hæretico occulto, q. & ipſe pp hæreſim excōicationē incurrit;nā diſtributiones ab eo pceptæ interim, donec cū retētione beneficij abſoluatur, cæteris accreſcūt, vt in ſpecie reſpōdit Nau.cōſ.29.de præb.vol.1.
40 idē quoq; de† ſuſpēſo in ſpecie docet gl.d. Clem.2.verb.pars dimidia, de æt. & qual. & ord.præf.& Clē.2.verb.ſuſpēſus,de vi. & honeſt.cler.vbi inter cæteros Bonif.de Vital.n.9.Fel.in c.Apoſtolicæ.n.13.de except.Dec.d.§.verū,nu.7.& poſt alios Pet. Surd.tra.de ali.tit.1. q.82.n.16. idē aſſerēs de excōicatio.Ratio autē vtriuſq;eſt, quia nō videtur congrua ratio diſcriminis aſſignari poſſe, cur regulariter locum habeat ius accreſcēdi in diſtributionum portione deficiēte pp ſimplicē nō intereſſentiā,non autē in portione excōicat,& ſuſpēſi;q pariter omnino deficit pp nō intereſsētia;nihil.n.intereſt quo ad hoc, an ex libera volūtate quis diuinis offic iјs non interſit, an pp excōicationē,aut ſuſpēſionē, Idē vero
41 eadē planē rōne † dicēdū quoq;eſt de interdicto;ꝑut eū excōicato,& ſuſpēſo hac in re æquiparat inter ceteros Doct. Vgol. d.tab.2.c.12.in princ.nu.3. & licēt quoad principalē cōcluſionē in his omnibus a nobis ꝓpoſitā ipſe aliter sētire videatur; tū in effectu ſolū ponit illā diſtinctionē,q̄ afferūt Cou.d.n.7.Card.& alij d.Clem.2.de æt.& qual.quāq;nos retulimus, & partim ſecuti ſumus prec.cōcl.paulò ante mediū. Hoc aūt,ꝙ dictū eſt de interdicto, multò
42 magis† dicēdū eſt de diſtributionib. quæ tēpore interdicti dū diuina officia ianuis clauſis celebrātur, & cū alijs moderationibus, de quibus in c.fi. de ſent.exco.in 6. diuiditur inā q diuinis officijs eo tpe non interfuerint,diſtributiones amittere debēt ſicut pderēt interdicto nō extāte,vt cauetur d.c.fi.§.adijcimus ꝑterea,& latius nos explicuimus d.2.p.huius tra.q.16.concl.1. atq; adeo debet quoq; eo caſu, ac tpe habere locū ius accreſcēdi, ſicut regulariter id habere locū interdicto nō extāte ſupra docuimus.Eadē quoq;rōne idē ſtatuēdum
43 eſt† de depoſito,degradato eo, q priuatur beneficio,irregulari,& notorio peccatore in caſibus,in quibus ſup.d.2.p.q.17.oſtendimus, hos oēs amittere quotidianas diſtributiones; nā in iјs quoq; caſibus diſtributiones,quę his adimūtur,cęteris accreſcūt cū iјs eñ moderationibus,ac reſtrictionib. quas ibidē adhibuimus: nā quib.caſib. vel nō amittūt,vel recuperāt ſaltē ꝓ parte diſtributiones rōne victus neceſſarijs,aliaue de cauſa,in iјs ēt locū non habebit,quoad effectum ſaltē, ius accreſcēdi,ſicut ꝙ ſup. hac ipſa 2.cōcl.dictū eſt de excōicato,ſuſpenſo, & interdicto,erit declarandum ex iјs,quæ dict. 2.part. quæſt.15.adduximus.
44 Prӕterea eadē rōne† ius quoq;accreſcēdi locū hēt quoad eas diſtributiones, quę abſēti ſine iuſta,& legitima cauſa tribuūtur, & cōceſſę sūt ēt p colluſionē, aut remiſsionē, aliāue pactionē ꝓhibitā, de quo in q. præced.nā eę ipſo iure accreſcūt alijs intereſsētib.q hmōi pactioni,remiſſioni, colluſioni,vel ꝓbitioni, ſeu cōceſſioni aſsēſi nō fuerint,niſi ex cōſtit.Eccleſię ꝓbatis alteri debeātur; ꝙ ſi oēs cōsēſerint,iā tūc vſibus Eccleſię addictę,& applicatæ intelligūtur iuxta ea,q̄ ſtatim ſeq.cōcl. in ſimili oſtēdemus;atq;ita reperi cōſtitutū a Med.Conc. Prou. 1. ſub tit.generali de miniſtris Eccl. & diuin.offic.& ſpeciali cōia de Miniſtris ad fi.& Cōc.4.p.2.ſub tit. de diſtribut. ad fin. verſ. ſi vero vlla cuiuſuis generis. deniq; id ipſum,vt nimirum portio deficiens a diſtributionum accreſcat cæteris Colle-
45 gis,locum † quoq;habet in iјs caſibus, in

quibus

quibus clericis Ecelcſiæ Collegiatæ, eas
amittit ex eo, quod ſe non promouet, vel
non habet animum ſe promouendi intra
annum ad ordinem requiſitum, iuxta latiùs
adducta par.2.cap.19. concl.1. limit.2. &
3. vt in ſpecie ſentit Garz. tract. de benef.
par.3.cap.4.nu.56. atque etiam in ſimilib.
& ſignanter in illis, quib. propter ſimoniā
amittit clericus quotidianas diſtributio-
nes, quos caſus latiùs proſecuti ſumus
d.2.par.huius tract. quæſt. 18. vt in ſpecie
docet inter cæteros Nauar.in Manual.Cō-
feſſ.cap.25.num.123. & nos admonuimus
d.quæſt.18. concluſ.4. ad fin. quod tamen
46 limita ſpecialiter † in ſimoniaco confiden
tiali; nam hic, ſicut cæteros fructus, ita
etiā fortaſſe diſtributiones reſtituere de-
bet Cameræ Apoſtolicæ, aut ſuper ijs cum
eadem componere, vt latiùs tradidimus, d.
quæſt.18. concl.3. atque adeo in ijſdem
nullatenus eo caſu locum habere poterit
ius accreſcendi.

Tertia, & poſtrema Concluſio. Ius ac-
47 creſcendi locum † habere non poteſt, ſi
nullus ex Eccleſiæ miniſtris diuinis offi-
cijs interſit, ſed omnes quotidianæ diſtri-
butiones, quæ eis dandę forent, ſi præſen-
tes fuiſſent, ad Eccleſiam pertinere debent
eique applicantur; ita Gemin. d. cap. vni-
co, §. ſtatuimus, num.5. Franc. num.3. de
cler.non reſid.in 6. Couar.d.lib.3.variar.re
ſol.cap.13.num.7.in princ. Hier. Gig.con-
ſil.144.num.30. & deciſum fuit in Rot.Ro
man.teſte Caſſad.deciſ.vnic.num.3. ſub ti-
tul.de cler.non reſid. Ratio eſt, quia non
dantur diſtributiones, neque accreſcunt ni
ſi intereſſentibus, vt hac ipſa quæſt. con-
cluſ.1. & alibi ſæpe oſtendimus, applica-
ri autem debent Eccleſiæ, quæ debito ſer-
uitio fraudata eſt, arg.tex.in cap. ſi Cano-
nici de off.ordin. in 6. vbi id ipſum ſtatui-
tur in caſu iniuſtæ, & minùs canonicè fa-
ctæ ceſſationis a diuinis, immo & idem
ſtatui videtur vbi iuſta, & canonica fuerit
ceſſatio; tunc enim vult Summus Pontifex
eos, qui cauſa fuerunt ceſſationis, teneri
Canonicis ad intereſſe ratione ſeruitij Ec-
cleſię ſubtracti, puod intereſſe aliud eſſe
non poteſt, quam quotidianarum diſtri-
butionum, quas percepiſſent ratione ſer-
uitij, quod Eccleſię prętitiſſent, vt latiùs
explicauimus ſupr.2.par.huius tract. quę-
48 ſtion.16.concluſion.2. Idem † autem, quod
in hac concluſione propoſuimus, multò
magis dicendum eſt, vbi vniuerſum Ca-
pitulum interdictum ſit ſiue ob cauſam in
iure expreſſam, ſiue quia penſionem, aut
quindennium non ſoluit; interim enim
ſingulares clerici illius Capituli, cum in-
tereſſe non poſſunt diuinis, vt d. quæſt.16.
concluſ.1. oſtendimus, neque etiam perci
pient diſtributiones, ſed eæ conuertendæ
erunt in Eccleſię vtilitatem. Aliud verò
49 ſtatuendum puto, cùm † Eccleſia ipſa in-
terdicta eſt propter pollutionem, maxi-
mè per modicum tempus, vt ead. concl.1.
ſatis demonſtrauimus. Præterea idem,
quod paulò ante diximus, vt nimirum
50 † locum non habeat inter Canonicos, cæ-
teroſq. Eccleſiæ Collegiatæ clericos ius ac
creſcendi, ſeu non accreſcendi, tunc etiā
procedere exiſtimo, cùm portio deficit
poſtquam ſemel eſt legitimè, & iure quæ-
ſita, ſed propter aliquod delictum (quod
tamen a iure ſiue communi, ſiue ſpeciali
non habeat annexam huiuſmodi priuatio-
nem, ſed pœna arbitraria puniendum ve-
niat) clericus aliquis ea portione, poſt-
quam eſt legitimè quæſita, priuatur; nam
tūc hæc ipſa portio non alijs Collegis ac-
creſcet, ſeu non decreſcet; ſed eam in
cauſam cedet, cui iudex, ſeu ſuperior, qui
priuationis ſententiam fert, illam applica
re voluerit. Ratio illa eſt, quia regulariter
non habet locum ius accreſcendi quoad
portionem deficientem, vbi ea iam ſemel
legitimè ſit quæſita, vt ſupr hac ipſa quę-
ſtion.præmiſſ.2.in fin. oſtendimus. Quod ſi
iudex nulli expreſſim applicet, tunc adhuc
probabiliter puto, cenſeri eas diſtributio-
nes iam perceptas applicatas eſſe locis
pijs, quæ habentur loco fiſci, per ea, quæ
tradunt Couar.lib.2.var.reſol.cap.9. num.
9. cum ſeq. & Diaz in Prax.Crim.Canon.c.
mihi 142. vbi etiam Lopez in addit. ſi illas
tamen quæſitę ſint per reum, ſed adhuc
non perceptę, niſi aliud exprimatur, puto
collegis accreſcere. Dixi autem, cùi à iure
communi, vel ſpeciali non ſit annexa hu-
51 iuſmodi priuatio; nam † ſi aliquis cleri-
cus delictum aliquod vel committendo,
vel omittendo admiſerit, propter quod de
iure communi, vel etiam ſpeciali ſiue con
ſuetudinis, ſiue ſtatuti tum ſynodalis, tum

par-

particularis alicuius Eccleſiæ eo ipſo pri-
uatus exiſtat, aut etiam priuari mendetur
diſtributionibus quotidianis (quos caſus
quoad ius quidem commune colligere li-
cet ex his, quæ paſſim in hoc tract. ſcripſi-
mus, & præcipuè quæſt.ſeq.& 2.par. ferè
per tot.& ipſi collegimus inſt.hac 3.part.
quæſt.vlt.concluſ.1.quoad diœceſim verò,
ac prouinciam Mediolanenſem, cui potiſſ-
ſimum deſeruire hac in re debebamus, pa-
riter ſimul redegimus dict.q.vlt. concl.2.)
tunc, cum in conſequentiam dumtaxat cri
minis ijs priuetur eo iure iubente, omni-
no locum habebit ius accreſcendi; niſi ta-
52 men † illo ipſo iure ſiue communi, ſiue
ſpeciali inducatur, ac decernatur, vt cæ-
teris collegis non accreſcant, ſed alteri
cauſę applicentur; nam tunc ius illud ſer-
uandum erit. ita in ſpecie Gloſ.d.Clem.1.
Verb. pars dimidia, de ætat. & qualit. &
ord.præfic.quam ibi Doct. magis commu-
niter ſequuntur, nec non Franc. d.cap.vni-
co, §.ſtatuimus, n.4. de cler.non reſid.in 6.

Denique pro complemento huius quæ-
ſtion.de iure accreſcendi quotidianarum.
diſtributionum, ſi quis a me petat, vbi eę
Capitulo accreſcant in caſu reſignationis
Canonicatus vel ſimpliciter, vel ad fauo-
rem; quando nam eidem Capitulo accre-
ſcere incipiant. Poſui autem caſum in reſi
gnatione; quoniam de caſu mortis nulla
eſſe poteſt difficultas, quin ſtatim poſt obi
tum Canonici Canonicis intereſſentibus
accreſcant, cum mors omnia ſoluat, §.dein
ceps, Auth.de nupt.collat.4.cum ſimil.id-
que apertè colligitur ex traditis ſupr. hac
ipſa 3.par.quæſt.3.concl.2. & 3. necnon
quæſt.5.concl.3.Pariter ferè nulla eſt diffi-
53 cultas in caſu, quo ceteris intereſſentibus
diſtributiones accreſcunt ob cenſuram in-
curſam, iuxta ea, quæ ſup.2.par. quæſt.15.
paſſim, & hac ipſa quæſt.concl.2.adduxi-
mus: cenſura enim incurſa ſecum trahit
executionem; vnde nec per appellationē
ſuſpenditur, cap.adhæc, quoniam, & cap.
paſtoralis, §.verum, de appellat. c.is, cui,
de ſent.excom.in 6.& pœna quælibet ſpi-
ritualis ipſo iure irrogata abſque vlla de-
claratione incurritur, vt poſt alios ex cō-
muni trademus quæſt.ſeq.concl.2. Quare
ſtatim poſt incurſam a Canonico cenſurā
locus fiet iuri accreſcendi.

Quoad caſum igitur propoſitum reſi-
gnationis, cum ea duplex ſit; alia pura,
ſeu ſimplex, quæ ad nullius fauorem, &
abſq.vlla conditione fit; alia, quæ fit ad fa-
uorem alicuius ſiue abſolutè, ac ſimplici-
ter, ſiue ex cauſa permutationis, aliaue
conditione adiecta; vt latè poſt alios tra-
dit Flamin.Pariſ.tract. de reſign. benef.lib.
1.quæſt.2.ferè per tot. & quæſt. 3. vbi nu.
5. & multis ſeqq. illud præcipuum diſcri-
men inter vtrumque affert, & ſatis com-
probat, quòd ſimplex ſtatim abdicat ius a
reſignante; ita, vt remaneat ſine titulo co-
lorato, & poſſeſſione ciuili, ac naturali:
conditionalis verò non abdicat ius a reſi-
gnante, niſi adimpletis conditionibus; &
in ſpecie, niſi beneficium reſignatum acqui
ratur reſignatario; vt idem latiùs oſten-
dit, num.47.48.49. & 56. vſque ad 65. vbi
id ſingulariter limitat, niſi ſciens nulliter
reſignaſſet. Cum hæc inquam ita ſint; Si
agatur de reſignatione pura, & ſimplici,
54 † locus non erit iuri accreſcendi, dummo
do diuinis interſit, niſi poſt præſtitum à re
ſignante contentum, & admiſſam per Pa-
pam, vel Ordinarium nam vſque tunc re-
ſignationem ſic reſignans poteſt diſtribu-
tiones percipere, & non vltra. Id ſane de
fructibus beneficij fuſè tradit Pariſ. d. lib.
1.quæſt.6.a num. 10. ad 20.& colligitur ex
ijs, quæ idem adducit quæſt.7. à num. 1. ad
8.vbi probat, huiuſmodi reſignantem non
poſſe incumbere poſſeſſioni poſt admiſ-
ſam renuntiationem, & præſtitum conſen-
ſum; necnon ijs, quæ ex eod.Pariſ.d. quæ-
ſtion.3. quoad hanc puram reſignationem
paulo ante attulimus. Quod autem dictū
eſt de fructibus idem quoque ſtatuendum
eſt de quotidianis diſtributionibus, cum
nulla in hoc ſufficiens diſcriminis ratio
inter vtrumque poſſit aſſignari; in diſtri-
butionibus enim quoque iure percipien-
dis titulus ſaltem coloratus, & poſſeſſio
requiritur, vt ſatis conſtat ex cap. dile-
ctus, il 1.& cap.pro illorum, de præben.
cum ibi not.& ſuis concord.

In reſignatione verò conditionali, vel
55 permutatione; † quàmuis fructus bene-
ficij, ſeu præbendæ debeantur reſignanti
vſque ad præſtitum conſenſum in Came-
ra, vel Cancellaria Apoſtolica, in antea
verò debeantur reſignatario, vel comper-
mutanti;

mutanti; vt pluribus oſtendit Hier. Gonzal.ad reg.8.Cancell.Gloſ.15. §.2. à num. 40.ad 52.& Pariſ.d.quæſt.6.à num.38.vſq; ad 78.vbi ſatis probabiliter docet, immo talem reſignantem poſſe fructus percipere vſque ad habitam notitiam præſtiti cõſenſus per procuratorem,etiam in conſciẽtia,quia poteſt præſumere, quòd Superior noluit reſignationem admittere, vel procurator non reſignauit, aut pars non curauit,ex Rebuf.conſ.22.nu.19. Prob. in add. ad Monach.cap.2.num.30.de renunt.in 6. arg.l.ſed & ſecus §.ſi abſenti,ff.pro ſoc.tamen diſtributiones quotidianas percipere poterit hic reſignans conditionaliter, donec reſignatarius plenè acquirat Canonicatum,eiuſque poſſeſſionem capiat, vel per eum ſteterit, quò minus eam capiat, aliæue conditiones in reſignatione appoſitæ impleantur; atque adeo tunc dumtaxat locus fiet iuri accreſcendi. Probatur; Tum quòd,vt ſupr.ex Pariſ.d.quæſt.3.oſtẽdimus,in reſignatione conditionali non abdicatur ius à reſignante, antequam beneficium acquiratur reſignatario, & conditiones impleantur;Tum eo, quod idem Pariſ.d.quæſt.7.nu.9.latè tradit, huiuſmodi reſignantem poſſe inſiſtere poſſeſſioni beneficij vſque ad captam à reſignatario poſſeſſionem. Ideo autem ego addidi, vel per eum ſteterit, &c.quoniam hæc à iure æquiparantur, cap.commiſſa,§.annus,de elect.in 6.cap.licèt Epiſcopus,de præben. eod.lib.& Extrauag.execrabilis, §.qui verò deinceps,eod.tit.in commun.Ratio verò diſcriminis hac in re inter fructus præbendæ,ac diſtributiones quotidianas ea eſſe poteſt,quòd fructus pendentes & medio tempore percepti inter conſenſum,& captam à reſignatario poſſeſſionem ipſi reſignatario debentur,vt poſt alios tradit, ac ex communi reſoluit Pariſ. d. quæſt. 6. num.60.& 68.vſque ad 73.iuncto num.79. ob eam præcipuè rationem,quòd hi requirent ſolum dominium,& titulum, vt conſtat etiam ex traditis priùs per eum num. 44.cum aliquot ſeqq.& Couar. lib.3. var. reſol.cap.13.in princ.neque aſſiduum Eccleſiæ ſeruitium exigunt, vt patet ex ijs, quos idem refert, ac ſequitur num.8.in diſtributionib. verò quotidianis magis attenditur poſſeſſio,& perſonale, idemque aſſiduum Eccleſię obſequium,iuxta cuius ratam eæ debentur, vt ſatis colligitur ex adductis per nos ſup.1.par.quæſt.1.ad fin. & hac 3.par.quæſt.4.concl.3.Iam verò ex his finis ſit pręſenti quæſt.

SVMMAE RERVM.

1 *Eccleſiæ,Eccleſiaſticaq; perſona poteſt pœnam imponere,legemq;pœnalem condere. Item pœnam à ſtatuto, aut conuentione partiũ appoſitam exigere; num.2.& ibi,quod lex humana etiam laica poteſt ſtatuere pœnã ſubeundam ante ſententiam.*

3 *Lex humana quomodo definiatur.*

4 *Lex humana alia purè moralis, alia purè pœnalis,alia mixta.*

5 *Lex moralis tantum quomodo definiatur.*

6 *Lex pœnalis tantum quæ ſit.*

7 *Lex mixta,hoc eſt, moralis; & pœnalis ſimul quęnam ſit.*

8 *Lex pœnalis quatenus pœnalis non obligat ad culpam; non ſoluit tamen obligationem ad culpam per priorem legem inductam; num.9.*

10 *Pœna propriè non dicitur, niſi quæ imponitur propter culpam. Aliquando tamen pœna dicitur priuatio alicuius boni ex cauſa; num.11.*

12 *Pœna quoad cauſam materialem diuiditur in ſpiritualem,corporalem, & realē. quoad cauſam efficientem alia eſt a iure communi, alia ſpeciali,alia ab homine inducta; num. 13. quoad finalem alia infligitur ad vindictam,alia ad medicinam; num.14. quoad formalem alia abſoluta, aliã conditionalis; num.15.*

16 *Pœna quoad formam, ſeu cauſam formalem multiplex.*

17 *Lex, ſeu Canon ferendæ, & latæ ſententiæ longè differunt inter ſe, & diuerſos pariunt effectus.*

18 *Lata, vel ferenda ſententia per quæ verba inducatur,remiſſiuè.*

19 *Verbum,aut participium præſentis temporis regulariter, & in dubio inducit canonem latæ ſententiæ, niſi alia verba eius conſtitutionis inducerent ferendam; nu.20.*

21 *Verbum præſentis temporis Imperatiuum directum ad iudicem ſignificat ferendam ſententiam. ſecus ſi non importet miniſterium hominis; num. 22. Vel ſi addantur dictio-*

dictiones omnino importantes latam ſententiam; num.23. Aut imperetur iudici, vt declaret incurſum pœnam; num.24.

25 *Verba præſentis Imperatiui in reum directa important latam ſententiam.*

26 *Tiraquell. & aliorum error, dum verba pleraq; pręſentis Imperatiui inter verba futuri temporis connumerant.*

27 *Verbum præteriti temporis regulariter importat latam ſententiam Idem de participio eiuſdem temporis. num.28.*

29 *Lex imponens pœnam per verbum præſentis, vel præteriti temporis veniens ad interpretationem legis veteris quando importet latam, vel ferendam ſententiam.*

30 *Verba pręſentis, vel præteriti temporis important ferendam ſententiam vbi ſubiecta materia, vel alia iura id ſuadeant.*

31 *Verbum, quod neque actionem, neque paſſionem ſignificat, cuiuſmodi eſt Verbum ſubſtantiuum, inducit canonem latæ ſentẽtiæ.*

32 *Verbum ſubſtantiuum iunctum participio pręteriti temporis inducit latam ſententiam. etiamſi iungatur in futuro: num. 33. niſi aliud ſubiecta materia, vel alia iura ſuadeant; nu.34. vbi etiam, quod lata ſententia inducitur ex verbis irritantibus.*

35 *Dictiones importantes latam ſententiam quæ ſint, & nu. ſeq.*

36 *Dictiones remouentes omnem dilationem important latam ſententiam, licet iunctæ ſint; verbo futuri temporis. Et quæ illæ ſint; nu.37. Niſi tamen iungantur verbis neceſſariò requirentibus dilationem; nu.38. idem etiam de dictione, ipſo iure, & ſimilibus; num.39.*

40 *Verba quædam inducentia latam ſentẽtiam.*

41 *Verbum, & participium futuri temporis regulariter importat canonem ferendæ ſententię, Niſi alias lex penalis eſſet eluſoria: nu 42. aut ſuperueniret alteri idem planè diſponenti; num.43.*

44 *Verbum futuri temporis geminatum inducit canonem latæ ſententię. Et quomodo id procedat; nu.45*

46 *Verbum futuri temporis prolatum a teſtatore inducit latam ſententiam.*

47 *Verbum futuri temporis inducit latam ſententiam quando ex alijs verbis eiuſdem conſtitutionis id apparet. vel etiam ex alijs iuribus. num.48.*

49 *Verbum futuri temporis priuans aliquem ratione ſtatus incompatibilis inducit latam ſententiam.*

50 *Verbum futuri temporis iunctum participio præteriti temporis inducit canonem latæ ſententiæ. Et iunctum verbo, quod ſuapte naturæ eſt latæ ſententiæ; num.51.*

52 *Verba futuri temporis declaratoria an importent latam, vel ferendam ſententiam.*

53 *Verba comminatoria inducunt ferendam ſententiam; niſi iungantur alijs importantibus latam ſententiam; nu.54.*

55 *Reus poſt commiſſum crimen in quotuplicè ſtatu conſiderari poſſit.*

56 *Lex pęnalis continens ferendam ſententiam non obligat etiam in conſcientia reum ad eam ſubeundam ante ſententiam: neque condemnatio retrotrahitur ad diem commiſſi criminis; num.57.*

58 Condemnatio *fructuum retrotrahitur ad diem commiſſi criminis vbi fiat vi canonis latæ ſententiæ.*

59 *Lex pœnalis continens latam ſententiam non obligat ante ſententiam declaratoriam commiſſi criminis, vel pœnæ incurſæ. Et quæ ſit ratio; num.60.*

61 *Pœna ſpiritualis, & cenſuræ ipſo iure irrogatæ obligant ante declaratoriam.*

62 *Pœnæ ipſo iure appoſitæ per modum conditionis, maximè a teſtatore, obligant ante declaratoriam.*

63 *Lex priuans dominio ipſo iure, obligat ante declaratoriam.*

64 *Lex pœnalis continens latam ſententiam obligat ante declaratoriam, vbi de huiuſmodi mente legislatoris, appareat.*

65 *Mens legislatoris volentis legem continentem latam ſententiam obligare ante declaratoriam ex quibus colligatur*

66 *Lex pœnalis latam ſententiam continens non requirit condemnatoriam, ſed ſolum declaratoriam criminis commiſſi.*

67 *Executio iudicis non requiritur in lege pœnali irrogante pœnam ipſo iure ſaltem vbi iudex in declaratoria condemnaręt ad aliquid agendum, quod non contineret legionem corporalem; num.68*

69 *Condemnatio facta in declaratoria ad diem commiſſi criminis retrotrahitur.*

70 *Appellans a declaratoria pęnæ incurſę non tenetur pœnam ſubire donec de viribus appellationis cognoſcatur, vel aliàs declaratoria in iudicatum tranſeat.*

71 *Pœna*

71 *Pœna amiſſionis diſtributionum ipſo iure a canone inflicta ſubeunda eſt ante declaratoriam, & num. ſeq.*

72 *Pęna etiam ipſo iure impoſita non incurritur, niſi declarante eo, ad cuius fauorem impoſita eſt.*

73 *Fructus beneficij, & diſtributiones pendent quodammodo a liberalitate Summi Pontificis, & ſunt in eius poteſtate.*

74 *Amiſſionis diſtributionum pęna irrogata etiam eo ipſo ab inferioribus Summo Pontifice non eſt ſubeunda ante declaratoriam.*

75 *Beneficia conferuntur a Papa ſub ea conditione, vt, ſi munera ſibi incumbentia non obierint, fructus, & diſtributiones quotidianas amittant; & ibi, an attentionem exteriorem diuinis officijs non exbibens diſtributiones amittat ante ſententiam.*

76 *Mulctæ, & pęnæ amiſſionis diſtributionum quotidianarum clericis impoſitæ in Prouincia Mediolanenſi, remiſſiuè.*

77 *Punctatoris officium circa quotidianas diſtributiones, remiſſiuè.*

78 *Diuidendi quotidianas diſtributiones ratio, remiſſiuè.*

An, & quando pœna amiſſionis Diſtributionum quotidianarum ſubeunda ſit ante ſententiam. Quæſtio VII.

QVONIAM quæ hucuſque egimus in hoc tractatu de quotidianis diſtributionibus, maxime verò in in 2. & 3. parte, ad earundem diſtributionum amiſſionem pertinent, de qua nihil ampliùs in alijs poſt hanc conſequentibus quæſtionibus dicturi ſumus, præter illa, quæ infra quæſt. fin. afferemus, dum ſummatim omnes ferè cauſas recenſebimus, ex quibus clericus amittit diſtributiones quotidianas: ideo, antequæm ad aliam tranſeuntes, hanc materiam hoc loco egrediamur, agendum erit in præſenti quæſt. de pœna amiſſionis, ſeu priuationis diſtributionum; an nimirum, & quando ea ſubeunda ſit ante ſententiam, vel certè expectanda ſit ipſa ſententia, ſeu declaratio, & officium iudicis, ac Superioris. Pro cuius quæſtionis reſolutione quædam neceſſariò præmittenda ſunt, ſine quibus illa aut rectè intellegi, aut perfectè decidi, ac terminari non poteſt.

Præmitto igitur primo, poſſe Eccleſiá,
1 Eccleſiaſticamq; perſonam † non ſolum
pœnam imponere, ſeu legem pœnalem
condere, vt apertè colligitur ex Apoſtolo
2. ad Corint. 13. prædico, quoniam ſi venero iterum, non parcam, & rurſus, vt non præſens duriùs agam ſecundum poteſtatem, quam dedit mihi Dominus; pluribuſque comprobant communiter Doct. paſſim, & inter cæteros nouiſſimè Ludou. Carbon. in tract. de legib. lib. 8. diſput. 2. poſit. 1. & 2. vbi dicit, hanc doctrinam eſſe vniuersè receptam, & certiſſimam; de fideq; præterea tenendam, quod huiuſmodi le-
2 ges pęnales iuſtè ferantur, ſed etiam † pœ
nam a iure, vel ſtatuto, aut conuentione partium impoſitam exigere, vt conſtat ex cap. in antiquis, & in cap. in legibus, 12. q. 2. cap. decenter, 89. diſt. & cap. dilectis, de arbitr. cum alijs pleriſque ſimil. relatis per Gloſ. & Doct. in cap. fraternitas, 12. quæſt. 2. vbi id adſtruunt; quod etiam facit Nauar. in comentar. ad idem cap. fraternitas, num. 1. vbi eum tex. qui aduerſari videtur, explicat, & intelligit de quadam conuenientia, non autem de neceſſitate, aut mero iure; atque adeo verbum illud, oportet, exponendum eſſe pro, docet, vt in l. 1. iuncta Gloſ. quæ ad id allegat alia iura, ff. de iuſt. & iur. alias verò ſolutiones afferunt Gloſ. & Doct. d. cap. fraternitas. Quin immo poteſtas humana, ſiue laica, ſiue Eccleſiaſtica legem pœnalē ſtatuere poteſt obligantem ad pœnam in foro conſcientiæ ſubeundem etiam ſine vlla iudicis ſententia, vt inter cæteros pluribus comprobat doctiſſimus vir Alphonſ. de Caſtr. in eruditiſſimo tract. ſeu commentario de poteſt. leg. pœnal. lib. 2. cap. 5. per totum; præſertim ex Apoſtolo Rom. 13.

Præmitto ſecundò, legem humanam,
3 quæ definiri poteſt, † lex, ſeu ordinatio
rationis ad bonum commune, ab homine qui curam communitatis habet; promulgata, prout conſtat ex S. Thom. communiter recepto 1. 2. quæſt. 90. art. vlt. & Nauar. dict. cap. fraternitas, num. octauo, & num. nono, & in cap. erit autem lex, 4. di-
4 ſtinction. diui † in legem purè moralem,
purè pœnalem, & mixtam; prout diuidunt

dunt inter alios Alphonſ.Caſtr.d. tract. de
poteſt.leg.pœnal.lib.1.cap. 9. & Carbon.
d.lib.8.diſput.1.ad fin.quam etiam diuiſio-
nem defendi poſſe putat Nauar.d.cap.fra-
ternitas, num. 23. & quatuor ſeqq. Lex
5 moralis tantum † definitur a Caſtr.d. cap.
9.& Nauar.d.num. 23. & 26.eſſe illa, quæ
dictat aliquid eſſe faciendum vel non faciē
dum,nulla adiecta pœna; qualia dici poſ-
ſunt omnia precepta Decalogi, præceptū
de audienda Miſſa diebus feſtis. cap. Miſ-
ſas,de conſecr.diſt. 1. de ieiunando certis
temporibus cap. quadrageſima cum ſeqq.
de conſec.diſt.5.& tot.tit.de obſeruat. ie-
iun.& alia ſimilia ſexcenta. Lex tantum
6 pœnalis † eſt, quæ nihil dictat eſſe facien
dum,vel non faciendum,ſed tantum impo
nit pœnam facienti aliquid,vel non facien
ti,qualis eſt lex.1. C. de mendicant. valid.
lib. 10. quæ ponit pœnam mendicantibus
validis non prohibendo eis mendicare, ac
quales dici poſſunt eſſe quamplures ca-
nones, qui habentur 30. diſtinct. Lex de-
nique mixta, nimirum pœnalis ſimul, &
7 moralis,† eſt,quæ vtrūq;facit,nempe quæ
dictat hoc,vel illud eſſe faciendum,vel nō
faciendum, tranſgreſſori pœnam adijciē-
do,qualem habemus in c.cum in cunctis,
de elect. vbi Epiſcopis præcipitur conſe-
crationis ſuſceptio,& Parochis,atque Ar-
chidiaconis ad ordines promotio pœna
negligenti conſtituta,necnon in cap. ad re
primendam,& cap.irrefragabili, de offic.
ordin.cap.omnis vtriuſq;ſexus, de pœnit.
& remiſſ. Clemen. 2. de ætat. & qual. &
ord.præfic. Clem.2.de vit. & honeſt. cler.
cum alijs innumeris iurib. quæ recenſere
8 ſuperuacaneum eſt.Lex autem pœnalis,li
cet † quatenus pœnalis non obliget ad
culpam, neque cenſeatur inducere ali-
quam obligationem ſiue præcepti, ſiue
prohibitionis, vt late, & optime probant
Alphonſ.Caſtr.d. cap. 9. & Nauar. d. cap.
9 fraternitas,num.23.& ſeq.tamen † non
tollit obligationem ad culpam per prio-
rem legem inductam, vt ſatis compro-
bant Caſtr. d.lib. 1. de poteſt. leg. pœnal.
cap.10.& Nauar.d.c. fraternitas, num.28.
ſeqq.

Præmitto tertio, quod, licet proprie
10 loquendo, & communiter †. pœna
non dicatur, niſi quæ imponitur pro-
pter culpam, vt auctor eſt D. Auguſt.lib.
1.retractat.cap.9. quem ſequitur Carbon.
d.diſput.1. verſ. tertium notan. & ante
eum Caſtr.d.lib. 1. de poteſt. leg. pœnal.
c.3.& a Iuriſtis,& Canoniſtis ita accipia-
11 tur in tit.de pœn.tamen pœna† aliquan-
do dicitur priuatio alicuius boni nulla
etiam præcedente culpa,non ſine cauſa
tamen, vt patet in interdicto, irregulari-
tate,& ſimilibus,& admonet Carbon.loc.
cit. & diſput.5.fere per totam,Nauar.d.c.
fraternitas, num. 11. & tribus ſeqq. Gloſ
& Doct.in cap.renouantes,22. diſt.cap.2.
de conſtit.& cap.ſine culpa, de reg.iur.in
6.Pœna vero, quatenus ſub legem huma-
nam pœnalem cadere poteſt, quo ad cau-
12 ſam materialem attinet,diuiditur † com-
muniter in ſpiritualem, corporalem, &
realem; ſpiritualis eſt, vt excommunica-
tio,ſuſpenſio,interdictum,& irregularitas
animam afficiens; corporalis, vt mors,
& mutilatio, quæ corpus;realis, vt priua
tio bonorum,beneficij, vel fructuum,quæ
res ipſas externas afficit.De corporali pœ
na nihil agendum nobis eſt in hac quæſt.
ſed tantum de reali,& aliquid de ſpiritua-
13 li. Reſpectu autem cauſæ efficientis†alia
eſt pœna iure communi,alia ſpeciali, alia
ab homine inducta; quoad cauſam finalē
14 † alia intelligitur ad vindictam & ſuppliciū
delicti,alia ad medicinam. Deniq; quoad
15 cauſam formalem † alia eſt conditiona-
lis, hoc eſt, quæ imponitur ſub modo, &
conditione,vt plurimum appoſitis a teſta-
tore; ſicut, cum teſtator relinquit alicui,
vt quippiam faciat, alias perdat legatum;
ita poſt Panormit. communiter receptum
in c.Raynaldus,verb.adijciens;de teſtam.
admonet Nauar. in Manual. Confeſſ. cap.
25. num. 118. alia eſt abſoluta, quæ a
principe imponitur propter delictum
16 commiſſum alia etiam eſt † poſitiua, &
egens aliqua actione, vt ſubeatur, pro-
ut eſt exilij, ſolutionis certæ quantita-
tis. alia priuatiua; hæc rurſus, alia bo-
norum acquirendorum, alia acquiſito-
rum;& hec duplex;alia enim priuat bonis
proprijs cuiuſmodi ſunt patrimonialia, &
ſimilia, alia bonis a Rep. vel Principe gra-
tuito conceſſis,qualia ſunt beneficia, offi-
cia, & alia huiuſmodi. Item ratione for-
mæ,ſeu cauſæ formalis ipſius pœnæ,ſeu le

gis

gis pœnalis, alia pœna eſt, quæ imponi-
tur ipſo iure, hoc eſt, quę ab ipſa lege infli
gitur; alia eſt infligenda a iudice, lege ta-
men mandante, vt infligatur; priorem
vocant canonem latæ ſententiæ, poſterio
17 rem vero ferendę ſentẽtiæ: diſtantq; † ma
xime hæc duo inter ſe, longeque diuerſos
effectus pariunt, vt latiſſimè probat inter
cæteros Tiraq. in repet. leg. ſi vnquam,
Verb. reuertatur, a num. 268. vſq; ad 463.
C. de reuocan. donat. Dubitatur autem ſæ
piſſimè, per quæ verba inducatur canon
latæ, & per quæ ferendæ ſententiæ; de quo
aliquid nunc dicendum eſt.

Præmitto igitur quarto, quædã eſſe ver
ba legi pœnali appoſita continẽtia, & im
portantia ferendam, quędam vero latã ſen
18 tentiam. Quã rem, † quoniam ſi proſequi
vellemus, nedum longum, ſed pene infini
tum eſſet, ſufficiet hoc loco quaſdam re-
gulas afferre remittendo in reliquis lecto-
rem ad nonnullos Doct. latius hanc mate-
riam pertractantes, nimirum ad Alex. in
Apoſtill. ad Bar. in l. Imperator, ff. de iur.
fiſc. Barbat. in cap. ſi diligenti col. 37. cum
ſeptem ſeqq. de for. comp. Fel. in cap. Ro-
dulphus, num. 24. vſque ad 34. de reſcript.
Alphonſ. de Caſtr. d. tract. de poteſt. leg.
pœnal. lib. 2. cap. 6. & ſeptimo, Tiraq. d.
Verb. reuertatur, num. 21. vſque ad 265.
& nouiſſimè Ludou. Carbon. d. tract. de le
gib. lib. 8. diſput. 6. per totam, Vgol. mox ci
tan. & alios.

19 Prima igitur regula ſit. Verbum, † aut
participium præſentis temporis regulari-
ter, & in dubio eſt canon latæ ſententiæ.
ita Gloſ. in l. ſi quis maior, Verb. infamia,
iuncto tex. in Verb. notatur, C. de tranſac.
quam ſequuntur ibi Bart. Bal. Salic. Paul.
Caſtr. & alij; & melius alia Gloſ. in l. ſi
quis in tantam in Gloſ. magna verſic. quar
to quæro, vbi Bartol. & vterque Ang. C.
vnde vi, alijque quamplurimi, quos ad
id referunt, & ſequuntur Tiraq. d. Verb.
reuertatur, num. 21. & 22. Alph. de Caſtr.
d. cap. 1. verſic. tertia regula & cap. 6. verſ.
quarto modo lex pœnalis, &c. & Carbon.
d. diſp. 6. ad fi. Reſtringitur autem primo
20 hæc regula, † niſi alia verba eiuſdem con
ſtitutionis pœnalis, quæ verbo præſentis
temporis vtitur, inducerent ferendam
ſententiam; nam tunc illud verbum præ-
ſentis temporis non importaret latam
ſententiam. ita poſt Sal. in l. poſtea quam,
C. de pact. in ſpecie monet Tiraq. d. Verb.
21 reuertatur, nu. 23. Reſtringitur 2. † in Ver-
bo præſentis temporis Imperatiui modi;
quod ad iudicem dirigitur, vt ſi dicatur,
excommunicetur, priuetur, amoueatis
& ſimilibus nam tunc importat ſolum fe-
rendam; ita Caſtr. d. cap. 1. verſ. tertia re-
gula late Vgol. de Cenſur. Eccleſ. tab. 1. c.
9. §. 6. num. 7. & Carbon. d. diſput. 6. verſic.
tertia regula; ratio eſt, quia huiuſmodi
Imperatiuum importat aliam perſonam,
nimirum iudicis, vt pœnam infligat; qua-
22 re ſecus erit, † ſi verba huiuſmodi impe-
ratiua non ſignificent aliquod miniſteriũ
hominis, ſeu iudicis, prout eſt verbum,
ſubiaceat, incidat, incurrat ita Carbon.
loc. cit. qua ratione idem dicendum eſt de
verbo, ſit; idem Carbon. ſupr. verſic. ſepti-
ma regula, & late Tiraq. nullam tamen
huius rationis mẽtionem faciens, d. Verb.
reuertatur, num. 180. & ſeqq. de hoc au-
tem verbo ſubſtantiuo latius infra dice-
23 mus in reg. 3. Vel ſi † cum verbo Impe-
ratiuo ad iudicem directo adhibeantur
aliæ dictiones, quæ cogãt ad interpretãdũ
de ſententiã lata; vt, ſi dicatur, ipſo iure ex
cludatur, ipſo iure priuetur, vt docet Carb.
d. verſ. tertia regula; de quo tamen dubito
per ea quæ dicemus inf. reg. 4. ad fi. Vel ẽt
24 † ſi verba hæc imperatiui modi dirigãtur
quidam ad iudicem, ſed ei præcipiatur, vt
declaret, reum incurriſſe pœnam; nã tũc
important latam ſententiam; ita Carbon.
& optime dict. diſput 6. poſt medium
25 verſic prima regula. Vel denique † vbi
verba huiuſmodi Imperatiua ad ipſum
reum dirigantur, vt ſi lex dicat, ſoluat,
abſtineat, ieiunet, & ſimilia ita & optime
Carbon. d. verſ. tertia regula; ita etiam ſen
ſit poſt alios Tiraq. d. verb. reuertatur,
26 num. 61. quamuis, dum † tam ibi, quam à
nu. 145. vſque ad 240. verbum, incurrat
ſubiaceat, priuetur, & alia huiuſmodi
quamplurima præſentis temporis modi
Imperatiui inter verba futuri temporis
connumerat, eundem cum alijs pleriſque
erraſſe, manifeſte conſtet, vt bene adno-
tarunt Carbon. d. verſic. tertia regula, &
Alphonſ. Caſtr. loc. cit. Tertio reſtringitur
hæc prima regula de verbo præſentis tem

poris

poris omnibus iis modis, quibus verbum præteriti temporis, de quo in ſequenti regula dicemus, à nobis limitabitur; eaſdem enim vtrumque verbum, quod ad hanc rē pertinet, reſtrictiones admittit, vt optimè admonuit Tiraq.d.Verbo reuertatur, n.22.

Secunda Regula. Verbum præteriti tem-
27 poris † regulariter eſt latæ ſententiæ. ita Glo.in l.iubemus nulli, §. œconumus, vbi Bart.& Bald.C.de ſacroſ.Eccl.& alij, quos referunt, & ſequuntur Caſtr.d.ca.1.Carb. d.diſp.6.verſ. octaua regula, & latiſſimè Tiraq.d.verb.reuertatur, num.32. Idemq;
28 dicendum † de participio eiuſdem temporis Carbon.d.ver.octaua regula, & poſt Gloſ.in auth.Caſſa.in princip. C.de ſacroſan.Eccleſ.& l. ſi quis maior, verbo, priuatus, vbi Bart. colum. vltim. & Salicet. col.1. C. de tranſact. alioſque quam plurimos tradit Tiraq.d.verb.reuertatur, num. 33. Fallit autē primò hæc regula ſimul cū
29 præcedenti, † niſi lex, quæ pœnam imponit per verbum præſentis, vel præteriti tēporis veniat ad interpretationem legis veteris, quæ eandem pœnam imponit, ſed nō ipſo iure; nam tunc, ſi quidem poſterior lex aliud aliquid noui afferat, canonem ferendæ ſententiæ inducet, non autem latæ. ita Aret.in cap.2.per illum tex.inncta Gloſ. Verb.ſequeſtratus, de for. compet. & poſt Aret.Tiraq.d.verb.reuertatur, nu. 34.& 35.dicens ſecus eſſe, vbi poſterior lex pœnalis nihil aliud noui inducat; nam tunc, ne ſuperuacanea videatur, ſed aliquid noui addat, canonem latæ ſententiæ iuxta propriam verbi naturam afferet. Fal-
30 lit ſecundo, & generalius, vbi † per alia iura, ſeu ex ſubiecta materia conſtaret; quod verba præſentis, vel præteriti temporis etiam prægnantia, & in materia ſtricta eſſent ferendæ ſententiæ; ita poſt Abb.d.c.2.de for.compet.Salic.d.l.cum poſtcamq; C.de pact. Dec.in l. quoties idem ſermo, ff.de reg.iur.& alios tradit Tiraq.d. Verb.reuertatur, nu.26.& duob.ſeqq.

Tertia regula. Verbum, quod neque actionem, neque paſſionem importat, cuiuſmodi præcipuè eſt verbum ſubſtantiuum, ſum, es, eſt, vt ſi dicatur, ſit
31 infamis, anathema ſit, † inducit Canonem latæ ſententiæ. ita Carbon. dict. diſputat. 6. verſ. ſeptima regula, & de verbo, ſit, vt docet Gloſ. in cap. ſi quis ex clericis, vbi Innoc. & Imol. de vit. & honeſt.cleric. alijque quamplurimi, quos refert, & ſequitur Tiraquell. dict. verb. reuertatur, num. 180. idque multò magis
32 † ſine vlla dubitatione procedit vbi verbum ſit, iungatur participio præteriti temporis, vt ſi dicatur, ſit excommunicatus, ſit priuatus, vt latè, & optimè oſtendit Tiraq.d.verb.reuertatur, num. 184.& 185.
33 ſed & idem dicendum erit, † ſi huiuſmodi participio præteriti temporis addatur idem verbum ſubſtantiuum in futuro, vt ſi dicatur, erit excommunicatus, & priuatus, &c. nam tunc adhuc ſignificat, & inducit canonem latæ ſententiæ, vt apertè ſentiunt Tiraq. dict.num. 185. & Carbon. d.verſ.ſeptima regula, dum ad id referunt ſententiam P. Nigidij antiquiſſimi, & celeberrimi Grammatici lib. 24. Commentar. Grammaticorum apud Gellium lib. 17. c. 7. dicentis, verba, eſſe, & erit, quando per ſe ponuntur habere, atque retinere tempus, ſuum, quando verò præterito iunguntur, vim ſui temporis amittere, & in præteritum concedere, &c. Secus autē
34 dicendum erit, † ſi ex ſubiecta materia, aut ex alijs iuribus appareat, eſſe ferendæ: nam tunc, etiam ſi verbum, ſit, iungatur prȩterio, adhuc inde nō inducitur canon latæ, ſed tantum ferendæ ſententiȩ, vt poſt Imol.& Abb.d.c.2. de for.compet. & Fel.d.c.Rodulphus nu.31.verſ. ſit excōmunicatus, de reſcript tradit in hac ſpecie Tiraq.d.verb.reuertatur, num.183. Ad hāc tertiam regulam refertur illa, quam conſtituit, & latiùs comprobat, ac declarat Alphon.de Caſtr.d.lib.2. cap. 7. verſ. quinto modo cognoſcitur, vt nimirum lata ſententia ſignificetur per verba irritantia, vt per illa irritum ſit, & inane, viribus careat irritamus, & ſimilia.

Quarta regula. Vbi adeſt aliqua dictio denotans latam ſententiam, tunc proculdubio inducitur canon latæ ſententiȩ; cu-
35 iuſmodi præcipuè † illæ ſunt, ipſo iure, ipſo facto, eo ipſo, ſeu hoc ipſo; ita Fel.d. cap.Rodulphus, num.33. ad fin. Carbon. dict. diſput.6. verſ. prima regula, latiſſimè Alph. de Caſtr. dict. l. 2. de poteſtat. legal.penult.cap.ſexto, verſ. primus, & certiſſimus modus, Tiraq.dict.verb. reuerta-

tur,num. 142. & duob. ſeqq. Idem dicen-
dum de illis verbis, auctoritate noſtra, ſeu
auctoritate huius legis, vt adnotauit Car-
bon. d. verſic. prima regula; & poſt alios
Tiraq. d. verb. reuertatur, num. 132. Idem
quoque de dictionibus remouentibus dila
tionem, quales ſunt ſtatim, confeſtim, ex
tunc continuo: ſine mora repente, illico,
36 protinus, idq; licet † iunctæ ſint verbo
futuri temporis, vt de his omnibus tra-
dit Carbon. d. diſput. 6. verſic. ſexta
37 regula, & † de dictione, ſtatim, late do-
cet Tiraq. d. Verb. reuertatur, num. 116. &
tribus ſeqq. de dictione, confeſtim, num.
113. ex tunc, num. 147. de dictione, conti-
nuò, num. 124. de verbis, ſine mora. 128. in
fin. de dictione, repente, num. 126. de di-
ctione, illico, num. 115. denique de dictio-
ne, protinus, num. 122. de dictione autem,
mox, Carbon. d. verſ. ſexta regula, & Al-
phonſ. Caſtr. loc. cit. cap. 7. verſ. ſextò co-
gnoſci poteſt, legem, dubitarunt: verùm
communis opinio, vno, aut altero exce-
pto, eſt, quod ex ſua natura propriè idem
ſignificet, quod illico, aut confeſtim, im-
porteтq; latam ſententiam, vt patet ex in-
numeris ferè Doct. quos ad id recenſet, ac
ſequitur Tiraq. d. Verb. reuertatur, nu. 109.
& 111. ſed & aliæ dictiones ſunt remouen
tes dilationem, atque adeo inducentes
canonem latæ ſententiæ, quas enumerat
hoc ipſum ſatis adſtruens Tiraq. d. Verb.
reuertatur; eſt enim dictio, incontinenti,
de qua num. 114. immediatè, de qua num.
125. extemplo, de repente, e veſtigio, in-
cunctanter, indilatè, ſubitò, citò, de ſubito,
actutum, ex continenti; de quibus omni-
bus, num. 126. & duob. ſeqq. eſt etiam
dictio, omnino, & penitus. quæ ſaltem,
vbi dubium ſit, an ſit canon latæ, vel feren
dæ ſententiæ, & rem claram reddit, vt ſit
latæ. ita latè Fel. d. cap. Rodulphus nu. 34.
& de priori dictione fuſè tradit Tiraq. d.
verb. reuertatur, num. 76. 77. 78. & 81. de
poſteriori ſub num. 105. & duobus ſeqq.
Atque hæ quidem omnes dictiones inter
quam plurimas, quas proſequitur Tiraq. d.
verb. euertatur, tanquam ad legem, &
conſtitutionem pœnalem ſpectantes, ſolæ
ad quæſtionem noſtram, quam propoſui-
mus, pertinere videntur; ideo cæteras
conſultò prætermittentes ad alias regulas
tranſibimus, ſi illud tamen non omittamus
quod poſt alios docet Fel. d. cap. Rodul-
phus num. 26. & 34. ac Tiraq. d. verb. reuer
38 tatur, num. 112. nimirum, † dictionem,
mox, & alias ſimiles, quas paulò ante re-
cenſuimus, tunc demum eſſe latæ ſenten-
tiæ, niſi iungantur verbis neceſſariò re-
quirentibus ſententiam iudicis, ſiue mini-
ſterium hominis; vt ſi exempli gratia,
diceretur, mox vel protinus condemne-
tur, vt in l. 2. C. vt lit. pend. vel, ex tunc
condemnetur, vt in cap. excommunica-
mus. §. qui autem, de hæret. & alia huiuſ-
modi, quę ibid. Tiraq. latius proſequitur.
Ex quo fit, vt verum ſit id quod ſup. 3. re-
39 gula ad fin. admonuimus † dubitandum
eſſe de eo, quod dixit Carbon. d. diſput.
6. verſic. tertia regula, nimirum verba
illa, ipſo iure excludatur, vel priuetur,
& ſimilia eſſe latæ ſententiæ; nam ex ijs,
quæ ſtatim diximus, conſtare videtur,
ea eſſe ferendæ cum dictiones illæ, ipſo
iure, quæ alias latam ſententiam inducunt
iungantur verbo ſignificanti miniſterium
hominis.

Quinta regula eſſe poteſt. Vbi lex ait,
40 † tranſgreſſorem non poſſe abſolui à de-
licto, donec pœnam luerit, vt in cap. Ro-
mana, quod eſt 4. §. procurationes, de cēſ.
in 6. tunc eſt canon latæ ſententiæ. ita Car
bon. d. diſput. 6. poſt medium, verſic. tertia
regula, cum lex ait; idem quoq. eſſet,
vbi lex diceret, quod tranſgreſſor ſit obli-
gatus in conſcientia ad ſoluendam pœ-
nam illam. Sic Carbon. ibid. verſic. ſecun-
da, regula, & Alphonſ. Caſtr. d. cap. 6. verſ.
ſecundo modo; & verſic. tertio modo
conſtat, ſubdens huius regulæ non repe-
riri exemplum in iure communi Cano-
nico, aut ciuili, ſed in legibus regni Ca-
ſtellæ. facit tamen aliquo modo text.
in capit. commiſſa, §. cæterum, & fin. de
elect. in 6. nec non in cap. vnico §. qui ve-
ro, de cler. non reſid. in 6. ſed expreſſum
locum habemus in Extrau. 2. de ſimon. in
commun. & in Trid. Concil. ſeſſ. 23. c. 1. §.
ſi quis autem de reform.

Sexta Regula. Verbum, & participium
41 futuri temporis † regulariter importat
canonem ferendæ, non autem latæ ſen-
tentiæ. Gloſ. in l. criminali, vbi Bart. Bal.
Salic. Ang. & alij; C. de iuriſd. omn. iud.

Fel. d.

Fel. d. cap. Rodulphus num. 24. 30. & ſeqq. paſſim, Abb. & Imol. d. cap ſi diligenti, de for. compet. latè poſt alios Tiraq. d. Verb. reuertatur, nu. 39. cum ſeq. Alph. de Caſtr. d. cap. 1. verſ. ſecunda regula, & Carbon. d. diſput. 6. in princip. verſic. ſecunda regula.

42 Fallit autem hæc regula primo, † quando alias lex eſſet eluſoria, ita Carbon. ibid. late Tiraquell. d. Verb. reuertatur, num.
43 41. Secundò, vbi † legi, vel conſtitutioni pœnam imponenti per verbum futuri temporis alia conſtitutio idem plane diſponens ſuperueniret; nam, vt aliquid addat priori, licèt loqueretur per verbum futuri temporis, adhuc induceret canonem latæ ſententiæ, ita latè Tiraq. d. Verb. reuertatur, num. 44. & ſequen. Tertio
44 † fallit vb. verbum futuri temporis geminaretur; ita ex communi omnium ferè opinione quamplurimis relatis Tiraq. d. Verb. reuertatur, num. 16. 48. 50. & trib. ſeqq. neminem inquiens ſe reperiſſe, qui de hac re dubitaret, præter Fel. cap. vlt. colum. 1. de off. deleg. & Dec. in l. poſteaquam poſt med. C. de pact. cum quibus poſtea etiam ſenſerunt Alph. Caſtr. loc. cit. & Carbon. d. verſic. ſecunda regula, pro quibus nonnulla quoque idem Tiraq. num. 47. & 49. adducit, quæ non modicam vim habent. quare pro
45 concordia puto dici poſſe, quod † ſi quidem geminatio fiat de verbo non principali ſignificante futurum tempus, aut fiat continenter, nulloq; interpoſito interuallo temporis, aut orationis, vt ſi dicatur, erit irritantibus, & ceſſandus ſeu fructibus ac diſtributionibus priuabitur, ijſdemq; ſpoliabitur, procedat poſterior opinio negans; ſi vero fiat illa geminatio aut in diuerſo tempore, aut in eadem quidem diſpoſitione, in diuerſa tamen oratione, ac verborum complexione, nonnullis verbis diſparatis interiectis, tunc prior opinio affirmans locum habeat. Quarto fallit ſecundum Tiraquell. d. Verb. reuer-
46 tatur, num. 54. quando † verbum futuri temporis profertur a teſtatore, verbi gratia, inquit, ſi hæres meus moleſtauerit vxorem meam priuetur hæreditate: tunc enim intelligitur ipſo iure, allegat inter alios Bal. in l. 1. col. 7. C. de his, que pœn. nomin. & Fel. d. cap. Rodulphus, col. 17. num. mihi 24. verſic. priuetur, de reſcript. Verum admiſſa pro nunc huius fallentiæ doctrina, fallitur Tiraq. dum verbum hoc, priuetur, & ſimilia recenſet inter verba futuri temporis; nam, vt de ſe patet, & ſupr. in reg. 1. admonuimus, ſunt præſentis temporis Imperatiui mo-
47 di. Quinto fallit, quando † ex alijs verbis ipſius conſtitutionis vtentis verbo futuri temporis apparet, mentem conſtitutionis eſſe, vt inducat latam ſententiam, vt poſt Gloſ. & Gemin. in cap. quiſquis verbo, ſiat, de elect. Fel. d. cap. Rodulphus, col. 19. num. mihi 26. verſic. & ſubdit, & alios docet Tiraq. d. verbo, reuertatur, num. 63.
48 Sexto fallit, quando † ex alijs legibus, & conſtitutionibus conſtat, illud verbum futuri temporis eſſe latæ ſententiæ; ita late Tiraq. ibid. num. 64. Septimo fallit, vbi
49 † quis priuatur ratione ſtatus incompatibilis; nam tunc ſemper ipſo iure priuatur, ex ſententia Bal. in cap. 1. §. qui clericus, per illum tex. tit ſi de feud. fuer. cōtrouerſ. int. domin. & agn. Fel. d. cap. Rodulphus, num. 29. & Tiraq. vbi ſupr. num. 65. Octa-
50 uo fallit, quando † verbo futuri temporis iungitur participium preteriti temporis; vt, ſi dicatur, nouerit ſe ſuſpenſum: nā tunc eſt canon latæ ſententiæ. ita Fel. d. cap. Rodulphus, nu. 30. in fin. & poſt alios Tiraq. d. Verb. reuertatur, num. 70. 71. & duob. ſeqq. vbi id latius comprob. idemq;
51 eſt, vbi † huiuſmodi verbo futuri temporis iungitur verbum, quod ſuapte natura eſt latæ ſententiæ, vt ſi dicatur, nouerit ſe excommunicationi ſubiacere; vt poſt Gloſ. in c. excommunicationi, & ibi Abb. extra de raptor. tradit Tiraq. ſup. num. 75. Nonò fallit ſecundum Tiraq. d. verb. reuer-
52 tatur, num. 66. quando † verba futuri temporis ſunt verba declaratoria; allegat Abb. in capitulo ſi diligenti, colum. 7. num. mihi 18. de for. competen. qui exemplificat quidem in verbo præſentis temporis indicatiui, dum aff rt in exemplum, ſi dicatur, decernimus viribus carere: tamen abſolute aſſerit, ſicut Tiraq. intendit, verba, quæ non ſonant in preteritum, ſi ſint declaratoria, inducere canonem latæ ſententiæ. quamuis autem non videam, quomodo huiuſmodi

verba declaratoria, decernimus, declaramus, & ſimilia dari poſſint in lege, conſtitutioneve aliqua, maximè perpetua quæ ſonet in tempus futurum, dicendo, decernemus, declarabimus, & ſimilia, in perſona illius, qui legem fert; poterunt tamen ab eo, qui conſtitutionem condit, dirigi in iudicem, ſub hac forma; iudex declarabit, aut decernet, illum talem pœnam incurriſſe: & tunc verum eſt, quod docent Abb. & Tiraq. quorum opinioni, ijs tamen non relatis; aſſentitur etiam Carbon. d. diſput. 6. poſt medium, verſ. quarta, ſi legislator. Vel etiam locum habebit hæc fallentia in conſtitutione temporaria; poterit enim Epiſcopus ſtatuere in aliquo edicto aliquam pœnam ei, qui aliquod delictum commiſerit, cum illa clauſula, decernemus ſeu declarabimus, eum incurriſſe, aut ſubiacere pœnæ a nobis inflictæ, &c. quod idem eadem ratione procedet in eo quoque, qui legem perpetuam condit pro tempore, quo ipſe viuit, cum pro eo dumtaxat tempore poſſit decernere, ac declarare, non item poſt obitum, vt patet ad ſenſum.

Septima; & poſtrema regula hæc ſit. Quando lex continet verbum comminationis; vt, ſi dicatur, ſub pœna, ſub interminatione, ſub diſtrictione, ſub maledi-
53 ctione, ſub anathemate, &c. tunc † eſt ca non ferendæ ſententiæ. hæc regula traditur a Glo. in cap. 1. de ſagitt. in verbo, ſub anathemate, alia Gloſ. in c. ſicut il 2. Verb. ſub interminatione, de ſimon. quomodo intelligenda eſt eadem Gloſ. in cap. relatum, §. fi. in verbo ſubdatis, de iurepatron. vbi ad id optimus eſt text. quem ponderant Io. An. Anchar. Abb. & alij. idem quoque teneuit Caſtr. d. lib. 2. de poteſt. leg. pœnal. cap. 1. verſ. prima regula, & eſt communis opinio, prout teſtantur eam ſequentes Tiraq. d. Verb. reuertatur, nu. 254. 255. & 260. & Carbon. infr. Fallit autem hæc
54 regula, quando † ſimul cum his verbis apponerentur alia importantia latam ſententiam; vt, ſi dicatur, ſub pœna excommunicationis, quam ſtatim contraueniendo incurras, quam ipſo facto incurras, quam ex nunc prout ex tunc, vel ſimpliciter, ex nunc proferimus, aut alia ſimilia, vt docet Carbon. dict. diſputat. 6. in princip. verſic. prima, quando lex, & latè probat Alphonſ. de Caſtr. d. verſic. prima regula circa medium, ibi, poteſt tamen hæc generalis regula fallere, &c. Tiraq. d. Verb. reuertatur, num. 259. & 261. quo loco ſex quoque alias reſtrictiones huius. regulæ affert, quas, cum eæ parum ad rem noſtram faciant omittemus.

55 Præmitto quinto, & vltimo, reũ † poſt commiſſum crimen conſiderari poſſe in duplici ſtatu; primo ante ſententiam ſiue condemnatoriã, ſeu, prout alij loquuntur, inflictiuam pœnæ, vbi pœna non eſt a iure inflicta, ſed per iudicẽ infligenda; ſiue declaratoriam cõmiſſi criminis, & pœnæ incurſæ, vbi ea iam a iure inflicta eſt; ſecũdo poſt huiuſmodi ſententiam condemnatoriam, vel declaratoriam, ſed ante illius executionem. Similiter condemnatio intelligi poteſt, quod facta fuerit ita, vt effectum ſuum ſortiatur vel a die commiſſi criminis, vel ſolum a die ipſius condemnationis. In his omnibus verſabitur huius quæſtionis diſputatio; ad quam facile erit, ijs, quæ huc uſque admonuimus præmiſſis, reſpondere; quod, vt dilucidius fiat, id omnes nonnullis propoſitis. in mediumq; allatis concluſionibus quam breuius fieri poterit abſoluemus.

Prima Concluſio. Lex pœnalis continẽs
56 ſententiam ferendam † non obligat etiam in conſcientia reum ad eam ſubeundam ante ſententiam iudicis condemnatoriam. hæc opinio eſt communiſſima Theologorum, & Canoniſtarum, vt teſtatur Ludou. Carbon. d. tract. de legib. lib. 8. diſp. 7, verſ. prima poſitio; quam inter alios tenet S. Thom. 2. 2. quæſt. 62. art. 3. & ibid. Caiet. Sot. lib. 1. de iuſt. & iur. queſt. 6. art. 6. Alph. de Caſtr. lib. 2. de poteſt. leg. pœnal. cap. 2. & lib. 2. de iuſt. hæret. puuit. cap. 6. Anchar. & alij in cap. cum ſecundum leges, de hæret. in 6. atq; hec concluſio nullam habet difficultatem; ideo enim dicitur ea lex pœnalis continere ſententiam ferendam, quia pœna non eſt a iure inflicta, ſed a iudice infligenda; certũ eſt autem, pœnã non eſſe ſubeundam antequam infligatur; quare omnino reijcienda eſt opinio Decij in cap. 1. de conſtit. & Io. Ferrarij in l. quod a quopiam, ff. de reg. iur. quatenus ſine vlla diſtinctione dicunt, omnes leges pœnales obligare in conſcientia ante iudi-

cis ſententiam; ſiue huiuſmodi lex conti-
neat ferendam ſententiam, ſiue latam. Sed
57 neque admittenda eſt eorum opinio, vt
ſententia iudicis, & condemnatio in caſu
continente ferendam ſententiam retrotra-
hatur ad diem commiſſi criminis: in
hoc enim differunt, quod fiat ipſo iure, vel
58 per ſententiam; nam priori caſu † tene-
tur reus ad reſtitutionem fructuum a die
commiſſi criminis, non autem poſteriori,
vt latè, & optimè comprobat Tiraq. d. l. ſi
vnquam Verbo; reuertatur, n. 268. & ſeqq.
Cui tamen deciſioni non obſtat quod ſupr.
2. par. huius tract. quæſt. 17. in 2. præmiſſ.
ex eod. Tiraq. d. Verb. reuertatur, nu. 271.
& alijs docuimus, clericum, qui commiſit
delictum propter quod priuandus ſit be-
neficio, poſtquam eſt priuatus, teneri ad
reſtitutionem fructuum, quos percepit a
die commiſſi criminis; primo enim illud
procedit in vero crimine, & delicto, pro-
pter quod clericus priuandus veniat bene-
ficio, nos autem hic potiſſimum loquimur
de improprio delicto, quod accidit vt plu-
rimam in omittendo, puta quia clericus
non ſeruierit Eccleſiæ, diuiniſq; non inter-
fuerit; deinde illud quoque tunc demum
procedit, cum clericus ille poſt commiſ-
ſum delictum nō ſeruierit Eccleſiæ, vt eod.
loco admonuimus, atq; adeo non tam pri-
uatur clericus ille fructibus propter cri-
men, ſeu etiam vigore ſententiæ condem-
natoriæ, quam quia Eccleſiæ debitum ſerui
tium non præſtiterit; quod tamen etiam
ibidem temperauimus, niſi delictum illud
occultum delinquentem ipſo iure mini-
ſtrare impediret, puta ſi irregularitatem,
aut ſuſpenſionem induceret; tunc enim
ſeruienti, & miniſtranti in officio, quod
exercere non poterat, fructus conceden-
dos non eſſe oſtendimus.

Secunda Concluſio. Regulariter lo-
quendo quamuis lex pœnalis contineat
latam ſententiam, ſeu pœnam infligat ipſo
59 iure; tamen † ea ſubeunda non eſt ante ſen
tentiam declarationis, ſeu declaratoriam
commiſſi criminis, vel pœnæ incurſæ. hęc
eſt communis opinio Doct. Theologorū,
& Canoniſtarum præter Alphonſ. Caſtr. d.
lib. 2. de poteſt. leg. pœnal. cap. 8. & Abb. in
cap. 1. de conſtit. & cap. dilecti, de arbitr.
eam enim inter Theologos ſecutus eſt S.
Thom. 2. 2. quæſt. 62. art. 3. ad primum,
& expreſſiùs Caiet. ibid. & in Sum. Verb.
pœna, Silueſtr. Verb. hæreſis 1. §. 13. &
Verb. Aſſaſſinus, q. 5. Adrian. quodlib. 6.
art. 1. Io. Med. C. de reſtit. quæſt. 1. Ledeſ.
Secunda 4. quæſt. 15. art. 3. Bart. Med. 1. 2.
quæſt. 96. art. 4. dubit. 2. Victoria in relect.
de Ind. num. 14. Sot. d. lib. 1. de iuſt. & iur.
quæſt. 6. art. 6. concl. 1. Ludou. Lopez. tract.
de contract. lib. 2. cap. 30. in princip. ver-
ſic. & quia iam quis inſtabit, & Ludou. Car
bon. d. tract. de legib. lib. 8. diſput. 9. ferè
per totam, inter Iuriſtas Nauar. in Manual.
de orat. & hor. Canon. cap. 31. num. 49.
vbi de communi teſtatur, idem in Manual.
Confeſſ. cap. 23. num. 66. & cap. 25.
nu. 118. vbi etiam ſe ipſum allegat in rubr.
de pœn. cuius repetitio apud non extat,
& in cap. fraternitas. 12. quęſt. 2. cuius re-
petitionis fragmentum duntaxat habe-
mus, Glo. d. cap. fraternitas, Archid. in
cap. cum ſecundum leges, de hæret. in 6.
& in cap. 1. vbi Io. An. de homic. eod. lib.
Alex. in l. ſi quis maior, C. de tranſact. For-
tun. Garſ. in tract. de vlt. fin. illat. 18. &
poſt alios Couar. in Epit. de ſpōſal. & matr.
par. 2. cap. 6. §. 8. num. 10. & Fel. in cap.
audiuimus, de ſimon. melius d. cap. Rodul-
phus num. 35. de reſcript. Tiraq. d. Verb.
reuertatur num. 400. Ant. Gabr. comm.
concl. lib. 7. tit. de criminal. concl 12.
num. 1. & Profp. Farinac. lib. 1. quæſt.
crim. tit. de inquiſit. quæſt. 11. num. 102.
verſic. & in omnem euentum, vbi poſt
de communi opinione teſtatur allegant
ad id ferè omnes tex. in d. cap. cum ſecun-
dum leges, de hęret; in 6. vbi ſtatuitur, ne
bona hæretici occupentur, antequam
per iudicem Eccleſiaſticum fiat declaratio
de crimine commiſſo. hæc autem diſpo-
ſitio, quæ ſecundum omnes continet
latam ſententiam, iure trahenda eſt ad
cæteras pœnales diſpoſitiones, cum hę
reſtringendę ſint, ſicut fauorabiles am-
pliandę, c. odia, de reg. iur. in 6. cum
ibi not. & ſuis ſimil. Ad idem etiam eſt opti
mus tex. in l. eius qui delatorem, ff. de iur.
60 fiſc. Ratio † autem præcipua huius ſenten-
tiæ, quam latius proſequuntur præcitati
Doct. maximè vero Sot. d. art. 6. ea eſt,
quoniam obligatio legum debet eſſe con-
formis naturę, & tolerabilis; ſed, ſi regula-

riter obligarent leges pœnales ad ſoluen-
dam pœnam ante ſentētiam iudicis, eſſent
contra ius naturæ: tum quod obligarent
vt quis ſe ipſum proderet; ſoluendo enim
pœnam manifeſtaret ſe reum criminis;
tum quod obligarent, vt quis ſe ipſum
puniret, quod eſt valde graue, & contra na
turam pœnę, quæ eſt, vt ab alio inferatur;
tum denique, quia multæ occurrunt cir-
cumſtantiæ tam in crimine, quam in perſo
na, quarum ratio habetur a lege, maxime
vero habenda eſt in infligenda poena, à
qua quæuis cauſa, ſaltem colorata, & pro-
babilis excuſat, iur. vulg. debet ergo reus
audiri, quia forte dignus eſt remiſſione vel
totius, vel partis poenæ; neq; in cauſa pro
pria debet eſſe iudex; quare crimen quod
puniendum eſt, prius iudici deferri debet;
vnde manauit illud Gregorij in c. ſicut ſine
iudicio, 2. quæſt. 1. neminem ſine iudicio
condemnari debere. Accedat quoq; ad hu-
ius rei confirmationem exemplum illud,
quod nonnulli Recentiores afferunt, ſtatu-
ta eſt ipſo iure poena confiſcationis om-
nium bonorum hæretico, vt habetur in
d. cap. cum ſecundum leges, de hæret. in 6.
cum ſuis concord. ibi per Gloſ. & Doct. al-
legatis; fuerit aliquis per diem integrum
in hereſi, quam ſigno aliquo exteriori, ſed
occulto manifeſtauerit; ſequenti vero
nocte idemmet reſipiſcat; quis tam ini-
quus, ac dirus, vel potius mentis expers
fuerit, qui dicat, hunc teneri ſponte bona
ſuo fiſco deferre? Ex his igitur ſatis ni fal-
lor confirmata manet regula hæc, quam in
hac concl. propoſuimus. Quod ſi quis con
trariæ opinionis argumenta, eorumque
ſolutiones habere cupit, conſulat inter cæ
teros Sot. d. art. 6. concl. 1. & Lud. Carbon.
d. lib. 8. diſput. 7. qui tamen ea potius affer
re debuit d. diſp. 9. vbi huius concluſionis
argumentum pertractat.

Limitatur autem primo hęc regula,
61 ſeu concluſio, † vt non procedat in poe-
na ſpirituali, hoc eſt irregularitatis, & in
cenſuris. ita Nauar. Caſtr. & Caiet. loc.
cit Sot d. art. 6. concluſ. 2. Lopez d. cap.
30. verſic. ſecundo, quia dici ſolet, &
Carbon. d. diſput. 9. verſic. ſecunda po-
ſitio, vbi hanc ait eſſe communem
doctrinam, in qua omnes Theologi,
& Canoniſtæ conueniunt. Secundo li-
62 mitatur † in poenis ipſo iure appoſitis
per modum conditionis maxime a teſta-
tore, iuxta ea, quæ ſupra diximus præmiſſ.
3. circa medium, & præmiſſ. 4. reg. 6. fall. 4.
nam eæ debentur in foro conſcientię ante
iudicis declarationem. ita Nauar. d. cap.
25. num. 118. Caiet. in Sum. Verb. poe-
na, Lopez d. cap. 30. verſic. igitur alia re-
gula ſit, Carbon. d. diſput. 9. verſic. quar-
63 ta poſitio. Tertio limitatur † vbi lex in
ſpecie priuat dominio bonorum, aut fru-
ctuum; ita Nauar. d. cap. 26. num. 118. & la-
te Carbon. d. diſput. 9. verſic. ſeptima po-
ſitio. cuius rei exemplum optimum habe-
mus in d. cap. vnico §. qui vero, de cler.
non reſid. in 6. necnon in Concil. Trid. ſeſſ.
22. cap. 3. de reform. & ſeſſ. 23. cap. 1. §. ſi
quis autem, & §. eadem omnino, de re-
64 form. Aut etiam, vbi † alias apparet de
mente legislatoris, quod obligare velit, vt
65 quia dicat, † nolle expectari ſententiam
declaratoriam. Ita Lopez loc. mox alleg.
Carb. d. diſp. 9. in fin. & Nauar. d. num.
118. Silueſt. in verb. Emphyteuſis q. 2. &
verb. Aſſaſſinus, in fin. aut ſi lex adderet
poenam, quam infert, ſoluendam eſſe in
foro conſcientiæ, Nauar. d. c. 21. de orat.
num. 49. Lopez, & Carbon. ibid. Caſtr. d.
lib. 2. de poteſt. leg. poenal. c. 5. & Couar.
d. 2. par. Epit. deſponſal. c. 6. §. 8. num. 10.
verſic. tertio hinc deducitur; aut denique
quando priuat bonis acquirendis; puta, ſi
reddat quem inhabilem ad beneficium, vt
ſatis probat Carbon. d. diſput. 9. verſic.
quinta poſitio. Quarto limitatur, vt
66 † non requiratur vlla ſententia condem-
natoria, ſed ſola declaratoria criminis cō-
miſſi; ita late inter cæteros Carbon. d. di-
ſput. 9. verſic. ſexta poſitio, & Sot. d. art.
6. concluſ. 3. Limitatur quinto eadem
67 concluſio, † vt non requiratur executio
ipſa iudicis, ſed ſufficiat declaratoria ſu-
per crimine, ita Sot. d. art. 6. concl. 5. Fel.
in capit. 1. num. 43. de conſtitut. & Bal. in
l. id, quod pauperibus, quæſt. 9. C. de Epi-
ſcop. & cleric. ſentireque videtur S. Tho.
2. 2. quæſt. 62. art. 2. tandemq; admittit
etiam Couar. d. num. 10. verſic. ſecundo
68 infertur, vbi † iudex expreſſim in
declaratoria condemnaret ad ſoluendum,
vel aliquid agendum, quod non conti-
neat corporalem læſionem. Sexto limita-
tur,

69 tur, vt † declaratio, & condemnatio in
ea facta retrotrahatur ad diem commiſſi
criminis; vt ſatis probant Carbon. d. diſput.
9. verſic. nona poſitio, & Sot. d. art. 6. concl.
4. conſtatq; ex ijs, quæ diximus ſupr. 2.
part. quæſt. 17. 3. præmiſſ. in fin. Subli-
mitantur vero hę duę poſtremæ limitatio-
70 nes, † vbi clericus ab hac declaratoria
criminis commiſſi pœnæq; incurſæ legiti-
me appellauit; nam, cum appellatio ſu-
ſpendat iudicatum, donec cauſa appella-
tionis cognoſcatur, & antequam in iudica
tum tranſeat, poterit clericus pœnam
eam à iure inflictam, atque à iudice decla-
ratam non ſubire; iuxta ea, quæ latiùs tra-
didimus d. quæſt. 17. concl. 3. & quod in
ſpecie docet inter cęteros Fel. d. capit. Ro-
dulphus num. 43. de reſcript.

Tertia, & poſtrema Concluſio. Quam-
uis pæna amiſſionis diſtributionum quo-
tidianarum ipſo iure à canone, vel alia
Pontificia conſtitutione inflicta ſubeun-
da ſit, & obliget in conſcientia ante vllam
iudicis ſententiam; etiam declaratoriam.
tamē, ſi ab inferioribus, puta Synodali con
ſtitutione alicuius Eccleſiæ, eiuſue ſpeciali
ſtatuto infligatur, probabile puto, ante
huiuſmodi declarationem pœnam hanc
71 non obligare. Prior pars † concluſionis
probatur ex tex. d. cap. vnico §. qui ve-
rò, de cleric. non reſid. in 6. vbi Bonif. 8.
ſtatuit, quod clerici Collegiatarum Eccle
ſiarum, qui aliter de diſtributionib. ipſis
receperint, quam intereſſendo diuinis of-
ficijs in eiſdem Eccleſijs, earum ſic rece-
ptarum dominium non acquirant, nec fa-
ciant eas ſuas, immo ad omnium reſtitu-
tionem, quæ contra huiuſmodi conſtitu-
tionem receperint, teneantur: ex quo pa-
tet dominium auferri ab ijs, qui diuinis
non interfuerint, & transferri in eos, qui
interfuerint, quod etiam apertè colligi-
tur ex Trid. Conc. ſeſſ. 24. cap. 12. de
reformat. verſic. diſtributiones. verò:
& pretereà inducitur quædam inhabilitas
ad receptionem huiuſmodi diſtributio-
num quotidianarum tam in d. cap. vnic.
§. qui vero. quam in Trid. Conc. d. verſ.
diſtributiones maximè quod vtrobique
antea expreſſe mandatur, vt eæ dentur
ijs, qui diuinis officijs interfuerint, quod
etiam fit in Tridentin. Concil. ſeſſ. 21.
capit. 3. de reformat. immo etiam in
omnibus his iuribus, vt patet ea penitius
conſideranti, affici videtur ipſum conſcien
tiæ forum, atque adeo ſuccedit Theori-
cā ſuperius poſita in præceden. concl.
limit. 3. in princip. Neque huic deciſioni
72 obſtabit, quod † pęna etiam ipſo iure im-
poſita nunquam incurritur, niſi declarante
eo, ad cuius fauorem inducta eſt; vt de
communi teſtatur Bonacurſ. in commun.
concluſ. tit. de pæn. poſt Burſat. conſil. 12.
num. 48. vol. 1. pena vero amiſſionis diſtri-
butionum inducta videatur ad fauorem
aliorum de Collegio, quibus acceſſerunt;
atque adeo videtur expectanda declaratio
ipſorum de Collegio; quod velint locum
eſſe pænæ, primo enim reſpondetur, non
ſemper diſtributiones non intereſſen-
tium accreſcere cæteris de Collegio inte-
reſſentibus, vt patet ex ijs, quæ diximus
in quæſt. præced. deinde diſtributiones
quotidianæ, & earum amiſſio principali-
ter inducta eſt in fauorem cultus diuini vt
ſatis patet ex d. cap. vnico in princip. ad-
notauitq; inter cæteros Nauar. in tract. ſeu
Manual. de orat. & hor. Canon. Miſcel. 59.
ex quo fit, vt, ſi ab aliquo male perceptæ,
ſeu quæſitę fuerint, non poſſint remitti, vt
ex probabiliori opinione reſoluimus hac
ead. 3. part. quæſt. 5. concluſ. 2. Minus e-
tiam obſtat, quod multæ ſunt Pontificiæ
conſtitutiones, in quibus pena ipſo iure
infligitur, & tamen eas non eſſe ſubeundas
ſaltem ante declaratoriam criminis com-
miſſi, docuimus pręced. concluſ. maximè
verò conſtat ex d. cap. cum ſecundum le-
ges, de heret. in 6. reſpondetur enim pri-
mò in ijs non adeſſe qualitates illas, circun
ſtantias, & coniecturas, quæ adſunt in con
ſtitutionibus loquentibus de fructibus, ac
diſtributionibus, quotidianis; & ex qui-
bus paulo ante oſtendimus colligi, velle
canonis conditorem pænam ſubeundam
eſſe, & obligare ante declaratoriam.
pręterea loquuntur in ijs bonis, quę
non proceſſerunt ex liberalitate, neque
directè ſunt in poteſtate illius, qui
73 legem pænalem condidit, prout † ſunt
fructus beneficij, & diſtributiones quo-
tidianę, quæ ex beneficio pendent, quod
ex liberalitate eiuſdem Pontificis mediatè,
vel immediatè procedit; & in quo, ſicut

etiam generaliter in beneficialibus idem Summus Pontifex pleniſſimam habet poteſtatem, c.2. vbi Doct. de præben. in 6. cum alijs per nos congeſtis in tract. de Option. Can. cap. 8. quæſt. 1. in 1. ſuppoſ. Hier. Gig. conſil. 144. num. 8. Ex quo patet quoque
74 ratio diſcriminis † inter conſtitutionem pœnalem Pontificiam auferentem ipſo iure fructus beneficij, aut quotidianas diſtributiones, & conſtitutionem inferioris: atq; adeo comprobata manet poſterior pars huius concluſionis; nam inferiores regulariter non habent hanc plenam poteſtatem in beneficialibus, neq; ab ijs procedunt per ſe, & directè beneficia, ſed quatenus a Summo Pontifice ijs permittitur eorumdem beneficiorum diſpoſitio; ſicut per ſe, & independenter procedunt a Summo Pontifice: a quo etiam conferun-
75 tur clericis beneficia † ſub ea conditione, vt eorum fructus, vel diſtributiones eo ipſo amittant, ſi munera ſibi ab eorumdem Pontificum ſanctionibus conſtituta non impleuerint, vt ſatis indicat inter cæteros Lopez d. tract. de contract. lib. 2. cap. 30. verſ. igitur alia regula ſit, in fin. ideoq; locum habet Theorica illa, & doctrina, quam concl. præced. limit. 2. attulimus de lege pœnali conditionata. Ex hac porrò concluſione, & omnibus præcedentibus ſtatim infertur, eum, qui partem notabilem alicuius horæ, diuinine officij conſumit in confabulationibus, litterarum perlectione, alterius officij recitatione, voluntaria obdormitione, & alijs huiuſmodi, quæ attentioni ad illam horam, diuinine officij partem, quæ tunc à Choro obitur, extraneæ ſunt, neque ſtare cum ea poſſunt; ſi quidem id eo faciat tempore, quo ipſe recitare cum Choro, aut audire recitantem tenetur de iure communi, aut etiam naturali, vel diuino conſecutiuo ad poſitiuum, & commune, iuxta ea, quæ latiùs explicauimus ſupr. 2. par. quæſt. 2. ferè per totam; tunc, ſicut cum omnino non canit, tenetur is pœna amiſſionis diſtributionum ipſo iure irrogatam ante vllam declaratoriam ſubire, etiamſi ea pœna ab aliquo ſtatuto, alioue iure ſpeciali imponatur: tunc enim ſtatutum illud, & ius ſpeciale venit ad declarationem iuris communis, & pœnæ à Papa, hoc eſt, ab eo impoſitæ, qui poteſtatem habet ſuper ijs diſtributionibus, earumq; acquiſitionem impedit. quodſi defectus illi contingant extra illud tempus, puta dum Miſſæ Secreta à Sacerdote dicuntur, dum proceſſio habetur, dum aliquæ diuinorum officiorum partes à Cantoribus ſtata modulatione decantantur, aut etiam per ipſos Manſionarios ad lectorilia cantu eo, quem vocant firmo recitantur; cum eo tempore non teneantur iure communi Canonici, & reſpectiuè reliqui Cathedralium, vel Collegiatarum Eccleſiarum Clerici aliquid recitare, vbi horam illam priuatim expleuerint, licet pœna aliqua amiſſionis certæ partis diſtributionum per ſtatutum, Synodaleue decretum etiam ipſo iure ijs, qui in huiuſmodi defectus inciderint, impoſita fuerit eam tamen pœnam non tenentur tunc a ſe ipſis in vllo foro ſubire, ſed expectare poſſunt ſententiam; neq; enim inferiores Papa habent liberam redituum Eccleſiaſticorum diſpoſitionem, ac poteſtatem, vt ſupra dictum eſt: neq; ius commune, aut naturale ſtatuto illi ſpecialiter, & expreſſe quoad huius pœnæ irrogationem aſſiſtit. Idemq; eadem ratione dicendum erit de huiuſmodi pœna amiſſionis diſtributionum iure aliquo ſpeciali Canonicis, alijsq; impoſita, qui ſubbiretum ad altare, galerum, aut chirothecas in choro detulerint, aliaue ſimilia, quæ neq; cum attentione pugnant, neq; iure communi repugnant, admiſerint.
76 Plures verò huiuſmodi † pœnas, ſeu mulctas amiſſionis diſtributionum in Mediolanenſi Prouincia irrogatas ijs, qui aliqua in re circa diuina officia deliquerint, ſimul que de officio Punctatoris habes in Concil. Prouinc. Mediol. 1. ſub tit. gener. de Miniſtris Eccleſ. & diuinis offic. ſpeciali vero de offic. Punctat. necnon in Concil. Prouinc. 3. ſub tit. de ijs, quæ ad diuin. offic. pertin. ad fin. Conc. 4. ſub tit. de diſtributionib. per totum, & Synod. Diœceſ. 11. ſub tit. de monit. execution. decret. quæ ad diuin. offic. pertin. ad fi. quibus etiã in locis plura reperies, quæ
77 † ad rationem diuidendi quotidianas diſtributiones pertinent; ad quæ loca pro his omnibus benignum lectorem remiſiſſe ſufficiat, ne libellus hic, qui ad commu-

nem

nem omnium Eccleſiarum vtilitatem prodit in lucem, totus ferè in ijs decretis, quæ ad Mediolanenſem Diœceſim, aut Prouinciam dumtaxat pertinent, verſari videatur. De mulctis tamen illis, quia proprius ad rem noſtram accedant, aliquid dicemus, quæſt. vltima huius tractat. cum de cauſis priuationis, & amiſſionis diſtributionum quotidianarum fuſius agemus. Nunc vero finis ſit huic quæſt. & ad reliquas huius 3. part. veniamus.

SVMMAE RERVM.

1 *Penſio regulariter non imponitur, neque impoſita cenſetur ſuper diſtributionibus. & quæ ſit ratio; num. ſeqq.*

2 *Penſio regulariter imponitur ſuper fructibus beneficij.*

3 *Penſione paſſim impoſita ſuper diſtributionib. quotidianis an fraudetur cultus diuinus.*

4 *Penſio impoſita ſuper fructibus in continua reſidentia acquiri ſolitis an cenſeatur impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis.*

5 *Intereſſentia, & reſidentia valde inter ſe differunt: & ibi, quod penſio detrahitur ante tertiam Trid. ſeſſ. 21 cap. 3.*

6 *Penſio facilè cenſetur impoſita ſuper diſtributionibus, ſi adſit ſtylus vel conſuetudo, quod ſuper ijs imponatur. hæc tamen conſuetudo non extenditur de Eccleſia ad Eccleſiam; num. 7. immo neq; de vno ad aliud beneficium; num. 8.*

9 *Penſiones imponere poteſt Summus Pontifex ſuper diſtributionibus quotidianis.*

10 *Penſionem impetrans ſoluit integram annatam.*

11 *Clauſula ponenda in litteris penſionis ſuper diſtributionibus quotidianis.*

12 *Penſio non cenſetur impoſita ſuper menſa groſſa, nonnullisq; alijs fructibus diſtinctis a diſtributionibus quotidianis, vbi ſimpliciter imponatur ſuper fructibus, & reditibus beneficij.*

13 *Penſio vbi imponatur ſuper reditibus, prouentibus, iuribus, obuentionibus vniuerſis beneficij, continet etiam menſam groſſam, ſaltem in ſubſidium præbendæ. Idem ſi imponatur ſuper fructibus in continua reſidentia lucrari ſolitis: num. 14.*

15 *Optans non dimittit penſionem beneficij pro ea rata, pro qua impoſita eſt ſuper diſtributionibus quotidianis.*

16 *Mutans beneficium in eadem Collegiatà dimittit omnino onus penſionis impoſitæ ſuper diſtributionibus quotidianis in totum, vel pro parte.*

17 *Penſio impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis an ſit aliquando ſoluenda per Capitulum, vel Collegium, cui illæ tunc accreſcunt; & nu. ſeq. an verò per Cameram; num. 24.*

18 *Diſtributiones quotidianæ non perueniunt ad Collegium, aut Capitulum, ſed potiùs ad ſingulares de Collegio.*

19 *Penſionem ſoluere debet dumtaxat qui penſioni conſenſit, vel, eius ſucceſſor.*

20 *Penſionem ſoluere debet is, qui percipit fructus, ſeu prouentus ratione beneficij.*

21 *Penſionem ſuper diſtributionibus impoſitam ſoluere non tenetur Capitulum, neque aliqua illius perſona, vbi is, qui beneficium obtinet grauatum penſione, viueret, ſed non non intereſſet diuinis.*

22 *Penſio quomodo ſit onus reale.*

23 *Diſtributiones dumtaxat quæſitæ per beneficiatum ſunt obnoxiæ penſioni.*

24 *Decima, & collecta ſoluẽda de fructibus beneficij an debeat ſolui ab eo, qui fructus illius anni percepit, licèt antequam ſoluat, deſinat eſſe beneficiatus.*

25 *Penſio quando ſit per Capitulum, vel Collegiatam Eccleſiam vacantem ſoluenda.*

26 *Penſionarius a quo exiget penſionem impoſitam ſuper diſtributionibus quotidianis, ſi per annum integrum, aut eo amplius vacet beneficium; & num. ſeq.*

27 *Penſio non ſoluitur pro eo anno, in quo nulli fructus à beneficiato percipiuntur.*

28 *Succeſſor in beneficio an conueniri poſſit pro penſionib. decurſis. & quid dicendum in beneficiato in abſente; num. 29.*

30 *Penſio impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis quando ſoluatur per Capitulum.*

De impoſitione penſionis ſuper Quotidianis Diſtributionibus, eiusq; impoſitionis effectibus. Quæſtio VIII.

EXPLICATIS Iam in ſuperioribus quęſtionibus huius tertiæ partis, quæ eſt de quotidianis diſtributioni-

butionibus diſtrahendis, omnibus ijs diſputationibus, quæ ad earundem diſtributionum diſpoſitionem, & amiſſionem pertinent, reliquum, nunc eſt, vt ad illas quæſtiones veniamus, quæ de ijs oneribus ſunt, quibus eædemet diſtributiones premi, ac grauari poſſe videntur, cuiuſmodi ſunt penſiones, decimæ, ſubſidium charitatiuum, annatæ, quindennia, quæque omnino ad diſtractionem diſtributionum ſpectant. De decima, ſubſidio, annata, & quindennio agemus in ſequen. de penſione verò in præſenti quæſtione diſputabimus. In qua duo præcipuè videbimus; alterum erit, an, & quomodo ſuper quotidianis diſtributionibus imponi poſſit penſio, alterum de nonnullis huius impoſitionis effectibus.

Prima Concluſio ſit quoad primum caput huius quæſtionis. Regulariter penſio
1 † non imponitur, neque impoſita cenſetur ſuper quotidianis diſtributionibus. ita Quinctil. Mandoſ. in prax. ſignat. Grat. tit. de penſion. verſ. penſiones non dantur, & conſil. 15. num. 4. Hier. Gig. conſ. 144. num. 9. cum multis ſeqq. Petr. And. Gamb. tract. de auctor. Leg. de, lat. lib. 6. ſeu tit. de penſion. num. 17. Ioan. Azor. inſtit. moral. lib. 7. cap. 7. quæſt. 2. par. 2. quæ & edita, & a nobis viſa fuit poſt primam huius operis impreſſionem; Eman. Roder. quæſt. regular. tom. 3. quæſt. 74. art. 4. verſ. tertia ratio eſt, & Flam. Pariſ. tract. de reſignat. benefic. lib. 6. quæſt. 2. num. 29. ad id allegans Oldrad. conſil. 118. Ioan. And. in rubric. de conceſſ. præben. Fel. in cap. ad aures col. 13. de reſcript. & Rot. Rom. dec. 134. in nou. & 766. in antiq. qui tamen Doct. per Pariſ. allegati hoc mihi non dicunt, ſed ſolum, quod diſtributiones non veniunt nomine fructuum beneficij, vel quod non ſunt de corpore præbendę, vel denique quod non computantur in valore beneficij; id tamen deciſum fuit in ead. Rot. Rom. apud Cęſar. Craſ. deciſ. 116. alias 5. de prębend. num. 4. & 5. cui non obſtabit alia dec. eiuſdem Rotæ apud Achil. Craſſ. quæ eſt 8. ſub tit. de penſion. alias 420. nam, vt inquit Cæſ. Craſſ. d. num. 5. illa deciſio Achill. procedit non quidem de iure ſcripto, ſed de conſuetudine, & æquitate, quia tunc temporis [illegible] reſeruabantur penſiones etiam ſu-per diſtributionibus; quo etiam ſtylo attento loquuntur, dec. 7. & 8. ſub titul. de probat. apud eundemmet Cæſ. Craſſ. quæ apertè concedunt imponi penſionem ſuper diſtributionibus. Ratio autem præcipua huius concluſionis ea eſt, quam innuit Pariſ. loc. cit. latiuſque explicat Hier. Gig. dict. num. 9. & ſeqq. Gambar. d. tit. de penſ. num. 18. & duob. ſeqq. quoniam pen-
2 ſio † regulariter imponitur ſuper fructibus beneficij, vt ſatis probat idem Gig. tractat. de penſion. quæſt. 39. at verò diſtributiones quotidianæ neque ſunt propriè beneficia, vt in ſpecie reſpondit Gemin. conſ. 85. num. 26. & nos latiùs oſtendimus ſup. 1. par. huius tract. quæſt. 2. circa princip. neq; etiam veniunt nomine fructuum beneficij, vt ſatis demonſtrauimus, dict. 1. part. quæſt. 6. neque in eius valore computantur, vt latè tradidimus, dict. 1. par. quæſtion. 8. & quamuis etiam penſio imponatur ſuper reditibus, & prouentibus beneficij, vt docet idem Gig. dict. tract. de penſion. quæſt. 7. num. 1. tamen nos quoque d. 1. par. quæſt. 7. docuimus diſtributiones non contineri nomine redituum, & prouentuum beneficij. Alteram rationem affert Gig. d. conſ. 144. nu. 12. & duob. ſeqq. quoniam diſtributiones quotidianę introductę ſunt de iure communi in fauorem cultus diuini, vt faciliùs Canonici, & Capellani conueniant ad diuina; quòd nos latiùs oſtendimus d. 1. par. quęſt. 5. concl. 3. & ſunt quędam ſtipendia, & pręmia laborum, perſonaliſq; ſeruitij, vt eradidimus ead. 1. par. quęſt. 1. in fin. & quæſt. 4. circa
3 medium. quod ſi penſiones † regulariter imponerentur ſuper quotidianis diſtributionibus, fraudaretur cultus diuinus in eo ſaltem, quòd vix probi viri, & litterati reperirentur, qui huiuſmodi Canonicatus, & beneficia penſionibus onuſta ſuſciperent, ſed ignari, & improbi, qui vel neſcirent, vel nollent munus ſuum exequi, debitumque Eccleſiæ ſeruitium circa diuinum cultum præſtare; præterea is quodammodo diſtributiones perciperet ratione penſionis, qui ſeruitium Eccleſię non exhibet, diuiniſq; non intereſt, contra mentem, & expreſſam diſpoſitionem Sacrorum Canonum ſtatuentium, vt quotidianę diſtributiones ijs dumtaxat dētur,

qui

qui diuinis officijs interfuerint, debitumq;
Eccleſiæ ſeruitium preſtiterint, vt in cap.
vnico, de cler. non reſid. in 6. Clem. 2. de
ætat. & qual. & ord. præfic. Trident. Conc.
ſeſſ. 21. cap. 3. de reform. & ſeſſ. 24. cap. 12.
verſ. diſtributiones verò, cum ſuis ſimil. at-
que adeo denarium diurnum reciperet is,
qui non operatur in vinea, ac ſtipendium
qui in Caſtris Dominicis nõ militauit. Am
4 pliatur autem hæc concluſio, † vt proce-
dat etiam ſi penſio imponeretur ſuper fru
ctibus in continua reſidentia lucrari ſoli-
tis; adhuc enim non cenſetur ſuper diſtri-
butionibus impoſita; nam diſtributiones
dantur ratione intereſſentiæ, vt ſupra ſæ-
piùs admonuimus; differt autem valde
5 † intereſſentia, & reſidentia, vt deciſum
fuit in Rot. Rom. teſte Caſſad. deciſ. vnic.
de cler. non reſid. & apud Moed. deciſ. 15.
aliàs 182. noſque fuſiùs oſtendimus d. que-
ſtion. 4. ad fin. Porrò, quod generaliter, &
abſolutè diximus de quotidianis diſtribu-
tionibus, intelligendum quoque eſt de ter
tia illa parte fructuum, & prouentuum
in diſtributiones conuerſa, ſeu conuerten
da ex decreto Concil. Trid. ſeſſ. 21. cap. 3.
de reformat. vt nimirum penſioni obnoxia
eſſe non debeat, ſicut & cæteræ diſtribu-
tiones; ſed immo penſio ipſa priùs ſit de-
ducenda, quam tertia illa pars detraha-
tur, & in diſtributiones conuertatur, ita
declaratum audio per Sacram Congrega-
tionem, quæ præeſt interpretationi Trid.
Concil. ad d. cap. 3. in vna Caſalen. in eum
ſenſum, vt tertia pars fructuum pręben-
dæ deducenda intelligatur deductis one-
ribus, & penſionibns legitimè impoſitis,
quamdiu illa durauerint. quod idem ferè
verbis quoad Mediolanenſem Prouinciam
ſancitum fuit in Conc. 5. Prouinc. Mediol.
part. 3. ſub tit. quę ad diſtrib. pertin. verſic.
tertię porrò partis. Verum hoc ipſum in-
telligendum eſt de penſionibus, quæ impo
ſitæ reperiuntur tempore detractionis d.
tertiæ partis, & conuerſionis in diſtribu-
tiones, non quę poſtea imponuntur, tum
quod Conc. & declaratio Congr. vbi adſit
loquuntur de impoſitis facienda eſt detra
ctio; qualitas enim adiecta verbo intelli-
gitur ſecundum tempus verbi l. ex facto,
ff. de vulg. & pup. & l. Titius, vbi Bar. ff. de
teſt. militum quod ſi intelligere voluiſſent
de imponendis facilè id dicere potuiſſent
arg. cap. ad audientiam, de decim. & l. vn.
§. ſi verò nemo, C. de ead. toll. tum quòd
alias ſequeretur, quod portio penſionis
deducenda ex tertia parte iam in diſtribu
tiones conuerſa ſoluenda eſſet per Capi-
tulum, cui ea acquiruntur abſente illo cu-
ius eſt reliqua præbenda, contra id, quod
infr. concl. 3. latiùs oſtendemus, tum quia
ſatis id apertè colligitur ex tex. in cap. ſi
propter, de reſcrip. in 6. vbi gratia ſpecia-
lis conceſſa Epiſcopo de fructibus primi
anni non præiudicat ſtatuto, quod eos
tribuit fabricę, aut alteri pio vſui, cum
alijs per nos alias adductis, dum in hac fa
cti ſpecie pro Capitulo Carnaghi conſu-
leremus, ſatis etiam facientes Dec. qui
conſ. 156. ſeu 155. incip. ſtatutum Cathe-
dralis Eccleſię contrarium in ſimili ſpecie
reſpondiſſe videbatur.

Limitatur autem primo hæc ead. con-
6 cluſ. † niſi eſſet conſuetudo, ſtylus, quod
penſiones reſeruarentur etiam ſuper di-
ſtributionibus; ita Achill. & Cęſ. de Craſ.
in omnib. deciſ. ſuperiùs alleg. de qua limi
7 tatione, † ſi intelligatur, vt hęc conſue-
tudo de vna Eccleſia ad aliã trahatur, ego
valde dubito; nam cum hęc conſuetudo
ſit contra ius, vt patet ex ſupradictis, non
debet extendi de loco ad locum, neque de
perſona ad perſonam, per ea, quę latiùs
tradidimus tract. de Option. can. c. 3. num.
8 32. & 34. ex quo † probabiliùs etiam pu-
to, non poſſe fieri illationem, & extenſio-
nem de vno Canonicatu ad alium etiam
9 in eadem Eccleſia. Limitatur 2. quod † po-
teſt Summus Pontifex ex ea poteſtate,
quam habet in rebus Eccleſiaſticis, impo
nere penſionem etiam ſuper diſtributio-
nibus. ita Gig. d. conſ. 144. num. 21. in fin.
Pariſ. d. quęſt. 2. num. 29. & ſeqq. Mandoſ.
d. verſ. penſiones non dantur, Rot. in om-
nib. ferè deciſ. ſupra relatis; & de hoc ne-
mo dubitat; ſed neq; dubitare iure po-
teſt; cum maximè quotidie videamus hu-
iuſmodi penſiones ſuper diſtributionibus
per Summum Pontificem imponi; ſolui-
10 turq; † ab eo, qui impetrat hanc penſio-
nem, in Dataria compoſitio vnius anni,
hoc eſt, integra annata, vt teſtatur Man-
doſ. d. verſ. penſiones non dantur; vbi etiã
11 aſſerit † ponendam eſſe clauſulam hanc
in

in ſupplicatione,(etiam ſi in ſolis diſtributionibus quotidianis, & non niſi præſentibus,& diuinis officijs intereſſentibus dari, & per eos lucrari ſolitis, & conſuetis,) quod etiam monet Pariſ. d. num.29. & 31. quibus verbis puto; ſtatim ſubſequi verbùm, conſiſtant, vt integer ſit ſenſus, & præmitti illa,ſuper reditibus, & prouentibus dicti Canonicatus, & præbendæ,vel ſimilia; hodie verò in litteris reſeruationis penſionis ſuper Canonicatibus, & præbendis,loco prædictæ clauſulæ, & verborum, vidi apponi illam clauſulam, quæ æquipollens eſt, nimirum, (ſuper Canonicatus, & præbendæ dictæ Eccleſiæ fructibus, reditibus,iuribus, obuentionibus, & emolumentis vniuerſis,ac quotidianis diſtributionibus tibi quoad vixeris &c. quomodo etiam intelligenda eſt deciſio illa,ſeu declaratio ſacræ Congreg. Illuſtriſſimorum Card. ad ſeſſ. 21. cap. 3. de refor.Trid. Concil.dum, vt audio, declarauit, diſtributiones quotidianas, ne tenuiores fiant penſionibus gradari non poſſe, niſi expreſſis verbis id fuerit a Sanctiſſimo conceſſum. Sublimita vero has duas proximas limitationes, vt adhuc penſio non cenſeatur impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis, niſi in ſubſidium præbendæ, & aliorum fructuum Canonicatus & beneficij, vt aperte ſenſit Gig.conſ.144. nu.15.& ibi poſt Gloſ.d. in l. ſtipendia, verb. prouinciæ,& verb. ſtipendia, C. de execut. rei iud. vbi ad id optimus tex. decernit enim eo loco Imperator, ſtipendia publica quæ militibus dantur, vendi non debere, nec in ſolutum dari, niſi in ſubſidium:certum autem eſt ex ijs,quę ſupr. 1. par. quæſt. 1. ad fin.adduximus, quotidianas diſtributiones eſſe ſtipendia, quę clericis tanquam militantibus tribuuntur. idem etiam ſatis voluiſſe videtur Boer. deciſ. 226. Burdegal. num. 1. & Roder. d. verſ.tertia ratio.Limitatur tertiò, & vltimo, quod, licet regulariter etiam ſuper menſa groſſa, & alijs fructibus diſtinctis quidem à quotidianis diſtributionibus, ſed qui dantur ijs, qui interſunt certis temporibus, ſeu reſidentibus,non imponatur, nec impoſita cenſeatur penſio, vbi ſimpliciter imponatur ſuper fructibus,& reditibus beneficij, aut Canonicatus vt tradit Flam. Pariſ. d.quæſt.2.num. 32. poſt Gambar. tract. de auctorit. Legat. lib. 6. tit. de penſion. num. 24. vbi refert,fuiſſe deciſum per Rotam in vna Canonicatus Sancti Petri, quod, vbicunque requiritur certum ſeruitium ad conſequendum fructus,ſuper illis non poſſit conſtitui penſio: licet inquam regulariter hoc verum ſit: nihilominus, vbi † penſio imponitur ſuper reditibus, prouentibus, iuribus, obuentionibus vniuerſis Præpoſituræ, vel Canonicatus,tunc impoſita cenſetur etiam ſuper his fructibus, & menſa groſſa, quatenus præbenda ad id non ſufficiat, vt docet Pariſ. d. quæſt. 2. num. 33. dicens, fuiſſe ita tentum coram Oradino die 3. Ianuarij 1559. ſiue quia nomen iurium, prouentuum, & obuentionum aptum ſit comprehendere omnes reditus cuiuſcunque qualitatis ſint, vt ait idem Pariſ. d. quæſt. 2. num. 34. ad id allegans Abb. in c. ad audientiam il 2. de reſcript. vbi tamen hoc mihi non dicit; ſed probari poteſt ex ijs, quæ nos adduximus ſupr. 1. par.huius tract. quæſt. 7. & melius in tract. de Decim. cap. 9. num. 78. & 80. ſiue propter dictionem illam vniuerſalem, vniuerſis, quæ apta eſt comprehendere id, quod impropriè aliquo nomine continetur, quodq; alias non comprehenderetur; vt ſatis oſtendimus ſupr. hac ead. 3. par. huius tract. quęſt. 5. concluſ. 2. ad. Idem quoque di-
14 cendum eſt, † vbi penſio imponatur ſuper fructibus in continua reſidentia lucrari ſolitis,ſeu qui dantur reſidentibus; etenim tunc in ſubſidium impoſita cenſebitur penſio etiam ſuper menſa groſſa, ſeu illis fructibus, qui dantur ijs tantum, qui reſident, & pro aliquo tempore in Eccleſia interſunt, vt apertè conſtat ex Rot. Rom. apud Cæſ. Craſſ. d. deciſ. 116. ſeu 5. de preben. num. 7. cum duob. ſeqq. iuncto num. 4. & ijs, quę nos adduximus ſupr. 1 par. quęſt. 3. circa medium, vbi de his fructibus, menſaq; groſſa ſufficienter egimus.

Secũda Concluſio erit de primo effectu huius impoſitionis penſionis ſuper diſtribu-
15 tionibus quotidianis. Vbi † penſio impoſita ſit vel partim, vel in totum ſuper quotidianis diſtributionibus, tunc qui huiuſmodi Canonicatum, aut beneficium in

Eccleſia

Eccleſia Cathedrali, aut Collegiata pen-
ſione hac grauatum obtinet, ſi optauerit
ijs caſibus, quibus optare poteſt, non di-
mittit penſionem pro rata, quæ reſpondet
diſtributionibus, ſed pro ea parte remanet
ſoluenda ab eo, qui optat. Hanc conclu-
ſionem ſatis comprobauimus in tract.
de Option. canon. cap. 7. quæſt. 3. concl. 3.
ſeu num. 33. cum trib. ſeqq. vbi eandem
concluſionem iiſdem quoq; ferè verbis fir-
mauimus. ita, vt ſufficiat ad eum locum
candidum Lectorē remittere, ne cogamur
idem repetere, videamurq. alibi dicta huc
ad implēdas membranas transferre, à quo
ſemper abhorruimus. Id vero quod ibi-
dem in fin. dumtaxat attigimus, eſtq; limi-
tatio quædam ad hanc, & illam concluſio-
nem, hic latius explicauimus; nimirum,
quod, vbi penſio impoſita eſt ſuper diſtri-
butionibus quotidianis in totum, aut pro
16 parte, tunc † ſi quis, non quidem optet,
ſed mutet Canonicatum, ſeu beneficium
per receptionem alterius Canonicatus, &
beneficij in eadem Eccleſia, omnino pen-
ſionem dimittet; ratio autem huius
eſt; nam ideo per optionem non dimitti-
tur penſio impoſita ſuper diſtributioni-
bus, quia tunc eodem Canonicatu re-
tento, atque adeo remanente eodem Ca-
nonico, cum penſio ſit ſuper diſtributio-
nibus in defectum præbendæ eo, quia,
vt prædiximus, per ſe imponatur ſuper
fructibus beneficij. non mutatur aliquis
fundus, aut certum corpus, certiue redi-
tus, qui ſpecialiter ſint penſione affecti,
eiue obnoxij; ſolum enim affecti, ſunt di-
ſtributionum prouentus, quatenus per-
cipiuntur à perſona illius, qui penſioni cō-
ſenſit, eiſue ſucceſſoribus in beneficio, vt
d. concl. 3. latius oſtendimus; at vero in
caſu propoſito mutatur Canonicatus;
atque adeo non dicitur amplius idem Ca-
nonicus, & cenſetur noua perſona, cum
non tanquam Canonicus, ſed tanquam
perſona extranea hunc poſteriorem Cano
nicatum recipiat; qua etiam ratione d.
tract. de Option. cap. 5. num. 12. docuimus,
eum, qui cum prius eſſe Canonicus, poſtea
mutauit Canonicatum per impetratio-
nem, & collationem, non cenſeri anti-
quorem, neque præferendum eſſe in optio
ne ei, qui poſt primam illius receptionem
ante tamen ſecundam receptus fuit in Ca-
nonicum; immo eſſe præferendum hunc
tamquam antiquiorem, quoniam ille verè
dicitur nouus, & iunior Canonicus, cum
non tamquam Canonicus, ſed tāquam ex-
traneus aſſecutus ſit illam poſteriorem præ
bendam, & Canonicatum. In caſu igitur
noſtro, cum hic, cuius Canonicatui, &
diſtributionibus, deficiente, vel non ſuffi-
ciente præbenda, impoſita erat penſio, mu
tet Canonicatum, & perſonam Canonici,
non dicitur amplius tanquam idem Cano-
nicus, eademq; perſona illas diſtributiones
percipere, quæ penſioni obnoxiæ diceban-
tur; diſtributiones enim accipere compe-
tit ratione Canonicatus, vt ex cap. dilectus
il. 1. & c. pro illorum, iuncta Gloſ. de præ-
ben. cum ſi. nil. liquido conſtat; ſuntq; diſtri
butiones acceſſoriæ ad Canonicatum, vt
inter cæteros adnotauit Philip. Prob. in
addit. ad Io. Monach. d. c. vnico, de cler.
non reſid. lib. 6. Verb. victualia in princip.
atque adeo nimirum, ſi nullatenus cleri-
cus mutans beneficium amplius tenetur
ad illius penſionis ſolutionem; ſed huiuſ-
modi obligatio in totum tranſit ad ſuc-
ceſſorem in eius Canonicatu; & de hoc
nemo iudicio meo iure dubitare poteſt,
ſed neque aliquem vſquam vidi dubitan-
tem.
17 Tertia Concluſio. Vbi penſio † in to-
tum, vel pro parte impoſita eſt ſuper diſtri
butionibus quotidianis, ſeu ſuper Canoni-
catu, ex eo, quia deficiat vel non ſufficiat
præbenda ad penſionem; licèt vel propter
vacationem Canonicatus, vel quia is, qui
Canonicatum huiuſmodi obtinet, non
ſit promotus ad ordinem, vel non calleat
cantum requiſitum, vel aliqua alia de
cauſa etiam ſine propria culpa non reci-
piat diſtributiones, ſed eæ accreſcant cæ-
teris de Capitulo, ſeu Collegio intereſſen-
tibus, iuxta ea, quæ ſupr. hac ead. 3. par.
quæſt. 6. latius tradidimus; tamen proba-
bilius puto, interim, donec iſte recipiat di-
ſtributiones, non teneri Capitulum, ſeu
Collegium ad ſolutionem penſionis etiam
pro rata diſtributionum, quæ obnoxiæ
ſunt penſioni. Hoc in ſpecie reſpondit Na-
uar. conſ. 49. num. 2. ſub tit. de præben.
alias iuxta Lugdun. impreſſ. conſil. 1. num.
2. ſub tit. de ſolut. lib. 3. vol. 1. & quamuis
conſ.

conſ. 3. num. 1. eod. tit. dubitare hac
eadem de re videatur propter reſponſa
duorum Doctorum ſibi tūc exhibita, vt ea
perpenderet; tamen ad huc apertè incli-
nat in priorem ſententiam dicens, quod,
niſi præfati Doctores defendiſſent, penſio-
nem prædictam deberi à Capitulo diſtri-
butiones lucrante, fortè decideret contra-
rium; idemque probat tribus rationibus,
quas ſimul cum alijs ab eodem d. conſ. 1.
allatis ad comprobationem noſtrę huius
concluſionis iam lubet diligentius ponde-
rare, & latius, quam ipſę fecerit, explicare;
ex quibus quædam probant, Capitulum
ipſum non teneri ad ſolutionem huiuſmo-
di penſionis, quædam etiam quoad ſingula-
res perſonas ipſius Capituli. Idem etiam
apertè ſatis ſentit Io. Guttier. lib. 1. canon.
quæſt. cap. 1. à nu. 120. ad 123. quem refert
Proſp. Aug. in addit. ad Steph. Quarant. in
Summa Bullar. Verbo, diſtributiones
quotidianę, ad fin. licèt ipſe Proſp. con-
trariæ ſententiæ adhærere videatur, in
quam etiam allegat Hier. Gonzal. in Com-
ment. ad Reg. 8. Cancell. Gloſ. 5. §. 5. num.
44. & ſeqq. qui citat Creſcent. deciſ. 3.
de ſolut. & Rot. in vna Burgen. penſio-
nis 29. Aug. 1591. & Rom. penſionis 4. Iunij
1593. Sed quamuis magna ſit Rotæ Roma-
nę auctoritas: quia tamen non facit ius;
neq; neceſſaria, ſed tantum probabilis eſt;
nec rationes, quę à Gonzal. ex dd. deciſ. al-
legantur, contrarium propoſitæ à nobis
concl. perſuadent, vt ex earum ſolutione
patebit; at verò noſtram ſententiam con-
uincunt rationes, quas pro ea iam nos
aggredimur afferre, ab eadem recedere
non poſſumus, tanquam veritatis magis,
quam priuatę auctoritatis amatores; maxi-
me cum eadem Rot. Romana contrarium
poſtea ſenſerit, dum coram Illuſtriſſ. bo.
me. Seraph. die 19. Aprilis 1602. vt in eius
deciſ. 1429 nu. 3. & 4. ex alia deciſ. 1. Martij
eiuſdem anni coram Pamphilio, & Gig.
de penſion. quæſt. 63. num 2. tenuit, quod
onus penſionis non tranſit ad alium ob ſo-
lam bonorum tranſlationem, ſed tunc de-
mum, ſi transfertur, vel mutatur titulus be-
neficij. Prima igitur ratio, quam affert
Nauar. d. conſ. 1. eademq; eſt cum ſecunda;
18 quam adducit d. conſil. 3. illa eſt, † quia in
caſu propoſito nihil de diſtributionibus
quotidianis peruenit ad Capitulum; ſed
illæ totæ, & vniuersę perueniunt ad ſingu-
lares de Capitulo, ijſque accreſcunt, qui
nunc plures ſunt, tunc pauciores pro nu-
mero intereſſentium, vt ſatis colligitur ex
d. cap. vnico, §. ſtatuimus, de cler. non reſ.
in 6. ibi, Canonicis, ac alijs beneficiatis, &
clericis Eccleſiarum ipſarum, qui eiſdem
officijs in ipſis Eccleſijs adfuerint, tribuan-
tur; conſtatque ex ijs, quæ latius tradidi-
mus ſupr. hac 3. par. quæſt. 6. fere per
totam: certum autem quoque eſt, aliud
eſſe Capitulum, aliud ſingulares de Capi-
tulo, vt pluribus inter ceteros oſtendit Fel.
in cap. eam te, de reſcript. & ſatis probat
tex. vbi Doct. notant; in c. fin. de præbend.
lib. 6. ſecunda ratio Nauarri d. conſil. 1.
eadem fere cum prima, quam affert d.
conſ. 3. ea eſt, qui penſio huiuſmodi impo
ſita eſt ſuper diſtributionibus quærendis
ab eo, qui obtinet Canonicatum, illudue
beneficium in Collegiata Eccleſia, quod ea
penſione grauatum eſt, illiuſue ſucceſſore,
non autem quærendis à tertio, vt patet
ex litteris Apoſtolicis, quæ ſuperinde ex-
19 pediri ſolent, obligantibus † ad hanc pen-
ſionem ſoluendam eum ſolum, qui conſen
tit reſeruationi, eiuſque ſucceſſorem, Capi
tulum vero neque eſt ille beneficiatus, qui
conſentit huiuſmodi reſeruationi penſio-
nis, neque illius beneficiati ſucceſſor.
hæc autem ratio probat non ſolum quoad
Capitulum Canonicorum, Collegiumue
beneficiatorum, ſed etiam quoad ſin-
gulares de Capitulo, & de Collegio; nam
ij quoque, vt ſinguli, neque conſenſerunt
reſeruationi penſionis, neque ſunt ſucceſ-
ſores illius Canonici, ſeu beneficiati, qui
reſeruationi conſenſit. Tertia ratio Nauar-
ri, & poſtrema ex allatis per eum d. conſ.
1. quæ hoc ipſum probat de ſingularibus
perſonis de Capitulo, & Collegio, & qui-
20 dem optima, ea eſt; quia ille † tenet ad
penſionem impoſitam ſuper fructibus, ſeu
redditibus, & prouentus alicuius beneficij,
qui huiuſmodi prouentus percipit ratio-
ne ipſius beneficij, vt tradunt Abb. Fel.
& alij in c. ad audientiam ij 2. de reſcript.
& Gig. d. tract. de penſion. cum alibi
ſæpè, tum maximè quæſt. 39. & ratio mani
feſta eſt; nam, ſi alicui locentur; aut ven-
dantur reditus, & prouentus illius bene-
ficij,

ficij, proculdubio is non tenebitur ad penſionis ſolutionem ſed ille, qui beneficium penſione grauatum obtinet: in caſu autem huius noſtræ concluſionis nihil prędictarum diſtributionum peruenit ad ſingulares de Capitulo, & Collegio ratione illius Canonicatus, qui penſione oneratus eſt, ſed tantum ratione ſuarum Dignitatum, Canonicatum, & beneficiorum, ratione quorum diuinis interfuerunt, & illis diſtributiones prædictæ accreuerunt, attenta abſentia, ſeu non intereſſentia aliorum, propter quam etiam maiorem ipſi laborē in ipſo diuino, Eccleſięq; cultu ſubierunt. Quartam quoque rationem adducit idem Nauar. d. conſil. 3. eſtq; ex ijs, quas ibi adducit, tertia, nimirum, quod illi ſinguli de Capitulo in caſu propoſito non videntur acquirere illas diſtributiones eo vero, & proprio iure accreſcendi, de quo in l. re coniuncti, ff. de legat. 3. ſed de eo, quo d. cap vnico de cler. non reſid. in 6. ſtatuitur, vt diſtributiones, tribuantur intereſſentibus. Verum, præterquam quod ſup. hac ea. 3. par. quæſt. 6. oſtendimus, vt plurimum habere locum verum ius accreſcendi in portionibus deficientibus quotidianarum diſtributionum; adhuc non video, quam vim habeat hæc Nauar. ratio; nam qui contrariam opinionem tueri volunt, vim in eo non faciunt, quod prædictę diſtributiones vacante Canonicatu, & beneficio cæteris de Capitulo, & Collegio accreſcant, ſed ꝙ ad eos quoquomodo perueniant, vt patet ex ratione illa, quam ſibi ipſi primo loco obijcit idemmet Nauar. d. conſil. 1. cui mox, cum eodem ſatisfaciemus. Melior ergo eſt illa ratio, quam ſibi obijci. Gonzal. d. §. 5. num. 50. quod, ſi Capitulum, vel eius perſonæ tenerentur d. caſu ad penſionem, minueretur cultus diuinis; qui tamen, quantum fieri poteſt, augeri debet, vt conſtat ex cap. fin. de reſcript. in 6. & cap. pen. de conſtit. & alijs per nos adductis, 1. par. quæſt. 9. concl. 1. initio, & ipſum Gonzal. d. Reg. 8. §. 6. proem. num. 44. & ob id inuētæ ſunt diſtributiones, vt d. 1. par. quæſt. 5. concl. 3. ſatis oſtendimus. nam, cum tum propter intereſſentiam diuinorum, tum propter alia ſacra munera ad diuinum cultum pertinentia diſtributiones quotidianæ tribuantur, vt ex d. cap. vnic. de cler. non reſid in 6. Clem. 2. de æt. & qual. Concil. Trid. ſeſſ. 21. cap. 3. & ſeſſ. 24. cap. 12. de refor. & alijs docuimus 2. par. quæſt. 2. & 3. negari autem non poſſit, quin, vbi aliquis Clericus diſtributionum capax mortuus eſt, aut abeſt ab Eccleſia, reliquorum labor in frequentius obeundis a ſingulis hebdomadarij, alijsq. ſacris muneribus, necnon etiam crebrius adeunda Eccleſia, ne Chorus miniſtris pſallentibus, quiq. diuinis interſint pro debito numero deſtituatur; inde ſequitur, vt, quod etiam ſup. quæſt. 6. concl. 1. attigimus, hæc maior portio illis iure accreſcendi pro maiori labore debeatur, arg. cap. fi. & ibi Gloſ. 7. q. 1. cum alijs alleg. per ipſum Gonzal. d. Reg. 8. Gloſ. 4. num. 17. & 154. ex quo corruit eius reſponſio d. Gloſ. 5. §. 5. num. 50. & 51. non diminui ex ſua noſtræ contraria opinione diuinum cultum, cum talis penſio non abſorbeat omnes diſtributiones Canonicatus, vt Canonicus inſeruiēns nihil acquirere poſſit. Gig. de penſion. quæſt. 4. num. 2. quo fit, vt quod ratione ſeruitij eidem acquireretur, propter non ſeruitium, vel mortem acquiratur inſeruientibus, & non vltra. nam cum his ceſſet ea portio maior diſtributionum, ceſſat etiam Eccleſiæ propter humanam imbecillitatem illud maius ſeruitium; & ſic Eccleſia propter aliorum quoq; abſentiam deſtituitur. Melior etiam eſt illa ratio, quam poſtremo loco affert idem Nauar. d. conſil. 3. num. 1. ad fin. a ſimili, & identitate rationis, iuxta tex. in cap. dudum il 2. de elect. cum ſim. de quibus per Euerar. & Bellon. in loc. & argum.
21 a ſimil. Certum eſt enim, quod† neque Capitulum vniuerſum, neque ſinguli Canonici tenerentur ſoluere penſionem conſtitutam ſuper fructibus, & diſtributionibus alicuius Canonici, vbi ille beneficium poſſideret, ſed non inſeruiret Eccleſiæ, vt communis vbique praxis & conſuetudo optima legum interpres docet: idem igitur dicendum eſt illo mortuo, vel non poſſidente beneficium; cum non videatur cōgrua diuerſitatis ratio aſſignari poſſe; in vtroq; enim caſu diſtributiones accreſcunt ſeruientibus.

Sed neque obſtat huic noſtræ pricipalī concluſioni Achilles contrariæ opinionis

quod

22 quod nimirum penſio † ſit onus reale, vt ſatis conſtat ex tex. in cap. *niſi eſſent*, vbi Gloſ. pen. de præben. cum alijs, de quibus per Gig. d. tract. de penſion. quæſt. 39. cum ſeq. & 43. Creſcent. deciſ. 3. num. 1. de ſolut. necnon Flamin. Pariſ. d. tract. de reſignat. benefic. lib. 6. quæſt. 2. nu. 98. cum autem res tranſire debeat cum onere ſuo, cap. ſi quis laicus, 16. quæſt. 1. & cap. ex litteris, de pignor. cum ſimil. & ſuccedere in onere quicunque ſuccedit in commodo, l. ſecundum naturam ff. de reg. iur. cap. qui ſentit, eod. ti. in 6. debet quoque onus penſionis tranſire ad Capitulum, ſeu ſaltē ad ſingulares de Capitulo, ad quos perueniunt ipſæ diſtributiones, quæ eidem penſioni obnoxiæ ſunt, eaque affectæ. Reſpondetur enim primo, penſionem non tam eſſe onus reale fructuū, & redituum beneficij, quam ipſius beneficij; ita vt obligatio ſoluendæ penſionis tranſeat ad quemcunque tranſit beneficium, vt ex eodem Gig. d. tract. de penſion. q. 44. num. 2. Pariſ. d. tract. de reſignat. benef. lib. 1. q. 8. num. 22. 27. 30. cum ſeqq. alijsq; Doct. nos docuimus in trac. de Option. can. c. 7. q. 3. concl. 1. num. 30. tenuitq; in ſpecie non ſemel Rot. Rom. vt in deciſ. 1429. Card. Seraph. ſuperius alleg. quare, cum in caſu propoſito Canonicatus, & beneficium non tranſeat ad Capitulum, ſeu Collegium, neque ad ſingulares illius perſonas, non debet quoque tranſire ipſa penſio, eiuſq; onus reale. Reſpondetur ſecundò cum Nauar. d. conſ. 1. nu. 2. ad fin. de ſolut. negando præ-

23 dictas diſtributiones, quæ nunquam fuerunt quæſitæ per vllum Canonicum, ſeu beneficiatum, eſſe oneratas illo onere penſionis; quia ad ſummum illæ tantum, quæ eſſent lucrifactæ per beneficiatos poterūt eſſe affectæ, & obligatæ illo onere, iuxta ſolemne dictum Ludou. Rom. conſ. 388. ferè per totum, de quibus non ſunt illæ, quæ accreuerunt illis de Capitulo, & Collegio propter abſentiam, ſeu non intereſſentiā Canonici, & beneficiati; illas enim non acquiſierunt ratione beneficij illius, quod vacat, ſed ratione propriorum Canonicatuum, & beneficiorum iuncta d. abſentia, maioreque labore, quem propter eam ipſi ſubeunt, vt ſupra dictum eſt. Minus obſtat, quod Gemin. in cap. præſenti, §. porro, de off. ord. in 6. ait, ſæpe ſe reſpon-

24 diſſe, † collectam, & decimam, quæ ſoluēda venit de fructibus alicuius beneficij, ſolui debere ab eo, qui fructus illius anni accepit, etiam ſi antequam ſoluerit, deſinat eſſe beneficiarius illius beneficij; etenim, vt etiam reſpondet Nauar. loc. cit. illa decima, & collecta in caſu Gem. adhuc ſoluitur de fructibus, quos quis percepit ratione beneficij, & tanquam beneficiatus; in caſu autem propoſito id non contingit; nam diſtributiones illę, quæ quæſitæ fuerunt a Capitulo, ſeu Canonicis iure accreſcendi vacante beneficio, non fuerunt perceptæ ab illis tanquam obtinentibus beneficium illud, quod vacabat, & ratione illius beneficij, ſed propriorum, maiorisq; laboris, & ſeruitij Eccleſiæ præſtiti. Sicq; ſoluitur etiam quod obijcit Gonzal. ſup. num. 52. quod, quando fructus ſpectant ad Cameram Apoſtolicam, tenetur ipſa ſoluere penſionem prorata, ex Gig. d. tract. de penſion. q. 65. per tot. Burſat. conſ. 361. num. 21. lib. 4. & Flam. Pariſ. d. tract. lib. 1. quæſt. 8. num. 23. tunc enim ſoluit Camera de reditibus, ſeu diſtributionibus perceptis a beneficiato, vel ſaltem eidem iam debitis, ſiue ille cedant Cameræ per condemnationem, ſiue vti hæredi, quo caſu nulla eſſe poteſt dubitatio. Neq; obſtat tertio id, quod tradit Gig.

25 d. tract. de penſion. q. 65. nu. 6. quod † ſi Eccleſia vacans grauata penſione ſit Collegiata, & vacatio ſit diutina, Capitulū conueniri poterit ad ſoluendam penſionem, per ea, quæ tradit Abb. cap. fin. ne ſed. vacan. Gig. enim aperte loquitur non de penſione impoſita diſtributionibus alicuius de Capitulo, ſed de impoſita ipſi beneficio Prælati illius Eccleſiæ, vel certe menſæ Capitulari. præterea tam ipſe Gig. quam etiam Abb. d. capit. fin. loquuntur ſolùm quoad effectum, vt conueniri in iudicio poſſit Capitulum non tanquam perſona obligata, & nomine proprio, ſed potius tanquam legitima perſona, & adminiſtratorio nomine, vt facilè patet eos diligentius conſideranti. Quarto non obeſt huic a nobis propoſitę concluſioni, quod ea admiſſa dabitur caſus, in quo etiam per annum integrum, quo vacare facile poteſt beneficium, ſuper cuius diſtributionibus im-

26 impoſita eſt penſio, † careat penſionarius ſua penſione, quod tamen durum videtur, & contra mentem, & diſpoſitionem Summi Pontificis illi reſeruantis annuam penſionem ſuper ipſis diſtributionibus. Reſpōdetur enim primo, durū videri non debere penſionario, quod careat penſione pro eo tempore; tum quod ſibi curauerit contra ius commune reſeruari penſionem ſuper diſtributionibus: tum ꝙ debuit, & cenſetur acceptaſſe a principio penſionem cum qualitate huius futuri euentus, qui a principio fuit cogitabilis; atque adeo ſibi imputet, quod in caſu propoſito vacationis non curauit ſibi specialiter prouideri. neque id repugnat verbis, & menti Pontificis reſeruantis annuā penſionem; annua enim ſatis dicitur, cum regulariter, & vt plurimum ſingulis annis exigatur, licet aliquando per accidens exi
27 gi non poſſit; nam etiam † in caſu, quo nulli omnino fructus aliquo anno exigantur, non poſſe per penſionarium exigi penſionem impoſitam ſuper fructibus beneficij pluribus comprobat Gig. d. tract. de penſion. quęſt. 62. 77. & vltima, num. 16. & tamen tunc quoque dicetur annua penſio; omnis etenim diſpoſitio abſolute loquēs intelligitur de ijs quę communiter, & vt plurimum, non quæ raro, accidunt, vt conſtat ex ijs, quæ late adducit Euer. & Bellon. in arg. & loc. a commun. accidentib. Reſpondetur ſecundo, probabile eſſe, poſſe in caſu propoſito per penſionarium huiuſmodi penſionem exigi a ſucceſſore in Canonicatu, & beneficio ſuper diſtributionibus anni ſequentis, eius nimirum, quo ipſe diſtributiones percepit, vel percipere potuit, modo eæ ſufficientes ſint ad ſupportandum onus penſionis vtriuſque anni; prout tam in hac noſtra ſpecie, quam in caſu penſionis impoſitæ ſuper fructibus ipſis beneficij proprie dictis reſpondet Nauar. pluribuſque comprobat d. conſil. 1. verſic. ad poſteriorem quæſtionem vſq; ad fin. tit. de ſolut. Sicq; intelligendi ſunt quotquot abſo
28 lute dixiſſe videntur, † poſſe a penſionario conueniri ſucceſſorē in beneficio pro penſionibus decurſis tēpore prædeceſſoris, & ab eo nō ſolutis, nimirum Gem. & Franc. in c. præſenti, quod eſt fin. §. vlt. de offic. ord. in 6. Caccial. tract. de penſion. Eccleſ. quæſt. 11. Gig. in ſimili tract. quæſt. 39. num. 10. cum tribus ſeqq. & quæſt. 43. num. 5. Flam. Pariſ. tract. de reſign. benef. lib. 1. q. 8. n. 40. vbi alios allegant; quibus ad de Vinc. Franc. deciſ. Neap. 107. n. 15. & ſeq. Put. deciſ. 189. num. 4. lib. 2. Achill. de Craſ. deciſ. 1. & 3. ſub titul. de penſion. quam etiam opinionem communem eſſe, ac probabilem, tradit Burſat. conſ. 361. nu. 20. vſque ad 24. vol. 4. & ſtylo Curiæ Romanæ conſtat eſſe approbatam, qui, vt ait Nauar. d. conſ. 1. de ſolut. alias 49. de præb. num. 5. habet, quod penſionarius poteſt petere penſiones decurſas, & non ſolutas annorum præteritorum a nouo poſſeſſore beneficij, qui nihil vnquam recepit, nec forte recipiet, nec recuperabit a prçceſſoribus ſuis, aut eorum hæredibus; idq; eſſe iuri conſonum, ſatis, inquit, colligitur ex Gemin. & Franc. d. §. fin. Caccial. d. q. 11. & Gig d. quæſt. 39. Ad id vero, quod valde vrget, vt non teneatur hic ſucceſſor ad penſiones decurſas tempore vacationis, quia nō debetur penſio illius anni, quo non fuerunt percepti, nec poterunt percipi fructus expreſſi in bulla cauſa taxationis, non demonſtrationis, Caſtr. conſ. 338. num. 3. vol. 1. Fel. c. ad audientiam il 2. num. 7. de reſcript. ſtylus enim Curiæ, vt docet Gig. d. tractat. quæſt. 62. fructus, ſuper quibus imponitur penſio, exprimit cauſa taxationis, non demonſtrationis, quia nimirum vna & eadem oratione continetur reſeruatio penſionis, & nominatio fructuum, ex quibus ea ſoluenda eſt, iuxta Caſtr. communiter receptum d. nu. 3. Reſpondet optime Nau. ſup. nu. 7. quod, cum in litteris non dicatur, quod penſio quælibet annua ſoluatur à beneficiario de fructibus illius anni, pro quo ſoluenda eſt, ſed ſolum mentio fiat fructuum percipiendorum ex beneficio; taxatio quidem fit quoad hoc, vt, ſi nulli fructus percipiantur, nec percipi poſſint, non ſoluatur penſio de alijs fructibus; ſed quia litteræ non taxant, neq; limitant penſionis ſolutionem ad fructus huius, vel alterius anni, ſoluenda erit de fructibus, qui percipientur ex beneficio illis, vel alijs annis. Qua ratione
29 idem dici poteſt, † vbi beneficium neque

per obitum, neque per reſignationem vacauit;ſed, is,qui beneficinm obtinet pen ſione grauatum, quæ impoſita ſit ſuper diſtributionibus in totum, vel pro parte, ex iuſta fortaſſe cauſa non intereſt diuinis, quæ tamen non ſufficiat ad acquirendas di ſtributiones quotidianas:nam is,ſi quidem ſequenti anno percipiat diſtributiones ſufficientes ad penſionem vtriuſque anni, certum eſt, quod vtramq; ſoluere debet per, ſupradicta; ſi vero eæ non ſufficiant, tunc adhuc probabiliter puto,idem dicendum; nam cum ea cauſa abſentiæ non ſit omnino neceſſaria,(alias percipere deberet diſtributiones,iuxta tex. in cap.vnico, de cler.non reſid.in 6.& latius per nos tradita ſupr. 2. par. huius tract. quæſt. 5.) poteſt ſibi prouidere,percipiendo diſtributiones obnoxias penſioni. Non obſtat etiam quod obijcit Gonzal.ſup.num. 48. & ſeq. quod, cum Papa reſeruauerit, prout poteſt, hanc penſionem ſuper diſtributionibus,non potuit accreſcere plus Capitularibus quam abſens,vel mortuus Canonicus,ſi intereſſet,ac viueret, lucrari poſſet, arg. l. nemo plus, ff.de reg. iur:cum ſimil. nam dicimus, Papam in hoc caſu noluiſſe grauare diſtributiones penſione; vel certè non niſi vt quæſitas, vel quæſibiles ratione beneficij grauati penſione, ab eo, qui huiuſmodi penſioni conſenſit,vel eius ſucceſſore, aut eo, ad quem vt tales perueniunt, ex prædictis. vnde cum diſtributiones ad Capitulares perſonas alio iure tranſeant,nimirum accreſcendi, ſuiq;beneficij liberi, nil mirum, ſi abſque detractione penſionis tranſeunt.

Tandem non obſtat, quod paſſim fieri
30 videmus,†vt Capitula,& Collegia ipſa Eccleſiaſtica teneantur ſoluere, & actu ſoluant quaſdam penſiones Eccleſiaſticas, quæ vere penſiones ſunt, per Summum Pontificem alicui reſeruatas ſuper beneficijs vnitis eorum maſſę reſidentiali, ſeu menſæ, quæ in diſtributiones quotidianas conuertitur actu diuidendas inter eos, qui diuinis interſunt officijs. Reſpondetur enim, id ob eam rationem fieri, quia vel nullus tunc eſt,qui propriè beneficiati nomen,& naturam obtineat;vel, ſi qua perſona eſt, ipſummet Capitulum,ſeu Collegium eſt; vnde nil minus,ſi ab eo,vel eius ſingularibus perſonis ſoluenda eſt penſio, idq; etiam ad ratam diſtributionum, quæ ex beneficio vnito perſonæ illæ percipiunt; ita, vt qui maiorem illarum portionem accipiant iure quoq; accreſcendi propter aliorum non intereſſentiam, ad maiorem etiam penſionis partem teneantur. qua etiam fere ratione in ſeq.quæſt.oſtendemus,quod,licet alias Canonici, beneficiumue aliud in Eccleſia Collegiata obtinentes annatam de ipſis quotidianis diſtributionibus ſoluere non teneantur; ſi tamen beneficium aliquod vnitum fuerit maſſæ reſidentiali, quæ in quotidianas diſtributiones diuidatur, de eo ſoluenda erit annata, ſeu quindemnium per Capitulum,vel Collegium, ſeu etiam per ipſas ſingulares perſonas de Capitulo,vel Collegio;idq;pro rata diſtributionum,quas ex beneficio vnito ſingulares illæ perſonę percipiunt; tum quod iam reditus illius beneficij incerti non ſunt, ſicut diſtributiones quotidianæ, quæ ex illis de trahuntur in ſingulos Clericos diuinis intereſſentes diuidendę pro rata præſtiti ſeruitij: tum quod beneficium ilud vnitum adhuc proprie beneficij nomen,& naturam habet, illudq; per ipſum Capitulum,ſeu eius perſonas, prout Collegium conſtituent,obtineri dicitur. quod non accidit in caſu huius tertię concluſionis, in quo neq;beneficium illud, quod præcipuè eſt oneratum penſione,per Capitulum,aut eius perſonas ſingulares obtinetur, ſed ſuum expectant ſucceſſorem;atq;poſſeſſorem;neq;diſtributiones ipſę, quę quoquomodo penſioni obnoxię dicuntur, ab illis de Collegio acquiruntur ratione beneficij vacantis,ſed iure accreſcendi, ac proprij beneficij, vt dictum eſt. Atque ex his iam abſoluta ſit hæc quæſtio.

SVMMAE RERVM.

1 *Decima,ſeu alia quota quādo pro Seminario ſoluatur.& quomodo taxanda;n.2.&.13.*

3 *Decima ſpiritualis ſoluenda eſt quoque de diſtributionibus quotidianis.*

4 *Decima ſoluitur de omnibus fructibus,& prouentibus.*

5 *Decima ſpiritualis ſoluitur de prædijs Eccleſiaſticis etiam dotalibus.Item de omni artificio;*

ficio;nu.6.immo etiam de omi lucro, & ſtipendio.num.7.

8 *Decima Papalis non ſoluitur de diſtributionibus quotidianis vbi ea impoſita ſit ſuper fructibus, & reditibus beneficij. etiam illis Eccleſiis, vbi nullæ ſunt præbendæ; nu. 9.*

10 *Decima Papalis ſoluitur de diſtributionibus quotidianis, vbi ea impoſita ſit ſuper omnibus prouentibus Eccleſiaſticis.*

11 *Nomen obuentidnum, redituum, & prouentuum quam late pateat.*

12 *Diſtributiones quotidianę veniunt nomine prouentuum, redituum, & obuentionum Eccleſiaſticarum, non autem beneficij.*

13 *Decima Seminarij ſumptibus vnde detrahenda.*

14 *Decima pro Seminario non detrahitur de diſtributionibus quotidianis. Idq; procedit tam in antiquis diſtributionibus, quam in nouiter fundatis; nu. 15.*

16 *Lex vna ſumit interpretationem ab alia.*

17 *Nomen vnum diuerſimode ſumitur, & aliquando ratione ſubiectæ materiæ impropriatur.*

18 *Decima Papalis publicam vtilitatem continet vniuerſalis Eccleſiæ, non ſic decima, quæ Seminario aliquando ſoluitur; & ibi, an fructus primi anni, vel congrua portio detrahi poſſint ex diſtributionibus quotidianis.*

19 *Subſidium charitatiuum non eſt ſoluendum de diſtributionibus quotidianis; & nu. ſeqq.*

20 *Subſidium charitatiuum ſolui quoque debet a Capitulo, & Canonicis.*

21 *Subſidium charitatiuum ſoluendum eſt tantum de fructibus, & reditibus beneficiorum.*

22 *Subſidium charitatiuum non tenetur ſoluere clericus pauper, qui non habet, niſi quod ad victum ſufficiat.*

23 *Argumentum à Decima Papali ad ſubſidium charitatiuum valet.*

24 *Epiſcopus non poteſt regulariter diſpenſare contra defunctorum voluntatem, vel canonum diſpoſitionem.*

25 *Annata regulariter non eſt ſoluenda de diſtributionibus; & num. ſeqq.*

26 *Annatæ inſtitutio optimè defenditur; & quæ ſit eius definitio; num. 27.*

28 *Valor beneficij in impetratione exprimendus eſt præcipuè ob annatam.*

29 *Annata ſoluendane ſit de diſtributionibus in Eccleſiis, vbi nulli alij ſunt reditus.*

30 *Annata ſoluenda eſt de beneficijs vnitis menſæ Capitulari, etiamſi deſignata ſint pro quotidianis diſtributionibus; & ibi, an fiat cōpoſitio cū Camera ſuper diſtributionibus*

31 *Quindennium ſoluendum eſt de beneficijs vnitis menſæ Capitulari, ſeu Collegiali, vt ex ijs diuidātur diſtributiones quotidianę.*

32 *Quindennium ex quibus fructibus, & reditibus ſoluatur.*

33 *Beneficia vnita menſæ Capitulari retinent nomen, & naturam beneficiorum.*

34 *Quindennium ſolui debet ab eo beneficiato ſeu illis Capitularibus, qui fructibus, ſeu diſtributiones primi anni perceperunt.*

An ſolui debeat decima, annata, aliudue ſimile onus de Quotidianis Diſtributionibus.

Quæſtio IX.

PROSEQVENDO. ſimulq; abſoluendo materiam onerum, quæ quotidianis diſtributionibus imponi poſſe videntur, iuxta id, quod initio præced. queſt. propoſuimus; poſtquam in ea egimus de penſione, agendum nunc nobis eſt de decima, & his ſimilibus oneribus, cuiuſmodi ſunt ſubſidium charitatiuum, annata, & quindennium. Et quoniam duplex eſt decima; alia, quam vocant ſpiritualem, quæ regulariter Eccleſijs Parochialibus ſoluitur; alia Papalis, quæ per Summum Pontificem aliquando imponitur, & de beneficijs detrahitur; de quarum priori ſpecie late tradidimus in noſtro tractat. de Decim. c. 1. vſque ad 8. de poſteriori vero eod. tract. cap. 9. per tot. cui ſimilis eſt alia ſpecies
1 † decimæ, ſeu quotæ partis, quæ pro erectione Seminarij detrahi poteſt de ſingulis beneficijs ex decreto Trident. Conc. ſeſſ.
2 23. c. 18. de reform. debetq; eſſe † dimidia pars taxæ antiquæ decimæ Papalis, vt iam bis deciſum audio per Sacram Congregationem præfectam interpretationi Tridēt. Concilij ad d. ſeſſ. 23. cap. 18. de hac, necnon de alijs duabus ſpeciebus decimæ, ceterisq; ſingulis oneribus ſupra commemoratis ſeorſim ſingulis propoſitis concluſionibus breuiter tractandum eſt.

3 Prima Concluſio. Probabilius puto, † decimam ſpiritualem ſoluendam quoque
eſſe de quotidianis diſtributionibus, ſeu
de fructibus, & reditibus, qui pro diſtri-
butionibus ſunt aſſignati. Probatur pri-
mò hæc concluſio; quia regula eſt, quod
4 † de omnibus terræ fructibus, & prouentibus ſoluenda eſt hæc decima, vt probatur in cap. non eſt, cap. nuncios, c. ex parte il 2, & tot. fere tit. de decim. quare, cum non reperiamus exceptas diſtributiones, ſeu fructus pro eis aſſignatos, dicendum eſt, de ijs quoque ſoluendam eſſe decimam: ſtandum eſt enim regulæ, donec exceptio probetur, per tex. in cap. 2. de coniug. lepros. in fin. cum alijs, quibus id latè adſtruunt Couar. lib. 2. var. reſol. cap. 12. num. 4. Aſin. in Prax. Iudic. par. 1. §. 2. cap. 12. num. 5. & Doct. in rubr. & l. 1. ff. de reg. iur.

5 Secundo probatur, quoniam † etiam de prædijs Eccleſiaſticis, licet ea ſint dotalia, ſoluenda regulariter eſt decima Parocho, intra cuius fines ea prædia ſita ſunt, vt docent Abb. & alij in c. nouum genus, de decim. noſque latius tradidimus d. tractat. de decim. c. 5. quæſt. 1. concl. 3. num. 6. & 7. vbi etiam oſtendimus, Canonicos ipſos teneri de fructibus ſuis decimas ſolue-
re, poſt Rebuf. tract. de decim. q. 5. num.
6 5. & alios. Tertiò, quia † de omni artificio
ſoluitur decima, c. non eſt, & c. paſtora-
7 lis, de decim. immo † & de omni lucro, c. ex tranſmiſſa, eod. tit. vnde, quod ad rem noſtram accedit, milites non modo de captis in iuſto bello ſoluunt decimam, vt eſt tex. d. c. non eſt, ſed etiam de ipſis ſtipendijs, vt ibid. not. Abb. tradítq; Rebuf. d. tract. de decim. q. 8. num 20. certum eſt autem, clericos quoad ea, quę acquirunt per clericatum, æquiparari militibus, ideoq; etiam vocantur milites cæleſtis militię, vt tradit Abb. in c. Epiſcopus, de præben. & Doct. in l. 1. C. de iur. & fact. ignor. alibique paſſim; immo & ipſæ diſtributiones iure vocantur ſtipendia, vt nos oſtendimus ſupr. hoc eod. tract. quæſt. 1. ad fin. & quęſt. 4. circa medium.

Secunda Concluſio. Quamuis regulariter decima Papalis ſolui non debeat de quotidianis diſtributionibus, vbi ea impoſita ſit ſuper fructibus, & reditibus beneficiorum; tamen, vbi ea imponatur ſuper beneficijs, & omnibus prouentibus Eccle-
ſiaſticis, tunc de diſtributionibus quoti-
8 dianis ſoluenda eſt. † Prior pars huius con-
cluſionis ſatis comprobata fuit per nos d. tract. de decim. c. 9. num. 81. & duob. ſeqq. tum quia eam tenent plerique Doct. ibi citat. præcipuè vero Marc. Mantua conſ. 1. ferè per totum, Gig. conſ. 144. nu. 33. cum ſeqq. vbi id latè tuentur, quibus Doctorib. nunc addo Quinctil. Mandoſ. conſ. 15. nu. 4. Petr. Paul. Pariſ. 33. nu. 5. vol. 4. Tiber. Decian. reſponſ. 43. num. 15. vol. 1. Lap. alleg. 136. num. 7. quem ſimul cum Bellenz. Mant. & Mand. ſup. refert, & ſatis ſequitur Gonzal. ad reg. 8. §. 7. procem. num. 174. necnon Petr. And. Gambar. tract. de auctor Leg. de lat. lib. 6. ſeu tit. de penſion. nu. 21. poteſt Gemin. conſ. 85. qui id latè comprobat, nu. 18. & multis ſequent. poſt alios; quod etiam facit Eman. Roder. quæſt. regular. tom. 3. quæſt. 74. art. 4. vbi multis rationibus, & auctoritatib. allatis probat, id multo magis procedere in huiuſmodi decima beneficiorum a Papa conceſſa Principibus Chriſtianis in ſubſidium alicuius belli contra infideles; tum etiam rationibus, quas hic omitto, ad eum locum lectorem remittens; illud dumtaxat nunc
6 ſubijciens † non eſſe audiendum Tib. De-
cian. d. num. 15. dum vult, decimam Papalem ſoluendam eſſe de diſtributionibus in ijs Eccleſijs in quibus nullæ ſunt prębendæ: neq; enim obſtant duę illæ rationes, quas ipſe ibi ſubindicat, ſed non confirmat: non illa, quod tunc diſtributiones aſſumant naturam præbendarum; nam quæ facilitate ab eo id dicitur, eadem a nobis negatur; & iure, cum diſtributiones, ac præbendæ natura, & ſpecie plane diuerſa ſint, non poteſt autem vna ſpecies in aliam tranſire, vt notum eſt Philoſophis. falſum quoque eſt, quod pro altera ratione a Deciano affertur, nimirum, quod alias impoſitio decimæ, quæ ſit ſuper fructibus beneficij, redderetur eluſoria; nam pauciſſimæ ſunt Eccleſiæ, in quib. nullæ ſint præbendæ; quare a cęteris Eccleſijs commodè poterit integra ſumma decimæ exigi.
10 Poſterior pars † probatur expreſsè in Extrau. vnic. verſic. & quia nõ occurrit nobis,

ſub

ſub tit.de decim.inter commun. vbi id de-
ſertis verbis diſponitur ; quæ d. cap.9.nu.
77.in tract.de decim.recitauimus,vbi cum
tribus num. ſeqq. hanc poſteriorem huius
concl.partem ſatis confirmauimus ; ideo
quæ ibi dixi hic non repeto , neque pro
nunc habeo , quod addam. Illud dumta-
xat admouemus , id , quod ibi dixi, nomē
11 † obuentionem , redituum , & prouen-
tuum generale admodum eſſe , ex eo infe
rens , decimam Papalem impoſitam ſuper
prouentibus, reditibus , & obuentionibus
Eccleſiaſticis comprehendere quoq; quo-
tidianas diſtributiones, non aduerſari ijs ,
quæ diximus ſupr. hoc eod. tract. 1. part.
quæſt.7.quotidianas nimirum diſtributio-
12 nes † non contineri nomine redituum,
prouentuum , & obuentionum beneficij ;
aliud eſt enim,ſi dicatur prouentus,ſeu re-
ditus , aut obuentio beneficij , quod ſigni-
ficat,illum reditum immediatè , ac per ſe
emanare ab ipſo beneficio , quod non con
tingit in diſtributionibus,quæ , licèt à Ca-
nonicatu , ac beneficio pendeant , eiq; ac
ceſſoriæ ſint , vt alibi ſæpe admonuimus ,
non tamen per ſe , & immediatè ſunt fru-
ctus , & reditus ipſius beneficij, ſed ad ip-
ſum beneficium, eiuſque proprios,& prin
cipales fructus, ſi præbendam habeat,con
ſequuntur , modò tamen adſint aliæ quali-
tates requiſitæ , de quibus ſupr. hoc eod.
tractat.2.par.quæſt.19.aliud autem eſt di-
cere reditus , ſeu prouentus Eccleſiaſti-
cos, hoc eſt , ab ipſa Eccleſia prouenien-
tes,quod quidem optimè conuenit diſtri-
butionibus quotidianis , quæ ab ipſa Ec-
cleſia propter ſeruitium illi præſtitum tri-
buuntur.Sed neque hæc diſtinctio confun
ditur per tex.in cap.licèt , de praben. vbi
fructus præbendæ appellantur prouentus
Eccleſiaſtici:nam vt d. 1.par.huius tract.q.
7.concl.2.admonuimus,in d.c.licèt , præ-
ter nomen prouentuum Eccleſiaſticorum
adeſt etiam pronomen, ſuos, quod apertè
oſtendit, & declarat proprietatem, ac ſin-
gularitatem fructuum , & redituum cuiuſ-
que prębendæ , & beneficij, non autem
communitatem prouentuum Eccleſiaſtico-
rum,& maſſæ Capitularis , ex qua ſumun-
tur , & diuiduntur quotidianæ diſtribu-
tiones.

Tertia Concluſio. Decima illa,ſeu dimi
dia decimæ , aut alia pars , ſeu portio ,
13 quæ † pro fabrica Seminarij , eiuſque mi-
niſtrorum , & clericorum ſuſtentatione
iuxta decretum Trident.Concil.ſeſſ.23. c.
18. de reform.verſ.& quia ad Collegij fa-
bricam inſtituendam , detrahenda eſt per
Epiſcopos cum conſilio duorum de Capi
tulo , & duorum de clero ex fructibus mē
ſæ Epiſcopalis , & Capituli, & quarum-
cunque dignitatum , perſonatuum , offi-
ciorum , præbendarum, portionum , &
aliorum beneficiorum, necnon ex fabricis
Eccleſiarum , & aliorum locorum , atque
ex quibuſcunque alijs Eccleſiaſticis redi-
tibus,ſeu prouentibus, etiam aliorum Col
legiorum ſeu Corporum , vel Confrater-
14 nitatum, hęc inquam portio † non eſt ſol
uenda de quotidianis diſtributionibus . in
hanc opinionem magis inclinat Quinctil.
Mandoſ.conſ.15.ferè per totum , quem
etiam refert , ac ſequi videtur Gonzal.quē
non niſi poſt hoc ſcripta video ad reg.8.§.
7. proem. num. 171. eamque apertè tenet
Thom.Zerol in Prax.Epiſcop. Verb.diſtri-
butione quotidianæ,verſ.ad quintum , di-
cens , ita declaratum fuiſſe per Sacram
Congregationem , quæ præeſt interpreta-
tioni Concil. Trident. & ſubdens , quòd ,
15 † cum ea declaratio loquatur indiſtinctè,
intelligenda eſt tam de antiquis diſtribu-
tionibus,quam de nouiter fundatis,& con
ſtitutis. Ego , verò audio, tres reperiri de-
clarationes eiuſdem Sacræ Congregatio-
nis id ipſum diſponentes,ſeu declarantes ,
primam ad ſeſſ.21.cap.3.de reformat. in
vna Sorana, alteram ad ſeſſ.23. cap.18. de
reform.in vna Vliſſiponenſi , & tertiam
ibid.in vna Vritana,& Tarentina: quare
vbi de ijs declarationibus legitimè con-
ſtet, ab hac opinione propter tantæ Con-
gregationis auctoritatem puto non eſſe re
cedendum.Difficultatem tamen maximam
mihi faciunt duo ; primum quidem , quod
ipſum Trid.Concil.d.ſeſſ.23. cap. 18. verſ.
Et quia ad Collegij fabricam , ſtatuit , ac
vult,portionem illam detrahendam eſſe
præter dignitates, præbendas , & portio-
nes,tum ex menſa Capituli , tum etiam ex
quibuſcunque reditibus Eccleſiaſticis, ſeu
prouentibus ; in menſa autem Capituli
præter prębendas , & dignitates nihil
eſſe videtur , præterquam quotidiana di-

 ſtribu-

ſtributiones. Alterum, quod nomine prouentuum Eccleſiaſticorum contineri etiã diſtributiones, conſtat ex Extrauag. vnica verſ. & quia non occurrit, de decim. inter commun. dum inibi ait Romanus Pontifex; & quia non occurrit nobis, quin diſtributiones quotidianæ prouentus Eccleſiaſtici ſint, &c. immo & nomine redituum Eccleſiaſticorum, vt ſatis conſtat ex ijs, quæ adduximus ſup. 1. par. huius tract. q. 7. concl. 1. in fin. & tract. de decim. cap. 9. q. 2. concl. 10. num. 79. & 80. Verum, quatenus Concilium mentionem facit menſæ Capitularis diſtinctæ a præbendis, Dignitatib. & portionibus, facile reſponderi poteſt, dicendo, per eam intelligendam eſſe menſam illam, ſeu maſſam groſſam diſtinctam tam à præbẽdis, quam etiã a quotidianis diſtributionibus, de qua latius egimus ſupr. d. 1. par. huius tractat. q. 3. circa medium. Quoad nomen verò pronentuum, & redituum Eccleſiaſticorum, ne illæ declarationes Sacræ Congregationis, quatenus de ijs conſtet, cum iure communi pugnare videantur, a quo etiam ipſum Tridentin. Concilium accipere debet in-
16 terpretationem; vna enim lex † ſumit interpretationem ab alia, vt poſt alios tradit Tiraq. in repet. l. ſi vnquam, Verbo, reuertatur, num. 36. & 64. C. de reuocan. donation. dicendum eſt, hoc nomen prouentuum, ſeu redituum Eccleſiaſticorum in d. cap. 18. Conc. Trid. ſumi improprie, hoc eſt, magis ſtrictè, & preſſæ, quam eius ſignificatio pateat, nimirum pro illa ſpecie redituum, & prountaum Eccleſiaſticorum, quæ certorum eſt, & principalium, non autem quodammodo acceſſoriorum, & conſequentium, quales eſſe diſtributiones quotidianas, non ſemel admonuimus: neq; mirum id videri debet; neq; enim ſem
17 per idem nomen † aut in eadem, aut in ſua propria ſignificatione ſumitur, ſed diuerſimode, & ratione ſubiectę materię aliquaddo impropriatur, vt pluribus inter cęteros oſtenditur Tiraq. d. verb. reuertatur, num. 36. 37. 38. 48 82. 108. 120. & 123. & Euerard. in loco a ſubiecta materia, num. 1. & ſequent. ſubiectæ verò materiæ qualitas, & ratio ſuadet, vt in illo decreto Trid. Concilij, quod eſt de conſtructione, & ſuſtentatione Seminarij priuatam vnius Eccleſiæ vtilitatem continente impropriè ſumatur nomen illud, & non ſecundum totam ſuæ ſignificationis latitudinem: atq; adeo non comprehendat etiam quotidianas diſtributiones; vbi
18 vero agitur † de decimæ Papalis impoſitione, de qua in d. Extrauag. vnica, verſic. & quia non occurrit, ea de re agitur, quæ publicam totius vniuerſalis Eccleſiæ vtilitatem continet, vt d. tract. de decim. c. 9. q. 1. latius oſtendimus, quæ eſt priuatæ vtilitati iure optimo preferenda; & vt plurimũ etiã fidei, & religionis Chriſtianæ propagationem cum eius aduerſariorum, & hoſtium victoria, & diſperſione coniunctam habet; cuius rei maximus fauor eſt, cũ ſumma ſit ratio, quę pro religione facit l. ſunt perſonæ, ff. de relig. & ſumpt. funer. cum ſimil. atq; adeo nil mirum, ſi tunc nomen prouentus, aut reditus Eccleſiaſtici ſecundum omnem ſnam notionem accipitur, ita, vt etiam quotidianas diſtributiones comprehendat, de quibus quoq; ſoluẽda ſit huiuſmodi Papalis decima.

Huic concluſ. affine eſt, quod tradit Glo. in Extrau. ſuſcepti, Verbo, in totum, ne ſed. vac. in eorum fabricam, Eccleſiam, defunctum, aliamue, perſonam habentem fructus primi, ſecundi, vel alterius auni beneficij vacantis, ex priuilegio, conſuetudine vel ſtatuto, eam quoq; portionem in d. Extrau. conceſſam non poſſe leuare in diſtributionibus quotidianis, quod etiam Doct. cit. p. 2. q. 12. concl. 5. ſentiunt, & colligitur ex proemio Extrau. ibi, prouidere volẽtes, ne Eccleſiæ debitis ſeruitijs fraudentur. Illud deniq; hoc loco adnotandum omnino eſt, quod in congrua portione aſſignanda (de qua inter cætera iura habetur in c. cum ex eo, de elect. in 6. Conc. Trid. ſeſſ. 6. cap. 1. ſeſſ. 7. cap. 5. & 7. ſeſſ. 21. c. 8. ſeſſ. 24. cap. 18. & ſeſſ. 25. cap. 16. de reform.) non ſunt computandæ quotidianæ diſtributiones, vt poſt Rebuf. tract. de congr. port. quæſt. 8. num. 86. Rot. deciſ. 5. ex num. 4. par. 2. diuerſ. & Cæſ. de Graſſ. deciſio. 6. num. 12. & 13. de prob. tradit Gonzal. poſt primam huius operis editionem viſus ad regul. 8. Cancell. §. 7. proem. num. 184. ſubdens, id paſſim Rotam ſeruarę. Male vero idem Gonzal. num. 185. & Guttier. conſ. 8. per tot. id limitant

mitant ex Conſtit. 46. Pij V. quæ incipit,
Ad exequendum, in congrua portione aſ-
ſignanda Vicarijs Parochialium, propter
ea verba, computatis omnib. etiam incer-
tis emolumentis, & alijs obuentionibus
communiter percipi ſolitis: tum quod
ea Cōnſtit. ſolum loquitur de Vicarijs per
petuis, ijsq; Parochialium vnitarum dum-
taxat; tum quod prædicta verba non re-
feruntur ad fructus, ac reditus ipſius Pa-
rochialis vnitæ, aut Eccleſiæ, ſeu benefi-
cij, cui vnita fuit, ſed ad obuētiones, & e-
molumenta incerta cōiter ſolita percipia
Parochis; atq; adeo quæ veriſimiliter per-
cipiētur ab hiſce Vicarijs, cuiuſmodi ſunt
oblationes, mortuaria, anniuerſaria, ſepti-
ma, trigeſima, quæq; dari ſolent in admini-
ſtratione baptiſmi, & ſimilia; quæ compu-
tari debent in ſumma ſcutorum 50. de
quib. in d. Conſtit.

Quarta Concluſio. Probabilius puto, de
19 quotidianis diſtributionibus † nō eſſe ſol
uendum Epiſcopo ſubſidiū charitatiuū, de
quo in c. conquerente, de off. ordin. c. cum
Apoſtolus, de cenſib. & in Extrauag. vas
electionis, §. præmiſſis, eo. tit. inter comm.
20 quamuis enim † etiam per ipſum Capitu-
lum, ſeu Canonicos ſoluendum ſit, vt con-
ſtat ex d. §. præmiſſis, latiuſque probant
Bartolom. Bellenz. in tract. de charit. ſubſi-
di. quæſt. 27. & Remig. de Gonn. in ſimil.
tract. quæſt. 38. tamen, non tenentur cle-
21 rici † ſoluere huiuſmodi ſubſidium, niſi
de fructibus, & reditibus beneficiorū, vt
docet idē Bellenz. d. tract. de ſubſid. charit.
quæſt. 31. num. 1. & 2. quæſt. 33. & 34. in
princip. quem ſequitur Remig. de Gonn.
in ſimil. tract. quæſt. 37. num. 5. cum ſeq. &
quæſt. 40. & 41. in princip. certum eſt au-
tem, nomine fructuum, & redituum be-
neficij non contineri quotidianas diſtri-
butiones, vt oſtendimus ſupr. hoc eod.
tract. 1. par. quæſtio. 6. & 7. Deinde
probatur hæc concluſio ex eo, quod fusè
oſtendunt Bellenz. & Remig. d. tract. ille
quæſtio. 30. hic quæſtio. 37. clericum
pauperem, qui ex beneficio non habet,
22 niſi quod ad victum ſufficiat, † non
teneri ad ſubſidium charitatiuum; diſtri-
butiones autem dantur quodammodo lo-
co alimentorum, vt patet ex ijs, quæ ad-
duximus ſup. 2. par. huius tract. quæſt. 4.
concl. 2. immo & in partem dumtaxat ali-
mentorum, vt in ſpecie adnotauit Abb. in
cap. cum olim, nu. 6. de ſent. & re iud. cer-
te ad victum dantur, vnde & victualia nū-
cupantur, c. de cætero, de cler. non
reſid. & d. cap. vnico in princip. eod tit. in
6. noſq. tradidimus ſupr. 1. par. q. 2. circa
princip. Denique, cum decima Papalis re-
gulariter ſoluenda non ſit de quotidianis
diſtributionibus, vt ſupr. hac ead. quæſt.
concl. 2. oſtendimus, neq; etiam charitati-
uum ſubſidium ſoluendum erit; hæc enim
23 duo æquiparantur, & † ab vno ad aliud
arguitur, vt conſtat ex Bellenz. in al-
leg. tractat. de ſubſid. charitat. tum alibi
ſæpe, tum quæſt. 37. nu. 3. & Remig. eod.
tract. quæſt. 37. nu. 14. & 25. atque ita
in ſpecie poſt Bellenz. d. tract. quæſtio.
76. Lap. allegat. 136. num. 7. Mandoſ. d.
conſ. 15. num. 4. & Mantu. in d. conſ. 1. poſt
num. 89. tradit Gonzal. d. §. 7. proem.
num. 174. quem non niſi poſt primam
huius tract. editionem legi. Sed neq; pote-
rit Epiſcopus, vt comprehendat quotidia-
nas diſtributiones, in edicto impoſitionis
huiuſmodi ſubſidij apponere verbum pro
uentuum, aut redituum Eccleſiaſticorum;
quia, cum quotidianæ diſtributiones vel
ex voluntate defunctorum, vel certe ex
Canonum diſpoſitione ijs dumtaxat, qui
diuinis interſunt, tribuendæ ſint, ſi ex ijs
vellet Epiſcodus percipere ſubſidium, vel
24 † defunctorum voluntates mutaret, quod
non poteſt, per tex. in Clem. quia contin-
git, de relig. domib. cum alijs, quibus id la-
te adſtruit inter cæteros Couar. in repet.
c. tua, num. 7. & 8. de teſtam. vel certe con
tra canones diſpenſaret, quod ſimiliter ei
prohibetur. c. quod ſuper his, de maior.
& obed. cum alijs, quæ ad id adduximus
ſup. 2. par. q. 13. in princ.

Quinta Concluſio. De quotidianis
25 diſtributionibus † regulariter non eſt
ſoluenda annata, hoc eſt medij illis
fructus, qui Cameræ Apoſtolicæ, ſeu
nonnullis Officialibus Romanæ Curiæ
mandato Summi Pontificis in ingreſſu
beneficij pro expeditione litterarum
ſoluuntur per impetrantes beneficia
à Sancta Sede Apoſtolica; cuius annatæ
26 inſtitutionem † optime defendunt inter
cæteros Thom. Campeg. tract. [illegible] an-

nat.inſtitut.M.Ant.Maſſ.in tract. ſeu ſerm.
de annat Ferdinand.Cordub.in ſimil.tract.
& Burſ.conſ.126.num.67. vol. 2. vnde re-
prehendi ſunt Rebuf.in Concord.Gall.tit.
de annat.in princ.& alij nonnulli, qui hác
inſtitutionem annatarum liberiori, & la-
xiori, quam par ſit, vocabulo burſalem vo
cant, ideoque in Gallia eam non eſſe rece
ptam; nam, cum ſumma ratione inſtituta
ſit annata, debet éius conſtitutio in qua-
cunque Chriſtiani orbis regione recipi,
ac ſeruari.probatur autem primò conclu-
27 ſio paulò ante propoſita, nam annata † eſt
medietas fructuum, redituum, & prouen-
tuum primi anni quorumcunque benefi-
ciorum Eccleſiaſticorum, de quibus proui
dent Summi Pontifices, vt conſtat liquidò
ex Nicol.5.conſtit. 1.alias 2.inter eius con
ſtitutiones, incipit, olim, alias verò inci-
pit, ad Sacram Petri Sedē, & ſimiliter alia
conſtit.Bonif.9.cuius verba refert hoc ip-
ſum adſtruens Ant.Maſſ.d. tract. ſeu ſerm.
de annat. num. 2. & 9. quod etiam tradit
Io.Coraſ.in tract. de benefic. par.4. cap.4.
tit.de nominat. num. 53. aperteque voluit
Burſat.dict.conſ.126.nu.64.67.& 80. alijq;
quotquot hac de re ſcripſerunt, certum eſt
autem, nomine fructuum, redituum, aut
prouentuum beneficij quotidianas diſtri-
butiones nequaquā cōprehendi, vt iam la-
tius tradidimus ſup. 1. par. quæſt. 6. & 7.
Probatur ſecundò hæc concluſio: nam quo
tidianæ diſtributiones non ſunt computan
dæ in valore beneficij, neque de ijs ad ex-
primendum valorem facienda eſt mentio
in interpretatione beneficij in Eccleſia
Cathedrali, aut Collegiata, vt fuſiùs oſten-
dimus dict. 1.par.quæſt.3.quibus nunc ad-
do Decian. poſt alios id tradentem conſil.
43.num.14.vol.1.id autem ideo eſt, quia
de diſtributionibus annata non ſoluitur; li-
28 cèt enim † aliæ quoque ſint rationes, ob
quas Summi Pontifices in regula Cancel-
lariæ ſtatuunt, exprimendum eſſe verum
valorem beneficij in eius impetratione; ta
men ea præcipua, & communior eſt, ne
fraus fiat veræ annatæ, & taxæ, vt ſatis col
ligitur ex Rebuf.dd.Concord. Gall. tit. de
mandat.Apoſtol.§.fin.in princ.& d. tit. de
annat.in princip. apertè verò tradit Petr.
Gregor.in tract.de benef.cap.15. num. 8.
& meliùs Gomeſ.in reg.de valor. exprim.
in impetrat.benef.in præfat.verſ.& eſt ad-
uertendum, & rurſus quæſt. 3. circa me-
dium. Probatur tertiò hæc ipſa concluſio
optimo argumento ducto ex Extrauag.po
ſtulaſti, de præben. inter commun. vbi quo
tidianæ diſtributiones excluduntur à colle
cta fructuum primi anni ab ipſo Summo
Pontifice impoſita; annata verò ſumitur ex
fructibus primi anni, vt ſuperiùs oſtenſum
eſt. In ſpecie verò, quod de quotidianis
diſtributionibus annatæ non ſoluantur, re-
ſpondit Tiber. Decian. conſ. 43. num. 14.
volum. 1. poſt Caſſador.deciſ.6. num.6.ſub
tit.d.præben.ac poſt alios Gonzal.quem
poſt hæc ſcripta vidi, dict.§.7. proœmial.
ad Reg.8.Cancell.num.166.& duob.ſeqq.
vbi id temperat quoad aliquos Canonica-
tus Hiſpaniæ propter quædam præſtimo-
nia ijs annexa. Limitat autem hoc Decia.
29.ibid.& num.ſeqq.† vbi in ea Eccleſia nul
læ eſſent præbendæ ſeparatæ à diſtributio
nibus, ſed omnes reditus poſiti eſſent in
diſtributionibus, ex eo, quòd tunc diſtri-
butiones ſubrógentur loco præbendarum;
& alias inutilis foret conſtitutio reſeruans
annatas in ſingulis beneficijs. Verum de
hac limitatione ego dubito; nam non vi-
deo quomodo tunc diſtributiones ſubro-
gentur loco præbendarum, cum ſint pla-
ne diuerſæ à præbendis, & reſeruatio an-
natæ locum habeat dumtaxat reſpectu be
neficiorum, & fructuum eorundem, cu-
iuſmodi non ſunt diſtributiones. Fallit au-
30 tem omnino hæc concluſio † in ijs diſtri-
butionibus, quæ conſtatæ ſunt ex benefi-
cijs vnitis, & applicatis menſæ Capitula-
ri reſidentiæ, quæ ſolet in diſtributiones di
uidi; nam de ijs tunc ſoluenda eſt annata,
ſed id potiùs dicendum eſt primum quin-
dennium, de quo in ſeq.concl. Interim ve-
rò illud non eſt ommittendum ad hanc cō
cluſ.pertinens, quod, licèt qui poſſidet be
neficium vigore gratiæ nullæ obtentæ ab
Ordinario, teneatur in noua prouiſione
Papæ narrare fructus, quos percepit, de
illis componere cum Camera Apoſtolica,
alias gratia eſt nulla, Put.cum alijs dec. 26.
lib. 1. ſecus tamen eſt quoad diſtributio-
nes, vt poſt Caſſad. deciſ.6.in princ. & nu.
4.8.& 9.tradit Gonzal.d.§.7. proem. num.
172.& ſeq.

Sexta, & poſtrema Concluſio. De fru-
ctibus

31 ctibus beneficiorum vnitorum, & applicatorum menſæ Capitulari. & reſidentię, vt ex ijs fiant, & diuidantur quotidianę diſtributiones ſingulis, qui interſunt diuinis officijs, ſoluenda eſt ſingulis quindecim annis annata illa, quæ quindennium vocatur; ita expreſsè definitum reperio in Conſtit. Pij V. 174. quæ incipit, Apoſtolicæ, ſtatim citan. atque inter cæteros in ſpecie adnotauit Io. Azor. inſtitut. moral. par. 2. lib. 7. cap. 13. quæſt. 6. quoniam, inquit, id apertè conſtat ex ipſis Sanctionibus Pontificijs de ſoluendo quindennio cō
32 ſtitutis. Ratio eſt quia quindennium † ſoluitur de huiuſmodi fructibus beneficiorum ſic vnitorum, & applicatorum prædictæ menſæ, aut alteri loco, quod non moritur, vt conſtat ex conſtit. 8. Paul. 2. quæ incipit, decet Romanum Pontificem Conſtit. 1. Apoſtolicæ, Innoc. 8. conſtit. 3. Iulij 2. quę incipit, ex debito, & ſeq. Conſtit. 39. Clem. 7. incipit, cum ſicut, Conſtit. 62. quia ſicut, Paul. 3. Iul. 3. conſtit. 38. cupientes, conſtit. 41. cum nos nuper & conſtit. 45. cum ſicut; Paul. 4. conſtit. 9. quoniam ſicul, cum ſeq. conſtit. 14. cum alias poſtquam, conſtit. 25. incipit, incumbentia nobis, conſtit. 43. Apoſtolicæ, & Pij V. conſtit. 174. quæ ſimiliter incipit, Apoſtolicæ; tradideruntque Ant. Maſſ. dict. tract. ſeu ſerm. de Annat. in fi. Horat. Mandoſ. tractat. de Priuileg. ad inſtar, Gloſ. 7. num. 29. Flam. Pariſ. tractat. de reſign. benef. lib. 4. quæſt. 10. num. 3. Ioan. Azor. dict. cap. 13. quęſt 1. & Burſat. dict. conſ. 126. num. 88. volum. 2. Cum igitur ex
33 his pateat, † beneficia illa vnita menſæ Capitulari retinere adhuc nomen, & naturam beneficiorum, atque adeo eorum prouentus verè fructus, ac reditus beneficiorum eſſe, ac dici, quamuis ex ijs deinde fiant diſtributiones diuidendæ inter diuinis intereſſentes; nil mirum, ſi ex ijs ſoluendum eſt quindennium, hoc eſt, annata ſingulis quindecim annis; fingitur enim quintodecimo quoque anno vacare beneficium, vt ait Mandoſ. ſupr. & ex ſtylo Curiæ ſoluitur anticipatè, primaq; ſolutio ſuccedit loco illius annatæ, quæ regulariter ſemel ſoluitur in ingreſſu beneficij. prout etiam ex dict. Conſtit. Paul. 2. & Ant. Maſſ. loc. cit. tenuit Rot. Rom. coram bon. mem. Litta 15. Ianuarij, & 23. Iunij 1595. & coram Card. Seraph. deciſ. 401. num. 2. & deciſ. 410. num. 1. Cum autem annata, atque adeo quindennium ſit ſoluendum ex fructibus primi anni, vt ante do-
34 cuimus; apertè ſequitur, † eius ſolutionem faciendam eſſe ab eo beneficiato, ſeu ijs Capitularibus perſonis, quæ illos perceperunt; onus enim fructuum ſequitur fructuum poſſeſſorem. l. hactenus, ff. de vſufruc. & l. quæro, ff. de vſufr. leg. neq; inſpicitur ius, ſed is, qui fructus percepit, tenetur ad onus reale, iuxta doctrinam Bart. communiter receptam. dict. leg. quæro, & l. 1. C. de annon. & tribut. lib. 10. ex quo fit, vt ſucceſſores ob id grauandi non ſint, quod de annata expreſſe ſtatuit Nicol. V. dict. conſtit. quæ incipit, olim alias, ad Sacram Petri Sedem: & ex eo etiam facile comprobari poteſt, quòd, cum omnino negari nequeat, quin illæ Capitulares perſonæ, quæ eo anno reperiuntur, in quem cadit quindennium, illud integrum ſoluere teneantur, huiuſmodi ſolutionem differentes ex ſua negligentia commodum hoc reportarent, quòd eius partem, ſi illarum perſonarum aliqua, vel etiam totum, ſi omnes reſignauerint, ſoluerent ſucceſſores in beneficijs; atque adeo non ſua cuique, ſed alijs mora eſſet nociua, contra vulgatorum iurium apertam diſpoſitionem. Tenebitur autem penſionarius pro rata contribuere, iuxta ea, quæ de decima Papali latiùs tradidimus tractat. de decim. cap. 9. num. 37. cum ſeq. quod notandum eſt, quia huiuſmodi caſus plerunque euenire poteſt in praxi. Interim verò finis ex his imponatur huic quæſtioni.

SVMMAE RERVM.

1 *Summam huius Tractatus cur Auctor confecerit.*
2 *Ius aliud commune, aliud ſpeciale item, aliud ſcriptum, aliud non ſcriptum, num. 3.*
4 *Arbitrio iudicis relinquitur, quod non eſt in iure definitum. etiam non ſcripto, vel ſpeciali; num. 5. & 6. etiam quoad pœnam; num. 7.*
8 *Arbitrium iudicis debet eſſe regulatum.*

9 M.a-

9 *Materia quæſt. huius quid differat a materia, quæſt. 7. huius 3. par.*

10 *Opinio Doctorum quam auctoritatem habeat.*

11 *Summa 1. & 2. quæſt. 1. partis huius Tractatus. quæſtionis vero 3. & 4. num. 12. quæſt. 5. num. 13.*

14 *Summa 6. & 7. quæſt. quæſtionis autem 8. num. 15. quæſt. 9. num. 16. quæſtionis 10. num. 17.*

18 *Summa 1. quæſt. 2. partis huius Tractat. quæſt. vero 2. nu. 19. quæſt. 3. & 4. num. 20. quæſt. 5. num. 21.*

22 *Sũma 6. & 7. quæſt. q. autem 8. 9. & 10. nu. 23. quæſt. 11. num. 24. & quæſt. 12. num. 25.*

26 *Summa 13. & 14. quæſt. quæſt. vero 15. & 16. nu. 27. quæſt. 17. & 18. num. 28. quæſtionis 19. & 20. nu. 29.*

30 *Summa 1. 2. & 3. quæſt. 3. poſtremæq; parti huius Tractatus. q. autem 4. & 5. num. 31.*

32 *Summa 6. & 7. quæſt. quæſtionis vero 8. 9. & 10. eiuſdemq; vlt. num. 33.*

34 *Conſuetudo legitima circa pœnam amiſſionis diſtributionum quotidianarum attendenda eſt.*

35 *Conciliorum Prouinciæ, & Diœceſis Mediolanen. cognitio vtilis eſt: & ibi, quod ius municipale in qualibet ciuitate, vt commune, ſeruandum eſt.*

36 *Synodi Prouinciales, & Diœceſanæ in quauis Prouincia, & Diœceſi, ſicut ius commune, ſeruandæ ſunt etiam quoad diuina officia, & pœnas infligendas.*

37 *Statuta cuiusq; Eccleſiæ Collegiatæ rationabilia ſeruari debent deficientibus Synodalibus: & ibi, quæ pœnæ ab ijs inflictę ſubeundæ ſint ante ſententiam.*

38 *Colluſio, remiſſio, & pactio in quotidianis diſtributionibus quomodo a Conc. 1. Prouin. Mediolanen. prohibeatur.*

39 *Obtinentes Dignitatem, perſonatum, aut Canonicatum, ſi pſallendi, hebdomadarij, aut alij muneri ſui beneficij defuerint, aut Capitulum tempore diuinorum habuerint, qualiter puniantur.*

40 *Manſionarij, ſi muneri ſuo in Choro defuerint, qualiter a Conc. Prouinc. Med. 1. puniantur.*

41 *Punctator, ſi muneri ſuo, aut diuinis defuerit, quomodo puniatur.*

42 *Theſaurarius, qui perſoluerit diſtributiones ijs, qui abſentię, vel errati cauſa notati fuerint, quam pœnam ſubeat.*

43 *Obtinentes beneficium in Collegiata, ſi quadam errata ingredientes Chorum, manentes, aut egredientes, admittant, qualiter ex Conc. 1. Prou. Mediol. puniantur; & duob. num. ſeq.*

46 *Diaconi, & Subdiaconi, qui miniſterio ſuo defuerint, quomodo puniendi.*

47 *Obtinens Dignitatem, aut Canonicatum, ſi Miſſam conuentualem ſibi competentem non celebret, qualiter puniatur.*

48 *Canonicales ędes habitans, ſi foris pernoctauerit, quam pœnam ex Conc. 3. Prou. Med. ſubeat.*

49 *Hebdomadarius, aut eius vices ſuſtinens, ſi in tempore non conuenerit, qualiter puniendus ſit.*

50 *Officium ſibi a Capitulo commiſſum ſine iuſta cauſa ab eo probata detrectans, qua ratione puniatur.*

51 *Miſſæ Natalis Domini in aurora, aut duab. Conuentualibus, cum celebrari debent, aut Officio B. Virginis, vbi recitatur, qui non adfuerint, quid amittant: & ibi, quid de Capitulo non celebrante Miſſas ex legato, aliove iure debitas; clericiſue ſuum habitum non induentibus.*

52 *Proceſſionibus qui non interfuerint, quid amittant ex Conc. 4. Prou. Med.*

53 *Abſens a Choro, vt Miſſam celebret; quiue ordinem beneficio annexum non ſuſcipit, an diſtributiones capiat.*

54 *Theſaurarius; qui plus, vel ante ſoluerit, quam ſupputatio tulerit, eiusue ſyngrapha ſubſcripta ſibi tradita fuerit, qualiter puniatur; & ibi, quid de accipiente, vel Pręfecto, alijsue in id conſentientibus.*

55 *Pœnitentiarius Cathedralis quando non percipiat diſtributiones. & ibi, quid de abſentibus ob infirmitatem, neceſſitatem, Eccleſiæ vtilitatem, aut ſtudiorum cauſa, ex Conc. 5. Prou. Med.*

56 *Clericus concubinarius quando amittat diſtributiones, ex Conc. 6. Prou. Med.*

57 *Examen peritiæ cantus quomodo in Clerico Eccleſiæ Collegiatę fiat ex Conc. 7. Prouin. Mediol.*

58 *Diſtributiones quomodo diuinis officijs etiam extraordinarijs aſſignentur ex Conc. 7. Prouinc. Mediolan.*

59 Capi-

59 *Capitulis de reb ſpiritualib. babendis qui non adſuerint, qualiter ex Conc. 7. Prouinc. Mediol. puniantur.*

60 *Mortuarijs qui non interfuerint in tempore, quam pœnam ex Synod. Diœceſ. 3. Med, ſubeant.*

61 *Abſentes concionis, aut publicę lectionis parandæ cauſa, an ex Synod. Diœc. Med. diſtributiones capiant.*

62 *Diaconi, & Subdiaconi, alijue Clerici Eccleſiæ Collegiatæ certis diebus communionem non ſumentes, quomodo ex Syn. 11. Diœceſ. Med. puniendi ſint.*

63 *Antiphonæ B. Virginis in Sabbatis, aut Veſpertinæ orationi diebus feſtis qui non interfuerint quid de diſtributionum cenſu amittant.*

64 *Pœna amiſſionis diſtributionum quotidianarum quando ſit arbitraria.*

65 *Arbitrium iudicis in imponenda pœna amiſſionis diſtributionum regulari debet ex circumſtantijs item ex ratione legis, & æquitate; num 66. & ita, vt de ſimilibus ad ſimilia procedatur. num. 67.*

68 *Iudex in imponenda pœna amiſſionis diſtributionum arbitraria inclinare debet in benigniorem partem, niſi agatur de fauore cultus diuini.*

69 *Iudex quomodo regulare debeat arbitrium ſuum, tam ex iure ciuili, quam Canonico in infligendis pœnis: & ibi quid præcipue a Prœlatis in ſibi ſubditis coercendis obſeruandum ſit.*

70 *Pœnas ab ipſo quoq; iure communi in delinquentes ſtatutas, ac definitas, an, & quando, quomodoue poſſit Iudex arbitrio ſuo moderari, aut etiam immutare, vel condonare, remiſſiue.*

Quibus ex cauſis Clericus aut eo ipſo priuetur, aut priuari poſſit Diſtributionibus Quotidianis. Quæſtio X.

CVM hucuſq; in hoc Tractatu, premiſſis quibusdam generalibus, fusè de acquiſitione, amiſſioneq; Diſtributionum quotidianarum egerimus iuxta iuris communis vt plurimum diſpoſitionem, hoc eſt, ſecundum canones, & leges, aut etiam Doctorum traditiones; pro eiuſ-
dem Tractatus abſolutione illa vnica
1 Quæſtio reliqua nunc eſſe videtur, † vt,
quod pleriq; Doct. in calce cuiuſuis quæſt.
ipſorumue Tractatum præſtiterunt, maxi-
mè vero Lambertin. in tract. de Iurepatro-
natus, & Anton. Faber in ſuo Tract. de va-
rijs nummariorum, debitorum ſolutioni-
bus; quod etiam fecit Hier. Gonz. in initio
comment. ſui ad Reg. 8. Canc. ea omnia,
quæ præcipue circa diſtributiones huiuſ-
modi, attento communi, iure hactenus
dicta ſunt, vnam in ſummam, & epitomem
colligamus; eaq; ſtatim ſubijciamus, quæ
hac in re, vel iure ſpeciali Mediolanenſis
Prouincię, aut Diœceſis, quod etiam in
proœmio huius Tractatus polliciti ſumus,
decreta, ſancitaq; fuerunt; vel, communi,
& ſpeciali iure deficiente, arbitrio ſuo
Iudex, & Superior decernere, ac præſtare
poteſt. Vt autem dilucidius, & aliqua
cum methodo in tota hac quæſtione pro-
cedamus, quædam breuiter pręmittenda
ſunt.
2 Præmitto igitur primò, ius † aliud eſſe
generale, ſeu commune, quod omnes
deuincit, prout ſunt leges, canones Con-
cilia generalia, & his ſimilia; aliud vero
ſpeciale, ſeu particulare, quod ad certa
dumtaxat loca pertinet, cuiuſmodi ſunt
Concilia Prouincialia, vel Diœceſana,
iura municipalia multarum Ciuitatum,
Concordata Galliæ aliaq; huius generis, vt
conſtat ex l. omnes populi, ff. de iuſt. & iur.
l. cunctos populos, C. de Sum. Trin. & fid.
Cathol. vbi Legiſtæ; id quod etiam adnota-
runt Canoniſtæ in rub. & in c. 1. de conſtit.
3 ext. & in 6. Rurſus † aliud eſt ius ſcriptum,
aliud non ſcriptum, hoc eſt, conſuetudo,
vt tradunt Doct. cum alibi paſſim, tum in l.
de quib. ff. de leg. l. 1. C. quæ ſit lon. conſuet.
cap. conſuetudo, diſt. 1. & in rub. de conſue
tud. De qua quidem conſuetudine, eiuſq; re
quiſitis plura inter cæteros congeſſerunt
Scribentes in cap. fin. eod. tit. pręcipue ve-
ro Roch. Curt. & Petr. Rauen. in enarrat.
eiuſd. tit. Salazar tract. de vſ. & conſuet. ac
nos, quæ magis neceſſaria ſunt, ſcripſimus
ſup. hoc eod. tract. par. 2. quæſt. 12. & tract.
de Option. Canon. cap. 2. quæſt. 2.
4 Premitto 2. quod † cum aliquid in iurę
definitum non eſt, illud iudicis arbitrio, re-
linquitur, vt patet ex l. 1. de iu. delib. & l.
in

in venditione,ff.de bon.auctor.iud.poſſid.
cap. de cauſis, de offic. deleg. pluribusq;
comprobant inter alios Io. Coraſ. lib. 4.
Miſcell. iur. cap. 12. num. 5. cum ſeqq.Io.
Neuiz. in Sil. Nupt. lib. 5. num. 74. Vigel.
in proem. Meth. iur. controu. reg. 2. in
princ. & Iacob.Menoch. lib. 3. de Arbitr.
iud.in proem.num.5.& quæſt. 14. num. 3.
5 cum ſeqq.vbi etiam optime oſtendit, † lo-
cum id habere non modo in iure ſcripto,
ſed & in non ſcripto, ſeu conſuetudine
vt nimirum arbitrarium id non ſit, quod
a conſuetudine definitum eſt, ex commu-
ni Doct.ſententia per tex.in l.ſi quis reum.
ff. de cuſtod. reor. dum ibi Præſidi data
eſt puniendi poteſtas, ſi pœna cautione,
aut expreſſo decreto, aut conſuetudine
definita non ſit. id quod etiam ex eo con-
firmatur, quod conſuetudo ius quod dam
eſt, d. cap. conſuetudo, diſt. 1. & cap. fi.
iuncta Gloſ. ibid. recepta ver. de iure de-
6 bita, de conſuetud.in 6. immo † & locum
habebit in ſtatuto, aut alio ſpeciali iure,
cum hoc ius adeſſe ſupponamus, illud
autem & ipſum ius quoddam eſſe, conſtet
ex prædictis. Deniq; id locum obtine-
7 re † etiam quoad pœnam; ita, vt iudex
arbitrio ſuo delinquentem punire tunc
poſſit, cum pœna a iure definita non eſt,
docet Menoch. ſup. per tex. d. l. ſi quis
reum, & alia,quę adducit; præcipuè verò
id probat tex. d. cap. de cauſis, l. hodie,
ff. de pœn. & l. 1. §. expilatores, ff. de
effratt. & expil. cum alijs, quibus id fusè
adſtruunt Bern. Diaz in Prax. Crimin.
Canon.cap.147.in nou.vbi Ignat.Lop.in
addit.& Ant.Gomez tom.3.var.reſol.cap.
6.num.7.

Præmitto tertiò, arbitrium hoc iudicis,
ſeu Superioris in ijs, quæ a iure definita
8 non ſunt, † non omnino liberum, & inde-
finitum fore, ſed certis regulis, & finibus
circumſcribi,ac definiri;& in ſumma, arbi
trium boni viri eſſe debere, vt inter cæte-
ros expreſſim tradiderunt Coraſ.Menoch.
Neuiz.Vigel.& Gomez locis cit.Qua vero
id ratione faciendum ſit, inf concl.vlt.ex-
plicabimus, in qua, quid huiuſmodi arbi-
trium circa diſtributionum priuationem
poſſit,diſſeremus.

Præmitto denique titulum propoſitæ
quæſt.& materiam, circa quam potiſſimů
9 ea verſabitur, † licèt ſimilis videatur titu-
lo, & materiæ 7. quæſt. huius 3. par. ab
vtroq; tamen longe differt; ibi enim gene-
ratim dumtaxat aliquas regulas tradidi-
mus ad dignoſcendum, quando pœna
amiſſionis diſtributionum eo ipſo, vel per
ſententiam ſolum incurratur;hic autem
ſpeciales caſus recenſebimus,in quibus,ea
pæna amiſſionis, ac priuationis diſtribu-
tionum vel ipſo iure infligatur, vel a Iu-
dice, & Superiore poſſit infligi. Quibus
præmiſſis iam ad concluſiones deſcenda-
mus.

Prima Concluſio. Breuiter, ac ſum-
matim complectentes quicquid in hoc
Tractatu de diſtributionibus quotidianis
latius diſputauimus, iuxta iuris commu-
nis diſpoſitionem,hoc eſt,iuxta canonum,
legumq;ſanctiones,ac ſimul etiam Docto-
rum crebriores, verioreſq; traditiones;
10 (quæ quidem,† licet probabilem dumta-
xat vt plurimum habeant auctoritatem,
pluribus id comprobante Vigel. in d.
proem. Method. iur. controu. reg. 2. &
cap. 3. tit. de opin. Doct. ad iuris tamen
communis diſpoſitionem iure optimo
reducuntur, vt ſatis ſenſit ibid. Vigel.
dum inter iuris, legumq; ſpecies Docto-
rum collocat opiniones.) Epitomem
hanc, & anaceſaleoſim ita iam, ſi lubet,
exordiamur.

11 Diſtributiones quotidianæ † ſic dictæ,
quia iuxta cuiuſque merita, & qualitates,
quotidianumq; laborem in Eccleſia ſuſce-
ptum diuinis intereſſendo, aliaq; munia
exercendo, Clericis tamquam merces,
denariuſq; diurnus tribuuntur, vt ſup. 1.
par. huius tract.quęſt.1.oſtendimus;queq.
nunc diſtributiones, nunc portiones quo-
tidianæ,nunc victualia,nonnunquam ſpor-
tulæ,ac diaria, aliquando etiam, ſed im-
propriè,beneficia manualia nuncupantur,
vt d. 1. par. quæſt. 2. demonſtrauimus;
12 eſtq; † tertia ex illis quatuor diſtributio-
num ſpecieb.quas ibid.quæſt. 3. recenſen-
tes comprobauimus; a nobis definiuntur,
diurnum ſtipendium, quod Eccleſiarum
Collegiatarum Clericis diſtribuitur, qua-
tenus vere, vel per iuris fictionem diuinis
officijs pro ſui muneris qualitate inſer-
uientes interſunt;quæ definitio affertur,&
explicatur quæſt. 4. Porro hæ ipſæ diſtri-
butiones,

13 butiones, † ſi earum originem ſpectes
inductæ ſunt, quoad ſubſtantiam quidem,
iure naturali, & diuino; quoad modum au
tem, & formam iure dumtaxat humano,
eoque nouo Concil. Trident. fauore di-
uini cultus, vt is in Eccleſijs augeatur;
quæ omnia, præmiſſis quibuſdam de diui-
nis officijs, Canonicisque ipſis fuſius per-
tractantur dict. 1. par. quæſt. 5. Regulariter
14 verò † non veniunt diſtributiones quoti-
dianæ appellatione fructuum beneficij, ni-
ſi largè, atque impropriè, & vbi Canoni-
catus, portio, aut dignitas alios reditus nō
habet, præter diſtributiones, vt quæſt. 6.
docuimus; ſed neque nomine redituum,
prouentuum, aut obuentionum beneficij;
venient tamen nomine prouentuum Eccle
ſiaſticorum, ſicut, & emolumentorum
ipſius beneficij, vti probauimus quæſt. 7. Si
15 militer † computari non debent in valore
beneficij; ex quo fit, vt nec earum valor in
illius impetratione ſit neceſſariò expri-
mendus; idq; licèt ipſæ diſtributiones ad
certam ſummam reduci poſſe videantur,
nulliue alij reditus ſint illius beneficij.
quæſt. 8.

Non poſſunt autem diſtributiones quo-
16 tidianæ † ſequeſtrari in termini Clem. vn.
de ſequeſtr. poſſ. & fruc. vt quæſtion. no-
na concluſion. prima docuimus, aut iuxta
Conſtitut. 142. Pij IV. quamuis poſſint di-
ſtributiones groſſæ, vt concluſion. 2. de-
monſtrauimus. poterunt verò, & debebunt
ſequeſtrari etiam quotidianæ in terminis
Conſtit. 57. Pij. V. de quo latiùs dict. quæſt.
9. concl. 3. item, vbi ob delictum feratur cē
ſura in clericum Eccleſiæ Collegiatę iam
ad diſtributionem participationem admiſ
ſum, donec de iniuſtitia, vel nullitate cēſu
ræ cognoſcatur; concluſ. 4. Itemque vbi de
beneficio, aut diſtributionibus ipſis princi-
paliter diſputatur, ſi clericus ille ſuſpectus
ſit de fuga, aut dilapidator, alijſque in ca-
ſib. relatis concl. 5. vbi etiam oſtendimus,
idem fieri poſſe, vt ex diſtributionibus cre
ditori clerici ſatisfiat, vel fideiuſſor indem
nis ſeruetur. Quoties verò fit ſequeſtra-
tio, vel adiudicatio diſtributionum cre-
ditori, vel fideiuſſori ex ijſdem ſubueniē
dum erit clerico debitori, ne fame pereat
vt concluſ. 6. eiuſd. 9. quæſt. docuimus. De-
niq; in quæſt. 10. & vlt. d. 1. par. definiuimus
17 diſtributiones quoad ſui ortum, ſeu intro-
ductionem fauorabiles eſſe ratione cultus
diuini; poſt introductionem quoque ſi de
eodem cultu, vel augendo, vel conſeruan-
do agatur, fore fauorabiles; atque adeo
hiſce duobus caſibus latam faciendam eſſe
interpretationem, ac in dubio pro fauo-
rabili parte pronūciādū; ſecus autē neq; fa-
uorabiles eas fore, neq; odioſas. Et hæc qui
dē habētur in prima parte huius Tractatus.

18 In ſecunda vero Parte, cum † quæſtio-
ne prima docuerimus, ius percipiendi
quotidianas diſtributiones competere
Clericis dumtaxat Eccleſiarum Collegia-
tarum, vtputa Canonicis etiam Supernu-
merarijs, Manſionarijs, ſeu Portionarijs,
obtinentibus Dignitatem, & alijs Cleri-
cis, qui Collegium aliquod in eiſdem Ec-
cleſijs conſtituunt, teneanturque inibi di-
uinis intereſſe; vbi quoque vidimus, quid
de Canonicis Eccleſiarum non numera-
tarum, & Coadiutoribus ſiue ſimplici-
bus, ſiue cum futura ſucceſſione, aut ijs,
quibus hi dantur, ſtatuendum ſit: dici-
19 mus † quæſtione ſecunda, quòd, licèt
non teneantur Canonici pſallere cum
officium ſit Cantu figurato, aut etiam
cum ſit cantu Eccleſiaſtico, quem firmum
vocant, canere Antiphonas completas,
Reſponſoria, & alia huiuſmodi, ſi adſint
Manſionarij; tamen extra hos caſus non
modò compelli poſſunt Canonici, & qui
obtinent Dignitates in Eccleſijs Colle-
giatis, etiamſi adſint Manſionarij, tam
munera ſua obire, canendo Miſſam,
Euangelium, aut Epiſtolam, tùm etiam
Diuina Officia in Choro pſallere ſub pœ-
na amiſſionis Diſtributionum quotidiana-
rum; verum etiam ſecluſa quauis ſpecia-
li Conſtitutione, vel Conſuetudine eaſ-
dem diſtributiones eo ipſo amittunt, ſi
hæc omnia legitimo ceſſante impepimen-
to non impleuerint; & ſi admittenda
eſt quadragenaria conſuetudo, quòd Ca-
nonicatum, vel Dignitatem obtinentes
pſallere non teneantur, vbi adſint Manſio-
narij, alijue Clerici, qui id præſtare poſ-
ſint, eaque conſuetudo à pijs iuris indu-
20 cta ſit. Quæſt. 3. † docemus, diſtributio-
nes aſſignandas eſſe ſingulis horis Canoni-
cis, & Miſſæ conuentuali; nec non officio
B. Mariæ Virginis, ac Mortuorum in
Eccle-

Eccleſijs, in quibus ex conſuetudine, vel ſtatuto recitari debet; idemq; fieri poſſe in ſupplicationibus, Conuentibus Capitularibus, alijſq; huiuſmodi actionibus, quæ communiter obeuntur: hanc autem portionum aſſignationem ad Epiſcopum ſimul cum Capitulo, vel etiam ſolum Capitulum pertinere; nec tamen eam aſſignationem neceſſariò fore ſeruandam, quam generaliter in beneficijs habet Extrauagans Pij V. quæ incipit, ex proximo Lateranenſi Concilio. Deniq; diſtributiones aſſignatas intelligi ſingulis horis ita, vt pars notabilis non omittatur, quæ quoad vltimum gradum decima conſtitui poteſt; quàmuis tolerari poſſit cõſuetudo tribuẽs diſtributiones ijs, qui neque integris, neq; omnibus horis interfuerit. Quæſt. autem 4. poſtquam docuimus, rationi, ac iure conſonum eſſe, vt qui maiorem dignitatem in Eccleſia Collegiata obtinet, maiores quoque habeat diſtributiones, in eoque præcipue attendendam eſſe conſuetudinem; dicimus, ſecluſa conſuetudine obtinentem Dignitatem ſimul, & Canonicatum, vel duos Canonicatus in eadem Eccleſia, ſimplices diſtributiones conſequi

21 debere. Quæſt. 5. † præmiſſo, quot modis quis dicatur abſens, quotuplex ſit abſentia & in quo differant præſentia, reſidentia, & intereſſentia; regulam negatiuam conſtituimus, diſtributiones non dari abſentibus, licèt præſentes ſint in ciuitate; aut etiam reſidentibus, ſed ijs tantum, qui ſtatis horis in Eccleſia diuinis officijs interſunt: tum illam, abſentem iuſta de cauſa aptè tribuere diſtributiones tunc eas percipere, cum ea cauſa eſt abſentiæ, vt quia ſoleret is nõ impeditus diuinis intereſſe: mox illã impedimentũ affectatũ, quodue facilè potuit remoueri, non excuſare impeditum ab amiſſione diſtributionum. Tandem illa ſtatuitur concluſio, abſentem à Choro, & Eccleſia ob iuſtam, & rationabilem corporis neceſſitatem percipere debere quotidianas diſtributiones, ac ſi diuinis intereſſet. ex qua ſtatim inferimus, quid dicendum de abſente cauſa leuandi corporis, neceſſariæ reſpirationis, peregrinationis, cõfeſſionis ſuorum peccatorum; quid de eo, qui priuata vi detinetur, aut ab hoſtibus, aut cauſa repræſaliarum, obſeſſue datus eſt; quid de illo, quia abeſt ob iuſtum metum, cauſaue belli ſiue humani, ſiue diuini, hoc eſt, peſtis; quid denique de iniuſtè bannito, relegato, vel carcerato, aut aliàs iniuſtè impedito. Quæſt. 6. illam

22 † firmauimus concluſionem, diſtributiones deberi clericis abſentibus cauſa infirmitatis; q̃ multis modis ampliauimus, & limitationibus. Quæſt. 7. vidimus, regulariter abſentes propter ſenectutem non percipere quotidianas diſtributiones, niſi ita ſenio ſint confecti, vt pro infirmis habeantur, aut conſuetudine, conſtitutioneue inductum ſit, vt, qui diutiùs Eccleſiæ inſeruierit, abſens intereſſe cenſeatur. Quæſt. 8.

23 docuimus, † abſentes in ſeruitio Epiſcopi, habere quidem fructus præbendarum, non tamen debere vt ſic percipere quotidianas diſtributiones, niſi, dum in huiuſmodi ſeruitio eſt, principaliter Eccleſiæ ſuæ vtilem rem faciant: idemque ſtatuimus quæſt. 9. de exiſtente in ſeruitio Cardinalis, vel Papæ. Quæſt. 10. dicimus, quod, licèt ſtudentes in Sacra Theologia, iureue Canonico, vel Ciuili percipere poſſint in abſentia fructus præbendarum; non tamẽ poterunt quotidianas diſtributiones, niſi adſit contraria conſuetudo. Quæſt. 11. fu-

24 sè docuimus, † abſentes propter Eccleſiæ ſuæ particularis, cui adſcripti ſunt, vtilitatẽ, vel neceſſitatem diſtributiones percipere debere; vbi etiam diſſoluimus antinomiam duorum canonum, nimirum cap. cum non deceat, de elect. in 6. & cap. vn. §. ſtatuimus, de cler. non reſid. eod. lib. Inde autem intulimus, quid dicendum ſit de Canonico, quem ad Curiam Romanam mittit Epiſcopus pro Eccleſiæ neceſſitate; quid de Syndico, vel Theſaurario Capituli eius negotia procurante; quid de Canonico, vel Manſionario celebrante tempore diuinorum ſiue ratione tituli, ſiue Capellæ mercenariæ, ſiue ex mera deuotione; quid de ijſdem, dum Piorum locorum, quorum Præfecti ſunt, adminiſtrationi incumbunt; quid de Examinatoribus, Viſitatoribus, Pœnitẽtiario, aut aliter confeſſiones audiẽte; quid de Canonico, aut Dignitatem in Collegiata obtinente, qui ſimul curam habeat animarum, dum eam exercet, quid de Theologo, aut Vicario, ſiue Epiſcopi, ſiue Capituli Sede vacante, quiue

ne Concilio intereſt; quid deniq; de eo, qui cauſa Eccleſiæ ſuæ a Collegio miſſus abeſt in publico munere, puta Magiſtra-
25 tus, vel legationis. Quæſt. 12. † præmiſſis nonnullis circa conſuetudinis naturam, & requiſita; diximus, quod, licet valeat conſuetudo, vt abſens percipiat fructus præbendæ; non tamen, vt diſtributiones, niſi certis in caſibus, qui ibidem recenſentur, vt puta, quòd abſuturo, vel redeunti propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem duo, vel tres dies dentur ad colligendas, componēdaſue ſarcinulas; quib. tamen diebus diſtributiones percipiat: quod abſentes per duos menſes in diſcurſu anni ob quietem, vel negotia ſua, eaſdem percipere poſſunt, ac ſi diuinis intereſſent: quòd Clerici poſt 70. ætatis annum, aut diuturnum Eccleſiæ ſeruitium earumdem quàmuis abſentes, participes ſint; & his ſimilibus. Quæſt.
26 13. † præmiſſo generaliter, quid poſſint Epiſcopi, & alij inferiores Summo Pontifice, præcipuè contra canones ſtatuendo, dicimus concl. 1. & 2. quòd licèt poſſit Capitulum ſine Epiſcopo ſtatuere de quotidianis diſtributionibus quoad modum eas diuidendi, & ſimilia; non tamen prout concernunt ſtatum, & regimen Eccleſiæ. concl. verò vlt. regulam conſtituimus, non valere ſtatutum, per quod abſentib. dentur diſtributiones; quæ tamen aliquas patitur reſtrictiones, de quibus ibi latè. Quæſt. autem 14. præmiſſis differentijs inter priuilegium, diſpenſationem, & beneficium, docuimus, poſſe Summum Pontificem alicui priuilegio concedere, vt abſens percipiat diſtributiones; verùm id non cenſeri conceſſum, ſi ſolum indulgeat clerico Eccleſię Collegiatæ, vt percipiat fructus beneficij ſui integrè, ac ſi in ea Eccleſia reſideret: quòd ſi expreſsè alicui concedatur à Papa priuilegium, vt poſſit in abſentia percipere fructus, reditus, prouentus, obuentiones, & emolumenta ſui Canonicatus, atq; etiam diſtributiones quotidianas, adhuc non comprehendi mortuaria, ſeu anniuerſaria defunctorum: interpretationem autem huic priuilegio tribui a ſtatuto, & cōſuetudine rationabili illius Eccleſiæ omnino verò idem priuilegium ad praxim deducendum eſſe quantum fieri poſſit ſine diuini cultus detrimento. Quæſt. 15. bre-
27 uiter † prænotatis de excommunicatione, ſuſpenſione, & interdicto, quæ neceſſaria videbantur, fuſè oſtendimus, clericum iuſtè excommunicatum, ſuſpenſum, aut interdictum ab ingreſſu Eccleſię amittere diſtributiones quotidianas, neq; eas recuperare; ſicut iniuſtè excommunicatus ſuſpenſus, aut interdictus recuperat a Collegis ſuis, qui eas perceperant. Quæſt. 16. præmiſſo diſcrimine inter ceſſationem a diuinis, & interdictum Eccleſiaſticū: quoad interdictum quidem diximus, quòd, cū eo durante diuina officia in Eccleſia ſecretò, vt plurimum, & aliquando etiam publicè recitentur, clerici, qui eius tempore diuinis nō interfuerint, diſtributiones amittent, ſicut extra illud tempus.

Quoad ceſſationem verò ſi quidem iniuſta ſit, diſtributiones eius temporis Eccleſiæ reſtituent, ſi iuſta, eas ab illo recùperant, qui cauſa fuit ceſſationis. Quæſt. 17.
28 poſtquam † aliqua prænotauimus de depoſitione, degradatione, priuatione beneficij, irregularitate, notorioq; peccato; Dicimus primò, depoſitum, ac degradatum verbaliter, aut actualiter diſtributiones amittere, licèt habere debeat alimenta, ne fame pereat. Secundò, priuatum beneficio ſimiliter priuari diſtributionibus, niſi legitimè appellauerit; qua appellatione pendente, ſi diuinis interſit, eas percipiet, ſed reſtituet a die commiſſi criminis, ſi ſententia priuationis tranſeat in iudicatum. Tertiò, clericum irregularem non amittere diſtributiones, niſi quatenus tribuuntur ijs, qui aliquem ordinem exercent. Deniq; nullum notorium peccatorem, præter fornicatorem ratione peccati priuari diſtributionibus. Quæſt. verò 14. nonnullis de ſimonia præmiſſis, docuimus concl. 1. clericum, qui minùs principaliter propter diſtributiones ad officia diuina conuenit, neq; peccare, neque; ad earum reſtitutionem teneri; concl. 2. eum, qui principaliùs aut æque principaliter propter diſtributiones conuenit, ſimoniam mentalem committere, ad diſtributionum tamen reſtitutionem non teneri. concl. verò 3. clericum qui per ſimoniam accepit beneficium promiſſo, ſed non ſoluto pretio, vel eius parte, non teneri, ſaltem ante ſententiam, ad beneficij, aut diſtributionum reſtitutionem;

nem ſ

nem; licet puniri poſſit. quod ſi in receptione huiuſmodi beneficij ſimonia ex vtraq; parte completa ſit, receptio nulla eſt, & ab eo die fructus, ac diſtributiones reſtitui debent; prout oſtendimus concl. 4. Denique dicimus concluſ. vlt. committi ab eo ſimoniam, qui pretio a Capitulo impetrauit, vt ad diſtributiones admitteretur.

29 Quæſt. 19. † præmiſſis ijs, quæ de ætate ordine, & ceteris qualitatibus præficiendorum ad beneficia Eccleſiarum Collegiatarum dicenda videbantur, oſtendimus, obtinentem beneficium in eiuſmodi Eccleſia, modò alias idoneus ſit, admitti debere ad diſtributiones, antequam ordinem annexũ ſuſpiciat: niſi obſit conſuetudo, aut specialis conſtitutio. non eſſe autem ad illas admittendum, ſi in ea ætate conſtitutus non ſit, vt intra annum ordinem ſuo beneficio annexum poſſit ſuſcipere; ſicut neq; eum, qui cantus requiſiti peritia careat. ſubiecimus mox de omittente fidei profeſſionem & Canonico, qui diuinis interſit, non tamẽ in loco, & habitu Canonicali, an lucretur diſtributiones. Tandem Quæſt. 20. & vlt. d. 2. par. poſtquam prænotauimus, quibus competat habere vocem in Capitulo, docuimus concl. 1. poſſe clericum Eccleſiæ Collegiatæ habere vocem in Capitulo, & tamen non admitti ad quotidianas diſtributiones; concl. vero 2. eaq; fin. fieri quoq; poſſe diximus, vt huiuſmodi clericus diſtributionum particeps effectus ſit, habeatq; ius eas percipiendi ſaltem pro parte, non tamen habeat vocem in Capitulo. Et hæc ſunt, quæ egimus in 2. par. huius Tract.

In hac deniq; 3. & poſtrema Parte

30 hæc habentur. Quæſt. 1. † præmiſſa definitione, ac diuiſione dominij, dicimus, quod, licet probabilius ſit, clericos non habere verum, & proprium dominium redituum Eccleſiaſticorum, qui a diſtributionibus quotidianis diſtinguuntur; tamen probabilius quoq; eſt, eos eſſe veros dominum diſtributionum ipſarum, quas iuſtè acquiſierunt. Quæſt. 2. demonſtratur, quod, ſicut de ceteris reditibus Eccleſiaſticis ſaltem libere teſtari non poſſunt clerici, ita libere poſſunt de diſtributionibus. Quæſt. 3. quod, licet Clericis, (quicquid ſit de conſuetudine,) iure communi ſcripto non ſuccedant conſanguinei, aut alij legitimi hæredes in reliquis reditibus Eccleſiaſticis, ſuccedunt nihilominus in diſtributionibus quotidianis; & quidem etiamſi

31 adhuc exactæ non fuerint. Quæſt. 4. † diximus in 1. concl. poſſet clericos in ægritudine conſtitutos donare inter viuos in pios vſus aliquam partem redituum Eccleſiaſticorum etiam diſtinctorum a diſtributionibus, in 2. concl. poſſe, etiam ſecluſa quauis conſuetudine, in vſus quoq; non pios donare inter viuos quotidianas diſtributiones. in 3. deniq; heredem, donatarium, vel alium clerici ſucceſſorem in diſtributionibus eas habere ad ratam temporis, quo clericus diuinis interfuit, & Eccleſiæ inſeruiuit. Quæſt. 5. præmiſſo diſcrimine inter donationem, remiſſionem, & tranſactionem, concluſimus primò, poſſe clericum diſtributiones, quas alter malè quæſierat, ſibi applicatas & traditas illi ipſi donare, qui eas amiſerat. Secundo, quod, licet conuentio, & remiſſio de futuro circa quotidianas diſtributiones male perceptas retinendas fieri nequeat; probabiliter tamen ſuſtineri poteſt, non eſſe prohibitam remiſſionem de præterito, modo nulla præceſſerit conuentio, fraúſue ſubſit; licet probabilius ſit oppoſitum. Tertio, quod vbi dubium oriatur ſuper diſtributionibus præteritis, tranſigi poteſt etiam abſq; Superioris auctoritate, ſine qua non poterit ſuper futuris. Quæſt. 6.

32 † prænotatis ijs, quæ circa coniunctorum ſpecies, iuſq; ipſum accreſcendi erant dicenda, regulam conſtituimus, quod diſtributiones non intereſſentium intereſſentibus accreſcunt: quæ multis modis ampliatur, & limitatur vſq; ad 3. concluſ. in qua docemus, ius accreſcendi locum habere non poſſe, ſi nullus ex Eccleſiæ miniſtris diuinis interſit; verum tunc diſtributiones omnes Eccleſiæ fore applicandas. Deniq; agimus, quando incipiat ius accreſcendi diſtributionum in caſu cenſuræ incurſæ, aut reſignationis puræ, vel conditionalis. Quæſt. vero 7. cum multa præmiſerimus de lege pœnali, nonnullaq; regulas poſuerimus ad dignoſcendum, quando lex pęnalis contineat latam, vel ferendam, ſententiam, ſtatuimus tres concluſ. quarum prima eſt, legem pœnalem, quæ continet ferendam ſententiam, non obligare etiam in con-

conſcientia reum ad eam ſubeunda ante
ſententiam iudicis condemnatoriam. al-
tera eſt,etiam legem pœnalem continen-
tem latam ſententiam non obligare ante
declaratoriam:cui tamen concluſ.nonnul-
las ibidem adhibemus reſtrictiones .
Tertia demum concl. habet, pænam amiſ-
ſionis diſtributionum , ſi quidem ipſo iure
impoſita ſit a Pontificia ſanctione,obligare
ante declaratoriam ; ſecus autem ſi ab
inferiori conſtitutione infligatur. Quęſt.
33 8. † primum quidem oſtendimus , regu-
lariter penſionem non imponi , neque im-
poſitam cenſeri ſuper diſtributionibus :
quod tamen ibidem quibuſdam in caſi-
bus reſtringimus. Deinde dicimus , quod
vbi penſio impoſita eſt vel in totum ,
vel pro parte ſuper diſtributionibus , pro
ea parte ſoluenda eſt ab eo,qui optat : ſe-
cus autem , ſi mutet titulum . vacante au-
tem huiuſmodi titulo,qui grauatus ſit pen-
ſione impoſita ſuper diſtributionibus ,
decurrentes interim penſionis termini
ſoluendi non ſunt a Capitulo percipiente
diſtributiones,ſed vel a nullo,vel a ſucceſ-
ſore in beneficio. Tandem in quæſt. 9.
quæ proximè antecedit hanc 10. & po-
ſtremam quæſt. quam prę manibus habe-
mus,diximus,de quotidianis diſtributioni-
bus ſoluendam eſſe decimam ſpiritualem;
Papalem item non quidem regulariter, ſed
tunc , cum vel expreſſe ſuper iiſdem im-
ponitur , vel ſuper prouentibus omnibus
Eccleſiaſticis:ſicut nec ſoluenda eſt illa de-
cima,quæ pro fabrica,vel erectione Semi-
narij clericorum aliquando exigitur: neq;
ea,quę vocantur annalia;aut congrua por-
tio , vel ſubſidium charitatiuum, aut anna-
ta;quæ tamen,ſicut etiam quindennium ;
perſoluenda erit de beneficijs initis men-
ſæ Capitulari , quorum reditus , vel ab
initio, vel poſtmodum conuerſi fuerint in
diſtributiones,quę inter eos clericos diui-
dantur,qui diuinis interfuerint,& debita
Eccleſiæ munera præſtiterint.Quæ verò in
hac ipſa 10. quæſt. ante huius ſummæ Ini-
tium diximus cum ſatis breuiter ea per-
ſtrinxerimus,ſumma non indigeat.

Ex his igitur habes , candide Lector,
breuem quandam ſummam , & epitomem
totius præſentis Tractatus,ſimulque expe-
ditam 1.cócl.quam in hac poſtrema quęſt.
inſtituimus de pæna amiſſionis diſtributio
num a iure communi propoſita. Sequitur
nunc,vt ad eandem pœnam a ſpeciali iure
34 impoſitam veniamus;ſi † tria prius hac in
re monuerimus. primũ eſt circa ius, quod
aliquando ſpeciale, aliquando commu-
ne,ſeu potius generale dici, eſſeq;poteſt ,
nimirum circa conſuetudinem , quam ius
non ſcriptum Doct. paſſim appellant ; id
autem eſt , quod ſi pœna hæc amiſſionis
diſtributionum quibuſdam in caſibus legi-
tima conſuetudine aut circa quantitatem ,
aut etiam ſimpliciter inducta ſit,tunc ea
omnino erit infligenda, neq ;locum habe-
bit arbitraria pæna , ipſumue iudicis ar-
bitrium , per ea , quæ ſup. initio huius
quæſt.præmiſ.2.attulimus , præcipue vero
tex. in l. ſi quis reum , ff. de cuſtod. reor.
vt autem generatim ſcias , quid conſuetu-
do poſſit tum in tribuendis,tum in auferen
dis diſtributionibus ab ijs maximè,qui ab-
ſunt ab Eccleſia,conſules ea, quæ ſup. par.
2. quæſt. 12. latius diſputauimus;ſpeciales
enim cuiuſque loci,& Eccleſiæ cõſuetudi-
nes recenſere,ſicut difficillimum,ac planè
impoſſibile , ita pene infinitum eſſet . Al-
terum , quod monendum hoc loco puta-
uimus , illud eſt , quod ius ſpecale Con-
ciliorũ Prouinciæ,ac diœceſis Mediolanẽ:
quo ad haſce pœnas , & mulctas amiſſio-
35 nis diſtributionum proſequi† vtile admo-
dum erit: tum quod ea Diœceſis, & Pro-
uincia ampliſſima eſt, tum etiam quod hu-
ius Decreta ab æter.mem.S.Carolo edita ,
quæ in Actor. Med. Eccleſ. volumine con-
tinentur , pene vniuerſæ Chriſtiani Or-
bis Eccleſiæ ſummo cum ſtudio perquiſi-
ta pari cum approbatione ſuſceperunt :
tum deniq; quia, ſicut ius municipale in
quaque ciuitate tamquam ius commune
ſeruandum eſt vt conſtat ex l.omnes popu
li. ff. de iuſt. & iu. & alijs adductis initio
36 huius quæſt. in 1. præmiſ. ita † Synodi
ſiue Diœceſanæ,ſiue Prouinciales in qua-
uis Diœceſi,& Prouincia, vt patet ex ijs ,
quæ ſup.par.2. q. 13. concl. 2. contra Gra-
tian.attulimus ; iunctis ijs , quæ latè inter
ceteros tradunt Bertach. in tractat. de
Epiſ. 3. par. & Henr. Bott. tract. de Sy-
nod. Epiſc.ferè per tot.& in ſpecie quoad
ea,quæ ad debitum in diuinis officijs regi-
men ſpectant , adeſt decretum Tridentin.

X Concil.

Concil.ſeſſ.24..cap. 12. de reformat.in fin.
& quoad pœnas infligendas, deficiente
iure communi attendenda eſſe ſtatuta
Synodalia pluribus oſtendit Bern. Diaz in
ſua Prax. crimin.canon.Verbo, canonicis,
vel Synodalibus c. 144. iuxta nou.impreſſ.
37 deficientibus vero etiã Synodalibus † ſtan
dum erit ſtatutis particularibus cuiuſque
Eccleſiæ Collegiatæ, modo rationabilia
ſint,per tex.in cap. 1.de conſtit. in 6. cum
ibi not.& traditis a nobis ſup.d. queſt. 13.
ferè per tot.Tertiò, ac poſtremò illud ad-
monendi ſumus, quod, cum earum pœna-
rũ amiſſionis diſtributionum, quæ in hiſce
ſtatutis,& Concilijs ſiue Prouincialibus,
ſiue Diœceſanis infliguntur,aliquæ iam ab
ipſo iure communi impoſitæ ſint, aliquæ
vero ſuper additæ;rurſusq;aliæ commina-
tæ ſint, aliæ ipſo iure propoſitæ; illæ tan-
tum eo ipſo ante ſententiam declarato-
riam erunt a clericis ſubeundæ, quæ iam a
iure communi erant eo ipſo impoſitæ, per
ea quæ latè attulimus ſup. hac ead. 3. p.
queſt.7.concluſ.vlt.Iam igitur hiſce hac in
re præmiſſis.

Secunda Concluſio ſit de pœnis,& mul
ctis amiſſionis diſtributionum contentis
in Prouinciæ, ac Diœceſis Mediol. Con-
cilijs,quas, eorum ordinem ſequentes re-
cenſebimus.

In Conc.ergo Prouin.1.Conſt.par. 2. in
generali tit.de Miniſtr Eccl. & diuin.offic.
ſpeciali vero Commun. de Miniſtr. verſic.
38 Nixi etiã,decernitur,† vt nulla Canonico
rũ,aut aliorũ pactio,remiſſio, aut colluſio
fiat, factaue vim habeat;nullumq;ſtatutũ,
aut conſuetudo valeat, quibus aut abſenti
quauis de cauſa eius diei, vel ſacræ horę,
in qua muneri ſuo defuerit aut omnino
cuiquam contra quàm iure communi, &
Tridentini Concilij,ac Prouincialibus con
ſtitutionibus de finitum ſit, diſtributiones
quotidianæ dari poſſint,& ſi datæ fuerint,
qui eas acceperit, ſuas non faciat,ſed eas
reſtituat; quæ ipſo iure accreſcant alijs
inſeruientibus, qui ciuſmodi pactiori, re-
miſſioni, colluſioni, vel prębitioni aſſenſi
non fuerint: niſi ex conſtitutionibus Ec-
cleſiæ probatis alteri debeantur; ſi vero
omnes conſenſerint vſibus Eccleſiæ iam
tunc adductæ intelligantur.Item tit. de ijs,
qui dignit, Perſon, aut Canon, hab. hæc
39 ſtatuuntur. Vt † ij quoque qui Digni-
tates, Perſonatus, vel Canonicatus
obtinent, cum alijs in Choro pſallant,
ſecus pro abſentibus habeantur. Vt
hebdomadarius, ſi officio ſuo defuerit,
trium dierum diſtributionibus careat. Vt
Clericus,qui officio ſuo iuxta ordinem ſa-
crum beneficio,quod in Collegiata Eccle-
ſia obtinet adiunctum per ſe non fungitur,
priuetur eius officij diſtributionibus, in
quo muneri ſuo defuerit: niſi legitimè im-
peditus impetrata licentia ab eo, qui Cho-
ro prçſideret,vel Superiore Ordinario per
alium ſatisfecerit. Vt Canonici, qui tem-
pore diuinorum officiorum ſine euidenti
neceſſitate Capitulum habuerint,diſtribu-
tionem eius horę ne capiãt,in qua id com-
miſerint. Tit.quoque ſpeciali de offic.Ma-
giſt.Chor. & cæremon.decernitur, vt qui
non fecerit quod ei in Tabella ab hoc Ma-
giſtro conficienda præſcriptum fuerit,eius
horæ, in quam peccarit, diſtributiones
amittat. Præterea tit. de offic. Manſionar.
40 cauetur, † Vt manſinoarij, ad quos
præcipuè pertinet, cum oportuerit,ad le-
ctorile accedere, vt Antiphonas, reſpon-
ſoria,gradualia, & alia huius generis ca-
nant, ſi id facere omiſerint, illius horæ,in
qua non ſatisfacerint,diſtributione priuen
tur: & qui aliter in ſuo munere ibid. præ-
ſcripto contumaces, vel negligentes fue-
rint, pro modo culpæ iudicio eius, qui
Choro præſit, diſtributionibus careant.In
tit. vero item ſpeciali de offic. Punctat.
41 hæc ſunt. Vt † Punctator, ſi quem notan-
dum prætermiſerint, integras vnius hebdo
madæ diſtributiones amittat.Vt, ſi diuinis
omnibus officijs non interfuerit, aut ab-
ſens de licentia eius, qui Choro præſidet,
alium ab eo probatum nõ ſubſtituerit, pro
ſingulis vicibus vnius diei diſtributionem
amittat. Tit,de offiç. Theſaur, ſtatuitur,
42 vt, † ſi Theſaurarius diſtributiones eo-
rum, qui abſentię,vel errati cauſa notati
fuerint, perſoluerit, tantum de ſuo det,
quod in Eccleſiæ vſum conferatur, & ob
eam cauſam etiam vnius menſis diſtribu-
tiones amittat In tit.quan.& quom.ad diu.
43 offic. conuen. hæc † habentur. Vt qui in
Eccleſia, vel circum eam, aut in Sacriſtia
fuerit,& ordine ibi præſcripto Chorum
ingredi neglexerit, dimidia parte diſtri-

butio-

butionum illius horæ piuetur. ſi vero auſus quis fuerit inchoare officium, priuſquam eodem ordine in Chorum conueniatur, diſtributionem illius horæ amittat.
Si quis non venerit ad Matutinum ante finem Capituli de B. Maria Virgine, cum de ea officium celebratur, alioqui ante finem pſalmi, Venite exultemus; in alijs etiam horis ante finem primi pſalmi; in Miſſa verò ante finem vltimi Kirieeleiſon pro abſente habeatur, illiuſq; horæ diſtributione careat. Si quis, cum poſſit initio officij, vel ſupplicationum conuenire, aduentum ſuum in extremum præfiniti temporis punctum de induſtria diſtulerit, abſentis loco habeatur. In tit. quom. ver-
44 ſand. in Chor. hæc † ſunt. Vt omnes in Choro diuina officia, vt temporis ratio poſtularit, alternis canant, recitent, attenteq; audiant. Id non curſim, non perturbatè, non oſcitanter, ſed leniter, diſtinctè, ac ſtudioſè faciant. In Choro pro temporis, & officij ratione ex inſtituto, & more Eccleſiæ Sedeant, ſtent, flectant genua, caput aperiant, & ſubmittant, cæteraq; eius generis adhibeant, omnes vero æque idem faciant. Clericali bireto, non pileo in Choro vtantur, faceſſant ſomnus, riſus, loci rixæ, colloquia Ne vagentur in Choro, vel Eccleſia; neue locum mutent ne occaſione quidem genua flectendi. Ne in Choro vbi communi officio opera datur, priuatim officium dicant neue litteras, libros, aut alia ſcripta legat. Ne exeant, niſi diuino officio confecto, ne quidem vt de re communi agant, ſi neceſſitas non coegerit, tumque à Præfecto venia petita. Dignitatem Perſonatum, aut Canonicatum habentes, alijſq; omnes, qui aliquid in his commiſerint, ſi moniri a præſidente Chori non reſipuerint; horæ illius diſtributione careant. Quod
45 idem omnino † tit. ſeq. ſpeciali eiuſdem 2. par. Conſtit. qui eſt quom. à Chor. reced. de ijs ſtatuitur, qui poſt diuinum officium in Choro flexis genibus ſubmiſſa voce ſaltem orationem dominicam non dixerint, aut ſurgente, vel ſignum dante hebdomadario, non ſurrexerint; quiue ſe non ſtatim conſalutauerint, & ordine procedentes ſimul non exierint, aut ſe de more ante altare non inclinauerint, eodemq; ordine ad Sacriſtiam progreſſi non fuerint, ibiq; non autem in Eccleſia, ſuperpelliceum modeſte, & quietè, non exuerint. Deniq; ſub tit. ſpeciali de Miſ. ſolem.
46 cauetur, † quod Diaconi, vel Subdiaconi, qui ex iure, ſtatuto, vel conſuetudine certis diebus altari miniſtrare debent ſi defuerint, eius horæ diſtributionem non capiat, ſed illorum vices ij ſubeant, quos Chori Præfectus iuſſerit; his verò detur aliqua pars diſtributionis, quæ abſentibus eſt adempta. Et hęc in 1. Concil.

In Concil. Prouinc. 2. nihil, quod ad rem noſtram faciat, reperio: præter id, quod tit.
47 2. decret. 4. ſtatuitur, vt † Eccleſiaſtica Dignitate, aut Canonicatu præditus, ſi in Eccleſia, vbi eam, eumue obtinet, Miſſas conuentuales pro ratione ipſius aut Dignitatis, aut Canonicatus ad Epiſcopi ex Tridentini Concilij auctoritate præſcriptum celebrare contempſerit, vel neglexerit, non ſolum tridui diſtributionibus, vt Superioris Synodo Prouinciali ſancitum eſt, mulctetur, verum etiam ab ordinis ſui munere ſuſpendatur ipſius Epiſcopi arbitratu.

In Conc. autem Prouinc. 3. tit. de ijs, quę
48 partim ad ord. Sacr. &c. cauetur; Vt † qui in ædibus Canonicalibus habitat, modo ab vrbe, oppidoue, vbi eæ ſitæ ſunt, non abſit, ſi foris pernoctauerit, non probata ab Epiſcopo cauſa, aut ab eo, cui is id curæ dederit, vnius diei diſtributione mulctetur. Tit. verò de ijs, quæ ad diu. off.
49 pert. ſtatuitur, Vt † quicunq; Canonicus hebdomadarius, aut hebdomadarij vices ſuſtinens, ſi in tempore non conuenerit, aut officij ſui munus neq; ipſe, neq; eo legitime impedito alius eius Eccleſiæ Canonicus præſtiterit; vel Præfectum de impedimento certiorem in tempore non fecerit, aliqua diſtributionum portione mulctetur Epiſcopi arbitratu; eoq; decreto illi etiam omnes adſtringatur, qui, licet Canonici non ſint, aliquod id Eccleſia munus obire debent, Denique tit. de his, quæ ad
50 Capit. pert. habetur † quod, ſi quis officium, , quod ſibi Capitulum commiſerit, ſine legitima cauſa occultis ſuffragijs à Capitulo probanda recuſarit, quantum pecuniæ caperet per ſex menſes Eccleſię aſſidue inſeruiendo, tantumdem amittat.

In Conc. 4. Prouinc. par. 2. Tit. quæ
pertin. ad Sanctiſſ. Miſ. Sacrif. & diu. off.
præter id, quod inf. vbi de Conc. Prou. 7.
51 referemus, in verſic. quod pij, cauetur; † Vt
quicunque Miſſę Natalis Domini, quæ in
aurora celebratur, legitimo impedimen-
to ceſſante, defuerit, illa diſtributionis me-
dietate mulctetur, quam pro portionabi-
liter ammitteret, ſi à Miſſæ Sacrificio ſo-
lemni, quod media nocte ſit, abeſſet. Mox
verò ſubijcitur: Vt quibus diebus ex Miſ-
ſalis Romani rubricarum præſcripto in Ec
cleſijs Cathedralibus, & Collegiatis duas
Miſsa conuentuales celebrari oportet, eæ
ambæ canantur; tũ cantu item celebretur
ſi quæ præterea alia Miſſa eodem, vel alio
die ex conſuetudine, legatoue pio, aut
alio iure ibi cani debet. quod ſi Capi-
tulum id præſtare omiſerit, neglexeritue,
non ſolum illius diei, in quo huic muneri
defuerit, verum etiam alterius diei diſtri-
butionibus mulctetur; & alio die ſuplean-
tur omiſſa. & poſt multa decernitur; Ne
cui proprio indumento, quodque ordini
ſuo, tempori, & officio congruat, in Eccle-
ſia, Choroue non induto diſtributio ſta-
tæ illius Canonicæ horæ detur. Vt quibus
in Eccleſijs Officium B. Mariæ Virginis
recitari ſolet, aut debet, quicunque ab
vnius horę Officio de B. Maria abfuerit, di-
ſtributione illius horæ perinde mulctetur,
ac ſi ab horæ eiuſdẽ officio, quod de Do-
mino recitatur, abfuerit. Tit. verò de Pro-
52 ceſſionibus, id cauetur; vt † in Proceſſio-
nibus, quæ Summi Pontificis; Epiſcopiue
iuſſu in exteriori, aut interiori Eccleſiæ
circuitu aguntur, Canonicis, & alijs Chori
miniſtris, qui diſtributionum quouis mo-
do participes ſunt, tantum ex communi
reſidentiæ cenſu diſtribuatur, quantum ip-
ſis, dari ſolet, cum in Choro præſentes ho-
ræ Tertiæ officio adſunt ſi autem per vr-
bem, oppidumue agantur, triplum detur
eaque omnis diſtributionum portio ijs
tantum detur, qui illas præſentes obeunt.
Deniq. ſub tit. de Diſtributionib. præter il-
lud, quod inf. in Conc. Prou. 6. recitabimus,
53 hæc ad rem noſtram habentur. † Vt qui-
cunque à ſtatę horę officio Miſſæ celebran
dę cauſa abfuerit, illius horę diſtributionis
tamquam abſens particeps non ſit, niſi
præ abſentia Sacerdotum, qui in Eccleſia
tunc Sacrum faciant, neceſſitas inciderit,
vt præfectus Canonicum aliquem Sa-
cerdotem è Choro exire Miſſæ cele-
brandæ cauſa iubeat. Ne quis Dignitate
præditus, & Canonicus, aliuſue, qui etiam
ob cauſam vt, puta ob litem eiuſdem be
neficij ſibi illatam, contractamue ordi-
nem ſacrum eidem Dignitati, Canonica-
tui, aut beneficio annexum ſuſcipere diſtu-
lerit, diſtributionum quotidianarum parti-
ceps ſit, antequam ordinem illum ſuſci-
54 piat. Vt † Theſaurarius Capituli, alteriuſue
Collegij, quod diſtributionum particeps
ſit, ſi plus vel ſoluerit, vel exigendum ceſ-
ſerit ei, qui diuinis interfuit quam ſupputa
tionis ratio tulerit; aut ante ſoluerit, ceſ-
ſeritue, quam eiuſdem ſupputationis ibi
præſcriptę ſyngrapham Præfecti Capituli
vel Collegij, & Chori, duorumque à
Capitulo, Collegioue delectorum, ac Pun-
ctatorum ſubcriptione obſignatam acce-
perit, vnius menſis diſtributionibus ple-
ctatur. qua pœna Præfectus etiam Capi-
tuli, & Chori item, ac Punctatores, illiq;
à Capitulo, vel Collegio delecti affician-
tur, ſi vel eiuſmodi ſolutioni, ceſſioniue
aſſenſerint, vel vt cuiquam ſoluatur, ce-
daturue diſtributio aliqua illorum dierum,
aut officiorum, quibus ille vel præſens
in Choro non adfuerit, vel erratum eiuſ-
modi in diuinis officijs contraxerit, vt
Prouincialib. decretis, aut præſcripto Ta-
bellæ, aut alio quocunque iure cenſeri in
abſentibus debeat. qui vero vel ante ſolu-
tionis, ceſſioniſue, & ſyngraphæ tempus,
vel plus, quam ſibi debeantur, vllo modo,
pactoue acceperit, is ab Epiſcopo & reſti-
tuere cogatur, & triplo mulctetur, quod
locis Pijs eiuſdem Epiſcopi arbitratu tri-
buatur. Statimq; ſubijcitur; quod, ſi vlla
cuiuſuis generis cauſa, cauſæue ſpecie, aut
prætextu cuiquam diſtributiones vel ab
vniuerſo Capitulo, Collegioue, vel eo-
rum ſingulis cuncta Prouincialia decreta
dari, donari, remitti, aut quauis colluſione
concedi contigerit, nullus eas capiat; ſi
perceperit, ne ſuas faciat, ſed reſtituere co-
gatur; Capitulo autem, ſiue Collegio,
quod expreſſe, vel tacite ei rei conſenſerit,
pœna ſit, vt diſtributiones aliquot Epiſco-
pi arbitrio Sacriſtiæ, aut alij Pio loco attri-
buendas ſoluat.

In

In Conc. Prouinc. 5. par. 3. ſub tit. quæ
55 ad diſtribut. pertin. hæc habentur. † Ne Pœnitentiarius Cathedralis Eccleſiæ diſtributiones quotidianas quaſi præſens iu Choro capiat, cum mane aliquando ante diuina officia auditis pœnitentium confeſſionibus, deinceps officiorum tempore Miſſæ ſacrificium facit, aut priuatim horarium canonicale officiũ præſtat; etiamſi id in fraudem non faciat. Ne eas percipiant qui infirmitate, neceſſitate, aut manifeſta Eccleſiæ vtilitate occupati non adſunt in Choro ſi antea nullo legitimo impedimento diſtenti perſonale Canonicatus ſui munus obire non conſueuerant. Ne abſentes peregrinationis cauſa etiam iure, facultateue ſtatutorum Eccleſiæ, cui deſeruiunt, diſtributionum participes ſint. Vt qui ſtudiorum cauſa quauis facultate etiam Apoſtolica abſunt, diſtributiones quotidianas, tertiamue præbendæ ſuæ partem in diſtributiones Tridentini decreti auctoritate conuerſam abſentię ſuæ tempore non capiant. Huius vero tertiæ partis percipiendæ ius habeant omnes Canonici, tum qui præbendam obtinent, tum qui ſine illa ſunt, dum ij ſtatis diebus ſuum in Eccleſia munus præſentes obierint.

In Conc. 6. Prouinc. nihil aliud, quod ad rem faciat, inuenimus, præter id, quod ſub tit. quæ ad cler. diſciplin. attin. ſtatuitur;
56 † Vt, ſi clericus concubinarius ſecundæ monitioni ab Epiſco po faciendæ non paruerit, præter reliquos reditus beneficiorum, diſtributiones etiam quotidianas, quas alioquin intereſſendo diuinis perciperet, ammittat.

Tandem in eo q; poſtremo Concil. Prou. Mediol. non multos ante annos habito, & nuper edito vnà cum eiuſdem, & aliquot ſuperiorum Conc. inibi inſertorum decretorum confirmatione à S. Sede Apoſtolica obtenta, quatenus ad rem noſtram aliqua ratione attinet, ſub tit. quidem, quæ ad Eccleſ. Collegiat. ſpect.
57 decernitur; † Vt, ſi experimentum de cantus requiſita peritia Canonico, alioue Eccleſiæ miniſtro ad diſtributiones admittendo fiat non ſeruatis rationibus in Conc. Prouinc. 4. præſcriptis, vel ſi qui nec aptus, nec idoneus receptus ſit, idque etiam extraiudicialiter conſtet; poſſit Epiſcopus adhibitis duobus de Capitulo cantus peritis ſuo arbitrio eligendis iterum examini illum ſubijcere; & ſi, idoneus repertus non fuerit, à perceptione diſtributionum ad tempus ſuſpendere atque experimentum in aliud tempus ſuo arbitratu differre. At vero inter prædicta decreta ſuperiorum Conc. Prou. in hoc 7. inſerta, & aucta, ſub tit. quæ pertin. ad
58 diu. offic. poſtquam dictum fuit † fore, vt Epiſcopi benè diuino cultui conſulant, ſi, quibus horis, & officijs etiam extraordinarijs vel nullæ, vel tenues diſtributiones tributæ ſunt, ijs ipſi congruas aſſignauerint; (id quod pluribus ſtatutum erat in Conc. Prou. 4. ſub tit. de diribut. circa initium;) ſtatim ſubijcitur præcipuè vero officijs Pontificalibus, quæ negligi quandoque ſolent, & Miſſis, quæ propter Sacras ordinationes in ſabbato quatuor temporum celebrantur. qua in re illud dumtaxat in Conc. Prouinc. 1. tit. de ijs, qui Dignit. Perſon. aut Canon. hab. decretum fuerat; vt, ſi Canonici celebranti Epiſcopo, aut alia pontificalia exercenti non adſtiterint, & inſeruierint, pœnam ſubeant, quæ ei videbitur. fuſius autem in Conc. Prou. 4. tit. quę pertin. ad Sanctiſſ. Miſſ. Sacrif. & diu. offic. poſt medium cautum legitur, vt Epiſcopo in vrbe etiam extra Eccleſiam Cathedralem Pontificalia munera obeunti, vt poté conſecranti, vel reconcilianti Eccleſias, cœmeteriaue, aut ordines Sacros, aut Confirmationis Sacramentum, aut Sanctiſſimam Euchariſtiam frequenti populo miniſtranti, cum is iuſſerit, aſſiſtant, ac miniſtrent quicunq; ex ijs, qui Dignitates obtinẽt, & de Capitulo, ac reliquo Eccleſiæ Clero eidem Epiſcopalia munera in Cathedrali Eccleſia exercenti aſſiſtere, miniſtrareue ſolẽt, aut debent, aut Archidiaconus quoq; licèt Sacerdos ſit, vel præbendam Sacerdotalem præter Archidiaconatum obtineat. Miſſæ ſacrũ ſolenniter Epiſcopo celebranti Euangelium canat; vel, vbi ex conſuetudine id non ſeruetur, omnino vt Diaconus diaconalibus veſtibus indutus Epiſcopo aſſiſtat; Archipresbyter autem officio Aſſiſtentis ad librum ſeruiat; niſi ex conſuetudine Præpoſito, vel alteri Dignitate Sa

cerdotali prædito id competat. Cui muneri qui ſine legitima cauſa ab Epiſcopo approbata defuerit, diſtributionibus illius diei ſibi debiti, & grauius ex contumacia, eiuſdem Epiſcopi arbitratu mulctetur. Pariter inter eadem decreta in hoc 7. Concil.
59 inſerta illud cauetur; † Vt Canonici ſingulis hebdomadis congreſſum, ſeu Capitulum de rebus ſpiritualibus habere ne deſinit; atque id ſi Epiſcopus negligi videat, ſui muneris eſſe ſciat, a Punctatoribus abſentes notari debere, vt diſtributionum congrua portione mulctentur. qua in re id dumtaxat cautum erat in Conc. Prou. 2. vt huiuſmodi ſpirituales congreſſus haberentur, ſimulque nonnulla commemorantur de quibus inibi ſit agendum, nulla vero pœna propoſita eſt ijs, qui non adeſſent. Concil. autem 3. cum decretum fuiſſet, vt Canonici ad Capitulum ſtatis diebus accedant, & alijs item diebus extra ordinem cò vocati conueniant omnes; neque cuiquam illò per Præfectum non dimuſo ante diſcedere, niſi ex cauſa Præfecto probata, miſſioneq; ab eodem impetrata, qui contra fecerit, arbitrio Præfecti mulctetur.

Atque hæc ſunt, quæ in Prouinciæ Mediolanen. Concilijs habentur quoad mulctas, ſeu pœnas amiſſionis quotidianarum diſtributionum.

Quoad ea verò, quæ eadem de re in Synodis Mediolanen. diœceſis ſtatuta ſunt; Primo loco illud ſancitum reperio in Sy-
60 nod. 3. decret. 47. Vt † nulla eleemoſynæ portio officio pro mortuo adſcripta ijs clericis, Sacerdotibusue detur, qui Matutino ſolum, aut Miſſæ ſacro, quod pro mortuis fit, ſed ijs tantum, qui vtrique interfuerint, Matutino autem, & Miſſæ Sacro interfuiſſe cenſeatur is, qui antequam prima lectio pronũtietur, illi officio adfuerint, in eoque præſens perſeuerauerit vſque in finem Miſſæ. Atque hoc quidẽ decretum licet in mortuarijs, & anniuerſarijs defunctorum verſetur, quæ longe diuerſa diſtributionum ſpecies eſt ab ea, de qua in hoc tractatu agimus, vt etiam adnotauimus ſup. 1. par. quæſt. 3. ideo tamen hoc loco relatum à nobis fuit, quoniam in aliquibus Mediolanen. ciuitatis Eccleſijs ad modum quotidianarum diſtributionum diuiduntur hæc anniuerſaria tanquam ijſdem diſtributionibus permixta, & incorporata, licet vix ferendum id videatur in ijs ſaltem Eccleſijs, in quibus abſentes dumtaxat ex priuilegio percipiunt quotidianas diſtributiones, vt latè admonuimus 2. par. quæſt. 14. concl. 3.

In alijs vero Synodis Diœceſanis Mediol. vſque ad 11. nihil reperio, quod ad propoſiti noſtri rationem pertineat.

In ipſa verò Synod. 11. in Monitis decret. Prouin. & Diœceſ. qui eſt tit. in fin.
61 habetur, † vt Præpoſiti, Parochi, Canonici, & alij quicunq; Chori officijs deuincti; qui item pro muneris ſui ratione cõcionari, aut legere publice debẽt, ne concionis, lectionisue parandæ prætextu, aut defatigationis quæ inde aliquando exiſtit, cauſa, ſi à Choro abſint, diſtributionum illius oficij participes ſint, in quo præſentes non adfuerint: niſi cum aliqua corporis neceſſitas verò eos, vt illos etiam Chori officio adſtrictos excuſat. Quod ſane decretum quomodo non aduerſetur alteri eiuſdem Syn. decreto, quod habetur in Monit. execut. Decret. quæ ad Sacramental. & Sacram. pertin. poſt med. verſ. præbendam porrò Theologalem ad fin. vidimus ſup. d. 2. par. q. 11. num. 72. & ſeq. In Monit. vero execut. de creditor. quæ ad diu. off. pertin. tit. ſpeciali de frequ. clericor. commun. ca-
62 uetur, † Vt in Collegiatis Eccleſijs non ſolum Diaconus, & Subdiaconus, qui dalmaticis induti Miſſæ miniſtrauerint, diebus Dominicis, & ſolemnibus Sacram communionem in eadem Miſſa conuentuali ſumant, ſed alij etiam Canonici Diaconi, & Subdiaconi, alijq; item clerici quicunque ſint ei Eccleſiæ adſcripti, diebus ſibi præſcriptis. qua in re qui defuerint, ſi diſtributionum quotidianarum participes ſunt, aliquot dies, non amplius tamen octo, à Viſitatore, aut Vicario diœceſano Chori ingreſſu, aut diſtributionum perceptione mulctentur. & ſtatim poſt med. tit. ſpeciali de Antiph. Salue, &c. ſtatui-
63 tur; † Vt Antiphona, Salua Regina, aliaue de B. Virgine pro ratione temporis ſingulis Sabbatis in vnaquaque Eccleſia Collegiata canatur; cui omnes Choro illius Eccleſię adſtricti præſentes adſint, ijſq; ſingulis ex communi reſidentiæ cenſu tantũ tribuatur,

buatur, quantum dari ſolet, cum in Choro
interſunt horæ Tertiæ ſequentis diei Dominicæ.
tantundemque item conſequantur
ex eodem cenſu qui die feſto in Eccleſia
veſpertinæ orationi interfuerit.

Habes igitur, Candide lector, poſt pœnas
amiſſionis diſtributionum quotidianarum
iure cõmuni propoſitas, de quibus in
concl. præc. breuiter quoad fieri potuit, in
hac 2. collectas eas omnes, quas Concilia
Mediolanen. ſiue Prouincialia, ſiue Diœceſana
decreuerunt. Statuta enim particularia
cuiuſque Collegiatæ Eccleſiæ,
quæ deficientibus Synodalibus attendenda
fore, ſup. initio huius concluſ. docuimus,
quoniam ea referre, ſicut pene infinitum,
ſic plane ſuperuacaneum eſſet, cum faciliime,
vbi opus fuerit exhiberi poſſint, omittenda
cenſuimus; iamq; ad tertiam, & extremam
concluſ. quæ de arbitraria pœna
erit, tranſeamus.

Tertia, & poſtrema Concluſ. Vbi pœna
amiſſionis diſtributionum quotidianarũ à
iure communi, vel ſpeciali, ſcripto, vel
non ſcripto propoſita, definitaue non fuit,
64 tunc † iudicis, ac Superioris arbitrio
relinquitur, an, & quando, quomodoue
infligenda ea ſit. Patet hęc concluſio ex ijs,
quæ ſup. initio huius quæſt. ſecundo, &
tertio loco pręmiſimus; vbi etiam oſtendimus,
arbitrium, hoc non omnino liberum,
& indeterminatum, ſed definitum, & vt
aiunt, regulatum eſſe debere. Illud igitur
reliquũ hoc loco eſt, vt videamus, quibus
regulis dirigi, ac definiri hoc arbitrium
65 poſſit. Ex his autem † prima illa regula eſt,
vt in imponẽda pœna iudex attendat qualitatem
facti, ſeu cauſæ, necnon perſonę,
loci, & temporis, aliasq; circunſtantias. cõſtat
hæc regula ex c. ſicut dignũ in princ.
de homicid. vbi Gloſ. & cæteri, idemque
fusè tradiderunt Menoch. lib. 1. de arbitrar.
judic. quæſt. 14. num. 10. Ant. Gom. tom. 1.
var. reſolut. cap. 6. nu. 7. Bern. Diaz in Prax.
crimin. canon. c. 147. in nou. nu. 2. Altera
66 vero regula illa eſſe poteſt, † vt iudex in
his pœnis arbitrarijs imponendis rationẽ
legis, ac præſertim æquitatẽ ſectetur, cap.
fin. de tranſact. cum ſimil. ex quibus hanc
regulam pleriq; ſtatuerunt, quos referunt,
& ſequntur Franc. Curt. tract. de monet.
quæſt. 7. in fin. Lud. Gomeſ. cap. 1.
num. 225. de conſtit. in 6. Menoch. d.
lib. 1. quaſt. 13. num. 15. cum trib.
ſeqq. Ignat. Lopez in addit. Diaz. d. cap.
147. Verbo, conſiderare, in fin. & Nicol.
Vigel. in Method. iur. controu. in princip.
67 reg. 2. Tertia regula eſt, † vt de ſimilibus
ad ſimilia procedat; quod late
tradunt Diaz loco cit. & Menoch. d.
quæſt. 14. num. 2. & 3. ſatiſque colligitur
ex l. non poſſunt, ff. de leg. l. illud, ff.
ad leg. Aquil. cap. 2. de translat. Epiſc.
cap. in cauſis de ſenten. & re iud. & cap.
ſuper quodam, de ſtat. regul. cum ſuis
concord. relatis per Gloſ. d. cap. fin.
Verb. æquitate, de tranſact. quód etiam
pluribus inter cæteros comprobant duo
Nicolai, alter Euerar. in loc. leg. a ſimil.
alter Vigel. in d. Meth. iur. controu. tit. 1.
68 reg. 1. ita tamen, vt † memor ſit iudex,
in benigniorem vt plurimum partem eſſe
inclinandum, vt conſtat ex d. cap. fin. vbi
Gloſ. Verbo, humaniorem, plura ad id iura
allegat. maximè cum pœnæ interpretatione
legum molliendę ſint, l. interpretatione,
ff. de pœn. & odio reſtringi conueniat,
cap. odia, de reg. iur. in 6. niſi fortè vbi de
fauore cultus diuini agatur; tunc enim aliqua
ſeueritas erit adhibenda, per ea, quæ
ſup. 1. par. quæſt. ult. concluſ. 1. & 2. fuſius
adduximus.

Cetera verò minus neceſſaria, quę ad
iudicis arbitrium in infligendis pœnis
informandum, ac dirigendum conducunt,
quoniam ex iam citatis, & inferius
allegandis peti poſſunt, conſulto pręterimittimus.
Quæ autem omnino erant ne-
69 ceſſaria, hucuſq; attulimus, & † mira
quadam breuitate in duabus ſanctionibus,
altera ex Ciuili, altera ex Canonico iure:
deſumptæ continentur obeamq; cauſam
illarum verba hoc loco referenda, &
inferenda cenſuimus; cum maxime id
omne complectantur, quod quilibet iudex,
præſertim Eccleſiaſticus, in puniendis
ſubditorum ſuorum delictis pręoculis
habere debet, vbi etiam eas pœnas
velit imponere, quę a iure ipſo ſiue communi,
ſiue ſpeciali propoſitę, ac definitæ
ſunt. Primum igitur habemus tex. ciuilem
in l. reſpiciendum, in princp. ff. de
pœn. vbi Marcellus I. C. reſpiciendum, inquit,
eſt iudicanti, ne quid aut durius,

aut remiſſius conſtituat, quàm cauſa depoſcit: nec enim aut ſeueritatis, aut clementiæ gloria affectanda eſt, ſed perpenſo iudicio, prout quæque res expoſtulat, ſtatuẽdum eſt. Planè in leuioribus cauſis proniores ad lenitatem iudices eſſe debent, in grauioribus pœnis ſeueritatem legum cum aliquo temperamento benignitatis ſubſequi. Hæc Iure conſultus. Quod vero ad Prælatos præcipue pertinet, quid in ſubditorum ſuorum correctione attendere, ſeruareq; debeant, ſingulari compendio Sacroſancta Tridentina Synodus complectitur ſeſſ. 13. cap. 1. de reform. in hæc verba. Illud primum admonendos eos cenſet, vt ſe Paſtores, non percuſſores eſſe meminerint; atq; ita præeſſe ſibi ſubditis opportere, vt non in eis dominentur, ſed illos tamquam filios, & fratres diligant; elaborentque vt hortando, & monendo ab illicitis deterreant, ne vbi deliquerint, debitis eos pœnis coercere cogantur: quos tamen, ſi quid per humanam fragilitatem peccare contigerit, illa Apoſtoli eſt ab eis ſeruanda præceptio, vt illos arguant, obſecrent, increpent in omni bonitate, & patientia; ſin autem ob delicti grauitatem virga opus fuerit, tunc cum manſuetudine rigor, cum miſericordia iudicium, cum lenitate ſeueritas adhibenda eſt. Hæc Trident. Synodus.

70 An vero, & quando † poſſit Iudex, & Superior arbitrio ſuo moderari, aut immutare pœnas a iure ipſo ſtatutas, conſule inter ceteros Doctor. Bern. Diaz d. Prax. criminal. canon. capit. 144. in nuper impreſſ. Tiraq. tract. de pœn. temper. aut remitt. in præfat. Clar. §. fin. quæſt. 85. Menoch. de arbitr. iud. lib. 1. quæſt. 15. & 96. Farinac. quæſt. crimin. 17. fere per tot.

Iam verò ex his finis ſit tum præſenti quæſt. tum etiam 3. & vlt. Parti huius Tract. ad laudem omnipotentis Dei, eiuſq. genitricis perpetuę Virginis Mariæ. In quo quicquid ſcripſimus, S. Matris Eccleſiæ iudicio libenter ſubijcimus.

Io. Petrus Moneta.

FINIS TRACTATVS.

DECISIONES SACRAE ROTAE ROMANÆ.

REVERENDISSIMO P.D. COCCINO Decano.

Hiſpalen. Diſtributionum. Veneris 2. Maii 1603.

ARGVMENTVM.

Non reſidenti in ſuo Archidiaconatu, & Canonicatu Diſtributiones non debentur, & quid ſi à Capitulo idem habuerit licentiam lucrandi Diſtributiones abſque eo quod reſideret.

SVMMARIVM.

Sententias de partibus, conſtito de earum bono iure; Rota exequi ſolet. nu. 1.

Clerico non reſidenti diſtributiones non debentur. numero 2.

Canonicus non reſidendo non lucratur diſtributiones etiam de licentia Capituli, quia Capitulum hanc concedendæ, licentiæ poteſtatem non habet nu. 3. *&* 4.

Canonicus qui propter non reſidentiam Canonici aliquid lucratus eſt, de diſtributionibus quotidianis, quas Canonicus non reſidens amiſit poteſt hoc lucrum non renſidenti Canonico remmittere. nu 4.

Beneplacitum Apoſtolicum vbi reſeruatur in aliqua conceſſione, eo non obtento, deficit conceſſio. nu. 5.

Canonico, & clerico non reſidenti propter infirmitatem debentur diſtributiones. num. 7.

1 DVbitaui iuxta reſcriptum ſignaturę, an eſſet procedendum ad exequutionem trium ſententiarum de partibus in ea parte, in qua ſunt conformes, ſcilicet quod, bon. mem. Epiſcopo Squillacenſi non eſſent debitæ diſtributiones, quas percepit non reſidendo, exceptis tamen illis, quas etiam non reſidendo, fuiſſet lucratus. In hoc enim ſententię ſunt conformes, & Domini affirmatiue reſoluerunt, quia conſtito de bono iure, Rota ſolet exequi ſententias de partibus, Put. deciſ. 401. lib. 1. Mohed. deciſ. 3. de teſtib. & deciſ. 15. de re iudic. & fuit pluries reſolutum.

2 De Iuſtitia autem iſtarum ſententiarum ſatis conſtabat, quia Epiſcopus Squillacenſis non reſedit in ſuo Archidiaconatu, & Canonicatu, & ideo diſtributiones ei non erant debitæ, c. 1. de Cleric. non reſident. in 6. Pariſ. conſ. 33. lib. 4. Caſſad. deciſ. 1. de Cler. non reſident.

3 Non obſtat licentia obtenta per Epiſcopum a Capitulo de Lucrando diſtributiones per triennium, de quo agitur, abſq; eo quod reſideret, quia huiuſmodi licentia tam ex defectu poteſtatis, quam voluntatis Epiſcopo nihil ſuffragatur. Poteſtatis quidem, quia Capitulum non potuit illi con-

concedere, quod abſens lucraretur diſtributiones, Archidiac. in cap. 1. in fi. verſ. dic quod forte contrarium, de Cleric. non reſident. in 6. Et videtur de mente Sacroſancti Concilij Tridentini, ſeſſ. 24. c. 12. ibi diſtributiones vero, qui ſtatutis horis interfuerint recipiant, reliqui quauis colluſione, aut remiſſione excluſa, his care ant, & declarauit expreſſe Sacra Congregatio Illuſtriſs. Interpetrũ eiuſdem Sacri Concilij Tridentini, quod Capitulum non poſſit concedere abſenti, quod lucretur diſtributiones, Nauarr. de Orat. & hor. canon. cap. 22. Miſcell. 14. num. 48.

2 Non obſtat gloſ. in c. 1. in ver. ſuas. de Cler. non reſident. in 6. quæ videtur dicere contrarium, quia non inquit poſſe conueniri quod diſtributiones in abſentia remittantur, ſed ſolum, quod is, cui iam ipſo iure accreuerunt poſſet eas remittere, id eſt conſentire, ne is qui eam perdidit, teneatur reſtituere, quod eſt longe diuerſum a pactione, qua quis diſtributiones in abſentia non perdat, & hanc gloſ. ita intelligit Nauar. dicto loco de orat. & hor. canon. cap. 22. Miſcel. 14. num. 49. & hoc etiam ſentit Franc. in dicto cap. vnico. §. qui vero num. 4. verſ. tu dic, de cler. non reſident. in 6. Et ita intelligendus Gemin. in dicto §. qui vero. nu. 10. verſ. poſſent concordari, & ita debet intelligi Card. in Clement. 2. num. 8. verſic. Decimo tertio quæro de vit. & honeſt. cleric. Et merito quidem quia dolus præteritus remitti poteſt, Bal. in l. iuris gẽtium. §. ſed ſi paciſcar. nu. 3. ff. de pact. Iaſ. in l. ſi vnus. §. illud nulla. in princ. eodem tit. Dolus vero de futuro remitti non poteſt, quia ſic inuitaretur quis ad delinquendum. Iaſ. in dicto. §. illud. num. 1. Ruin. conſil. 129. nu. 20. lib. 5. & hac ratione mouetur Nauar. dicto loco. num. 49.

5 Ex defectu voluntatis pariter Domini dixerunt, Epiſcopum non potuiſſe lucrari diſtributiones, quia licentia fuerat conceſſa per triennium incipiendo a die habiti beneplaciti Apoſtolici, quod non conſtat vnquam fuiſſe obtentum, ideo voluntas Capituli deficit, Pariſ. conſ. 31. num. 17. lib. 4. Put. deciſ. 2. de tranſact. Acoramb. deciſ. 8. in fin. lib 1. Et huiuſmodi licentia habetur pro non data, l. pecuniam quam. ff. ſi cert. pet. l. neceſſarium. §. quod ſi pendente. ff. de peric. & commod. rei vend. Soc. iun. conſ. 4. nu. 16. lib. 2.

6 Nec obſtat, quod aliæ duæ licentiæ fuerint datæ a Capitulo, abſque huiuſmodi reſeruatione beneplaciti Apoſtolici, quia quatenus in iſtis non intelligeretur repetita illa qualitas ſcilicet beneplacitum Apoſtolicum: Tamen adhuc non remaneret defectus poteſtatis, vt ſuperius dictũ fuit.

7 Nec releuat, quod certo anni tempore Canonici ſoleãt ad inuicem remittere ſibi diſtributiones male perceptas, quia hoc intelligebant Domini de diſtributionibus male perceptis ab inſeruientibus ob non præſtitum debitum ſeruitium eo modo, quo præſtare tenebantur. Quia tamen Capitulum conceſſit Epiſcopo, Archidiacono huiuſmodi diſtributiones ob eius in diſtributiones, & infirmitates, ac ſeruitiũ multorum annorum, quod in Eccleſia præſtiterat. Et clari Iuris eſt, quod Canonico infirmo, & ſolito inſeruire debentur diſtributiones, etiam ſi quis non reſederit, dicto c. 1. de clericis nõ reſident. in 6. Nat. dicto conſil. 41. num. 1. vol. 1. Nauar. dicto conſil. 2. nu. 3. de cleric. non reſident. art. 1. Idcirco reſeruarunt Domini videre an ex iſta aſſertione Capituli conſtet de Infirmitate Epiſcopi Archidiaconi, & quod eſſet ſolitus reſidere, ita vt debeantur diſtributiones ex iſto capite, & ita fuit reſolutum, vna tantum parte informante.

R. P. D. VBALDO.

Calaguritana Fructuum, & diſtributionum.

Lunæ 26. Maii 1614.

ARGVMENTVM.

Abſens a ſeruitio ſuæ Eccleſiæ an, & quando lucretur fructus, & diſtributiones.

SVMMARIVM.

Abſens a ſeruitio ſuæ Eccleſiæ ad effectum, vt lucretur fructus, & diſtributiones duo copulatiue

pulatiue requiruntur, videlicet iuſta cauſa abſentiæ, & licentia Ordinarÿ. num. 1. & num. 3. & num. 4. Vbi amplius, quod non ſufficit licentia Capituli.

Abſens a ſeruitio Eccleſiæ propter litem, quam habet cum Capitulo ſibi ab eodem Capitulo indebite motam, lucratur fructus, & diſtributiones. num. 2.

Abſens a ſeruitio Eccleſiæ non petita licentia ab Epiſcopo non lucratur fructus, & diſtributiones, etiam quod licentia ſi fuiſſet petita, fuiſſet etiam denegata. num. 4.

Abſens a ſeruitio Eccleſiæ, & in Vrbe reſidens ex permiſſione Vicegerentis numquid lucretur fructus, & diſtrbutiones. num. 5.

Abſens a ſeruitio ſuæ Eccleſiæ ſine licentia Superioris, non lucratur fructus, & diſtributiones, etiam quod illam petierit, & non obtinuerit. num. 6.

1 DEcanus Calaguritanus obtenta commiſſione in Rota in prima inſtantia ſuper iure votandi in Capitulo, & anniuerſarijs dictæ Eccleſiæ, ad curiam acceſſit, & obtento mandato de manutenendo, quo ad ius votandi obtinuit etiam in Rota committi cauſam ſuper fructibus, & diſtributionibus, quas prætendebat lucrari, etiam ſi eſſet abſens a ſua reſidentia. Vnde propoſito dubio, an eſſet habendus pro præſenti in caſu, & ad effectũ, de quo agitur, Domini negatiue reſponderunt, quo ad fructus, & diſtributiones poſt obtentum mandatũ prædictum de manutenẽdo cum reſeruatione, vt de alijs decurſis ante dictum tempus videretur Fundamentum fuit, quia vt tritum eſt in Rota ad effectum, vt abſens lucretur fructus, & diſtributiones duo copulatiue requiruntur, videlicet iuſta cauſa abſentiæ, & licentia Ordinarij ad trad. per gloſ. in cap. relatum. in verbo Prælatorum. & ibi Abb. in 4. notabili, de clericis non reſidentibus. Et idem Abb. in cap. inter quatuor. eodem titulo. Felin. in c. finali, ad finem. verſic. ſexto limita. de magiſtris. Et fuit dictum in Alerien. Fructuum, 15. menſis Aprilis 1603. coram bo. mem. Cardinale Pamphilio, & alias ſæpe.

2 In propoſito autem caſu poſtquam Decanus habuit mandatum de manutenendo, quo ad ius votandi in Capitulo, videtur penitus ceſſare iuſta cauſa abſentiæ ſi quam antea poterat forte prætẽdere, quaſi videretur abeſſe pro defenſione iurium ſuæ dignitatis, & impediri facto Capituli, quod illum turbabat in iure votandi, ad tex. in c. ex parte. ſecundo. de clericis non reſident. Calderin. conſ. 17. de præbend. Anchar. conſ. 17. num. 2. Couarr. lib. 3. variar. reſolut. cap. 13. ſub num. 8. verſ. decimo. & fuit tentum in Salamantina cenſurarum. 28. Nouembris 1594. coram bonæ memoriæ D. Cardinali Seraphino. Quæ eſt deciſio 1098. num. 5. par. 2. in impreſſis, & in Aſten. Fructuum, 15. Martij 1613. coram R.P.D. meo Manzanedo.

3 Controuertebatur etiam per Informantes pro Capitulo alterum requiſitum licentiæ, quo deficiente, etiam ſi adſit iuſta cauſa abſentię, tamen non lucratur fructus, & diſtributiones, vt in dicto cap. relatum. & fuit dictum in eadem Aſten. fructuum 10. menſis Ianuarij, proxime præteriti, coram eodem D. meo Manzanedo.

4 Nec obſtare videbatur, quod licentia eſſet petenda a Capitulo ex forma ſtatuti Eccleſiæ, quam certum videtur Capitulum fuiſſe denegaturum, cum ſit pars formalis in hac cauſa, & conſequenter videretur ſuperflua petitio. l. hæc ſtipulatio. §. Diuus, ff. vt leg. nom. caueat. cum ſimilibus. Quia fuit reſponſum, quod licentia, non erat petenda a Capitulo priuatiue ad Epiſcopum, neque ſtatutum corrigit ius commune & videtur ceſſare difficultas ex Sacro Concilio Tridentino, ſeſſ. 23. c. 1. de reform. §. eadem. vbi diſponitur, non licere abeſſe abſque licentia Epiſcopi, & cauſa prius cognita, & probata, & quatenus etiam fuiſſet deneganda; erat tamen petenda, cum ſit de forma. Cardin. in Clemen. 1. §. volumus. num. 2. de foro compet, & fuit dictum in Treueren. Chori Capitularis, 10. Martij 1606. coram R.P.D. Manzanedo.

5 Nec videbatur ex commiſſione cauſę in Rota, & permiſſione R.P.D. Vicegerentis reſultare ſufficiẽs licẽtia ad effectũ, vt Decanus tanq̃ præſens lucraretur fructus, &

diſtri-

diſtributiones, huiuſmodi enim tolerantia Vicegerentis ſolum ſuffragatur, ne Decanus incidat in pœnas in ſuis edictis promulgatis contra non reſidentes, & in omnem euentum poſſet forte prodeſſe ad lucrandos fructus, quos etiam abſentes interdum percipere ſolent, vt fuit dictum in Lucerina fructuum. 7. Februarij 1590. coram bonæ mem. Cardinali Seraphino, quę eſt deciſio 910. nu. 4. par. 1. in impreſſ. non autem ad lucrandas diſtributiones, quæ ſolis intereſſentibus conceduntur. c. vnico. de clericis non reſident. in 6. Concil. Trident. ſeſſ. 24. cap. 12. §. diſtributiones. de reformat.

6 Nec videbantur etiam ſuffragari memorialia porrecta Sanctiſſimo Domino, & in Sacra Congregatione Epiſcoporum pro eiuſmodi licentia, quia non ſufficit eam eſſe petitam, ſed requiritur, quod ſit obtenta. Cardin. in c. relatum. num. 2. de cler. non reſident. Quæ tamen omnia latius erunt diſcutienda, cum diſputabitur circa fructus, & diſtributiones preteritas, & decurſas, ante prędictum mandatum de manutenendo, de quo Rota, vt dixi, reſeruauit particulariter videri, & ita fuit deciſum, &c.

REVERENDISSIMO P.D. COCCINO Decano.

Aſtoricen. Reſidentiæ. Lunæ Die 6. Iunii 1616.

ARGVMENTVM.

Argumentum ſume ex Summario.

SVMMARIVM.

Diſtributiones poſſunt augeri, vel creari quãdo, aut nullæ ſunt, aut etiam ita tenues, vt veriſimiliter negligantur, num. 1.

Declara, vt num. 2.

Diſtributiones non ſeruientium, & non reſidentium proportionabiliter applicantur ſeruientibus, & reſidentibus, num. 3.

Remiſſoria non conceditur ad probandum id, quod poterat probari in partibus, in quibus cauſa fuit diu agitata, num. 4. 5.

1 ORdinarius decreuit, quod Abbas contribueret Scuta 120. pro diſtributionibus quotidianis, & cum fuerit exhibita Bulla Clem. VII. ex qua conſtat fuiſſe aſſignatam duplicem portionem ex menſa Capitulari pro diſtributionibus, petebatur remiſſoria ad probandam obſeruantiam iſtius Bullę, quia ea probata corruit diſpoſitio Ordinarij, quia Concilium Tridentinum ſeſſ. 21. cap. 3. de reformat. diſponit, quod tunc demum diſtributiones poſſint augeri, vel creari, iuxta formam ibi traditam, quando nullę ſunt, vel ita tenues, quod veriſimiliter negligantur. Vnde ſtante obſeruantia Bullæ, amplæ ſunt diſtributiones, ita vt non ſit locus nouo augmẽto.

2 Hoc tamen non obſtante, Rota cenſuit denegandum remiſſoriam ex duplici fundamento. Primo, quia differentia eſt inter cap. 3. ſeſſ. 21. de reformat. & c. 3. ſeſſ. 22. de reformat. quod procedit in caſu noſtro, quia dictum cap. 3. ſeſſ. 22. loquitur in dignitatibus, a quibus Ordinarius tertiam partem fructuum in diſtributiones quotidianas conuertendo ſeparare poteſt, & dato, quod diſtributiones quotidianæ non ſint tenues, & in odium obtinentium dignitates & negligentium reſidere, & quando illa tertia pars ita ſubtracta per non ſeruientes ammittitur ? locis pijs eſt applicanda, at vero capit. 3. ſeſſ. 21. loquitur ſolum, quando diſtributiones ita ſunt tenues, vt negligantur, & hoc caſu tertia fructuum pars ita ſeparata, & in diſtributiones ab Ordinario conuerſa, ſi per non ſeruientes amittitur, proportionabiliter ſeruientibus accreſcit, & ita declarauit Congregatio Illuſtriſſimorum Interpretum, quam declarat, & tranſcribere placuit. Quare cum verſemur in terminis cap. 3. ſeſſ. 22. quia agitur de dignitate,

non

non eſt agendum an diſtributiones ſint tenues, vel ne, ſed quid potuerit facere Ordinarius vigore Concilij. Vnde cum agatur de dignitate, etiam quod adeſſent aliæ diſtributiones cum Ordinarius poſſet facere prædictam ſeparationem vigore Concilij, reſultat irreleuantia probationis, vnde remiſſoria non eſt concedenda.

3 Secundo fuit denegata remiſſoria, quia prima Bulla Clem. VII. fuit reuocata per ſecundam, cum in illa ſupprimatur Prioratus vigore primę Bullę erectus, & alius ibi erigitur, cum hoc, quod Abbas nuncuparetur cum aſſignatione omnium fructuum Prioratus ſuppreſſi durante vita Ferdinandi, qui tunc illum obtinebat, ſucceſſoribus vero illius aſſignatur tantum medietas dictorum fructuum, & vltra illam horti, Camerę regimen, & dominium, & alia ad ſuppreſſum Prioratum ſpectantia cum omnib. illorum fructibus, ex quibus manifeſtiſſime cõſtat, quod prior Bulla fuit reuocata, quo ad aſſignationem duarum portionum pro diſtributionibus quotidianis, cum in ſecunda Bulla varietur, & tollatur ſtatus præcedens Prioratus ſuppreſſi. l. Valerianus. ff de prætor. ſtipul l. omnes ff. de nouat. Baldus in l. fin. numero primo. C de nouat. Decius in conſ. 400. colum. penult. in fine. & conſ. 464. num. 4.

4 Et quamuis diceretur, quod verba continent aliquam dubietatem, & propterea probatio obſeruantiæ videtur releuans, attamen fuit duplicatum, quod ſi medietas fructuum, & alia fuerint aſſignata Abbati repugnat, quod duæ tertiæ partes eſſent pro diſtributionibus, prout in prima Bulla quibus adſtipulantur probationes factæ per Abbatem in partibus; iuxta tenorem ſecundæ Bullæ. Fuit enim articulatũ, quod Abbas non habet aliquas diſtributiones in choro, vt in articulis datis. nu. 2. ſuper quibus fuerunt inducti teſtes hoc probantes vt in dicto Summario num. 3. Et quamuis pro parte Abbatis diceretur, quod prædicta erant intelligenda, vt non caperet de pertinentibus ad Capitulum, attamen ex alijs articulis datis in reſponſione conſtat de contrario: Nam Abbas intendebat probare, quod omnes decimæ in vnum recollectæ inter ipſum, & Capitulum diuidantur, & ſuper illis articulis induxit teſtes, & licet verum ſit, quod articulans non fatetur, attamen hoc ſolum deducitur ad excludendum intellectum ſupra datum pro partę Abbatis, ſcilicet, quod primi articuli, & probationes eſſent intelligendæ, quod non participabat de diſtributionibus ſpectantibus ad Capitulum.

5 Et prædicta eo magis placuerunt Dominis, cum ſit inueriſimile, quod non retineretur liber iſtarum diſtributionem, vnde materia poſſet probari per ſcripturas, & hoc amplius, cum cauſa diu fuerit agitata in partibus, & hæc non fuerint deducta, cum de facili ibi poſſent probari. Vnde merito fuit receſſum a deciſione facta ſub die 23. Martij huius anni, in qua reiectis alijs articulis, ex iſto ſolo hic diſcuſſo, fuit dec eta remiſſoria, ita vt viſum fuerit, neque ẽt ex iſto articulo remiſſoria poſſe concedi, &c.

R. P. D. PIROVANO.

Carthaginen. Fructuum, Lunæ 2. Aprilis 1612.

ARGVMENTVM.

Abſenti clerico à ſeruitio Eccleſię non debentur fructus, & diſtributiones, niſi abfuerit iuſta cauſa, & licentia Epiſcopi, vel niſi Capitulum fuerit in culpa, & dederit cauſam non reſidentiæ, & quando Capitulum dicatur eſſe in hac culpa.

SVMMARIVM.

Clerico nõ reſidẽti nec fructus, nec diſtributiones Beneficij debẽtur. n. 1. Vbi quod iſto caſu fructus & diſtributiones acquirũtur Capitulo per ius accreſcẽdi, vel nõ decreſcẽdi.

Abſenti clerico, & non reſidenti in Eccleſia, vt fructus debeantur, debet adeſſe iuſta cauſa, vna cum licentia Epiſcopi. nu. 2.

Abſẽti clerico, & nõ reſidẽti in Eccleſia debẽtur fructus, & non acquiruntur Capitulo, quãdo Capitulum eſt in culpa, & præſtitit impe-

impedimentum, & cauſam non reſidentiæ. nu 3. Vbi etiam quando Capitulum dicatur eſſe vel non eſſe in hac culpa. & nu. 4. & ſeqq. Vbi de eadem materia.

Poſſidere inſolidum eundem titulum naturaliter duo non poſſunt. nu. 4.

Fructus ſine reſidentia Canonico non debentur. num. 4. in fine.

Lite pendente in Rota ſuper Poſſeſſione, & & proprietate beneficij nihil innouandum eſt. nu. 6.

1 DOmini dixerunt ſententiam Rotalem eſſe confirmandam, fuit, enim firmatum in hac eadem cauſa. 1. Iunij præteriti, coram Illuſtriſſimo Cardinali Lancellotto, tunc Rotæ Auditore D. Caxam, nunquam reſediſſe cui propterea, nec fructus, nec diſtributiones tam vigore ſtatuti Eccleſiæ Carthaginen. quam attenta iuris diſpoſitione debebantur. c. 1. de cler. non reſident. in ſexto. Abb. in cap. conquerente num. 8. eod. tit. Oldr. conſ. 118. numero 1. cum alijs alleg. in prædicta deciſione, & eo caſu Capitulo acquiri fructus per ius accreſcendi, vel non decreſcendi ſecundum gloſ. in Clem. 2. in verb. pars dimidia, de ætate & qualitate, & in Clem. 2. verb. ſuſpenſus. de vit. & honeſt. cleric.

2 Maxime, quia de cauſa ſufficienti non reſidentiæ per Caxam non docebatur, neque de licentia Epiſcopi, quæ ſimul concurrere debebat. c. relatum. vbi glo. in verb. prælatorum. & ibi Abb. num. 4. de cleric. non reſid. & tenuit Rot. in Lecien. Fructuum. 21. Aprilis. 1603. coram bo. mem. Cardinale Pamphilio. Et in Placentina Salarij, 7. Maij 1606. coram Reuerendiſſimo D. Pegna Decano.

3 Sed hæc non controuertebatur, difficultas tamen ſuper eo verſabatur, quod Capitulum eſſet in culpa, & præſtiterit impedimentum, quare Caxa non reſederit, & idcirco teneatur ad reſtitutionem fructuum, iuxta deciſ. Put. 383. lib. 1. Mohed. deciſ. 6. de præben. quod fuit etiam firmatum in vna Salamantina Cenſurarum. 1. Iunij 1594. coram Corduba. Sed Capitulum, neque in culpa, neque impedimentum præſtitiſſe probatur, quia etſi Caxa die 19. Septembris 1595. doceat de poſſeſſione ſua Capitulariter capta etiam in Choro per inſtallationem in loco, in quo Canonicus ſedere conſueuerant, & illi nõ eſſet deneganda ſuæ poſſeſſionis continuatio, tamen ſuccedente controuerſia cum Domino Valdiuiego, qui pariter, tanquam prouiſus, & poſſeſſor prætendebat eiuſdẽ poſſeſſionis continuationem, ſi Capitulum recuſauit declarare ſuper quæſtione circa manutentionem negligendo in hac parte ſuam iuriſdictionem, non ideo aliqua culpa ei imputari poteſt, ſed magis prouide ſe geſſiſſe dicendum erit, ſuperſedendo donec veritas declarata fuiſſet, quis eorum habendus eſſet pro poſſeſſore.

4 Interim autem non ſequuta declaratione non tenebatur eos admittere ad reſidentiam, neque ad fructuum participationem, quia duo in ſolidum reſpectu eiuſdem tituli non poterant habere eundem naturalem poſſeſſionem, nec eodem modo ſedere in loco Canonicali. c. licet cauſam, de probation. l. 3. §. ex contrario. ff. de acquiren. poſſ. Menoch. de recuper. rem. 15. num. 389. nec admittere eos fuiſſet bonum conſilium propter timorem ſcandali, & rixæ, vt conſiderat Bart. in l. ſi duo. num. 4. ff. vti poſſidet. Alteri autem eorum hoc indulgere non etiam poterat Capitulum, cui non dicebat pendente lite aliquid innouare, & cum ex deciſionibus in hac cauſa factis colligatur, quando probabile fuerit dubium Capituli ſi non deliberauit, quis eorum habendus eſſet pro poſſeſſore, & exinde lis inter Valdiuiegum, & Caxam conteſtata fuerit ſuper titulo, & poſſeſſione Canonicatus vtrumq. ſcilicet, & dubitatio, & litis pendentia potuit deſeruire Capitulo pro iuſta cauſa denegandi Caxę continuationem reſidentiæ, ſine qua fructus Canonico non debentur. cap. 1. de cleric. non reſid. in 6. Caſſad. eodem tit. deciſ. 1. num. 1. & conferunt tradita per Feder. de Sen. Conſil. 232. verſic. in contrarium videtur.

5 Non obſtat, quod Caxa propter conditionem Valdiuiegi, & propter litem poſtea motam non debebat a Capitulo impedi-

diri

diri, quo minus dicta lite pendente ſuam poſſeſſionem continuaret, toto tit. vt lit. pendent. Fuit enim reſponſum, quod nedum pendebat lis ſuper titulo, ſed etiam ſuper poſſeſſorio retinendæ merito Capitulum interim nec potuit, nec debuit magis vni, quam alteri admittere continuationem poſſeſſionis.

6 Non obſtat, quod Capitulum manifeſtiſſime impedimenta præſtiterit Caxæ, nec ſuam reſidentia & faceret, dum de menſe Octobris anni 1598. Caxa comparuit in Capitulo, & petijt admitti ad reſidentiam, & ſibi reſponderi de fructibus, & diſtributionibus, & Capitulum denegauit reſidentiam, aſſerendo eum non habere titulum, neque poſſeſſionem, quinimmo poſitus in choro ad effectum continuandi ſuam poſſeſſionem fuit per vim eiectus, & in carcerem detruſus. Quia non ea ratione Capitulum reiecit petitione Caxæ, quia titulum nec poſſeſſione haberet, ſed quia lis vertebatur in Rota, tam ſuper poſſeſſione, quam ſuper proprietate qua pendente nihil poterat Capitulum innouare, fauendo magis vni, quam alteri, & eodem modo licuit Caxam de facto veniente ante declarationem articuli poſſeſſorij de facto expellere, etiam implorato iudicis auxilio. Mandell. conſilio 440. numero decimo quinto. Menoch. de. recuper. rem. 1. num. 122.

7 Ad impedimentum, & culpam Capituli ex eo deductum, quod admiſerit Decanum ad votandum, fuit ſufficienter reſponſum in deciſione Illuſtriſſimi Cardinalis Lancellotti, vltra quod ex proſequutione cauſæ, quam ſit materia turbida, facile colligitur, ex qua propterea elici non poteſt, cum a principio fuerit in mente Capituli fraudare Caxam ſuis fructibus, & diſtributionibus, & ita fuit reſolutum.

R. P. D. MANZANEDO.

Aſten. Fructuum.
Die 15. Maij 1613.

ARGVMENTVM.

Abſenti clerico pro defenſione iurium Eccleſiæ debentur fructus, & diſtributiones, & quid ſi lis poterat per procuratorem tractari.

SVMMARIVM.

Clerico abſentia ſeruitio Eccleſiæ ex iuſta cauſa, & pro defenſione iurium ipſius Eccleſiæ debentur fructus, & diſtributiones, num. 1.

Clerico abſentia ſeruitio ſuæ Eccleſiæ propter litem, quæ poteſt per procuratorem tractari, & pro particulari intereſſe ſui beneficij, non debentur fructus, & diſtributiones. nu. 2.

Statutum vnum declarari debet ex diſpoſitione alterius præcedentis ſtatuti nu. 3.

1 Dubitaui, an Præpoſito deberentur fructus, & diſtributiones in abſentia, de qua agitur. Et Domini affirmatiue reſponderunt, quia cum abfuerit ex iuſta cauſa, nempe pro defenſione iurium ſuę Prępoſituræ, vt probatur per exiſtentiam plurium litium in Rota, & in Sacra Congregatione Rituum & ex iteratis remiſſionibus cauſarum ab Ordinario ad Romanam Curiam factis, fructus, & diſtributiones ei debentur, cap. ex parte. il 2. de cleric. non reſident. Calder. conſ. 17. de præben. Anchar. conſ. 17. num. 2. Prob. in addit. ad Io. Monach. in c. vnic. num. 22. & 28. cum ſeq. eod. tit. in 6. & ibi Archid. in fi. Couar. reſolut. lib. 3. cap. 13. numer. 8. verſ. decimo eadem ratione, & fuit dictum in vna Salamantina cenſurarum 28. Nouembris 1594. coram bo. mem. Seraphino. & cum iſtorum iurium defenſio reſpiciat vtilitatem Eccleſię, infertur cauſam abſentiæ fuiſſe iuſtam, & neceſſariam, & ſic non fuiſſe cogendum Prępoſitum litigare, per Procuratorem.

Non

2 Non obſtat deciſio in cauſa Licien. fructuum, 25. Aprilis 1603. coram bonę mem. Cardinale Pamphilio, vbi fuit dictum negotium eſſe tale, quod poſſet per Procuratorem tractari, & nimirum cum in caſu illius deciſionis quidam prætenderet fructus ſui Canonicatus abſens pro defenſione beneficij, quod habebat in alia Eccleſia, quæ cauſa non fuit viſa iuſta, vt etiam ponderat Prob. vbi ſup. n. 29. nec negotium tale, quod non poſſet per Procuratorem tractari, ſecus eſt in caſu noſtro, in quo lis erat pro defenſione propriæ dignitatis, & Eccleſiæ, in qua pretenduntur fructus, & diſtributiones, quę eſt iuſta cauſa abſentiæ, & ſic negotium viſum fuit tale, quod non poſſet cogi Præpoſitus per Procuratorem litigare. Non obſtat, quod Præpoſitus ad Curiam non acceſſerit propter hanc litem, ſed cauſa aſſociandi ſuos nepotes. Nam prædicta cauſa licet potuerit accelerare illius acceſſum ad Vrbem, non tamen fuit principalis, vltra quod conſtat ex, teſtibus quod nepotes iam erant in itinere tẽpore quo Præpoſitus diſceſſit à Ciuitate Aſten. & quod nihil pro eis hic Romæ egit, & ad Epiſtolam ſcriptam per Præpoſitum, fuit reſponſum ex ea nihil probari cum habeat relationem ad aliam, prius per eum ſcriptam, de qua non conſtet. l. in teſtamento. ff. de cond. & demonſtr. Alexan. conſ. 3. num. 1. lib. 2. Abb. conſ. 742. nu. 4. Pariſ. conſil. 33. numero primo, libro primo, maxime, quia non eſt integra, nec eſt de actis.

3 Nec facit ſtatutum Eccleſiæ Aſten. diſponens, vt Canonicus, qui ex aliqua cauſa eſt abfuturus vltra trimeſtre teneatur illam probare, & licentiam petere a Capitulo, alias non lucretur fructus, nec diſtributiones. Quia reſpondebatur illud non habere locum in ab futuro cauſa defenſionis iurium ſuæ præbendæ, cum talis habeatur pro præſenti, & reſidenti, non ſolum de iure ex ſupradictis, ſed etiam ex diſpoſitione ſtatuti præcedentis, iuxta quod iſtud intelligi, & declarari debet. Bal. in l. omnes populi. num. 71. ff. de iuſt. & iur. Alex. conſ. 117. num. 3. lib. 6. Caputaqu. deciſ. 201. in fin. par. 3. ſtatutum enim numquam cenſetur prohibere id, quod ex forma alterius ſtatuti conceditur. Bar. in l. 1. §. & parui, num. 5. ff. quod vi, aut clam. Bald. in cap. a nobis, ad fin. de except. Dec. conſ. 44. ad fi. nu. 1. Caualc. deciſ. 7. num. 19. par. 3. Vlterius. quia prædictum ſtatutum requirens licentiam Capituli in ab futuro vltra trimeſtre illam non videtur deſiderare intra d. trimeſtre ad l. ſtatuliberum. §. Stichum. de leg. 2. Tiraq. de retract. conuent. gloſ. 2. §. 1. ſub num. 8. verſ. & è contrario. Surd. deciſ. 75. num. 1. & ſeqq. vnde quando de anno 1607. Præpoſitus abfuit per 89. dies opus non habuit aliqua licentia. De anno vero 1606. quo abfuit per 86. dies, neque pariter indigebat d. licentia cum d ſemeſtre a ſtatuto, vt ſupra permiſſum ex conſuetudine immemorabili fuerit prorogatum ad ſemeſtre, vt conſtat ex poſitionibus Capituli, quæ contra illud plene probant. Alex. conſ. 172. nu. 1. vol. 6. Rom. conſ. 91. nu. 12. Gabr. de confeſſ. concluſ. 4. nu. 24. & licet abfuerit per ſex dies vltra ſemeſtre, tamen non propterea erit priuandus fructibus, & diſtributionibus totius ſemeſtris, cum ſatis ſit, ſi pro rata dd. ſex dierum illis priuetur. Quo vero ad licentiam Ordinarij, quæ de iure requiritur. cap. relatum. & ibi glo. verb. Prælatorum. de cler. non reſiden. & Abb. notab. quarto. idem Abb. in c. inter quatuor. nu. 4. eod. tit. Sylu. de benefic. par. 4. quæſt. 6. num. 34. ad fin. cum ſeqq. Et fuit dictum in vna Burgen. Reſidentiæ. 4. Iulij 1586. coram Illuſtriſſimo Platto. videbatur aliquibus ex Dominis, probari dum Ordinarius remiſit litem ad Curiam, ex quo videbatur, & remiſiſſe Præpoſitum præcipue iuncta diſpoſitione vnius teſtis de facto proprio, ex quo pluſquam ſemiplene probat. Caſ. de Graſſ. deciſio. 2. in fin. de emp. & vend. Nihilominus ſuper prædicta licentia, & an probetur, erunt Domini de nouo conſulendi.

R. P. D.

R. P. D. ANDREA.

Elboren. Fructuum.
Veneris 20. *Martii* 1615.

ARGVMENTVM.

Decretum, quod inſtitutus in beneficio debeat petere confirmationem a Sede Apoſtolica infra ſex menſes, operatur, vt ſi non petat, beneficium vacet ipſo iure, & fructus poſt ſex menſes perceptos debet reſtituere.

SVMMARIVM.

Clauſula alioquin, &c. eſt comminatoria, & inducit nullitatem ipſo iure. num. 2.

Hæredes eius, qui fructus beneficij ſuos non fecit, tenentur reſtituere. nu. 3.

Fructus præbendæ vacantis de iure communi debentur intereſſentibus. nu. 3.

Gratia in forma dignum, & commiſſaria ante executionem nihil operatur. nu. 4.

Gratia in forma dignum, & commiſſaria ad effectum valide impetrandi poſt incurſum in pœnam eſt nulla, ſi veritas in ſupplicatione fuit occultata num. 5.

Fructus ſuos facit habens titulum ſufficientem, & bonam fidem num. 6.

Rebuff. in reg. de ſubrogat. glo. 4. *num.* 23 *declaratur. num.* 7.

Fructus ſuos, vt faciat quis, non requiritur titulus, ſed ſufficit qualis occaſio poſſidendi. num. 8.

Beneficium ſecundum Rota conſuetudinem vocat, quando moritur ille, qui habet ſupplicationem ſignatam, etiam ſi literæ non ſint expeditæ. num. 8.

Diſtributiones accreſcunt intereſſentibus. n. 9

Fructus beneficij, qui proprie ſunt fructus, nō accreſcūt intereſſentibus, ſed Eccleſiæ. n. 10.

Compoſitio cum Camera Apoſtolica ſolet fieri pro fructibus male perceptis. nu. 10.

1 Cvm olim Didacus Vaz. Pereira Canonicus Doctoralis Eccleſiæ Elboren. iuxta formam Indulti fel. rec. Pij Papæ IV. poſt electionē de ſe factā per cōcursū, & inſtitutionē Ordinarij ad Regiā præſentationē teneretur inf. ſex mēſes nouā prouiſionē a Sede Apoſtolica obtinere, & iura Cameræ ſoluere, alias dictis ſex mēſib. elapſis Canonicatus, & præbēda eo ipſo vacarēt, & ipſe de prædictis obſeruaſſet, & obijſſet, poſtquā per tres annos poſſederat Canonicatus, & fructus præbēdæ ſimiliter percepiſſet, Capitulum cōtra hæredes egit vigore ſtatuti cōfirmati pro fructib. male perceptis corā Ordinario Elboren. qui illos cōdemnauit pro fructib. perceptis per totū tēpus, exceptis primis ſex menſibus, datis ad expedien. pro quib. eos abſoluit. Cauſa introducta in Rota coram me, & propoſito dubio in cōtumaciā hæredū, an ſētētia de partib. eſſet cōfirmāda. Rota in omnibus eā confirmādam cenſuit.

2 Ratio deciſionis fuit, quia Indulto cōceſſo Sereniſſimo Regi Portugalliæ adeſt expreſſa clauſula Decreti obligans eos, qui præſentati fuerint a Rege ad huiuſmodi præbendā petere cōfirmationē Apoſtolicā infra ſex mēſes a die inſtitutionis cū clauſula, alioquin dictis ſex mēſib. elapſis, &c. Cū igitur Didacus non expediuerit literas infra ſex mēſes, incidit ſine dubio in pœnā contētā in dicto decreto, quod nō ſolū eſt cōminatoriū, ſed inducit nullitatē ipſo iure, ixta dec. Creſcen. 18. de præbē. vbi aliæ referūtur, & nouiſſime fuit dictū in Colimbricen. penſionis quinta Nouembris 1614. corā Reuerendo Patre Domino meo Manzanedo, & in terminis collationis a legato vigore Indulti cum ſimili clauſula expedien. infra ſex menſes tenuit Rota in vna Vlixbonē. beneficij quarta Decemb. 1600. corā bonæ memoriæ Cardinale Pāphilio.

3 Quo fit vt a die priuationis Didacus nō fecerit fructus ſuos, & conſequenter illius hæredes eos teneantur reſtituere, vt poſt Ange. in l prædonis loco. ff. de pet. hæred. trad. Caſtren ibi, nu. ſecundo, dicens tenendum menti ſingulariter, cum alijs allegatis per Moder. Hiſpan. ad reg. 8. gloſ. 56. nume. 125. Neque ad hunc effectum reſpectu fructuum opus erat alia declaratoria.

Felin.in cap. Rodulphus.numero 37. de reſcript. Et iure merito dicti fructus adiudicati fuerunt Capitulo, quia intereſſentibus accreſcebant tam de iure communi, iuxta cap.primum,de cleric non reſid.in 6.gloſ.in clem. 2. verbo pars dimidia.de ætat. & qualitat. quam vigore ſtatuti confirmati, de cuius obſeruantia deponunt ſeptem teſtes pro parte Capituli examinati ſuper 8.articulo,Summario,num.6. & latius in proceſſu a fol.104. Vſque ad fol. 132.

4 Neque mouebat in contrarium noua gratia obtenta per Didacum, quia cum eſſet in forma Dignum, & commiſſaria ante executionem, quæ nunquam facta fuit, nihil poſuit in eſſe,& ideo non potuit Didaco ſuffragari,clem.1.vbi Card. n. 7.& 8. Vitalin.nu.15.de conceſſ. præb.Mandoſ. in reg. de annal.quæſt.55.nu. 3. Card.Seraph. deciſ.1446.nu.3. & fuit dictum in Burgen. Canonicatus 28. Aprilis 1593. coram bo. mem.Card.Pamphilio, & in Calaguritana benefic. de Ocon 30. Ianuarij 1603. coram Reuerendiſs.Lugdunen.& in alia Calaguritana de Branteuilla 7. Nouemb. 1514.coram R.P.D.meo Pirouano.

5 Quæ gratia ex alio non poterat Didaco eſſe vtilis, quia falſo narrauerat ſe nullos in dictis ſex menſibus fructus percepiſſe, & nihilominus contrarium probatur ex teſtibus in Summario num.3.Cum tamen ad effectum valide impetrandi poſt incurſam pœnam priuationis eſſet neceſſaria huiuſmodi expreſſio fructuum, quos perceperat Rebuf. in reg. de ſubrog. gloſ. 4. num. 23. in fin. Caſſad.deciſ.6.nu.1.& ſeq. de præben.Put.deciſ. 13. eod. tit. & deciſ. 26.& 131.lib.1.

6 Quo vero ad ſex menſes datos ad expedien. Didacus pro illo tempore fecit fructus ſuos,cum fuerit inſtitutus ab Ordinario etiam vigore Indulti, & ſic habuit titulum ſufficientem, & bonam fidem ad eos acquirẽdos.c.ex frequentibus.vbi not. Abb.nu. 2. de inſtit.idem Abb. in c.grauis. num.4.verſ. ſi vero habuit. de reſtit. ſpol.

7 Et non obſt. Rebuf.vbi ſupra,nu.23.quia loquitur in recipiente fructus ex ſimplici nominatione, non autem vbi præceſſit inſtitutio,prout in caſu iſto. Et tanto magis quia ad effectum, vt quis faciat fructus ſuos,non requiritur titulus, ſed ſufficit qualis occaſio poſſidendi.Surd.deciſ.25. num. quinto,& deciſ.211.num.7. & fuit dictum in Romana Vineæ 7. Iunij 1610. coram Illuſtriſſimo Lancellotto,& ſat eſt malam fidem abeſſe.l.ſed etſi lege.§.ſcire, vbi not. Bartol.numero ſecundo.ff.de petit. hæred. Surd.conſilio 115.num.7.Caſſad.dicta dec. 6.n.9.verſ.quia procedit.de præben. & tenuit Rota in dicta Romana Vineæ, & in Panpilonen. de Ianzi. 26. Octobris 1607. coram R.P.D.meo Decano.

8 Non obſtat,quod per illius obitum, qui literas non expediuit, beneficium vacare non dicatur, ſed eo modo quo prius.Simonett.de reſeru.q.55. cũ alijs alleg.Quia licet ita teneat Cancellaria,tamen contrarium ſeruat Rota.quod nimirum per illius obitum,qui ſolam habet ſupplicationem ſignatam litteris non expeditis beneficiũ vacare cenſeatur.Rot.deciſione vltima, numero quarto.de reſcript.in antiqu. quæ eſt in practica, firma in Palatio,vt ait Caſſad.deciſione octaua nu.8.de reſtit ſpoliat. & idem traditur in dec.40.par.3. lib. 2. & dec.1919.par.3.lib.tertio diuerſ. Et quamuis indultum Pij IV.nouam vocationem literis non expeditis, hoc tamen intelligitur poſt ſex menſes datos ad expediẽ. vt ſunt verba clara, ibi alioquin dictis ex mẽſibus elapſis Canonicatus, & præbenda eo ipſo vacare cenſeatur,prout in ſimilibus terminis firmat Nauarr. in c. accepta in oppoſitione 6.ſolut.nu.37.de reſtit.ſpoliat.& fuit allegata deciſio in Hiſpalen.beneficij de Xerez 12.Maij 1603.coram bon.mem.Litta. Ex quibus ita concluſum vnanimiter ſententiam de partibus eſſe confirmandam.

9 In extenſione tamen præſentis deciſionis quo ad fructus Capituli ſcrupulum mihi iniecit exceptio,de qua in ventre,ſtatuti, ibi.exceptis pœnis, quæ ſtatim ad certum locum applicantur. Vt enim omittam diſtributiones, quę intereſſentibus accreſcunt d.c.vnico.de cleric.non reſiden.in 6. & gloſ.in clem. 2.de æta.& qualit. in verbo, pars dimidię. cuius naturæ etiam eſt communis maſſa, groſſa ad hoc deſtinata, vt inter reſidentes certo anni tempore diuidatur.Couarru.li.3.var.cap. 3.nu.7.poſt med.verſ.& ſane ni[illegible]or. Guttier.canon. quæſt.

quæſt. libro primo,c. 1.nu. 107.& ſeq. Nauarr.conſil.20.Canonicus Cathedralis. nu. 2.de celebrat.Miſſar.vbi iuncto num. 1.expreſſe tenet eos non deberi Cameræ Apoſtolicæ,quod etiam patet ex Caſſad.d.dec. 6.num.6.verſ. aut inſpicimus. de præbend.

10 Alij tamen fructus, qui proprie fructus ſunt, in caſum amiſſionis non accreſcunt intereſſentibus,ſed cedunt Eccleſiæ, iuxta diſtinctionem gloſ.in clem.2.verbo ſuſpenſus.de vit.& honeſt.cleric.Felin.in c.Apoſtolicæ.nu. 12.verſ.durante autem. de excep.Couarr.vbi ſup.nu.7. poſt princ. verſ. in ipſis vero fructibus:Et ſolet fieri compoſitio cum Camera Apoſtolica pro eis male perceptis.Caſſad.deciſ.num.2. de præbend. Addo quod ſtatutum, in quo ſe fundant Canonici,loquitur de pœnis, quæ per ſtatuta Eccleſiæ infliguntur. Huiuſmodi autem pena priuationis aliunde prouenit ex Conſtitutione ſcilicet Pij IV. Niſi in omnē euentum probet Capitulum, huiuſmodi fructus eſſe de diſtributionibus quotidianis,ex quo inter ipſos intereſſentes diuiduntur,vt per Couarr. d.cap.13.nu.7.verſ. & ſane. ni fallor. Gutier. & Nauarr. vbi ſupra,quod tamen non probauit. Vnde ſuper hoc vellem ſtricte partes iterum audire,& DD.meorum vota expectare.

ILLVSTRISS. D. CARD. Mellino.

Colimbrien. Penſionis. Veneris 28. Ianuarii. 1605.

ARGVMENTVM.

Penſio impoſita ſuper Canonicatu debet ſolui per Capitulum quando Canonicus fuit ſuſpenſus & illius portio percipitur per Capitulum per ius accreſcendi ſecus vero ſi per ius non decreſcendi.Item penſio impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis debet ſolui etiam de diſtributionibus quas Canonicus reſidendo acquiſiuiſſet & plura alia ad hanc materiam.

SVMMARIVM.

Penſio impoſita ſuper Canonicatu dum Canonicus fuit ſuſpenſus debet ſolui per Capitulum vbicunq; portio Canonici ſuſpenſi ſpectat ad Capitulum per ius accreſcendi ſecus vero ſi portio ſpectet ad Capitulum per ius non decreſcendi.num. 1.

Diſtributiones quotidianæ non acquiruntur à titulari ante præſtitum ſeruitium.nu.2.

Penſio impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis debet ſolui non ſolum de diſtributionibus quotid.quæ percipiuntur a Canonico poſt præſtitum ſeruitium ſed etiā de ijs quas Canonicus reſidendo,& inſeruiendo acquiſiuiſſet.num.2.

Penſionarius quando penſio eſt impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis & Canonicus fuit ſuſpenſus duplicem habet viam vel dirigendo actiones contra Canonicum ſuſpenſum,vel contra Capitulum quod diſtributiones percipit.num.3.

1 PRopoſui dubium in Rota de ordine Sanctiſſimi D.N. an penſio reſeruata ſuper fructibus Canonicatus,& Scholaſtriæ ad fauorem Franciſci Pinſi ſit ſoluenda per capitulum Colimbrien. pro tempore quo Ioannes fuit ſuſpenſus pro cuius dubij reſolutione informantes pro vtraque parte non erant diſcordes in concluſionibus iuris in materia iuris accreſcendi vel non decreſcendi, quod quando portio ſpectat ad capitulum per eius accreſcendi tranſit cum ſuo onere ſi vero ſpectat ad capitulum per ius non decreſcendi remanet libera ſine aliquo onere penes capitulum quia illa portio nunquam fuit titularis, & ideo non decreſcit a capitulo ſed remoto obſtaculo illam percipit iure proprio tanquam propriam ipſius capituli ſed erant diſcordes in facto circa replicationem.An verſemur in iure accreſcendi & in hoc non potuit ſtatui aliquid certi quia non

adſunt acta in Curia Ideo non poteſt videri quomodo ſint inſtituta iſtæ diſtributiones.

3 Et prętere a omiſſo hoc fundamento domini firmarunt quod quamuis penſio imponatur ſuper diſtributionib. Scholaſtriæ vel alterius dignitatis quæ non acquiruntur a titulari ante præſtitum ſeruitium tamen intentio Papę eſt grauare ab initio, in fauorem penſionarij non ſolum illas diſtributiones quæ acquiruntur titulari poſt ſeruitium, ſed etiam eas quæ ſunt deſtinatę Canonicatui & Scholaſtriæ quas titularis reſidendo, & inſeruiendo acquiſiuiſſet & mouebantur primo, quia in literis reſeruationum exprimitur valor diſtributionum quæ ſunt debitæ titulari ſi inſeruiat & non illarum quę actu acquiruntur, & propterea neceſſario dicendum eſt quo Papa voluit afficere diſtributiones onere penſionis ante præſtitum ſeruitium, & acquiſitionem titularis. Secūdo mouebantur quia penſio imponitur in fauorem penſionarij qui ſine aliquo ſeruitio eſt debita imponitur in fauorem penſionarij Papa intelligit grauare diſtributiones ab initio non habito reſpectu ad ſeruitium & acquiſitionem titularis. Tertio mouebantur, quia ſi non admitteretur iſte intellectus perceptio penſionis redderetur euentualis & penderet ex ſeruitio titularis: eo enim ſuſpenſo vel aliter abſente penſionario non competeret actio pro conſecutione ſuæ penſionis ſaltem contra capitulum, & ſimiliter ei non deberetur penſio tempore vacationis dignitatis ſuper qua eſt impoſita, & hoc eſt multum abſurdum & contra veriſimilem mentem Papæ, & ſtylum hactenus ſeruatum ſecundum quem penſio omni tempore debet ſolui penſionarijs abſq; aliqua ſubductione ratæ tempore vacationis. Quarto, & vltimo mouebantur, quia ſuccedendum ſimili cauſa inter capitulum Eccleſię Vlixbonen. & Alphonſum Colorna petebatur penſio impoſita ſuper diſtributionibus Canonicatus a Capitulo pro rata temporis vacationis, & abſentiæ titularis, & Capitulū ſe defendebat quod non tenebatur, quia diſtributiones perceperat iure proprio ex iure non decreſcendi, & Sanctiſſimus D.N. per ſua breuia declarauit quod tenebantur ad ſolutionem, quia penſio erat impoſita ſuper diſtributionibus & ipſæ diſtributiones hoc onere reali erant grauatæ & pro ſolutione penſionis obligatæ & hypothecatæ, & ideo hoc opus pertinebat ad Capitulum a quo diſtributiones erant peregre, & iſta breuia multum mouerunt Dominos, quia ex his dicitur clara mens Papæ quod intelligit ab initio grauare in abſtracto illas diſtributiones quas titularis lucratus fuiſſet in ſeruitio, cum in huiuſmodi contineatur declaratio clara quod diſtributiones ſunt grauatę & penſio debetur a Capitulo pro tempore quo titularis nō inſeruiuit, vt ex hac concluſione domini inferebant, quod cum Papa imponendo penſionem affecerit ab initio diſtributiones ſecundum earum naturam, ſiue ſit aſſignata, ſiue non ſit aſſignata maſſa particularis Canonicis & dignitatibus, Capitulū non poteſt amplius illas percipere in præiudiciū penſionarij iure proprio per ius non decreſcendi, quia cum Papa ſeparauerit & abſtraxerit ab initio illam ratam quæ debetur penſionario illam portionem ſeparatam Capitulū non poteſt percipere iure proprio propter iſtud obſtaculum ſeparationis. Bald. conſ. 542. verſ. & vbi, lib. 1. Paul. de Caſtr. conſ. 261. verſ. dicit autem, Bar. lib. 2. & propterea neceſſario eſt quod veniat ex iure accreſcendi, quod tranſit ad Capitulum cum onere penſionis vt per doct. in D. reconiunct. ff. de leg. 3. & iſta opinio eo magis placuit Dominis, quia habemus declarationem in alio caſu Sanctiſſimi D. N. a cuius mente pendet tota iſta materia, & Rota alias eandem opinionem complexa fuit, quæ eſt etiam multum æqua & ex ea euitantur multa abſurda.

3 Non obſtat quod Ioannes ex ſua culpa propter ſuſpenſionem non perceperit diſtributiones, quia penſionarius habet duplicem viam, poteſt enim dirigere actiones ſuas contra excommunicatum vel ſuſpenſum, quia ex ſua culpa non potuit inſeruire, & lucrari diſtributiones vt per Gig. de penſion. quęſt. ſexageſima quarta, & ſimpliciter non habeat obligatas & hypotecatas diſtributiones quotidianas, poteſt agere contra Capitulum a quo ſunt perceptæ pro ſolutione penſionis.

R. P. D.

R. P. D. COCCINO DECANO.

Oueten. Mercedis.
Lunæ 12. Decembris 1605.

ARGVMENTVM.

Ante emiſſam profeſſionem, iuxta formam Concilij Tridentini fructus, & diſtributiones non debentur Canonico. Salarium autem non conuentum debetur in Ciuitate, in qua quis eſt ſolitus locare operas ſuas.

SVMMARIVM.

Fructus, & diſtributiones non debentur antequam habens curam animarum, vel etiam Canonicus profeſſionem faciat, iuxta formam decreti Concilij Tridentini ſeſſ. 24. de reformatione cap. 12. Rub. Prouiſi etiam. num. 1.

Salarium non conuentum debetur in ciuitate in qua quis eſt ſolitus locare operas ſuas. num. 2.

Salarij taxatio Procuratori debiti reſidet in iudicis arbitrio. nu. 2. in fine.

Intereſſe debetur propter moram tam in non faciendo, quam in contrafaciendo. nu. 3.

1 DEbebat D. Guignones pro tempore quo fuit abſenti fructus, & diſtributiones quotidianas ſuæ prebendæ Canonicalis a Capitulo, nec non ſalarium, & expenſas, & interuſuria pro pecunijs captis ad cambium pro dictis fructibus, diſtributionibus, ſalario, & expenſis. Et quantum attinet ad Fructus, & diſtributiones. Domini dixerunt, illi non eſſe debitas, cum iſta abſentia fuerit, antequam faceret primam reſidentiam, & emitteret profeſſionem fidei, qua propter non potuit haberi pro præſente, Concil. Triden. ſeſſ. 24. de Reform. capitulo decimo ſecundo. verſic. prouiſi, aut de Canonicatibus, quod ita interpretata eſt ſacra Congregatio, vt in declaratione, quæ datur. numero ſecundo, & tenet Nauar. conſilio quarto. de ſum. Trinitate, & Fide Catholica. vbi ſupra, numero tertio, quod fidei profeſſio proficit tantum in futurum, & ſic quod fructus præteriti non debeantur. Vnde non eſt quærendum, an haberet talem cauſam abſentiæ, propter quam & abſenti debitæ fuiſſent diſtributiones, cum non adimpleuerit præſcriptum Concilij Tridentin. & ex prædictis ſequitur, quod nullum intereſſe poſſit prætendere, neque ratione damni emergentis, neque lucri ceſſantis, reſpectu horum fructuum, & diſtributionum.

2 Quantum attinet ad ſalarium, & expenſas Capitulum non renuebat ſoluere vtrumque, ſed dicebat expenſas debere iuſtificari, quod etiam Dominis placuit. Salarium vero quia fuit promiſſum tantummodo in futurum, dicebat deberi duntaxat á die conſtitutionis illius, vſque ad diem reuocationis ipſius procuratoris. Domini tamen circa hoc, dimiſſo, vt particulariter videatur, an ſalarium debeatur etiam poſt reuocationem, quod pendet ab eo, an fuerit valide, vel nulliter reuocatus, vt in cauſa Placentina nullitatum reuocationis procuratoris 23. Ianuarij 1598. coram Reuerendiſs. Patre Domino meo Litta. Dixerunt ſalarium deberi a die, quo fuit ſubſtitutus, & incepit ſeruire, quia licet regulariter ſalarium non conuentum non debeatur, attamen regula non procedit in Ciuitate, in qua quis eſt ſolitus locare operas ſuas. Corne. conſil. 116. numero ſecundo. in fine, & numero tertio. libro quarto. Put. decis. 44 numero ſecundo. libro ſecundo. Et fuit dictum in cauſa reductionis Laudenſ. de Bukhetis 12. Februarij 1582. coram Illuſtriſſimo Domino meo Card. Blanchetto, prout eſt notorium, quod fecit pro Domino Quignones, qui multa ſua cum laude, fidelitate, & diligentia, ſub eius tutela plura habet negotia. Et cum Capitu-
3 lum promiſerit in futurum Ducat. 100. annuos, & non appareat quod poſt dictam conſtitutionem aucta fuerint negotia.

Viſum & fuit Dominis, hoc ſalarium conueniés eſſe etiam pro tempore præterito, cum hoc relinquatur arbitrio Iudicis. Bartol.in l.Seio.in fine princip.ff.de annuis legat.Corn.dic.conſ. 116.nu.4.Capic. deciſ. 27.num.20.

3 Circa intereſſe pro pecunijs captis ad cambium reſpectu ſalarij fuit dictum, non deberi, niſi probatis requiſitis, pro Caſtren.in l. 3. ff. de eo, quod certo loco. Reſpectu vero expenſarum viſum eſt intereſſe deberi ratione damni emergentis, quia procurator geſſit negotium vtile Capituli, quod ſatis fuit in mora, propter quam debetur huiuſmodi intereſſe. gloſſ. in capit.conqueſtus.de vſur.cum tempore debito non ſubminiſtrauerit pecunias procuratori, pro expenſis, quia mora tam committitur in non faciendo id, quod quis facere tenetur, quam in contrafaciendo. l, qui non facit.ff.de reg iur.Aret. conſ. 156. in fine.

ILLVSTRISS. ET REVERENDISS. D. CARD.

Bononien.

Gerunden. Diſtributionum. *Lunæ 16. Februarii.1604.*

ARGVMENTVM.

Diſtributiones non debentur clericis beneficiatis non reſidentibus, ſed accreſcunt reſidentibus, neque in hoc poteſt Capitulum aliquid ſtatuere in beneficiatorum reſidentium præiudicium.

SVMMARIVM.

Clerico non reſidenti diſtributiones non debentur, niſi in caſu infirmitatis, ſeu abſentiæ iuſtæ neceſſitatis, aut euidentis vtilitatis Eccleſiæ.nu.1.

Clerici abſentis, & non reſidentis diſtributiones accreſcunt alijs de Capitulo intereſſentibus, & beneficiatis. num.1.

Clericus non reſidens, & abſens an, & quando habeatur pro præſente.num.2.

Adminiſtratores alienarum pecuniarum debent eas erogare ad vſum deſtinatum. num. 3.

1 DOmini reſoluerunt, contractum initum inter Capitulum & Hieronymum non debere ſortiri effectum, reſpectu distributionum, & anniuerſariorum, quę Beneficiatis debentur ex diſpoſitione ſtatuti Bertrandi. Quicquid enim ſit de diſtributionibus, quę ad ſolum Capitulum ſpectant ex particulari ipſius Capituli burſa, quidquid etiam ſit de portione, quę ex burſa cum Beneficiatis cõmuni ipſi Capitulo debetur, de quibus non eſt quæſtio quo ad illam, quam ex dicta burſa, ſecundum ſtatutum Bertrandi, lucrantur Beneficiati intereſſendo anniuerſarijs, non potuit Capitulum ex ſua conuentione habilitare Hieronymum, vt eas in abſentia lucretur. Cum enim portio abſentis accreſcat non ſolum illis de Capitulo, ſed etiam ſingulis Beneficiatis intereſſentibus. Franch.in cap. vnico. §. qui vero.num.4.de Cleric.non reſid. in 6. non accedente beneficiatorum conſenſu, non potuit ipſis per Capitulum inferri aliquod præiudicium, l. cohæredibus. C. fam.erciſcundæ.l.ſi.vnus.§. ante omnia. ff. de pactis. præſertim quia tales diſtributiones nunquam debentur non intereſſenti, niſi in caſu infirmitatis, ſeu iuſtę, & rationabilis abſentiæ neceſſitatis, aut euidentis vtilitatis Eccleſię, dicto c.vnico, & dixit Rota coram Cantucio in Valentina emolumentorum. 16. Octobris. 1585. ſi non adeſt conſuetudo Eccleſiæ aliter ſtatuentis, vt habetur in dicto cap.vnico.

2 Nec obſtat, quod Hieronymus habeat haberi pro pręſente, ne alias officium ſuũ ſit illi damnoſum, c. cum nõ deceat.de elect.

elect.in 6.quia, vt dicit textus,hoc eſt verum , quo ad fructus,non quo ad diſtributiones.Licet enim haberi debeat pro præſente , non tamen pro intereſſente,vt dicit ibi gloſ.in ver.exceptis. & hoc multo magis verum,attenta diſpoſitione ſtatuti Bertrandi , quæ in pluribus obſtat conuentioni Capituli , vt deducunt Informantes pro Beneficiatis.

3 Nec eſt neceſſarium ingredi materiam adminiſtrationis,quia vbi etiā adminiſtratio huius burſæ ſpectaret ad Capitulum, tamen id eſſet intelligendum quoad vſum deſtinatum,&non aliter,l. 1.& 2.ſ.quo ad frumentaria. ff. de admin . rer. ad Ciuit. pertin. Clemen. 2. vbi glo. in ver. non ad alium. & DD.de relig. domibus,fuit in his terminis dictum in Valentin.emolumentorum , 15. Maij. 1598. coram Orano , & fuit ſæpius reſolutum , non poſſe Capitulum aliquid ſtatuere, quod deuiet a diſpoſitione ſtatuti Bertrandi.

FINIS.

INDEX RERVM SINGVLARIVM, QVAE IN HOC TRACTATV CONTINENTVR.

Prior nota partem Tractatus, poſterior cuiuſque partis quæſtionem, poſtrema quæſtionis numeros marginales indicat.

A

ABSENS aliquis dicitur multis modis. par. 2.quæſt. 5. num. 1.

Abſens dicitur qui corpore præſens eſt, non animo. 2. 5. 10.

Abſens dicitur qui extra prouinciam eſt 2. 5. 4. Quæ prouincia accipienda eſt iuxta dominium illius ciuitatis.nu.5.

Abſens dicitur qui longe abeſt à loco, de quo agitur.2 5.3.

Abſens dicitur qui non eſt domi. 2.5.7.aut, ſi eſt domi,parat diſceſſum, reuerſuſue nondum compoſuit ſarcinulas.nu. 8.

Abſens dicitur qui non eſt in ciuitate, ſeu intra continentia murorum. 2.5.6.

Abſens dicitur qui non eſt in hoc mundo, ſed mortuus eſt.2.5.2.

Abſens dicitur qui non eſt in loco particulari, puta cubiculo, Eccleſia & c.2.5.9.

Abſens in ſeruitio Prælati Eccleſiæ Collegiatæ an percipiat fructus præbendæ. 2. 8. 11.

Abſens in ſeruitio Epiſcopi etiam proprij regulariter non percipit diſtributiones. 2. 8. 12. cum duob.ſeqq.ſecus ex legitima conſuetudine, aut ſi abſit principaliter ob Eccleſiæ vtilitatem.num.15.& multis ſeqq.

Abſens in ſeruitio ſecularis Principis vt ſic non percipit diſtributiones, vel fructus præbendæ.2.9.15.

Abſens iure communi non percipit diſtributiones quotidianas, niſi in tribus caſibus. 2. 11.97.& an etiam in illius conſuetudo,vel ſtatutum poſſit eas denegare.2.12.40.

Abſens iuſta de cauſa dicitur eadem de cauſa abeſſe, ſi dum reditum pararet,aut rediret aliud iuſtum impedimentum ei superuenit.2.5.38.

Abſens iuſta de cauſa in caſibus à iure non expreſſis quando quis dicatur, iudicis arbitrio relinquitur.2.5.16.

Abſens iuſta de cauſa, puta ſtudij,viſitationis, vel ſimili, poteſt, vbi adſit conſuetudo, percipere diſtributiones 2.12.42. Item eo ipſo percipit groſſos fructus. 1. 3.4. & 2. 10. 22.Item tertiam, de qua Trid.ſeſſ.22.cap. de refor.1.2.7.& 2.10.22.& an ſoluere debeat penſionem. 3.8.19.

Abſens leuandi corporis cauſa percipit diſtributiones 2.5.48.

Abſens Miſſæ celebrandæ cauſa quotidianas diſtributiones an capiat. 2. 11. 48. cum multis ſeqq. & 3. 10. 53.

Abſens ob neceſſitatē,infirmitatem,aut Eccleſiæ vtilitatem quando ex Conc. 5. Prou. Med. diſtributiones capiat. 3.10.55.

Abſens ob iuſtam cauſam, ob quam iure percipit diſtributiones,illas non percipiet, ſi ea non ſit verè cauſa abſentiæ. 2.5.21.Item

dicen-

dicendum de parte.num.22. Idem vbi alia de cauſa tunc magis principaliter is abeſſet ab Eccleſia;nu. 13.

Abſens poteſt, vbi adſit conſuetudo,percipere fructus beneficiorum, 2. 12. 31. Idq; etiam poſt Concil.Triden.num.32.modò Eccleſiæ inſignes miniſtrorum defectum inde non patiantur.num. 33. aut niſi conſuetudo ſine cauſa inducta eſſet;num.34.

Abſens principaliter propter aliam cauſam quam eam, quæ tribuit diſtributiones, eas percipere non debet.2.5.33.

Abſens pro animi oblectatio per duos, vel tres menſes in anno, aut etiam pro rebus ſuis componendis non poteſt vigore ſtatuti percipere diſtributiones, contra quoſdam.2. 13.36.

Abſens pro ſeruitio Archiepiſcopi percipit fructus præbendarum. 2. 8. 9. dum tamen ſit proprius:nu 11.

Abſens pro ſeruitio ſuæ Eccleſiæ cenſeri debet reſidens.11.6.

Abſens propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem percipere debet diſtributiones quotidianas,modo tamen is alias diuinis officijs, intereſſet. 2. 11.34.

Abſens propter Eccleſiæ vtilitatem percipit diſtributiones, ſi ea Eccleſia ſit a qua habet diſtributiones.2.11. 25.

Abſens propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem, ſi ad id habeat congruum ſalarium,non habebit diſtributiones.2.11.35.

Abſens propter euidentem Eccleſiæ neceſſitatem percipere debet diſtributiones quotidianas.2. 11.39.

Abſens propter euidentem Eccleſiæ ſuæ vtilitatem debet percipere quotidianas diſtributiones,ac ſi diuinis intereſſet 2.11.3.

Abſens propter vtilitatem ſuæ Eccleſię minus principaliter non precipi ab ea diſtributiones.2.11.27.

Abſens quis dici poteſt iuſta de cauſa quoad vnum effectum, & non quoad alium. 2. 5.15.

Abſens ſtudiorum cauſa non percipit, & ſic diſtributiones quotidianas. 2. 10.23.neque tertiam Trid. ſeſſ. 21. cap. 3.de refor.ibid. percipit tamen alia,de quibus ſup.ver.Abſens iuſta de cauſa il.3.

Abſens ſtudiorum cauſa quando ex Conc. Prou Med. 5. diſtributiones percipiat.3. 10.55.

Abſens, vt confiteatur peccata ſua non ideo percipere debet diſtributiones. 2. 5.53.

Abſentes a ciuitate propter Eccleſiæ ſuæ vtilitatem percipere debent diſtributiones quotidianas.2.11.16.

Abſentes per duos menſes in anno,ſi adſit conſuetudo quadragenaria, poterunt diſtributiones quotidianas percipere. 2.12.54.

Abſentes poſſunt percipere diſtributiones vbi adſit conſuetudo inducta ſciente,& patiente Papa 2.12.45.

Abſentes pro Rep.in publico munere,vel legatione dicuntur cauſa reip.abeſſe,& reſtituuntur aduerſus illa, quæ ob eam cauſam amiſerunt.2.11.93.

Abſentes publicæ lectionis,concioniſue parandæ cauſa an ex Syn.Diœceſ.Mediol.diſtributiones percipiant.3.10.61.

Abſentes,vt iura ſuæ præbendæ tueantur, an percipere debeant diſtributiones. 2. 11.94. & ſeqq.

Abſenti iuſta de cauſa, cum reuerſus eſt,datur modicum temporis ad res ſuas componendas.2.5.36.Illud autem tempus quantum eſſe debeat.num.40.

Abſenti iuſta de cauſa datur tantum temporis,quo redire poſſit in patriam.2.5. 35.hoc eſt viginti milliaria pro ſingulis diebus num.36.

Abſentia beneficiati ab Eccleſia odioſa res eſt. 2.14.40.

Abſentia duplex,alia ordinaria. alia extraordinaria.2.5.11.

Abſentia extraordinaria duplex,alia neceſſaria,alia voluntaria. 2. 5.12.

Abſentia neceſſaria triplex, alia laudabilis, alia vituperabilis,alia neutra;2.5.13.ſimiliter voluntaria triplex;num.14.

Abſentia ſuſcepta cauſa metus tamdiu durat, quamdiu durat metus.2.33.

Acquiſita à clerico ratione laboris in Eccleſia *præſtiti, licet pendeant ab ordine clericali, dicuntur quaſi patrimonialia.3.3.9.*

Actus ad inducendam conſuetudinem quot requirantur, iudicis arbitrio relinquitur ex communi.2.12.16.

Actus conſuetudinem inducentes debent eſſe interpolati,& vniformes.2.12.18.

Actus vnicus non ſufficit ad conſuetudinem inducendam.2.12. 12. licet ſit notorius toti populo, vel Collegio; num.13. niſi ſit ſucceſſiuus.

ceſſuut. num. 14. vel iudiciarius. num. 15.

Adminiſtratores Seminarÿ, Hoſpitalium, aliorumq; piorum locorum dum tempore diuinorum abſunt eorum cauſa, non percipiunt diſtributiones. 2. 11. 59. contrarium tamen ſtatuto, vel conſuetudine induci poteſt; num. 60.

Aequales eſſe debent clerici in percipiendis diſtributionibus. 2. 3. 27.

Aetas eorum, qui promouendi ſunt ad beneficium in Eccleſia Collegiata. 2. 19. 9. & an ſi deſit, prouiſio ſit nulla; nu. 10.

Aetas excuſans à muneribus perſonalibus quæ ſit. 2. 7. 10 & nu. ſeq.

Aetas excuſans ab intereſſentia diuinorum, vel Eccleſiæ obſequio. 2. 7. 13.

Aetas promouendorum ad præbendam Sacerdotalem, Diaconalem, vel Subdiaconalem. 2. 19. 13. & quæ ceterorum beneficiorum Eccleſiæ Collegiatæ; num. 14.

Aetas quatuordecim annorum requiritur ad quodlibet ſimplex beneficium. 2. 19. 15. & ſufficit; nu. 16.

Aetas requiſita ad excuſationem à tutela, & cura. 2. 7. 9.

Aetas requiſita ad primam tonſuram, & priores tres minores eſt ſeptem annorum, & ad accolythatum duodecim completorum. 2. 19. 11.

Aetas Subdiaconatus, & reliquorum ſacrorum ordinum quæ olim fuerit, & quæ nunc ſit. 2. 19. 12.

Aetatem non habens, vt intra annum promoueatur ad ordinem requiſitum, non debet admitti ad diſtributiones. 2. 19. 32. Idq; procedit etiam in minoribus annexis; num. 33. ſecus in plenè diſpenſato ſuper ætate; num. 34.

Affectare abſentiam quoad non reditum præſumitur is, qui non redit ſtatim, atq; abſentiæ cauſa ceſſat. 2. 5. 32.

Affectaſſe diſceſſum præſumitur qui citius, quam neceſſe fuerit, diſceſſit. 2. 5. 30. aut eo tempore, quo abeſſe cœpit, tenebatur aliquid facere, quod non fecit; num. 31.

Affectaſſe diſceſſum præſumitur qui ſine lucro eum procurauit. 2. 5. 28.

Affectaſſe diſceſſum præſumitur vir egregius abſens cauſa publici officÿ, aut negotÿ exigui, quod quiuis expedire poſſet. 2. 5. 29.

Affectatio diſceſſus, vel diuturnæ abſentiæ ex quibus colligatur. 2. 5. 27.

Alimenta iterari non poſſunt. 2. 4. 9.

Alimentorum loco an dentur diſtributiones quotidianæ. 2. 4. 10.

Alternatim canendi forma quandonã ortum habuerit. 1. 5. 13.

Alternatim cani pſalmos ante introitum Miſſæ quis prior inſtituerit in Eccleſia. 1. 5. 14.

Alternatim recitans diuinorum officium integre recitare cenſetur. 2. 3. 25.

Ambaſciatores finita legatione non fruuntur amplius priuilegio, neque habent ſalarium. 2. 5. 34.

Amiſſionis diſtributionum pœna ipſo iure a canone inflicta ſubeunda eſt ante declaratoriam. 3. 7. 71. & nu. ſeqq. ſecus in inflicta ab inferiore; num. 74.

Ancbaran. opinio in Clem. 2. nu. 10. de æt. & qual. & ord. præficien. reÿcitur. 3. 6. 20. & nu. ſeqq.

Annalia an leuari poſſint ex diſtributionibus quotidianis. 3. 9. 18.

Annata regulariter non eſt ſoluenda de diſtributionibus quotidianis. 3. 9. 24. & num ſeqq.

Annata ſoluenda eſt de beneficÿs vnitis menſæ Capitulari, etiamſi deſignata ſint pro diſtributionibus quotidianis. 3. 9. 30.

Annata ſoluenda ne ſit de diſtributionibus in Eccleſÿs, vbi nulli alÿ ſunt reditus. 3. 9. 29.

Annatæ inſtitutio optime defenditur. 3. 6. 26. & quæ definitio; num. 27.

Annexa ſpiritualibus quotuplicia ſint. 2. 10.

Anni eiuſque diſtributio reſtringenda eſt ad prouentus, qui percepti ſunt eo anno. 3. 3. 24.

Anniuerſaria, & mortuaria non computantur in valore beneficÿ, neq; in eius impetratione neceſſario exprimenda ſunt. 1. 8. 8. & an veniant nomine diſtributionum quotidianarum. 1. 3. 12

Anniuerſarÿs & mortuarÿs qui non adfuerint in tempore, quam pœnam ex Syn. Diœceſ. 3. Mediol. ſubeant. 3. 10. 60.

Antiphona, & alternatim canendi ratio idem fuit apud antiquos. 1. 5. 11.

Antiphona quænam nunc dicatur. 1. 5. 12.

Antiphonæ B. Virginis in Sabbatis clerici qui non interfuerint quid amittant de diſtributionibus. 3. 10. 63.

Appel-

Apellans a correctione morum non auditur quoad ſuſpenſiuum effectum. 2. 7. 35.

Appellans a declaratoria pœnæ incurſæ non tenetur pœnam ſubire donec de viribus appellationis cognoſcatur, vel alias declaratoria tranſeat in iudicatum. 3. 7. 70.

Appellatio legitima ſuſpendit iudicatum quoad futurum, & quoad præſens extinguit 2. 7. 35.

Appellatio ſequens non ſuſpendit effectum excommunicationis, ſuſpenſionis ab officio, & interdicti ab ingreſſu Eccleſiæ. 2. 15. 16. *& quid in ſuſpenſione a beneficio;nu.* 17.

Aptitudo acquiſitionis non auget pretium rei, neque aliquem reddit locupletiorem. 1. 8. 7.

Arbitrio iudicis relinquitur quod non eſt definitum in iure. 3. 10. 4. *etiam non ſcripto; nu.* 5. *vel ſpeciali;num.* 6. *etiam quoad pœnam imponendam;nu.* 7.

Arbitrium iudicis debet eſſe regulatum. 3. 10. 8. *& ex quibus reguletur in imponenda pœna amiſſionis diſtributionum quotidianarum;num.* 63. *& ſeqq.*

Archidiacono, & Archipresbytero an hodie poſſit dari ab Epiſcopo ſimplex Coadiutor. 2. 1. 28.

Archidiaconus ſimul, & Canonicus an habeat duas voces in Capitulo ſecluſa conſuetudine. 1. 4. 14.

Argumentatio hæc valet; poteſt quis de aliqua re teſtari;igitur, ſi de illa non teſtetur, in ea ſuccedunt conſanguinei. 3. 3. 5.

Argumentum a decima Papali ad ſubſidium charitatiuum valet. 3. 9. 13.

Argumentum a reſtitutione in integrum ad acquiſitionem diſtributionum an recte ſumi poſſit. 2. 5. 46.

Argumentum ab vltimis voluntatibus ad contractus valet. 3. 4. 14.

Argumentum optimum ducitur ab Etymologia. 1. 1. 7. *modo tamen negatiuè concipiatur;num.* 8.

Articulari morbo, ſeu artethica laborans, an, dum abeſt, diſtributiones percipiat. 2. 6. 17. *& quid in eo, qui podagra torquetur; nu.* 18.

Aſſignari debent diſtributiones quotidianæ ſingulis horis canonicis, & Miſſæ conuentuali. 2. 3. 1. *Vbi autem aliquibus aſſignatæ ſunt, alijs non, debent omnibus aſſignari, detracta portione aliqua de præbendis; num.* 2. *&* 3. 10. 58.

Aſſignari ſingulis horis diſtributiones rationabilius eſt, & iuri conformius. 2. 3. 46.

Aſſignatio diſtributionum diuinis officijs etiam extraordinarijs, alijsq; functionibus ex Conc. Prou. Med. 3. 10. 58.

Aſſignatio rationabilis diſtributionum ſingulis horis, ſacriſq; functionibus quænam eſſe poſſit. 1. 2. 19.

Aſſignatio redituum cuilibet horæ, ſeu parti diuini officij, de qua Pius V. in ſua conſtitutione, non eſt neceſſariò ſeruanda in diſtributionibus quotidianis. 2. 3. 17. *ſed nec ſeruari poteſt, num.* 18.

Attendendum eſt quod principaliter agitur, non quod incidenter. 2. 5. 23.

Attentè, atq; ex propoſito aliquid non faciens non ſatisfacit obligationi, quam quis habet illud faciendi. 2. 2. 18.

Attentio aliqualis requiritur in recitando diuino officio ad hoc, vt clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipiat diſtributiones. 2. 2. 25.

Attentio exterior requiſita a lucrandas diſtributiones quotidianas quænam ſit. 2. 1. 17 *&* 3. 6. 75.

Attentio interior quæ requiratur in recitatione diuini officij ad mortale peccatum euitandum. 2. 2. 16.

Attentionem interiorem ad verba requiri, vt quis lucretur fructus, probabilius eſt. 2. 2. 20.

Auctoritatem alicui rei præbere quis non dicitur, ſi ad aliam rem eo tempore attendat. 2. 2. 4.

Audiens in Choro ea, quæ ex rationabili ſtatuto, vel conſuetudine ab vno pro omnibus recitantur, habetur pro integre recitante. 2. 3. 26.

B

BAnnitus, relegatus & carceratus iniuſte non amittit diſtributiones quotidianas. 2. 5. 80. *Idem ſi fuit iuſte carceratus, & tortus ob indicia, ſed fuit abſolutus. nu.* 81.

Bannitus relegatus, & carceratus iuſte omnino, quia fuit condemnatus, amittit diſtributiones 2. 5. 82.

Baſilæenſis Concilij decreta quam vim habeant. 2. 2. 14.

Bellum

I N D E X.

Bellum vt civile, vel externum eſt iuſta cauſa timoris, & abſentiæ, modo tutum non ſit in patria commorari. 2. 5. 73

Beneficia conferuntur a Papa ſub ea tacita conditione, quod ſi munera ſibi incumbentia non obierint, fructus, & diſtributiones non acquirant. 3. 7. 75.

Beneficia dantur propter officia. 2. 3. 40

Beneficia vnita menſæ Capitulari retinent nomen, & naturam beneficiorum. 3. 9. 33.

Beneficiarius non recitans horas canonicas iuſto ceſſante impedimento an teneatur ad reſtitutionem fructuum beneficij. 2. 2. 1.

Beneficiarius non recitans officium diuinum iuſto ceſſante impedimento tenetur poſt ſex menſes pro rata ad fructuum reſtitutionem 2. 2. 2. Illiq; fructus conuertendi ſunt in fabricas Eccleſiarum. num. 3.

Beneficiatus diſcedens cauſa peſtis an teneatur habere licentiam a ſuo Prælato. 2. 5. 77.

Beneficiatus in Eccleſia Collegiata non facit ſuas diſtributiones quotidianas ſi priuatim, non autem in choro recitat officium. ac diuinis intereſt. 2. 2. 4.

Beneficij nomen latiſſimè ſumptũ comprehendit omne bonum, vel priuilegium alicui conceſſum, ex quo iuuari poſſit. 1. 2. 14.

Beneficij receptio per ſimoniam realem nulla eſt, & recipiens ad dimiſſionem tenetur. 2. 18. 37. Idque etiamſi ſimonia commiſſa ſit ignorante eo, qui recepit beneficium num. 38.

Beneficium Principis latiſſimè eſt interpretandum. 2. 14. 6. & 39.

Beneficium Principis quid ſit. 2. 14. 4.

Bona Eccleſiæ vocantur patrimonium Chriſti. 3. 1. 15. & bona pauperum. num. 16.

Bonorum omnium amiſſio iuſtè timetur. 2. 5. 64. immo & amiſſio maioris partis bonorum. num. 65.

C

Caecus an, dum abeſt a choro, percipere debeat diſtributiones quotidianas. 2. 6. 16.

Canones plerique ad merum fauorem clericorum conditi ſunt. 2. 13. 4.

Canonicales ædes habitans, ſi foris pernoctauerit, quam pœnam ex Conc. 3. Prou. Med. ſubeat. 3. 10. 48.

Canonicatum recipiens cum intentione non ſuſcipiendi ordinem requiſitum, ſed lucrandi diſtributiones quotidianas vnius anni, an eas ob id amittat. 2. 19. 39

Canonici a Capitulo ad id deputati in caſibus quibus Epiſcopus conſilium a Capitulo habere debet, percipiunt diſtributiones, dum ea de cauſa ſine fraude: abſunt, vt conſilium præbeant. 2. 8. 11. & 2. 11. 42.

Canonici aſſociantes Epiſcopum extra ſuam Eccleſiam non lucrantur diſtributiones. 2. 8. 14.

Canonici cogi poſſunt etiam ſub pœna amiſſionis alicuius partis diſtributionum obire officia ad vnumquemque ratione proprij ordinis, aut muneris hebdomadarij ſpectantia. 2. 2. 9. & num. ſeqq.

Canonici cogi poſſunt etiam ſub pœna amiſſionis diſtributionum ad aſſiſtendum, & inſeruiendum Epiſcopo Pontificalia exercenti. 2. 2. 12.

Canonici, de quorum conſilio, & aſſenſu Epiſcopus procedit in criminalibus cauſis contra Canonicos, percipiunt diſtributiones. 2. 8. 19.

Canonici Eccleſiæ non numeratæ capaces ſunt diſtributionum.

Canonici, & alij beneficiati debent inſeruire Eccleſijs Collegiatis continue in diuinis officijs quacunque conſuetudine non obſtante. 2. 2. 10.

Canonici, & obtinentes dignitatem in Eccleſiis Collegiatis cogi poſſunt ſub pœna amiſſionis diſtributionum quotidianarum, & alijs arbitrarijs pſallere in Choro. 2. 2. 13.

Canonici, & qui dignitates obtinent in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis etiam ſecluſa conſuetudine, vel ſtatuto tenentur pſallere in Choro licet adſint Manſionarij 2. 2. 31. & num. ſeqq.

Canonicis habent diſtributiones propter chorum, & eas lucrantur ratione chori, quæ conſiſtit in communnicatione. 2. 2. 38.

Canonici meditari debent quæ canuntur. 2. 2. 42.

Canonici non tenentur canere cum officium ſit cantu figurato. 2. 2. 5.

Canonici non tenentur cantu etiam firmo, vt vocant canere nonnulla, puta Antiphonas completas, pſallendas, & alia huiuſmodi, dum tamen adſint Manſionarij. 2. 2. 8.

Cananici omnes exiſtentes in ſeruitio ſui

Epiſcopi

Epiſcopi an percipiant fructus præbendarum. 2. 8. 6. & *quot eſſe debeant num.* 7.

Canonici, qui adhibentur ab Epiſcopo in iis, quę ad Seminarium rectè inſtituendum pertinent, an percipiant diſtributiones. 2. 8. 17.

Canonici, qui adhibentur ab Epiſcopo pro publicandis Indulgentiis, videntur percipere debere diſtributiones. 2. 8. 16.

Canonici, qui cum Epiſcopo abſunt cauſa viſitationis an pro eo tempore percipere debeant diſtributiones. 2. 8. 22.

Canonici, quibuſcum Epiſcopus fructus nonnullorum Hoſpitalium in alium vſum conuertit, an pro eo tempore percipiant diſtributiones. 2. 8. 20.

Canonici, quibuſcum Epiſcopus ſtatuit de iis, quæ pertinent ad diuina officia, & Eccleſię miniſtros, percipiunt pro eo tempore diſtributiones quotidianas. 2. 8. 22. & 2. 11. 41.

Canonici ratione præbendarum tenentur ſaltem aliquando in Chorum conuenire. 2. 2. 23.

Canonici ſupernumerarii, & creati cum expectatione præbendæ percipere poſſunt quotidianas diſtributiones. 2. 1. 4. & num. 7.

Canonici ſupernumerarii habent ſtatim omnia iura canonicæ, vt ſtallum in Choro, & vocem in Capitulo, ideoque poſſunt eligere. 2. 1. 5.

Canonici ſupernumerarii non habent diſtributiones, vbi conſuetudo ſit, quod non habeant iura canonię. 2. 1. 10.

Canonici ſupernumerarii poſſunt eſſe delegati Papæ in cauſarum cognitione. 2. 1. 6.

Canonici tenentur omnino in defectum Manſionariorum ſpallere in Choro. 2. 2. 25.

Canonici vitam communem olim degebant, atque vno in loco omnes habitabant. 1. 5. 17.

Canonici vocandi ſunt ad Synodum, vbi in ea aliquid ſtatuendum ſit, quod ad Capitula, & Eccleſias Collegiatas pertineat. 2. 13. 30.

Canonicis, & qui Dignitates obtinent in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis, competit diſtributiones poſſe percipere. 2. 1. 2.

Canonico abſenti, qui ex diſpenſatione ſeruit per Vicarium, non ideo debentur diſtributiones, ſed nec eius Vicario. 2. 1. 34. & 2. 5. 20.

Canonicorum duo genera extiterunt, regularium, & ſecularium. 1. 5. 18.

Canonicus abſens cauſa legationis, vel muneris publici a Capitulo ſuo miſſus percipere debet diſtributiones. 2. 11. 91.

Canonicus condemnatus in lite ſuper Canonicatu, & præbenda ad reſtituendos fructus: non tenetur relaxare diſtributiones. 1. 6. 11.

Canonicus in herbis quis dicatur. 2. 19. 17.

Canonicus iuſſu Epiſcopi propter euidentem Eccleſiæ neceſſitatem ad Romanam Curiam accedens percipit diſtributiones. 2. 11. 39.

Canonicus non habet diſtributiones, niſi fuerit inſtallatus quoad Chorum, vbi adſit conſuetudo, quod non adminiſtret iura canoniæ, niſi fuerit inſtallatus. 1. 2. 1. 11.

Canonicus, qui in loco, vel habitu non Canonicali diuinis intereſt, an lucretur diſtributiones. 2. 19. 40.

Canonicus, qui non canit ob aliquam iuſtam cauſam, diſtributiones lucratur. 2. 2. 45. *Idem ſi partem minorem notabili non canat; num.* 46. *Aut ſi propter impedimentum legitimum canere non poteſt; num.* 47.

Canonicus receptus vltra numerum de mandato Papæ habere debet diſtributiones quotidianas, donec aſſequatur præbendam, vel reditus augeantur. 2. 1. 14.

Canonicus receptus vltra numerum mandante Pontifice poſtquam reliqui Canonici ſemel ſtregerunt numerum, habebit diſtributiones. 2. 1. 9.

Canonicus receptus vltra numerum non habet diſtributiones, cum Papa mandat recipi aliquem in Eccleſia, in qua eſt certus numerus, neque ei derogat, neq; mandat recipi cum plenitudine iuris canonicalis. 2. 1. 13.

Canonicus receptus vltra numerum non ſimpliciter, ſed cum hoc, quod ſit ſupernumerarius, non habet diſtributiones. 2. 1. 12.

Canonicus ſtatim poſt 14. *annum iure creatus, habere debet diſtributiones quotidianas.* 2. 19. 18.

Canonicus tanquam Epiſcopus Concilio maximè generali præſens non debet regulari-

ter

ter percipere diſtributiones. 2. 11. 40. ſecus vbi vt Theologus, vel Canoniſta intereſſet nomine Capituli ſui; aut pœnis adeſſe cogeretur, dum alias diuinis ſoleret intereſſe, nec eſſet abſuturus; nu. 91.

Cantum ſcire debet clericus Eccleſiæ Collegiatæ ad hoc, vt ad diſtributiones quotidianas admittatur. 2. 19. 35.

Cantus figuratus, licet in Eccleſia congruus ſit, ac decens, non tamen eſt neceſſarius, aut præceptus. 2. 2. 7.

Capax diſtributionum gaudet integre priuilegio duorum menſium abſentiæ ſi decem menſib. ſeruiuit Eccleſiæ, alias ſolum ad ratam. 2. 14. 34. & ſeq.

Cappellani quoque nonulli capaces ſunt diſtributionum. 2. 1. 18. eorum tamen menſa diſtincta erit a menſis cęterorum portioque deficiens accreſcet cæteris Capellanis; num. 19.

Capellania titularis diſtinctum beneficium, & quodammodo diſtinctam Eccleſiam ab Eccleſia, & beneficio Canonicatus, & Portionis conſt. tuit. 2. 11. 51.

Capellanus mercennarius, qui ſimul Canonicus ſit, celebrans in Eccleſia Collegiata, dum diuina recitantur, an, & quando diſtributiones percipiat. 2. 11. 51.

Capitulis de rebus ſpiritualibus habendis qui non adfuerint ex Canonicis, qualiter ex Conc. Prou. Med. 7. puniendi. 3. 10. 59.

Capitulum interdictum a iure, vel ab homine nullo modo poteſt diuina off. cia in Eccleſia recitare. 2. 16. 30. neque percipit diſtributiones; num. 31. ſed eæ conuertuntur in Eccleſiæ vtilitatem; num. 32.

Capitulum non celebrans Miſſas ex legato, ſimiliue iure debitas quid amittat. 3. 10. 51.

Capitulum quibus caſibus ſuccedat Epiſcopo in iuriſdictione, & adminiſtratione. 2. 11. 81.

Capitulum ſede vacante non poteſt ſupprimere præbendas, aut portiones vigore Conc. Trid. 1. 5. 26. Neq; prelatus Eccleſiæ Collegiatæ, licet ipſe ſit exemptus, & Eccſia inſignis; num. 30.

Capitulum ſede vacante poterit ſtatuere, quæ pertinent ad ſtatum Eccleſiæ, duratura etiam tempore Epiſcopi ſuccedentis. 2. 13. 24.

Capitulum ſolum ſede non vacante ſtatuere non poteſt, quę ad diuina officia, & Eccleſiaſticum miniſterium pertinent. 2. 13. 27.

Cap. vnicum, de cler. non reſid. lib. 6. eſt ſedes materiæ diſtributionum quotidianarum. 1. 1. 14.

Cap. vnicum, de cler. non reſid. in 6. loquitur de abſentibus propter vtilitatem illius Eccleſię, cui adſcripti ſunt. 2. 11. 24.

Cap. vnicum, de cler. non reſid. in 6. quomodo probet, Canonicos teneri pſallere in Choro, licet adſint Manſitnarij. 2. 2. 32.

Captus ab hoſtibus non amittit diſtributiones. 2. 5. 55.

Carcer, & vincula iuſtè timentur. 2. 5. 63.

Cardinalatus eſt maior dignitas poſt Papatum. 2. 9. 1.

Cardinali inſeruiens percipit in abſentia fructus præbendæ. 2. 9. 7. non tamen diſtributiones; num. 8.

Cardinali Legato inſeruiens percipit in abſentia fructus præbendæ. 2. 9. 3. & num. ſeqq.

Cauſa finalis, & impulſiua quæ dicatur. 2. 18. 32.

Cauſæ iuſtæ, ob quas ſtatui poſſit, vt abſentibus dentur diſtributiones, quænam ſint. 2. 23. 45. vbi etiam quædam opinio Nauar. reijcitur; & num. 46.

Celebrans ex deuotione in Eccleſia Collegiata, dum diuina recitantur, percipit diſtributiones. 2. 11. 53. Modo id indiſtinctè non fiat, neq; celebrantium, ſed Superioris arbitrio committatur. num. 54.

Celebrans in Eccleſia Collegiata tempore diuinorum an indiſtinctè poſſit ex conſuetudine, vel ſtatuto percipere diſtributiones. 2. 11. 56.

Celebrans tempore interdicti in loco interdicto incurrit irregularitatem, ſecus tempore ceſſationis a diuinis. 2. 19. 8.

Cenſura trahit ſecum executionem, nec per appellationem ſuſpenditur. 1. 6. 52.

Cenſuræ ipſo iure irrogatæ obligant ante declaratoriam. 3. 7. 6. 1.

Cenſurę quæ ſint, & quomodo inter ſe differant. 2. 15. 1.

Ceſſatio a diuinis a quo decerni poſſit. 2. 16. 25.

Ceſſatio a diuinis an impediat adminiſtrationem Sacramentorum. 2. 16. 6.

Ceſſatio a diuinis duplex, alia generalis,

alia

aliâ particularis. 2. 16. 16.
Ceſſatio a diuinis eſt quid facti, interdictum quid iuris.2.16.4.
Ceſſatio a diuinis, & interdictum quid ſint.2.16.2.
Ceſſatio a diuinis, & interdictum valde differunt.2.16.1.& nu.ſeqq.
Ceſſatio a diuinis, in nullo caſu eo ipſo inducitur.2.16.22.
Ceſſatio a diuinis non eſt cenſura Eccleſiaſtica, ſicut interdictum.2 16.3.
Ceſſatio a diuinis poſt appellationem decreta an ſit nulla.2.16.5.
Ceſſationis a diuinis quę cauſa ſit in iure expreſſa.2.16.23.& qualis, & quomodo diſcutienda; num.24.
Ceſſationis a diuinis ſiue iuſtæ, ſiue iniuſtæ tẽpore clerici non percipiunt diſtributiones quotidianas, ſed eas repetunt ab eo, qui ceſſationis cauſa fuit.2. 16.36. fructus autem prębendę percipient; num.37.
Ceſſationis a diuinis tempore ſolemniter celebrari poſſunt diuina officia in feſtiuitatibus exceptis 2.16.46.
Ceſſationis tempore an celebrari debeant ſingulis diebus in Eccleſiis diuina officia ſubmiſſa voce.2.16.9.
Chorum ſerò ingrediens an, & quando peccet vel lucretur diſtributiones quotidianas. 2. 3.27.
Chorus, qui errauit cantando aliud, vel aliter, quam debuit, non tenetur id ſupplere conuentualiter.2.2.48.
Citatio, vt afficiat, debet reproduci in actis etiam in terminis Conſtit.142.Pii Quarti, quibuſdam caſibus exceptis.1.9.30.
Clauſula, (quantum ſibi videbitur,) an importet meram voluntatem, vel arbitrium boni viri.1.9.27.
Clem.vn.de ſequeſt.poſſ.& fruc.comprehendit Canonicatum, & præbendam, eiusque fructus. 1.9.16. non tamen diſtributiones quotidianas. num.18 niſi in vno caſu. num.21.
Clement. vt ij, qui, de ætat. & qual. & ord. præfic.loquitur non de extraordinarijs, ſed de veris, & proprijs diſtributionibus. 1. 3.12.
Clerici Collegiatarum Eccleſiacarum indiſtincte iubentur in Choro diuina officia decantare.2.2.36.
Clerici Eccleſiarum Collegiatarum diſtincti a Dignitatibus, Canonicis, & Manſionarijs capaces ſunt diſtributionũ quotidianarum 2.1.17.
Clerici Eccleſiarum Collegiatarum tenentur per ſeipſos obire munera ſui ordinis: vel, vbi ea non ſint, tenentur ſaltem pſallere. 2.19. 19. quod ſi adhęc apti non ſint, irrita eſt prouiſio; num.20.
Clerici interdicti a iure, vel ab homine nullo modo poſſunt diuina officia in Eccleſia recitare, neq; percipere diſtributiones.2.16.33. eorum autem portio cęteris accreſcit; num. 34.
Clerici omnes abſentes non poſſunt conſuetudinis vi percipere fructus beneficiorum ſuorum in Eccleſijs inſignibus 2. 12.35. niſi reditus valde tenues ſint, num.36.
Clerici omnes Collegiatarum Eccleſiarum etiam Canonici, tenentur Eccleſiæ inſeruire, & pſallere, vt lucrentur diſtributiones. 1.4.21.
Clerci, qui diutius, puta per quadraginta annos continuos Eccleſiæ inſeruierunt diuinis intereſſendo, poſſunt ex conſuetudine præſcripta tanquam emeriti milites in abſentia percipere diſtributiones.1.12.61.
Clerici ſtrictius tenentur ad elemoſinam de eo, quod ſupereſt ſuo ſtatui, quem ſtrictiorem habent.3.4.8.
Clericis dumtaxat Eccleſiarum Collegiatarum competit percipere poſſe quotidianas diſtributiones:2.1.1.
Clerico Collegiatæ quædam errata committenti quę pœna imponatur a Concil. 1. Prouinc.Mediol.3.10 43.& ſeqq.
Clericus cogi non debet mendicare, ſordidumue quæſtum exercere.1.9.63. & conueniri nequit vltra id, quod facere poteſt, ne egeat; num.64.
Clericus conueniens in Eccleſiam minus principaliter propter diſtributiones nec peccat, nec tenetur ad reſtitutionem. 2. 18. 29. Ex quo nonnulla inferuntur; num.30.
Clericus magis principaliter conueniens in Eccleſiam propter diſtributiones peccat, ſed non tenetur ad reſtitutionem 2.18.32.
Clericus quando dicatur magis, vel minus principaliter in Eccleſiam conuenire propter lucrum.2.18.31.
Coadiutor alius ſimplex, alius cum futura ſucceſſione.2.1.21.

Coadiu-

Coadiutor cum futura ſucceſſione diſtributiones lucratur non pro ſe, ſed pro Coadiuto. 2.1.34. aliquando tamen ei pars diſtributionum in litteris aſſignatur percipienda de conſenſu Coadiuti; num. 35.

Coaditor cum futura ſucceſſione tenetur ad reſidentiam perſonalem non præciſam, ſed cauſatiuam. 2.1.36.

Coadiutor ſimplex an dari poſſit Canonico, Portionario, aut Dignitatem obtinenti. 2.1. 26. & 28. & quid in Canonico Theologo, vel Pœnitentiario; num. 27.

Coadiutor ſimplex capax eſt illius partis diſtributionum, in qua ei ſtipendium aſſignatur. 2.1. 30. & ſeq.

Coadiutori ſimplici miniſtrandæ ſunt expenſæ neceſſariæ ex redditibus beneficij Coadiuti. par. 2. quæſt. 1. num. 31.

Coadiutus capax eſt diſtributionum quotidianarum, ac ſi Coadiutorem ſimplicem non haberet. 2.1.22. excepta ea parte, quæ Coadiutori aſſignata ſit, num. 23.

Coadiutus diſtributionum capax eſt perinde, ac ſi Coadiutorem cum futura ſucceſſione non haberet. 2.1.32.

Colluſio, remiſſio, & pactio in quotidianis diſtributionibus quomodo a Conc. 1. Prou. Med. prohibita. 3.10. 38.

Compilatio canonum ſine Papæ, legum ſine Imperatoris ſpeciali auctoritate fieri, ediq; non poteſt. 1.9. 49. & ibi, quomodo compilatio iurium facienda ſit.

Compilatio Septimi Decretalium a Petro Matthæo nec rite nec recte facta fuit. 1.9. 48. & duob. ſeqq.

Compilatio Septimi Decretalium quomodo facienda foret. 1.9.50.

Compoſitio cum Camera Apoſtolica, ob abſentiam, an fiat de diſtributionibus. 3,6.30. & quid ob gratiæ nullitatem. 3.9.30.

Conceſſio diſtributionum abſentibus a Pontifice facta neq; diſpenſatio, neq; beneficium, ſed priuilegium proprie dicitur, ſtrictamq; habet interpretationem. 2.14. 17. & ſeq.

Concilia Prouincialia definire aliquid poſſunt, contra Gratian. 2.13. 28. non tamen maiora negotia; nu. 29.

Conciliatio vera ad cap. cum deceat, de elect. in 6. & cap. vnicum, de cleric. non reſid. eod. lib. 2.11. 22.

Conciliationes quædam probabiles, & nouæ ad cap. vnicum, de cler. non reſid. lib. 6 & cap. cum non deceat, eod. lib. 2. 11. 28.

Concilium Prou. Mediol. 4. ſub tit. de diſtribution. verſ. quicunque, quomodo intelligendum. 2.1. 55.

Concilium Prouinciale quid poſſit definire circa diſtributiones. 2.13. 27.

Concil. Triden. ſeſſ. 22. cap. 3. de refor. quid diſponat de diſtributionibus. 1.5. 26. & 2. 2. 11.

Concilium Trid. ſeſſ. 24. cap. 14. de reformat. quas conſtitutiones, & conſuetudines improbet circa admiſſionem ad diſtributiones. 2. 18. 54.

Concubinarius quando amittat diſtributiones. 2.17. 21. & 41. necnon 3.10. 56.

Condemnatio facta in declaratoria ad diem commiſſi criminis retrotrahitur. 3.7. 69.

Condemnatio fructuum continet diſtributiones vbi in illa Eccleſia nulli alij ſint reditus, aut vbi de ijs facta ſit ſpecialis proteſtatio in actu. 1.6. 16.

Condemnatio in fructibus perceptis, & qui percipi potuerunt, quando fiat. 1. 6. 17.

Confabulantes, ſubſcribentes, aliudq; officium recitantes, dum horæ in Choro canuntur, peccant, nec lucrantur diſtributiones. 2. 3. 24.

Confeſſiones audiens tempore diuinorum, ſi non ſit Pœnitentiarius, non debet percipere diſtributiones. 2.11. 67. Niſi aliud conſuetudine, vel ſtatuto caueatur; num. 68.

Congrua portio an poſſit detrahi ex diſtributionibus quotidianis. 3.9.18.

Coniunctio hominis, vel legis reperitur in diſtributionibus quotidianis. 3.6. 18. & nu. ſeqq.

Coniunctio mixta quid ſit, & quomodo inducatur. 3. 6.6.

Coniunctio quotuplex. 3 6.2. & num. ſeq.

Coniunctio realis tantum quid ſit, & quando inducatur. 3.6.5.

Coniunctio verbalis quomodo inducatur. 3. 6.4.

Conſanguinei ſuccedunt clericis in ijs, quorum habent dominium. 3.3. 6. Item in quæſitis induſtria, & labore, licet pendeant a clericatu; num. 7.

Conſenſus Capituli poteſt requiri in alienatione, licet de eius intereſſe non agatur. 2. 11. 107.

Conſenſus Curatoris in alienatione bono-

rum minoris & partis in donatione bonorum filii familias pleno iure cur requiratur. 2. 11. 108.
Conſenſus populi, ſeu Collegij ſaltem tacitus neceſſarius eſt ad inducendam conſuetudinem. 2. 12. 17.
Conſtitutio 57. Pij V. ſummatim refertur. 1. 9. 44. comprehendit fructus beneficiorum, diſtributiones groſſas, & quotidianas; nu. 45. ceſſat ſi Capitulum non fuit in culpa non tradendi poſſeſſionem; nu. 51.
Conſtitutio 142. Pij IV. ſummatim refertur. 1. 9. 22. in multis conuenit cum Clem. vn. de ſequeſtr. poſſ. & fructus num. 23. & in multis ab ea diſcrepat; num. 24. & ſeq. an vtilior ſit immiſſione vigore Breuis, vel ſubrogationis gratioſæ; num. 43.
Conſtitutio ſpecialis an poſſit denegare diſtributiones quotidianas abſenti in caſibus quibus poteſt eas de iure communi habere. 2. 12. 40.
Conſuetudine aſſignari quidem poſſunt omnes diſtributiones aliquibus horis, non tamen poteſt quis intereſſendo vni horæ lucrari diſtributiones aſſignatas omnibus horis. 2. 3. 45.
Conſuetudine induci poteſt, vt abſens cauſa ſtudij percipiat diſtributiones quotidianas. 2. 10. 28.
Conſuetudine induci, vel decerni ſtatuto an poſſit, vt qui per multos annos Eccleſiæ ſeruierunt, in abſentia percipiant diſtributiones. 2. 7. 20.
Conſuetudine poteſt induci, vt, qui habet Dignitatem, & Canonicatum, vel duos Canonicatus, habeat duplices diſtributiones. 2. 4. 16.
Conſuetudines, & ſtatuta exigentia aliquid in ingreſſu quænam ſint licita. 2. 18. 55.
Conſuetudo alia contra alia præter, alia ſecundum ius. 2. 12. 1.
Conſuetudo auferens diſtributiones abſenti in caſibus a iure expreſſis valet. 2. 6. 23. & 2. 12. 40.
Conſuetudo cogẽs Canonicos ad pſallendum in Choro ſufficit, vt ſit decennalis. 2. 2. 30.
Conſuetudo contra ius extenditur vbi vnus caſus habet ſe correlatiue ad alium, militatque eadem ratio. 2. 12. 25. Aut vbi duo æquiparantur a lege antiqua; num. 26. aut vbi vnum habet ſe conſecutiue ad aliud; num. 27.
Conſuetudo contra ius, non autem præter ius debet neceſſario eſſe rationabilis. 2. 12. 6.
Conſuetudo contra ius non extenditur de caſu ad caſum, neq; de loco ad locum, neq; de perſona ad perſonam. 2. 12. 23. niſi caſus ad quem fit extenſio, late contineatur ſub vocabulo caſus expreſſi; nu. 24.
Conſuetudo contra ius, qua vſus eſt Summus Pontifex, poteſt eſſe dumtaxat decennalis. 2. 12. 4. Idem in conſuetudine contra conſtitutionem non receptam; num. 5.
Conſuetudo contra ius requirit ſpatium quadraginta annorum ſaltem de iure canonico. 2. 12. 2.
Conſuetudo etiam pœnalis, ſi contineat animæ, aliumue fauorem, extenditur ad ſimilia. 2. 12. 30.
Conſuetudo extenditur vbi militat eadem omnino ratio. 2. 12. 29.
Conſuetudo generalis approbata, & tolerata per Papam, & Eccleſiæ Prælatos excuſat. 2. 2. 6.
Conſuetudo immemorabilis tribuens diſtributiones quotidianas ei, qui per alium inſeruit Eccleſiæ, & intereſt diuinis, eſt admittenda. 2. 12. 48.
Conſuetudo in tribuenda maiori portione vni clerico Eccleſiæ Collegiatæ quam alteri attendenda eſt. 2. 4. 4. ſufficitque decennalis; num. 5.
Conſuetudo induci poteſt, vt non teneantur canonici pſallere, modo id a pijs viris fiat. 2. 2. 43. debet autem induci cum aliqua ratione ſpatio quadraginta annorum; num. 44.
Conſuetudo inducta poſt legem tollentem conſuetudinem an, & quando ſuſtineatur. 2. 12. 20. & quid, ſi tantum tollat aliquid vt irritationabile; num. 21.
Conſuetudo interpretatiua dubij iuris, an aliquibus abſentibus tribuendæ ſint diſtributiones, valet. 2. 12. 44.
Conſuetudo interpretatiua iuris non requirit curſum temporis, ſed ſolum actus ipſos. 2. 12. 11.
Conſuetudo legitima circa pœnam amiſſionis diſtributionum quotidianarum attendenda eſt. 3. 10. 34.
Conſuetudo legitime præſcripta eſt quadragena-

genaria. par.2. queſt.12. num.2.

Conſuetudo non debet neceſſario eſſe obtenta in contradictorio iudicio. 2.12.19.

Conſuetudo parum præiudicialis Eccleſiæ valet.2. 3.44.

Conſuetudo præter ius inducitur ſpatio decem annorum.2. 12.9. Niſi tenderet ad præiudicium iuris Eccleſiæ;num.10.

Conſuetudo quęnam regulariter ſit admittenda.2.4.17.

Conſuetudo,quod Canonici, qui nolunt promoueri intra annum ad ordinem requiſitum,percipiant integras diſtributiones quotidianas,non valet.2.12.41.

Conſuetudo, quod clericus in abſentia ſine cauſa percipiat diſtributiones, non valet. 2. 12. 37. etiam immemorabilis;num.38. etiamſi alij reditus in ea Eccleſia non eſſent;aut conſuetudo fingeret, tales abſentes in Eccleſia reſidere; num. 39.

Conſuetudo, quod diſtributiones quotidianæ inæqualiter aſſignentur diuinis officijs,valet.2.12.43.

Conſuetudo, quod diſtributiones vnius diei vnica hora acquirantur, non valet. 2. 3. 50.

Conſuetudo,quod,qui abfuit propter Eccleſiæ vtilitatem,manens domi per tres dies percipiat diſtributiones,valet.2.12.49. Idem in abſente ob aliam iuſtam cauſam ; num. 50. debet autem eſſe quadragenaria ; num. 51.

Conſuetudo rationabilis quæ ſit, iudicis arbitrio relinquitur.2.12. 7. Ex quibus autem Iudex informare debeat animum ſuum ; num. 8.

Conſuetudo tribuens duplicem diſtributionem ei,qui Canonicatũ ſimul,& Dignitatem,vel duos Canonicatus obtinet,inducitur decennio.2.4.18.

Conſuetudo tribuens groſſas diſtributiones abſenti de licentia Capituli ob ſua negotia, valet.2.12.68.

Conſuetudo tribuens per tres dies diſtributiones Canonico nuper creato, qui diuinis non interſit, non valet.2.12.40.& 51.

Conſuetudo tribuens vniuerſas diſtributiones certis duntaxat horis ratione aliqua inducitur ſpatio quadraginta annorum. 2. 3. 47. Ad eam verò tollendam ſufficiet decennium;num.48.

Conſuetudo vnius ciuitatis, & loci extenditur ad loca illi ſubiecta non habentia ſpecialem conſuetudinem.2.12.28.

Conſuetudo,vt diſtributiones tribuantur horis non integris,neque omnibus, valet. 2. 3.43.

Conſuetudo, vt iis,qui abfuturi ſunt ob Eccleſiæ vtilitatem, tres dies tribuantur ad colligendas ſarcinulas, valet. 2.12.52.

Conſuetudo, vt ſeruiens in vna hebdomada lucretur diſtributiones etiam in alia, non valet; ſecus vt ſeruiens in hebdomada non ſua eas lucretur.2.12.40.& 51.

Copula,& regulariter ponitur inter diuerſa. 1. 4.19.

Correctio legum, & canonum odioſa eſt. 2. 11. 29. admittenda tamen vbi duæ leges conciliari non poſſunt;num. 30. Immo ex ſe aliquando iuſta, & vtilis eſt ; num. 31.

Couar.lib.3 var reſol.cap.13.num. 3. & 8. explicatur. 2.13.40.

Culpa quando noceat priuilegio alicui a iure conceſſo.puta pauperi,aut ſimilib. 2.6.13.

Cultus diuinus augeri debet,idq;fauorabile eſt.1.10.12.& 2.2.41.

Cultus diuinus non minuitur,ſi dentur antiquis Canonicis,vel eorum hæredibus diſtributiones iam acquiſitæ 3.3.26.

Curam animarum exercens in alia Eccleſia an percipere debeat diſtributiones quotidianas illius,in qua Dignitatem,vel Canonicatum obtinet.2.11.69.& num.71.

D

Debilis in cruribus, vel tibijs an percipiat diſtributiones.2.6.14.

Debilitas, & infirmitas quandonam æquiparentur.2.6. 15.

Decij conſil. 180. manifeſtus error. 3. 3. 20. cuius rationes referuntur ;num.21.& refelluntur;num.22.& ſeqq.

Decima, & collecta ſoluenda de fructibus beneficij an debeat ſolui ab eo, qui fructus illius anni percepit, licet, antequam ſoluat, deſinat eſſe beneficiarius. 3. 8.24.

Decima Papalis non ſoluitur de diſtributionibus quotidianis vbi ea ſit impoſita ſuper fructibus,& reditibus beneficij.3.9.

etiam in illis Eccleſijs, vbi nullę ſunt præbendæ; num. 9.
Decima Papalis publicam vtilitatem continet vniuerſalis Eccleſiæ, non ſic decima Seminarij. 3. 9. 18.
Decima Papalis ſoluitur de diſtributionibus quotidianis vbi impoſita ſit ſuper omnibus prouentibus Eccleſiaſticis. par. 3. quæſt. 9. num. 10.
Decima pars fructuum habita fuit notabilis, & in vltimo gradu conſiderabilitatis 2. 3. 34.
Decima pro Seminarij ſumptibus vnde detrahenda. 3. 9. 13.
Decima pro Seminario non detrahitur ex diſtributionibus quotidianis. 3. 9. 14. Idque procedit tam in antiquis, quam in nouis diſtributionibus; num. 15.
Decima, ſeu aliqua quota quando Seminario ſoluatur. 3. 9. 1. & quomodo taxanda; num. 2.
Decima ſpiritualis ſoluenda eſt de diſtributionibus quotidianis. 3. 9. 3.
Decima ſpiritualis ſoluitur de omnibus fructibus, & prouentibus. 3. 9. 4.
Decima ſpiritualis ſoluitur de prædijs Eccleſiaſticis etiam dotalibus. 3. 9. 5. Et de omni artificio; num. 6. quin & de omni lucro, & ſtipendijs; num. 7.
Decimam partem vnius horæ ſi quis omittat in ſingulis horis non intereſſendo, confabulando, &c. non lucratur diſtributionem illius horæ. 1. 3. 37.
Decimandi ius pretio transferens ſimoniam committit. 2. 18. 53.
Definitio conuertitur cum ſuo definito. 1. 4. 3. ab eaq; optimum, ac neceſſarium argumentum ſumitur; nu. 4.
Definitio diſtributionum quotidianarum a Verrutio allata reijcitur tanquam deficiens. 1. 4. 8. pariter definitio Couar. & Rebuf. num. 9.
Definitio diſtributionum quotidianarum vera, & perfecta affertur. 1. 4. 10.
Definitio eſt initium omnis diſputationis. 1. 1. 1. & quomodo; nu. ſeqq.
Definitio perfecta debet habere genus, ac propriam, & completam differentiam. 1. 4. 7.
Definitio quælibet in iure ciuili periculoſa eſt. 1. 4. 5. Ideoque cauti eſſe debent, qui rem aliquam definiant; nu. 6.
Definitio ſubſtantiam, & naturam rei explicat. 1. 4. 2.
Definitionem rei optimam afferre maximi momenti eſt 1. 4. 1.
Degradatio, ſeu realis depoſitio quid ſit. 2. 17. 3.
Degradatio tribus tantum caſibus iure infligitur. 2. 17. 6.
Degradatus eo ipſo amittit diſtributiones quotidianas. 2. 17. 27. eſtq; priuatus beneficijs. nu. 28. reſtitutus vero recuperat beneficium, & diſtributiones deinceps non amittit; num. 29.
Degradatus habet alimenta ex reditibus Eccleſiaſticis 2. 17. 32.
Depoſitio, & degradatio in quibus differant. 2. 17. 4.
Depoſitio quibus caſibus infligi poſſit. par. 2. 17. 5
Depoſitio quotuplex ſit. 2. 17. 2.
Depoſitio, ſeu verbalis degradatio quid ſit. 2. 17. 1.
Depoſitus ab ordine, officio, vel beneficio amittit diſtributiones. 2. 17. 23. danda tamen ei ſunt alimenta ex reditibus; num. 24.
Depoſitus iniuſtè recuperat diſtributiones quotidianas. 2. 17. 25. Reſtitutus eas deinceps non amittit; num. 26.
Dictio vniuerſalis omnes ſpecies includit, & quod improprie venit. part. 3. quæſt. 5. num. 11.
Dictiones importantes latam ſententiam quæ ſint. 3. 7. 35. & num. ſeq.
Dictiones remouentes omnem dilationem quæ ſint, & an importent latam, vel ferendam ſententiam. 3. 7. 36. & num. ſeqq.
Differens implementum cauſę a ſtatuto probatę non acquirit diſtributiones, contra Nauar. 1. 13. 44.
Dignitatem obtinens dum incumbit in ciuitate curæ animarum ſibi annexæ haberi debet præſens in choro. 1. 11. 71.
Dignitatem obtinentes percipiunt diſtributiones. 2. 4. 3.
Dignitatem ſimul, & Canonicatum obtinens an habeat duas voces in Capitulo ſecluſa conſuetudine. 2. 4. 14.
Dimidia diſtributionum non ſubtrahitur clericis non promotis ad ordinem ſacrum intra annum, quorum beneficijs non eſt annexus ſacer ordo. 2. 19. 27.

Di-

Dimidia diſtributionum ſubtrahitur non promoto intra annum, licèt interſit diuinis, & officium recitet. 2.19.30.

Dimidia dumtaxat diſtributionum ſubtrahitur non promoto intra annum. 2.19.24. *quæ etiam ſubtrahenda non eſt, ſi ſit neceſſaria ad victum;* num. 25. *contrarium tamen verius eſt;* num. 26.

Diſcedens a ciuitate tuendæ valetudinis cauſa habet diſtributiones. 2.7.10. *Idem in eo qui propter morbum contagioſum abeſſe iubetur;* nu. 11.

Diſiuncti verbaliter, & realiter quinam ſint. 3.6.7.

Diſpenſatio quid ſit. 2.14.2.

Diſpenſatio ſtrictiſſimam patitur interpretationem. 2.14.5. & 39.

Diſpenſatus, ne promoueatur intra annum, habebit poſt annum integras diſtributiones quotidianas 2.19.23.

Diſpoſitio puniens delicta fauorabilis eſt ob publicum fauorem. 1.10.16.

Diſpoſitio tendens ad vtilitatem Eccleſiarum fauorabilis eſt. 1.10.13.

Diſtinguendum non eſt vbi lex non diſtinguit 2.2.37.

Diſtribuere eſt ius ſuum cuique tribuere. 1.1.10.

Diſtributiones a quo recuperabit excommunicatus, & ſuſpenſus iniuſtè. 2.15.44. & num. ſeq.

Diſtributiones aliæ groſſæ, & impropriæ; aliæ minutæ, propriæ, & quotidianæ. 1.9.33.

Diſtributiones alicui auferri non debent, ſi ob id cultus diuinus minuitur. 1.10.17. *alias ſecus;* nu. 15. & 16.

Diſtributiones capiens ſine ſupputatione ſubſcripta, vel in id conſentiens qualiter puniatur. 3.10.54.

Diſtributiones dantur ratione laboris, & operis impenſi in vinea Domini, & redduntur tanquam merces. 1.1.13.

Diſtributiones, de quibus loquitur Conc. Trid. ſeſſ. 22. *cap.* 3. *de refor. impropriæ diſtributiones ſunt.* 2.11.70.

Diſtributiones depoſiti, degradati, priuati, beneficio, irregularis, & notorij fornicatoris accreſcunt cæteris Collegis. 3.6.43.

Diſtributiones excommunicati accreſcunt cæteris Collegis. 3.6.38. *Item hæretici;* num. 39. *ſuſpenſi;* nu. 40.

Diſtributiones groſſæ, & quotidianæ cur ſic dicantur. 1.9.35. & 39.

Diſtributiones groſſæ ex quibus iuribus habeantur. 1.9.34.

Diſtributiones groſſæ ſequeſtrantur vi Conſt. 142. *Pij V.* 1.9.40. *ſunt que magis fructus, quam diſtributiones quotidianæ;* num. 41.

Diſtributiones interdicti accreſcũt cæteris Collegis. 3.6.41. *Item quæ tempore interdicti amittuntur,* nu. 42.

Diſtributiones iniuſtè aliquibus conceſſæ accreſcunt illis qui diuinis interfuerunt, nec tali conceſſioni conſenſerunt. part. quæſt. num. 44.

Diſtributiones ita dicuntur, quia iuxta cuiuſque laborem, & merita tribuuntur. 1.1.9.

Diſtributiones maiores habere debet qui maiorem in Eccleſia dignitatem obtinet. 2.4.1.

Diſtributiones non accreſcunt alijs, vbi nullus interſit diuinis, ſed applicantur Eccleſiæ. 3.6.47.

Diſtributiones non accreſcunt, cum portio deficit, poſtquam ſemel eſt legitimè quæſita, per iudicis ſententiam. 3.6.50. *ſecus forte, ſi iure iubente ijs quis priuetur;* num. 51.

Diſtributiones non dantur abſentibus, licet per alium inſeruiant. 2.1.34. & 2.5.20.

Diſtributiones non dicuntur propriè redire ſingulis annis. 1.7.4.

Diſtributiones quando ita fauorabiles ſint, vt pro eis in dubio ſit pronunciandum. 1.10.20.

Diſtributiones quare quotidianæ dicantur. 1.1.12.

Diſtributiones quas ſimoniacus amiſit, accreſcunt cæteris Collegis. 3.6.45.

Diſtributiones, quas ſimoniacus confidentialis amiſit, forte applicantur Cameræ Apoſtolicæ. 3.6.46.

Diſtributiones quotidianæ acceſſoriæ ſunt ad Canonicatum, non ad præbendam. 3.2.16.

Diſtributiones quotidianæ amittuntur facilius, quam fructus beneficij. 2.11.96.

Diſtributiones quotidianæ appellantur alicubi ſportulæ, & diaria. 1.2.7. & *quam ob cauſam;* num. 8.

Diſtributiones quotidianæ applicantur Eccleſiæ, vbi Capitulum interdictum ſit. p. 3. 6. ſecus vbi Eccleſia eſt interdicta propter pollutionem; num. 46.

Diſtributiones quotidianæ aſſignantur, & tribuuntur habita ratione non modo ſingulorum dierum, ſed etiam horarum. 1. 1. 17.

Diſtributiones quotidianæ augeri poſſunt per vnionem beneficiorum ſimplicium, vel ſuppreſſionem aliquot præbendarum. 1. 5. 27.

Diſtributones quotidianæ beneficia proprie dici non poſſunt. 1. 2. 11. ſed neq; proprie dicuntur beneficia manualia; num. 12. Improprie tamen vtrumq; nomen ijs conuenit; num. 13.

Diſtributiones quotidianæ conſtatæ ex tertia parte redituum beneficiorum Eccleſiæ Collegiatæ accreſcunt intereſſentibus. 3. 6. 31. Item impinguatæ ex ſuppreſſione præbendarum, vel vnione beneficiorum; num. 32.

Diſtributiones quotidianæ cur dicantur manualia beneficia. 1. 2. 15.

Diſtributiones quotidianæ dantur eo, quod dicuntur diuina officia in Eccleſia. 2. 2. 27. & 39.

Diſtributiones quotidianæ dantur propter intereſſentiam tanquam propter cauſam, & rationem formalem. 1. 4. 11.

Diſtributiones quotidianæ debentur ijs quoque, qui iuris fictione habentur pro præſentibus, & intereſſentibus. 1. 4. 20.

Diſtributiones quotidianæ debentur, licet diu exactæ non fuerint 3. 3. 17. immo & vſq; ad triginta annos poſtquam exigi potuerunt; num. 6.

Diſtributiones quotidianæ dicuntur beneficia manualia. 1. 2. 9. quæ appellatio impropria eſt; num. 10.

Diſtributiones quotidianæ dicuntur victualia. 1. 2. 4. & quam ob cauſam; nu. 5. hoc tamen nomen aliqui referunt ad ſpecialem conſuetudinem; nu. 6.

Diſtributiones quotidianæ, & reliqua incerta computantur ſecundum aliquos in valore beneficij, & exprimenda ſunt in impetratione, quando ad certam ſummam reduci poſſunt qui tamen falluntur. 1. 8. 11.

Diſtributiones quotidianæ fauorabiles ſunt quoad ortum ſuum. 1. 10. 11. & trib. num. ſeq.

Diſtributiones quotidianæ in quibus iuribus ſic appellentur. 1. 2. 11. & vbi portiones quotidianæ; num. 2. Vbi ſimpliciter diſtributiones; num. 3.

Diſtributiones quotidianæ incertæ ſunt, neque ad certam ſummam reduci poſſunt. 1. 8. 7.

Diſtributiones quotidianæ inter bona quaſi patrimonialia numerantur. 3. 3. 12.

Diſtributiones quotidianæ introductæ ſunt fauore cultus diuini, vt is in Eccleſiis augeatur. 1. 5. 35. & vt clerici ad debitum Eccleſiæ ſeruitiū exhibendum alliciantur; num. 36.

Diſtributiones quotidianæ lite pendente non ſemper ad capitulum, ſed ad prouiſos, vel alios pertinent. 1. 9. 46.

Diſtributiones quotidianæ nec fauorabiles, nec odioſæ ſunt, vbi nec de augendo, vel conſeruando, nec deminuendo diuino cultu agitur. 1. 10. 19.

Diſtributiones quotidianæ non computantur in valore beneficij ex communi ſententia. 1. 9. 1. Idq; etiamſi beneficium nullos alios reditus habeat; num. 9. & 10.

Diſtributiones quotidianæ non dantur ijs, qui tantum præſentes ſunt in ciuitate, & loco Eccleſiæ. 2. 5. 18. Item non dantur reſidentibus tantum, ſed intereſſentibus; num. 19. Item licet in ea Eccleſia non ſint alij reditus; num. 20.

Diſtributiones quotidianæ non dantur immediate ratione beneficij, ſed ratione laboris, & ſeruitij Eccleſiæ præſtiti. 1. 6. 8.

Diſtributiones quotidianæ non intereſſentium an pio loco aliquando applicentur. 3. 6. 28.

Diſtributiones quotidianæ non intereſſentium tunc intereſſentibus non accreſcunt, ſed potius non decreſcunt, cum certa quantitas omnibus intereſſentibus aſſignatur. 3. 6. 33.

Diſtributiones quotidianæ non intereſſentium quando neq; accreſcant, neq. non decreſcant, intereſſentib. ſed applicentur Eccleſiæ. 3. 6. 34. & ſeq.

Diſtributiones quotidianæ non perueniunt ad Capitulum, ſeu Collegium, ſed potius ad ſingulares de Collegio. 3. 8. 18.

Diſtributiones quotidianæ non ſubrogantur loco menſæ groſſæ. 3. 1. 23.

Diſtributiones quotidianæ obligari non poſſunt pro debito. 1. 9. 61.

Diſtri-

Diſtributiones quotidianæ propriè ſumptæ dantur dumtaxat clericis Eccleſiarum Collegiatarum. 1.4.14.

Diſtributiones quotidianæ, quoad ſubſtantiā inductę ſunt de iure naturali, & diuino. 1.5.19. quoad modum verò iure humano; num. 21.

Diſtributiones quotidianę quomodo dicantur, & ſint diurnum ſtipendium. 1.4.11. & cur in definitione non addatur, horarium; num. 12. aut etiam nocturnum; num. 13.

Diſtributiones quotidianę quomodo ijs aliquando tribuantur, qui non quotidie ſtatis horis interſunt. 1.1.55.

Diſtributiones quotidianę ſequeſtrari nequeūt vi Conſt. 142. Pij V. 1.9.31. niſi, cum ex nomine fructuum beneficij continentur; num. 32.

Diſtributiones quotidianę ſumuntur ex communi maſſa, non ex præbendis. 2.11. 101.

Diſtributiones quotidianæ ſunt, & dici poſſunt vtilitas quędam ex beneficijs, vt puta Canonicatibus, & Portionibus prouenient. 1.7.17.

Diſtributiones quotidianæ ſunt, & verè dicuntur, licet actu non diſtribuantur. 1.9.35. cum trib. ſeqq. & 3.3.15. & num. 22.

Diſtributiones quotidianę ſunt, & verius dicuntur quæſitę ratione dignitatis clericalis, laboris, & perſonę, quam ratione beneficij, aut Eccleſiæ. 3.3.8.

Diſtributiones quotidianæ veniunt nomine prouentuum, redituum, & obuentionum Eccleſiaſticarum, non autem beneficij. 3.9.12.

Diſtributiones quotidianas habere poteſt clericus, & non vocem in Capitulo; cuius rei tria ponuntur exempla. 2.20.13.

Diſtributiones quotidianas lucratur clericus ſolum ad ratam temporis, quo Eccleſiæ ſeruit. 3.4.19.

Diſtributiones quotidianas non percipiunt qui ad Romanam Sedem accedunt eam inſtructuri circa imminentes electiones Eccleſiæ ſuę ciuitatis. 2.11.10.

Diſtributionum fructus locari, & vendi poſſunt ſine ſimonia. 2.18.56.

Diſtributionum prima ſpecies quæ ſit. 1.3.2. & an in ea rectè ponatur menſa groſſa, ſeu groſſi fructus; num. 3.

Diſtributionum, quę dantur clericis Eccleſiarum Collegiatarum, quatuor ſunt ſpecies. 1.3.1.

Diſtributionum quarta ſpecies quęnam ſit. 1.3.10. & de ea in quibus iuribus habeatur; num. 11.

Diſtributionum quotidianarum augmentum ex Trid. ſeſſ. 24. c. 15. de reform. eſt fauorabile. 1.10.14. item earum ademptio, ſi ob id cultus diuinus augeatur, vel conſeruetur, num. 15.

Diſtributionum quotidianarum diuiſio in ſingulis Eccleſijs Collegiatis iure nouo præcepta fuit, 1.5.24. & quo illud ſit: nu. ſeqq.

Diſtributionum quotidianarū maſſa eſt vna res actualiter, ſeparata tamen per intellectum. 3.6.19.

Diſtributionum quotidianarum nomen dumtaxat tanquam communius ab Auctore in hoc Tractatu vſurpat. 2.1.39.

Diſtributionum quotidianarum vſus antiquus fuit in Eccleſia. 1.5.22. Iſq; tacitè ſaltem approbatus. olim fuit per Summos Pontifices; num. 23.

Diſtributionum ſecunda ſpecies quænam ſit. 1.3.4. eaq; vocatur portio priuilegiata; num. 5. item groſſa, ſeu menſa groſſa, aut groſſi fructus, nu. 6. quæ tamen non ſunt propriè diſtributiones quotidianæ; num. 7.

Diſtributionum ſequeſtratio, & adiudicatio creditori ita fieri debet, ne clericus egeat. 1.9.62. & ſeqq.

Diſtributionum tertia ſpecies eſt earum, quę dantur ijs, qui diuinis officijs interſunt, competensq; ſibi ſeruitium exhibent Eccleſię. 1.3.8. Et hę ſunt vere, ac propriè diſtributiones quotidianę; nu. 9.

Diſtributionum tertia tantum ſpecies, hoc eſt, earum, quę dantur ijs, qui diuinis interſunt, eſt propria materia huius Tractatus. 1.3.13.

Diuinorum nomine continetur etiam adminiſtratio Sacramentorum. 2.16.7.

Diuinis quotidianarum diſtributionum ratio, quæ iniri poteſt, remiſſiuè. 3.7.77.

Docentes quamdiu docuerint percipiuntur fructus præbendarum 2.10.16.

Domi ſe continens cum Phyſici conſilio percipere debet diſtributiones quotidianas. 2.6.9.

Dominium cur ius quoddam eſſe dicatur. 3. 1. 3.

Dominium directum, & vtile quomodo defi-niantur. 3. 1. 11.

Dominium diſtributionum quotidianarum propriè competit clericis. 3. 1. 18. & ſeqq. idque licet in ea Eccleſia alij reditus non ſint, præter diſtributiones; num. 26.

Dominium fructuum beneficij cur non ac-quiratur per clericum, ſicut dominium di-ſtributionum quotidianarum. 3. 1. 20. & num. ſeqq.

Dominium habet clericus quæſitorum ra-tione dignitatis, & ordinis clericalis. 3. 1. 21.

Dominium latè ſumptum quot modis acci-piatur. 3. 1. 1.

Dominium propriè non cadit in res incorpora-les. 3. 1. 5. & num. 8.

Dominium propriè ſumptum duplex, vtile, & directum. 3. 1. 10.

Dominium, quod habent clerici quotidiana-rum diſtributionum, optimè arguit, poſſe illos de iiſdem diſponere inter viuos contra Nauar. 3. 4. 17.

Dominium redituum Eccleſiaſticorum diſtin-ctorum a diſtributionibus quotidianis pro-priè ſumptum non competit clericis. 3. 1. 14. & nu. ſeqq.

Dominium redituum Eccleſiaſticorum ha-bent clerici, quatenus illud ſibi à ſacris cano-nibus conceditur. 3. 1. 22.

Dominium rei differt ab ipſa re. 3. 1. 4.

Dominium ſtrictè, & propriè ſumptum quo-modo definiatur. 3. 1. 2.

Dominium vtile quotuplex ſit. 3. 1. 12.

Dominium vtile ſeparatum à directo, & dire-ctum ab vtili an contineatur in Bartoli de-finitione. 3. 1. 7. & nu ſeqq.

Dominus directi an poſſit alienare directum dominium inconſulto domino vtilis. 3. 1. 8.

Dominus directi habet ciuilem rei poſſeſſio-nem; dominus vtilis, naturalem. 3. 1. 9.

Donare inter viuos an, & quando poſſint cle-rici reditus Eccleſiaſticos à quotidianis diſtributionibus diſtinctos. 3. 4. 1. & num. ſeqq.

Donare poſſunt clerici inter viuos diſtribu-tiones quotidianas in vſus etiam non pios. 3. 4. 12. & num. ſeqq. licet ibi alij reditus non ſint; & ei, qui illas male quæſi-uit; num. 17.

Donare poteſt clericus diſtributiones quotidia-nas iam ſibi applicatas alteri, qui male eas quæſierat. 3. 5. 6. & num. ſeq. vbi id am-pliatur, ac limitatur.

Donatio quarum rerum ſit. 3. 5. 2. & num. 5.

Duplices diſtributiones habere non debet qui in Eccleſia Collegiata Canonicatum, & Dignitatem, vel duos Canonicatus obtinet. 2. 4. 6.

E

Eccleſia, *Eccleſiaſticaque perſona poteſt pœnam imponere, legemq; pœnalem condere.* 3. 7. 1. *Item pœnam ſtatuta-riam, vel conuentionalem exigere; num.* 2.

Eccleſia *polluta, ſeu violata interdicta dicitur quoad hoc, ne in ea diuina celebrari poſſint.* 2. 16. 19.

Eccleſia quibus caſibus pollui, ſeu violari dica-tur 2. 16. 20.

Eccleſia ſumi poteſt tripliciter, pro Eccleſia vniuerſali, ſpeciali, & particulari: 2. 11. 2.

Eccleſiæ inſeruiens intereſſendo diuinis effici-tur verus creditor diſtributionum quotidia-narum. 3. 3. 14

Eccleſiæ *nomen plures habet ſignificationes.* 2. 11. 1. *propriè non conuenit præbendæ; num.* 99 & *quæ ſit eius potior ſignificatio; num.* 105.

Eccleſiæ ſuæ iura defendens, ſi ſine fraude abſit, percipere debet diſtributiones quoti-dianas. 2. 11. 40.

Effectus *dominij vtilis, & directi, remiſſiuè* 3. 1. 13.

Egrediens *Chorum ſine cauſa ante finem horæ amittit illius horæ diſtributionem, & peccat venialiter, & aliquando lethaliter.* 2. 3. 23.

Electionis tempore imminente non eſt expe-ctandus clericus non Subdiaconus, licet velit proximis temporibus promoueri. 2. 20. 5.

Eleemoſyna facienda eſt iure diuino de eo, quod ſupereſt ſtatui. 3. 4. 7. *imino & de eo, quod ſupereſt neceſſitati, extreme indigenti; num.* 8.

Emolumenti nomen comprehendit etiam di-ſtributiones quotidianas. 2. 7. 14.

Emolumenti nomen generaliſſimum eſt ſignificans vtilitatem quamlibet quomodocunq; ex re prouenientem.1.7.15.

Epiſcopo inſeruiens dicitur Eccleſiæ inſeruire. 2.8.5.

Epiſcopo inſeruiens non ob id percipit diſtributiones quotidianas.2.8.12.

Epiſcopo inſeruiens percipit fructus præbendarum.2.8.1. *etiam non diſtinctarum*; num.2.*Immo etiam groſſos fructus*;num. 3. *Idque non obſtante quoque ſtatuto, quod non reſidentes ijs fructibus careant*; num. 4.

Epiſcopo inſeruieni principaliter propter Eccleſiam;& ad eius vtilitatem,percipit diſtributiones.2.8.15.

Epiſcopo inſeruiens, qui proprius non ſit,non percipit fructus ſuæ prębendæ.2.8. 11.

Epiſcopus, & alij inferiores ſtatuere, poſſunt contra canones principaliter conditos in fauorem clericorum, modo ſtatutum ab ipſis acceptetur.2.13.14.

Epiſcopus, & vnaquaque Eccleſia *ſtatuere debet,quænam portio diſtributionum cuiq; parti diuini officij, aut Eccleſiaſticæ functioni aſſignanda ſit*. 2.3. 15. & num. ſeqq.

Epiſcopus facit vnum corpus cum Capitulo Cathedralis *Eccleſiæ*.2.9.4.

Epiſcopus iure ordinario dat Coadiutorem *ſimplicem inferioribus*. 2.1.24. *Idem poſſunt legati,& Nuntij*;num.25.

Epiſcopus non poteſt regulariter diſpenſare contra defunctorum voluntatem,vel canonum diſpoſitionem.3.9.24.

Epiſcopus poſſitne cogere, vt omnes Canonici Cathedralis *Eccleſiæ ſiant* Sacerdotes. 2.19.4.

Epiſcopus poteſt ſtatuere contra canones in caſibus, quibus poteſt contra eos diſpenſare. 2.13. 18. *qui autem ſint hi caſus*; num. 19.

Epiſcopus ſimul cum Capitulo *ſtatuere debet quæ ſpectant ad ſpirituale regimen Eccleſiarum* Collegiatarum.2.3. 16.

Epiſcopus ſine Capitulo, *aut Capitulum ſine Epiſcopo non poteſt ſtatuere in ijs, quæ ſpectant ad ſtatum* Eccleſiæ.2.13.23.

Epiſcopo ſolus poteſt aliquid ſtatuere de illis diſtributionibus, quę ſiunt ex tertia parte prouentuum 2.13.31.

Etymologia dat verbis proprium ſignificatum. 1.1.6.

Etymologia maxima eſt vis, & poteſtas. 1.1.5.

Etymologiæ ratio habenda eſt, eaque præponenda definitioni.1. 1.2.

Etymologiæ vſus maximus ſemper fuit apud antiquos,& Iuriſconſultos.1.1.3. *Idque in ipſo etiam diſpu etiam diſputationis exordio*:num. 4.

Eucbariſtiam certis diebus non ſumentes Clerici Collegiatę *Eccleſiæ quomodo ex* Syn. 11 *Diœc. Med. puniendi ſint*.3.10.62.

Exactionis difficultas non impedit obligationem. 3. 3. 16.

Examen in cantu admittendorum ad diſtributiones quotidianas qualiter faciendum. 2.19.36. *quid ex* Conc. 7. *Prou. Med*. 3. 10.57.

Examinator abſens cauſa examinis non percipit diſtributiones, niſi id ſibi ex priuilegio, conſuetudine, vel ſtatuto concedatur. 2. 11. 61.

Exceptio eſt de regula, ſicut ſpecies detrahitur de genere 1.6.5.

Exceptio vitiat regulam in caſibus exceptis, & in eis quaſi aliam regulam conſtituit. 2.11.4.

Excommunicatio in genere ſumpta quid ſit. 2.15.2.

Excommunicatio maior intelligitur nomine excommunicationis ſimpliciter. 2.15.3.

Excommunicatio maior quid ſit. 2. 15. 4.

Excommunicatio quibus caſibus ipſo iure incurratur. 2. 15. 13.

Excommunicato de rigore non eſt ſubueniendum ex reditibus beneficij. 2.15. 26.*niſi per eum non ſtet, quin abſoluatur*; nu. 27.*Item ſecus ex æquitate,ne fame pereat*; num. 28.

Excommunicatus an habeat vocem in Capitulo. 2.20. 10.

Excommunicatus iniuſtè, recuperat diſtributiones. 2. 15. 32. & *a quibus*; num. 33. *Idem in excommunicato nulliter*; nu. 34 *ſecus, ſi non curet cauſam cognoſci* num. 35. *aut non ſoleat diuinis intereſſe*; num. 36.

Excommunicatus iuſtè amittit eo ipſo diſtributiones,neque eas recuperat. 2.15. 18. *Idque ſiue excommunicatio ſit maior, ſiue minor*;nu.19. *Item licèt excommunicatus appellet*; num. 20. *Immo etiamſi expreſſe*

preſſe fructibus, & prouentibus priuatus non fuerit;nu.21.

Excommunicatus iuſtè, licet fuerit abſolutus, non recuperat fructus beneficij. par. 2. 5.24.

Excommunicatus non amittit fructus ante perceptos. 2.15.29.

Excommunicatus non amittit reditus beneficij creditori iam aſſignatos. 2. 15. 30. ſecus vero eſt in diſtributionibus quotidianis; num.31.

Excommunicatus non recuperat diſtributiones, licet diuinis interfuerit. 2.15.25.

Excommunicatus priuatur reditibus beneficij, licet nec notorius, nec denuntiatus ſit. 2. 15. 22. Item licet tempore impetrationis fuerit de more abſolutus; num.23.

Executio iudicis non requiritur in pœna ipſo iure irrogata, ſecuta declaratoria 3. 7.69. ſaltem vbi iudex in declaratoria condemnaret ad aliquid agendum, quod non contineret leſionem corporalem; num 68.

Expulſio a ciuitate eſt iuſta cauſa timoris. 2. 5. 68.

F

FAuendum in dubio eſt cultui diuino 1. 10.12.& 2.2.41.

Fauor animæ facit, vt tutior via eligatur, & recedatur a regulis iuris communis. 2.14.12.

Fauor, & odium ex eo attenditur, ad quod ſit principaliter quid inductum, ſi ea ſeiungi nequeunt. 1.10.9.

Fauor, & odium ex ratione proemiali diſpoſitionis cognoſcitur. 1.10.15.

Fauor publicus facit, vt diſpoſitio alias odioſa ſit fauorabi. 1.10.5. & lata fiat interpretatio; num.6.

Fauorabile quotupliciter aliquid dicatur. 1. 10. 7. & 8.

Fauorabilia admittunt latam interpretationem. 1.10.2. & pro ijs in dubio pronuntiandum; num.3.

Fauores ſunt ampliandi. 1.10.1.

Feſto die corporis Chriſti Domini publice recitari poſſunt diuina officia tempore interdicti. 2. 16. 44. Immo & per totam octauam; num.45.

Fideiuſſor indemnis ſeruandus eſt etiam per aſſignationem diſtributionum. 1.9.56. non tamen niſi in ſubſidium; num.60.

Finis inſtitutionis diſtributionum quotidianarum quisnam ſit. 3.1.25.

Finis præcepti non eſt in præcepto. 2. 1.24.

Fructus a ſimoniaco confidentiali percepti cui reſtituendi. 2.18.36.

Fructus alicuius rei eſt, qui ex illa reprouenit. 1. 6. 6. naſciturque & renaſcitur; num. 7.

Fructus beneficij eo ipſo clericis competunt, & redduntur, quod beneficium ex titulo legitimo obtinent. 1.6.9.

Fructus beneficij, & diſtributiones pendent quodammodo a liberalitate Summi Pontificis, & ſunt in eius poteſtate. 3. 7. 73.

Fructus beneficij propriè qui ſint. 1.6.9.

Fructus beneficij, quod per ſimoniam reſignatum fuit, percepti à reſignatario cui reſtituendi. 2.18.26.

Fructus beneficij reſtitui debent, vbi propter ſimoniam reſtituendum eſt beneficium. 1. 2.18. 24. Idque procedit etiam quoad fructus, qui percipi potuerunt; num. 26.

Fructus beneficiorum ſeparati a ſolo pertinent ad heredē, ex communi. 3.4. 22. etiam non reconditi; num.23.

Fructus beneficiorum, & præbendarum erogabit ſimoniacus in pauperes. 2.18. 49. vel potius reſeruabit ſucceſſori, aut componet cum Camera Apoſtolica; num.50.

Fructus beneficiorum ex quorundam ſententia diuidendi ſunt inter ſucceſſorem in beneficio, & heredes præceſſoris ad ratam temporis. 3. 4. 20. quę opinio dubia redditur; nu.21.

Fructus cuiuſq; anni deſtinati ſunt pro oneribus incumbentibus illi anno vſq; ad nouos fructus 3.3. 25.

Fructus debent conſeruari donec de iuſtitia, vel iniuſtitia, ſeu nullitate, vel validitate, cenſuræ, quæ contra clericum lata fuerit, cognoſcatur. 2. 15. 43.

Fructus primi anni quomodo diuidendi ſint inter beneficiatum, & eum, cui ex conſuetudine illi fructus debentur. 2. 2. 64. & an poſſint leuari in diſtributionibus quotidianis. 3.9.18.

Fructuum beneficij appellatione non veniunt diſtributiones quotidianæ. 1. 6. 1. neque etiam appellatione reſidentiæ; num. 2. neq; ſunt

ſunt de corpore beneficÿ.num.3.
Fructuum beneficÿ,& Canonicatus appellatio largè,& impropriè conuenit diſtributionibus quotidianis,1.6.13.
Fructuum beneficÿ nomine, cur diſtributiones quotidianę proprie non veniant,1.6.4. & an id aliquo iure probetur:num.ſeq.
Fructuum beneficÿ nomine veniunt diſtributiones, cum Canonicatus nullos alios reditus habet, 1.6.14. Idem in fructuum reſeruatione,nu.15.
Fructuum condemnatio retrotrahitur ad diem commiſſi criminis,vbi fiat vi canonis latæ ſententiæ,3.7.58.
Fructuum diuiſio inter hæredem,& fideicommiſſarium qualiter ſit facienda, par. 3. q. 4.num,24.

G

GEmin.opinio circa tribuendas abſentibus propter Eccleſiæ vtilitatem diſtributiones quotidianas, 2.11.19. quæ reprehenditur,num.10.
Gloſ.in §.relatum,verb. Prælatorum, de cler. non reſid. reprehenditur; 2.10.12.
Gloſ.in c.ſtatutum, §. ceterum, de verb.ſign. in 6. explicatur,2.13 36.
Gloſ.intellectus duplex ad c.cum non deceat, de elect.in 6.& c. vnicum, de cler.non reſi. eod.lib qui vterque reprehenditur,2.13.11 & num.ſeqq.
Gubernatores Ciuitatum,& Prouinciarum, dum abſunt, non debent vt ſic diſtributiones percipere,2.11.10.

H

HAbitum congruum ordini,tempori,& officio non deferens in choro, vel eccleſia,quid amittat,3.10.51.
Haredes ſuccedunt clericis in quotidianis diſtributionibus acquiſitis, licèt adhuc exactæ non fuerint, 3.3.13.
Hebdomadarÿ muneri qui defuerit qualiter ex Concil. 1. Prouinc. Med. puniatur. 3.10.39.
Hebdomadarius,aut eius vices ſuſtinens,ſi in tempore,non conuenerit, quam pœnam ex Conc.3.prou.Med.ſuadat.3.10.49.
Honoris,& pudicitiæ amiſſio iuſte timetur,2.5.66.
Horæ Canonicæ certis horis maxime in choro perſoluẽdæ ſunt.1.5.15. iuſta tamen de cauſa poſſunt in Eccleſia quoque cani hora vel anticipata, vel poſtpoſita; nu.16.
Horæ Canonicæ quænam recitari poſſint tempore interdicti in feſtiuitatibus exceptis. 2.16.24. Et quid de vigilÿs illarum feſtiuitatum;num.43.
Horę Canonicæ quibus in locis humani iuris habeantur.1.5.9.
Horæ Canonicæ quoad ſubſtantiam,ſed quatenus orationes,aſſiduæque preces ſunt, diuino iure inſtitutæ,& ac præceptę fuerunt 1.5.4. quoad modum vero,& formam inductæ;num.5.
Horæ Canonicæ quomodo officium diuinum dicantur, .5.8.
Horarum Canonicarum numerus eſt a iure humano. 1.5.6. neque idem ſemper in Eccleſia fuit;num.7.
Horas Canonicas publicè in Eccleſia decantari,quando nam primum ſtatutum fuerit. 1.5.10.

I

IMmemorabilis conſuetudo non tollitur per clauſulam, non obſtante quacunque conſuetudine,niſi damnetur tanquam iniqua.2.12.
Impedimentum affectatum non tribuit iuſtam cauſam abſentiæ, ob quam poſſit clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipere diſtributiones quotidianas.2.5.24.
Impedimentum affectatum regulariter non excuſat.2.5.25. Modo affectatio contineat dolum malum;num.26.
Impedimentum iuſtum non fuit, vt impeditus percipiat diſtributiones,quando is ſe arctauit:2.5.41. aut ſi præceſſit impedimentum ex culpa impediti præordinata ad caſum;num.42.
Impedimentum iuſtum, ob quod clericus poteſt non promoueri intra annum ad ordinem requiſitum,quodnam ſit 2.19.8.
Impedimentum,quod facilè potuit remoueri; & non fuit remotum,non excuſat 2.5.43. Quid autem quando impedimentum remoueri non potuit,ſed impeditus otioſè agebat; num.44.
Impedimentum quodlibet iuſtum, & neceſſarium excuſat ab amiſſione diſtributionum.2.5.83.

Impoſ-

Impoſſibile cenſetur quod pendet a Principis voluntate. 2.3.13.

Inferiores Papa dare nequeunt Coadiutorem cum futura ſucceſſione. 2.1.33.

Inferiores poſſunt addere iuri communi nouam pœnam. 2.13.20.

Inferiores Prælati, & clerici poſſunt contra canones conſuetudinem inducere. 2.13.1. *non tamen regulariter ſtatuere, num.* 2. *& quæ ſit ratio diuerſitatis; num.* 3. *& ſeqq.*

Inferiores ſtatuere poſſunt circa aliquod dubium iuris. 2.13.21.

Inferiores ſtatuere poſſunt contra canones ex cauſa vrgenti veriſimiliter non cogitata per canonem. 2.13.6. *modò tamen Superior conſuli non poſſit; nu.* 7. *& cauſa ipſa exprimatur; num.* 8.

Inferiores ſtatuere poſſunt contra canones in quærendis Epiſcopo, vel Eccleſiæ ſecundum Fel. 2.13.9. *cuius opinio reÿcitur; num.* 10.

Inferiores ſtatuere poſſunt contra canones quando reducunt rem ad ius commune antiquum, ſecundum aliquos. 2.13.12. *quorum opinio reÿcitur; num.* 13.

Infirmitas corporalis quid ſit. 2.7.4.

Infirmitas quæ non impedit clericum, ne in Chorum conueniat, non excuſat eum ab amiſſione diſtributionum. 2.6.22. *& an debeat eſſe manifeſta, & quomodo; nu.* 23.

Infirmitate durante debet clericus Eccleſiæ Collegiatæ percipere diſtributiones quotidianas. 2.6.1. *& num. ſeqq.*

Infirmo debentur diſtributiones, licet propria culpa infirmitatem contraxerit. 2.6.12.

Infirmo famulo ſalarium debetur. 2.6.4. *& cibaria; num.* 6.

Infirmus amittit diſtributiones, quando alias diuinis non intereſſet. 2.6.21.

Infirmus clericus percipit diſtributiones iure communi ſcripto, ſecluſa quauis conſuetudine. 2.6.7.

Infirmus etiam dum abeſt à ciuitate percipere debet diſtributiones. 2.6.19.

Infirmus intelligitur Eccleſię deſeruire. 2.6.3.

Infirmus quiſnam ita dicatur, vt non poſſit diuinis intereſſe, iudicis arbitrio relinquitur. 2.6.24. *& quomodo iudex diriget arbitrium ſuum, num.* 25.

Inimicitiæ potentiarum, ſeu partialitates ſunt iuſta cauſa timoris, & abſentię, vt quis percipere poſſit diſtributiones quotidianas. 2.5.71. *modò tamen is non fuerit in culpa; num.* 72.

Integris, & completis diuinis officÿs aſſignantur diſtributiones. 2.3.10.

Inquiſitores, & alÿ miniſtri S. Officÿ dum ei deſeruiunt non niſi ex ſpeciali iure percipiunt diſtributiones. 2.11.111.

Intellectus cap. ad audientiam, de cler. non reſid. 2.8.13.

Intellectus cap. ad audientiam, de reb. Eccleſ. non alien. 2.11.104. *& ſeq.*

Intellectus cap. clericus victum, 91. diſt. & c. 1. de cler. ægrot. vel debil. 2.6.2.

Intellectus cap. cum dilectus, cum ſua Gloſ. de conſuet. & Gloſ. in §. ex bis, 16. quæſt. 6. affertur. 2.13.11.

Intellectus cap. cum ex eo, de elect. in 6. affertur. 2.10.15.

Intellectus cap. cum non deceat, de elect. in 6. à nonnullis allatus; qui reprehenditur. 2.11.9. *vſque ad num.* 21.

Intellectus cap. cum ſecundum Apoſtolum, de præben. 2.11.50.

Intellectus cap. ex parte il 2. de cler. non reſid. 2.11.95.

Intellectus cap. fin. de reſcript. in 6. explicatur. 2.10.13.

Intellectus c. olim tibi, de verb. ſign. 2.9.14.

Intellectus c. paſtoralis, & c. duo ſimul, de off. iud. ordin. 2.8.10.

Intellectus c. relatum, de cleric. non reſid. 2.10.11.

Intellectus c. ſacro §. cumq; aduerſus, de ſen. excom. 2.15.45.

Intellectus cap. ſcire debes. 7. quæſt. 1. c. hac huius placiti, 12. q. 2. & cap. ſimiliter, 16. quęſt. 1. latè explicatur. 2.8.14.

Intellectus cap. vnici, §. ſtatuimus, de cler. non reſid. in 6. affertur. 1.9.38. *&* 2.13.37.

Intellectus Extrau. cum nonnullæ 1. §. præterea, de præb. in commun. 1.3.2. *cum ſeq. &* 1.9.35. *& ſeq.*

Intellectus Gloſ. extrau. vn. verb. in totum, ne ſed. vac. 1.9.37.

Intellectus Glo. in c. 2. Verb. occaſionem, de off. ord. in 6. latius explicatur. 2.15.45.

Intellectus

Intellectus l. dominus. ff. de vſufr. & l. 1. cum ſeqq. ff. de vſufr. acc. eſc. 3. 6. 24.

Intellectus l. ſi pecuniam in princ. ff. de cond. cauſ. dat. & l. ſi vno, §. item cum quidam, ff. locat. 2. 6. 5.

Intellectus l. 3. C. de decurion. & l. 2. §. vlt. in princ. ff. eod. 2. 7. 12.

Intellectus l. 3. C. qui ætat. vel profeſſ. ſe excuſ. & l. 2. §. vlt. in fin. ff. de decurion. 2. 7. 11.

Intellectus verus ad c. cum non deceat, de elect. in 6. & c. vnic. de cler. non reſid. eod. lib. ab Auctore affertur. 2. 11. 23.

Interdicti generalis tempore diuinis non intereſſentes amittunt diſtributiones. 2. 16. 27.

Interdicti generalis tempore ſingulis diebus celebrari debent diuina officia, & qualiter. 2. 16. 26.

Interdictum à iure quibus caſibus incurratur, remiſſiuè 2. 16. 18.

Interdictum Eccleſiaſticum duplex, aliud locale, aliud perſonale. 2. 16. 10. Alij addunt mixtum, cuiuſmodi eſt ambulatorium; nu. 11.

Interdictum Eccleſiaſticum quid ſit 2. 15. 11. & quotuplex; nu. 12.

Interdictum fertur vel à iure, vel ab homine. 2. 16. 17.

Interdictum impedit adminiſtrationem quorundam Sacramentorum. 2. 16. 6.

Interdictum locale duplex, aliud generale, aliud particulare. 2. 16. 12. Item perſonale eodem modo duplex; nu. 13. Idem de mixto; nu. 14.

Interdictum nouum poni poteſt in feſtis exceptis tempore interdicti. 2. 16. 50.

Interdictus ab ingreſſu Eccleſiæ arcetur ab Eccleſia etiam non conſecrata. 2. 15. 53. & ab interdicta; num. 54. Poterit tamen quibuſdam feſtis diebus quocunq; ingredi, & diuina audire; nu. 55.

Interdictus ab ingreſſu Eccleſię an Eccleſiam aliquando ingredi poſſit, diuinaque audire, & quomodo. 2. 15. 48. & 55.

Interdictus iniuſtè ab ingreſſu Eccleſiæ recuperat diſtributiones ea de cauſa amiſſas. 2. 15. 46. ſecus iniuſtè interdicto; num. 47. & ſeqq.

Interdictus iuſtè ab ingreſſu Eccleſiæ amittit diſtributiones quotidianas ſiue interdictum ſit iuris, ſiue hominis. 2. 15. 50. Iuris tamen interdictum requirit declarationem facti; nu. 51.

Interdictus iuſtè ab ingreſſu Eccleſiæ non poteſt in alia quoq; ciuitate percipere diſtributiones quotidianas. 2. 15. 52.

Intereſſentibus accreſcunt diſtributiones non intereſſentium. 3. 6. 16. & nu. ſeqq.

Inteſtato clerico ſuccedunt iure communi Eccleſia, vel ſucceſſor in beneficio quoad ipſos reditus beneficij, ſeu bona ex ijs quæſita. 3. 3. 2. & quid in hoc poſſit conſuetudo; num. 3.

Inteſtato clerico ſuccedunt quoad diſtributiones quotidianas conſanguinei. 3. 3. 4. & ſeqq.

Inteſtatus decedit qui vel nullum, vel non iure fecit teſtamentum. 3. 3. 1.

Irregularis non amittit fructus, aut diſtributiones, niſi quatenus tribuuntur ijs, qui aliquem ordinem exercent, & non aliter. 2. 17. 36.

Irregularitas aufert diſtributiones ei, quem reddit inhabilem ab obtinendum beneficium; num. 37. Et qui ſint hi caſus; num. 38. Item ei, quem priuat beneficio; num. 39.

Irregularitas non incurrit, niſi in caſibus iure expreſſis, & quinam illi ſint. 2. 17. 17.

Irregularitas quid ſit. 2. 17. 15. & quotuplex; num. 16.

Iudex in imponenda pœna arbitraria amiſſionis diſtributionum inclinare debet in benigniorem partem, niſi agatur de fauore cultus diuini. 3. 10. 68. & vnde regulabit arbitritrium ſuum, num. 65. & duobus ſeqq.

Iudex quomodo arbitrium ſuum regulare debeat ex iure ciuili, & Canonico in pœnis infligendis. 3. 10. 69.

Iura Eccleſię ſuæ defendens, ſi ſine fraude abſit, percipere debet diſtributiones quotidianas. 2. 11. 40.

Iura Epiſcopalia perſoluenda quæ ſint. 1. 9. 17.

Iuramentum calumnię non ſemper exigitur ante ſequeſtrum. 1. 9. 15.

Iurans in Eccleſia reſidere licitè ſe abſentat. pro ea. 2. 11. 5

Iuri ciuili, vel Phyſicæ operam dare quinam clerici non poſſint ſine Papæ licentia. 2. 10. 21.

Iuriſdictio, & poteſtas Epiſcopi non omnis

trans-

transfunditur in Capitulum ſede vacante 2. 11.85.

Ius accreſcendi an locum habeat in alimentis, vel vſufructu. 3.6. 23. *& num.ſeq.*

Ius accreſcendi diſtributionum quando incipiat in caſu incurſæ cenſuræ. 3. 6. 53. *vel reſignationis puræ; num.* 54. *aut conditionalis; num.* 55.

Ius accreſcendi, & non decreſcendi quomodo definiri poſſit. 3.6.15.

Ius accreſcendi habet locum inter coniunctos verbis tantum, vbi aliquo modo re quoque coniuncti ſint. 3.6.8.

Ius accreſcendi locum etiam habet inter coniunctos legis coniunctione. 3 6. 12.

Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus quotidianis, cum portio per iudicis ſententiam deficit poſtquam ſemel eſt legitime quæſita. 3 6.50. *ſecus forte ſi a iure, vel eo iubente ijs qui priuetur; num.* 51.

Ius accreſcendi locum non habet & diſtributionibus vbi nullus diuinis interſit, ſed ea applicantur Eccleſiæ. 3.6.47.

Ius accreſcendi locum non habet in diſtributionibus vbi ius commune, vel ſpeciale eas in aliam cauſam transferat. 3.6.52.

Ius accreſcendi locum non habet inter Canonicos, & alios beneficiatos Eccleſiæ Collegiatę. 3. 6. 27.

Ius accreſcendi locum non habet vbi portio iam eſt acquiſita. 3.6.14.

Ius accreſcendi naſcitur ex coniunctione. 3. 6. 1.

Ius accreſcendi, ſeu non decreſcendi inter coniunctos hominis coniunctione locum habet præcipue ex diſpoſitione legis, ſecundario ex hominis voluntate. 3.6. 11.

Ius accreſcendi, vel non decreſcendi an locum habeat in contractibus 3. 6. 13.

Ius aliud commune, aliud ſpeciale. 3. 10.2. *item aliud ſcriptum, aliud non ſcriptum; num.* 3.

Ius municipale in qualibet ciuitate, vt commune ſeruandum eſt. 3.10.35.

Ius non decreſcendi habet locum inter coniunctos re tantum. 3.6.9. *ſimiliter inter mixtim coniunctos; num.* 10.

Ius non decreſcendi locum habet in diſtributionibus vbi certa quantitas ex ſtatuto, vel conſuetudine Eccleſię debetur omnibus intereſſentibus. 3.6.25. *& nu.* 33. *Et quando locum non habeat ius accreſcendi, neque non decreſcendi: num.* 26

Ius optandi an ſit Capitulare, ſeu Collegiale vel ſingulare, ſeu proprium ſingulorum de Capitulo, vel Collegio. 2. 11. 102.

Ius percipiendi quotidianas diſtributiones competit ratione Canonicatus, vel Dignitatis in Eccleſia Collegiat. 1. 2. 1. 3.

Ius poſitiuum humanum poteſt ab eo, qui illud condidit, tolli. 2. 14. 20.

Ius publicum, & quod ob illud introductum eſt, pactis priuatorum tolli non poteſt. 2. 13. 15.

Iuſtitię pars, quæ a commutatiua diſtinguitur, & diſtributiua vocatur, vnde nomen accipiat. 1. 1. 11.

L

Labor aſſiduus, & numquam interruptus tędium parit, durabiliſq; non eſt. 2 12. 55.

Labori duplicato duplex merces, ac ſtipendium debetur, ſicut minuitur imminuto labore. 1. 4. 12.

Labori merces debetur naturali, ac diuino iure. 1. 5. 20.

Læſio enormis, ob quam datur reſtitutio in integrum, eſt in decima ſaltem parte. 2. 3. 35. *quamuis alij in ſexta, alij in minori parte conſtituant, & plerique id totum iudicis arbitrio relinquant; num.* 36.

Leſio in ſexta parte eſt enormis, & dat omnino iuſtam cauſam reſtitutionis in integrum. 2. 3. 31.

Lata, vel ferenda ſeñtia per quæ verba inducatur. 3.7.18. *& nu.ſeqq.*

Legati poteſtas ordinaria potius eſt, quam extraordinaria. 2.9.6.

Legato inſeruiens dicitur Eccleſiæ inſeruire. 2. 9. 5.

Legato inſeruiens non percipit in abſentia diſtributiones quotidianas. 2. 9. 8.

Legato inſeruiens percipit fructus præbendæ ſuæ. 2. 9. 3. *& num. ſeqq.*

Legatum alimentorum, & quantitas debentur quando ob diuerſam cauſam vtrunq; relictum eſt. 2. 4. 1.

Legentes quoque ſicut Scholares in abſentia; non percipiunt diſtributiones quotidianas. 2.10.24. *vbi etiam, quid quoad portionem alimentorum.*

Leges proſpiciunt ijs, quæ vt plurimum accidunt.

dunt. par. 2. quæſt. 10. num. 26.

Lex, & quælibet diſpoſitio non eſt ſemper iniuſta eo ſolo, quod præbeat occaſionem delinquendi. 1. 5. 38.

Lex humana alia pure moralis, alia pure pœnalis, alia mixta. 3. 7. 4.

Lex humana etiam laica poteſt ſtatuere pœnam ſubeundam ante ſententiam. 3. 7. 2.

Lex humana quomodo definiatur. 3. 7. 3.

Lex imponens pœnam per verbum præſentis, vel præteritis, temporis quando importet latam, vel ferendam ſententiam. 3. 7. 19. vſq; ad num. 32 & quid in verbis futuri temporis; nu. 41. vſq; ad 52.

Lex mixta, hoc eſt, moralis, & pœnalis ſimul quænam. ſit. 3. 7. 7.

Lex moralis tantum quomodo definiatur. 3. 7. 5.

Lex pœnalis continens ferendam ſententiam non obligat ante ſententiam. 3. 7. 56. neque condemnatio retrotrahitur ad diem commiſſi criminis; num. 57.

Lex pœnalis continens latam ſententiam non obligat ante declaratoriam commiſſi criminis, vel pœnæ incurſæ. 3. 7. 59. & qua ſit ratio, num. 60.

Lex pœnalis continens latam ſententiam obligat ante declaratoriam, vbi de huiuſmodi mente legislatoris appareat. 3. 7. 64.

Lex pœnalis latam ſententiam continens non requirit condemnatoriam, ſed ſolam declaratoriam criminis commiſſi. 3. 7. 66.

Lex pœnalis tantum quæ ſit. 3. 7. 6.

Lex pœnalis vt ſic non obligat ad culpam. 3. 7. 8. non tollit tamen obligationem ad culpam per priorem legem inductam; num. 9.

Lex priuans dominio ipſo iure, obligat ante declaratoriam. 3. 7. 63.

Lex, ſeu canon ferendæ, & latæ ſententiæ longe differunt inter ſe, diuerſoſq; pariunt effectus. 3. 7. 17.

Lex vna ſumit interpretationem ab alia. 3. 9. 16.

Libertatis, & ſtatus amiſſio iuſte timetur. 2. 5. 67.

Licentia etiam Sedis Apoſtolicæ non requiritur, vt clericus abſit cauſa ſtudij Theologici; vbi etiam affertur intellectus, c. fin. de magiſtr. 2. 10. 3.

Licentia non reſidendi, vel ſtudendi habet aliquid ſpiritualitatis, ideoque pro ea nihil exigi poteſt. 2. 10. 10.

Licentia Prælati an requiratur cum quis a Sede Apoſtolica impetrauit indultum, vt abeſſe poſſit cauſa ſtudiorum. 2. 10. 9.

Lis ſuper poſſeſſorio non facit beneficium litigioſum. 1. 9. 25.

Litigans, qui obtinet, diſtributiones conſequitur, ſi ad eas erat admiſſus, & ſolebat intereſſe. 1. 9. 19. eas vero a Capitulo, non a collitigante habet; num. 20.

Litteræ penſionis ſuper diſtributionibus quotidianis quam præcipue clauſulam continere debeant. 2. 8. 11.

M

Mala ſunt, quæ mali præbeat occaſionem. 1. 5. 37.

Manſionarij exiſtentes in ſeruitio Epiſcopi non percipiunt fructus ſuarum præbendarum. 2. 8. 8.

Manſionarij multis nominibus appellantur; & de ijs plura remiſſiuè. 2. 1. 16.

Manſionarij quoq; percipere poſſunt diſtributiones quotidianas. 2. 1. 15.

Manſionarij, ſi abſint, vt tueantur iura ſuæ Portionis, non habent diſtributiones. 2. 11. 109.

Manſionarij ſi muneri ſuo in Choro deſuerint, qualiter a Conc. Prou. Med. 1. puniantur. 3. 10. 20.

Maſſa diſtributionum eſt vna res actualiter ſeparata tamen per intellectum. 3. 6. 19.

Medicinam ſumens, quique ſanguine minuitur valetudinis cauſa, debet diſtributiones quotidianas percipere. 2. 6. 8.

Mens legislatoris volentis, legem continentem latam ſententiam obligare ante declaratoriam, ex quibus colligatur. 3. 7. 65.

Mens Principis in priuilegijs maximè eſt attendenda. 2. 14. 24.

Metum iuſtum quando arbitrabitur iudex attenta qualitate perſonarum tam incutientis, quam patientis metum. 2. 5. 78.

Metus iuſti cauſa abſens non eſt priuandus diſtri-

Metus iuſtus circa quæ mala verſetur. 2. 5.61.& num. ſeqq.
Metus iuſtus,& abſentia eius cauſa ſuſcepta excuſant. modo metus perduret. part. 2. quæſt.5.num.79.
Metus quando fuerit iuſtus, & iuſta cauſa ſe abſentandi, regulariter iudicis arbitrio relinquitur.2.5.59.Quid autem conſideret iudex;num.60.
Milites cæleſtis militiæ non debent gaudere minori prærogatiua, quam armatę.2.12.62.
Milites veterani a muneribus perſonalibus excuſantur.2.7.21.
Miniſtri Eccleſiæ ſuſtentari debent maximè ex Eccleſiaſticis reditibus ad id deputatis. 2.11.47.
Miſſę Natalis Domini in aurora; vel duabus Conuentualibus, cum celebrare debent, qui non adfuerit,quid ex Concil. 3. Prou.Mediol.amittat.3.10.51.
Miſſæ tremendum ſacrificium inſtitutum fuit a Chriſto Domino in vltima cœna. 1.5.1.
Miſſarum ſolemnia non comprebenduntur nomine borarum Canonicarum.1.4.16. diuinorum tamen officiorũ nomine continentur;num.17.
Miſſas ſolemniter, & conuentualiter decantari quis præceperit.1.5.3.
Mors,vel cruciatus corporis iuſte timetur.2. 5.62.
Mortuaria,& anniuerſaria non comprebenduntur in priuilegio,vt poſſit quis in abſentia pcipere fructus,reditus, prouẽtus,iura, obuentiones,& emolumenta Canonicatus, atque etiam diſtributiones quotidianas. 2. 14.22.
Mortuo, ſeu eius beredibus debentur diſtributiones ad ratam illius anni, in quo decedit.2.12.67.& 3.4.18. cum num. ſeqq.
Mortuo, ſeu eius beredibus poſſunt ex conſuetudine legitime præſcripta tribui fructus primi anni.2.12.63.
Mortuo tribui non poſſunt diſtributiones primi anni etiam ex conſuetudine, neque eius beredibus.2.12.65.& quę ſit vtriuſq; ratio;num.66.
Mortuos ſepelire, eorumue officium celebrare, aut recitare intra Eccleſiam non licet tempore interdicti generalis,etiam in feſtiuitatibus exceptis.2.16.49.
Mulctæ,& pœna quamplurimæ amiſſionis diſtributionum quotidianarum in Prouincia Mediolanenſi remiſſiuè.3.7.76.
Mulctę pleræq;etiam cum ademptione diſtributionum a Conc. Prouin. imponi poſſunt Clericis circa diuinum cultum delinquentibus.1.10.18.
Munera a Capitulo ſibi commiſſa detrectans qualiter puniatur.3.10.50.
Munera perſonalia quænam dicantur. 2. 7.14.
Mutans beneficium in eadem Eccleſia Collegiata omnino dimittit onus penſionis impoſitæ in totum, vel pro parte ſuper diſtributionibus quotidianis.par. 2. quæſt. 8. num.16.

N

NAuar. dum nullum diſcrimen conſtituit inter diſtributiones quotidianas,& reliquos prouentus Eccleſiaſticos quoad dominium eorum clericis acquirendum,fallitur.3.1.19.
Neceſſitas corporalis iuſta, & rationabilis excuſat ab amiſſione diſtributionum quotidianarum 2.5.47.
Neceſſitas Eccleſiæ, & eius euidens vtilitas ęquiparantur.2.1.37.
Neceſſitas legi non ſubiacet, facitq; licitum quod alias non eſſet licitum.2.11.38.
Nomen diſtributionis quotidianę an, & quomodo executionem ipſam, ſeu actum ſignificet.3.3.23.
Nomen obuentionum,redituum, & prouentuum,quam latè pateat.1.7.1.cum ſeq.& 3.9.11.
Nomen vnum diuerſimode ſumitur, & aliquando ratione ſubiectæ materiæ improprietur.3.9.17.
Notabilẽ partem alicuius boræ cõſumens clericus Eccleſiæ collegiatæ in conſabulationibus,& ſimilibus,illius boræ diſtributionem amittit.2.2.21.Idem in eo,qui voluntariè obdormit;num.22.
Notabilis pars cuiſque boræ non eadem eſt ratione mortalis peccati, & reſpectu amiſſionis diſtributionum quotidiarum.2.3. 29.
Notabilis pars non eſt conſtituenda in eadem

dem quantitate reſpectu ſingularum horarum; atque adeo non eſt quanta, ſed quota. 2. 3. 32.

Notabilis pars ſingularum horarum conſtitui poteſt decima. 2. 3. 33.

Notabilis pars uniuſcuiuſq; horæ omiſſa, quæ inducit amiſſionem diſtributionum quotidianarum ſumenda eſt præter eam, quam ſtatutum, vel conſuetudo indulget initio ſingularum. 2. 3. 42.

Notorium crimen quodnam ſit. 2. 17. 22.

Nuntij dum abſunt a Choro, ut ſic non percipiunt diſtributiones. 2. 11. 1. 10.

O

OBſes datus ab Eccleſia non amittit diſtributiones quotidianas. 2. 5. 56. & quid in capto cauſa repreſaliarum; num. 57.

Obtinentes Dignitatem, Perſonatum, aut Canonicatum, ſi pſallendi, hebdomadarij, aut alij muneri beneficij ſui defuerint, Capitulumue tempore diuinorum habuerint, qualiter ex Conc. 1. Prou. Med. puniendi ſint. 3. 10. 39.

Obtinentes Dignitatem, vel Canonicatum, ſi Miſſam ſuam Conuentualem non celebrant, qualiter puniantur. 3. 10. 47.

Obuentiones ſunt fructus ex re prouenientes cuiuſcunq; ſint emolumenti. par. 1. quæſt. 7. num. 13.

Obuentionū beneficij, ſeu Canonicatus appellatione non continentur diſtributiones quotidianæ. 1. 7. 11.

Octogenarius excuſatur ab intereſſentia, & tamen percipere debet diſtributiones. 2. 7. 16. immo & aliquando infra eam ætatem conſtitutus; num. 17. in quo Phiſici iudicio ſtandum erit; num. 18.

Odia reſtringi debent. 1. 10. 1.

Officia a Capitulo ſibi commiſſa detrectantes qualiter ex Conc. Prou. Mediol. 3. puniantur. 3. 10. 50.

Officia diuina celebrari non debent ullo modo in Eccleſia ſpecialiter interdicta. 2. 16. 35.

Officia diuina eo ipſo abſq; ulla declaratione celebrari non debent in Eccleſia polluta. 2. 16. 21. & num. 28. clerici tamen percipiunt diſtributiones; num. 29.

Officia diuina interdicti tempore prohibentur. 2. 16. 15.

Officia diuina interdicti tempore publicè celebrari poſſunt in certis feſtiuitatibus. 2. 16. 38. quibus tenentur clerici pſallere, & cætera munera obire; num. 39. admittenturque clerici interdicti; num. 40. modo cauſam non dederint interdicto; nu. 41.

Officia diuina prohibita interdicto ab ingreſſu Eccleſiæ quæ ſint. 2. 15. 49.

Officia diuina publice, ac ſolemniter celebrari non poſſunt in Eccleſia interdicta etiam in ſolemnitatibus exceptis. 2. 16. 47. Idem de Eccleſia polluta; num. 48.

Officia diuina publice, & conuentualiter recitari debent in Eccleſia ex precepto Eccleſiaſtico. 2. 2. 26.

Officio B. Virginis, ubi recitari debet, qui non adfuerint, quid ex Concil. Prou. Med. 3. amittant. 3. 10. 51.

Officio duplici an, & quomodo poſſit quis fungi, duplexue merces, ei debeatur. 2. 4. 13.

Officiorum diuinorum nomine tam horæ canonicæ, quam Miſſa conuentualis continetur. 2. 3. 3.

Officium B. Mariæ ſemper Virginis nulla Eccleſia Collegiata iure communi tenetur conuentualiter recitare. 2. 3. 5.

Officium B. Virginis recitare tenetur clericus, ubi recitari ſolet, adhoc, ut lucrifaciat diſtributiones quotidianas maioris officij. 2. 3. 6.

Officium B. Virginis, vel quid ſimile præceptum ex ſpeciali iure alicuius Eccleſiæ recitare non tenentur priuilegiati, ut ad certum tempus abſentes percipiant diſtributiones quotidianas. 2. 3. 12.

Officium Mortuorum, vel B. Virginis, aut quid ſimile quando recitari debeat ab abſentibus etiam ex iuſta cauſa. 2. 3. 9. Et quid ad effectum lucrandi diſtributiones; nu. 16. & ſeq.

Officium non debet alicui eſſe damnoſum. 2. 11. 8.

Officium, ſeu Vigilias mortuorum non tenentur clerici conuentualiter recitare niſi in anniuerſario defunctorum. 2. 3. 7. Aut niſi ea de re adſit ſpeciale ſtatutum, vel etiam conſuetudo; num. 8.

Opinio Doctorum quam auctoritatem habeat. 3. 10. 10.

Optandi ius an ſit Capitulare, vel ſingulorum. 2. 11.102.

Optãs non dimittit penſionem pro ea rata, quæ reſpondet diſtributionibus quotidianis. 3.8.15.

Orationes, & reliquæ Miſſæ partes non ſubſtatiales a S. Petro, eiusq; ſucceſſoribus inſtitutæ fuerunt. 1.5.2.

Ordinem non annexum beneficio ſuſcipere cogi quis poteſt etiam ſub pœna amiſſionis diſtributionum ſuadente maxima Eccleſię vtilitate, vel neceſſitate. 2.19.31.

Ordinis annnexi ſuſceptio non requiritur, vt clericus ad diſtributiones intra annum admittatur. 2. 19.21. requiri tamen poteſt ex conſuetudine, vel ſpeciali conſtitutione; nu. 18. & 3.10.53.

Ordinum annexorum ſuſceptio propter iuſtum impedimentum non impedit, quin poſt annum clericus habeat integras diſtributiones. 2.19.22

Ordo præſertim ſacer an iure antiquo annexus eſſet beneficio Eccleſiæ Collegiatæ. 2. 19.1. & quid de iure nouo; num. 2. quidq; in hoc poſſit conſuetudo, primęua inſtitutio, vel ſpecialis conſtitutio; num. 3.

Ordo requiſitus intra annum ſuſcipi debet iuſto ceſſante impedimento ſub pœna amiſſionis dimidiæ diſtributionum, nec valet hac in re contraria conſuetudo. 2. 19.5. non ideo tamen non promotus amittit beneficium; num. 6. licet fortè illo priuari poſſit; num. 7.

Ordo Subdiaconatus non requiritur ad habendam vocem in Capitulo in Eccleſiis, quarum beneficijs non eſt annexus ſacer ordo. 2. 27. Et quomodo id procedat; nu. 8.

Ordo Subdiaconatus requiritur in clerico non tempore vacationis, ſed ſolum electionis. 2. 20.6.

P

Papa concedere poteſt clericus, vt teſtari poſſint de quibuſcunque reditibus Eccleſiaſticis. 3.5.6.

Papa concedit clericis, vt conſuetudinem inducant contra canones, prohibet autem, ne contra eos ſtatuant. 2. 13. 5.

Papa poteſt aliquibus clericis priuiegio concedere, vt abſentes percipiant diſtributiones quotidianas. par. 2. quæſt. 14. num. 19. & 3. 6.30.

Papa ſolus poteſt dare Coadiutorem cum futura ſucceſſione. 2.1.33.

Papa ſolus poteſt diſpenſare, & priuilegiare in ijs, quę a Concilio, & Apoſtolis, vt Epiſcopis, ſancita fuerunt. 2.14.20.

Papæ inſeruiens percipit fructus præbendę, ac beneficiorum. 2.9.9. & quæ ſit ratio; num. 10. Idq; non obſtante quauis conſtitutione clericorum contra Canonicos abſentes condita; num. 11.

Papæ inſeruientes vt ſic non percipiunt in abſentia diſtributiones quotidianas ſine ſpeciali priuilegio. par. 2. quæſt. 9. nu. 13.

Papię inſeruire, ſeu in eius ſeruitio abeſſe quinam dicantur. 2.9.12.

Papatus eſt maxima omnium dignitas. 2. 9.2.

Paria ſunt aliquid non facere, & minus rectè facere. 2.2.19.

Partem non notabilem vnius horæ ommittens non peccat mortualiter, & lucratur diſtributiones quotidianas. par. 2. quæſt. 3. num. 28.

Partem notablem conſtatam ex multis verſiculis qui omiſit, ſatisfacit quoad culpam recitando pſallendum continentem totidem verſiculos. 2.3.41.

Paupertas excuſat ſimoniacum a reſtitutione fructuum 2.18.44.

Peccator etiam notorius non amittit ratione peccati fructus, & diſtributiones quotidianas. pae. 2. q. 17. nu. 40. ſecus in notorio fornicatore; num. 41. & quæ ſit ratio concluſ. num. 42.

Peccatum arcens a miniſterio Eccleſiæ arcet quoque a diſtributionibus. par. 2. quęſt. 17. num. 43.

Peccatum mortale differt ab excommunicatione. 2.17.18. neq; vt ſic Eccleſiæ ingreſſu prohibet; num. 19.

Peccatum non facit, vt quis in diuinis officijs euitetur. 2. 17. 20. licet ſit notorium; num. 21.

Penſio facile cenſetur impoſita ſuper diſtributionibus, ſi adſit ſtylus, quod ſuper ijs imponatur. 3. 8.6. qui tamen non extendetur de Eccleſia ad Eccleſiam; num. 7. neque de vno ad aliud beneficium; num 8.

Penſio impoſita cenſetur ſuper diſtributionibus non niſi in ſubſidium aliorum redituum beneficij. 3.8.11.

Penſio impoſita ſuper diſtributionibus an ſit aliquando ſoluenda per Capitulum, vel Collegiatarum, cui illæ tunc accreſcunt. 3.8.17. & num.28. & an per Cameram; num.14.

Penſio impoſita ſuper fructibus in continua reſidentia lucrari ſolitis an cenſeatur impoſita ſuper diſtributionibus quotidianis. 3.8.4.

Penſio non ſoluitur pro eo anno, in quo nulli fructus percepti ſunt. 3.8.27.

Penſio quando cenſeatur impoſita ſuper menſa groſſa, & alijs fructibus diſtinctis a diſtributionibus quotidianis. 3.8.12. & num.ſeqq.

Penſio quando ſit per Capitulum, vel Eccleſiam Collegiatam vacantem ſoluenda. 3.8.25.

Penſio quomodo ſit onus reale 3.8.12.

Penſio regulariter imponitur ſuper fructibus beneficij. 3.8.2.

Penſio regulariter non imponitur, neque impoſita cenſetur ſuper diſtributionibus quotidianis. 3.8.1. Et quæ ſit ratio; num. ſeqq.

Penſionarius a quo exiget penſionem impoſitam ſuper diſtributionibus, per annum integrum vacet beneficium in Collegiata. 3.8.16. & num ſeqq.

Penſione paſſim ſuper diſtributionibus quotidianis impoſita an fraudetur cultus diuinus. 3.8.3.

Penſionem impetrans ſoluit integram annatam penſionis. 3.8.10.

Penſionem redimens ſine auctoritate Papæ ſimoniam committit. 2.18.51.

Penſionem ſoluere debet is, qui penſioni conſenſit, vel eius ſucceſſor. 3.8.19.

Penſionem ſoluit is, qui percipit fructus, ſeu prouentus ratione beneficij. 3.8.20.

Penſionem ſuper diſtributionibus impoſitam ſoluere non tenetur Capitulum, neq; aliqua illius perſona, ubi is viueret, qui beneficium grauatum penſione obtinet, ſed non intereſt diuinis. 3.8.21.

Penſiones ſuper diſtributionibus quotidianis Papa imponere poteſt. 3.8.9.

Penſiones prædiorum ſiue urbanorum, ſiue ruſticorum qualiter diuidendæ inter præceſſorem, eiuſque heredes, aut ſucceſſores ſingulares, & inter ſucceſſorem in beneficio. 3.4.24. & ſeq.

Penſioni obnoxiæ ſunt diſtributiones quotidianæ quæſitæ dumtaxat per beneficiatum. 3.8.23.

Peregrinationis cauſa qui abeſt non ideo percipit diſtributiones. 2.5.51. licet peregrinetur ex voto; nu.52.

Peritis in quaque arte iudicio ſtandum eſt. 2.7.19.

Perſonatus a Dignitate, & Officio diſtinguitur. 2.9.16.

Peſtis cauſa abeſſe quando poſſit clericus mane a reſidentia. 2.5.75.

Peſtis cauſa abſens clericus percipit fructus ſuę præbendæ, non autem diſtributiones quotidianas. 2.5.76.

Peſtis cauſa diſcedens, ſi clericus ſit, an teneatur habere licentiam ſui Epiſcopi. 2.5.77.

Peſtis eſt iuſta cauſa timoris, & abſentiæ a loco contagioſo. 2.5.74.

Petr. Gregor. Tholoſ. in tract. de beneſic. cap. 7. dum abſolute vult non requiri licentiam in abſente cauſa ſtudiorum, reprehenditur. 2.10.8.

Plures Canonicatus obtinens in diuerſis Eccleſijs non poteſt etiam ex conſuetudine percipere diſtributiones in vtraque ſi in vna tantum reſideat. 2.11.19 cum ſeq. & 2.11.40.

Pœna amiſſionis diſtributionum ipſo iure a canone impoſita obligat ante declaratoriam. 3.7.71. & ſeqq. ſecus ſi ab inferiore; num 74.

Pœna amiſſionis diſtributionum quando arbitraria ſit. 3.10.64.

Pœna etiam a iure communi ſtatuta. & definita an, & quando poſſit a iudice ex arbitrio temperari, commutari, vel condonari, remiſſiue. 3.10.70.

Pœna etiam ipſo iure impoſita non incurritur, niſi declarante eo, ad cuius fauorem impoſita eſt. 3.7.72.

Pœna propriè non dicitur, niſi quæ imponitur propter culpam. 3.7.10.

Pœna quoad omnes cauſas multipliciter diuiditur. 3.7.11. & multis ſeqq.

Pœnæ ſpiritualis, & cenſuræ ipſo iure irrogatæ obligant reum ante declaratoriam. 3.7.61.

Pœnæ amiſſionis diſtributionum in Prouincia Mediolanenſi, remiſſiue. 3.7.76.

Pœnę ipſo iure appoſitæ per modum conditio-

nis maxime a teſtatore obligant reum ante declaratoriam.3.7.62.

Pœnæ ipſo iure impoſitæ a ſtatutis, vel ſynodis non generalibus quæ ſecundę ſint ante ſententiam.3. 10.37.

Pœnitentiarius dum audit confeſſiones tempore diuinorum percipit diſtributiones. 2. 11.64. *ſecus vero de diſtributionibus quas* Canonici extra Chorum lucrantur;num. 65.*Aut ſi celebret, aliudue officium recitet;num.66.& 3. 10.55.*

Portio deficiens non ſemper accreſcit cum onere.3.6.21.

Poſſeſſio eſt ius inſiſtendi, non autem diſponendi,ſicut dominium.3.1. 6.

Præbendæ proprietas,& adminiſtratio quando ſit penes Capitulum,*vel præbendatum.* 2.11. 106.

Præbendæ ſuæ iura defendens potius negotium ſuum, quam Eccleſiæ agit. 2. 11. 98.

Præbendæ ſuæ prędia an poſſit Canonicus alienare ſine conſenſu Capituli.2.11.104. *& quatuor ſeqq.*

Præcepta Decalogi *ſunt diuina, & naturalia.*3.4. 10.

*Præceptum Matrimonij, & Ordinis non obligat ſingulos,ſed omnes.*2. 7.11.

Præceptum Principis, vel iudicis iniuſtum aliquid pręcipientis eſt iuſta cauſa timoris, & abſentię. 2. 5. 69.

*Præfatio diſpoſitionis declarat ipſam diſpoſitionem.*2.2.33.

*Præfecti,& Adminiſtratores Fabricæ Eccleſiarum, Piorumque locorum, ſi abſint tempore diuinorum, an percipere debeant diſtributiones quotidianas.par.*2.*quæſt.*11. 57.

*Præfecti Fabricæ,ac Sacriſtiæ illius Eccleſiæ, cui adſcripti ſunt, dum tempore diuinorum abſunt,percipiunt diſtributiones.*2. 11. 58.*ſecus in Præfecto generali Fabricę Eccleſiarum;num.*59.

Prælati Eccleſiarum Collegiatarum *an hodie habeant iuriſdictionem etiam quoad cenſuras in ſibi ſubditos.*2.1. 29.

*Prelati in ſubditis coercendis quid obſeruare debeant.*3.10. 69.

*Præſcriptio longi temporis in abſente pro parte quę ſit.*2.14.33.*&* 37.

*Pręſentia,reſidentia, & intereſſentia an, & quomodo differant inter ſe.*2.5. 17.

*Priuandus beneficio diſtributiones amittit a die commiſſi criminis cum crimen miniſterium impedit.*2. 17.13.*aut ipſo iure priuationem inducit;num.* 14.

*Priuandus beneficio non cenſetur eo priuatus per ſententiam latam ſuper crimine.*2.17. 9.*ſecus ſi pœna ipſo iure ſit impoſita; num.* 10.

*Priuatio beneficij quid ſit.*2. 17. 7. *& quibus caſibus ipſo iure incurratur,vel infligenda ſit; num.* 8.

*Priuatus a ſtatuto fructibus, & obuentionibus beneficij non eſt priuatus diſtributionibus quotidianis.*1.7. 12.

*Priuatus beneficio, & Canonicatu non percipit diſtributiones.*2 17. 33. *Niſi tamen intra legitimum tempus appellauerit; num.* 34 *& ſeq.*

Priuatus fructibus beneficij non ideo priuatus cenſetur diſtributionibus 1.6.12.

Priuilegiatus ſuper forma Breuiarij in Choro tenetur recitare officium iuxta formam Breuiarij, quod ibi adhibetur.p. 2. *quæſt. nu.* 38.

Priuilegiatus ſuper forma Breuiarij ſi in Choro omittat partem notabilem,ſupplebit iuxta Breuiarium Chori. 2. 3.39.*niſi iuſta de cauſa eam partem omiſerit;nu.* 40.

*Priuilegium abſentię duorum menſium cum perceptione diſtributionum an proſit ijs tantum qui, decem menſibus ſeruierunt Eccleſię,an etiam ijs,qui minori tempore ad ratam.*2.14.29. *& ſeqq.*

Priuilegium alicui conceſſum, vt percipiat in abſentia fructus ſui beneficij integrè, ac ſi in Eccleſia ſua reſideret, non comprehendit diſtributiones quotidianas. 1. 6. 10.*& nu.* 12.*&* 2.14.22.

Priuilegium conceſſum aliquibus Eccleſijs,vt earum clerici poſſint abeſſe per duos menſes in anno,& tamen percipere diſtributiones, interpretationem ſumit ab earum ſtatuto, & conſuetudine rationabili. par. 2. *quæſt.* 14.*num.*23.

Priuilegium clericis conceſſum, vt abſentes per duos menſes in anno percipiant diſtributiones,intelligendum, & practicandum eſt ſine diminutione cultus diuini 2. 14. 27.*& quomodo id fieri poſſit;nu.*28.

Priuilegium, diſpenſatio,ſeu indulgentia, & beneficium quomodo inter ſe differant.p. 2.14.1.*& nu. ſeqq.*

Pri-

Priuilegium, & qualibet verba debent aliquid operari. 1. 8. 10.

Priuilegium extenditur quando alias redderetur inutile. 2. 14. 12. *Aut præiudicaret ſpeciali ſtatuto remq; reduceret ad ius commune; num.* 13.

Priuilegium extenditur quando contra ius iure ſuadente conceditur. 2. 14. 14. *Aut vbi conſtat, quod Princeps vult præiudicare tertio; num.* 15.

Priuilegium intelligitur iuxta ſtatutum, ab eoq; interpretationem deſumit. 2. 14. 26.

Priuilegium non extenditur ex identitate, aut maioritate rationis. 2. 14. 11.

Priuilegium quid ſit. 2. 14. 3.

Priuilegium reſtringi non debet vltra id, quod proprietas verborum patiatur. 2. 14. 16.

Priuilegium ſtrictam habet interpretationem. 2. 14. 7. *etiamſi agatur de modico præiudicio; num.* 8. *illudq; motu proprio concederetur, aut perſonæ alias priuilegiatæ; num.* 9. *vel contineat fauorem eius, cui conceditur; num.* 10.

Priuilegium ſtrictiſſimam habet interpretationem cum incipit alijs eſſe damnoſum. 2. 14. 10.

Proceſſionibus, qui non interfuerit quid ex Conc. 4. Prou. Med. amittat. 3. 10. 52.

Profeſſionem fidei omittentes amittunt fructus prabendæ, non autem diſtributiones. 2. 19. 39.

Proteſtatio an, & quando neceſſaria ſit impedito, vt impedimentum eum excuſet. 2. 5. 45.

Prouentus, & reditus nomen idem importat ſecundum aliquos. 1. 7. 8. *licet alij contra; num.* 9.

Prouentus nomen quam late pateat. 1. 7. 7. *& ſeq. & an idem ſit, quod obuentio; num.* 12.

Prouentuum beneficij nomine non veniunt diſtributiones quotidianæ. 2. 7. 7.

Prouentuum Eccleſiaſticorum ſimpliciter appellatione continentur quoque diſtributiones quotidianæ. 1. 7. 10.

Punctator ſi muneri ſuo, aut diuinis defuerit, qualiter puniatur. 3. 10. 41.

Punctatoris officium circa diſtributiones, quotidianas, & diuina officia, remiſſiuè. 3. 7. 77.

Q

QValitates requiſitæ in clerico Eccleſiæ Collegiatæ quænam ſint, remiſſiuè. 2. 19. 38.

Qualitates verbo adiectæ regulariter intelligi debent iuxta tempus verbi. 1. 9. 38.

Quies neceſſaria eſt humanæ vitæ. 2. 12. 56.

Quindennium ex quibus fructibus, & reditibus ſoluatur. 3. 9. 32.

Quindennium ſoluendum eſt de Monaſterijs, & alijs beneficijs vnitis menſæ Capitulari, vel Collegiali, vt ex ijs diuidantur diſtributiones quotidianæ. 3. 9. 31.

Quindennium ſolui debet ab eo beneficiato, ſeu illis Capitularibus, qui fructus, ſeu diſtributiones primi anni perceperunt. 3. 9. 34.

Quindennium ſtatutum eſt dumtaxat ſtudentibus in Theologia, vt percipiant fructus præbendarum, non autem ſtudentibus in alia facultate. 2. 10. 14.

Quoduis, dictio vniuerſalis eſt. 3. 5. 11.

Quotidianæ diſtributiones, vide Verbo, Diſtributiones quotidianæ.

Quotidie, & quotidianum in iure non ſemper ſumitur præciſe, & Mathematicè, ſed aliquando moraliter pro aſſiduitate. 1. 1. 16.

R

RAtio eadem eſt de parte quoad partem, quæ de toto quoad totum. 2. 14. 32.

Ratio vnica pro expreſſa habetur. 2. 14. 35. *& ad ſui limites reſtringit diſpoſitionem; num.* 36.

Rationabilitas cum lapſu legitimi temporis ſufficit ad inducendam conſuetudinem contra ius. 2. 13. 38.

Receptus in Canonicum debet, cum primum occaſio tulerit, habere præbendam, & interim habebit diſtributiones. 2. 1. 8.

Reditus ad ius commune facilè conceditur. 2. 3. 49.

Reditus beneficij nomen large conuenit diſtributionibus quotidianis. 1. 7. 5.

Reditus dicitur eo, quod ſingulis annis redeat, ideoque cum ſimplici, diſcribi debet. 1. 7. 3.

Reditus Eccleſiaſtici obligari nequeunt pro debito.1.9.61.
Reditus Eccleſiaſticos iure tantum humano, non autem diuino,& naturali, vt voluit Nauar.& alij, tenentur clerici vltra propriam ſuſtentationem in pios vſus erogare.3.4.6.& nu. 9. cum ſeq.
Reditus nomen ſecundum aliquos latius patet,quam fructus. 1.7.2.
Reditus omnes,& prouentus Eccleſiarum Collegiatarum vrbis Romæ ad menſam earundem pertinentes applicati ſunt per conſtitutionem Pij 4. diſtributionibus quotidianis.1.5.32.quę conſtituti o localis eſt; num.33 & diuerſa a Trid.Concil.ſeſſ.21. cap 3.de refor.nu. 34.
Reditus omnes, & prouentus Eccleſiaſticos poſſunt clerici in vſus non pios erogare, vbi eadē re extet immemorabilis conſuetudo.3.4. 11.
Redituum beneficij,ſeu Canonicatus nomine proprie non continentur diſtributiones quotidianæ.1.7.1.
Redituum Eccleſiæ, ſeu Eccleſiaſticorum nomen proprie conuenit diſtributionibus quotidianis. 1.7.6.
Regulæ iuris ſtandum eſt, niſi exceptio ex eodem iure oriatur.1.9. 56. & 2. 10. 25.
Remedium Conſt. 141. Pij IV. vtilis eſt immiſſione vigore Breuis, vel ſubrogationis gratioſæ.1.9.43.
Remiſſio de præterito fieri omnino poteſt vbi dubium iuris, aut facti ſit an quis male perceperit diſtributiones quotidianas. 3. 5. 13.
Remiſſio diſtributionum ab illis tantum fieri poteſt.quibus accreſcunt.3.6.17.
Remiſſio diſtributionum an abſenti iuſta de cauſa,vt ſtudij,fieri poſſit.3.5.12.
Remiſſio,donatio,& tranſactio quomodo inter ſe differant.3.5. 1.& num.ſeqq.
Remiſſio & conuentio de futuro circa diſtributiones quotidianas eſt omnino prohibita. 3.5. 8.de præterito vero probabile eſt,quod non ſit prohibita; num. 9. licet probabilius ſit,quod ſic;num.10.cum duob. ſeqq.
Remiſsio quarumnam rerum fit. 3.5.3.& num. ſeqq.
Remiſſionis debiti, ſeu donationis prohibitio exorbitat a iure; ideoque non eſt facilè extendenda.3.5. 7.
Remittitur facilius,quod ſperatur,quam datur,quod promittitur.3.5.4.
Repreſaliarum cauſa captus non amittit diſtributiones.2.5.57.
Reſeruatio, & affectio beneficij quid differant. 1. 9. 28.
Reſidentia, præſentia, & intereſſentia plurimum inter ſe differunt etiam quoad perceptionem diſtributionum quotidianarum. 1.4.18 2.5.17.& 3.8.5.
Reſpirationis cauſa è Choro egrediens amittere non debet illius horę diſtributionem. 2. 5. 50.
Reſtitutio degradati fit à ſolo Papa, vel eius delegato. 2. 17. 31.
Reſtitutio degradati fit conuerſa forma à degradatione 2.17.30.
Reſtitutio rei alienæ non eſt facienda pauperibus quando reperitur dominus. 2. 18. 50.
Reus poſt commiſſum crimen in quotuplici ſtatu conſiderari poſſit.3.7.55.

S

Scientia litterarum quæ requiratur in obtenente beneficium in Eccleſia Collegiata 2.19.37.
Seminarij decima quanta.3.9.1. Et vnde detrahenda;num. 13.
Senectus ipſa morbus dicitur. 2.7.2.
Senectus morbus quidam eſt, & malorum portus. 2. 12. 59.
Senectus propter quam quis rebus ſuis ſuperesse non poteſt, quænam ſit iudicis arbitrio relinquitur. 2.7.7. præterquam in caſibus à iure expreſſis;num. 8.
Senes inter infirmos vere,& proprie non connumerantur. 2. 7.3.
Senes omnes ex conſuetudine poſſunt ſecundum aliquos diſtributiones percipere, licet diuinis non interſint.2.12.60.
Senes pro infirmis quando haberi poſsint. 2. 7. 5.
Senes,vt ſenes ſunt, ſi diuinis officijs non interfuerint, cęteraq;munera, vt alij non obierint,nō poſſunt diſtributiones quotidianas percipere.2.7. 1.& num ſeqq.
Senex percipere poteſt,licet a Choro abſit, diſtributiones quotidianas quando ita ſenio confectus eſt,vt omnino diuinis officijs intereſſe non poſsit. 2.7.6.
Senio confectus, qui alias diuinis intereſſe con-

conſueuit, percipere debet in abſentia diſtributiones quotidianas. 2.7,15.
Septuagenarij clerici Eccleſiarum Collegiatarum poſſunt ex conſuetudine quadragenaria percipere diſtributiones quotidianas, licet diuinis non interſint. 2. 12. 57.
Septuagenarius ad munera perſonalia vocari non debet. 2.12.58.
Sequeſtrantur diſtributiones in ſubſidium, vt ſatisfiat credioribus. 1.9.57. & 60.
Sequeſtrantur diſtributiones vbi de ijs, vel beneficio ſit principalis controuerſia, & clericus ad eas admiſſus dilapidator ſit, vel de fuga ſuſpectus. 1.9.55.
Sequeſtratio fieri poteſt dum cognoſcitur de iniuſtitia, vel nullitate cenſuræ. 1.9.53. vel banni, & carceris. 54.
Sequeſtratio licet odioſa, extenditur ad caſus ſimiles, vel grauiores. 1. 9.58.
Sequeſtrum aliud conuentionale, aliud iudiciale. 1. 9.3.
Sequeſtrum opponi à iudice poteſt ex officio ob cauſam ſibi bene viſam, quando ad inſtantiam nequit. 1. 9 9.
Sequeſtrum beneficij cum fructibus ſit lata vna ſententia in Curia contra poſſeſſorem 1.9. 10. vel duab. ſi & hic vnam pro ſe habeat; nu. 11.
Sequeſtrum conuentionale regulariter eſt licitum, & permiſſum, iudiciale regulariter probitum. 1 9.4.
Sequeſtrum depoſiti quoq; nomine continetur. 1. 9. 47.
Sequeſtrum fieri poteſt, ſi timetur, ne commode poſtea fiat executio, & cum poſſeſſor beneficij recurrit ad iudices ſeculares pro manutentione poſſeſſionis. 1. 9. 7.
Sequeſtrum ſit, ſi debitor bona immobilia non poſſidens ſuſpectus ſit de fuga. 1.9.8.
Sequeſtrum iudiciale multis in caſibus eſt licitum. 1.9.5. & quatuor num. ſeqq.
Sequeſtrum iuxta Clem vn. de ſequeſtr. poſſeſſ. & fruct. an poſſit fieri in cauſa attentatorum. 1.9.7. & 26.
Sequeſtrum iuxta Conſtit. 142. Pij IV. requirit probationem reſeruationis beneficij, non collationis nullæ. 1.9. 19.
Sequeſtrum quando fieri poſſit ob timorem dilapidationis. 1. 9. 6. & 8. aut in cauſa manutentionii; num. 7.
Sequeſtrum vnde dicatur, & quid ſit. 1.9. 1. & quomodo differat a depoſito; num. 2. 47. & 50.
Sequeſtrum, vt concedatur, requirit de iure partis citationem, niſi debitor ſuſpectus ſit de fuga. 1. 9. 12. item probationem debiti per inſtrumentum, vel debitoris ſcripturam; num. 13. & expreſſionem legitimæ cauſæ, illiuſq; expenſionem; nu. 14.
Simonia committitur etiam in emptione, & venditione rei, quæ annexa eſt ſpirituali. 2. 18. 6.
Simonia conuentionalis ex vna tantum parte completa an obliget ad reſtitutionem. 2. 18. 20.
Simonia mentalis quid ſit, & quotuplex. 2. 18.13. quid conuentionalis; num. 14. Et quid realis. nu. 15
Simonia mentalis nulla obligat ad reſtitutionem rei acceptæ ſiue ſpiritualis, ſiue temporalis. 2.18.16.
Simonia quid ſit. 2. 18.5.
Simonia triplex eſt, alia mentalis, alia conuentionalis, alia demum realis. 2.18.12.
Simoniaca conuentio, & pactio qualibet nulla eſt, nullamque obligationem inducit. 2. 18. 19.
Simoniacè obtinens beneficium in Collegiata nullo ſoluto pretio, non tenetur ante ſententiam ad reſtitutionum beneficij, aut diſtributionum nu. 2.18.33 poteſt tamen eo priuari; num. 34. ſecus quoque in confidentiali; num. 35.
Simoniaci diſtributiones quotidianæ cui applicentur. 3.6.45. & num. ſeq.
Simoniacus confidentialis excommunicationem ex ſola conuentione eo ipſo incurrit; collatio ei facta eſt nulla, & ad reſtitutionem fructuum tenetur. 2.18.18.
Simoniacus conuentionalis non incidit regulariter in excommunicationem, niſi conuentio ſit ab vtraq; parte completa. 2. 18. 21.
Simoniacus conuentionalis nullam pœnam a iure ſimoniacis inflictam incurrit, ſed pœna arbitraria puniri debet. 2. 18.17. ſecus in confidentiali; num. 18.
Simoniacus realis, cum eo ignorante commiſſa fuit ſimonia, tenetur ad dimiſſionem beneficij, & reſtitutionem fructuum tantum a die ſcientiæ 2.18. 43.
Simoniacus realis non tenetur reſtituere fructus conſumptos pro colligendis & conſeruandis ipſis fructibus. 2. 18. 45.
Simoniacus realis non tenetur reſtituere par

tem illam fructuum, quæ in vtilitatem Eccleſiæ verſa eſt. 2. 18. 46.
*Simoniacus realis omnes pœnas a iure ſimoniacis inflictas incurrit.*2.18. 22.
Simoniacus realis priuationem beneficÿs, & excommunicationem eo ipſo non incurrit, niſi ſimoniacus ſit in ordine, vel beneficio. 2. 18.23.
*Simoniacus realis tenetur ad reſtitutionem omnium fructuum a die receptionis beneficÿ.*2.18.39.*etiam conſumptorum; num.* 40 *et eorum,qui percipi potuerunt;nu.* 41. *quin etiam induſtrialium deducta mercede;num.* 42.
*Simoniacus realis tenetur reſtituere diſtributiones perceptas.*2. 18.47.*reſtituet autem cæteris ſuis Collegÿs;num.* 48.
*Simoniacus reſtituere debet omnes fructus beneficÿ extantes.*2.18.27. *quod ſi ignorauit,ſimoniam fuiſſe commiſſam, tenetur ſolum ad fructus, quos poſt ſcientiam percepit; num.* 28.
Simoniacus vt plurimum deponendus eſt. 2. 18.1.*aliquando priuatur beneficio;num.*1. *nonnunquam eſt ipſo iure ſuſpenſus; nu.* 3.*aliquando etiam in excommunicationem incidit;num.*4.
*Simoniam committit, qui admittitur ad diſtributiones quotidianas pretio intercedente.*2.18.51.*& num.ſeqq.*
*Spirituale, prout eſſe poteſt materia ſimoniæ, quid ſit.*2.18.7.*& quotuplex;num.* 8.
Spiritualis pœna obligat ante declaratoriam. 3. 7. 61.
Spolio non ſubiacent bona clericorum quæſita ratione dignitatis clericalis,aliunde tamen, quam ex reditibus beneficÿ. par. 3.*quæſt.* 3.*num.*11.
Spolio non ſubiacent diſtributiones quotidianæ, ſeu bona ex ÿſdem acquiſita. 3. 3. 10.
*Statuta,& conſuetudines rationabiles Eccleſiarum in dubio cenſetur Papa velle ſeruare illæſa.*2. 14. 25.
*Statutis, & conſuetudinibus particularibus non cenſetur Papa derogare,niſi de ÿs ſpecialem faciat mentionem.*2. 10. 27.
Statuto an induci poſſit, vt qui per multos annos Eccleſię *ſeruierunt, in abſentia percipiant diſtributiones quotidianas. part.*2. *q.*7.*n.*20.
Statutum clericorum circa modum diuidendi diſtributiones quotidianas valet ſine conſenſu Epiſcopi.2.13.25. *non autem de ÿſdem, vt concernunt ſtatum* Eccleſiæ, *ac diuina officia; num.* 26. *Item lumina, vt num.* 31.
*Statutum clericorum editum ante canonem contra ipſum ſuſtinetur, niſi ei per canonem derogetur.*2. 13.16.
*Statutum clericorum editum contra ius conſuetudinarium ſuſtinetur.*2.13. 17.
Statutum diſponens indiſtincte, vt infirmus, ſi abſit a loco Eccleſiæ, non percipiat diſtributiones quotidianas nullatenus admitten dum eſt. 2.6.20.
*Statutum, & conſuetudo auferens diſtributiones infirmo, aliÿue abſenti in caſibus a iure conceſſis,valet.*2.12 40.
Statutum inferiorum contra ius admittitur quando eſt conforme conſuetudini, quæ contra idem ius inducta eſt. 2. 13. 22.
*Statutum non extenditur de caſu vero ad fictum.*2.13.48.*extenditur tamen ad eum, cui a iure æquiparatur; num.*49.
Statutum,quod abſentibus tribuantur diſtributiones quotidianæ,regulariter non valet. 2. 13. 32.
*Statutum, quod diſtributiones dentur abſenti iuſta aliqua,& vrgenti de cauſa non cogitata per canonem valet.*2.13. 42.
*Statutum tribuens diſtributiones abſenti ſine iuſta cauſa non excuſat etiam in foro exteriori,contra aliquos.*2.13. 43.
Statutum tribuens diſtributiones ſenibus, & benemeritis,qui ſaltem per quadraginta annos Eccleſiæ ſeruierunt, tolerari poteſt. 2.13. 41.
Statutum tribuere poteſt abſentibus diſtributiones in ÿs caſibus, quibus inferiores poſſunt ſtatuere contra canones. 2. 13. 50.
*Statutum,vel conſuetudo tollens ſtudentibus priuilegium percipiendi in abſentia fructus prębendarum non valet.*2.10. 18.
Statutum,vel conſuetudo, vt Canonici *teneantur pſallere in Choro,licet adſint Capellani,valent,& ſeruanda ſunt.*2.2.28.
Stipendia meliora tribuenda ſunt iuxta cuiuſq dignitatem. 2.4.2.
Stipendio ſuo fraudari non debet qui ſeruitium Eccleſiæ præſtitit. par. 3. *quæſt.* 3. *num.*19.
Stipendium diſtributionum quotidianarum aſſignatum eſt,vt diuina officia in Eccleſia *per*

per clericos recitentur.2.2.27.
Stipendium eſt recipiendum ab ea Eccleſia, ad cuius vtilitatem quis principaliter inſudauit.2.11.26.
Studens in iure Canonico, & Ciuili percipit in abſentia fructus ſuæ præbendæ.2.10.4. & num.9. etiamſi non ſtudeat aſſidue; num.19.
Studij cauſa abſens ab Eccleſia non percipit diſtributiones quotidianas. 2.10.23. & quid, cum in illa Eccleſia nulli alij reditus ſunt, præter diſtributiones; num.24. & ſeqq.
Studij cauſa abſens percipit fructus groſſos, & præbendam indiſtinctam.2.10.22.
Studij cauſa abſens poteſt ex conſuetudine percipere diſtributiones quotidianas. 2.10.28.
Studij cauſa quot Canonici abeſſe poſſint. 2. 10.28.
Studij nō Theologici cauſa non poteſt clericus abeſſe, & fructus ſuæ præbendæ percipere iure communi abſque alia facultate, vel ſpeciali iure.par.2.quæſt.10.num.7.& num.ſeqq.
Studij Theologici cauſa abſens percipit fructus ſuæ præbendę, aliorumque beneficiorum.2.10.2.& num.ſeq.
Studiorum cauſa eſt iuſta cauſa abſentiæ.2. 10.1.
Studiorum locus, ad quem clericus accedit, qualis eſſe debeat, vt percipere poſſit fructus prębendæ.2.10.17.
Subcollectores, & Collectores, dum abſunt, non percipiunt, vt ſic diſtributiones. 2. 11.110.
Subdiaconi, & diaconi qui miniſterio ſuo defuerint, quomodo ſint puniendi. 3.10.46.
Subdiaconus intra annum non promotus ad ordinem requiſitum amittit vocem in Capitulo.2.20.9.
Subſidium charitatiuum non eſt ſoluendum de diſtributionibus quotidianis.3.9.19.& num.ſeqq.
Subſidium charitatiuum non tenetur ſoluere clericus pauper, qui non habet, niſi quod ad victum ſufficiat.3.9.22.
Subſidium charitatiuum ſoluendum eſt tantum de fructibus, & reditibus beneficiorum.3.9.21.
Subſidium charitatiuum ſolui quoque regulariter debet a Capitulo, & Canonicis. 3.9.20.
Succeſſor clerici in patrimonialibus habet diſtributiones quotidianas ad ratam temporis, quo clericus ille diuinis interfuit, & Eccleſiæ inſeruiuit.3.4.18.& num.ſeqq.
Succeſſor in beneficio an conueniri poſſit pro penſionibus decurſis tempore prædeceſſoris.3. 8.26.& ſeqq.
Summa huius Tractatus cur ab Auctore fuerit confecta.3.10.1.
Summa omnium quæſt. primæ Partis huius Tractatus.3.10.11. vſque ad num. 17.
Summa omnium quæſt. ſecundæ Partis. 3. 10.18. vſque ad num.29.
Summa omnium quæſt. tertiæ Partis.3.10. 30. vſque ad 33.
Synodi Prouinciales, & Diœceſanæ poſt ius commune ſeruandæ ſunt etiam quoad diuina officia, & pœnas infligendas.3.10. 36.
Supplicationibus, & alij huiuſmodi, quæ communiter a clericis Eccleſiarum Collegiatarum fieri ſolent, aſſignari poteſt, & debet aliqua portio diſtributionum quotidianarum.2.3.14.
Suſpenſio proprie ſumpta triplex eſt, alia ab officio, alia a beneficio, alia ab vtroque 2.15.6.
Suſpenſio, quæ a beneficio fit, quotuplex ſit. 2. 15.7.
Suſpenſio quibus caſibus ipſo iure incurratur, vel ſit infligenda a iudice, remiſſiue.2.15. 14.
Suſpenſio quid ſit.2.15.5.
Suſpenſio ſimpliciter lata ab Officio, quæ contineat.2.15.8.
Suſpenſo a beneficio non habenti aliunde victum ſubueniendum eſt de ipſis fructibus, & reditibus beneficij.2.15.40.
Suſpenſo à beneficio pro contumacia non eſt ſubueniendum de reditibus beneficij, niſi ſumma neceſſitas adſit; num.41.
Suſpenſus ab officio non ideo ſuſpenſus eſt à beneficio, nec contra.2.15.9. Item ſuſpenſus ab vna parte officij non eſt ſuſpenſus ab alia; num.10.
Suſpenſus an habeat vocem in Capitulo.2. 20.11.
Suſpenſus iuſtè ab officio eo ipſo amittit diſtributiones quotidianas.2.15.37. Idem

in ſuſpenſo a beneficio;num. 38. Item licet ſuſpenſus inter ſit diuinis;num. 39.

Suſpenſus minus iuſte, recuperat diſtributiones quotidianas.2.15.42.

Syncopans, ac deglutiens verba, & ſylabas, quæ conſtituant notabilem quantitatem, non ſatisfacit præcepto recitandi horas canonicas,atq;adeo non lucratur diſtributiones.2.3.21.Id tamen Intelligendum eſt de ſingulis horis ſeorſim;nu.22.

Syndicus Capituli, vel Collegij dum eius negotia promouet,aut iura tuetur in iudicio, vel extra, percipere debet diſtributiones quotidianas. 2. 11.43.

Syndicus Capituli, vel Collegij pro eius iuribus,& negotijs pro occupatus, ſi ad id habeat congruum ſalarium,percipere non debet diſtributiones.2.11 44.niſi ei à Collegio concedantur;num.45.

Syndicus Capituli, vel Collegij pro illius reditibus communibus exigendis abſens, poteſt ex conſuetudine, vel ſtatuto percipere diſtributiones quotidianas. par. 2. q.11. num. 48.

Syndicus Capituli, vel Collegij ſecluſa etiam conſuetudine,vel Statuto, niſi habeat congruum ſalarium, dum abeſt pro exigendis communibus reditibus priuari forſan non debet diſtributionibus quotidianis. 2. 11. 46.

Synodus cuiuſq;prouinciæ quidnam ſtatuere poſſit circa diuina officia,& Eccleſiæ miniſtros.2.2.29.

T

TEmpus conueniendi in Chorum cœptis horis abſque amiſſione diſtributionum quotidianarum diuerſum eſt iuxta diuerſa ſtatuta. 2. 3.30.

Tempus modicum colligendi, & componendi ſarcinulas,quod abfuturo,redeunti,eique, qui redijs, tribuitur, iudicis arbitrio relinquendum eſt.2.12.53.

Tempus modicum ex illis diebus,qui a ſtatuto iuſtæ abſentiæ tribuuntur, in ludis, & ſimilibus conſumens, licitè percipit pro eo tẽpore diſtributiones quotidianas.2.13.47.

Tertia pars fructuum,de qua Rota Romana in nouiſſ diuerſ.quænam ſit. 3.6.30.

Tertia pars redituum quorumcunque detrahenda eſt ex Dignitatibus, beneficijs, & officijs Eccleſiarum Collegiatarum,& conuertenda in diſtributiones quotidianas,vbi eæ tenues ſint.1.5.25. quæ detractio fauorabilis eſt.1.10.13.& ſit deducta penſione. 3. 8. 5.

Tertia, quæ detrahitur ex decreto Trid Conc. ſeſſ.22.cap.3. de reform.non accreſcit intereſſentibus,ſed applicatur Eccleſiæ.3.6.35. & an ſit vera diſtributio quotidiana. ibid. & 1.3.7.& 2.11.70.an debeatur abſentibus cauſa ſtudij.1.3.7.& ſequeſtretur vi Conſtitut.142.Pij IV. 1.9.42.

Teſtandi facultas alicui conceſſa extenditur etiam ad donationem cauſa mortis, & codicillos. 3.2.2.

Teſtari liberè poſſunt clerici de quotidianis diſtributionib.iure quæſitis.3.2. 7.& quæ ſit ratio;num.8. & licet in ea Eccleſia alij reditus non ſint;num.12.

Teſtari non poſſunt clerici de fructibus,& reditibus Eccleſiaſticis, qui diſtincti ſunt à diſtributionib.quotidianis. 3. 2. 3. poſſunt tamen omnia relinquere in vſus pios, & aliqua etiam ijs,qui ſibi viuentibus ſeruierunt;num.4.

Teſtari poſſunt libere clerici de reditibus Eccleſiaſticis quibuſcuque,vbi adſit ea de re generalis conſuetudo.3.2.5.Item vbi Papa id concedat;num.6.

Teſtari qui poteſt, donare etiam poteſt cauſa mortis,& codicillari. 3. 2.1.

Theologi, ſeu Theologalem præbendam obtinentes,dum docent,percipiunt fructus præbendæ, non autem diſtributiones quotidianas.2.11. 72.

Theologus dum docet,ex priuilegio Apoſtolico, ſtatuto,vel conſuetudine legitima poterit diſtributiones quotidianas percipere. 2. 11. 74.& quid ea de re ſtatuat Mediol. Conc. num. 73.

Theologus legens vel ſolis,vel principaliter clericis ſuæ Eccleſiæ an percipere debeat diſtributiones. 2.11.75. maximè ſi ſpecialem aliquam lectionem iuſſu Superioris illis haberet;num.76.

Theologus muneris ſui cauſa abſens percipere debet diſtributiones quotidianas, vbi nullam habeat prębendam.2. 11. 77.

Theſaurarius perſoluens diſtributiones ijs,qui abſentiæ, vel errati cauſa notati fuerint, quam pœnam ſubeat.3.10.42.

Thesaurarius, qui plus, vel ante ſoluerit,

quam

quam ſupputatio tulerit, aut eius ſyngraphum ſubcriptam acceperit, quomodo puniatur. 3. 10. 54.

Tiraquel. & aliorum error, dum pleraque verba præſentis Imperatiui inter verba futuri temporis connumerant. par. 3. q. 7. num. 26.

Titulus, & materia vlt. quæſt. quid differat à quæſt. 7 tertiæ par. 3. 10. 9.

Tolerantia, & ſcientia Principis tunc demũ inducit diſpenſationem, cum dicit, ſe tolerare. 2. 12. 46. non requiritur tamen rationis expreſſio; num. 47.

Tranſactio eſt de re dubia, & lite incerta, neq; adhuc finita 3. 5. 5.

Tranſigi non poteſt ſine Superioris auctoritate ſuper iure in futurum percipiendi diſtributiones quotidianas. 3. 5. 14. licet iuramentum accedat; nu. 15. componi tamen ſuper eo amicabiliter poteſt, modo id gratis fiat; nu. 16.

Tranſigi non poteſt ſuper alimentis futuris ſine ſuperioris auctoritate. 3. 5. 19.

Tranſigi non poteſt ſuper penſione Eccleſiaſtica detracta ex beneficio, quę datur pro alimentis, in futurum ſoluenda, ſine auctoritate ſuperioris. 3. 5. 20.

Tranſigi poteſt ſine Superioris auctoritate ſuper diſtributionibus quotidianis præteritis, ſeu iam quæſitis. 3. 5. 21. temporale enim quid ſunt; num. 22.

Tranſigi poteſt ſuper iure percipiendi ſtributiones dato aliquo ſpirituali. 3. 5. 17. debet tamen pro validitate, & ſucceſſoris obligatione ad id accedere Superioris auctoritas; num. 18.

Tranſigi poteſt ſuper præteritis alimentis ſine ſuperioris auctoritate. 3. 5. 23. & quæ ſit ratio diſcriminis quoad futura, & præterita alimenta; num. 24.

Tridentini Concilij decreta de reformatione quo tempore cœperunt omnes obligare. 1. 5. 31.

Trident. Conc. decreta ſeſſ. 21. c. 3. & ſeſſ. 22. cap. 3. de reformat. quomodo conciliari poſſint. 3. 6. 29.

Trid. Conc: decretum ſeſſ. 21. c. 3. & ſeſſ. 22. cap. 3. de reform. in quo differant. 1. 5. 26.

Trident. Concil. decretum ſeſſ. 24. c. 15. de reformat habet locum dumtaxat in Eccleſiis Cathedralibus, vel Collegiatis inſignib. 2. 5. 28.

Tyranni mali mores, quos compati quis nequeant, ſunt iuſta cauſa timoris. 2. 5. 70.

V

VAcationes duorum, vel trium menſium in anno quoad diſtributiones percipiendas ſunt ſublatæ per Trid. Conc. 2. 13. 33. etiamſi omnes reditus Canonicatus ſint poſiti in diſtributionibus; n. 34. ſecus ſi ex fundatione concedantur; num. 35.

Valor beneficij in impetratione exprimendus eſt precipuè ob annatam. 3. 9. 28.

Valor beneficij, quod quis impetrat, exprimendus eſt in illius impetratione. 1. 8. 2. Idque tantum propter regulas Cācellariæ; nu. 4.

Valor diſtributionum quotidianarum non debet neceſſario exprimi in impetratione beneficij. 1. 8. 3. Et quę ſit ratio; num. 5.

Verba comminatoria inducunt ferendam ſententiam. 3. 7. 53. Niſi iungatur aliis importantibus latam ſententiam; num. 54.

Verba in dubio accipienda ſunt in propria ſignificatione, & ſimpliciter. 2. 11. 100.

Verba irritantia inducunt latam ſententiam. 3. 7. 34.

Verba præſentis, vel præteriti temporis important ferendam ſententiam, vbi ſubiecta materia, vel alia iura id ſuadeant. 3. 7. 30.

Verba quædam inducentia latam ſententiam. 3. 7. 40.

Verbum, aut participium pręſentis temporis regulariter, & in dubio inducit canonem latæ ſententiæ. 3. 7. 19. niſi alia verba illius conſtitutionis inducerent ferendam; num. 20.

Verbum, diſponere, additum verbo, teſtari, importat actum inter viuos. 3. 4. 15.

Verbum, & participium futuri temporis regulariter importat canonem ferendæ ſententiæ. 3. 7. 41. niſi aliás lex pœnalis eſſet eluſoria; num. 42. aut ſuperueniret alteri legi idem planè diſponenti; nu. 43.

Verbum futuri temporis geminatum inducit latam ſententiam. 3. 7. 44. & quomodo id procedat; nu. 45.

Verbum futuri temporis prælatum à teſtatore

ſe-

ſecundum aliquos inducit latam ſententiam. 3.7.46.

Verbum futuri temporis quando inducat latam.vel ferendam ſententiam.3.7. 47. & multis num.ſeqq.

Verbum præſentis temporis Imperatiuum quando latam, vel ferendam ſententiam importet.3.7.21.& multis ſeqq.

Verbum præteriti temporis regulariter importat latam ſententiam.3.7.27.Idem de participio eiuſdem temporis;num.28.

Verbum.quod neq;actionem, neq; paſſionem ſignificat, cuiuſmodi eſt verbum ſubſtantiuum,inducit canonem latæ ſententiæ. 3. 7. 31.

Verbum, ſtatis, ſeu ſtatutis horis in Triden. Concil.ſeſſ.24.cap. 12.de reform.intelligendum eſt de omnibus horis canonicis. 2. 3. 4.

Verbum ſubſtantiuum iunctum participio præteriti temporis importat latam ſententiam.2. 7.32.licet iungatur in futuro;nu. 33.niſi aliud ſubiecta materia,vel alia iura ſuadeant;num. 34.

Verbum, teſtari, comprehendit etiam codicillos, & donationem cauſa mortis 3. 4. 16.

Veſpertinæ orationi dieb.feſtis qui non adfuerint Clerici quid de diſtributionibus amittant.3.10.63.

Vi priuata detentus ita, vt diuinis intereſſe non poſſit,non amittit diſtributiones quotidianas. 2.5.54.

Vicario Capituli ſede vancante ſalarium ſubminiſtrat menſa Epiſcopalis,non Capitularis.2.11.84.

Vicarius Capituli ſede vacante,dum incumbit officio, percipit fructus ſuorum beneficiorum.2.11.89.

Vicarius Capituli ſede vacante habere debet congruum ſalarium. 2. 11.86. ex quo deduci debent ſecundum aliquos expenſæ, quas domi faceret;nu.87.quod tamen non eſt vndequaque verum;nu.88.

Vicarius Capituli ſede vante poteſt eſſe de gremio, & corpore ipſius Capituli. 2. 11. 82.

Vicarius Capituli ſede vacante,ſi Canonicus ſit, dum à Choro abſens ſuum officium tempore diuinorum exercet, percipere non debet diſtributiones quotidianas.2.11.83.

Vicarius Epiſcopi debet ab eodem congruum ſalarium habere. 2. 11. 79.

Vicarius Epiſcopi dum ei inſeruit,percipit fructus prabendæ, & aliorum beneficiorum. 2. 11. 80.

Vicarius Epiſcopi,qui ſit Canonicus,dum abſens a Choro Vicarij officium exercet, non percipit diſtributiones quotidianas. 2. 11. 78.

Vicarius neceſſario conſtituendus non eſt in beneficijs ſimplicibus ab eo,qui abeſt cauſa ſtudij.2.10.5.

Vincula,& carcer iuſtè timentur.2.5.63.

Viſitationis cauſa abſens non percipit diſtributiones, niſi id ſibi concedat ſtatutum, conſuetudo,vel priuilegium. 2.11.62. Aut ſi Eccleſiam propriam de mandato Epiſcopi viſitaret;num.63.

Viſitator vnam procurationem exigit,ſi duas viſitationes vnica die expediat. 2.4.8.

Vocem,& locum habere in Capitulo competit ratione Canoniæ.2.4.15.& 2.20.1.

Vocem in Capitulo habere poteſt clericus, & tamen non admitti ad diſtributiones;cuius rei tria afferuntur exempla. 2. 20. 12.

Vocem in Capitulo, ſeu ius exercitium non habet niſi Subdiaconus.2.20. 2. etiamſi ab alijs id ſibi concedatur;num.3.& licet Epiſcopi ad id accedat diſpenſatio;num. 4.

Vſufructuarij, vel vſuarij an ſint clerici rerum Eccleſiaſticarum.3.1.17.

Vſufructuarius de fructibus acquiſitis teſtari poteſt.3.2.10. & dicitur dominus vſufructus,num.11.

Vſufructus morte finitur.3.2.9.

Vtilitas Eccleſię, ob quam abſens percipit diſtributiones quotidianas, debet eſſe euidens.2.11.32. quando autem dicatur euidens ;num. 33. nec ſufficit indirecta ; num. 103.

Vtilitas euidens, vel neceſſitas Eccleſiæ diſpenſationem facilè inducit. 2. 11.7.

LAVS DEO.

Google